ΘΗΣΑΥΡΟΣ
28
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΥ στὸν ὀργανισμό μας

Πόσην ποσότητα χρειαζόμαστε

Ἡ ποσότης τοῦ σιδήρου ποὺ βρίσκεται στὸν ὀργανισμό μας ὑπολογίσθηκε σὲ 3 γραμμάρια. Ἀπ' αὐτὰ τὰ 2½ βρίσκονται μέσα στὴν αἱμοσφαιρίνη, τὴ μυστηριώδη αὐτὴ χημικὴ οὐσία, ποὺ αἰχμαλωτίζει τὸ εἰσαγόμενο στοὺς πνεύμονες ὀξυγόνο, γιὰ νὰ τὸ διοχετεύσῃ στοὺς ἱστούς. Τὸ ὑπόλοιπο κατανέμεται μεταξὺ τοῦ ἐρυθροῦ μυελοῦ τῶν ὀστῶν, τῆς σπλήνας καὶ τοῦ ἥπατος, ὅπου ἀναμιγνύεται μὲ μιὰ πρωτεϊνικὴ οὐσία, τὴ σιδηρίνη.

Τὸ βρέφος καὶ τὸ παιδὶ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ 15 περίπου χιλιοστόγραμμα σιδήρου τὴν ἡμέρα. Στὸν ἐνήλικα ἀρκοῦν 5 μόνον.

Ὁ σίδηρος ποὺ χρειαζόμαστε ὑπάρχει μέσα στὶς τροφές. Σύμφωνα μὲ τὴ δοκτορέσσα Ραντουέν, ἡ περιεκτικότης τῶν διαφόρων τροφῶν σὲ σίδηρο, (στὰ 100 γραμμάρια), εἶνε ἡ ἀκόλουθη:

	χιλιοστόγρ.		χιλιοστόγρ.
Μαϊντανὸς	15	Φακὲς	8
Κοκκινογούλια	35	Κουκιὰ	7-8
Λάχανο πράσινο	1,4	Ξηρὰ μπιζέλια	5,5
Μπρόκολο	0,57	Πατάτες	7
Σπανάκι	4	Ἀρακᾶς	2
Καρόττα	1,2	Φρέσκα φασόλια	0,9
Μαροῦλι	0,65	Βερύκοκο	0,4
Κεράσι	0,4	Μπανάνα	0,6
Πορτοκάλλι	0,4	Φράουλα	0,7
Μοῦρα	1,57	Ἀχλάδια	0,4
Μῆλα	0,3	Σταφύλια	0,6
Ἀμύγδαλα	4	Ἐλιὲς	2,7
Κακάο	10	Βωδινὸ κρέας	3,5
Σοκολάτα	2,7	Μοσχαρίσιο κρέας	2,3
Κροκὸς αὐγοῦ	8	Κοτόπουλο	0,8
Βούτυρο	0,78	Ψάρια	1

Εἰσαγόμενος διὰ τῶν τροφῶν μὲ τὴ μορφὴ σιδηρούχων ἀλάτων, ὁ σίδηρος ὑφίσταται μέσα στὸ στομάχι τὴν ἐπίδρασι τοῦ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος, ποὺ τὸν μεταβάλλει σὲ χλωριοῦχο. Ὅταν, ὅμως, τὸ στομάχι μας δὲν ἔχει τὴν ἀπαιτούμενη ὀξύτητα, ἡ μετατροπὴ αὐτὴ δὲν πραγματοποιεῖται καὶ τὰ ἅλατα τοῦ σιδήρου δὲν ἀφομοιοῦνται.

Ἡ ἀποβολὴ τοῦ σιδήρου γίνεται ἀπὸ τὰ ἔντερα. Ὑπολογίζεται ὅτι 20 - 30 χιλιοστόγραμμα σιδήρου ἀποβάλλονται κάθε μέρα μὲ τὰ περιττώματα. Τὰ ἀποβαλλόμενα κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ 24ώρου οὖρα δὲν περιέχουν περισσότερο ἀπὸ 1 χιλιοστόγραμμο σιδήρου.

Σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις οἱ ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ μας σὲ σίδηρο εἶναι πολὺ μεγαλύτερες ἀπὸ τὴ βάσι ποὺ σημειώσαμε παραπάνω. Ηὐξημένες ἀνάγκες ἔχουν:

1. Ἡ ἔγκυος γυναῖκα. Ὑπολογίζεται ὅτι οἱ ἀνάγκες της εἶναι κατὰ 3 ἢ 4 φορὲς μεγαλείτερες ἀπὸ τῆς κανονικῆς γυναίκας. Τὸ ἔμβρυο ἀπορροφᾶ μεγάλες ποσότητες σιδήρου. Ἡ ποσότης τοῦ σιδήρου ποὺ βρίσκεται στὸν ὀργανισμὸ τῆς ἐγκύου πρέπει συνεπῶς νὰ πλεονάζῃ, γιὰ νὰ μπορῆ ν' ἀντλῆ ἀπ' αὐτὴν καὶ τὸ κυοφορούμενο ἔμβρυο.

2. Τὸ ἔμβρυον πρέπει νὰ συγκεντρώσῃ μιὰ ἐπαρκῆ παρακαταθήκη γιὰ νὰ τροφοδοτῆται μὲ σίδηρο ὡς τὸ 16ο μῆνα μετὰ τὴ γέννησί του. Σὲ περίπτωσι ἐξαντλήσεως αὐτῆς τῆς παρακαταθήκης, πρέπει νὰ συμπληρώσωμε τὴν τροφὴ τοῦ νεογνοῦ μὲ δημητριακά, χορταρικά, φροῦτα καὶ κροκοὺς αὐγῶν. Γιατὶ τὸ γάλα εἶνε πολὺ φτωχὸ σὲ σίδηρο. Τὸ μητρικὸ καὶ τὸ γάλα τῆς γίδας περιέχουν 1 - 3 χιλιοστόγραμμα σιδήρου στὴ λίτρα. Τὸ γάλα τῆς ἀγελάδας περιέχει μόνον 0,5 τοῦ χιλιοστογράμμου καὶ λίγο περισσότερο κατὰ τὸ καλοκαῖρι.

3. Στὰ ἀναιμικὰ ἄτομα οἱ ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ των σὲ σίδηρο εἶνε πολὺ μεγαλύτερες ἀπὸ τῶν ὑγιῶν. Στὰ παληὰ χρόνια ἔδιναν στὰ χλωρωτικὰ ἄτομα τὸ καλούμενο σιδηροῦχο νερὸ ποὺ τὸ παρασκεύαζαν βάζοντας μιὰ φούχτα καρφιῶν ἐπὶ ἀρκετὲς ὧρες μέσα σὲ ζεστὸ νερό.

Ἡ ἁπλὴ ἐξάντλησις, ἐφ' ὅσον δὲν συνοδεύεται ἀπὸ ἐλάττωσι τῆς περιεχομένης μέσα στὸ αἷμα αἱμοσφαιρίνης, δὲν δικαιολογεῖ τὴ χρῆσι σιδήρου. Ὁ ὀργανισμός μας κρατάει μόνον ὅσην ποσότητα τοῦ χρειάζεται καὶ τὴν ὑπόλοιπη τὴν ἀποβάλλει.

Ὁ σίδηρος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων του ἰδιοτήτων, παίζει ἐπίσης σημαντικὸ ρόλο στὴν ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ μας ἐναντίον τῶν μικροβιακῶν μολύνσεων. Ὁ ρόλος αὐτὸς ἐκτελεῖται ἀπὸ τὴ σπλῆνα, ποὺ περιέχει τὴ μεγαλύτερη ποσότητα σιδήρου ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ὄργανα.

Καταιγίδα στὴ λίμνη

Πρωτότυπο διήγημα

Ἡ βαθειὰ σιωπὴ διαταράχτηκε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ ράδιο κάποιας γειτονικῆς βίλλας. Ἔπαιζε τὸ «Μπολερὸ» τοῦ Ραβέλ.

Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μισόκλειστα μάτια της, ἡ Ἰρὲν κύτταξε τὸν Ἀλμπέρτο, ποὺ μόρφαζε.

— Ἄλλοτε, τοῦ εἶπε μὲ σαρκαστικὸ χαμόγελο, σοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ «Μπολερό».

— Καὶ τώρα μ' ἀρέσει ἀπάντησε ὁ Ἀλμπέρτο κάπως νευριασμένος. Γιατί νὰ μὴ μ' ἀρέσῃ;

Ἡ Ἰρὲν δάγκωσε τὰ χείλη της. Ἔτσι συνήθως ἄρχιζαν τὴ γκρίνια τους, μὲ τὴν παραμικρότερη ἀφορμή.

— Γιατί νὰ μὴ σ' ἀρέσῃ; ξανάπε ἡ Ἰρέν. Μὰ τὸ πρᾶγμα εἶν' ἁπλό: γιατὶ τὴ μουσικὴ αὐτὴ τὴν ἀκούσαμε τόσες φορὲς μαζί... Ἐγὼ σοῦ εἶχα χαρίσει τὸ δίσκο θυμᾶσαι; τὰ πρῶτα χρόνια, ὅταν ἀκόμα μ' ἀγαποῦσες...

Ἡ αἰώνια ἐπωδός. «Ὅταν ἀκόμα μ' ἀγαποῦσες». Ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, τσακώνονταν ὁλοένα. Ἡ πρώτη τους γκρίνια ἄρχισε ὅταν ἡ Ἰρὲν βρῆκε στὴν τσέπη τοῦ Ἀλμπέρτο ἕνα γράμμα κάποιας γυναίκας ποὺ τὴν ἔλεγαν Λάλλα. Ὁ Ἀλμπέρτο τῆς εἶχε ἐξηγήσει πὼς ἦταν μιὰ παλιὰ περιπέτεια, πρὶν νὰ παντρευτοῦν. Μὰ ἡ Ἰρὲν δὲν πείστηκε ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις του. Δίχως ἄλλο θὰ τὴν ξανάβλεπε αὐτὴ τὴ Λάλλα, ἴσως ἀκόμα κι' ἄλλες γυναῖκες. Ἔτσι ἄρχισαν οἱ σκηνὲς μεταξύ τους.

— Ἀλμπέρτο, εἶπε ἡ Ἰρέν, δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ συνεχίσουμε ἔτσι...

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ. Πρέπει νὰ τελειώνουμε, εἶπε κι' ἐκεῖνος κοφτά.

— Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς; ρώτησε τώρα κάπως φοβισμένη ἡ Ἰρέν.

— Ἁπλούστατα, θὰ χωρίσουμε, ἀπάντησε ἤρεμα ὁ Ἀλμπέρτο.

— Νὰ χωρίσουμε; ἔκανε ἔκπληκτη ἡ Ἰρέν. Τί μοῦ λές; Γιὰ νὰ παντρευτῆς καμμιὰν ἄλλη; Θέλεις νὰ φύγῃς μακρυά μου;

— Ναί, μακρυά σου, μακρυὰ ἀπ' τὰ νεῦρα σου, τὶς ὑποψίες σου, τὴ ζήλεια σου ποὺ μὲ βασανίζουν καὶ σὲ βασανίζουν. Κατάλαβες;

Αὐτὸ γινόταν σχεδὸν κάθε μέρα. Ἔτσι ἔγινε καὶ σήμερα. Εἶχαν φύγει μιὰν ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴ βίλλα τους. Εἶχαν πάρει τὴ βάρκα γιὰ νὰ πᾶνε στὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς λίμνης, σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο. Κι' εἶχαν φάει ἐκεῖ μαζὶ σιωπηλοί, σὰν δυὸ ξένοι...

★

Ἡ ὥρα περνοῦσε. Ἄνεμος δυνατὸς ἄρχισε νὰ φυσάῃ. Ὁ ἥλιος εἶχε χαθῆ πίσω ἀπὸ σύννεφα.

— Ὥρα νὰ γυρίσουμε, εἶπε ὁ Ἀλμπέρτο. Ἔρχεται καταιγίδα.

Τὴν βοήθησε νὰ μπῆ στὴ βάρκα κι' ἔπιασε τὰ κουπιά. Ὁ ἥλιος εἶχε χαθῆ καὶ ὁ οὐρανὸς ἔγινε κατάμαυρος. Ὁ ἄνεμος δυνάμωνε καὶ τὰ νερὰ τῆς λίμνης φούσκωναν σὲ ἀπειλητικὰ κύματα ποὺ ἔκαναν τὴ βάρκα νὰ κουνιέται ἐπικίνδυνα. Ἡ Ἰρὲν ἀνησυχοῦσε. Ἤξερε ὡστόσο πὼς ὁ Ἀλμπέρτο εἶχε θάρρος καὶ τραβοῦσε καλὸ κουπί. Δὲν ἦταν ὅμως κι' εὔκολο νὰ ὁδηγήσῃ μιὰν ἀνάλαφρη βάρκα μέσα στὸ θεόρατα κύματα.

— Ἀλμπέρτο, εἶπε ξαφνικὰ ἡ Ἰρέν, φοβᾶμαι!

— Φοβᾶσαι; τῆς ἀπάντησε. Διῶξε τὸ φόβο σου. Κάνω ὅ,τι μπορῶ...

Ὁ οὐρανὸς ἦταν τώρα ἀκόμα πιὸ μαῦρος. Καὶ ξαφνικὰ ξέσπασε μιὰ βροχὴ δυνατή, σὰν καταρράκτης, μὲ ἀστραπὲς καὶ κεραυνούς. Τὰ κύματα τῆς λίμνης σκαμπανέβαζαν τὴν ἀλαφρὴ βάρκα.

Ἡ Ἰρὲν ἔτρεμε. Ἂν ἡ βάρκα ἀναποδογύριζε, ἀσφαλῶς θὰ πνιγόταν. Δὲν ἤξερε νὰ κολυμπάῃ. Κι' ἂν πνιγόταν, ὁ Ἀλμπέρτο θᾶταν ἐλεύθερος. Ἤθελε τὴν ἐλευθερία του. Κι' οὔτε θὰ φρόντιζε νὰ τὴ σώσῃ. Θὰ τὴν ἄφινε νὰ πνιγῆ!...

— Κουράστηκα!... φώναξε ὁ Ἀλμπέρτο. Βρισκόμαστε μόλις διακόσια μέτρα ἀπ' τὴν ὄχθη. Μὰ δὲν ξέρω ἄν...

Στὴν ἀκτὴ εἶχαν μαζευτῆ μερικοὶ ψαράδες καὶ βαρκάρηδες, ποὺ ἀναρωτιόνταν ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ τρελλοὶ μέσα στὴ βάρκα.

Ἕνα κῦμα πιὸ δυνατὸ ἀπ' τ' ἄλλα χτύπησε στὸ πλάϊ τὴ βάρκα, τὴ σήκωσε ψηλὰ καὶ τὴν ἄφησε νὰ ξαναπέσῃ. Μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας ἀντήχησε καὶ ἡ Ἰρὲν βρέθηκε μέσα στὰ ἄγρια, τὰ μανιασμένα κύματα!

★

Ἡ Ἰρὲν ἄνοιξε τὰ μάτια της μὲ πολὺ κόπο. Βρισκόταν στὴν κάμαρά της κι' ὁ Ἀλμπέρτο ἔσκυβε πάνω της.

— Ἀλμπέρτο, ψιθύρισε, τί συνέβη;

— Πῶς αἰσθάνεσαι;

— Λίγο κουρασμένη. Ἔχω πονοκέφαλο.

— Κοιμήσου καὶ θὰ περάσουν ὅλα.

— Μὰ τί ἔγινε, πές μου;

— Δὲν θυμᾶσαι; Ὅταν σὲ εἶδα νὰ πέφτῃς στὸ νερό, πρόφτασα καὶ σ' ἅρπαξα. Ἦταν δύσκολο νὰ σὲ κρατήσω. Ἤμουνα πολὺ κουρασμένος. Εὐτυχῶς ἔτρεξαν ἄλλες βάρκες ἀπ' τὴν ἀκτή. Δὲν ἤμαστε καὶ τόσο μακρυά...

— Μ' ἔσωσε... μ' ἔσωσε!... ψιθύρισε ἡ Ἰρὲν σὰ νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό της.

— Τί ἤθελες νὰ κάνω; Νὰ σ' ἀφήσω νὰ πνιγῆς;

Χαμογελοῦσε. Ἡ Ἰρὲν τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Ὄχι, τὰ μάτια του δὲν εἶχαν κανένα μῖσος. Πῶς μπόρεσε νὰ τὸ φανταστῆ;...

— Ἀλμπέρτο, τοῦ εἶπε πιάνοντας τὸ χέρι του, Ἀλμπέρτο, συχώρα με.

— Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα; τῆς εἶπε γλυκά.

Κατάλαβε ὅμως καὶ πρόσθεσε:

— Κι' ἐσὺ πρέπει νὰ μὲ συχωρέσῃς. Καλύτερα νὰ μὴ μιλᾶμε πιὰ γι' αὐτά.

— Ναί, καλύτερα, εἶπε καὶ ἡ Ἰρέν. Ξέρεις, πρόσθεσε μὲ κόπο, γιὰ κεῖνο ποὺ μοῦλεγες, γιὰ τὸ διαζύγιο, Ἀλμπέρτο, εἶμαι πρόθυμη, ἂν θέλῃς...

Τὰ μάτια της ἦταν ὑγρὰ ἀπ' τὰ δάκρυα.

— Μὰ τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές; Τί ἀνόητη ποὺ εἶσαι!...

Τῆς σκούπισε τὰ δάκρυα καὶ τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά.

— Δὲν εἴπαμε νὰ μὴ μιλᾶμε πιὰ γι' αὐτά;...

— Ναί, ἔχεις δίκηο... εἶπε ἡ Ἰρὲν ὑπάκουα, καὶ χαμογέλασε.

— Κοιμήσου, εἶπε ὁ Ἀλμπέρτο.

Σηκώθηκε ὕστερα, πῆγε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε τὴ λίμνη.

— Πέρασε ἡ καταιγίδα, πρόσθεσε. Τώρα ὁ οὐρανὸς εἶνε καταγάλανος.

Μὲ κλειστὰ μάτια, πρὶν ν' ἀποκοιμηθῆ ἡ Ἰρὲν σκέφτηκε πὼς καὶ ἡ «δική τους» καταιγίδα εἶχε περάσει. Καὶ «ὁ δικός τους οὐρανὸς» ἦταν καὶ θὰ ἔμενε πιὰ γιὰ πάντα καταγάλανος...

ΛΙΑ ΒΑΛΕΡΙ

✪ ✪

Τὴν δάγκωσε στὸ μπράτσο

Τὸ δικαστήριο τοῦ Μπόμφορντ (Ἀγγλία) καταδίκασε σὲ πρόστιμο δύο λιρῶν τὴν Κουήνυ Σβαίν, ἐπιλαχοῦσα ἑνὸς τοπικοῦ διαγωνισμοῦ καλλονῆς, γιατὶ δάγκωσε στὸ μπράτσο τὴν ἀντίπαλό της Ροζίνα Τζῶνς ποὺ ἀνακηρύχθηκε «βασίλισσα».

ΕΤΟΣ ΙΓ' ● ΑΘΗΝΑΙ, 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1950 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 622

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ✪ ΤΗΛ.: 27 - 135 — 29 - 967 ✪ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 3.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ ὥρα τῆς ἀρετῆς

Ὁ ἄντρας εἶνε ποὺ κατηγορεῖ. Ἔχει κι' αὐτὸς σειρά. Περίεργη ἡ κατηγορία καὶ πυκνὸ τὸ πλῆθος τῶν κατηγορουμένων. Κοπέλλες, φυσικά. Μιὰ ἰδιοτυπία κι' αὐτὴ τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς. Οἱ κοπέλλες — γιὰ νὰ τὰ λέμε καθαρὰ — ποὺ δέχονται προσκλήσεις, τρῶνε, πίνουν, ἀνεβαίνουν στὴν κοῦρσα, ξενυχτοῦν, τρέχουν ἀπὸ τὴ Βαρυμπόμπη στὴ Βουλιαγμένη κι' ἀπὸ τὴ Βουλιαγμένη στὶς Κηφισιές, τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ θυμοῦνται τὴν οἰκογενειακὴ στέγη, τὴν ἀρετή, τὴ μαμᾶ ποὺ ἀνησυχεῖ, τὸ μνηστῆρα ποὺ δὲν πρέπει νὰ πληροφορηθῆ τὴν ἔξοδο, τὸν ἀδελφὸ ποὺ δὲν ἀστειεύεται, κι' ἐπιμένουν νὰ ἐπιστρέψουν στὴ στέγη τους. Ποῦ ἦταν — εἶνε ἡ ἀπορία τοῦ ἐπιστολογράφου — τόσες ὧρες ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἡρακλεῖς τῆς ἠθικῆς τάξεως;

Ἀκοῦστε ὅμως νὰ μᾶς ἀφηγηθῆ ὁ ἴδιος ἕνα συγκεκριμένο περιστατικό, ποὺ εἶνε πανομοιότυπο μὲ μυριάδες ἄλλων περιστατικῶν.

Τὴ νέα ποὺ κάλεσε στὴν ἑσπερινὴ ἔξοδο δὲν τὴ γνώρισε στὰ θρανία τοῦ Ἀρσακείου. Οὔτε σὲ κανένα ἀπὸ τὰ σαλόνια, ὅπου ἡ μαμᾶ συνοδεύει στὴν πρώτη ἔξοδο τὴν κόρη της.

Στὸ μπάνιο κάποιο μεσημεράκι καλοκαιριοῦ ἔγινε ἡ γνωριμία. Κολύμπησαν μαζί. Τὴν κάλεσε στὸ κανό του, καὶ τὸ δέχτηκε. Τῆς προσέφερε λεμονάδα, καὶ δὲν ἀρνήθηκε. Τῆς πρότεινε νὰ τὴν ἀνεβάσῃ μὲ τὴν κοῦρσα του ἀπὸ τὸν Ἄλιμο στὴν Ἀθήνα, καὶ δὲν εἶπε ὄχι. Μόνο κατὰ τὴ διαδρομή, ὅταν κρατῶντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ βολάν, ἔκανε νὰ περάσῃ τὸ χέρι του στὴ μέση τῆς νέας, ἐκείνη ἐπρόβαλε τὴ χαλαρὴ της ἀντίστασι καὶ γελῶντας τοῦ εἶπε:

— Σιγά, θὰ σκοτωθοῦμε.

Ποὺ ἐσήμαινε ὅτι τὴν ἀντίστασι τὴν προκάλεσε περισσότερο ὁ φόβος τοῦ δυστυχήματος παρὰ ἡ προάσπισι τῆς ἀρετῆς της.

Τότε ἐκεῖνος τὴν κάλεσε γιὰ τὴν ἔξοδο τῆς ἐπομένης. Ὁ - κε. Καμμιὰ ἀντίρρησι. Σημείωσε στὸ πακέττο τῶν τσιγάρων της τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου του. Καὶ θυμήθηκε νὰ ρωτήσῃ: «Ποιὸν νὰ ζητήσω;» Δὲν ἤξερε ἀκόμα τὸ ἐπίθετο τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν ὁποῖο θάβγαινε νὰ περάσῃ τὴ νύχτα της.

Τί θὰ συμπεραίνατε ἐσεῖς; Ἀσφαλῶς ὅ,τι κι' ὁ κύριος ποὺ στέλνει τὴν καταγγελία. Τὴν ἐπομένη, πράγματι ἡ κοπέλλα τὸν παίρνει στὸ τηλέφωνο.

— Λοιπόν, τί γινόμαστε;

— Ἐν τάξει.

Ὥρα καὶ τόπος συναντήσεως. Συνεπεῖς κι' οἱ δυὸ στὸ ραντεβοῦ τους. Μὲ τὴν κοῦρσα του ὁ ἕνας, μὲ τὸ ντεκολτέ της ἡ ἄλλη. Μπῆκαν σ' ἕνα μπὰρ γιὰ νὰ καταστρώσουν τὸ πρόγραμμά τους. Ἀνέβηκε στὸ ταμπουρὲ σὰν παληὰ γνώριμή του, παράγγειλε μὲ οἰκειότητα τὸ τζίν της, ἄναψε τὸ τσιγάρο της, πρότεινε τὸ πιὸ ἁλμυρὸ κέντρο τῆς Ἀττικῆς, καὶ ξεκίνησαν. Ἔφαγαν τοῦ καλοῦ καιροῦ, ἄδειασαν μπουκάλια, χόρεψαν. Τῆς εἶπε ἀνέκδοτα ποὺ θὰ κοκκίνιζαν, ἂν τ' ἄκουγαν, ἀγέλες πιθήκων.

Τοῦ εἶπε τρισχειρότερα ἐκείνη...

Μᾶς ξαναρωτᾶ ὁ ἐπιστολογράφος: Τί θὰ συμπεραίναμε ἂν ἔπεφτε σ' ἐμᾶς ἕνα τέτοιο νούμερο; Ἀσφαλῶς, ὅ,τι κι' ἐκεῖνος.

Ὥρα δευτέρα πρωϊνή.

— Πᾶμε πίσω;

— Πᾶμε.

Ἡ ὥρα ὅμως αὐτὴ τῆς ἐπιστροφῆς συμπίπτει μὲ τὴν ὥρα ποὺ θυμήθηκε τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν οἰκογένειά της. Ἔχει μαμᾶ κι' ἔχει μπαμπᾶ, κύριε, τὸ κορίτσι. Γιὰ ποιὰν τὴν πέρασες; Ἔχει γοῦστο ν' ἀμφιβάλῃς γιὰ τὴν λευκότητα τοῦ μητρώου της. Κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι της, σὲ παρακαλεῖ. Ὄχι δὲ ἐμπρὸς στὴν πόρτα. Νὰ τὴν ἀφήσῃς στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Μὴ τὸ συζητῆς, μὴν ἐπιμένῃς. Εἶνε ἱκανὴ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ νὰ ριχτῆ στὴν ἄσφαλτο, ἢ νὰ καλέσῃ τὴν ἐξουσία σὲ προάσπισι τῆς τιμῆς της. Ὅλα κι' ὅλα...

Ἀνθρωποφάγος ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε. Στὸ σπίτι της τὴν ἀπέθεσε. Μόνος ὅμως τώρα, ἀραδιάζει στὸ χαρτὶ τὶς σκέψεις του, γιὰ τὴν περίεργη ἀντίληψι ποὺ ἔχει μιὰ κατηγορία κοριτσιῶν μας. Κλιμάκωσι τῆς ἠθικῆς κατὰ βαθμοὺς καὶ κατὰ δόσεις. Ἀφύπνισι τῆς ἠθικῆς στὶς δώδεκα καὶ πέντε. Ἄγνωστος σοῦ εἶνε ὁ ἄνθρωπος καὶ σὲ καλεῖ. Ἀμφιβάλλεις μήπως γιὰ τὶς προθέσεις του τὴν ὥρα ποὺ δέχεσαι τὴν πρόσκλησί του; Γιατὶ τάχα νομίζεις ὅτι σὲ καλεῖ; Γιὰ τὸ πνεῦμα σου; Ποῦ τὸ εἶδε; Γιὰ τὴν καλή σου συντροφιά; Ποῦ τὴν ξέρει; Δὲν εἶδε καὶ δὲν ξέρει παρὰ τὶς πλούσιες ἐπιφάνειες ποὺ ἔφερε στὴ δημοσιότητα τὸ μαγιό σου. Οὔτε στιγμὴ ἀμφιβολίας δὲν εἶχες γι' αὐτό. Τὸ ἤξερες καὶ πῆγες. Ἐπιχείρησι ἑλληνικῆς μορφῆς. Ἤθελες τὴν Κηφισιά, τὸ γεῦμα τὴν αὐτοκινητάδα, τὸ χορό, τὴν ἐπίδειξι τῆς τουαλέτας σου. Κάποιος ἔπρεπε νὰ σοῦ τὰ πληρώσῃ. Τὸν ψάρεψες στὸν Ἄλιμο. Τοῦ τραγάνισες τὰ χιλιάρικα, τοῦ ἤπιες τὸ γαλόνι τῆς βενζίνης, τοῦ ἔφαγες τὶς ὧρες του, καὶ ὅταν δὲν τοῦ ἔμεινε τίποτ' ἄλλο, θυμήθηκες τὴ μαμᾶ σου. Ἔλα δά, μὴ μᾶς κάνῃς τὴν ἀφελῆ. Μόνο ἀφελὴς δὲν εἶσαι. Ἐν γνώσει καὶ ἐκ προμελέτης διέπραξες τὴν ἀπάτη σου, γιὰ νὰ ὑψώσῃς τὴν ὑστάτη στιγμὴ τὴ σημαία τῆς ἠθικῆς σου. Σὰ νὰ ἤσουν τακτοποιημένη μὲ τὴν ἠθική σου τὴν ὥρα ποὺ ἀκολουθοῦσες τὸν ἄγνωστο. Σὰ νὰ μὴ τσαλακώθηκε ἡ ἀξιοπρέπεια, ἡ περηφάνεια καὶ ἡ ἀρετή σου ὅταν, μὲ ξεγνοιασιὰ καὶ κυνισμό, δεχόσουν πλουσιοπάροχα ἀγαθὰ ἀπὸ ἕνα κύριο ποὺ μόλις συγκρατεῖς τὸ μικρὸ ὄνομά του. Ἐπάγγελμα ἀπὸ τὰ πιὸ συχαμένα.

Μὲ ὀργὴ εἶνε διατυπωμένη ἡ ἐπιστολή. Μὲ φράσεις βαρύτατες γιὰ τὴν τάξι αὐτὴ τῶν κοριτσιῶν ποὺ περιφέρονται στὴν ἑλληνικὴ ἀγορά. Καμμιὰ δυσκολία, φυσικά, νὰ προσυπογράψουμε τὸ γράμμα. Ὑπάρχει ὅμως πάντα ἡ παρηγοριὰ ὅτι ἡ κατηγορία τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν τῶν ἑλληνικῶν πόλεων ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο περιορίζεται. Τὴν περιορίζει ἡ στροφὴ στὸ ἐπάγγελμα τῶν κοριτσιῶν μας. Ἡ οἰκονομικὴ ὀντότητα ποὺ ἀποκτοῦν, τοὺς δίνει καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια ποὺ χρειάζονται γιὰ ν' ἀποκρούουν τὶς ὕποπτες προσφορὲς ἀγνώστων κυρίων.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Γρήγορα, κύριε ἀνθυπολοχαγέ, ρίξτε κορῶνα γράμματα γιὰ νὰ δοῦμε ἀπὸ ποῦ θά... πᾶμε!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἐπίκαιροι στίχοι

Σὰν ἀπόψε

Ἀπόψε πρέπει κάθε βλέμμα μὲ συμπόνοια
νάχη στραφῆ στὴν ταπεινή, μικρή μας κόχη...
Δέκα ὁλόκληρα κλείνουν ἀπόψε χρόνια,
ποὺ ἡ Πατρίδα μας, ἐφώναξε τὸ «Ὄχι...»
Καὶ σὰν ἀπόψε, ἡ ἀλήθεια ἡ τιμημένη
βρόντησε σ' ὅλους, ἀπ' τὸ στόμα της καὶ πάλι
πὼς ἡ καλή μας ἡ Πατρίδα, ἡ δοξασμένη,
ἀπ' τοὺς μεγάλους, ἦταν πάντα πιὸ μεγάλη.

Ἀπόψε πρέπει ὁ σκοτισμένος μας ὁ νοῦς
νὰ ἰδῆ ξανὰ τὶς ἀναμνήσεις νὰ ξεθάβωνται,
νὰ πάῃ ψηλὰ σὲ φωτισμένους οὐρανοὺς
στὰ παλληκάρια μας ἐκεῖ ποὺ ἀναπαύονται.
Τὰ παλληκάρια, ποὺ δὲν λόγιασαν ζωὴ
στὰ χιονισμένα, σκαρφαλώνοντας, τὰ ὄρη,
γιὰ νὰ σκορπίσουν τοῦ «Ἀέρα» τὴ βοή,
στὴν Τρεμπεσίνα, στὸ Ἰβὰν καὶ στὸ Τομόρι.

Ἀπόψε πρέπει νὰ σταθοῦμε σιωπηλοὶ
καὶ μὲ κατάνυξι, μιὰ στάλα νὰ δακρύσωμε
καὶ νὰ σκεφτοῦμε πὼς τὴν κάθε μιὰ ἀπειλὴ
καρδιὰ σὰν ἔχωμε μποροῦμε ν' ἀντικρούσωμε...
Καὶ κατεβαίνοντας ἀκόμη, μὲ τὸ νοῦ
ἀπ' τὰ ψηλὰ βουνά, σὲ πράσινη κοιλάδα
τὸ χῶμα ἐκεῖνο, ποὺ εἶναι τάχα τοῦ Ἀλβανοῦ,
νὰ τὸ ἀσπασθοῦμε, γιατὶ ἀνήκει στὴν Ἑλλάδα.

Ἂς λὲν οἱ ξένοι λόγια ἀπατηλά,
τὸ δίκιο ποὔχομε δὲν βγαίνει ἀπ' τὴν καρδιά μας
γιατ' εἶναι ριζωμένο σιωπηλά,
κι' ἕνα ἀπ' τὰ τόσα τὰ μεγάλα ὄνειρά μας.
Δὲν τοὺς πειράζει τοὺς λαοὺς τοὺς τολμηροὺς
ὅταν οἱ φίλοι τους συμβῆ νὰ τοὺς ξεχνᾶνε,
ἀφοῦ τὸ ξέρουν πὼς μὲ χρόνια μὲ καιροὺς
κι' ὅσα δὲν ἔχομε δικά μας πάλι θἄναι.

Ἀπόψε πρέπει κάθε σκέψι μας κρυφὴ
νὰ πάῃ σ' αὐτούς, ποὺ τὴν ἀξίζουν, πρῶτοι - (πρῶτοι,
στὰ παλληκάρια ποὺ δὲν ἔχουνε ταφὴ
σὲ κάθε ἄγνωστο κι' ἀθάνατο στρατιώτη...
Ἀπόψε πρέπει μιὰ σημαία νὰ φιλήσωμε,
μιὰν ἀσπρογάλαζη, μπαρουτοκαπνισμένη
κι' ὅλοι μαζύ... ὅλοι μαζὺ νὰ ψιθυρίσωμε:
— Ἑλλάδα ἀθάνατη!... Ἑλλάδα δοξασμένη!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΘΥΣΙΑ

Ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ φόρτωναν τὰ πλοῖα ἐκνεύριζε τὴν Τέϊτ Μέρεντιθ, ποὺ ἦταν καθισμένη στὸ κατάστρωμα.

Ἔξαφνα ἕνα πικρὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη της καθὼς θυμήθηκε τὴ χαρὰ ποὺ εἶχε δοκιμάσει δυὸ χρόνια πρίν, φτάνοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὸ ἴδιο αὐτὸ λιμάνι τῆς Βαταβίας. Τότε ὅμως τὰ πράγματα ἦσαν ἐντελῶς διαφορετικά.

Κατὰ τὰ δυὸ χρόνια τῆς παραμονῆς της στὴν Ἰάβα εἶχε χάσει πολλὰ πράγματα καὶ τώρα, ἐγκαταλείποντας τὸ νησί, ἀναρωτιόταν ἂν θὰ τὰ ξαναποχτοῦσε ποτέ.

Τὴν προηγουμένη νύχτα εἶχε φύγει μὲ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὴ Σουραμπάγια, χωρὶς ν' ἀποχαιρετήση κανένα. Προτίμησε ν' ἀποφύγη κάθε ἐξήγησι.

Φτάνοντας στὴ Βαταβία ἀγόρασε ἕνα εἰσιτήριο κι' ἔφευγε τώρα μὲ τὸ πρῶτο πλοῖο γιὰ τὴ Σιγγαπούρη. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἔπαιρνε ἄλλο πλοῖο ποὺ θὰ τὴν ξανάφερνε πίσω στὸ σπίτι της, στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο.

Ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ μὲ τὴ φαντασία της ξαναγύρισε πολλοὺς μῆνες πίσω. Εἶχε ἔρθει στὴν Ἰάβα γιὰ νὰ παντρευτῆ τὸν Πὼλ Μπρέντεν, ἕνα νεαρὸ πιλότο τῆς γραμμῆς ἐναερίων συγκοινωνιῶν τῶν Ὁλλανδικῶν Ἰνδιῶν. Τὸ εἰδύλλιό τους ἦταν σύντομο, ρωμαντικό, γεμᾶτο γοητεία.

Ἡ νέα εἶχε γνωρίσει τὸν Πὼλ σ' ἕνα χορό, λίγες μέρες προτοῦ αὐτὸς φύγη γιὰ τὴν Ἰάβα. Ὡραῖος, κομψός, πνευματώδης, ὁ νέος εἶχε κατακτήσει ἀμέσως τὴν καρδιά της. Κι' ὅταν τῆς ζήτησε νὰ τὸν ἀκολουθήση, φεύγοντας μαζί του, ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε πὼς θὰ πήγαινε νὰ τὸν βρῆ ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἀφοῦ προηγουμένως, μὲ κάποια ἀφορμή, διέλυε τὸν ἀρραβῶνα της μὲ τὸν Τζὼν Φάρροου, ἕνα παληὸ παιδικό της φίλο.

Τώρα ἔφυγε κι' ἀπὸ τὸν Πώλ... Πῶς εἶχαν ἀλλάξει τὰ πράγματα!... Ὅταν ἐγκατέλειψε τὸν Τζών, ἡ Φέϊτ ἦταν τόσο εὐτυχισμένη, ὥστε ξέχασε ἀμέσως τὸν πόνο ποὺ ἄστραψε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της. Δυστυχισμένε Τζών!... Τώρα καταλάβαινε κι' αὐτὴ τί ἐσήμαινε ἕνας τέτοιος πόνος.

Ἡ Φέϊτ μισάνοιξε τὰ μάτια της καὶ κύτταζε γύρω της. Πόσο ὡραῖα τῆς φαίνονταν ὅλα αὐτὰ πρὶν δυὸ χρόνια. Ὁ Πὼλ εἶχε ἀνέβει τότε στὸ πλοῖο γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχτῆ. Εἶχαν περάσει μαζὶ μερικοὺς ἀξέχαστους μῆνες καὶ μιὰ μέρα ἔφυγαν γιὰ τὶς νήσους Μπαλί, ὅπου θὰ γίνονταν οἱ γάμοι τους.

Ἡ νέα ξαναθυμᾶται τὶς τραγικὲς στιγμὲς ποὺ ἀκολούθησαν τὴν ὡραία πτῆσι τους. Τὸ ἀεροπλάνο ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ ἴδιος ὁ Πώλ, ἔπαθε ἐνῶ προσγειωνόταν κάποια βλάβη καὶ τσακίστηκε στὸ ἔδαφος. Ὅταν ἡ Φέϊτ συνῆρθε, εἶδε μερικοὺς νοσοκόμους νὰ μεταφέρουν τὸν Πώλ, ξαπλωμένο σ' ἕνα φορεῖο.

Ἀκολούθησαν μέρες ἀγωνίας γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ Πώλ. Σιγὰ - σιγὰ ἡ κατάστασί του καλλιτέρεψε καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες μποροῦσε νὰ μένη καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ τροχούς.

Ἡ Φέϊτ ἐπίπλωσε ἕνα σπιτάκι κοντὰ στὴ Σουραμπάγια καὶ τὸν μετέφερε ἐκεῖ. Μὰ ὁ νέος δὲν ἦταν πιὰ ὁ ἴδιος. Εἶχε κλειστῆ στὸν ἑαυτό του, ἔχασε τὴ φυσική του φαιδρότητα καὶ ὅλα τὸν δυσαρεστοῦσαν.

Δὲν ἔκανε πιὰ λόγο γιὰ γάμο στὴ Φέϊτ, οὔτε καὶ τῆς ἔδινε καμμιὰ ἐξήγησι. Ἐκείνη πάλι ἦταν πολὺ περήφανη γιὰ νὰ τοῦ ζητήση ἐξηγήσεις.

Καὶ μιὰ μέρα κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ φύγη. Ὁ γιατρὸς τὴν βεβαίωσε πὼς ὁ Πὼλ ἦταν ἀρκετὰ καλὰ καὶ πὼς δὲν εἶχε πιὰ ἀνάγκη ἐπιβλέψεως.

Ἕνα ἀπόγευμα ὁ πιλότος ξαναεμφανίστηκε στὴ λέσχη του καὶ μερικὲς βραδυὲς ἀργότερα, ἡ Φέϊτ τὸν συνάντησε σ' ἕνα μπὰρ συντροφευμένο ἀπὸ κάποια ἄγνωστη.

Μάντεψε τότε πὼς ὁ Πὼλ ἐπεδίωξε νὰ τὸν δῆ γιὰ νὰ τὸν ἀφήση ἥσυχο. Καὶ χωρὶς νὰ διστάση ἔφυγε τὸ ἴδιο βράδυ.

★

Στὴν ἥσυχη μοναξιὰ τοῦ σπιτιοῦ του, ὁ Πὼλ διάβαζε μιὰ παληὰ ἐφημερίδα τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Εἶχε περάσει χρόνος ἀπὸ τότε καὶ ἡ Φέϊτ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Ἰάβα. Κι' ὁ Πὼλ δὲν εἶχε λάβει καμμιὰ εἴδησί της. Σήμερα ὅμως, ἡ ἐφημερίδα ἐκείνη, μὲ ἡμερομηνία παλαιότερη κατὰ ἕνα μῆνα, ἀνέφερε τὴν εἴδησι τοῦ γάμου τῆς Φέϊτ Μέρεντιθ καὶ τοῦ Τζὼν Φάρροου.

—Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω!... ψιθύρισε ὁ Πώλ.

Ἄλλωστε τὸ μόνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ἦταν νὰ εἶναι εὐτυχισμένη ἡ Φέϊτ. Πόσο τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρη ἡ προσπάθεια νὰ τὴν ἀπομακρύνη ἀπὸ κοντά του...

Οἱ γιατροὶ τοῦ εἶχαν πῆ πὼς δὲν θὰ θεραπευόταν ποτὲ τελείως καὶ πὼς ἡ καλυτέρευσι δὲν ἦταν παρὰ πρόσκαιρη. Ἤξερε πὼς ἂν ἡ Φέϊτ τὸ μάθαινε αὐτό, δὲν θὰ τὸν ἐγκατέλειπε μὲ κανένα τρόπο. Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ τὴν κάνη δυστυχισμένη. Δὲν θὰ δεχόταν ποτὲ μιὰ τέτοια θυσία της καὶ γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ θυσιαστῆ αὐτός.

Ὁ Πὼλ ἔρριξε μιὰ ἀκόμα ματιὰ στὴν ἐφημερίδα κι' ὕστερα ἄνοιξε τὸ γράμμα ποὺ εἶχε λάβει πρὶν ἀπὸ μερικὰ λεπτά.

Ἦταν ἡ γραπτὴ ἔκθεσις ἑνὸς διασήμου γιατροῦ ποὺ τὸν εἶχε ἐξετάσει τὴν προηγουμένη ἡμέρα. Τοῦ ἔλεγε πὼς εἶχε πιὰ τελείως θεραπευθῆ, πὼς δὲν διέτρεχε κανένα ἀπολύτως κίνδυνο παραλύσεως.

Ὁ Πὼλ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του καὶ συλλογίστηκε πόσο σκληρὴ εἶνε μερικὲς φορὲς ἡ εἰρωνεία τῆς τύχης!...

ΤΖΩΡΤΖ ΦΙΝΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ὁ ἥρως

Ἐν ὄψει παρελάσεως τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης,
ἐγὼ ὁ Παρατατικεύς, καρδιοκάφτης γόης,
ἐσκέφθην κι' ἀπεφάσισον κανονικῶς κι' ἐγκύρως
νὰ καταστῶ τῆς ἡμερὸς τῆς θρυλικῆς ὁ ἥρως.
Καὶ τὴν πρωΐαν, κι' ἀκριβῶς τὴν ὥραν τὴν δεκάτην,
παρέλασιν ἀντιληφθεὶς σαλπιγγομουσικάτην
ἀνῆλθον εἰς ἀνάβαθρον, ὡς Δὸν - Ζουὰν προβάλλων
μέσῳ θηλέων ἀρκετῶν καὶ πένδε μανδραχάλων.
Κι' ἐνῷ διήρχετο στρατὸς καὶ νάπται εἰς γραμμὴν
ἐξ ἐνθουσιασμοῦ σφοδροῦ ἔφθασον στὸ ἀμὴν
Κι' ἐν μέσῳ ἰαχῶν, κραυγῶν καὶ στοῦ λαοῦ τὴν βράσιν,
νὰ δείξω ἀπεφάσισον καὶ τὴν ἐμὴν τὴν δρᾶσιν.
Ἐφ' ᾧ σταθεὶς ἀνδροπρεπῶς, τὸ σῶμα μου τανύσας,
καὶ βλέπων ἀσκαρδαμυκτεὶ συλλήβδην τὰς γοήσσας
—Ὤ! Μοῦσαι! ἀνεφώνησον, καγὼ τυγχάνω ἥρως,
» καὶ δι' ἐμὲ δέον σαφῶς νὰ γίνη μέγας «τζίρος»
» καθ' ὃ — καὶ μάρτυς μου ὁ Ζεὺς ὁ νεφεληγερέτης —
» ὑπῆρξα εἰς τὸν ἔρωτα μεγάλος τζαναμβέτης!...
» Τουτέστιν μάχας ἔκαμνον ὡς πρῶτος
(εἰς τοὺς πρώτους
» εἰς πολλαπλοῦς κι' ἀτέρμονας φεφλο-
(γεροὺς ἐρώτους
» καὶ διὰ τοῦτο εἰς ἐμὲ τὸν μέγαν τὸν
(διάσημον
» δέον νὰ ἀναρτήσετε περίβλεπτον πα-
(ράσημον.
Καὶ ὄντως πάντες, ἐν χορῷ, τὴν δόξαν
(μου σκεφθέντες,
Καὶ ἐκ τῆς παρουσίας μου καταμερα-
(κλωθέντες
παράσημον μοὶ ἔδωσαν ἀναφανδὸν μὲ
(ζῆλον,
τουτέστιν τὸ παράσημον... τῶν ἀνοι-
(κτῶν δακτύλων!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ὁ μουσικὸς θίασος Κρίτα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὶς ἀδελφὲς Καλουτᾶ, παίζει ἀπὸ προχθὲς στὴ Θεσσαλονίκη τὸ ἔργο ποὺ ἀποτέλεσε τὴν περυσινὴ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ θεάτρου Κοτοπούλη «Μ' ἀγαπᾶ δὲν μ' ἀγαπᾶ».

Ἀπὸ τὴν Μακεδονικὴ πρωτεύουσα ὁ θίασος θὰ πάη στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου θὰ παρουσιάση νέες καὶ παληὲς ἐπιτυχίες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ 5 παληὲς ὀπερέττες τοῦ μαέστρου Δ. Κατριβάνου. Ἀργότερα, ὁ θίασος θὰ φύγη γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

— Τὸ θέατρο Κοτοπούλη ἑτοιμάζει γιὰ τὴν ἐρχόμενη βδομάδα ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἔργα τοῦ συγγραφέως τῆς «Ἰωάννας τῆς Λωρραίνης» ποὺ φέρει τὸν τίτλο «Ἡ Ἄννα τῶν χιλίων ἡμερῶν» ποὺ σημειώνει μεγάλη ἐπιτυχία παντοῦ ὅπου παίζεται.

Τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ Ἄντερσον εἶνε ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ φλογερὸ ἔρωτα τῆς Ἄννας Μπόλεϋν καὶ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἑρρίκου ποὺ ἔγινε στὸ τέλος ὁ δήμιός της. Ἡ παράδοσις στὴν ὁποία βασίστηκε ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἄγγλος Βασιλεὺς ἐκτὸς τῆς Ἄννας Μπόλεϋν (Μελίνα Μερκούρη) ἀγαποῦσε ταὐτοχρόνως τὶς δυὸ ἀδελφές της (Εἰρήνη Παππᾶ — Ἄννα Συναδινοῦ) καὶ τὴν μητέρα της (Νίτσα Τσαγανέα).

Τὸ ἔργο ἀναβιβάζεται μὲ σκηνοθεσία τοῦ κ. Δημ. Μυρὰτ καὶ μὲ σκηνικὰ τοῦ κ. Γ. Ἀνεμογιάννη.

— Ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς Πέτρος Κυριακὸς θὰ κυκλοφορήση τὶς γιορτές, μιὰ συλλογὴ μὲ ἀνέκδοτα ποιήματά του, μὲ τὸν τίτλο: «Ἐγγίζοντας τ' ἀγκάθια». Προλογίζει ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Σπῦρος Μελᾶς, που τιτλοφορεῖ τὸν πρόλογό του ὡς ἑξῆς: «Ὁ ἀγράμματος ποιητής».

— Στὴν τιμητικὴ παράστασι τῆς Δέσποινας Παναγιωτίδου στὸ «Κεντρικὸν» ἔλαβε μέρος καὶ μία πρωταγωνίστρια τῆς πρόζας, ἡ Ἴλυα Λιβυκοῦ, τοῦ θιάσου Λογοθετίδη. Ἀπήγγειλε ποιήματα τῶν Μαλακάση καὶ Ἐφταλιώτη καὶ χειροκροτήθηκε ἐνθουσιωδῶς ἀπ' τὸ κοινόν.

— Ὁ τραγουδιστὴς Βάσος Σεϊτανίδης ποὺ ἔφυγε τελευταῖα γιὰ τὸ Παρίσι θὰ ὀργανώση ἐκεῖ, μὲ τὴν ὑποστήριξι τῆς Ἑλληνικῆς πρεσβείας, βραδυὲς Ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ. Θὰ ἐπιδιώξη ἐπίσης νὰ φωνογραφήση σὲ δίσκους μὲ Ἑλληνικὴ ἀπόδοσι, συνοδείᾳ τῆς ὀρχήστρας τοῦ Πὼλ Ντυρὰν τὰ γνωστὰ τραγούδια τοῦ Χαιροπούλου «Ἔλα γι' ἀπόψε» καὶ «Καράβι τῆς φαντασίας».

— Οἱ συνθέται κ. κ. Σουγιοὺλ καὶ Μωράκης καθιερώνουν μιὰ πρωτοτυπία: Θὰ γράφουν στὸ ἑξῆς μαζὶ τὴν μουσικὴ τῶν τραγουδιῶν τους. Ἔκαναν μάλιστα ἀρχὴ μὲ τὸ ἀργεντινὸ ταγκὸ «Χρόνια τώρα καρτεροῦσα».

— Μετὰ τὸν Σπάρτακο κι' ἕνας ἄλλος διαλεχτὸς πιανίστας ποὺ βρίσκεται ἤδη στὴν Ἀμερική, ὁ Μίμης Πλέσσας συνεργάζεται τώρα μὲ τὴν ὀρχήστρα τοῦ Χάρρυ Τζέϊμς.

— Ἡ γνωστὴ μουσικὴ κωμωδία «Φτερὸ στὸν ἄνεμο» γυρίστηκε σὲ φίλμ ἀπὸ τὴν Ἑταιρεία «Φίνος Φίλμ». Ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς τοῦ ἔργου ἔχουν ξεχωριστὴ ἐπιτυχία ἡ Ἄννα Καλουτᾶ, ἡ Σμαροῦλα Γιούλη καὶ ὁ Ἀλεξανδράκης.

— Στὶς 30 Ὀκτωβρίου, στὶς 7.30 θὰ μεταδοθῆ ἀπὸ τὸ Ραδιοσταθμὸ Ἀθηνῶν ἕνα ποικίλο Ποντιακὸ πρόγραμμα μὲ τραγούδια καὶ μὲ μιὰ εὔθυμη ραδιοσκηνὴ τοῦ κ. Γ. Λαμψίδη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Λιακάδες!..

Κ άτι τὶ ποὺ διαθέτει μ' ἀφθονία ἡ Ἑλλάδα
εἶνε τὸ θερμὸ χρυσάφι ποὺ σκορπιέται ἀπ' τὴ λιακάδα.
Κι' ἂν τὸ Σχέδιο τοῦ Μάρσαλ, τὸ «πενῆντα δυὸ» τελειώνει,
τὸ χρυσάφι τῆς λιακάδας, πάντα θὰ μᾶς πελαγώνη.
Κύττα γύρω μας: Γεμᾶτες οἱ καρέκλες στὶς πλατεῖες,
— μὴ ζητᾶτε τὶς αἰτίες
ποὺ ὁ Ρωμηὸς ἔχει καθήσει.
Ἕνας μόνο εἶν' ὁ λόγος: Τῆς λιακάδας τὸ μεθύσι!

Π ρῶτο - πρῶτο ἐπωφελεῖται τὸ φτωχὸ τὸ ζευγαράκι,
ποὺ ὅλο πάθος καὶ μεράκι
θέλει τὸ χειμῶνα ἥλιο καὶ τὸ θέρος φεγγαράκι
γιὰ νὰ «γράψη» τὴ μικρή του αἰσθηματικὴ ἱστορία,
μὲ τὰ λίγα ἐξοδάκια ποὔχουν τὰ λεωφορεῖα...
Τρέχει γιὰ τὸ Φαληράκι ἢ τραβάει γιὰ τὴν Ἐκάλη,
στρώνεται σὲ δυὸ καρέκλες, παίρνει μία λεμονάδα
ἰδιόκτητα τὰ νοιώθει ὅλα τοῦ Θεοῦ τὰ κάλλη
κι' εἶνε ὅλ' ἡ Γῆ δική του κάτω ἀπ' τὴ θερμὴ λιακάδα.
Κι' ἂν τοῦ λείπουν οἱ παράδες γιὰ τὸ πλούσιο μενοῦ,
—μιὰ κι' αὐτὴ εἶνε πάντα ἡ μοῖρα δυστυχῶς τοῦ ταπεινοῦ—
πέφτουν στὸ τραπέζι ἀφθόνως τὰ χρυσάφια τ' οὐρανοῦ
τέτοια ὥρα εὐτυχισμένη
καὶ μὲ μπόλικη λιακάδα τὸ ζευγάρι μας... χορταίνει!
Τζάμπα δίνεται τοῦ ἥλιου τοῦ γλυκοῦ μας τὸ χρυσάφι
κι' ἂς μὴ γίνεται ντολμάδες, μαγιονέζα ἢ πιλάφι...

Ν ὰ καὶ τ' ἄλλο ζευγαράκι, ποὔχει «νειᾶτα» γερασμένα
ἑβδομῆντα εἶν' ἐκεῖνος κι' εἶν' ἐκείνη ἑξηντάρα.
Στὸν ἀργὸ περίπατό τους λένε γιὰ τὰ περασμένα
κι' ὅποια σάτιρα κι' ἂν πῆτε, θἄνε μόνο κουταμάρα...
Ἔχουν χιόνια στὰ μαλλιά τους ποὺ ὁ ἥλιος τὰ χρυσώνει...
Κι' εἶν' αὐτὸ τὸ μόνο χιόνι
ποὺ ὁ ἥλιος δὲν τὸ λυώνει...

Μ ὰ ὑπάρχει πάρα πέρα, καὶ ὁ «μπὸν βιβέρ» ὁ γέρος
ποὺ μαζί του τώρα πλέον... κοροϊδεύει καὶ ὁ Ἔρως
κι' ἔχει δίπλα μιὰ μικροῦλα,
ζωηρὴ καὶ πεταχτοῦλα,
ποὺ ἀγωνιᾶ ἡ καϋμένη — μὲ τὸ «δίκηο τοῦ στραβοῦ!» —
πότε ὁ ἥλιος πιὰ θὰ πέση... γιατὶ ἔχει ραντεβοῦ!
— Εἶνε ψύχρα! Θὰ κρυώσης!...
— Ποιός, ἐγώ; Εἶμαι θηρίο!...
— Ναί, ἀγάπη μου, μωρό μου! Μ' ἄρχισε νὰ κάνη κρύο!
» Καὶ θὰ πάω στὴ μοδίστρα... Θὰ μοῦ δώσης τὰ λεπτά;
Τὶ προθύμως ποὺ τὰ δίνει!
— κάποτε πὼς θὰ γεράσω τὸ φαντάζομαι μ' ὀδύνη! —
Κι' ἡ μικρὴ ἀμέσως φεύγει:
— Αὔριο, πάλι στὶς ἑπτά!
Φεύγει, βέβαια, δρομαίως,
γιατὶ κάπου περιμένει ὁ γλυκός της ὁ Ρωμαῖος
κι' εἶνε πάμπτωχος ὁ δόλιος, μὰ τὸ θηλυκὸ τὸ τέρας
ξαφνικὰ τὸν ἡσυχάζει,
μὰ καὶ τὸν ἐνθουσιάζει:
— Μοὔδωσε λεφτὰ ὁ... πατέρας!
«Γιὰ φουστάνια μοῦ τὰ δίνει» τοῦ προσθέτει μ' εὐθυμία.
«ἀλλὰ ἔννοια σου, μωρό μου, καὶ θὰ κάνω οἰκονομία!»
Μπαίνουνε σ' ἕνα ταξί,
καὶ στὸ πεῖσμα τοῦ Αἰῶνα, τοῦ φρικτοῦ καὶ μπαταξῆ,
ὁ φτωχὸς ὁ νεαρούλης κι' ἡ μικροῦλα ἡ μαργιόλα
ζοῦνε τὴ θερμὴ λιακάδα... μέχρι νὰ τὰ φᾶνε ὅλα!

Ν άτος τώρα καὶ ὁ μόνος: Ὁ Ρωμηὸς ὁ κλασσικός,
ποὔχει δώδεκα καρέκλες καὶ καφὲ κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο
καὶ τὰ ζεύγη ἀπολαμβάνει, ὁ καϋμένος... ὀπτικῶς,
κι' ἴσως νοσταλγεῖ κι' ἐκεῖνος κάποιο παλαιὸ εἰδύλλιο...
Τοὺς ζευγαρωμένους βλέπει κι' ἔχει τώρα μάτια κλέφτη
μὰ κανεὶς δὲν τὸν προσέχει, στὴν ψυχή του ὁ ἥλιος πέφτει
κι' ἔτσι πιὰ δὲν τὸν ζεσταίνει οὔτ' ἡ πλούσια λιακάδα:
Ἔχει στὴν καρδιὰ κρυάδα!...

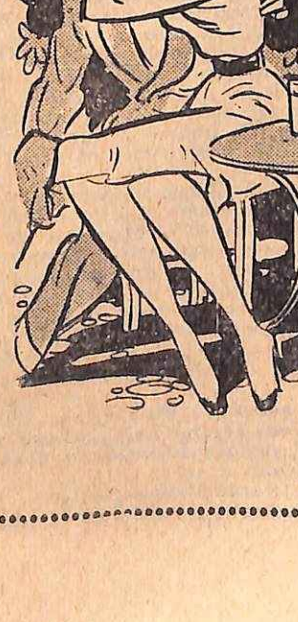

Εἰκονογραφικὴ Αντ. Γάλλια

ὁ Συνεργάτης Γ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ ρομάντζο ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΑΡΡΩΣΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Λούζης δὲν ἀπελπίζεται καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ Ρίτα. Σὲ λίγες μέρες τὴ συνοδεύει στὸ νεκροταφεῖο, στὸν τάφο τοῦ πατέρα της. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ διπλανὴ ἄρρωστη, ἡ Βάσω, κάνει μιὰ ἀκατάσχετη αἱμόπτυσι. Συγκινημένη ἡ Ρίτα ἀποφασίζει νὰ ξενυχτήση πλάϊ της.

12ον Ἐδῶ, ἡ Βάσω κινδύνευε νὰ πληρώση μὲ τὴ ζωή της τὴν κακία της· μποροῦσε, λοιπόν, κανείς, νὰ τὰ ξεχάση ὅλα μπροστὰ στὸν ἄμεσο κίνδυνο, που δὲν θέλησε ἡ Ρίτα οὔτε στιγμὴ νὰ θεωρήση σὰ ἀδυσώπητη Θεία Δίκη...

Κατὰ τὶς δέκα ἔφυγε ὁ ἀδερφὸς τῆς Βάσως, ἀφίνοντας τὴν ἀδερφή του λιγάκι πιὸ ἥσυχη, μὰ βυθισμένη πάντα στὸ λήθαργο ποὺ τὴν ἔκανε ν' ἀκινητῆ σὰν πεθαμένη...

— Σᾶς τὴν ἀφίνω σὲ σᾶς... εἶπε φεύγοντας στὴ Ρίτα, ἐνῶ ἔσφιγγε τὰ χέρια της.

— Ἔννοια σας, θὰ τὴν προσέχω...

— Θὰ ξανάρθω αὔριο πρωῒ - πρωΐ...

— Θὰ τὴ βρῆτε καλύτερα...

Ὅταν ἔμεινε μόνη της ἡ Ρίτα, κύτταξε μελαγχολικὰ τὴ γειτόνισσά της τοῦ πόνου: Τὰ μάγουλα τῆς Βάσως εἴχανε μέσα σὲ τόσο λίγες ὧρες βαθουλώσει!... Λὲς καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ σάρκινος ὄγκος εἶχε ἀπότομα ξεφουσκώσει!... Δὲν ὑπῆρχανε πιὰ πάχη περισσευούμενα. Τὰ χέρια εἴχανε πάρει μιὰ φοβερὴ διαφάνεια. Τὸ στόμα καὶ τὰ μάτια εἴχανε τριγυριστῆ ἀπὸ γαλάζιους γύρους. Ἡ μύτη εἶχε γίνει πελιδνή. Ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ γρήγορη, ἀδύνατη ἀναπνοή, θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι εἶχε μπροστά του ἕνα πτῶμα!...

Κατὰ τὶς δεκάμιση πέρασε ἀπὸ τὸ θάλαμο ὁ Λούζης. Βλέποντας τὴ Ρίτα νὰ ξενυχτάη στὸ πλευρὸ τῆς Βάσως, τὴ μάλλωσε τρυφερά:

— Μὴν ξεχνᾶς ὅτι καὶ σὺ εἶσαι ἄρρωστη... τῆς εἶπε. Δὲν κάνει νὰ σπαταλᾶς τὶς δυνάμεις σου...

— Δὲν ἔχω τίποτα ἐγώ, γιατρέ...

Χαμήλωσε λίγο τὴ φωνή του ὁ Λούζης, καὶ τῆς εἶπε συγκινημένος:

— Εὐγενικό μου κορίτσι!... Πόσο ὄμορφα ξέρεις νὰ πληρώνης τὶς κακίες...

Ὕστερα, γύρισε στὴ Βάσω ὁ Λούζης. Ἔπιασε τὸ σφυγμό της, ἀκροάστηκε τὴν καρδιά της, καὶ κούνησε σοβαρὰ τὸ κεφάλι του. Παράγγειλε στὴ νοσοκόμα ποὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει νὰ βράση τὴ σύριγγα, κι' ἔκανε στὴ Βάσω δυὸ καρδιοτονωτικὲς ἐνέσεις μαζί. Ὕστερα, ἔγνεψε στὴ Ρίτα νὰ τὸν ἀκολουθήση σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ θαλάμου.

— Εἶνε σοβαρά, γιατρέ;... ρώτησε ἡ μικρὴ ἄρρωστη μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Ἡ κατάστασί της εἶναι σχεδὸν ἀπελπιστική!... ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἡ καρδιά της εἶνε σαραβαλιασμένη ἀπὸ τὴ φοβερὴ αἱμορραγία...

— Θεέ μου!

— Ἂν κάνη μιὰ καινούργια αἱμόπτυσι, θὰ πεθάνη!...

Ἔμπλεξε ἱκετευτικὰ τὰ χέρια της ἡ Ρίτα, σὰ νὰ παρακαλοῦσε τὸ Λούζη νὰ δώση χάρι στὴ Βάσω, σὰ νἄταν ὁ Λούζης ποὺ ἐξουσίαζε τὸ θάνατό της ἢ τὴ ζωή της...

— Ἐσὺ ὅμως, ξανάπε ὁ γιατρός, πρέπει νὰ πέσης στὸ κρεββάτι σου, νὰ ξεκουρανῆς... Δὲν ἔχεις κανένα λόγο νὰ ξενυχτᾶς στὸ πλευρό της... Δὲν τῆς προσφέρεις τίποτα, ἔτσι βυθισμένη ποὺ βρίσκεται στὸ λήθαργο· ἀφαιρεῖς ὅμως θετικὰ ἀπὸ σένα, ἀπὸ τὴ γιατρειά σου...

— Νὰ συνέλθη ἡ κακομοίρα, καὶ νὰ μὴ δῆ κανένα στὸ πλευρό της;...

— Δίπλα της θἆσαι... Δὲν πρόκειται νὰ φύγης... Ὄχι ὅμως ὀρθή. Πεσμένη στὸ κρεββάτι σου...

— Καλά, γιατρέ...

— Ὄχι «καλά»... Δὲν θὰ φύγω προτοῦ σὲ δῶ πεσμένη...

Ἔπεσε ἡ Ρίτα, ξάπλωσε· καὶ τότε μόνο ὁ Λούζης ἔφυγε. Πρὶν φύγη ὅμως, τῆς εἶπε:

— Μὴ σὲ κλονίση ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ... Εἴπαμε, γιὰ νὰ γίνης καλά, πρέπει νὰ χαλυβδωθῆς μὲ ἀπάθεια, μὲ ἀναισθησία...

Χαμηλόφωνα, ἡ Ρίτα τοῦ εἶπε:

— Δὲν θέλω νὰ πεθάνη γιατρέ...

— Ποιὸς τὸ θέλει;... Ἂν πεθάνη ὅμως, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ πάρης ἐσὺ κατάκαρδα...

— Ἂν πεθάνη, θὰ νομίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε Θεία Δίκη γιὰ τὴν κακία της ἀπέναντι μου. Ἐνῶ ἐγώ, μάρτυς μου ὁ Θεός, δὲν ἀγανάχτησα ποτὲ μαζί της!...

— Εἶσ' εὐγενικιά, γι' αὐτὸ σὲ λατρεύω! μουρμούρισε συγκινημένος ὁ Λούζης. Καὶ τώρα, καληνύχτα...

Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ θάλαμο. Ἡ Ρίτα, μένοντας μόνη της δίπλα στὴ Βάσω, βυθίστηκε σιγὰ - σιγὰ σ' ἕνα εἶδος νάρκης. Ἡ κούρασι ἡ χτεσινὴ κι' ἡ σημερινὴ εἶχε τσακίσει τὸ κορμί της. Τὰ βλέφαρά της κλείσανε. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, ἦρθε ἕνα ψιθύρισμα νὰ τ' ἀνοίξη...

— Ρίτα... Ρίτα...

Πετάχτηκε ὀρθὴ ἡ μικρὴ ἄρρωστη. Ἀπὸ τὸ διπλανὸ κρεββάτι, ἡ τραγικὴ γειτόνισσα τὴν καλοῦσε... Μὲ τὰ χείλια της, μὲ τὸ βλέμμα...

Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της ἡ Ρίτα, κι' ἔσκυψε στὸ κρεββάτι τῆς Βάσως.

— Ρίτα... ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς πληθωρικῆς ἄρρωστης. Ρίτα... Σὲ πίκρανα... Πολλές... φορές...

— Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, Βασοῦλα μου;... Οὔτε νὰ τὰ συλλογιέσαι. Κύττα νὰ γίνης καλά, καὶ τ' ἄλλα μὴ σὲ ἀπασχολοῦν...

— Ρίτα... Σέ... ζήλευα...

— Δὲν πειράζει... Δὲν ἔπαθα τίποτα ἐγώ...

Ἐνσταντανέ

Ἀβρότης

Ὁ κύριος Ντιντῆς διωρίστηκε τελευταῖα στὸ τμῆμα ἐκδόσεως διαβατηρίων.

— Θὰ τὰ βγάλης πέρα, Ντιντῆ; τὸν ρώτησε ὁ φίλος του ὑπουργός, ποὺ τὸν διώρισε.

— Μάλιστα, ὑπουργέ μου, ἀπαντάει ὁ Ντιντῆς. Εἶνε ἡ θέσις ποὺ μοῦ ταιριάζει.

Πραγματικὰ ὁ Ντιντῆς φημίζεται γιὰ τὴν προθυμία του καὶ τὴν ἀβρότητά του.

Προχτὲς πῆγε στὸ ὑπουργεῖο νὰ βγάλη τὸ διαβατήριό της μιὰ δεσποινὶς ἀρκετῶν Μαΐων καὶ μ' ἕνα ἐλάττωμα στὸ πρόσωπο ἀρκετὰ σοβαρό.

Ὁ Ντιντῆς τῆς ρίχνει μιὰ ματιὰ κι' ἀρχίζει νὰ γράφη. Ὅταν φτάνη στὸ μέρος τοῦ διαβατηρίου ποὺ ἀναφέρονται λεπτομερῶς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ρίχνει ἄλλη μιὰ ματιὰ στὴ δεσποινίδα καὶ γράφει... ἀβρότατα:

«Ὀφθαλμοί: Μαῦροι, γλυκύτατοι καὶ πολὺ ἐκφραστικοί. Ὁ ἕνας λείπει»!

Ο ΦΑΚΟΣ

— Σε... πλήγωσα... συχνα... συχώρεσέ... με...

Ἡ Ρίτα τὴν ἀγκάλιασε ἀδερφικά:

— Σὲ συχωρῶ!... τῆς ψιθύρισε πολὺ σιγά, μ' ἕνα φιλί.

Γέμισε ἀγαλλίασι τὸ πρόσωπο τῆς Βάσως. Μιὰ ἀπέραντη εὐτυχία γλύκανε τὶς πελιδνές της γραμμές..

Ξαφνικὰ ὅμως, τὸ στῆθος της ἀναταράχτηκε ἀπὸ τὴν ἐσωτερική του φλόγα!... Ὁ βῆχας ξέσκισε τὰ χείλια, δυνατός, ἐπίμονος, βασανιστικός... Κι' ὕστερα, ξαφνικά, πάλι τὸ αἷμα ξεχείλισε τὰ σεντόνια!... Αἷμα πολύ, κατακόκκινο, ζεστό... Μὲ φρίκη τὄβλεπε νὰ σκορπίζεται ἡ Ρίτα... Θυμότανε τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ: «Ἂν κάνη μιὰ καινούργια αἱμόπτυσι, θὰ πεθάνη!...».

Τὸ πρόσωπο τῆς Βάσως εἶχε πάρει τώρα μιὰ τρομαχτικὴ κέρινη χλωμάδα. Τὰ μάτια της εἶχαν ἀνοίξει τεράστια ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Τὰ χείλια της μουρμουρίσανε μιὰ φορὰ ἀκόμα:

— Ρίτα...

Κι' ὕστερα τὸ κεφάλι της ἔγυρε ἄψυχο, ἀκίνητο στὸ μαξιλάρι, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα!...

Ὁ βῆχας εἶχε σταματήσει. Μαζὶ μὲ τὴ ζωή της...

Ε'.

Μὲ φρίκη ἔμεινε ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ πτῶμα, ἡ Ρίτα... Τὸ βλέμμα της πλανήθηκε ἀπὸ τὰ ὀρθάνοιχτα μάτια τῆς Βάσως, στὸ μισοδαγκωμένο μῆλο τοῦ κομμοδίνου, ποὺ δὲν θὰ τὸ ἀποτέλειωνε κανεὶς ποτέ...

Ξαφνικά, ἔβγαλε μιὰ φοβερὴ στριγγλιά. Ὅλες οἱ ἄρρωστες πετάχτηκαν ἀπὸ τὰ κρεββάτια τους, ὀρθές...

— Τί τρέχει;...

— Τί συμβαίνει;...

Γεμάτη φρίκη, μὲ τὰ χέρια της σφιγμένα σπασμωδικὰ τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, ἡ Ρίτα σώπαινε.

— Γιατί φώναξες;... τὴ ρωτήσανε.

— Πέθανε!... ἀπάντησε ἐκείνη μόνο

Μιὰ κοντυνὴ ἄρρωστη ἔμπηξε τὶς φωνές:

— Ἔ, κι' ἔπειτα;... Θεὸς σχωρέστηνε καὶ ζωὴ σὲ μᾶς... Εἶν' ἀνάγκη νὰ στριγγλίζης ἔτσι;...

Μπῆκε βιαστικὴ ἡ νοσοκόμα.

— Τί εἶνε;... ρώτησε.

Φτάνοντας στὸ κρεββάτι τῆς Βάσως, μὲ μιὰ ματιὰ κατάλαβε. Ἔσκυψε, κι' ἔκλεισε τὰ ὀρθάνοιχτα, γυάλινα μάτια τῆς πεθαμένης. Ὕστερα ἔκανε γρήγορα - γρήγορα τὸ σταυρό της, καὶ ξαναβγῆκε ἀπὸ τὸ θάλαμο...

Ἡ Ρίτα ἔκατσε στὸ κρεββάτι της. Τὸ μυαλό της δούλευε γρήγορα. Ἐναλλασσόμενες σκέψεις ἐρχόντουσαν καὶ φεύγανε. Αὐτὸς ὁ θάνατος ποὖχε περάσει ἔτσι ξυστὰ ἀπὸ δίπλα της, λὲς καὶ τὴν εἶχε ἀγγίξει μὲ τὴ μαύρη του κρύα φτεροῦγα... Ἡ Βάσω δὲν ἤτανε, βέβαια, μιὰ πιστὴ φιλενάδα, ἦταν ὅμως μιὰ γειτόνισσα τοῦ πόνου, μιὰ παρηγοριά... Ἀκόμα κι' ὁ κρότος ποὺ κάνανε τὰ σαγόνια της ἀπὸ δίπλα μασσῶντας ἀδιάκοπα, ἤτανε γιὰ τὴ Ρίτα μιὰ συντροφιά... Ὕστερα, ἡ μικρὴ ἄρρωστη εἶχε μείνει σὰ χαμένη μπροστὰ στὸ θάνατο αὐτὸ ποὖχε συμβῆ ἔτσι, στὰ καλὰ - καθούμενα, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη... Καὶ μὲ φρίκη διαπίστωνε ἡ Ρίτα πόσο τραγικὰ εὔκολο ἤτανε νὰ πεθάνη κανεὶς ἐκεῖ μέσα...

Δὲν ἀργήσανε νὰ πάρουνε τὴ Βάσω. Πήρανε καὶ τὰ σεντόνια της. Μόνο ἀπάνω στὸ στρῶμα ἔμεινε φρέσκος ὁ μουντὸς λεκές... Τώρα, μιὰ ἄλλη ποὺ καιροφυλαχτοῦσε ἀπὸ καιρὸ ἔξω ἀπὸ τὸ Σανατόριο, θἄτρεχε νὰ πιάση τὴ θέσι ποὺ τῆς χάριζε ὁ θάνατος...

Ὁ ἀδερφὸς τῆς Βάσως ποὖφτασε πρωῒ - πρωΐ, ἔμεινε σὰν ἀποβλακωμένος μπροστὰ στὸ ἄδειο ξεστρωμένο κρεββάτι. Ἡ ματιά του γύρεψε τὴν ἐξήγησι ἀπὸ τὴ δακρυσμένη ματιὰ τῆς Ρίτας... Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, καὶ βγῆκε ἀμίλητος ἀπὸ τὸ θάλαμο.

Στὴν πρωϊνή του ἐπίσκεψι, ὁ Λούζης ἔκανε πάλι τὴν παρατήρησι στὴ Ρίτα:

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ σὲ κλονίση ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ;... Δὲν σ' εἶχα προετοιμάσει;...

— Ναί, γιατρέ... Μὰ εἶνε τόσο κρύος ὁ θάνατος ὅταν ἔρχεται ἐκεῖ, μέσ' στὰ χέρια μας, ν' ἁρπάξη ἕνα πλάσμα ποὺ τὸ ξέραμε ζωντανό...

Κούνησε τὸ κεφάλι του ὁ Λούζης:

— Ἡ εὐαισθησία σου εἶν' ὁ μόνος ἐχθρὸς γιὰ τὴν τέλεια θεραπεία σου... Ἂν ἦσουν λιγάκι πιὸ ἀναίσθητη, θἆχες γίνει ἀπὸ καιρὸ καλά...

— Δὲν εἶναι τίποτα, γιατρέ... Ἕνας στιγμιαῖος κλονισμός... Θὰ μοῦ περάση... Ἔχασα τὸν πατέρα μου καὶ δὲν κλονίστηκα τόσο, γιατὶ τὄμαθα σιγὰ - σιγά, μαλακά... Ἐδῶ ὅμως, αὐτὸ τὸ θάνατο τὸν εἶδα, τὸν ἔζησα!...

Ὅλη μέρα, ἡ Ρίτα ἔμεινε στὸ κρεββάτι. Κάθε φορὰ ποὺ γύριζε τὸ βλέμμα της δίπλα, νόμιζε πὼς θἄβλεπε τὸ στόμα τῆς Βάσως νὰ μασσάη...

Κατὰ τὸ μεσημεράκι, ἡ ἄδεια θέσι συμπληρώθηκε. Στὸ κρεββάτι τῆς Βάσως ἐγκαταστάθηκε ἡ «καινούργια» — μιὰ γυναῖκα μὲ γκρῖζα μαλλιά, πολὺ χλωμή, πολὺ ἀδύνατη. Ἦταν ἀπὸ χωριό, εἶπε ἡ νοσοκόμα, κι' εἶχε ἐκεῖ κάτω ἄντρα, παιδιά. Ἐδῶ, στὴν Ἀθήνα, μόνο τὸν ἀδερφό της.

Αὐτὸς τὴν εἶχε βάλει στὸ σανατόριο, τὴν εἶχε ὁδηγήσει ὡς τὸ κρεββάτι αὐτό, κι' ὕστερα εἶχε φύγει μὲ τὴ συναίσθησι πὼς εἶχε κάνει τὸ καθῆκον του, καὶ μὲ τὴν εὐεργετικὴ ἐντύπωσι ὅτι εἶχε ἀλαφρώσει ἀπὸ ἕν' ἀσήκωτο βάρος...

Ἡ καινούργια θέλησε, ἡ καϋμένη, νὰ γνωριστῆ κάπως μὲ τὶς γειτόνισσές της. Γύρισε δεξιά, καὶ μίλησε πρῶτα στὴ Ρίτα:

— Εἶν' ὡραῖα ἐδῶ μέσα!... Ὅλα δίνουνε στὸν ἄρρωστο τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γίνη καλά...

Ἡ Ρίτα ἔνοιωσε ἕνα ἔντονο ρῖγος στὴ ραχοκοκκαλιά· ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς Βάσως, νόμισε ὅτι ἄκουσε ἕνα βρυκόλακα νὰ μιλάη... Ἡ ἄλλη, βλέποντας ὅτι ἡ γειτόνισσά της δὲν τῆς ἀπαντοῦσε, ἔγινε πιὸ πιεστική:

— Γιατί δὲν μιλᾶς; Δὲν καταδέχεσαι;... τῆς εἶπε.

— Ὄχι... Τί λέτε;... ἔκανε ἡ Ρίτα. Μόνο, μὲ συγχωρεῖτε... Δὲν σᾶς ἄκουσα... Σκεφτόμουν τὰ δικά μου...

— Ἄ, βέβαια, κόρη μου... Καθένας ἔχει τὰ δικά του... Μά, μιλῶντας μὲ τὸν ἄλλον, ξαλαφρώνει μιὰ στάλα...

Τώρα ἡ Ρίτα δὲν βρῆκε τὸ κουράγιο ν' ἀπαντήση ἄλλο, μὰ κι' ἡ καινούργια δὲν ζήτησε πιὰ ἀπάντησι. Ἔμεινε σιωπηλή, γυρίζοντας τὸ κεφάλι της μιὰ δεξιά, μιὰ ἀριστερά, ψάχνοντας ἐπίμονα νὰ βρῆ στὰ ψυχρὰ πρόσωπα τῶν γυναικῶν τοῦ θαλάμου ἕνα μικρὸ ἴχνος συμπόνοιας... Δὲν τὸ βρῆκε, κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της μὲ πόνο, παρακαλῶντας τὸν ὕπνο νὰ τὴ νανουρίση στὴν παρήγορη ἀγκαλιὰ τῆς πρόσκαιρης λησμονιᾶς...

Ὅλη νύχτα, ἡ Ρίτα δὲν μπόρεσε διόλου νὰ κοιμηθῆ. Ἔκλεινε ἐπίμονα, μὲ δύναμι, τὰ μάτια της, καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τ' ἀνοίξη, ἀπὸ φόβο μὴν ἀντικρύση τὸ κρεββάτι τῆς Βάσως... Μέσα στὸ μισοσκόταδο τῆς νύχτας, ἡ φόρμα τοῦ κορμιοῦ τῆς διπλανῆς ἄρρωστης διαγραφόταν ἀμφίβολη. Μέσα στὴν ταραγμένη της φαντασία, ἡ Ρίτα εἶχε δημιουργήσει τὴν τρομαχτικὴ ψευδαίσθησι πὼς εἶχε δίπλα της τὸ πτῶμα τῆς Βάσως!... Ἕνα πτῶμα ὅμως, πού, κάπου - κάπου, κουνιότανε λίγο, ἔβηχε καὶ ροχάλιζε!... Ἦταν ἡ πρώτη φοβερὴ νύχτα αὐτὴ μέσα στὸ Σανατόριο γιὰ τὴ μικρὴ ἄρρωστη.

Μὲ πόση λαχτάρα περίμενε τὸ ξημέρωμα!... Κάθε λίγο, μισάνοιγε τὰ μάτια της, καὶ κάρφωνε ἄπληστα τὰ βλέμματά της πρὸς τὴ μπαλκονόπορτα. Τὸ φῶς εἶνε ζωτικὴ ἀνάγκη - πολλὲς φορὲς πιὸ ἐπιταχτικὴ κι' ἀπὸ τὸ ψωμί!... Μιὰ ἀχτῖνα γλυστράει σὰν ἐλπίδα, σὰν παρηγοριά, βαθειὰ στὴ ψυχὴ τοῦ δυστυχισμένου ποὺ ἀποζητάει ἄπληστα λίγη ἐλπίδα, λίγη παρηγοριά... Κι' ἡ ἴδια ἀχτῖνα ποὺ σκίζει τὰ θανατερὰ σκοτάδια σὰν ἀστραποβόλημα ζωῆς, εἶναι ἱκανὴ νὰ σκορπίση τὸν τρόμο, νὰ διώξη τὸν πανικό...

Περίμενε, λοιπόν, ἡ Ρίτα μὲ πυρετικὴ ἀνυπομονησία τὸ ξημέρωμα. Τὸ περίμενε σὰν ἀπολύτρωσι... Μ' ἀλλοίμονο! Τὸ ξημέρωμα ἀργεῖ ὅταν τὸ περιμένη κανεὶς μὲ μάτια ἀνοιχτά... Ὁ λεπτοδείκτης κολλάει στὸ ρολόϊ ποὺ δουλεύει νωθρὰ κι' ἀνόρεχτα, σὰ νὰ θέλη νὰ συνεχίση στὸ ἄπειρο τὴ νύχτα καὶ τὸν τρόμο ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ σὰν πιστὸς ἐφιαλτικὸς σύντροφος...

...Ἐπὶ τέλους, οἱ γρίλλιες βαφτήκανε μὲ τὸ πολυπόθητο ἀχνοπράσινο χρῶμα τῆς ἀνατολῆς! Τὸ εἶδε ἡ Ρίτα, κι' ἔνοιωσε μέσα της μιὰ γλυκειὰ ἀνακούφισι... Τὸ φτωχὸ στῆθος της ἀλάφρωσε μὲ μιᾶς! Ὁ βραχνᾶς ἔπαψε νὰ βαραίνη ἀπάνω στὴν ψυχή της. Δειλά, γύρισε τὸ κεφάλι της στὸ διπλανὸ κρεββάτι. Εἶδε τὰ γκρῖζα μαλλιὰ τῆς καινούργιας, καὶ πείστηκε ὅτι ἡ Βάσω εἶχε φύγει γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ θάλαμο, ἀπὸ τὸ σανατόριο, ἀπὸ τὴ ζωή... Ὅσο τὸ φῶς ἔβαφε πιὸ ἔντονα τὶς γρίλλιες, τόσο τὰ νεῦρα τῆς μικρῆς ἄρρωστης ξετεντωνόντουσαν, κι' ἡ κούρασι τῆς τσάκιζε τὸ κορμί... Σιγὰ - σιγά, στὰ μάτια της βάρυνε εὐεργετικὸς ὁ ὕπνος.

Τὴν ξύπνησε ἡ τρυφερὴ φωνὴ τοῦ Λούζη:

— Ἀκόμα κοιμᾶσαι, ὑπναροῦ;...

Ἄνοιξε τὰ μάτια της, καὶ κύτταξε μπροστά της. Στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ της καθόταν ὁ γιατρός, γελαστός, χαρούμενος.

— Ἄργησα νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε... τοῦ ψιθύρισε μ' ἀδύνατη φωνή.

— Γιατί;... ἔκανε ἐκεῖνος ἀνήσυχος. Εἶχες ἀϋπνία;...

— Ναί... Δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ παρὰ τὰ ξημερώματα...

— Γιατί δὲν ἤπιες τὸ χάπι σου;...

Ἡ Ρίτα γύρισε τὸ βλέμμα της ἕνα γύρω. Εἶδε ὅλες τὶς ἄλλες ἄρρωστες τοῦ θαλάμου νὰ κυττᾶνε περίεργα πρὸς τὸ μέρος της. Ἦταν ἡ ὥρα τῆς πρωϊνῆς ἐπισκέψεως τοῦ γιατροῦ, κι' ὁ Λούζης, ὅπως πάντα, εἶχε διευθυνθῆ πρῶτα - πρῶτα στὸ κρεββάτι τὸ δικό της.

— Θὰ τὰ ποῦμε τὸ ἀπόγεμα, γιατρέ... μουρμούρισε πολὺ σιγὰ ἡ μικρὴ ἄρρωστη, θέλοντας ν' ἀποφύγη τὴ συνέχισι τῆς συζητήσεως ἐκεῖ, μπροστὰ σ' ὅλες...

Κατάλαβε ὁ Λούζης, καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της:

— Καλά, λοιπόν, τὸ ἀπόγεμα... εἶπε. Καί, πιὸ σιγά, πρόσθεσε:

— Κατὰ τὶς τέσσερις, θὰ σὲ περιμένω κάτω...

Κι' ἀπομακρύνθηκε πρὸς τ' ἄλλα κρεββάτια.

Τὸ μεσημέρι, ἡ νοσοκόμα, τὴν ὥρα τοῦ φαγιοῦ, ἔφερε στὴ Ρίτα ἕνα πακεττάκι μὲ διαλεχτὰ φαγώσιμα ἀπὸ τὸ γιατρό. Ἐκείνη τὴν εὐχαρίστησε, κι' ἔφαγε ἀνόρεχτα. Ὕστερα, κατὰ τὶς τρισήμισυ, ντύθηκε καὶ κατέβηκε. Τὸ κεφάλι της πονοῦσε ἀπὸ τὴ νυχτερινὴ ἀγωνία, ἀπὸ τὴν ἀϋπνία. Βρῆκε τὸ Λούζη νὰ τὴν περιμένη κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα. Τῆς φάνηκε σοβαρός, ἀνήσυχος. Κάνανε λίγα βήματα ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον.

— Λοιπόν;... ρώτησε ἐκεῖνος. Τί εἶχες ἀπόψε, Ριτοῦλα;...

Σφίχτηκε κοντά του, καὶ τοῦ ὡμολόγησε:

— Φοβόμουν!...

— Φοβόσουν;... Τί φοβόσουν;...

— Δὲν καταλαβαίνετε; Ὁ θάνατος τῆς Βάσως μοὖφερε πραγματικὴ ἀναστάτωσι!

— Κουτό!... Μά, γιατί;... Ὁ θάνατος εἶναι κάτι τόσο ἁπλὸ καὶ κοινότυπο, κυρίως ἐδῶ μέσα... Πρέπει νὰ τὸν συνηθίσης, καὶ νὰ μὴ σοῦ κάνη ἐντύπωσι...

— Νὰ τὸν συνηθίσω;...

— Φυσικά. Δὲν εἴπαμε ὅτι ἡ εὐαισθησία εἶναι ὁ πιὸ μεγάλος ἐχθρὸς γιὰ τὴν γιατρειά;...

— Ἦτανε κάτι πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὴ θέλησί μου ὁ ἀποψινὸς φόβος ποὖνοιωσα...

— Μά, γιατί;... Πές μου... Ποιὸς ὁ λόγος νὰ φοβηθῆς;

Ἔσκυψε τὰ μάτια της χαμηλὰ ἡ Ρίτα:

— Νόμιζα πώς, γυρίζοντας δίπλα μου, θἄβλεπα τὴ Βάσω πεθαμένη στὸ πλαϊνὸ κρεββάτι!... ὡμολόγησε.

Χαμογέλασε μ' ἐπιείκεια ὁ γιατρός.

— Δὲν ντρέπεσαι, κοτζὰμ κορίτσι, νὰ φοβᾶσαι τὸ μπαμποῦλα;...

— Ὄχι τὸ μπαμποῦλα... τοῦ ἀπάντησε πολὺ σοβαρὰ ἡ Ρίτα. Τὸ βρυκόλακα!...

— Εἶσαι τρελλή;!... Ὑπάρχουνε βρυκόλακες!...

— Ὑπάρχουν ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς τοὺς δημιουργεῖ ἡ ταραγμένη μας φαντασία

Γεμάτος τρυφερότητα, τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά.

— Μικρό μου, ἀνόητο κορίτσι... μουρμούρισε. Πρέπει νὰ βρίσκουμαι πάντα κοντά σου, πάντα στὸ πλευρό σου... Γιὰ νὰ σὲ προστατεύω ἀπὸ τὴν ἴδια σου τὴν ψυχὴ κι' ἀπὸ τὶς ἐφιαλτικὲς φαντασιώσεις της...

Κούνησε τὸ κεφάλι της μελαγχολικὰ ἡ Ρίτα:

— Νὰ βρίσκεστε πάντα κοντά μου... εἶπε μὲ πίκρα. Πῶς θὰ γίνη αὐτό;...

Σταθερά, ὁ Λούζης τῆς ἀποκρίθηκε:

— Κι' ὅμως, γίνεται... Μπορεῖ θαυμάσια νὰ μείνω γιὰ πάντα κοντά σου, γιὰ νὰ σοῦ δίνω θάρρος τὴ μέρα, νὰ σοῦ κρατάω τὸ χεράκι σου τὴ νύχτα...

— Νὰ μείνετε κοντά μου;... Πῶς;... Μὲ ποιὸν τρόπο;... τὸν ξαναρώτησε.

Ἄφισε νὰ περάσουνε λίγα δευτερόλεφτα ὁ Λούζης, κι' ὕστερα ἀπάντησε σιγά, ἀποφασιστικά:

— Νὰ μείνω κοντά σου, γιὰ πάντα, σὰν ἄντρας σου, Ριτοῦλα!...

Ἕνα φῶς δυνατὸ πλημμύρισε ἀπότομα τὰ μάτια τῆς Ρίτας!... Κι' ἤτανε τόσο δυνατό, ποὺ ἡ μικρὴ ἄρρωστη ἔννοιωσε νὰ περνάη καυτὸ μέσ' ἀπὸ τὶς βλεφαρίδες της.

— Σὰν ἄντρας μου;!... ξανάπε σὰ χαμένη.

Τρυφερά, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

— Γιατί;... Δὲν μὲ θέλεις, Ριτοῦλα;...

Τῆς φάνηκε σὰν ψέμμα, ποὺ γύρεψε νὰ τὸ ἐπιβεβαιώση μὲ μιὰ καινούργια του φράσι:

— Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι... μπορεῖτε νὰ μὲ πάρετε γυναῖκα σας;...

— Ναί, Ριτοῦλα...

— Ἐμένα, τὴν ἄρρωστη;... τὴ φυματική;...

Τὴν ἀγκάλιασε ζεστά, τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος του.

— Δὲν εἶσαι πιὰ ἄρρωστη... Καὶ θὰ γιατρευτῆς ἐντελῶς μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου.

Ξαφνικά, ἡ Ρίτα ξέσπασε σὲ δυνατοὺς λυγμούς. Μέσα στὴν ψυχή της πλημμύρισε, ξεχείλισε ἡ εὐγνωμοσύνη γι' αὐτὸ τὸν εὐγενικὸ ἄνθρωπο, ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὡς τώρα τόσα, κι' ἐννοοῦσε νὰ τῆς τὰ δώση ὅλα!... Τοὔπιασε τὰ χέρια του, τἄσφιξε

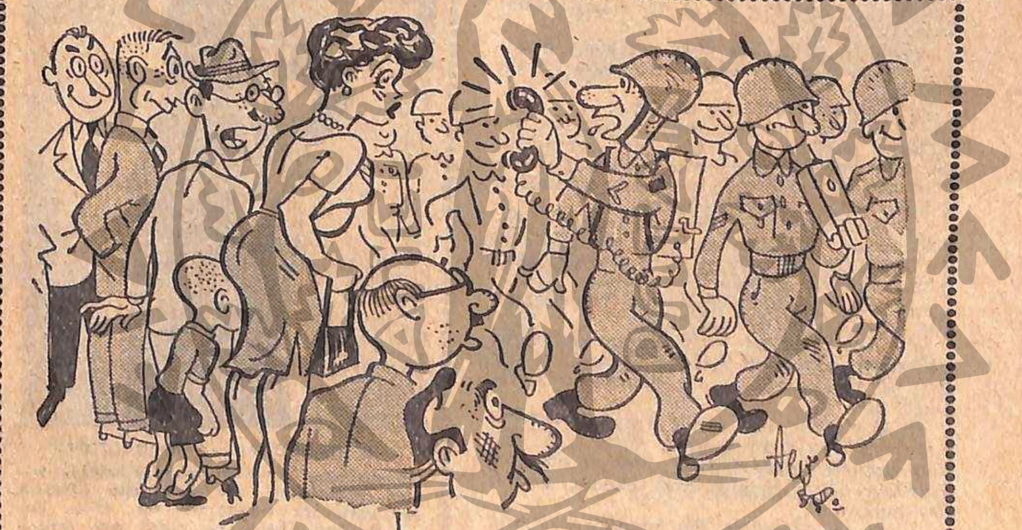

— Εἶνε κανένας κύριος Παρμενίδης ἐδῶ; Τὸν ζητοῦν στὸ τηλέφωνο!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

δυνατά, καί, πρὶν προφτάση ὁ Λούζης νὰ τὰ τραβήξη, τἄχε πνίξει στὰ φιλιά...

— Τί κάνεις ἐκεῖ;... τὴ ρώτησε αὐτός, ἀναστατωμένος ἀπὸ τὸ ἀπότομο αὐτὸ ξέσπασμά της.

— Σᾶς εὐχαριστῶ... τοῦ ἀπάντησε σιγά. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ... Κι' ἂν ἀκόμα δὲν τὸ σκεφτόσαστε αὐτὸ ποὺ εἴπατε, σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ τὸ εἴπατε...

Καθὼς τὴν εἶχε ἀγκαλιασμένη, τὴν κάθησε σ' ἕνα παγκάκι, καὶ τῆς μίλησε σιγὰ στ' αὐτί:

— Εἶσαι τὸ λιγώτερο ἄδικη ὅταν ἀμφιβάλλης γιὰ τὶς προθέσεις μου... Ἐγὼ τρέμω μονάχα μὴ μοῦ πῆς ὄχι...

—Ὄχι, ἐγώ;... Ἔχω δικαίωμα ν' ἀρνηθῶ τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ ποὺ μοῦ κάνετε, ζητῶντας τὸ χέρι μου;

—Ἡ τιμὴ δὲν εἶνε κι' εὐτυχία, Ριτοῦλα... τῆς ψιθύρισε.

Ἀπότομα ἐκείνη συγκρατήθηκε στὸν κατήφορο τῆς εὐγνωμοσύνης της. Θέλησε νὰ κυττάξη μέσα της, καὶ εἶδε πὼς ὁ Λούζης εἶχε δίκιο: Τὴν τιμοῦσε μόνο ἡ πρότασί του· δὲν τὴν ἔκανε ὅμως εὐτυχισμένη, μὲ τὴν ἔννοια τῆς πραγματικῆς, τῆς ἀπόλυτης εὐτυχίας ποὺ βάφει χρυσορρόδινη μιὰ ζωή, ποὺ σφίγγει ἁπαλὰ σ' ἕνα πουπουλένιο ἀγκάλιασμα ἕνα ζευγάρι... Ὁ Λούζης μποροῦσε νὰ τῆς προσφέρη τ' ὄνομά του, τὴ στοργή του, τὴ δική του λατρεία· τὴν εὐτυχία ὅμως ὄχι... Γιατὶ ἡ εὐτυχία εἶν' ὁ ἔρωτας, κι' ὁ ἔρωτας ὁ δικός της ἦτανε χαρισμένος ἀλλοῦ, χωρὶς ἐλπίδα...

Βλέποντάς την ἀμίλητη, ὁ Λούζης χαμογέλασε πικρά. Δὲν θέλησε ὅμως νὰ συζητήση ἀπάνω στὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ θέμα. Τὴ ρώτησε μόνο ξανά:

— Λοιπόν;... Δέχεσαι;...

Ἂν δεχόταν, ἡ Ρίτα θἄτανε σὰ νἄκανε μιὰ κακὴ πράξι: Μὲ τὴν ψυχή της ὁλόκληρη δοσμένη σ' ἕναν ἄλλον ἄντρα, τὸ «ναὶ» στὴν πρότασι τοῦ Λούζη φαινότανε στὰ μάτια της ὑπαγορευμένο ἀπὸ τὸ συμφέρον...

Σταθερά, μ' ἕνα πονεμένο χαμόγελο, τοῦ ἀπάντησε:

—Ὄχι, κύριε Λούζη...

Χλώμιασε κάτω ἀπὸ τὸ χτύπημα ἐκεῖνος.

—Ὄχι;... ψέλλισε.

— Ξέρω, εἶν' ἀστεῖο νὰ λέω ὄχι σὲ μιὰ τίμια πρότασι, ποὺ θὰ τὴ δεχότανε μ' ἐνθουσιασμὸ κι' ἡ πιὸ διαλεχτὴ κοπέλλα στὴ ζωή... Ἕνας ἄνθρωπος σὰν καὶ σᾶς εἶνε, φυσικά, ἱκανὸς νὰ μπῆ μὲ τὸ σπαθί του, μὲ τὴν ἀξία του, στὰ πιὸ μεγάλα σπίτια, νὰ ζητήση καὶ νὰ τοῦ δώσουνε τὴν πιὸ ἄξια νύφη...

— Μὴ μοῦ μιλᾶς ἔτσι, καλή μου Ριτοῦλα, γιατὶ μὲ στενοχωρεῖς... Δὲν εἶμαι τίποτα ἐγώ... Ἡ μόνη μου ἀξία εἶνε νὰ γίνω συμπαθητικὸς στὰ μάτια σου... Κι' αὐτὸ δὲν μπορῶ, μὲ κανέναν τρόπο, νὰ τὸ κατορθώσω...

— Γιατί τὸ λέτε αὐτό;... διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη. Δὲν καταλάβατε ὅτι σᾶς συμπαθῶ τόσο πολύ, ὅτι εἴσαστε καὶ μένετε πιὰ ἡ μόνη μου ἐλπίδα, ἡ μόνη μου παρηγοριά;...

— Τότε, δέξου νὰ γίνης γυναῖκα μου...

— Πολλοὶ λόγοι δὲν μ' ἀφίνουνε νὰ δεχτῶ...

— Περιμένω νὰ τοὺς ἀκούσω...

— Πρῶτα - πρῶτα, νομίζω πὼς εἶνε τερατῶδες νὰ θάψετε τὴ ζωή σας στὸ πλευρὸ μιᾶς φτωχιᾶς ἄρρωστης, ποὺ γιὰ μοναδική της προῖκα δὲν θἄχε νὰ σᾶς προσφέρη παρὰ στενοχώρια κι' ἐνόχλησι...

— Αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος, Ριτοῦλα... Δικαίωμά μου νὰ θέλω νὰ θάψω τὴν ζωή μου — ὅπως λές... — ὅταν αὐτὸ εἶνε γιὰ μένα ἡ πιὸ μεγάλη εὐτυχία... —Ἄλλο...

—Ὕστερα, σᾶς τὸ ξανάπα: Ἡ ψυχή μου εἶνε δοσμένη σ' ἄλλον...

— Τὸ ξέρω αὐτό... μουρμούρισε μὲ σφιγμένα δόντια ὁ Λούζης. Νόμιζα ὅμως ὅτι, μὲ τὸν καιρό, μὲ τὶς περιποιήσεις τὶς δικές μου...

—Ὁ καιρὸς δὲν ἔκανε τίποτα, γιατρέ· ὅσο γιὰ τὶς περιποιήσεις σας, γιὰ τὴν πραγματικὰ ὑπεράνθρωπη στοργή σας, τὸ ἀντάλλαγμά τους εἶνε ἀπὸ μέρους μου ἡ εὐγνωμοσύνη...

— Καλά, Ριτοῦλα, δὲν πειράζει... τῆς εἶπε ἐκεῖνος μὲ συγκρατημένη πίκρα. Μποροῦμε νὰ παντρευτοῦμε καὶ χωρὶς ἔρωτα ἀπὸ σένα· ἡ εὐγνωμοσύνη σήμερα, ἡ στοργή, ἡ ἐκτίμησι, μπορεῖ σιγὰ - σιγὰ νὰ σὲ κάνουνε νὰ μὲ συμπαθήσης...

— Σᾶς συμπαθῶ πάντα· δὲν θὰ σᾶς ἐρωτευτῶ ὅμως ποτέ... τοῦ ἀπάντησε μὲ εἰλικρίνεια.

— Θὰ σ' ἀγαπάω ἐγώ, Ριτοῦλα... Μοῦ φτάνει νὰ σ' ἔχω δίπλα μου, νὰ φροντίζω γιὰ σέναν ν' ἀκούω τὴ φωνή σου, ν' ἀνασαίνω τὸ ἄρωμά σου... Ἀρκεῖ μονάχα νὰ μὴ σοῦ εἶμαι ἀποκρουστικός...

—Ἀποκρουστικός;! Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λέτε;... Ἐσεῖς, ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ νοιώθω κοντά μου στὴ ζωή...

— Καί, θἄθελες νὰ ζήσης γιὰ πάντα μαζί μου;...

—Ἂν μὲ δεχτῆτε χωρὶς ἔρωτα...

— Σὲ δέχουμαι ὅπως θές! Ἀρκεῖ νὰ σ' ἔχω δίπλα μου...

— Δὲν ἀξίζει νὰ σᾶς προσθέσω ὅτι ὁ ἔρωτάς μου αὐτός, ὁ παλιός, ὁ ἀπελπισμένος, δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἐνοχλήση ποτέ... Θὰ μείνη βαθειὰ θαμένος στὴν καρδιά μου.

— ... Ὥσπου νὰ σβύση μιὰ μέρα... Δὲν εἶν' ἔτσι, Ριτοῦλα;...

Τὸν εἶδε νὰ τὴν κυττάζη μὲ τόση λαχτάρα, σὰ νὰ ζητιάνευε τὴν ἀπάντησί της, ποὺ θέλησε νὰ τοῦ δώση μιὰν ἐλπίδα:

—Ἴσως... τοῦ ἀπάντησε.

Ὁ Λούζης τὴν ἔσφιξε μὲ παιδιάστικο ἐνθουσιασμὸ στὴν ἀγκαλιά του.

— Θὰ δῆς!... τῆς εἶπε. Θὰ δῆς πῶς θὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη... Πῶς θὰ σὲ κάνω νὰ ξεχάσης...

Ἀφινότανε στὸ ἀγκάλιασμά του, κλείνοντας τὰ μάτια, καὶ νοιώθοντας, ἂν ὄχι εὐτυχία ἐρωτική, τουλάχιστον ὅμως μιὰν ἀδιατάραχτη γαλήνη, τόσο εὐεργετικὴ γιὰ τὴ βασανισμένη της ψυχή, τόσο ἀπαραίτητη γιὰ τὰ κουρασμένα της νεῦρα... Ὕστερα, τὰ χείλια του γυρέψανε τὰ δικά της· τοῦ τἄδωσε, χωρὶς φλόγα, χωρὶς ἐσωτερικὴ ἀνάγκη... Τὸ δικό του τὸ φιλὶ ὅμως ἦτανε ζεστό, γεμᾶτο λατρεία, γεμᾶτο πάθος...

— Αὐτὸ εἶνε τὸ φιλὶ τοῦ ἀρραβῶνα μας... τῆς μουρμούρισε συγκινημένος.

— Τοῦ ἀρραβῶνα μας;...

— Ναί... Ἀπὸ σήμερα μπορῶ πιὰ νὰ κλείσω ὅλα τὰ κακὰ στόματα τοῦ κόσμου μὲ μιὰ θαρραλέα καὶ τίμια ἀπάντησι: Ἡ Ρίτα θὰ γίνη γυναῖκα μου!

— Καταλάβατε, λοιπόν, καὶ μόνος σας ὅτι ὁ κόσμος συζητοῦσε;...

Χαμήλωσε τὰ μάτια του ὁ Λούζης:

— Γι' αὐτὸ μ' εἶδες στενοχωρημένο σήμερα... τῆς ἀπάντησε.

— Συνέβη τίποτα καινούργιο;...

Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ — ΞΙΦΟΛΟΓΧΗ

Ἡ περίφημη Ἀγγλίδα ράφτρια «Μπὶγκ Νίνα», παρουσίασε στὸ ξενοδοχεῖο «Σαβόϊ» τὴν τελευταία «κρεασιόν» της. Εἶναι ἕνα σύνολο ἀπὸ ζέρσεϋ μὲ γιακὰ ἀπὸ ἄσπρα καὶ μαῦρα καρρώ. Μιὰ θήκη γιὰ τὴν ὀμπρέλλα, ποὺ μοιάζει μὲ ξιφολόγχη, συμπληρώνει τὴν πρωτότυπη αὐτὴ δημιουργία της.

—Ὁ διευθυντὴς μὲ κάλεσε χτές, καὶ μοὖκανε συστάσεις...

— Δηλαδή;

— Νά, ὅτι δὲν εἶνε σωστὸ νὰ δείχνη ἕνας γιατρὸς προτίμησι σὲ μιὰ μονάχα ἄρρωστη, γιατὶ αὐτὸ ἐκθέτει ὅλο τὸ νοσοκομεῖο...

—Ὥστε, οἱ συζητήσεις φτάσανε ὡς τὸ διευθυντή;...

—Ἔτσι φαίνεται...

— Κι' ἐσεῖς, τί τοῦ εἴπατε;...

— Μασσημένα πράματα... Δὲν μποροῦσα φυσικὰ νὰ τοῦ πῶ τίποτα συγκεκριμένο, τίποτα χειροπιαστό... Ἂν μοὖλεγες ὄχι σήμερα, θ' ἀναγκαζόμουν νὰ πάψω νὰ σοῦ μιλάω, κι' ἴσως ἀκόμα νὰ φύγω ἀπὸ δῶ μέσα...

— Θεέ μου!...

— Τώρα ὅμως, ὅλα μπαίνουνε στὴ θέσι τους, ὅλ' ἁπλοποιοῦνται: Εἶσαι ἀρραβωνιαστικιά μου, αὔριο θἆσαι γυναῖκα μου... Ἔχω δικαίωμα νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ τὴ γυναῖκα μου — δὲν εἶν' ἔτσι;...

Ἔλεγε αὐτὴ τὴ λέξι — «γυναῖκα μου!» — μὲ μιὰ ξεχωριστὴ ἔμφασι, μὲ μιὰ περηφάνεια, σὰ νἄχε καταχτήσει κάτι θαυμάσιο, κάτι ἀπροσπέλαστο στὴ ζωή... Κι' ἂς μὴν εἶχε κατακτήσει παρὰ τὴν ἁπλῆ ἀνοχὴ μιᾶς φτωχιᾶς, μιᾶς δυστυχισμένης μικρῆς ἄρρωστης...

ΣΤ'.

Ἐκεῖ, στὴν ἐξορία του, ὁ Παῦλος περνοῦσε μιὰ στερημένη ζωή, μακρυὰ ἀπ' ὅλα ὅσα εἶχε ἀγαπήσει — ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του... Ἐκεῖ, μακρυά, στοὺς κάμπους τῆς ἐπαρχίας του, καθισμένος συχνὰ κάτω ἀπὸ ἕνα πεῦκο ἢ μιὰ ἐλιά, ἄφινε τὴν ψυχή του νὰ πετάξη δίπλα στὴν ἀγαπημένη του, ποὺ ἡ ἀνεξήγητη συμπεριφορά της τὸν εἶχε τόσο βαθειὰ πληγώσει... Οὔτε στιγμὴ ὅμως δὲν τὴν εἶχε ξεχάσει... Ἡ ψυχή του ἦταν ὁλόκληρη δοσμένη σ' αὐτή, μὲ μιὰν ἀπελπισμένη προσήλωσι...

Ποῦ καὶ ποῦ, ἔφτανε κανένα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ὁ γερο - Στράλης ρωτοῦσε τὸ γυιό του γιὰ τὰ σῦκα, γιὰ τὰ σταφύλια, γιὰ τὸ κλάδεμα τῶν ἀμπελιῶν, γιὰ τὸ θειάφισμα. Ὁ Παῦλος ἀπαντοῦσε μὲ ψυχρὴ ἀκρίβεια, σὰν ἐπιστάτης ἐξωρισμένος ἐκεῖ, στὸ Κιάτο, γιὰ νὰ φροντίζη γιὰ ξένα συμφέροντα... Πολὺ συχνὰ τραβοῦσε μακρυά, χανότανε κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα, ἢ ἔφτανε στὴν ἀκροθαλασσιά, κι' ἐκεῖ ἄφινε τὸ βλέμμα του νὰ πλανηθῆ στὴν ἀντικρυνὴ παραλία τῆς Περαχώρας, ἢ νὰ σταματήση στὸ γκριζογάλανο ὄγκο τῶν Γερανείων, ποὺ πίσω τους, μακρυά, μάντευε τὴν Ἀθήνα...

Ἦτανε πικρὲς οἱ ὧρες αὐτὲς τῆς ἀπόλυτης μοναξιᾶς, καὶ γεμίζανε τὴν ψυχὴ τοῦ Παύλου βαθειὰ μελαγχολία. Φανταζότανε τὴν ἀγαπημένη στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄλλου, φλογισμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα, νὰ δίνη τὰ χείλια της σ' ἄλλα χείλια ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δικά του, κι' ἀμέσως ἡ ζήλεια τοῦ δάγκωνε δυνατὰ τὴν ψυχή, τὰ μάτια του γεμίζανε δάκρυα... Κι' ἐκεῖ, μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, μακρυὰ ἀπὸ τ' ἀδιάκριτα μάτια, ὁ Παῦλος ἄφινε τὴ λύπη του νὰ τρέξη ἀκράτητη, ἐνῶ ὁ προδομένος του ἔρωτας φούσκωνε βαθειὰ μέσ' στὸ στῆθος του, γιὰ νὰ ξεχειλίση ὕστερα σὲ λυγμούς...

Πόσες φορὲς δὲν εἶχε σκεφτῆ ὁ φτωχὸς ἐξόριστος νὰ γράψη στὴν ἀγαπημένη του... Τὸ γράμμα του ὅμως τὄσκιζε πρὶν ἀκόμα τὸ τελειώση... Φανταζότανε τὴ Ρίτα νὰ τὸ διαβάζη μαζὶ μ' ἐκεῖνον ποὺ ἀγαποῦσε, κι' ἡ ἐρωτευμένη του καρδιὰ ἐπαναστατοῦσε στὴν ἰδέα ὅτι ἕνας ἄλλος, ἕνας τρίτος, θὰ μποροῦσε νὰ βεβηλώση μὲ τὴ ματιά του ξένα μυστικά, κλεισμένα τόσο βαθειὰ μέσα σὲ μιὰ καρδιὰ πληγωμένη... Συχνὰ πάλι, ὁ Παῦλος εἶχε ἀποφασίσει νὰ γυρίση στὴν Ἀθήνα. Ξαφνικὰ χωρὶς νὰ τὸν περιμένη κανένας... Νὰ πάη, νὰ βρῆ τὴν ἄπιστη ἀγαπημένη του, νὰ τὴ φιλήση, κι' ὕστερα νὰ τὴν πνίξη μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια... Νὰ τὴν πνίξη!... Μόνο στὴν ἰδέα αὐτὴ ριγοῦσε... Νὰ τὴν ἀντικρύση μπροστά του, ἄψυχη, ἄφωνη, χλωμή, σκοτωμένη ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον... Ἦτανε κάτι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀναλογιστῆ χωρὶς νὰ κάνη παγωμένος πίσω... Ὄχι, δὲν θὰ μποροῦσε ποτέ, μὲ κανέναν τρόπο, καμμιὰ δικαιολογία, νὰ τῆς κάνη κακό... Κι' ἂν ἀκόμα τὴν ἔβλεπε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, τοῦ μισητοῦ ἀντίπαλου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ διάσημη «ντιζὲζ» καὶ στὸρ τοῦ κινηματογράφου

ΣΤΗΝ Ἀμερικὴ καὶ ἰδιαίτερα στὸ Χόλλυγουντ πολλὲς εἶνε σήμερα οἱ «ντιζὲζ» ποὺ διεκδικοῦν τὸν τίτλο τῆς καλλίτερης, τῆς πιὸ «στυλίστ» τραγουδίστριας τοῦ ραδιοφώνου καὶ τοῦ κινηματογράφου. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς καὶ μεταξὺ τῶν τριῶν πρώτων βρίσκεται ἡ Ντάϊανα Σὸρ ἕνα ἀκτινοβόλο ἀστέρι τοῦ τραγουδιοῦ μὲ μεγάλες ἐπιτυχίες στὸ μικρόφωνο καὶ στὴν ὀθόνη. Ἡ φύσις τὴν προίκισε μὲ τόσο γλυκειὰ καὶ βελούδινη φωνή, ὥστε δὲν εἶνε ὑπερβολὴ ἂν ποῦμε ὅτι κάθε ραδιοφωνικὴ ἐκπομπή της σήμερα παρακολουθεῖται ἀπὸ ἑκατομμύρια φανατικοὺς θαυμαστάς της.

Ὑψηλή, ὥμορφη, μὲ γοητευτικὰ χαρακτηριστικά, πάντοτε ντυμένη ὑπέρκομψα, ἡ Ντάϊανα εἶνε ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὸ εἴδωλο τῆς ἀμερικάνικης νεολαίας.

Ἡ ἐκλεκτὴ αὐτὴ τραγουδίστρια κάνει συχνὲς ἐμφανίσεις στοὺς ἀμερικάνικους ραδιοσταθμοὺς μὲ πλούσια ἀμοιβὴ ἀλλά, σὰν ἰδιοκτήτρια ποὺ εἶνε ἑνὸς μικροῦ σταθμοῦ βραχέων κυμάτων στὴ Ν. Ὑόρκη, πιὸ συχνὰ τραγουδάει ἀπὸ τὸν δικό της σταθμό. Ἡ μεγάλη της δημοτικότης αὐξήθηκε ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὸ 1943 κι' ἐδῶ, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της στὴν ὀθόνη σ' ἕνα μουσικο - χορευτικὸ φίλμ. Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία ποὺ εἶχε καὶ μπροστὰ στὸ πλῆθος τῶν προτάσεων ποὺ πῆρε ἀπ' ὅλα τὰ κινηματογραφικὰ στούντιο, ἀποφάσισε νὰ ἀφιερωθῆ γιὰ λίγο καὶ στὸν κινηματογράφο.

— Οἱ ἐμφανίσεις μου στοὺς ραδιοσταθμοὺς καὶ τὰ τραγούδια μου σὲ φωνογραφικοὺς δίσκους, λέει ἡ ἴδια, μοῦ ἀπέφεραν πολλὰ χρήματα, ὄχι ὅμως τόσα, ὅσα μοῦ πρόσφεραν τὰ στούντιο γιὰ ἕνα καὶ μόνο φίλμ. Ἔτσι ἀπεφάσισα νὰ δοκιμάσω τὴν τύχη μου καὶ στὴν ὀθόνη...

Πρώτη ταινία τῆς καινούργιας καρριέρας της ἦταν ἡ «Καντίνα τοῦ Χόλλυγουντ» μὲ πρωταγωνιστὰς 30 καὶ πλέον γνωστὰ καὶ δημοφιλῆ ἀστέρια τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ τραγουδιοῦ. Ἀκολούθησε ἡ «Ἥρως τῆς Μπακούνα», μὲ τὸν φανταιζίστα - κωμικὸ Ντάνυ Καὶη καὶ ἔπειτα μερικὲς ἄλλες, ἑπτὰ μέχρι σήμερα, δηλαδὴ μιὰ κάθε χρόνο. Μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες εἶνε ἡ ὑπερεπιθεώρησις «Ὅταν περάσουν τὰ σύννεφα», στὴν ὁποία ἡ Ντάϊανα τραγουδάει μὲ ἐξαιρετικὴ τέχνη τρία τραγούδια καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸ «Δὲν μὲ πιστεύουν», ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπημένα σήμερα ἐλαφρὰ τραγούδια τῆς ἀμερικάνικης νεολαίας.

Ἀπὸ τότε λοιπὸν ποὺ ἔγινε στὰρ τοῦ κινηματογράφου, οἱ θαυμασταί της σ' ὅλο τὸν κόσμο τριπλασιάσθηκαν. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ διάσημη «ντιζὲζ» εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀγαπημένες καὶ πιὸ ἡγεμονικὰ ἀμειβόμενες τραγουδίστριες τοῦ Νέου Κόσμου. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι κάθε χρόνο πουλιοῦνται περισσότεροι ἀπὸ 10.000 δίσκοι της, μόνο στὴν Ἀμερική! Κι' ἔχει γυρίσει σὲ δίσκους μέχρι σήμερα περισσότερα ἀπὸ 900 τραγούδια!

Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶνε Φράνσις - Ρὸζ Σὸο - Μοντγκόμερυ καὶ γεννήθηκε στὴ πόλι Νάσβιλ τῆς Πολιτείας Τέννεση τῆς Ἀμερικῆς, στὶς 11 Μαρτίου τοῦ 1917. Εἶνε κόρη πρωταγωνιστῶν τοῦ μελοδράματος. Ἄρχισε νὰ τραγουδάη ἀπὸ ἡλικίας ἑπτὰ χρόνων μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Καθώς, ὅμως, περνοῦσαν τὰ χρόνια καλλιτέρευε καὶ ἡ φωνή της μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ κληθῆ μιὰ μέρα νὰ τραγουδήση στὸν Λευκὸ Οἶκο, μπροστὰ στὸν τότε Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ 1935 βρέθηκε στὸ Λονδῖνο καὶ ἀμέσως προσκλήθηκε στὰ Ἀνάκτορα τοῦ Μπάκιγχαμ γιὰ νὰ τραγουδήση μπροστὰ στοὺς Βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας, καὶ στοὺς καλεσμένους τους. Στὸ μεταξὺ ἔφθαναν σωροὶ οἱ προτάσεις ἀπὸ θέατρα, βαριετέ, ραδιοσταθμοὺς καὶ ἑταιρίες παραγωγῆς δίσκων γραμμοφώνου. Ὅλοι ζητοῦσαν τὴν συνεργασία της καὶ προσέφεραν μεγάλα ποσὰ γιὰ νὰ τὴν ἐξασφαλίσουν.

Στὰ τέλη τοῦ 1942, σὲ μιὰ συναυλία τῆς ἐλαφρῶν τραγουδιῶν, ποὺ δόθηκε στὴν αἴθουσα Κάρνεγκι Χὼλλ τῆς Ν. Ὑόρκης, τὴν ἄκουσε καὶ ὁ παληὸς ἠθοποιὸς καὶ φανταιζίστας - κωμικὸς τοῦ κινηματογράφου Ἔντυ Κάντορ.

— Νὰ ἕνα «χρυσὸ λαρύγγι» ποὺ ἀξίζει νὰ «ἐνοχλήσῃ» τὸ Χόλλυγουντ! φώναξε μὲ θαυμασμό. Θὰ τῆς προτείνω νὰ τὴν πάω στὴν πρωτεύουσα τοῦ κινηματογράφου. Ἂν δεχθῆ, θὰ κάνω τὴν τύχη μου!...

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ Κάντορ ποὺ μέχρι τότε εἶχε ἀνακαλύψει πολλὰ ταλέντα, γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ πέτυχε στὶς προβλέψεις του καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτο κι' ὅλας φίλμ τῆς Ντάϊανα ὁ ἴδιος εἰσέπραξε πάνω ἀπὸ 2.000 δολλάρια ὡς «μεσιτεία»!

Λίγους μῆνες μετὰ τὴν ἄφιξί της στὴν πρωτεύουσα τοῦ κινηματογράφου ἡ διάσημος «ντιζὲζ» γνώρισε καὶ ἀγάπησε παράφορα τὸν ἐπίσης ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου Τζώρτζ Μοντγκόμερυ. Παντρεύτηκαν τὸ 1944 καὶ σήμερα ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα εὐτυχισμένα ζευγάρια τῆς κινηματογραφουπόλεως. Γύρω μάλιστα ἀπὸ τὸν γάμο αὐτὸ διηγοῦνται πολλὲς χαριτωμένες ἱστορίες. Μεταξὺ τῶν ἄλλων λένε ὅτι πρὸ τοῦ γάμου του ὁ Τζώρτζ ἔτυχε νὰ εἶνε χωρὶς δουλειὰ καὶ σχεδὸν ἀδέκαρος. Κάθε μέρα ὡστόσο ἡ Ντάϊανα ἔπαιρνε λουλούδια ἀπὸ τὸν μέλλοντα σύζυγό της. Ἀλλὰ κάποτε ὁ Τζώρτζ ἔπαψε νὰ στέλνη τὴν συνηθισμένη ἀνθοδέσμη του.

Ἐκείνη κατάλαβε ἀμέσως ποῦ ὀφείλετο αὐτὸ καὶ χωρὶς νὰ διστάση πῆγε στὸν τακτικὸ ἀνθοπώλη τοῦ Τζώρτζ καὶ πλήρωσε λουλούδια γιὰ 10 ἡμέρες!

— Ὅταν θὰ ἔλθη ὁ κ. Μοντγκόμερυ εἶπε στὸν ὑπάλληλο, δὲν θὰ τοῦ πάρετε χρήματα, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ τοῦ ἀποκαλύψετε ποιὸς πλήρωσε τὰ λουλούδια

Φαντάζεστε τώρα τὴν ζήλεια τοῦ Τζώρτζ ποὺ πίστεψε ἀμέσως ὅτι κάποιος ἄλλος διεκδικοῦσε τὴν καρδιὰ τῆς ἀγαπημένης του. Ὅταν ὅμως ἔμαθε, ἀπὸ τὴν ἴδια στὸ τέλος ποιὸς εἶχε προπληρώσει τὰ λουλούδια δὲν προσεβλήθη οὔτε θύμωσε. Ἀγκάλιασε μὲ περισσότερη ἀγάπη τὴν μέλλουσα γυναῖκα του καὶ τὴν γέμισε φιλιά!

— Κοντὰ σ' ὅλα τ' ἄλλα, τῆς εἶπε γελῶντας, εἶσαι καὶ πρωτότυπη! Σοῦ ἀξίζει νὰ σὲ λατρεύουν!...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Ἡ διάσημη «ντιζὲζ» Ντάϊνα Σόρ.

✪ ✪

Ἀνακρίβειες

Ἡ ἀνταποκρίτρια στὸ Χόλλυγουντ ἑνὸς γαλλικοῦ κινηματογραφικοῦ περιοδικοῦ, τηλεγράφησε πρὸ ἡμερῶν δυὸ ἀνακρίβειες. Στὸ τηλεγράφημά της ἔλεγε πῶς ἡ Κατίνα Παξινοῦ ποὺ δὲν γύρισε κανένα φίλμ ὕστερα ἀπὸ τὸ «Γιὰ ποιὸν χτυπᾶ ἡ καμπάνα» εἶνε σήμερα βαρειὰ ἄρρωστη στὴν Ἀθήνα. Πληροφοροῦμε τὴν συνάδελφο πῶς ἡ μεγάλη Ἑλληνίδα στὰρ γύρισε πολλὰ φίλμ ὕστερα ἀπὸ τὸ «Γιὰ ποιὸν χτυπᾶ ἡ καμπάνα», ποὺ ἦταν τὸ πρῶτο της, καὶ πῶς χαίρει σήμερα ἄκρας ὑγείας.

Πῶς κατασκευάζονται καμμιὰ φορὰ τὰ «νέα»!

ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ οἱ ἀναμνήσεις...

(Μικρὸς πρόλογος: Στὸ σπίτι ἐκείνης. Πλούσια ἐπαρχιακὴ μονοκατοικία. Χτυπᾶ τὸ τηλέφωνο).

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐμπρός...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ φωνὴ φοιτητικῆς ἐρωτικῆς λαχτάρας): Ἑλενίτσα;... Ἐσύ;

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἔκπληξι): Ἐγώ, ναί. Ποιὸς ἐκεῖ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶνε φυσικὸ νἄχης ξεχάσει πιὰ καὶ τὴ φωνή μου! Πᾶνε δεκαεννηὰ χρόνια ποὔχεις νὰ τὴν ἀκούσῃς!... Λαμπρίδης!... Πέτρος!

ΕΚΕΙΝΗ (τὸ δυνατὸ χτύπημα τῆς καρδιᾶς μεταφέρεται στὸ τηλεφωνικὸ σύρμα): Πέτρο!... Πότε ἦρθες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Χτὲς τὸ πρωῒ ἔφτασα στὴν Ἀθήνα. Ἔμαθα πὼς βρίσκεσαι στὴν Πάτρα καὶ σήμερα πῆρα τὴν «ὠτομοτρίς». Σ' ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια σὲ σκεφτόμουν, Ἑλενίτσα. Δυστυχῶς, δὲν θέλησες ν' ἀπαντήσῃς ποτὲ σ' ἕνα μου γράμμα.

ΕΚΕΙΝΗ (κάπως πικρά): Τώρα πᾶνε αὐτά... Πέρασαν!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ θέρμη): Ποτὲ δὲν εἶν' ἀργά! Ἔμεινες πάντα ἡ πρώτη κι' ἡ μοναδική μου ἀγάπη!... Θέλω νὰ σὲ δῶ, Ἑλένη!... Δὲν βλέπω τὴν ὥρα!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔμαθες πὼς παντρεύτηκα καὶ χήρεψα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, τἄμαθα ὅλα. Μοῦ τἄγραψαν οἱ φίλοι καὶ λυπήθηκα πολὺ τότε. Μὰ δὲν σοὔγραψα. Εἶχ' ἀπελπιστῆ νὰ σοῦ γράφω χωρὶς νὰ παίρνω ἀπάντησι.

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε, ποὺ λάβαινα γράμματά σου ἤμουνα πιὰ παντρεμμένη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὲ καταλαβαίνω. Μὰ καὶ πρὶν νὰ παντρευτῇς σοὔγραφα.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἤμουνα τότε πολὺ πληγωμένη... Πολὺ ταπεινωμένη ἀπ' τὸ ἄτυχο ρομάντζο μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰ νὰ φοβᾶται τὴ συνέχεια τοῦ τηλεφωνικοῦ διαλόγου): Πότε θὰ σὲ δῶ, Ἑλένη;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἂν θέλῃς καὶ τώρα. Εἶσαι μακρυά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολὺ κοντά. Παίρνω ταξὶ κι' ἔρχομαι.

(Τελειώνει ὁ πρόλογος).

ΕΚΕΙΝΗ (παχειά, πληθωρική, ρυτιδωμένη, ἀναγκασμένη νὰ ὁμολογῇ τὴν ἧττα της στὴ μάχη μὲ τὸ χρόνο καὶ νὰ μισῇ τοὺς καθρέφτες καὶ τὶς παληὲς φωτογραφίες ποὺ τῆς θυμίζουν μ' ἀπάθεια τὴ νεκρὴ ὠμορφιά της. Φορεῖ μιὰ πράσινη μεταξωτὴ ρόμπα, καὶ μαῦρα κομψὰ παπουτσάκια. Σουλατσάρει νευρικὰ ρίχνοντας πότε - πότε καμμιὰ φευγαλέα ματιὰ στὸν καθρέφτη):

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Μπαίνει κρατῶντας ἕνα μπουκέττο κόκκινα τριαντάφυλλα. Εἶνε καλοδιατηρημένος, «νεαρὸς» σαραντάρης μ' ἐλάχιστη σκόνη τῶν ἐτῶν στοὺς κροτάφους, πρᾶμμα ποὺ σημαίνει πὼς πέρασε ὡς τώρα μᾶλλον ἀπὸ ἴσιους, ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους τῆς ζωῆς. Κομψὸ ντύσιμο. Μιὰ πονεμένη δευτερολεπτικὴ γκριμάτσα, ποὺ τοῦ φέρνει ἄθελα τὸ τραγικὸ θέαμα τοῦ κατεστραμμένου ἔρωτά του, δὲν προφταίνει νὰ φανῇ στὰ μάτια της, μὰ γίνεται ἀντιληπτὴ ἀπ' τὴ διαίσθησί της). Ἑλένη!...

ΕΚΕΙΝΗ (δίνοντάς του τὸ χέρι): Εἶδες πὼς γέρασα, Πέτρο;... Πὼς κατάντησα!... Σίγουρα δὲν θὰ μ' ἀναγνώριζες ἂν μ' ἔβλεπες στὸ δρόμο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀδέξια): Μὰ τί λὲς τώρα;...

ΕΚΕΙΝΗ (σχεδὸν τυπικά): Χαίρουμαι ποὺ πέτυχες στὴ ζωή σου, Πέτρο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐσὺ εἶχες τὸ ἀτύχημα...

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ χάσω τὸν ἄντρα μου, ναί. Ἦταν καλός. Δὲν ἤμουνα ποτὲ μαζί του ἐρωτευμένη, μὰ τὸν ἐκτιμοῦσα πολύ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μένατε πάντα στὴν Πάτρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι. Τώρα ἦρθα δῶ. Αὐτὸ εἶνε τὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τοῦ γαμπροῦ σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί. Πάντρεψα τὴν κόρη μου μ' ἕναν ἔμπορο πατρινό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ἀπορία): Ἔχεις τόσο μεγάλη κόρη;

ΕΚΕΙΝΗ (τονίζοντας τὶς λέξεις): Δ ε κ α ο χ τ ὼ χ ρ ο ν ῶ ν!... Σοῦ φαίνεται παράξενο πὼς ἔχω παιδὶ δεκαοχτὼ χρονῶν ἐνῶ παντρεύτηκα πρὶν δεκάξη χρόνια;... (Τὸν κυττάζει στὰ μάτια, βαθειά). Ναί, Πέτρο, αὐτὸ εἶνε! Αὐτὸ ποὺ μάντεψες!... Ὅταν ὁ πατέρας σου σ' ἔστειλε τότε στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ μὴν παντρευτῇς ἐμένα, τὸ φτωχοκόριτσο τοῦ ταπεινοῦ ὑπαλλήλου, δὲν εἶχα νὰ κρύψω μόνο τὸν πόνο μου. Ἔπρεπε νὰ κρύψω καὶ τὴ ντροπή μου. (Ἁπλᾶ, χωρὶς τραγικότητες κι' ὑστερισμούς). Πέρασα τραγικὲς μέρες... Πῆγα σ' ἕνα χωριό, μακρυνὸ κι' ὕστερα ἐμπιστεύθηκα τὸ παιδὶ σὲ μιὰ συγγενή μου. Σὲ δυὸ χρόνια, γνώρισα τὸν ἄντρα μου. Δὲν δίστασε νὰ μὲ πάρῃ. (Μικρὴ σιγή. Καταπίνει ἕνα λυγμό, πρὶν τολμήσῃ ν' ἀνεβῇ καλὰ - καλὰ στὸ λαιμό της). Ζήσαμε ἥσυχα. Δυστυχῶς, πέθανε νωρίς...

ΕΚΕΙΝΟΣ (βαρειά): Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ, Ἑλένη! Αἰσθάνομαι τόσο ἔνοχος...

ΕΚΕΙΝΗ: Θὰ μποροῦσα καὶ νὰ μὴ στὤλεγα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔ π ρ ε π ε νὰ μοῦ τὸ πῇς! Ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ γράψῃς ἀπὸ τότε. Εἶχα σκοπό, μόλις ἔπαιρνα γράμμα σου νὰ γυρίσω!

ΕΚΕΙΝΗ: Νά, λοιπόν, ποὺ δὲν φταῖς, ἐσύ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶσαι πολὺ εὐγενικιά. (Ξαφνικά). Μὲ μισεῖς;

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά): Κάποτε τὸ προσπάθησα! Μὰ δὲν τὸ κατάφερα.

(Παῦσι).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ μπορέσω νὰ τὴ δῶ;

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ βέβαια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ θὰ μπορέσω νὰ γίνω... πατρυιὸς τῆς κόρης μου;

(Βαρειὰ σιγή).

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπαντάει μὲ ἤρεμο ἀρνητικὸ κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ): Ὄχι, Πέτρο! Εἶμ' ἄσχημη καὶ γρηὰ πιά!.. Θὰ γίνῃς φίλος τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ θἄρχεσαι συχνὰ νὰ μᾶς βλέπῃς. (Σηκώνεται ἀπότομα). Πάω νὰ ἑτοιμάσω ἕνα οὖζο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σκέψου, Ἑλένη, πάλι, αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα.

ΕΚΕΙΝΗ: Σκέπτεται κανεὶς κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ. (Σοβαρά). Κι' αὐτό, Πέτρο, δὲν γίνεται! (Βγαίνει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (βηματίζει νευρικά. Ξαφνικὰ τὸ μάτι του πέφτει σὲ μιὰ μικρὴ φωτογραφία κοριτσιοῦ 17 χρονῶν μὲ μπλὲ ποδίτσα καὶ χρυσὰ μαλλιά. Ψιθυρίζει): Ἑλενίτσα!... Ἤσουνα ἡ πρώτη κι' ἡ μοναδικὴ ἀγάπη τῆς ζωῆς μου!

ΕΚΕΙΝΗ (μπαίνοντας): Καμαρώνεις τὴν κόρη σου; (Βλέπει τὴν ἔκπληξι τῶν ματιῶν του). Νόμισες πὼς εἶμ' ἐγώ;... Τὸ πιστεύω. Μοῦ μοιάζει πάρα πολύ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὠχρός, μὲ χείλη στεγνὰ καὶ χέρι ποὺ τρέμει): Ἀντίο, Ἑλένη!... Προτιμῶ νὰ μὴν τὴ δῶ!... Δὲν εἶμαι τόσο δυνατὸς γιὰ νὰ μὴ τὴ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ μὴ τὴ γεμίσω φιλιά.

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ εἰλικρίνεια): Θὰ λυπηθῶ ἂν φύγῃς...

ΕΚΕΙΝΟΣ (παρακλητικὰ μὰ μὲ ὕφος ἀποφασισμένο): Κάνε μου αὐτὴ τὴ χάρι!... Μὴν ἐπιμένῃς.

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά): Πάντα ἤσουνα ἐγωϊστής!... (Ξαφνικά). Μὴ φύγῃς!... (Μὲ λυγμό). Μὴν ξαναφύγῃς!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέχεσαι κεῖνο ποὺ σοῦ εἶπα;

ΕΚΕΙΝΗ (πάντα μέσ' τὰ δάκρυά της): Ναί!... Ὅ,τι θέλεις δέχομαι! Μόνο νὰ μείνῃς!... Δέχομαι ἀκόμα καὶ νὰ τῆς τὸ πῇς καὶ νὰ τὴ σφίξῃς στὴν ἀγκαλιά σου.

(Αὐλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ὁ καλλιτέχνης τοῦ τραγουδιοῦ Μιχ. Πέρρας, ἑρμηνευτὴς τῶν τραγουδιῶν τοῦ Ἀττίκ, ὅπως ἐμφανίζεται στὸν «Διαβάτη τῆς ζωῆς».

ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ ΤΟΥ 1951

Στὴν Ἔκθεσι τῆς Γυναίκας καὶ τῆς Ὀμορφιᾶς οἱ μεγάλοι Παρισινοὶ κομμωταὶ παρουσίασαν τὶς νέες κομμώσεις τοῦ 1951. Στὴ φωτογραφία μας, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ περίεργες κομμώσεις τοῦ περίφημου Ἀντουὰν ποὺ λέγεται «Χορὸς στὶς Βερσαλλίες».

ΜΙΑ ΧΕΙΡΟΔΥΝΑΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ νεαρὰ Ἀγγλίδα Μάργκαρετ Κοὺκ ἔχει μιὰ καταπληκτικὴ δύναμι. Μπορεῖ νὰ σχίσῃ στὰ δύο ἕνα πλήρη τηλεφωνικὸ κατάλογο, ποὺ εἶνε πολὺ πιὸ χοντρὸς ἀπὸ τὸν δικό μας. Ἡ νεαρὰ Ἀγγλίδα χρειάσθηκε εἰδικὴ ἐξάσκησι δύο χρόνων γι' αὐτὸ τὸ κατόρθωμα.

Ἐδῶ ΑΘΗΝΑΙ

Μὲ τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

ΚΑΤΙ ἀπίστευτο: Ἐδηλώθη ἀπὸ προσωπικότητα ἁρμοδιωτάτην στὰ ζητήματα τοῦ ἐπισιτισμοῦ ὅτι ἡ αὔξησις τοῦ τιμαρίθμου ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι «ηὐξήθη ἡ τιμὴ τῶν καυσοξύλων». Καὶ τὰ μὲν περὶ καυσοξύλων εἶνε ἀνακριβέστατα, ὅπως ἀπέδειξε μιὰ ὑπεύθυνη ἀνακοίνωσις. Ἂν ὅμως πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι εὐθύνονται, πραγματικά, τὰ καυσόξυλα γιὰ τὸν πυρετὸ τοῦ τιμαρίθμου, ἡ εὐθύνη τους ἔγκειται στὸ ἑξῆς: ὅτι... δὲν πέφτουν στὴ ράχη ἐκείνων ποὺ προσπαθοῦν, μὲ ἀνόητα προσχήματα, νὰ συγκαλύψουν τὴν πραγματικότητα...

★

ΤΟ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΟ δικαστήριο τῆς Γενεύης κατεδίκασε τὸ Ἑλληνικὸ δημόσιο νὰ καταβάλῃ στὴν Πάουερ πέντε δισεκατομμύρια δραχμὲς ἐπειδὴ «παρανόμως εἰσέπραξε μπὸνς» ἀπὸ τὶς εἰσαγωγὲς τῆς ἑταιρείας. Ὁ ἁρμόδιος λοιπὸν διευθυντὴς τοῦ ὑπουργείου Μεταφορῶν ἀνεκάλυψε ὅτι ἡ ἀπόφασις αὐτὴ εἶνε εὐνοϊκὴ γιὰ τὸ Κράτος! Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ὑπῆρχε πιθανότης νὰ καταδικασθῇ νὰ πληρώσῃ περισσότερα. Ἂν ἡ Κυβέρνησις συμφωνῇ μὲ τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ ἀντίληψι, δὲν ἔχει παρὰ νὰ παρασημοφορήσῃ τὸ λαμπρὸ διευθυντὴ γιὰ ὅσα πρεσβεύει περὶ τῆς προστασίας τῶν κρατικῶν συμφερόντων. Ἂν ὅμως διαφωνῇ, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ ὑποδείξῃ ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν πρὸς... ἀνάπαυσιν; Αὐτὸ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἄλλου περιέργου γεγονότος ὅτι ἐνῶ πληρώνουν μπὸνς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ εἴδη, ἀκόμη καὶ τὰ βασικὰ τρόφιμα τοῦ λαοῦ, ἐξαιροῦνται τὰ μηχανήματα ποὺ εἰσήγαγε ἡ Πάουερ.

★

ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ λοιπὸν ὅτι τὰ πολυτελῆ αὐτοκίνητα τῶν ξένων διπλωματῶν, ποὺ ἐκποιοῦνται ὑποχρεωτικῶς στὸν ΟΔΙΣΥ, ἀγοράζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ὡρισμένους ἀριστοκράτες τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, μὲ χρήματα βεβαίως τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ πρὸς δόξαν τῶν... αὐστηρῶν μέτρων γιὰ τὴν κατάργησι τῶν περιττῶν αὐτοκινήτων τοῦ δημοσίου. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας κ. Ἀβέρωφ ἐξηγέρθη, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, ἐναντίον τοῦ νέου αὐτοῦ σκανδάλου. Ἀρκεῖ ὅμως ἡ ὑπουργικὴ ἀγανάκτησις γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσι τῶν ἀσυδότων πρωτοβουλιῶν ὡρισμένων μανδαρίνων;

★

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ἀνασκόπησις τοῦ μέχρι σήμερα ἔργου τοῦ κ. Βρανοπούλου μαρτυρεῖ ὅτι ὁ νέος διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν προσέφερε ἀξιόλογες ὑπηρεσίες στὴν πρωτεύουσα σὲ βραχύτατο χρονικὸ διάστημα. Προώθησε αἰσθητὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀποσυμφορήσεως τῶν κεντρικῶν ἀρτηριῶν, ἀπήλλαξε τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τὴν πληγὴ τῶν ζητιάνων, ἔβαλε μιὰ τάξι στὸ πρόβλημα τοῦ θορύβου, ἔλαβε μέτρα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ κοινοῦ τῶν κινηματογράφων κλπ. Δίκαιο εἶνε νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι σὲ διάστημα ὀλίγων μηνῶν ὁ κ. Βρανόπουλος ἔκανε πολλά. Καί, φυσικά, ἡ πρωτεύουσα δικαιοῦται νὰ περιμένῃ περισσότερα...

★

ΣΥΖΗΤΕΙΤΑΙ εὐρύτατα μιὰ μυστηριώδης ὑπόθεσις 1000 χρυσῶν λιρῶν, ποὺ ὁ κατὰ τὴν κατοχὴ διοικητὴς τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος δοσίλογος Χατζηκυριάκος ἰσχυρίζεται ὅτι τὶς ἔθεσε στὴ διάθεσι τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως. Ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς ποὺ δημοσιεύθηκαν στὸν καθημερινὸ τῦπο ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ Χατζηκυριάκου εἶνε φανταστικοί. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἐρευνᾶται τὸ ζήτημα διὰ δημοσίας ἀλληλογραφίας, καλὸν εἶνε νὰ κληθῇ ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη ὁ ὄψιμος... πατριώτης νὰ ἀποδείξῃ τί ἀκριβῶς ἀπέγινε τὸ ποσόν. Καὶ ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν διοχετεύθηκε σὲ καμμιὰ ὀργάνωσι ἀντιστάσεως, νὰ καταλογισθῇ εἰς βάρος του. Εἶνε ἄλλωστε πλουσιώτατος...

★

ΑΝΕΒΛΗΘΗΣΑΝ καὶ πάλιν οἱ δημοτικὲς ἐκλογές. Μερικοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ νέα αὐτὴ ἀναβολὴ ὀφείλεται σὲ πολιτικοὺς λόγους. Ἡ κυβέρνησις ἐπεξηγεῖ ὅτι λόγοι τεχνικοὶ τὴν ἐπέβαλαν. Ἀνεξάρτητα ὅμως ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ ὑπηγόρευσαν αὐτὴ τὴν ἀναβολή, γενικὴ ἀπαίτησις εἶνε ν' ἀποκτήσουν οἱ δῆμοι, ἔπειτα ἀπὸ δεκαπενταετῆ διακοπή, τοὺς αἱρετοὺς καὶ ὑπευθύνους τους ἄρχοντας. Διότι ἡ πρωτεύουσα ἔχει χάλια ἀπερίγραπτα, ἀλλὰ καὶ οἱ περισσότερες ἐπαρχιακὲς πόλεις δὲν βρίσκονται σὲ καλύτερη κατάστασι. Ἔπειτα ἀπὸ ἔξη χρόνια ἐλευθέρας ζωῆς — μετὰ τὴν κατοχὴ — κατὰ τὰ ὁποῖα κατέστη δυνατὴ ἡ διενέργεια δύο βουλευτικῶν ἐκλογῶν, εἶνε ἀκατανόητο καὶ σκανδαλῶδες νὰ ὑφίστανται κωλύματα γιὰ τὴ διενέργεια δημοτικῶν. Ἂς ἀρθοῦν, λοιπόν, τὸ συντομώτερον οἱ «τεχνικοὶ» λόγοι, γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ κάτοικοι τῶν δήμων νὰ ἐκλέξουν τοὺς ἄρχοντας ποὺ θέλουν. Ἄλλη ἀναβολὴ δὲν ἐπιτρέπεται.

★

ΕΝΕΚΡΙΘΗ καὶ ἄλλη αὔξησις τῶν ἐγχωρίων φαρμάκων, στὸ 140πλάσιον καὶ 150πλάσιον τῆς προπολεμικῆς των τιμῆς. Τὸ ὑπουργεῖον Ὑγιεινῆς δέ, ἀναφέρει σχετικῶς ὅτι οἱ φαρμακοποιοὶ ζητοῦσαν τὴν αὔξησιν στὸ 160πλάσιον. Ἆρα πρέπει νὰ εἴμαστε καί... εὐχαριστημένοι!

Σὲ κανένα μέρος τοῦ κόσμου τὰ φάρμακα δὲν εἶνε τόσο ἀκριβά, ὅσο στὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὄχι μόνο τώρα, ἀλλὰ καὶ προπολεμικῶς. Τὰ φάρμακα, ποὺ εἶνε εἶδος ὄχι πρώτης ἀλλὰ ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης θεωροῦνται στὸν τόπο μας, φορολοῦνται καὶ πωλοῦνται ὡς εἴδη ὑπερπολυτελείας. Κι' ἔτσι ὁ φτωχὸς κόσμος βρίσκεται σὲ ἀδυναμία πολλὲς φορὲς νὰ ἐκτελέσῃ τὶς συνταγὲς ποὺ γράφει ὁ γιατρός. Εἰδικῶς σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, νομίζουμε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπικρατήσῃ ἄλλη πολιτική. Τὰ φάρμακα πρέπει νὰ εἶνε φθηνά. Διότι ἡ ἀτομικὴ ὑγεία ἑνὸς ἑκάστου δὲν εἶνε ὑπόθεσις ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει μόνο προσωπικῶς, ἀλλὰ ἀφορᾷ τὴν ἴδια τὴν ὑπόστασι τῆς φυλῆς.

★

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ τῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Παπανδρέου συνεχίζει τὰς προσπαθείας του στὴ Γερμανία γιὰ τὴν τοποθέτησι τῶν ἑλληνικῶν καπνῶν. Ἐπιδιώκει δέ, καθὼς διαβάζουμε στὰ σχετικὰ τηλεγραφήματα, νὰ ἐπιτύχῃ τὴν μείωσιν τῆς φορολογίας τῶν σιγαρέττων ἐν Γερμανίᾳ — ποὺ εἶνε ἀρκετὰ τσουχτερή, φαίνεται — ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀπορρόφησις ἑλληνικῶν καπνῶν, ποὺ προσφέρονται ἀκριβώτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα.

Εὐχόμεθα στὸν κ. Παπανδρέου νὰ ἐπιτύχῃ σ' αὐτὴ τὴν προσπάθειά του. Καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ γρήγορα, γιὰ νὰ φροντίσῃ νὰ μειωθῇ καὶ ὁ δικός μας φόρος καταναλώσεως καπνοῦ!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

— Μήπως ἐσεῖς ξέρετε ἀπὸ κινητῆρες αὐτοκινήτου;...

— Μὴν ἀπογοητεύεστε, κύριε... Εἶνε ὁ γυιός του!...

Ο ΓΛΕΝΤΖΕΣ

— Ἂν γύρισε ὁ Κλέαρχος; Ὄχι, ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα.

Ὁ μεσίτης: Θὰ χρειασθῇ, βέβαια, νὰ κάνετε μερικὲς ἐπιδιορθώσεις γιὰ νὰ κατοικήσετε εὐχάριστα!...

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μπουμπούκια τῆς ἀγάπης

Ἡ φριχτὴ κατηγορία

Μὲ χέρι τρεμουλιαστό, ὁ Κώστας Φυλλίδης κρατοῦσε τὸ φοβερὸ γράμμα. Καί, μὲ μάτια θολωμένα, τὸ διάβασε ἄλλη μιὰ φορά :

«Τόσα χρόνια τώρα — κάπου εἴκοσι... — εἴσαστε καὶ μένετε ἕνα γελοῖο πρόσωπο στὰ μάτια τοῦ κόσμου ὅλου : Ἡ κορούλα σας, ἡ λατρευτή σας Ἕλλη, δὲν εἶνε δική σας! Προέρχεται ἀπὸ τὶς ἁμαρτωλὲς σχέσεις τῆς γυναίκας σας μὲ τὸ συνεταῖρο σας, τὸ Γιάννη Τζανῆ, ποὺ συνεχίζονταν μπροστὰ στὰ μάτια σας, ξεδιάντροπα, χωρὶς ἐσεῖς — ἀφοσιωμένος στὴ δουλειά σας καὶ στὸ μεγάλωμα τῆς περιουσίας σας, γιὰ νὰ κάνετε ἐκείνη πιὸ πολὺ εὐτυχισμένη... — νὰ πάρετε ποτὲ χαμπάρι... Εἴκοσι χρόνια τώρα, ἡ Ἕλλη σᾶς κλέβει τὴ στοργή σας ποὺ δὲν τῆς ἀνήκει, κλέβει τὰ φιλιά σας, κλέβει τὰ καρδιοχτύπια σας... Κι' ἡ μεγάλη ἔνοχη αὐτῆς τῆς τραγικῆς κωμωδίας ποὺ σᾶς ἔχει κουρελιάσει μπροστὰ σ' ὅλη τὴν κοινωνία, ἡ γυναῖκα σας, ἔζησε πάντα τιμημένη στὸ πλευρό σας!... Συλλογιστῆτε λίγο τὴ θέσι σας, καὶ προσπαθῆστε νὰ κοκκινίσετε. Εἶνε τὸ λιγώτερο ποὺ σᾶς ἐπιβάλλεται νὰ κάνετε, γελοῖε σύζυγε καὶ πατέρα!...

»Ἕνας ποὺ σᾶς λυπᾶται...»

Τὸ γράμμα ἦτανε πραγματικὰ χυδαῖο, πρόστυχο, ποταπό... Ὁ Κώστας Φυλλίδης, ὁ πλούσιος βιομήχανος, ὁ δυνατὸς ἄνθρωπος, ἔνοιωσε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του τὸν ἑαυτό του ἀνίσχυρο, τὴν ψυχή του κουρέλ.!... Τὸ νὰ παλεύη θαρραλέα μὲ τὶς ἀντίθετες φουρτοῦνες τῆς ζωῆς, ἤτανε γι' αὐτὸν παιχνιδάκι· καὶ τὸ νὰ νικάη συνήθεια... Τόσες φορὲς τώρα οἱ ἀντίπαλοί του εἴχανε σχεδιάσει τὴ καταστροφή του, κινητοποιῶντας ὅλα τὰ νόμιμα καὶ παράνομα μέσα ποὺ θὰ πραγματοποιοῦσαν τὴν πτῶσι του· ὁ Κώστας Φυλλίδης ὅμως εἶχε μείνει ὁλόϊσιος, σὰ βράχος, ἀλύγιστος, ζωντανεμένος πιὸ πολὺ ἀπὸ τὶς προσπάθειες τῶν ἄλλων γιὰ τὴν καταστροφή του... Κι' ἀνέβαινε πάντα!... Ἡ δύναμί του μεγάλωνε μέρα μὲ τὴ μέρα, τὰ λεφτά του πληθαίνανε μέσ' στὰ χέρια του· κι' ὅλα, πήγαινε νὰ τὰ καταθέση στὰ πόδια τῆς λατρείας του, τῆς μοναχοκόρης του, τῆς Ἕλλης!.... Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγάλη, ἡ τρομαχτική του ἀδυναμία, γι' αὐτὴν πάλευε, γι' αὐτὴν προσπαθοῦσε ν' ἀνέβη ἀκόμα πιὸ πολύ... Δὲν ὑπῆρχε στὴ ζωή, σ' ὅλο τὸν κόσμο ἴσως, κορίτσι μὲ πιὸ μεγάλες δυνατότητες ἀπὸ τὴν Ἕλλη... Ἀπὸ μικροῦλα μὲ τὶς γκουβερνάντες, μὲ τὶς δασκάλες της, κολυμπῶντας μέσ' στὴ χλιδὴ καὶ τὴν πολυτέλεια, μποροῦσε νὰ τὴ κανεὶς ἀδίσταχτα ὅτι ἦταν ἕνα πλάσμα φανερὰ προνομιοῦχο. Ἡ παραμικρή της ἀδιαθεσία κουβαλοῦσε στὸ προσκέφαλό της τὶς μεγαλύτερες ἐπιστημονικὲς κορυφὲς τοῦ τόπου. Κάποτε, μιὰ κάπως πιὸ σοβαρὴ ἀρρώστεια της, ἔκανε τὸν πλούσιο βιομήχανο νὰ φέρη ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ διάσημους καθηγητὲς τοῦ κόσμου...

... Πόσα χαμένα φιλιά, χαμένα δάκρυα, χαμένα καρδιοχτύπια!... Γεμᾶτος ἀνώφελη ἀγανάχτησι, ὁ Κώστας Φυλλίδης τσαλάκωσε τὸ φοβερὸ γράμμα καὶ τὸ πέταξε κάτω... Θἄθελε νὰ τὸ σκίση κομματάκια - κομματάκια, συλλογίστηκε ὅμως μὲ ἀπόγνωσι ὅτι μαζὶ μ' αὐτό, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σκίση κομμάτια καὶ τὴ φοβερὴ ἀλήθεια... Μά, ἄραγε, ἦταν ἀλήθεια; Τὸ γράμμα, ὅπως οἱ μεγάλες ἀτιμίες, δὲν εἶχε ὄνομα. Ἀπὸ τὰ σκοτεινά, ὁ ἀνώνυμος ἐχθρός, ποὺ μποροῦσε νἆνε κι' ἕνας ἐλεεινὸς συκοφάντης, εἶχε ρίξει τὴν καταστρεπτική του κατηγορία... Πῶς νὰ ἐλέγξη τὴν ἀλήθειά της ὁ Φυλλίδης;... Πῶς νὰ ἐξακριβώση ἂν ἡ κατηγορία ἦταν ἀληθινή, ἢ πρόστυχο, βρωμερὸ ψέμμα;... Ἡ γυναῖκα του, ἡ Βέρα, ποτὲ δὲν εἶχε δώσει τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ στὸν ἄντρα της : Ἄψογη, ἀξιοπρεπής, σοβαρή, εἶχε σταθῆ περήφανη στὸ πλευρό του... Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ συνεταῖρος τοῦ Φυλλίδη, ὁ Γιάννης Τζανῆς, εἶχε δείξει μιὰν ἄψογη συμπεριφορὰ πραγματικοῦ φίλου, πιστοῦ, εὐγενικοῦ... Δὲν ἦτανε μονάχα ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐνδιαφερόταν οἰκονομικὰ γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῆς βιομηχανικῆς φίρμας — «Φυλλίδης, Τζανῆς καὶ Σία»... Ἦταν ὁ ἀγαπημένος σύντροφος, ὁ ἄνθρωπος πού, ἐνῶ ἡ ζωὴ ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη κακία τοὔχε ἀρνηθῆ τὴν εὐτυχία τῆς οἰκογενείας, εἶχε βρῆ τὴν οἰκογενειακὴ θαλπωρὴ στὸ σπίτι τοῦ συνεταίρου του, τοῦ Φυλλίδη... Πόσες φορές, τὶς νύχτες τοῦ χειμῶνα, μέσ' στὸ μικρὸ σαλονάκι, τὸ καλοζεσταμένο, τὸ ἄνετο, οἱ τρεῖς τους — ὁ Φυλλίδης, ἡ Βέρα, ὁ Τζανῆς — δὲν εἴχανε περάσει τὶς ὧρες τῆς βραδυνῆς ξεκούρασης, γεμᾶτοι ἀγαλλίασι, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, χωρὶς σκέψεις μέσ' στὸ κεφάλι, χωρὶς κακίες μέσ' στὴν καρδιά... Τὶς ξανάφερνε στὸ νοῦ του τώρα ὁ Φυλλίδης ὅλες αὐτὲς τὶς ὄμορφες στιγμὲς ποὔχανε περάσει ἄλλοτε οἱ τρεῖς τους — αὐτός, ἡ γυναῖκα του, ὁ φίλος του... — κι' ἔβλεπε μὲ ἀνώφελη λύσσα ὅτι ἔπρεπε ἀπάνω σὲ κάθε μιὰ τέτοια στιγμὴ νὰ βάλη τὴν καυτερή της σφραγίδα ἡ φοβερὴ ὑπόνοια... Ποιὸς ξέρει ἄν, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαινε γιὰ λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἡ Βέρα κι' ὁ Τζανῆς δὲν ἀγκαλιαζόντουσαν βιαστικά, γιὰ νὰ συνεχίσουνε μ' ἕνα τους φιλὶ τὴ βρωμερὴ ἱστορία τῆς προδοσίας τους, νὰ προσθέσουνε ἄλλον ἕναν κρίκο στὴν ἁλυσσίδα τῆς ἀτιμίας τους... Κι' ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, εἶχε ξεπεταχτῆ, λουλοῦδι ὁλοζώντανο καὶ μοσκομυρισμένο μέσ' ἀπὸ τὴ λάσπη, ἡ Ἕλλη! Καρπὸς ἑνὸς παράνομου ἔρωτα, εἶχε γνωρίσει ὅλα τὰ προνόμια τῆς νόμιμης στοργῆς... Εἶχε μεγαλώσει μέσ' στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα ποὺ δὲν ἦτανε πατέρας, εἶχε δοκιμάσει τὴ λατρεία του ποὺ δὲν ἦτανε φυσικὸ νὰ τὴν περιβάλη, καὶ τώρα εἶχε γίνει πιὰ ἀπαραίτητη στὸν ἀγαθό, στὸν εὔπιστο αὐτὸ ἄνθρωπο, ποὺ τόσα χρόνια εἶχε ἐπίμονα κλειστὰ τὰ μάτια του, κι' ἐπίμονα ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά του...

Ναί, μά, ἂν ὅλ' αὐτὰ ἦτανε ψέμματα;.. Ἡ συκοφαντία εἶνε ἀκόμα πιὸ ἐλεεινή, ὅταν δὲν ὑπάρχη τρόπος νὰ ἐξακριβωθῆ : Τὰ δυὸ πρόσωπα ποὺ θὰ μποροῦσανε νὰ ρίξουνε λίγο φῶς μέσα στὸ σκοτάδι, ἡ Βέρα κι' ὁ Γιάννης Τζανῆς, εἶχαν ἀπὸ καιρὸ πάψει νὰ ζοῦνε... Πρῶτα εἶχε χάσει τὸ φίλο του, τὸ συνεταῖρο του, ὁ Κώστας Φυλλίδης, κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια τὴ γυναῖκα του... Κοντά του δὲν εἶχε μείνει παρὰ μόνο ἡ μοναχοκόρη του, ἡ Ἕλλη του, ποὺ συγκέντρωνε ὅλη του τὴ λατρεία... Καὶ τώρα, αὐτὸ τὸ ἀνώνυμο γράμμα τὸν πρόσταζε ν' ἀρνηθῆ κι' αὐτὴ τὴ λατρεία, νὰ κόψη καὶ τὸν τελευταῖο, τὸν πιὸ δυνατὸ δεσμὸ ποὺ τὸν ἔδενε μὲ τὴ ζωή... Πῶς θὰ μποροῦσε ὅμως ὕστερα νὰ ζήση;...

Σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, κι' ἄρχισε νὰ περπατάη πυρετικά, ἀπάνω - κάτω μέσ' στὸ γραφεῖο του. Ἡ ζωὴ — συλλογιζότανε — δὲν μπορεῖ νὰ περάση μὲ τὴν περιφρόνησι τῆς κοινῆς γνώμης. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶνε κοινωνικὸς παράγων, ἡ ὑποχρέωσί του ν' ἀκούση καὶ τὸν πιὸ μικρὸ ψίθυρο τῆς κοινωνίας, εἶν' ἐπιταχτικὴ κι' ἐπιβεβλημένη... Πῶς ν' ἀγνοήση, λοιπόν, τὴν κατηγορία αὐτή, ποὺ βρισκότανε τώρα πεταμένη στὸ πάτωμα, τσαλακωμένη, μὰ χειροπιαστὴ καὶ γεμάτη κυνισμὸ καὶ δηλητήριο;... Ξανασήκωσε τὸ γράμμα· τὸ ξαναδιάβασε... Εἶδε ὅτι, ἂν πίστευε σ' ὅσα τοῦ γράφανε, θἄπρεπε ν' ἀπαρνηθῆ τὰ πάντα, τὴ ζωή του τὴν ἴδια! Ἕνας σουβλερὸς πόνος πέρασε τὴν ψυχή του, στὴν ἰδέα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναδῆ τὴν Ἕλλη, νὰ τῆς ξαναμιλήση, νὰ μαγευτῆ μὲ τὸ κελάϊδημα τῆς φωνῆς της, νὰ τὴ σφίξη στὴν ἀγκαλιά του... Αὐτὸς ποὔχε γράψει τὸ γράμμα αὐτὸ θἄπρεπε νἄτανε πραγματικὰ ἐχθρός του, γιὰ νὰ τὸν χτυπήση τόσο δυνατά, τόσο βαθειά... Ἔπεσε στὴν πολυθρόνα του ὁ δυνατὸς ἄνθρωπος, καί, μὲ τὸ κεφάλι του χωμένο στὰ χέρια του, ἔκλαψε, μὲ ἀσυγκράτητους λυγμούς... Σὲ μιὰ κακὴ στιγμή, εἶχε δῆ ὅλη του τὴ ζωὴ σωριασμένη ἐρείπια... Πῶς νὰ περισώση τὴν εὐτυχία του;... Πῶς νὰ συνεχίση τὴ λατρεία του σ' αὐτὸ τὸ ἐξαίσιο πλάσμα, ποὺ μιὰ μοῖρα κακὴ τὄσπρωχνε ἀπὸ σήμερα μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του;...

Σιγὰ - σιγά, διακριτικά, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ γλύστρησε μέσ' στὸ γραφεῖο ἕνα κορίτσι. Ξανθό, γαλανό, μ' ἐξαίσιο δέρμα ἀλαβάστρινο, μὲ κορμὶ ἀγαλματένιο... Προχώρησε στὰ νύχια, καί, φτάνοντας πίσω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τοῦ βιομήχανου, τοὔκλεισε τὰ μάτια μὲ τὰ χέρια της...

Ἠλεκτρισμένος ἀπὸ τὸ πλησίασμα τῆς κόρης του — τῆς «κόρης» του!... — ὁ Φυλλίδης ἄφισε τὸ γράμμα νὰ πέση, ἅρπαξε τὰ δυὸ αὐτὰ λατρεμένα χεράκια καὶ τἄπνιξε στὰ φιλιά... Ὕστερα, τράβηξε μπροστὰ τὴν Ἕλλη, καὶ τὴν ἔβαλε νὰ κάτση ὅπως πάντα στὰ γόνατά του... Χωρὶς νὰ τῆς μιλήση, ἄρχισε νὰ τὴν κυττάζη, στὰ μάτια, στὸ πρόσωπο, προσπαθῶντας νὰ βρῆ μέσ' στὶς ἔξοχες γραμμὲς τῆς ὀμορφιᾶς της ἕνα ἴχνος ποὺ νὰ θύμιζε τὴν καταγωγή της, μιὰν ὁμοιότητα μ' αὐτὸν τὸν «πατέρα» της, τὸ Τζανῆ...

Ἀνύποπτη, ἡ Ἕλλη φλυαροῦσε σὰν χαρούμενο πουλί :

— Ὁ Γιῶργος κι' ἡ ἀδερφή του, ἡ Λουΐζα, μὲ καλοῦνε στὸν Πόρο, στὸ χτῆμα τοῦ πατέρα τους... Θὰ περάσουμε, λένε, ὄμορφα· κολύμπι, ἐκδρομές, κουπί... Ἐγὼ ὅμως σκέπτομαι νὰ πῶ ὄχι, γιατὶ συλλογιέμαι πὼς θ' ἀφίσω τὸ μπαμπᾶ μου, μόνο του, ἔρημο στὴν Ἀθήνα;... Κι' ὕστερα, νὰ σοῦ πῶ : Θἆνε γιὰ μένα μαρτύριο νὰ κοιμᾶμαι χωρὶς νὰ σοῦ λέω καληνύχτα, νὰ ξυπνάω χωρὶς νὰ σοῦ λέω καλημέρα... Καλύτερα μαζί σου, κι' ἂς λείπουν οἱ παρέες κι' οἱ ἐξοχές...

Τὴν ἄκουγε ἄπληστα, ἀναζητῶντας μάταια στὴ φωνή της κάποιο τόνο τῆς φωνῆς τοῦ Τζανῆ!... Μέσ' ἀπὸ τὰ λόγια της ὅμως, ξεπετιόταν αὐθόρμητη ἡ λατρεία της. Τὸν ἀγαποῦσε!... Τὄνοιωθε αὐτὸ ὁ Φυλλίδης... Καὶ ξαφνικά, ξεπήδησε ἡ μεγάλη ἀλήθεια μέσ' στὴν ψυχή του : Τί σημασία εἶχε ἂν ἦτανε δ ι κ ή τ ο υ; Τόσα χρόνια εἶχε συνηθίσει νὰ τὴ λατρεύη σὰ δική του, καὶ τὴν εἶχε μάθει νὰ τὸν λατρεύη κι' αὐτή... Ἡ ἀμοιβαία αὐτὴ λατρεία δὲν μποροῦσε, δὲν ἦτανε δυνατὸ νὰ σβύση, ὄχι μὲ μιὰ ἀνώνυμη ἀτιμία, ἀλλὰ κι' οὔτε μὲ μιὰ συγκεκριμένη, χειροπιαστὴ κατηγορία, ποὺ θαρχότανε ν' ἀνατρέψη τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς του...

Πάτησε τὸ τσαλακωμένο γράμμα ὁ Φυλλίδης, κι' ἔσφιξε ζεστὰ τὴν κ ό ρ η του στὴν ἀγκαλιά του :

— Ναί, θὰ κάνης καλὰ νὰ πῆς ὄχι, μικρή μου Ἕλλη... τῆς ψιθύρισε. Γιατί, ξέρεις, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ζήσω οὔτε στιγμὴ χωρὶς ἐσένα!..»

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Παρακολουθῆστε στὴ σελίδα 29 τὴ νέα σειρὰ σπινθηροβόλων χιουμοριστικῶν ταξιδιωτικῶν ἐντυπώσεων τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας,

κ. Δ. ΨΑΘΑ

μὲ τὸ γενικὸ τίτλο:

ΑΘΗΝΑ-Ν. ΥΟΡΚΗ

Πρόκειται γιὰ τὴ συναρπαστικὴ σὲ κωμικὰ ἐπεισόδια καὶ σὲ ξεκαρδιστικὲς περιπέτειες Ὀδύσσεια τοῦ συνεργάτου μας, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, συνεχίζεται στὸ ὑπερωκεάνειο καὶ ἀποκορυφώνεται στὴ Νέα Ὑόρκη μὲ τὴ γεμάτη ἐκπλήξεις καὶ ἀπρόοπτα ἐκκεντρικὴ ζωή της.

Οἱ ἀλησμόνητες ἐντυπώσεις καὶ τὰ κωμικὰ ἐπεισόδια τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ ἀποτελοῦν τὶς καλύτερες εὐθυμογραφικὲς σελίδες τοῦ κ. Δ. ΨΑΘΑ.

Ὁ Κλίφτον Γουέμπ.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★Ἡ Ντόροθυ Μὰκ Γκουάϊρ, ποὺ θεωρεῖται στὴν Ἀμερικὴ ἡ ἀντικαταστάτρια τῆς Ἴνγκριντ Μπέργκμαν, δὲν εἶνε μόνο μιὰ πολὺ καλὴ ἠθοποιός, ἀλλὰ καὶ μιὰ διαλεχτὴ λογοτέχνις. Ἑτοιμάζεται τώρα νὰ ἐκδώση τὸ τρίτο της μυθιστόρημα ποὺ τιτλοφορεῖται «Οἱ προκλητικοί». Τὰ δυὸ πρῶτα μυθιστορήματά της: «Αἷμα» (1942) καὶ «Περιπέτεια» (1943) σημείωσαν μεγάλη ἐκδοτικὴ ἐπιτυχία στὴν Ἀμερική. Ἡ Ντόροθυ θεωρεῖ τὸ νέο της ἔργο πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ τὰ δυὸ προηγούμενα.

★Ἡ μανία του γιὰ τὴν ἀστρολογία παρ' ὀλίγο νὰ στοιχίση ἀκριβὰ στὸν Τζὼρζ Σάντερς. Γιὰ νὰ μπορέση νὰ μελετήση τ' ἄστρα, ὁ Τζῶρτζ διέκοπτε συχνὰ τὸν νυχτερινό του ὕπνο τὸν ὁποῖο εἶχε περιορίσει τὸν τελευταῖο καιρὸ σὲ ἐλάχιστες ὧρες. Τοῦ συνέβαινε ἔτσι πολλὲς φορὲς νὰ κοιμᾶται στὸ στούντιο κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ «γυρίσματος». Αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ χαρακτηριστῆ «κουρασμένος» καὶ οἱ παραγωγοὶ ἀπέφυγαν νὰ ζητοῦν τὴν συνεργασία του. Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Τζῶρτζ ἀντελήφθη ἐγκαίρως τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλοῦσε τὴν καριέρα του καὶ ἐγκαταλείποντας τελείως τὴν ἀστρολογία ξαναγύρισε στὰ στούντιο πιὸ «ξεκούραστος» ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Τὸ πρῶτο του φίλμ θὰ εἶνε «Ὅλα γιὰ τὴν Εὔα» στὸ ὁποῖο θὰ ἔχη γιὰ παρτεναὶρ τὴν Ἄνν Μπάξτερ καὶ τὴν Σελέστ Χόλμ.

★ Στὸ καινούργιο του φίλμ «Ἄγγελος τοῦ Παραδείσου» ὁ Κλίφτον Γουὲμπ παίζει τὸν ρόλο ἑνὸς ἀγγέλου ποὺ κατεβαίνει στὴ γῆ μὲ μιὰ οὐράνια ἀποστολή. Σὰν ἄγγελος ποὺ εἶνε ὁ Κλίφτον πρέπει νὰ ξέρη τὰ πάντα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν τὰ ἤξερε ὁ πολύξερος... «κύριος Μπελβεντήρ». Ἔτσι ἡ «Φὸξ» τοῦ ἔδωσε ἀμέσως 7 δασκάλους καὶ συμβούλους ποὺ θὰ βρίσκωνται στὴν ὑπηρεσία του καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ γυρίσματος τῆς ταινίας. Ὁ Τζὰκ Πέρρυ θὰ τοῦ μάθη μπόξ, ὁ Λούϊς Κράφτ ἅρπα, ὁ Τζόννυ Μπρέϋ θὰ τοῦ διδάξη τὴν προφορὰ τοῦ Τέξας, ὁ Μπὸμπ Ἄντλερ κωτηλασίο καὶ κολύμπι, ὁ Φρὰνκ Βέτερβαξ θὰ τὸν μάθη νὰ συνεννοῆται μὲ τὶς γάτες (!) καὶ τέλος ἡ Ἄντζυ Μπλοῦ καὶ ὁ Ἕρμες Πὰν θὰ τὸν μάθουν νὰ χορεύη ρούμπα. Ὁ χορὸς αὐτὸς ἦταν βλέπετε ἄγνωστος τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Κλίφτον θριάμβευε ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους χορευτὰς τῆς Ἀμερικῆς. Μπορεῖ νὰ σᾶς εἶνε ἄγνωστα πιθανῶς τὰ ὀνόματα Ἄντζυ Μπλοῦ καὶ Ἕρμες Πάν. Μὰ εἶνε πασίγνωστο ἕνα μεγάλο ἀστέρι, ἀποκλειστικὸ δημιούργημά τους: Ἡ Μπέττυ Γκρέϊμπλ.

★Ὁ σκηνοθέτης Λιούϊς Μάϊλστον στὸν ὁποῖο ὀφείλεται ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀριστουργήματα τοῦ ὁμιλοῦντος, τὸ «Οὐδὲν νεώτερον ἀπὸ τὸ Δυτικὸν μέτωπον» τοῦ Ἐρὶχ - Μαρία Ρεμὰρκ ξαναγύρισε στὰ στούντιο ὕστερα ἀπὸ μακρὰ ἀπουσία. Τὸ νέο φίλμ ποὺ γυρίζει τώρα τιτλοφορεῖται «Στὰ ὑψώματα τοῦ Μοντεζοῦμα» καὶ παρουσιάζει ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια τοῦ Ἀμερικανο - Ἰαπωνικοῦ πολέμου. Πρωταγωνιστὴς τοῦ ἔργου εἶνε ὁ Ρίτσαρντ Γουΐντμαρκ.

★Ὁ Ἔρρικ φὸν Στροχάϊμ ποὺ γιόρτασε πρὸ ἡμερῶν τὰ 60 του χρόνια μελετᾶ τώρα δυὸ καινούργια σενάρια: «Οἱ φωτιὲς τοῦ Ἅη Γιαννιοῦ» καὶ «Θὰ σὲ περιμένω» καὶ γράφει τ' ἀπομνημονεύματά του. Δὲν σηκώνει κεφάλι παρὰ μονάχα γιὰ ν' ἀνοίξη τὸ ταχυδρομεῖο του. Μὴ φανταστῆτε πὼς πρόκειται γιὰ τὰ γράμματα θαυμαστῶν. Αὐτὴ εἶναι δουλειὰ τῆς γραμματέως του. Ὁ Ἔρρικ παίρνει σχεδὸν κάθε μέρα γράμματα ἀπ' τὴν Κορέα. Οἱ δυὸ γυιοί του, ποὺ εἶναι καὶ οἱ δυὸ παντρεμμένοι κι' ἐγκατεστημένοι στὴν Ἀμερική, ἀφοῦ ὑπηρέτησαν στὸν ἀμερικανικὸ στρατὸ κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο, ἐκλήθησαν καὶ πάλι ὑπὸ τὰ ὅπλα καὶ πολεμοῦν τώρα στὴν Κορέα.

★Ὁ Γάλλος παραγωγὸς Σασὰ Γκορντὲν δήλωσε πρὸ ἡμερῶν σὲ μιὰ κινηματογραφικὴ συγκέντρωσι: «Ὁ κινηματογράφος εἶνε μιὰ τέχνη ποὺ καθημερινῶς μᾶς διδάσκει κάτι. Δυστυχῶς ὅμως, ὅταν μάθωμε ἀρκετά, δὲν ἔχομε πιὰ χρήματα γιὰ νὰ τὰ ἐφαρμόσωμε!»

★ Ἀνακαλύφθηκε, ἐπὶ τέλους ἡ «τέλεια γυναῖκα». Καὶ ξέρετε ποιὰ εἶνε; Ἡ Ἰταλίδα γόησσα Συλβάνα Μάνγκανο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν σωματική της τελειότητα, ἡ Συλβάνα ἔχει νὰ ἐπιδείξη καὶ πολλὰ ἄλλα χαρίσματα ποὺ τὴν καθιστοῦν γιὰ τὴν ἐποχή μας «γυναῖκα φαινόμενο». Στὸ Παρίσι ὅπου πῆγε γιὰ νὰ παρευρεθῆ στὴν πρεμιέρα τοῦ φίλμ της «Ὁ λύκος τῆς Σίλα», ἡ Συλβάνα δὲν ζήτησε νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς οἴκους ραπτικῆς ἀλλά... τὰ διάφορα μουσεῖα. Στὴν Ἰταλία πάλιν ἀνάμεσα στὸ γύρισμα δυὸ σκηνῶν, πλέκει καλτσάκια καὶ φορεματάκια γιὰ τὸ κοριτσάκι της ποὺ εἶναι σήμερα 9 μηνῶν. Τέλος παραδέχεται ὅτι οἱ ἄντρες εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ τὶς γυναῖκες. Τί ἄλλο θὰ μποροῦσε νὰ ζητήση ἕνας ἄντρας ἀπὸ μιὰ γυναῖκα;

★ Ὁ Ἀμερικανὸς Βουλευτὴς Ἔντβιν Τζόνσων χαρακτήρισε τὸν Ρομπέρτο Ροσσελίνι «τιποτένιο». Εἰς ἀπάντησιν ὁ Ροσσελίνι τοῦ ἔκανε μήνυσι ἐπὶ δυσφημήσει.

★ Ἡ Νίνα Φὸς ἀποφάσισε νὰ διορθώση τὴ γραμμὴ τῆς μύτης της πού, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὴν εὕρισκαν χαριτωμένη, αὐτὴ τὴ θεωρεῖ ἀπαισία! Ὁ γιατρὸς Τζόελ Πρέσμαν, σύζυγος τῆς Κλωντὲτ Κολμπέρ, θ' ἀναλάβη τὴ λεπτὴ αὐτὴ δουλειά.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Γυναῖκες μὲ ἄριστα!

Ἔχω μιὰ ἀδυναμία πολὺ - πολὺ πρωτότυπη! Μ' ἀρέσουν οἱ ὡραῖες γυναῖκες. Μὰ οἱ πολὺ - πολὺ ὡραῖες. Εἶμαι ἄνθρωπος μὲ πολὺ ἀναπτυγμένη αἰσθητικὴ καί, στὸ ζήτημα τῆς γυναικείας ὀμορφιᾶς, δὲν κάνω συγκατάβασι. Ἢ ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ μ' ἐνδιαφέρη θὰ εἶναι καλλονὴ μὲ ὅλη τὴ σημασία, ἢ τὴν ἀπορρίπτω χωρὶς περιστροφές. Πρέπει νὰ εἶναι ὀμορφιὰ ἀδιάβλητη. Καὶ γιὰ νὰ ἱκανοποιῆ τὶς αἰσθητικές μου ἀρχὲς καὶ γιὰ νὰ μοῦ δώση κῦρος. Γιατί, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ὅταν συνοδεύης μιὰ ὄμορφη γυναῖκα, σὲ θαυμάζουν ὅλοι, σὲ συζητοῦν καὶ λένε:

— Μπράβο του!

Ἕνα τέτοιο μπράβο θέλω ν' ἀκούσω κι' ἐγὼ καὶ πασχίζω χρόνια τώρα, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἔτσι, παράλληλα μὲ τὴν ἀδυναμία μου αὐτή, ἔχω κι' ἕνα δυνατὸ παράπονο. Ὅτι καμμιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὶς ὄμορφες γυναῖκες ποὺ μ' ἐνδιαφέρουν κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα, δὲν ἐνδιαφέρθηκε γιὰ μένα. Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι νέος γιὰ πέταμα. Εἶμαι ἀξιόλογος ἀντρικὸς τύπος, ἔχω συμπαθητικὰ μάτια, ἐκφραστικὰ αὐτιά, αἰσθητικὴ μύτη, καλλιτεχνικὸ σαγόνι, στόμα ἀξιοπρεπέστατο, φοράω αἰσθηματικὲς γραβάτες καί, στὸ μεσαῖο δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ, ἕνα μεγάλο χρυσὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ μονόγραμμά μου: Ἕνα Φ. μ' ἕνα Κ. ποὺ πᾶνε νὰ ποῦν: Φαίδων Κουτοβραχίδης. Καὶ ὅμως, ὅλ' αὐτὰ τὰ σπάνια προσόντα, δὲν δέχτηκε ἀκόμα μιὰ πολὺ - πολὺ ὄμορφη γυναῖκα νὰ τὰ χρησιμοποιήση γιὰ τὴν εὐτυχία της.

Κακὸ δικό της, βέβαια, ἀλλὰ ἐγὼ τί γίνομαι;

Λένε οἱ φίλοι μου πὼς φταίει ἡ μέθοδος ποὺ ἐπιδιώκω τὸν ὑψηλὸ σκοπό μου. Αὐτὸ ἐγὼ τὸ ἀμφισβητῶ. Καὶ μπορῶ νὰ τὸ ἀποδείξω μὲ μερικὰ περιστατικὰ ποὺ θ' ἀναφέρω.

★

Κάθομαι μὲ κάτι φίλους μου στὸ πεζοδρόμιο κάποιου πολὺ - πολὺ κοσμικοῦ κέντρου καὶ παίρνουμε τὸ ἀπογευματινὸ ἀπεριτίφ. Γυναῖκες καὶ γυναῖκες περνοῦν καὶ τὶς ἀξιολογοῦμε. Οἱ φίλοι μου, ποὺ ἔχουν φτηνὲς ἀντιλήψεις, μοιράζουν ἀράδα τοὺς καλοὺς βαθμοὺς καὶ τὰ ἄριστα. Ἐγὼ μηδενίζω ἀλύπητα.

— Γιὰ κυττᾶτε αὐτὴ τὴ μελαχροινή! Λίαν καλῶς.

— Μηδέν!

— Ἅ!... Αὐτὴ ἡ ξανθή! Ἄριστα!

— Δύο καὶ μ' ἐρωτηματικό!

— Εἶσαι πολὺ αὐστηρός, Φαίδων.

— Ἔτσι εἶμαι ἐγώ!

Καὶ περνοῦσαν, λοιπὸν καὶ βαθμολογοῦσαν αὐτοὶ μὲ γενναιοδωρία καὶ ἀπέρριπτα ἐγώ. Ὅπου, ὅταν φάνηκε μιὰ γυναῖκα, ποὺ οὔτε τὴν βάζει ὁ νοῦς σας, εἶπα πρῶτος:

— Ἄριστα καὶ μὲ τόνο!

Κι' ἀμέσως σηκώθηκα.

— Γειά σας!

— Καλὴ ἐπιτυχία! μοῦ εἶπαν οἱ φίλοι μου καὶ χαμογέλασαν, δὲν ξέρω μὲ ποιὰ σημασία.

— Πήγαινε τελευ... ος, ρὲ Κώστα!... Θὰ σὲ πατήση κανένας καὶ θὰ βρῆ τὸ μπελᾶ του...

(Τοῦ Π. Παυλίδη)

Ἐπῆρα τὸ κατόπιν αὐτὴ τὴν ἀριστουχο γυναικα καί, καθὼς κατέβαινε τὴν οδὸν Πανεπιστημιου, ἐγὼ τὴ μελετοῦσα γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι εἶχα δίκηο στὴ βαυμολογία μου καὶ δὲν φάνηκα μπόσικος. Ἡ μιὰ ὄψι ἦταν πολὺ - πολὺ ἐν τάξει. Ἀνάστημα, κόψι, μέση, γάμπες, στύλ, βάδισμα - ἄριστα. Τὴν προσπέρασα γιὰ νὰ προσέξω καὶ τὴν ἄλλη ὄψι. Κι' αὐτὴ πολὺ - πολὺ ἐν τάξει. Εὐχαριστήθηκα πολύ. Καὶ τώρα, λέω, δὲν μένει παρὰ μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια: Αὐτὴ ἡ ὄμορφη γυναῖκα νὰ γίνη δική μου.

Τὴ βλέπω ποὺ μπαίνει σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο καὶ κάθεται. Διορθώνω τὴ γραβάτα μου καὶ τραβάω κατ' εὐθεῖαν στὸ τραπέζι της.

— Φαίδων Κοντοβραχίδης ! παρουσιάζομαι καὶ κάθομαι. Ἡ ἀριστοῦχος μὲ κυττάζει μὲ φανερὴ ἔκπληξι.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε, βέβαια

—Ὄχ.!

— Λοιπόν, ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ σᾶς ἔχει βάλει ἄριστα.

— Σᾶς εἶχα ποτὲ καθηγητή; Δὲν θυμᾶμαι!

—Ὄχι, ποτέ. Τὸ ἄριστα τὄβαλα στὴν ὀμορφιά σας. Καὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι καθόλου ἐπιεικὴς στὴ βαθμολογία. Εἶναι ζήτημα ἂν βάζω ἕνα ἄριστα τὸ μῆνα. Καὶ τώρα ποὺ ἄκουσα καὶ τὴ μαγευτική σας φωνή, ὑπογράφω φαρδειὰ πλατειά. Εἶσθε τὸ τέλειο πλάσμα! Ἂν θέλετε μάλιστα, σᾶς τὸ δίνω καὶ γραπτῶς. Ἔχω τὸ θάρρος τῆς γνώμης μου!

— Καὶ τί θέλετε τώρα; μὲ ρωτᾶ καὶ χαμογελᾶ, λιγάκι εἰρωνικά.

— Νὰ μὲ ἀγαπήσετε καὶ νὰ τραβήξουμε μπροστὰ τὴ ζωή μας.

— Μὰ εἶμαι δεσμευμένη! ἀπαντᾶ καὶ γελᾶ πάλι.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία ! Ὅλοι εἴμαστε δεσμευμένοι ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ κλωτσήσουμε τὸ δεσμό, γιατὶ βρήκαμε κάποιον καλύτερο. Σκεφθῆτε ὅτι ἔχω ὀνειροπολήσει πολὺ - πολὺ γιὰ σᾶς!

— Χωρὶς νὰ μὲ ξέρετε;

—Ἀκριβῶς! Ὁ ἄνθρωπος ὀνειροπολεῖ γιὰ τὰ πρόσωπα ποὺ δὲν ξέρει. Λοιπόν, δῶστε μου μιὰ ἀπάντησι γιὰ νὰ μὴ χάνουμε τὸν καιρό μας.

— Ξέρετε, εἶναι ζήτημα βαθμολογίας! Τὸ ἄριστα πρέπει νὰ πάῃ μὲ τὸ ἄριστα!

— Σύμφωνοι. Κι' ἐγὼ τί παίρνω;

— Λίαν καλῶς! Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶμαι δεμένη μαζί του, παίρνει ἄριστα.

— Τότε μὲ συγχωρεῖτε. Ἂν εἶναι ζήτημα βαθμοῦ, ὑποχωρῶ. Χαίρετε!

Καὶ φεύγω σὰν ἀστραπή, ἐνῶ ἀκούω κάτι παράξενα γέλια πίσω μου. Ἀτυχία!

★

Στενοχωριέμαι δυὸ - τρεῖς μέρες, ἀλλὰ μοῦ περνάει. Δὲν χάθηκαν τὰ ἄριστα ἀπὸ τὸν κόσμο. Καὶ νὰ ἕνα καινούργιο ἄριστα. Αὐτὸ εἶναι ξανθό, σὰν ἄγγελος ποὺ τοῦ λείπουν τὰ φτερά. Ἔχει σταθῆ μπροστὰ σὲ μιὰ βιτρίνα τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ θαυμάζει μιὰ κοῦκλα, ντυμένη μὲ τὸ τελευταῖο σίκ. Φερμάρω τὸν ἄγγελό μου, τὸν μελετάω ἀπὸ παντοῦ καὶ τὸν ἐρωτεύομαι ἀμέσως. Πλησιάζω σοβαρὸς - σοβαρὸς καὶ λέω:

—Ἐσεῖς εἴσαστε πιὸ ὄμορφη ἀπ' αὐτή.

Δὲν μοῦ ἀπαντᾶ.

— Γιατὶ αὐτὴ εἶναι ψεύτικη ἐνῶ ἐσεῖς ἀληθινή!

Μοῦ ρίχνει μιὰ περίεργη ματιά. Ἐξακολουθῶ:

— Κι' ἂν θέλετε νὰ μάθετε τὴ διαφορά, σᾶς τὴ λέω ἀμέσως: Αὐτὴ τὸ πολὺ - πολὺ τῆς βάζω ὀχτὼ καὶ πολὺ τῆς εἶνε. Ἐνῶ ἐσᾶς σᾶς βάζω ἄριστα καὶ σᾶς τὸ δίνω καὶ γραπτῶς.

Ἐκείνη ξεκολλάει ἀπὸ τὴ βιτρίνα καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο της, κάνοντας πὼς δὲν μὲ προσέχει. Ἀκολουθῶ.

—Ἀκούσατε τί σᾶς εἶπα; τῆς λέω. Σᾶς βάζω ἄριστα.

Σταματᾶ.

— Τί θέλετε, κύριε;

— Νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰ αἰσθήματά μου. Χρόνια ψάχνω γιὰ μιὰ γυναῖκα σὰν κι' ἐσᾶς. Ἐσεῖς τί αἰσθήματα ἔχετε ἀπέναντί μου; Δὲν βιάζομαι. Μπορῶ νὰ περιμένω δυὸ - τρεῖς μέρες. Καὶ μιὰ βδομάδα ἀκόμα, ἂν μοῦ ζητήσετε νὰ σᾶς παρατείνω τὴν προθεσμία, ὡς ποὺ νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀπάντησί σας.

— Σᾶς τὴ δίνω καὶ τώρα!

— Λοιπόν.

— Λοιπόν, ἢ φεύγεις καὶ πᾶς στὴ δουλειά σου, ἢ φωνάζω τὸν πρῶτο πόλισμαν!

— Μ' ἔχετε παρεξηγήσει, δεσποινίς. Δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ νομίζετε. Ὁρίστε καὶ ἡ ταυτότητά μου. Εἶμαι ἄνθρωπος μὲ πολὺ αὐστηρὴ αἰσθητικὴ κι' ἔχω τοὺς καλύτερους σκοποὺς ποὺ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Ἔχω καὶ τηλέφωνο, ὁρίστε, ὁ ἀριθμός μου. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι σᾶς βάζω ἄριστα καὶ πρέπει ν' ἀμειφθῶ. Πάρτε, παρακαλῶ, τὴν κάρτα μου. Καὶ περιμένω τηλεφώνημά σας. Χαίρετε!

Τῆς βάζω τὴν κάρτα στὸ χέρι. Ἐκείνη τὴν κρατάει μηχανικὰ καὶ κάνει μιὰ γκριμάτσα ποὺ τὴ μεταφράζω ἔτσι: «Τί πρωτότυπος ἄνθρωπος εἶναι τοῦτος δῶ!» Ἀποκαλύπτομαι, φεύγω καὶ περιμένω τηλεφώνημα μιὰ βδομάδα. Ἀλλὰ τοῦ κάκου. Φαίνεται πὼς ἡ ἀριστοῦχος ἔχασε τὴν κάρτα μου. Ἀτυχία.

★

Αὐτὴ πάλι, εἶναι ἄλλος τύπος. Μελαχροινή, ψηλή, περήφανη, μεγαλοπρεπὴς καὶ μοιραία ἀπὸ φυσικό της. Ζωντανὸ ἄγαλμα. Τὴ βλέπω νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ ἕνα ταξί, στὴν πόρτα μιᾶς πολυκατοικίας, πάροδος Πατησίων, ὥρα μία καὶ τριάντα μεσημέρι. Ὅσο νὰ πληρώσῃ τὸ σωφὲρ καὶ νὰ πάρῃ στὸ χέρι κάτι δεματάκια ποὺ εἶχε, βρίσκω τὸν καιρὸ καὶ τὴν βαθμολογῶ. Ἄριστα μὲ δύο τόνους. Ἡ κυρία — εἶναι φανερὸ ὅτι πρόκειται γιὰ κυρία — μπαίνει στὴν πολυκατοικία καὶ χάνεται. Ἐγὼ τί νὰ κάνω; Νὰ σταθῶ ἀπ' ἔξω καὶ νὰ στήσω καρτέρι; Κι' ἂν κατέβη σὲ τρεῖς βδομάδες; Ὄχι, ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ ἐνεργῶ ἀμέσως, ὅ,τι εἶναι νὰ γίνῃ νὰ γίνεται γρήγορα. Τραβάω στὸ θυρωρό. Μία κυρία ἔτσι κι' ἔτσι, παρακαλῶ, ποὺ μπῆκε πρὸ ὀλίγου;

Λέγεται κυρία Νάντια Παπαρδοπούλου καὶ διαμένει στὸ τέταρτο πάτωμα.

— Λαμπρά!

Μοῦ ἀνοίγει ἕνας κύριος ψηλός, παχύς, ποὺ φοράει τὸ σακκάκι τῆς πυτζάμας.

— Τί θέλετε;

— Πρὸ ὀλίγου ἐδῶ μέσα ἐμπῆκε μιὰ κυρία ἔτσι κι' ἔτσι.

— Μάλιστα. Εἶναι ἡ γυναῖκα μου. Σᾶς γνωρίζει;

—Ὄχι!

— Τὴ γνωρίζετε;

—Ὄχι. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἔρχομαι. Γιὰ νὰ τὴ γνωρίσω.

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Γιατὶ πρὸ ὀλίγου τῆς ἔβαλα ἄριστα.

— Μὰ ἡ γυναῖκα μου δὲν πάει σχολεῖο!

—Ἐννοῶ ἄριστα ἀπὸ ἀπόψεως καλλονῆς. Μὲ δυὸ λόγια, τὴν ἀγαπῶ. Τί μὲ κυττᾶτε ἔτσι; Φωνᾶξτε τὴν ἴδια, παρακαλῶ, καὶ περᾶστε με στὸ σαλόνι.

—Ὁρίστε!

Ὁ ἄνθρωπος χαμογελᾶ καὶ καλεῖ τὴ γυναῖκα του:

— Νάντια! Γιὰ ἔλα δῶ, σὲ παρακαλῶ.

Προσέρχεται ἡ Νάντια.

— Φαίδων Κοντοβραχίδης— παρουσιάζομαι καὶ ἐνεργῶ χειροφίλημα. Σὲ κάτι τέτοια εἶμαι ἄσσος.

—Ὁ κύριος, λέει ὁ σύζυγος, σοῦ ἔχει βάλει ἄριστα ἀπὸ ἀπόψεως καλλονῆς. Μὲ λίγα λόγια σὲ ἀγαπᾶ.

— Λοιπόν; ρωτᾶ ἡ κυρία. Τί θέλετε τώρα;

— Νὰ μ' ἀγαπήσετε καὶ σεῖς καὶ νὰ τραβήξουμε μαζὶ σ' ἕνα εὐτυχισμένο μέλλον.

— Μὰ εἶμαι παντρεμένη! λέει καὶ δείχνει τὸν ἄντρα της καὶ χαμογελάει παράξενα κι' αὐτή.

— Τὸ ξέρω. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἕνα προσωρινὸ ἐμπόδιο ποὺ μποροῦμε νὰ τὸ κανονίσουμε, ἂν συμφωνήσουμε, κατ' ἀρχήν.

— Νὰ ἰδοῦμε ἂν θέλω κι' ἐγώ! παρατηρεῖ ὁ σύζυγος.

— Πόσα χρόνια τὴν ἔχετε, κύριε Παπαρδόπουλε;

—Ἔξη!

— Καὶ δὲν σᾶς φτάνουν; Ἔχετε ἔξη χρονια ὑπὸ τὴν κατοχή σας αὐτὴ τὴν ἐξαίσια καλλονὴ καὶ τὸ λέτε χωρὶς νὰ ντρέπεσθε. Εἶσθε, πολὺ - πολὺ ἐγωϊστής. Ἀφῆστε τη καὶ σὲ κανέναν ἄλλον. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ πέσῃ σὲ καλὰ χέρια. Ὁρίστε καὶ ἡ ταυτότητά μου. Ἔχω καὶ τηλέφωνο!

Ὁ κύριος Παπαρδόπουλος ἀνταλλάσσει βλέμμα καὶ χαμόγελο συνεννοήσεως μὲ τὴν κυρία καὶ μοῦ λέει:

—Ἂν σᾶς θέλῃ ἡ κυρία, ἐγὼ ἀποσύρομαι. Δὲν θέλω νὰ γίνω ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία σας!

— Μπράβο! Εἶσθε λαμπρὸς σύζυγος! ἀναφωνῶ καὶ τοῦ σφίγγω τὸ χέρι. Λοιπόν, κυρία μου ἀπὸ αὐτὴ τὴν πλευρὰ εἴμαστε ἐν τάξει. Τώρα ἐσεῖς!... Τί λέτε;

—Ἀφῆστε με νὰ σκεφτῶ λίγες μέρες. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω τηλεφωνικῶς.

— Εἶναι ἤδη μιὰ ὑπόσχεσις! Νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλῶ περισσότερο. Θὰ περιμένω ἐναγωνίως!

Φεύγω γεμᾶτος ἐλπίδες καὶ μὲ συνοδεύουν τρανταχτὰ γέλια πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ κλείνει. Ἡ πρωτοτυπία μου ἔκανε ἐντύπωσι. Καὶ περιμένω. Δυὸ μέρες, τρεῖς, ὀχτώ, δέκα. Στὶς δέκα παίρνω ἐγὼ τὸ τηλέφωνο. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ κυρία:

— Φαίδων κλπ. Τί ἀποφασίσατε, κυρία μου;

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἄριστα, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν γίνεται τίποτα. Ἂν θέλετε νὰ περιμένετε δυὸ - τρία χρόνια ἀκόμα, νὰ τὸ σκεφτῶ καλύτερα.

— Φοβοῦμαι ὅτι θὰ χάσετε τὴν εὐκαιρία. Ὁπωσδήποτε τὸν ἀριθμό μου τὸν ἔχετε. Ὅταν τ' ἀποφασίσετε, πάρτε με στὸ τηλέφωνο. Ἴσως νὰ εἶμαι ἀκόμα διαθέσιμος. Χαιρετισμοὺς στὸ σύζυγό σας!

Ἀτυχία!

★

Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἀναφέρω ἄλλα τριάντα τέτοια περιστατικά, ὄχι γιὰ κανέναν ἄλλο λόγο, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀντιληφθῆτε τὴ μέθοδο ἐνεργείας μου καὶ νὰ μοῦ πῆτε ἂν ξέρετε καμμιὰ καλύτερη. Τώρα τελευταῖα τὴν ἀναγνώρισαν καὶ οἱ φίλοι μου, ἂν καὶ ἀργά. Καὶ μόλις ἀκούσουν ἀπὸ τὰ χείλη μου «ἄριστα» μὲ παρακινοῦν οἱ ἴδιοι:

—Ἄειντε Φαίδων! Καὶ καλὴ ἐπιτυχία!

Αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία ὅμως δὲν λέει νἄρθῃ. Κι' ἔχουν περάσει χρόνια. Ὅπου, λοιπόν, ἕνα βράδυ, βρίσκω τὴν παρέα μου νὰ κουβεντιάζῃ γιὰ γυναῖκες καὶ πέφτω ἀπάνω στὴ στιγμὴ ποὺ λέει ὁ Στέφανος:

—Ἀπίστευτη ὀμορφιὰ σᾶς λέω! Δὲν ἔχει ξαναγίνει τέτοια στὸν κόσμο! Μόνο τὴ φωτογραφία νὰ ἰδῆτε, θὰ καταλάβετε!

Καὶ βγάζει μιὰ φωτογραφία, ποὺ ἔρχεται καὶ στὰ χέρια μου. Πραγματικά, ὀμορφιὰ ἀπίστευτη, ἀπὸ κεῖνες ποὺ γεννιοῦνται μιὰ κάθε ἑκατὸ χρόνια.

—Ἐσύ, Φαίδων, ποὺ εἶσαι αὐστηρὸς στὴ βαθμολογία, τί λὲς γι' αὐτή;

— Ποῦ κάθεται; ρωτῶ ἀποφασιστικά. Ὁδὸ καὶ ἀριθμό!

—Ἱεροσολύμων 348.

— Γειά σας!

Ταξὶ καὶ στὴν ὁδὸν Ἱεροσολύμων, μὲ τὴ φωτογραφία στὰ χέρια. Χτυπῶ. Μοῦ ἀνοίγει μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, ὡς ἑξῆντα χρόνων τὸ λιγώτερο.

— Τί θέλετε;

— Αὐτὴ τὴν πεντάμορφη κυρία! λέω καὶ δείχνω τὴ φωτογραφία.

Ἡ ἡλικιωμένη συγκινεῖται παράξενα καὶ ἀλαφροδακρύζει, χωρὶς ν' ἀπαντᾶ.

— Κόρη σας εἶναι; Ἀνηψιά σας; Ἐγγονή σας; Νἄρθῃ ἀμέσως. Τὴν ἀγαπῶ, τὴ λατρεύω, πεθαίνω γι' αὐτή.

—Ἐγὼ εἶμαι κύριε! λέει ἡ ἡλικιωμένη κυρία.

— Πῶς;

— Ναί, ἐγώ. Μόνο ποὺ αὐτὴ ἡ φωτογραφία εἶναι βγαλμένη ἐδῶ καὶ 38 χρόνια. Βλέπετε τί ὄμορφη ποὺ ἤμουν μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό; Μ' ἔχουν κάνει καὶ τραγοῦδι ἀκόμα.. Ὁρίστε. Περᾶστε νὰ σᾶς δείξω κι' ἄλλες φωτογραφίες μου.

Μοῦ παρουσιάζει ἕνα ἄλμπουμ γεμᾶτο παληές της φωτογραφίες. Θεέ μου, τί ὀμορφιὲς εἶν' αὐτές. Γιατὶ νὰ μὴ ζῶ τότε;

— Ξέρετε πόσα θύματα εἶχα; μοῦ λέει.

— Πόσες φορὲς παντρευτήκατε;

— Καμμία! Ἤμουν τόσο περήφανη γιὰ τὴν ὀμορφιά μου, ποὺ δὲν ἔκρινα κανένα ἄξιο νὰ τὴ χαρῇ. Κι' ἔτσι ἔφτασα στὰ ἑξῆντα καὶ εἶμαι δεσποινίς! Ἀλλὰ καὶ πάλι βρίσκω πὼς καλὰ κρατιέμαι!

Ναί, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Καθὼς ἔχει πάρει νὰ σουρουπώνῃ καὶ τὰ χαρακτηριστικά της ξεθωριάζουν μέσα στὸ μισοσκόταδο, μισοκλείνω τὰ μάτια μου καὶ τὴ βλέπω ἔτσι ὄμορφη ὅπως ἦταν πρίν. Κι' ἐξ ἄλλου εἶναι ἡ ἴδια, αὐτὴ ποὺ παρασταίνεται στὴ φωτογραφία, ἡ καλλονὴ τῶν καλλονῶν, τὸ ἄριστα τῶν ἀρίστων. Ἂς μὴ χάνουμε καιρό.

— Καὶ εἶμαι πολὺ αἰσθηματικὴ ὕπαρξι! ἀναστενάζει.

— Κι' ἐγώ! ψιθυρίζω... ἐρωτευμένος ὅσο ποτέ.

Τί πρὶν ἀπὸ τριάντα ὀχτὼ χρόνια, τί ὕστερα ἀπὸ τριάντα ὀχτώ. Ἔχω τὴν καταπληκτικὴ φωτογραφία στὴν τσέπη καὶ λέω:

—Ὁρίστε ποιὰ μὲ ἀγαπᾶ!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ὁ γέρο - Κανταλώνης καὶ τὰ δυὸ παιδιά του κρεμάστηκαν στὴν ἐξώπορτα τοῦ πύργου, μπροστὰ στὰ μάτια τῆς Σοφίας...

Μιά Ιστορία ἔρωτος καὶ θανάτου

Ἡ κρητικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1570 εἶχε ἐναντίον τῶν Ἑνετῶν κεραυνοβόλο ἀποτέλεσμα. Οἱ ἐχθροὶ σαρώθηκαν ἀπ' τὰ Σφακιά, τὸ Ρέθυμνο, τὸ Λασῆθι. Ἡ ψυχὴ τῆς ἐπαναστάσεως, ὁ γέρο Κανταλώνης κι' ὁ στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς Ἰωάννης Φράγκος ἐθριάμβευαν. Ὡστόσο ὁ Ἑνετὸς ἁρμοστὴς Σιγώνης κατεῖχε ἀκόμα τὰ Χανιά. Καὶ μαζὶ μὲ τὸ σύμβουλό του Μέζιο καὶ τὸν αὐλάρχη του Ἀβογάρδο συγκροτοῦσαν διαρκῶς συμβούλια γιὰ νὰ παγιδέψουν τὸ γέροντα Κανταλώνη.

Μιὰ νύχτα ὁ Κανταλώνης ξεκίνησε ἀπ' τὸ χωριό, Μεσκλὰ γιὰ νὰ πάῃ στὸ στρατόπεδο, ποὺ ἦταν κοντὰ στὰ Χανιά, νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν στρατιωτικὸ ἀρχηγὸ γιὰ μιὰ ὑπόθεσι μυστική. Στὸ δρόμο ἔπιασαν ἕναν ἄγνωστο. Κι' ὅταν ἔφτασαν στὸ χωριὸ Πόρι ὁ γερο Κανταλώνης τοῦ εἶπε:

— Ξέρεις ποιὸς εἶμαι;

—Ὄχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ ὑποκρισία.

— Εἶμαι ὁ Κανταλώνης!

Ὁ ἄγνωστος καμώθηκε βαθειὰ ἔκπληξι. Καὶ βεβαίωσε ὅτι ὀνομάζεται Εἰρηναῖος Πλατσίδιος Καρυοφύλλης καὶ ὅτι εἶναι ἐφημέριος τοῦ Ἁγ. Νικολάου στὰ Χανιά. Ἀφηγήθηκε κατόπιν τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεξε γιὰ νὰ μὴ συλληφθῇ ἀπὸ τοὺς νυχτοφύλακες καθὼς ἔφευγε ἀπ' τὰ Χανιὰ καὶ πρόσθεσε ὅτι οἱ Ἑνετοὶ τῆς πόλεως ἔχασαν κάθε ἐλπίδα. Τὸν διαβεβαίωσε ἀκόμα ὅτι οἱ εὐγενεῖς τιμαριοῦχοι ἤρχισαν νὰ φεύγουν κρυφὰ στὶς ἐξοχές. Πρῶτος ἔφυγε ὁ βαθύπλουτος Φραντζέσκος Δαμολῖνος καὶ πῆγε στὸν Ἀλικιανό. Ὁ Κανταλώνης ἀκούγοντας ὅλ' αὐτὰ εὐχαριστήθηκε. Τὸ ἴδιο κι' ὁ μεγαλείτερος γυιός του καὶ ὑπασπιστής του Πέτρος.

Ἦταν ὡραῖο παλληκάρι ὁ Πέτρος Κανταλώνης. Ἡ συνομιλία αὐτὴ μὲ τὸν παπᾶ εἶχε ἰδιαίτερη σημασία γι' αὐτόν. Γιατὶ ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόρη τοῦ Δαμολίνου, τὴν πεντάμορφη Σοφία, ἡ ὁποία ἀνταποκρίνοταν στὸν ἔρωτά του, ἂν καὶ οἱ οἰκογένειές τους ἀνῆκαν σὲ δυὸ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα. Τέλος ὁ παπᾶς ἔβγαλε ἕνα γράμμα ἀπ' τὸν κόρφο του καὶ τὸ ἔδωσε στὸ γέρο Κανταλώνη. Μὲ τὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Φραντζέσκος Δαμολῖνος τοῦ πρότεινε νὰ παντρέψουν τὴν κόρη του Σοφία μὲ τὸν Πέτρο καὶ νὰ συμφιλιωθοῦν.

Δύσπιστος ὁ γερο - Κανταλώνης πῆρε τὸ γυιό του παράμερα καὶ τὸν ρώτησε τί συμβαίνει.

Ὁ Πέτρος τοῦ ἐξομολογήθηκε τὴν ἀμοιβαία ἀγάπη ποὺ εἶχε γεννηθῆ στὴν καρδιά του καὶ στὴν καρδιὰ τῆς Σοφίας.

Ὁ γέρος κούνησε τότε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε τὸ δημῶδες τετράστιχο γιὰ τοὺς Ἑνετούς:

Ὅποιος τοὺς λόγους των (γροικᾶ,
τοὺς ὅρκους των πιστεύει,
στὸ πέλαγος πιάνει λαγοὺς
καὶ στὸ βουνὸ ψαρεύει !

Ὁ Πέτρος ὅμως, βαθειὰ συγκινημένος ἔβγαλε κι' ἔδειξε στὸν πατέρα του γράμματα τῆς Σοφίας, γεμᾶτα φλόγα ἀγάπης.

Τότε πειὰ ὁ γερο - Κανταλώνης ἔδωσε τὴ συγκατάθεσί του γιὰ τὸ γάμο, ὁρίστηκαν οἱ ἀρραβῶνες κι' ὁ παπᾶ - Εἰρηναῖος ἔφυγε γιὰ νὰ πάῃ τὸ μήνυμα στὸν Ἑνετὸ ἄρχοντα.

Τὴν ἡμέρα τῶν ἀρραβώνων στὶς 14 Νοεμβρίου, ἑτοιμάστηκαν οἱ συγγενεῖς καὶ στενοὶ φίλοι τοῦ Κανταλώνη καὶ ξεκίνησαν ἀπ' τὰ Μεσκλὰ γιὰ τὸν Ἀλικιανό. Μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ ὁ Δομολῖνος τοὺς βεβαίωσε ὅτι ἐγκαταλείπει τοὺς Ἑνετούς, κι' ὅτι θὰ γίνῃ ὀρθόδοξος, ὅπως καὶ ἡ γυναῖκα του, ποὺ ἦταν Ρεθυμναία.

Ἀμέσως κατόπιν τελέσθηκαν οἱ ἀρραβῶνες. Μόλις ἀλλάξανε δαχτυλίδια ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν. Ὁ Πέτρος ἦταν πολὺ συγκινημένος κι' ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Σοφίας ἔτρεχαν δάκρυα χαρᾶς.

Συμφωνήθηκε νὰ γίνουν οἱ γάμοι τὴν ἄλλη Κυριακὴ στὴν ἔπαυλι. Ὁ εὐγενὴς Ἑνετὸς καλοῦσε ἕνα συμβολαιογράφο καὶ τρεῖς εὐγενεῖς γιὰ μάρτυρες. Ἀκόμα συμφωνήθηκε ἡ ἀκολουθία τοῦ Κανταλώνη νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ τοὺς πεντακόσιους ἄντρες. Μετὰ τὴν τέλεσι τῶν ἀρραβώνων οἱ Κανταλωνέοι ἔφυγαν.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἀχρεῖος Δαμολῖνος παρουσιάστηκε στὸν ἁρμοστὴ Χανίων καὶ ζήτησε τὴ συνδρομή του γιὰ νὰ καταπνίξῃ τὴν ἐπανάστασι μὲ προδοσία. Κατάστρωσαν μαζὶ τὸ σχέδιο κι' ὁ Δαμολῖνος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ 50 φίλους του, γύρισε στὴν ἔπαυλί του γιὰ νὰ ἑτοιμάσῃ τὰ τοῦ γάμου.

Ἦρθε καὶ ἡ Κυριακή. Πρωΐ - πρωΐ ὁ Κανταλώνης μὲ τὸ γυιό του καὶ τὴν ἀκολουθία του, ἔφτασαν στὸν Ἀλικιανό. Ὁ Δαμολῖνος τοὺς ὑποδέχτηκε μὲ χαρά. Ἡ Σοφία ἔλαμπε ὅλη. Ὁ Δαμολῖνος ἔδωσε ἐπισήμως ὅρκο πίστεως, διαβάστηκε ἡ συμβολαιογραφικὴ πρᾶξις τοῦ γάμου, γραμμένη σὲ κρητικὸ ἰδίωμα, ὑπογράφτηκε καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη καὶ κατόπιν τελέσθηκε τὸ μυστήριο.

Ἔπειτα ἄρχισε τὸ γλέντι τοῦ γάμου. Μὰ ὁ πανοῦργος Δαμολῖνος εἶχε βάλει μέσα στὰ κρασιὰ ἀφιόνι, εἶχε δασκαλέψει τοὺς οἰνοχόους καὶ γρήγορα οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Κανταλώνη ἔπεσαν σὲ λήθαργο. Ἦταν πειὰ στὴ διάθεσι τῶν ἐχθρῶν τους.

Κατὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου δόθηκε τὸ σύνθημα μὲ μιὰ πιστολιά. Καὶ φάνηκαν τότε νὰ ἔρχωνται ἀπὸ τὰ Χανιὰ 2.700 Κορσικανοὶ πεζοὶ καὶ 250 ἱππεῖς. Σὲ λίγο ὁ κῆπος τοῦ Δαμολίνου κι' ὅλη γύρω ἡ ἐξοχὴ γέμισε στρατό. Ὁ γερο - Κανταλώνης καὶ τὰ δυὸ παιδιά του κρεμάστηκαν στὴν ἐξώπορτα τοῦ πύργου, μπροστὰ στὰ μάτια τῆς Σοφίας...

Ἡ αἱμοβορία τῶν Ἑνετῶν δὲν σταμάτησε στὰ τρία αὐτὰ θύματα. Τρία μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν Μουσούρων κάηκαν ζωντανὰ καὶ οἱ συγγενεῖς των κρεμάστηκαν στὰ γύρω δέντρα. Ἡ οἰκογένεια τῶν Κοντῶν, 18 μέλη, ἀφανίστηκε μὲ βασανιστήρια. Οἱ ἄλλοι συλληφθέντες Κρητικοὶ διαιρέθηκαν σὲ τέσσερες κατηγορίες. Τῆς πρώτης κατηγορίας κρεμάστηκαν ὅλοι στὰ Χανιὰ ὅπου τοὺς μεταφέρανε ἁλυσσοδεμένους. Τῆς δευτέρας θανατώθηκαν στὸ Σέλινο, ὅπου εἶχε πρωτοξεσπάσει ἡ ἐπανάστασις. Τῆς τρίτης, στὸ φρούριο τοῦ Ἀποκορώνου, καὶ τῆς τελευταίας στὰ Μεσκλά.

Ἀλλὰ καὶ τὸ τέλος τῆς ἀθώας Σοφίας Δαμολίνου ὑπῆρξε φρικτό. Λίγη ὥρα μετὰ τὴν προδοσία, σὲ συμπλοκὴ σκοτώθηκε κι' αὐτὴ καὶ ἡ μητέρα της. Κάποιος ἀπὸ τοὺς Κρητικοὺς πρὶν πουλήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωή του, πρόφτασε καὶ τὶς θανάτωσε ἀπὸ ἐκδίκησι. Κι' ἔτσι ὁ καταχθόνιος Δαμολῖνος δὲν ἔμεινε ἀτιμώρητος.

Μὲ τὴν καταστολὴ τῆς ἐπαναστάσεως ὁ στρατηγὸς Κολλάλτος, γιὰ νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς κατοίκους τῆς κώμης Φωτεινικὸ (ἀπὸ τὴν ὁποία κατήγετο ὁ στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς τῶν Κρητῶν Ἰωάνν. Φράγκος) μπῆκε μέσα, ἔπιασε δώδεκα προκρίτους καὶ τοὺς κρέμασε. Ἔπειτα διάταξε νὰ συλλάβουν τὶς γυναῖκες τεσσάρων προκρίτων ποὺ ἦταν ἔγκυες καὶ νὰ τὶς ξεκοιλιάσουν! Ἡ πρᾶξις αὐτή, ποὺ ἔγινε δημοσία, ἔκανε τρομερὴ ἐντύπωσι σ' ὁλόκληρη τὴν ἐπαρχία. Ἔτσι ἐξεδικεῖτο ἡ Ἑνετικὴ Δημοκρατία ἐκείνους ποὺ ἐπαναστάτησαν γιὰ νὰ καταλύσουν τὴν τυραννικὴ ἐξουσία της.

Ἀλλὰ ὁ Κρητικὸς λαὸς δὲν ἦταν ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ὑποτάσσονται καὶ χάνουν τὸ θάρρος τους ἐμπρὸς στὶς ἀγριότητες. Συνηθισμένος σὲ θυσίες αἵματος καὶ ζωῆς ἐξακολούθησε ν' ἀντιδρᾶ ἐναντίον τῶν τυράννων του, μέχρις ὅτου κέρδισε μὲ τοὺς ἀγῶνες του τὴν ἐλευθερία του.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Ἡ Λ. Μ. ὁ Ἔρως!

Οἱ ρομαντικότερες ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ

ΦΩΤΙΑ καὶ λαύρα ἦταν ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ ὁ Λάμπρος Φυσέκης! Ἀναστέναζε κάθε στιγμὴ τὴν ὥρα ποὔκοβε τὰ μαλλιὰ τοῦ ἑνὸς πελάτη, τὴν ὥρα ποὺ ξύριζε ἕναν ἄλλον, ἢ τὴν ὥρα ποὔκοβε βεντοῦζες ἑνὸς τρίτου... Μὲ ἄχ! καὶ βάχ! περνοῦσε ἡ ζωή του... Αὐτὸς ποὺ ἄλλοτε συνήθιζε νὰ φλυαρῇ σὰ γνήσιος καὶ καθαρόαιμος μπαρμπέρης, ἔμενε τώρα βουβὸς κι' ἀμίλητος ὅλο τὸ εἰκοσιτετράωρο. Οἱ πελάτες του εἴχανε μείνει ἔκπληκτοι μπροστὰ στὴν ἀπότομη αὐτὴ ἀλλαγή του, οἱ φίλοι του εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀνησυχοῦνε...

— Τί ἔχεις, μωρὲ Λάμπρο;... τὸν ρωτούσανε.

Μὰ ἐκεῖνος κουνοῦσε μελαγχολικὰ τὸ κατσαρό του κεφάλι, ἔβγαζε ξανὰ δυὸ-τρεῖς ἀναστεναγμούς, καὶ δὲν ἀπαντοῦσε... Ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς του εἶχε ἀλλάξει ριζικά. Ἀκόμα καὶ τὸ ψαλλίδι του, ποὺ συνήθιζε ν' ἀνοιγοκλείνη γρήγορα - γρήγορα, μ' ἕνα χαρούμενο ἦχο, τώρα ἀνοιγόκλεινε διστακτικὰ καὶ συγκρατημένα, σὰ νὰ συμμεριζότανε κι' αὐτὸ τὸ βαθὺ καϋμὸ τοῦ ἀφεντικοῦ του...

Κι' ὁ βαθὺς αὐτὸς καϋμός, ἦταν — ὅπως θὰ ἐννοῇ ὁ ἀναγνώστης — τί ἄλλο; Ὁ Ἔρως!... Αὐτὸς ὁ πονηρὸς φτερωτὸς Θεός, περνῶντας ἔξω ἀπὸ τὸ μικρὸ κουρεῖο τῆς ὁδοῦ Κυδαθηναίων ἕνα ἀνοιξιάτικο δειλινὸ τοῦ 1896, εἶχε σαϊτέψει τὸν κουρέα. Ἐκεῖνο τὸ μοιραῖο δειλινό, ὁ Λάμπρος Φυσέκης, τὴν ὥρα ποὺ περιποιότανε τὸ μουστάκι ἑνὸς καθηγητῆ τῶν Λατινικῶν, σήκωσε τὰ μάτια του, κι' ἀντίκρυσε ξαφνικὰ στὸ ἀπέναντι μπαλκόνι τὴν Ὠμορφιὰ ὁλοζώντανη! Ἤτανε μιὰ ψηλὴ κοπέλλα, μελαχροινή, μὲ γραμμὲς ἀγαλματένιες, μὲ μαλλιὰ πλούσια, μὲ μάτια βελουδένια... Τ' ἦταν αὐτό;... Στὴ στιγμή, ὁ εὐαίσθητος μπαρμπέρης ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάη δυνατά, παράτησε τὸ μοῦσι κι' ἀφιερώθηκε ὁλόψυχα στὸ μπαλκόνι!... Μάταια ὁ καθηγητὴς τῶν Λατινικῶν περίμενε τὴ συμπλήρωσι τοῦ ἐξωραϊσμοῦ του. Ὁ Λάμπρος εἶχε μείνει σὰν κοκκαλωμένος, ἐκεῖ, στὸ βάθος τοῦ μικροῦ μαγαζιοῦ τῆς Πλάκας, μὲ τὴν ψυχή του μαγνητισμένη ἀπὸ τὸ ἐξαίσιο γυναικεῖο ὅραμα ποὺ τὴν εἶχε τόσο βαθειὰ συγκλονίσει...

Πρώτη φορὰ τὴν ἔβλεπε. Ποιὰ ἤτανε;... Βιάστηκε νὰ κλείση νωρὶς - νωρὶς τὸ μαγαζάκι του — τὸ μοῦσι τοῦ καθηγητῆ ἔμεινε ἀναστατωμένο... — καὶ πῆγε νὰ πληροφορηθῇ. Τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ ὡραία ἤτανε μοναχοκόρη τοῦ πλούσιου ἐμπόρου Γιάννη Ξυνοῦ, ποὺ εἶχε μετακομίσει μόλις τὴν προηγούμενη μέρα στὸ καινούργιο ἰδιόχτητο σπίτι του — ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ μπαρμπέρικο. Κόρη ἐμπόρου πλουσίου!... Ὁ Λάμπρος ἀναλογίστηκε τὴν τεράστια διαφορὰ ποὺ τὸν ἐχώριζε ἀπὸ τὴν κόρη τῶν ὀνείρων του, κι' ἔτσι ἄρχισε πιὰ τοὺς ἀναστεναγμούς... Τί νὰ κάνη; Πῶς νὰ γεφυρώση τὸ χάσμα, ἀνάμεσα στὰ πλούτη της καὶ στὴ φτώχεια του;... Πῶς νὰ προσεγγίση τὴν εὐτυχία;... Σκέφτηκε πρῶτα - πρῶτα ὅτι μιὰ ἀπ' εὐθείας ἐξήγησι μποροῦσε νὰ ταχτοποιήση τὴν ὑπόθεσι. Ἔστησε λοιπὸν καρτέρι πίσω ἀπὸ τὴ βιτρίνα τοῦ κουρείου, ἀνάθεσε στὸ μοναδικὸ κάλφα τὰ κουρέματα, τὰ ξυρίσματα, τὶς βδέλλες καὶ τὶς κοφτὲς βεντοῦζες, κι' ἐκεῖνος, μὲ τὰ μάτια πυρετικὰ κι' ἐπίμονα καρφωμένα στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι, περίμενε πότε θ' ἄνοιγε ἡ πόρτα γιὰ νὰ βγῇ ἡ βασίλισσα τῆς καρδιᾶς του... Ἕν' ἀπόγεμα — ἐπὶ τέλους! — ἐκείνη βγῆκε, καμαρωτή, περήφανη, μὲ τὴ Γαλλίδα της στὸ πλευρό της. Ὁ Λάμπρος φόρεσε τὸ καπέλλο του καὶ χύμηξε ὄξω ἀπὸ τὸ κουρεῖο. Οἱ δυὸ γυναῖκες — ἡ γρηὰ κι' ἡ νέα — τραβήξανε πρὸς τὰ κέντρα, πρὸς τὸ Σύνταγμα. Ὁ Λάμπρος τὶς ζύγωσε, καί, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ πολυκοσμία τὶς χώρισε, ἔσκυψε καὶ μουρμούρισε στὴν κοπέλλα:

— Σ' ἀγαπῶ!... Σὲ λατρεύω!...

Ξαφνιάστηκε ἐκείνη, καὶ γύρισε. Εἶδε δίπλα της τὸν ἐρωτευμένο μπαρμπέρη νὰ τὴν κυττάζη μὲ μάτια φλογισμένα ἀπὸ τὴν ἀγάπη, κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά, καὶ βιάστηκε νὰ ξανασμίξη μὲ τὴ δασκάλα της...

Ὁ ἐρωτευμένος μπορμπέρης

Τὴν παρακολούθησε ὁ Λάμπρος σ' ὅλο τὸν περίπατό της, καὶ τὴ συνόδεψε κατόπιν, ἀναστενάζοντας πάντα, ὡς τὸ σπίτι της, ἀκολουθῶντας την σὰν σκυλάκι.

Ὅταν ἔκλεισε ἡ πόρτα πίσω ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες — τὴ γρηὰ καὶ τὴ νέα — ὁ μπαρμπέρης πῆρε χαρτὶ καὶ φάκελλο, ἔκατσε στὴ γωνίτσα μιᾶς ἀπόμερης ταβερνοῦλας, κι' ἐκεῖ ἔγραψε ἕνα γράμμα γεμᾶτο ἔρωτα, πάθος καὶ ἀνορθογραφίες. Τὸ γράμμα αὐτὸ τὄρριξε τὴν ἴδια νύχτα κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὄμορφης γειτονοποῦλας του... Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τοποθετήθηκε πάλι πίσω ἀπὸ τὴ βιτρίνα τοῦ μαγαζιοῦ του, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα ἐπίμονα ἀπέναντι... Ἡ κοπέλλα ὅμως δὲν βγῆκε. Ἀντὶ γι' αὐτήν, ἐκεῖ κατὰ τὸ μεσημεράκι, βγῆκε μιὰ πληθωρικὴ μεσόκοπη κυρία μὲ αὐστηρὸ ὕφος, ποὺ διευθύνθηκε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὸ κουρεῖο καί, φτάνοντας στὸ κατώφλι, χωρὶς νὰ μπῇ μέσα, ρώτησε:

— Ποιὸς εἶνε ὁ Λάμπρος Φυσέκης;..

Ὁ κάλφας ἔλειπε. Ὁ Λάμπρος ποὺ ἤτανε μόνος του, προχώρησε τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι:

— Ἐγώ!... ψιθύρισε.

— Κι' αὐτὸ εἶνε δικό σου;... ρώτησε ἡ κυρία μὲ ἀνυπόκριτη περιφρόνησι.

«Αὐτὸ» ἤτανε, τσαλακωμένο, μισοσκισμένο, τὸ κακόμοιρο τὸ γράμμα του, ποὔκλεινε ὅλα τὰ ἄχ καὶ τὰ βὰχ τῆς λαβωμένης του καρδιᾶς...

— Δικό μου εἶνε... ἀπάντησε ὁ Λάμπρος μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

— Πάρτο πίσω, λοιπόν, καὶ μάθε μιὰ γιὰ πάντα ὅτι ἡ κόρη μου δὲν εἶνε γιὰ τὰ μοῦτρα σου! Ἀκοῦς ἐκεῖ ἀναίδεια!...

Τὸν κύτταξε ἄλλη μιὰ φορὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω ἡ ἡλικιωμένη κυρία, καὶ τοὔδωσε τὴ χαριστικὴ βολὴ μὲ μιὰ σκληρὴ λέξι:

— Βρωμομπαρμπέρη!...

Ὕστερα, γύρισε κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ κυττάξη πίσω της, ἀφίνοντας τὸ Λάμπρο δίπλα στὸ φτωχό του τσαλακωμένο γράμμα καὶ στὸ ἐπίσης τσαλακωμένο του ὄνειρο...

Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἔκανε τὸ Λάμπρο ν' ἀπογοητευθῇ, νὰ προσγειωθῇ καὶ νὰ ὑποχωρήση... Ποῦ ὅμως! Μπαρμπέρης ἢ ἀρεοπαγίτης, ἐκεῖνος ἔνοιωθε πὼς ἤτανε βαθειὰ κι' ἀγιάτρευτα ἐρωτευμένος. Μάζεψε, λοιπόν, δυὸ - τρεῖς φίλους του ἐκείνη τὴν ἴδια νύχτα, καὶ τοὺς ἄνοιξε τὴ φορτωμένη του ψυχή. Οἱ φίλοι τὸν ἀκούσανε μασσῶντας στοχαστικὰ γιατράκια στὴ συνοικιακὴ πλακιώτικη ταβερνοῦλα, καὶ κουνῶντας τὰ κεφάλια τους.

— Δύσκολη δουλειά!... εἶπε ὁ ἕνας.

— Δὲν θὰ στὴ δώσουνε ποτὲ μὲ τὸ καλό... πρόσθεσε ὁ ἄλλος.

— Θὰ τὴν πάρω τότε μὲ τὸ κακό! φώναξε ὁ Λάμπρος, μὲ μάτια ποὺ πετάγανε φωτιές, χτυπῶντας μὲ δύναμι τὴ γροθιά του ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ κάνοντας τὰ ποτήρια νὰ χοροπηδήσουν... τρομαγμένα.

— Δηλαδή, ποιὸ εἶνε νὰ ποῦμε τὸ «κακό»;... ρώτησε ὁ τρίτος φίλος ἀνήσυχα.

— Θὰ τὴν κλέψω!... δήλωσε ὁ Λάμπρος ἀποφασιστικά.

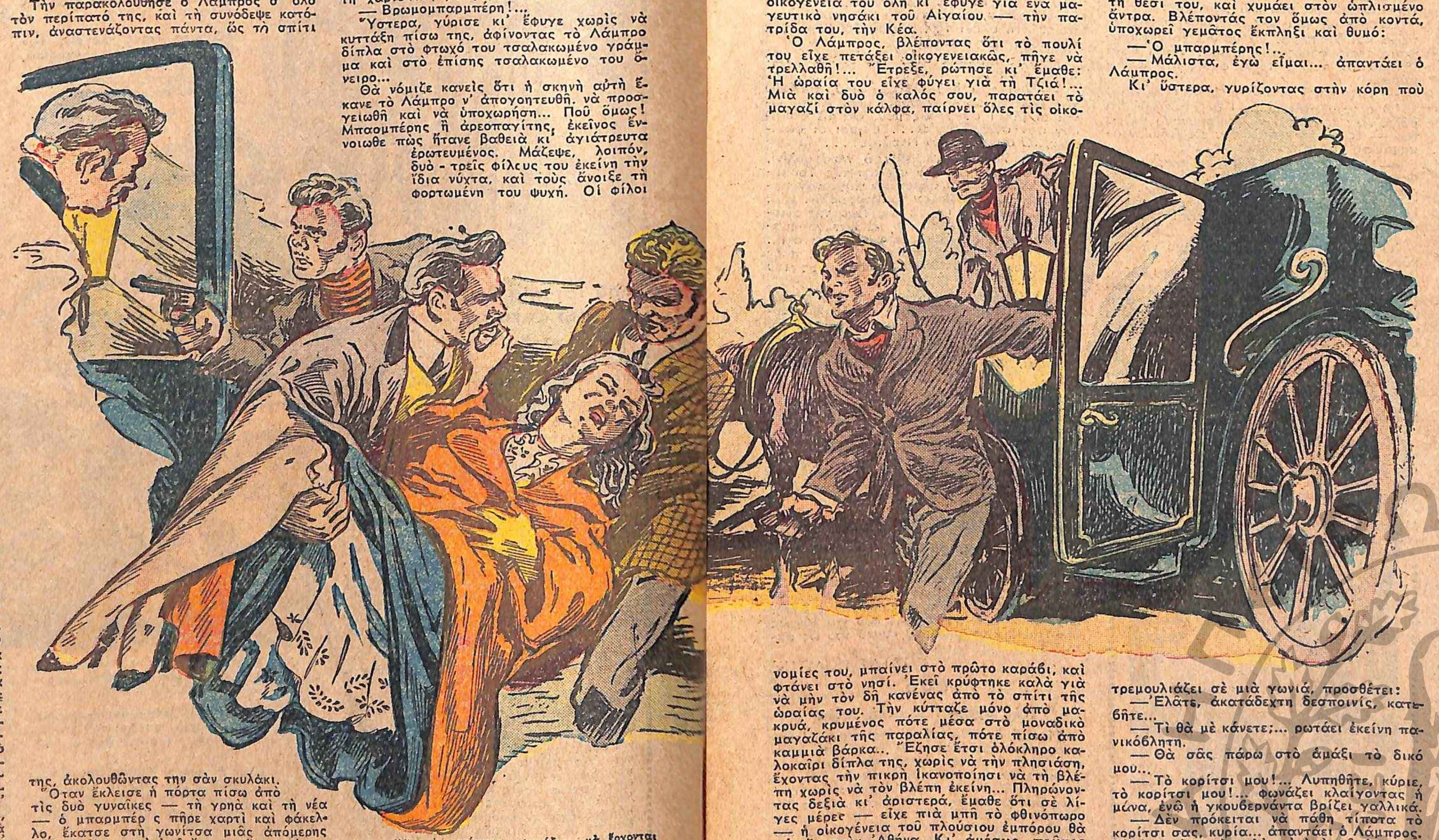

Ἡ κοπέλλα ἀντιστέκεται, φωνάζει, μὰ ἔρχονται σὲ βοήθεια τοῦ Λάμπρου οἱ τρεῖς φίλοι του...

— Θὰ τὴν κλέψης;!... ξεφώνισε ἡ παρέα μ' ἕνα στόμα.

— Γιατί; Παράξενο σᾶς φαίνεται;...

— Παράξενο κι' ἐπικίνδυνο.

— Δὲν θὰ μὲ βοηθήσετε, δηλαδή;... Δὲν εἴσαστε φίλοι μου;...

Τοὺς εἶχε κεράσει τρεῖς ὀκάδες κρασὶ κι' ἕνα σωρὸ μεζέδες. Τὰ κεράσματα κι' οἱ καπνοὶ τοῦ μεθυσιοῦ, ἔκαναν τὴν παρέα τολμηρή:

— Θὰ σὲ βοηθήσουμε!... τοῦ εἶπαν ἀποφασιστικά.

★

Εἶχε μπῆ τὸ καλοκαῖρι. Ἀνήσυχος ὁ ἔμπορος Ξυνὸς γιὰ τὴ στενὴ πολιορκία τῆς μοναχοκόρης του ἀπὸ τὸν ἀντικρυνὸ μπαρμπέρη, ἀποφάσισε νὰ φυγαδεύση τὸ θησαυρό του. Καί, μιὰ μέρα, μὲ πρόφασι τὸν καλοκαιρινὸ παραθερισμό, πῆρε τὴν οἰκογένειά του ὅλη κι' ἔφυγε γιὰ ἕνα μαγευτικὸ νησάκι τοῦ Αἰγαίου — τὴν πατρίδα του, τὴν Κέα.

Ὁ Λάμπρος, βλέποντας ὅτι τὸ πουλί του εἶχε πετάξει οἰκογενειακῶς, πῆγε νὰ τρελλαθῇ!... Ἔτρεξε, ρώτησε κι' ἔμαθε: Ἡ ὡραία του εἶχε φύγει γιὰ τὴ Τζιά!... Μιὰ καὶ δυὸ ὁ καλός σου, παρατάει τὸ μαγαζὶ στὸν κάλφα, παίρνει ὅλες τὶς οἰκονομίες του, μπαίνει στὸ πρῶτο καράβι, καὶ φτάνει στὸ νησί. Ἐκεῖ κρύφτηκε καλὰ γιὰ νὰ μὴν τὸν δῆ κανένας ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ὡραίας του. Τὴν κύτταζε μόνο ἀπὸ μακρυά, κρυμένος πότε μέσα στὸ μοναδικὸ μαγαζάκι τῆς παραλίας, πότε πίσω ἀπὸ καμμιὰ βάρκα... Ἔζησε ἔτσι ὁλόκληρο καλοκαῖρι δίπλα της, χωρὶς νὰ τὴν πλησιάση, ἔχοντας τὴν πικρὴ ἱκανοποίησι νὰ τὴ βλέπη χωρὶς νὰ τὸν βλέπη ἐκείνη... Πληρώνοντας δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἔμαθε ὅτι σὲ λίγες μέρες — εἶχε πιὰ μπῆ τὸ φθινόπωρο — ἡ οἰκογένεια τοῦ πλούσιου ἐμπόρου θὰ γύριζε στὴν Ἀθήνα. Κι' ἀμέσως, πρῶτος αὐτός, μπῆκε στὸ καράβι καὶ γύρισε. Πῆγε γραμμὴ καὶ βρῆκε τοὺς φίλους του. Μίλησε μαζί τους πολλὴ ὥρα χαμηλόφωνα, καὶ ὡργάνωσε τὸ σχέδιο τῆς ἀπαγωγῆς.

★

Βραδάκι βρονερὸ τοῦ Σεπτεμβρίου. Ἕνα κλειστὸ ἁμάξι — λαντὼ — ἀνεβαίνει τὴν ὁδὸν Πειραιῶς. Μέσα, ὁ ἔμπορος Ξυνός, ἡ γυναίκα του, ἡ κόρη του, ἡ κουνιάδα του κι' ἡ ἀναπόσπαστη Γαλλίδα γκουβερνάντα. Κανεὶς δὲν συλλογιέται πιὰ τὸν ἐρωτευμένο κουρέα, ποὺ ἡ ἐπίμονη ἀγάπη του εἶχε προκαλέσει τόσες ἀνησυχίες στὴν οἰκογένεια... Τρεῖς μῆνες ἔχουνε περάσει ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς στενῆς ἐρωτικῆς πολυορκίας του. Φυσικὸ εἶνε νὰ τοὔχε πιὰ περάσει ὁ ἔρωτας... Κι' ἔτσι, ἡ οἰκογένεια μέσ' στὸ κλειστὸ ἁμάξι συζητεῖ εὔθυμα γιὰ τὸ καλοκαῖρι ποὺ πέρασε στὸ ἥσυχο νησάκι, γιὰ τὸ χειμῶνα ποὺ πρόκειται νὰ περάση τώρα στὴν Ἀθήνα, μὲ περιπάτους, μὲ θέατρα, μὲ εὔθυμες φιλικὲς βεγγέρες...

Τὸ ἁμάξι περνάει ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὴ θέσι Παράγκες, ὅταν, ξαφνικά, σταματάει. Τέσσερις ἄντρες ἔχουν ξεπεταχτῆ μέσ' ἀπὸ τὸ σκοτάδι, καὶ πιάνουνε τ' ἄλογα· ὁ ἕνας ἀπ' ὅλους, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, φωνάζει στὸν ἁμαξᾶ:

—Μὴν κάνης βῆμα γιατὶ στὴν ἄναψα!...

Περίτρομος ὁ ἁμαξᾶς ἀφίνει τὰ γκέμια καὶ κάνει τὸ σταυρό του. Ὁ ἄντρας μὲ τὸ πιστόλι τρέχει τότε κι' ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ λαντῶ. Οἱ γυναῖκες ἀφίνουνε μιὰ στριγγλιά. Ὁ γερο - Ξυνὸς πετάγεται ἀπὸ τὴ θέσι του, καὶ χυμάει στὸν ὡπλισμένο ἄντρα. Βλέποντάς τον ὅμως ἀπὸ κοντά, ὑποχωρεῖ γεμᾶτος ἔκπληξι καὶ θυμό:

—Ὁ μπαρμπέρης!...

— Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι... ἀπαντάει ὁ Λάμπρος.

Κι' ὕστερα, γυρίζοντας στὴν κόρη ποὺ τρεμουλιάζει σὲ μιὰ γωνιά, προσθέτει:

—Ἐλᾶτε, ἀκατάδεχτη δεσποινίς, κατεβῆτε...

— Τί θὰ μὲ κάνετε;... ρωτάει ἐκείνη πανικόβλητη.

— Θὰ σᾶς πάρω στὸ ἁμάξι τὸ δικό μου...

— Τὸ κορίτσι μου!... Λυπηθῆτε, κύριε, τὸ κορίτσι μου!... φωνάζει κλαίγοντας ἡ μάνα, ἐνῶ ἡ γκουβερνάντα βρίζει γαλλικά.

— Δὲν πρόκειται νὰ πάθη τίποτα τὸ κορίτσι σας, κυρία... ἀπαντάει ὁ Λάμπρος. Τὸ ἀγαπάω πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ σᾶς!...

Πάλι ὁ Ξυνὸς χυμάει ἀπάνω του:

— Ἄτιμε!...

Τὸν ἔμπορο τὸν πιάνουν ἔξη χέρια δυνατά.

— Σιγά, γέρο... τοῦ ψιθυρίζει μιὰ ἀπειλητικὴ φωνὴ πολὺ κοντὰ στ' αὐτί του. Πρόσεχε μὴν πάθης καμμιὰ ζημιά...

Παλεύει ὁ γέρος μ' ὅλη του τὴ δύναμι, μὲ μανία, μὲ λύσσα.

— Ἄτιμοι!... Τὸ κορίτσι μου!...

— Τραβᾶτε την, παιδιά... προστάζει ὁ Λάμπρος.

Ὁ Ξυνὸς ἔχει γαντζωθῆ ἀπάνω στὴν κόρη του, καὶ τὴν κρατάει μὲ ἀπόγνωσι. Ἐκείνη παλεύει μὲ τὰ χέρια, μὲ τὰ πόδια, μὲ τὰ νύχια. Ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ κουρέα ἀρχίζει νὰ τρέχη τὸ αἷμα. Δυὸ βαθειὲς γραντζουνιὲς τοῦ αὐλακώνουνε τὸ μάγουλο. Ὁ πόνος, μαζὶ μὲ τὸν ἔρωτά του, τὸν κάνουνε νὰ νοιώθη διπλῆ δύναμι. Ἅρπαξε σὰν τρελλὸς τὴν κόρη ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὴν τραβάει ὄξω ἀπὸ τὸ ἁμάξι της. Ἡ κοπέλλα σπαράζει ὁλόκληρη. Κι' ὁ ἀπαγωγέας νοιώθει ὅτι μοναχός του δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κάνη καλά.

— Βοηθᾶτε, παιδιά!... φωνάζει.

Ἀφίνουν οἱ τρεῖς συνένοχοι τὸν πατέρα, καὶ πιάνουνε τὴν κόρη· οἱ δυὸ ἀπὸ τὰ πόδια, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὤμους. Χυμάει πάλι ἀπάνω τους, σὰν λιοντάρι, ὁ Ξυνός. Τοὺς χτυπάει ἀλύπητα μὲ τὰ χέρια του. Δίπλα του, χυμᾶνε κι' ἡ γυναῖκα του μὲ τὴ Γαλλίδα. Οἱ τέσσερες ἄντρες δέχονται σωρὸ ἀπὸ χτυπήματα.

— Ντροπή μας!... Ντροπὴ σ' ὅλους μας!... μουγκρίζει ὁ Λάμπρος. Θὰ μᾶς κάνουνε, μωρέ, καλὰ δυὸ γρηὲς κι' ἕνας γέρος;...

Ἡ φωνή του δίνει καινούργια ὁρμὴ στοὺς τρεῖς φίλους του. Σπρώχνουνε βίαια τὸν Ξυνό, τὴ γυναῖκα του, τὴ γκουβερνάντα, καὶ καταφέρνουν ἐπιτέλους νὰ μπάσουνε στὸ δεύτερο ἁμάξι τὴν κοπέλλα. Πίσω τους χυμάει κι' ὁ Λάμπρος καὶ κλείνει μὲ ὁρμὴ τὴν πόρτα.

— Χτύπα δυνατὰ τ' ἄλογά σου τώρα!... διατάζει τὸν ἁμαξᾶ.

Ξεκινάει ἀμέσως τὸ δεύτερο ἁμάξι πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Ἀθήνας. Ὁ Γιάννης Ξυνός, ὅμως, μόλις παύει ν' ἀπειλῆται ἀπὸ τὸ πιστόλι, ξαναγίνεται ὁ ἀποφασιστικὸς ἄνθρωπος, ὁ μαχητής:

—Ἀκολούθησε τὸ ἄλλο ἁμάξι!... φωνάζει στὸν ἁμαξᾶ του. Γρήγορα ὁλοταχῶς!... Ἂν δὲν τοὺς χάσουμε, ἂν τοὺς βροῦμε καὶ ξαναπάρουμε πίσω ἀπὸ τὸν ἄτιμο αὐτὸν τὴν κόρη μου, θὰ σοῦ δώσω ἑκατὸ δραχμές!

«Ἑκατὸ δραχμές!...» Πρόθυμος ὁ ἁμαξᾶς χτυπάει τ' ἄλογό του καὶ χύνεται μπροστά. Καὶ τότε, ἐκεῖ, μέσ' στὴν ὁδὸ Πειραιῶς, ἀρχίζει τὸ δραματικὸ κυνηγητὸ τοῦ ἁμαξιοῦ τοῦ ἐρωτευμένου κουρέα... Ὁ ἀπαγωγέας βιάζει τὸν ἁμαξᾶ του νὰ τρέξη ἀκόμα πιὸ γρήγορα. Τὰ δυὸ λαντὼ τώρα, τρέχουνε τὸ ἕνα δίπλα στ' ἄλλο... Ξαφνικά, τὸ πρῶτο, ποὺ μεταφέρει σ' ἕναν ξεφρενιασμένο δρόμο τὸν ἀπαγωγέα καὶ τὸ θῦμα, κλονίζεται καὶ μ' ἕνα δυνατὸ τρίξιμο γέρνει στὸ πλάϊ... Ὁ ἁμαξᾶς του τραβάει μὲ δύναμι τὰ γκέμια, γιὰ νὰ σταματήση τ' ἀφρισμένα ἄλογα...

Ὁ γερο - Ξυνὸς πετάγεται ὄξω ἀπὸ τὸ δικό του ἁμάξι, ποὺ σταματάει κι' αὐτό, φωνάζοντας:

— Βοήθεια!... βοήθεια!...

Μέσ' στὸ σκοτάδι ξεπροβάλλουν οἱ σκιὲς δυὸ χωροφυλάκων. Πλησιάζουνε τρέχοντας τὰ δυὸ σταματημένα ἁμάξια.

— Τί τρέχει;... ρωτᾶνε.

—Μοὔκλεψε τὴν κόρη μου!... φωνάζει ὁ Ξυνός.

Τὸ πρῶτο ἁμάξι, ποὔχει σπάσει ἡ δεξιά του ρόδα στὴ σύγκρουσί της μὲ μιὰ μεγάλη πέτρα, γέρνει στὸ πλευρό. Ἀπὸ μέσα ἀκούγονται οἰμωγές. Οἱ χωροφύλακες ἀνοίγουνε τὴν πόρτα μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια. Χυμάει ὄξω ἡ κοπέλλα καὶ κρεμιέται στὸ λαιμὸ τῆς μάνας της ποὺ κλαίει μὲ λυγμούς...

— Μαμά μου!...

— Κοροῦλα μου!...

Μέσ' στὸ σπασμένο ἁμάξι βρίσκουνε λαβωμένο τὸν ἀπαγωγέα, μὲ στραμπουληγμένο τὸ ἕνα χέρι ἀπὸ τὸ ἀπότομο σταμάτημα. Δίπλα του τρεμουλιάζουν οἱ φίλοι του — οἱ συνένοχοί του...

— Δὲν φταῖμε ἐμεῖς!... ψιθυρίζουν.

★

Ἡ Ἱστορία δὲ μᾶς διεφύλαξε τί ἀπέγινε ὁ ἐρωτευμένος μπαρμπέρης.

Βιαστικὸς ὁ δημοσιογράφος τοῦ 1896 γράφει τὸν ἐπίλογο ὅλης αὐτῆς τῆς ἐρωτικῆς ἱστορίας: «Οὕτω, ἡ μὲν ἀπαχθεῖσα παρεδόθη εἰς τοὺς οἰκείους της, ὁ δὲ ἀπαγωγεὺς μετηνέχθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν»...

Μιὰ φορά, τὸ ὄνειρο τοῦ μπαρμπέρη βέβαιο εἶνε ὅτι ψαλλιδίστηκε ἐλεεινὰ ἀπὸ τὴν ἀδυσώπητη μοῖρα!... Ἡ φτωχὴ καρδιά του θ' ἄφησε χωρὶς ἄλλο τὰ τολμηρὰ πετάγματα, καὶ ἀναγκαστικὰ θὰ προσγειώθηκε πολὺ χαμηλά, στὰ κουρέματα, στὰ ξυρίσματα καὶ στὶς κοφτὲς βεντοῦζες!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἀπαγωγὴ... ἀνδρός.

—Ἐγώ, κύριε, εἶμαι ὁ μόνος ἀντιφασίστας ἐδῶ καὶ ἀναγκάζομαι νὰ λέγω ὅτι εἶμαι φασίστας....

ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΑΣ αἰχμαλώτους στὴν Ἀθήνα

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ὅταν κατὰ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1940 ἦταν νὰ φθάσουν στὴν Ἀθήνα οἱ πρῶτοι Ἰταλοὶ αἰχμάλωτοι, ἡ Κυβέρνησις εἶχε λάβει μέτρα προστασίας τους ἀπὸ τὴ λαϊκὴ ἀποδοκιμασία. Ἀπηγόρευσε στὶς ἐφημερίδες νὰ ἀναγγείλουν προκαταβολικὰ τὴν ὥρα τῆς ἀφίξεως καὶ τὴ διαδρομὴ ποὺ θ' ἀκολουθοῦσαν κατὰ τὴ μεταφορά τους στοὺς στρατῶνες τῆς Λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας.

Βρισκόμουν τυχαῖα ἕνα ἀπόγευμα στὴ Λεωφόρο Ἀλεξάνδρας, ὅταν εἶδα ἀπὸ μακρυὰ ἕνα εἶδος παρελάσεως νὰ ἀνεβαίνη πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀπὸ τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως. Μικροπαρελάσεις ἦσαν συνηθισμένες ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ γι' αὐτὸ δὲν μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι τὸ γεγονός. Ὅταν ὅμως στερέωσα καλύτερα τὰ γυαλιά μου καὶ πρόσεξα ἐντατικά, εἶδα νὰ προεξέχουν ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν παρελαυνόντων μερικὰ φτερά. Ὥστε ἦσαν Ἰταλοί. Οἱ πρῶτοι Ἰταλοὶ αἰχμάλωτοι ποὺ ἔφθαναν στὴν Ἀθήνα...

Μυστήριο εἶναι πότε τὸ μυρίσθηκε ὁ κόσμος καὶ πότε γέμισε στὰ πεζοδρόμια τῆς Λεωφόρου. Οἱ Ἰταλοὶ φαινόνταν στὴν ἀρχὴ τρομαγμένοι. Περίμεναν ἀποδοκιμασίες. Ἡ φασιστικὴ προπαγάνδα τοὺς εἶχε πληροφορήσει πὼς ἐμεῖς εἴμαστε καννίβαλοι καὶ ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ θὰ ἔπεφτε στὰ χέρια μας. Μὲ κατάπληξι ἔβλεπαν τὸν κόσμο νὰ στέκη ἀξιοπρεπὴς κατὰ μῆκος τῶν πεζοδρομίων καὶ νὰ τοὺς προσβλέπη, μὲ ἀηδία βέβαια, ἀλλὰ χωρὶς θορυβώδεις ἀποδοκιμασίες. Τὸ μόνο ποὺ κυριαρχοῦσε σ' ὅλη τὴν παράταξι τῶν θεατῶν καὶ ποὺ δὲν ἐνοχλοῦσε ἄλλωστε τοὺς Ἰταλούς, ἦταν τὸ εἰρωνικὸ μειδίαμα γιὰ τὸ κατάντημα τῶν «ἀηττήτων» στρατιῶν τοῦ Μουσσολίνι.

Καὶ πραγματικὰ ἦταν ἄξιο οἴκτου τὸ θέαμα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μποῦν θριαμβευτικὰ στὴν Ἀθήνα, ὀλίγα εἰκοσιτετράωρα μετὰ τὴν ἄνανδρη ἐπίθεσι καὶ κατέληξαν νὰ παρελαύνουν ὡς αἰχμάλωτοι, κουρελῆδες, ξυπόλητοι, βρώμικοι, ἀξύριστοι, φρικαλέοι τὴν ἐμφάνισιν, ἀλλὰ μὲ τὰ κοκκορόφτερα στὸ κεφάλι! Ὅλα κι' ὅλα!...

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα οἱ δημοσιογράφοι ζήτησαν ἀπὸ τὴν ἁρμοδία ὑπηρεσία νὰ τοὺς ἐπιτρέψη νὰ συνομιλήσουν μὲ τοὺς αἰχμαλώτους. Τοὺς ἀπηγορεύθη ὅμως γιὰ δυὸ λόγους: πρῶτα, ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ ὁλοκληρωθοῦν οἱ ἀνακρίσεις καὶ κατόπιν ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ τοὺς ξεβρωμίσουν γιὰ λόγους δημοσίας ὑγείας. Διότι πλὴν τῶν ἄλλων, πολλοὶ φαίνεται ὅτι εἶχαν πάθει ἀνεκδιήγητες συμφορὲς τὴ στιγμὴ τῆς αἰχμαλωσίας τους.

Πέρασαν, νομίζω, 4 — 5 ἡμέρες ὅσο νὰ δοθῆ ἡ ἄδεια ἐπικοινωνίας τῶν δημοσιογράφων μὲ τοὺς αἰχμαλώτους. Βρέθηκα μαζὶ μὲ ἄλλους συναδέλφους στὰ Παραπήγματα κατὰ τὴν πρώτη αὐτὴ συνάντησι καὶ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἐντύπωσι ποὺ μοῦ ἔκαναν οἱ ἐντελῶς διαφορετικοὶ τώρα στρατιῶτες τοῦ Μουσσολίνι. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ λούστηκαν, ξυρίσθηκαν, ξεψειριάσθηκαν, ντύθηκαν καὶ διεπίστωσαν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοὺς φᾶμε κοκκινιστούς, ἔγιναν ἄλλοι ἄνθρωποι. Γελαστοί, πρόθυμοι καί... εὐτυχισμένοι. Ὅλοι τους συναγωνίζονταν στὸ ποιὸς θὰ βρίση περισσότερο τὸν Μουσσολίνι! Ἂν καὶ ἦσαν ὅλοι τους συνειδητὰ φασιστάκια, δὲν παρέλειπαν νὰ ψάλλουν τὸν ἀναβαλλόμενο τοῦ ἀρχηγοῦ τους.

— Τί γίνεται στὴν Ἰταλία; Πῶς τὰ περνάει ὁ λαός;

Τὸ φασιστάκι ἅρπαξε ἕνα τσιγάρο ἀπὸ τὴν ταμπακιέρα μου καὶ μοῦ εἶπε:

— Πῶς νὰ τὰ περάση, κύριε; Φτώχεια, πεῖνα καὶ δυστυχία. Τὰ παληὰ χρόνια τρώγαμε τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα. Τώρα εἶναι ζήτημα ἂν τρῶμε τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα...

— Τότε γιατί φωνάζετε «Βίβα Ντοῦτσε»;

Ὁ συνομιλητής μου — ἂς σημειωθῆ ὅτι μόλις εἶχε τελειώσει τὸ λαμπρότατο γεῦμα του — ἔξυσε τὸ κεφάλι του εἰς ἔνδειξιν ἀμηχανίας καὶ ἀπάντησε:

— Ναί... βέβαια. Ἔχετε δίκηο, κύριε. Φωνάζουμε «Βίβα Ντοῦτσε». Ἀλλὰ γιατί φωνάζουμε; Γιά... νὰ μᾶς δώσουν δουλειά. Μόνο στοὺς φασίστες δίνουν δουλειά. Ἐγώ, κύριε, δὲν εἶμαι φασίστας!

— Ἀλήθεια;

Ὁ φιλαράκος θεώρησε σκόπιμο νὰ διακόψη ἐδῶ τὴ συζήτησι.

Ὕστερα ἔπεσα πάνω σ' ἕνα μπουλούκι. Θὰ ἦταν καμμιὰ δεκαπενταριὰ καὶ φρόντιζαν νὰ μιλοῦν ὅλοι μαζί. Τί ἔλεγαν; Βριζιὲς ἐναντίον τοῦ Μουσσολίνι, τοῦ Τσιάνο καὶ τῆς Ἔντας. Καὶ καλὰ λόγια γιὰ τὸν διάδοχο Οὐμβέρτο.

— Ἐμεῖς ἀγαποῦμε τὸν Οὐμβέρτο, ἔσπευσε νὰ ἐξηγήση ἕνας κατάφορτος ἀπό... φασιστικὰ ἐμβλήματα, ἐπειδὴ εἶναι ἐχθρὸς τοῦ Μουσσολίνι. Νὰ σᾶς πῶ κι' ἕνα μυστικό;

— Νὰ μοῦ πῆς...

Ὁ ρήτωρ ἔδωσε τὸν ἰσχυρότερο δυνατὸ τόνο στὴ φωνή του καὶ μοῦ εἶπε τό...μυστικό, εἰς ἐπήκοον καὶ τῶν ἄλλων συναδέλφων, ἀλλὰ καὶ τῶν συγκεντρωμένων ἐκεῖ «λύκων τῆς Τοσκάνης»:

— Μιὰ φορὰ ὁ Οὐμβέρτος ἐκάλεσε τὸν Μουσσολίνι στὸ παλάτι γιὰ νὰ συνομιλήσουν δῆθεν πάνω στὰ στρατιωτικὰ ζητήματα. Ὁ Ντοῦτσε πῆγε ἀνύποπτος καὶ ὁ Διάδοχος τὸν ὑποδέχθηκε μὲ προσποιητὴ ἐγκαρδιότητα. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαιναν στὸ γραφεῖο, ὁ Οὐμβέρτος τὸν πυροβόλησε κατάστηθα!

— Καὶ τὸν ἔρριξε χάμω...

— Ὄχι. Γιατὶ ὁ Μουσσολίνι φοροῦσε χαλύβδινο θώρακα καὶ δὲν ἔπαθε τίποτε.

— Κι' ὕστερα τί ἔγινε;

— Ὕστερα ὁ Μουσσολίνι πυροβόλησε κατάστηθα τὸν Οὐμβέρτο...

— Καὶ τὸν ἔρριξε χάμω...

— Ὄχι. Γιατὶ καὶ ὁ Οὐμβέρτος φοροῦσε χαλύβδινο θώρακα καὶ δὲ ἔπαθε τίποτα!

Ἕνας ἄλλος ἀπὸ τὸν ὅμιλο τῶν αἰχμαλώτων πῆρε τὸ λόγο γιὰ νὰ ἐξηγήση καὶ αὐτὸς τὸ ἀντιφασιστικό του μένος καὶ νὰ μοῦ πῆ ὅτι κάποτε εἶχε σκεφθῆ νὰ ξεκάνη τὸν Ντοῦτσε, ἀλλὰ τελικὰ δὲν πραγματοποίησε τὴ σκέψι του, ἐπειδὴ φοβήθηκε γιὰ τὴν τύχη τῶν δικῶν του.

— Τῆς μητέρας σου; τὸν ρωτῶ. Τῶν παιδιῶν σου;

— Ὄχι τῶν δυὸ ἀνεψιῶν μου, παιδιῶν τῆς μακαρίτισσας ἀδελφῆς μου. Αὐτοὶ εἶναι οἱ μόνοι συγγενεῖς μου. Θὰ τὰ ξέσχιζαν σὰν σαρδέλλες οἱ... ἄτιμοι οἱ φασίστες, ἂν σκότωνα τὸν Ντοῦτσε!...

Ἔτσι λοιπὸν ἐγλύτωσε ὁ Μουσσολίνι, χάρις στὰ ἀνήψια τοῦ «Λύκου τῆς Τοσκάνης». Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι δὲν πήγαιναν παρακάτω. Ὅλοι ἔβριζαν τὸ Μουσσολίνι μέ... πάθος. Ἔφθαναν ὡς τὰ ἰδιαίτερα τῆς οἰκογενείας του. Ἐβεβαίωναν μὲ κατηγορηματικότητα ὅτι δὲν ἦσαν φασίστες καὶ ὅτι... δὲν ὑπάρχουν φασίστες στὴν Ἰταλία, πλὴν ἐλαχίστων τοῦ στενοῦ περιβάλλοντος τοῦ Ντοῦτσε.

Ὅλοι μιλοῦσαν, πλὴν ἑνὸς ποὺ στεκόταν στὴν ἄκρη. Ἦταν ἕνας κοντός, μὲ μουσάκι, μᾶλλον συμπαθής, μελαγχολικός. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἔγινε... συμπτωματικῶς λίγη ἡσυχία, ὁ κοντὸς αὐτὸς Ἰταλὸς μὲ τὸ μουσάκι, γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ εἶπε:

— Μὴ δίνετε σημασία, κύριε. Ὅσους ἀκοῦτε νὰ σᾶς λένε πὼς δὲν εἶναι φασίστες, νὰ ξέρετε πὼς εἶναι φασισταράδες πρώτης γραμμῆς. Εἶναι ἄνανδροι καὶ δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἀλήθεια. Νὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι ἄλλο; Ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος πραγματικὸς ἀντιφασίστας ἐδῶ μέσα, ἀλλὰ λέγω πὼς εἶμαι φασίστας, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἄλλοι λένε πὼς δὲν εἶναι!

— Ὥστε ἔτσι;

— Ἔτσι βέβαια... Λοιπὸν «Βίβα Ντοῦτσε»...

Ὁ κοντὸς Ἰταλὸς μὲ τὸ μουσάκι, συνεπλήρωσε τὶς ἐξηγήσεις του δίνοντας δυὸ μοῦντζες στοὺς συναδέλφους του ἐκπροσώπους τῶν γενναίων στρατιῶν τοῦ Μουσσολίνι. Καὶ κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ μιλήση. Εἶχε δίκηο ὁ ἀντιφασίστας ποὺ γιὰ λόγους φιλοτιμίας διεφήμιζε τὸν ἑαυτό του ὡς φασίστα...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

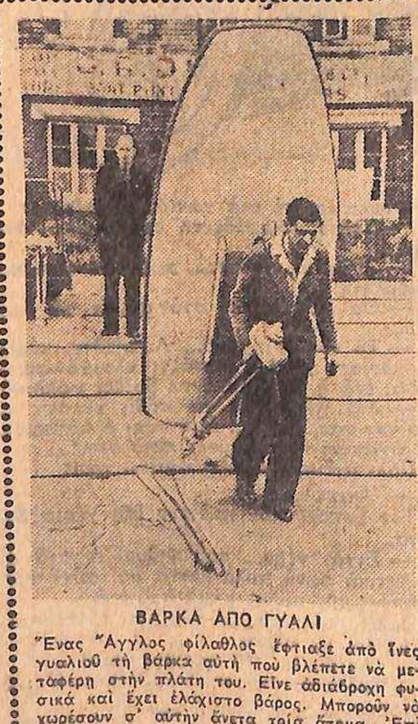

ΒΑΡΚΑ ΑΠΟ ΓΥΑΛΙ

Ἕνας Ἄγγλος φίλαθλος ἔφτιαξε ἀπὸ ἴνες γυαλιοῦ τὴ βάρκα αὐτὴ ποὺ βλέπετε νὰ μεταφέρη στὴν πλάτη του. Εἶνε ἀδιάβροχη φυσικὰ καὶ ἔχει ἐλάχιστο βάρος. Μποροῦν νὰ χωρέσουν σ' αὐτὴν ἄνετα τρία ἄτομα. Ἐπὶ πὶ πλέον ἔχει καὶ εἰδικὸ χῶρο γιὰ ἕνα μικρὸ κινητῆρα.

Πῶς σχηματίζεται ἡ λάβα

Τί εἶνε ἡ λάβα τῶν ἡφαιστείων; Μεταμορφωμένο «μάγμα». Καὶ τί εἶνε τὸ μάγμα; Ἕνα ὑλικὸ πρωτόγονο, ποὺ δὲν τὸ ἔχει δῆ ποτὲ κανείς, γιατὶ βρίσκεται στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, τόσο πολὺ συμπιεσμένο ἀπ' τοὺς βράχους ποὺ τὸ σκεπάζουν, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ λυώση παρ' ὅλη τὴν τεραστία θερμοκρασία του. Ὅταν ὅμως, σὲ κάποιο σημεῖο, συμβῆ νὰ ἐλαττωθῆ ἡ πίεσις, π.χ. ἀπὸ μιὰ ὀλίσθησι τῶν βράχων, τὸ μάγμα γίνεται ἀμέσως ὑγρὴ λάβα, ποὺ συμπιέζεται πρὸς τὰ πάνω, καὶ περνάει μέσα ἀπ' τὶς σχισμὲς καὶ τὶς ρωγμὲς τοῦ ἐδάφους. Ὅσο πλησιάζει στὴν ἐπιφάνεια ἡ λάβα, ἐκλύει τὰ ἀέρια ποὺ περιέχει, ὀξειδώνεται καὶ γίνεται μιὰ μᾶζα σὰν γυαλί.

Μολονότι τὸ μάγμα βρίσκεται σ' ὁλόκληρη τὴ Γῆ, δὲν ὑπάρχουν παντοῦ ἡφαίστεια, γιατὶ εἶνε πολὺ παχὺ καὶ παληὸ τὸ στρῶμα τῶν βράχων ποὺ τὸ σκεπάζει. Στὰ ἡφαιστειογενῆ ὅμως μέρη, τὸ στρῶμα αὐτὸ εἶνε λεπτὸ καὶ σπάζει εὔκολα.

Κι' ὅταν βγῆ ἡ λυωμένη μάζα στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, παγώνει καὶ σχηματίζει τὰ ἡφαιστειογενῆ ἐδάφη.

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Ἡ νησὶς Ἄλφα

Στὴ νησίδα αὐτὴ τὴν Ἄλφα εἰς τοῦ Ἕβρου τὰ νερά,
πάλι οἱ Βούλγαροι γυρίσαν καὶ γιὰ δεύτερη φορά,
γιατὶ θέλουν παρανόμως νὰ τὴ βάλουνε στὸ χέρι,
ἐνῶ ἀνήκει στὴν Ἑλλάδα, ὅπως ὁ καθένας ξέρει.

★

Ἂς προσέξουν οἱ Βουλγάροι ποὺ ξανάρχισαν τὰ
(ἴδια,
μὲ τὰ νέα καμώματά τους μὴν πατήσουνε τὴν πῆττα.
Μήπως καὶ τὰ βροῦν μπαστούνια, καὶ κάνα πρωῒ
(αἰφνίδια,
ἀπ' τὸ Ἄλφα ποὺ σκαλῶσαν, προχωρήσουνε
(στὸ Ἧττα!...

Πειρασμοί

Πλούσιες, γοητευτικές, κομψότατες καὶ φίνες,
προβάλλουν οἱ χειμερινὲς προκλητικὲς βιτρίνες.
Καὶ στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ,
αὐτὸν τὸν ἐπικίνδυνο τὸ δρόμο τοῦ συρμοῦ,
ὅλο πηγαίνουν κι' ἔρχονται τῶν Ἀθηνῶν τὰ θήλεα,
καὶ δρασκελοῦν τῶν μαγαζιῶν τὰ ἀνοιχτὰ προπύ-
(λαια
ὅλο προθέσεις ἄγριες καὶ σχέδια ἀνήλεα!...

★

Μπρὸς στὶς βιτρίνες στέκονται. Τὰ μάτια τους γα-
(ρίδες!
Μπρὸς στὶς βιτρίνες τὶς πολλὲς ποῦνε σωστὲς πα-
(γίδες!
Καὶ κάθε μιὰ ποὺ σταματᾶ λίγο νὰ τὶς θαυμάση,
ἀπὸ τὸν πόθο φλέγεται ὅλες νὰ τὶς ἀδειάση!...
Καὶ κάθε μέρα ποὺ περνᾶ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον,
ἡ τραγῳδία ἄρχεται τῶν ἀτυχῶν συζύγων!...

Ἀπεργίες

Αἴ, νὰ ἔχουμε ὑγεία,
μιὰ ἡμέρα δὲν περνάει ἔτσι, δίχως ἀπεργία.
Πότε ὑπάλληλοι τοῦ ΙΚΑ, πότε τηλεγραφικοί.
ἰατροί, ἐπαγγελματίαι καὶ οἱ τραπεζιτικοί,
τὶς δουλειές τους παρατᾶνε
κ' ἐργοστάσια, γραφεῖα καὶ οἱ τράπεζες σφαλᾶνε.

★

Μόλις τελειώση ἡ μία, παρευθὺς κηρύσσεται ἄλλη.
Μὲ αἰτήματα καινούργια καὶ καμπόσα ἀπ' τὰ παληά.
Κι' ἔτσι πιά, θαρρῶ, κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν ἀμφι-
(βάλλει
ὅτι εἶνε ἡ ἀπεργία ἡ πιὸ τακτική... δουλειά!

Τὰ τηλεφωνικά

Κι' ἔτσι, λοιπόν, ἐν τέλει,
μιὰ ποὺ ὁ ΟΤΕ τὸ θέλει
καὶ μιὰ ποὺ τὴν κυβέρνησι, φαίνεται, δὲν τὴν μέλλει,
τοῦ τηλεφώνου αὐξάνονται πάλι ξανὰ τὰ τέλη,
τὰ «ὑπεραστικὰ»
ἀφοῦ αὐξήθηκαν τὰ ἐντὸς τῆς πόλεως, βιαστικά.

★

Γιὰ ἕνα τηλεφώνημα εἰς τὴ Θεσσαλονίκη,
θὰ σοῦ τραβάη ὁ ΟΤΕ πολὺ γερὸ καζίκι.
Ὁπότε, συμφερώτερον βεβαίως ἂν τὸ κρίνης,
τὸ ἀκριβὸ ἀκουστικὸ στὴ θέσι του τ' ἀφίνεις
καὶ πᾶς ὁ ἴδιος νὰ τὰ πῆς, μὲ τ' ἀεροπλανάκι!
Καὶ ἔτσι πιὰ κι' ὠφέλεια ἔχεις τὸ ταξιδάκι!

Ἰνδοκίνα

Πρὶν τῆς Κορέας ἡ δουλειὰ λήξη καλὰ καὶ φίνα,
σκουραίνουνε τὰ πράγματα ἐκεῖ στὴν Ἰνδοκίνα,
ὅπου ὁ Τσὶ Μὶχ τὰ ἔβαλε ἀγρίως μὲ τοὺς Γάλλους
ποὺ ἀντιμετωπίζουνε συνθήκας ἀνωμάλους.

★

Ἔτσι, πρὶν σβύση μιὰ φωτιά, εὐθὺς ἄλλη ἀνάβει.
Χτὲς ἡ Κορέα σὲ μπελᾶ, σήμερα ἡ Γαλλία.
Κι' ὁ Τροῦμαν ποὺ τὸ σβύσιμο τὸ ἔχει ἀναλάβει,
πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ τρέχει μὲ τὴν... ἀντλία!

★

Ἡ Ἰνδοκίνα φλέγεται. Ζητοῦνται ἐνισχύσεις!
Γιατὶ ἀρχίζουν προσεχῶς σφοδρὲς ἐπιχειρήσεις.
Νὰ σταματήσουν τὸν Τσὶ Μὶχ ποὺ ἔχει κάνει βούρ...
Θαρρῶ πὼς πάλι σὲ δουλειὰ μπαίνει ὁ Μὰκ Ἀρ-
(θούρ!

Περιορισμοὶ κυκλοφορίας

Ἕνεκα πού, βενζίνας
ὑπάρχει τώρα ἔλλειψις μεγάλη στὰς Ἀθήνας,
ὡρίσθη, τ' αὐτοκίνητα ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα
στὴν πόλι νὰ κυκλοφοροῦν ἡμέρα παρ' ἡμέρα.
Καὶ λέει ἡ διαταγὴ τοῦ ὑπουργείου αὐτή:
Σήμερα οἱ «ἄρτιοι» ἀριθμοί, αὔριο οἱ «πε-
(ριττοί»
καὶ Κυριακὴ κανένα.
Ὅλα τὰ ἰδιωτικὰ μέσ' στὰ γκαρὰζ κλεισμένα!
Ἀλλὰ τὰ αὐτοκίνητα ὅμως τοῦ δημοσίου,
τοῦ μέτρου ἐξηρέθησαν αὐτοῦ τοῦ θαυμασίου,
— κι' ἔγινε ἡ ἐξαίρεσις δίκαια καὶ σωστὰ —
γιατὶ τοῦ κράτους τὰ ὠτό, εἶν' ὅλα... περιττά!

Ἐξαφανίσεις

Ἡ ζάχαρι, ἡ πατάτα καὶ τὸ ρύζι,
— ὁ κάθε νοικοκύρης τὸ γνωρίζει
καὶ τὸ διαπιστώνει μετὰ πόνου —
ἐξηφανίσθησαν ὁμοῦ κι' ἀπὸ συμφώνου.
Βεβαίως θὰ τὰ ἰδοῦμε κάποια μέρα
νὰ βγαίνουνε στὸν καθαρὸν ἀέρα,
ἀπ' τῶν καταστημάτων τὰ ἐνδότερα,
μὰ λίγο... ἀκριβώτερα!

★

Θὰ βγῆ τὸ ρύζι, ἡ ζάχαρι, ἡ πατάτα,
θὰ εἶνε τὰ τσουβάλια τους γεμᾶτα,
καὶ ἄλλα θὰ χαθοῦν στὴν ἀγορὰ
ποὺ τώρα περιμένουνε σειρά!

Γάμος μὲ κουμποῦρα

Εἰς τὴν Ζάκυνθο ἕνας νέος «λόγο» πρὸ καιροῦ εἶχε
(δώσει
σὲ μιὰ νέα ἐπισήμως ὅτι θὰ τὴν παντρευτῆ.
Μὰ τὸν λόγο τὸν δοθέντα δήλωσε πὼς θ' ἀκυρώση,
γιατὶ ἀλλοιῶς τὸ ζήτημά του τὄχε ὕστερα σκεφτῆ...

★

Ἀλλὰ τῆς μνηστῆς τ' ἀδέρφια, ποὺ εἴχανε δικό τους
(νόμο,
μὲ τρεῖς φοβερὲς κουμποῦρες τὸν ἐπιάσανε στὸ
(δρόμο,
καὶ τὸν πῆγαν ἄρον - ἄρον στὸν παπᾶ γραμμὴ κι'
(ἐν βίᾳ,
ὅπου καὶ ἐκουλουράθη, ἐν συντόμῳ, τὴ συμβία!

★

Τώρα ὁ γαμπρὸς προβάλλει τὰς εὐλόγους ἀντιρρή-
(σεις.
Μὰ ὁ γάμος παραμένει ἀσφαλής, ὡς ὑποθέτω.
Γιατί, ὅπως τὸ τονίζει καὶ ἡ σοφωτάτη ρῆσις:
«Οὓς συνέζευξε... κουμποῦρα, ἄνθρωπος μὴ χωρι-
(ζέτω!»

Ἡ «ὀνομαστικοποίησις»

Θὰ γίνη ἐντὸς τῶν ἡμερῶν τῶν λίαν προσεχῶν
ἡ «ὀνομαστικοποίησις», λοιπόν, τῶν μετοχῶν.
Ποὺ ἀνωνύμως μερικοὶ τὶς ἔχουνε σωρεία,
γιὰ ν' ἀποφεύγουν ἔξυπνα ἔτσι, τὴν ἐφορεία.

★

Καὶ τὶς κρατοῦν ἀνώνυμα νὰ κρύβουν τὰ ἔσοδά τους.
Ἔτσι συμβαίνει, δυστυχῶς, αὐτὲς τὶς ἐποχές.
Ἄλλοι νὰ ἔχουν μετοχὲς χωρὶς τὸ ὄνομά τους
καὶ ἄλλοι νάχουν ὄνομα μὲ δίχως... μετοχές!

Τὰ τρόλλεϋ

Ἂς λένε, ὅ,τι θέλουνε γι' αὐτὸ οἱ ἐπιπόλαιοι.
Ἀφεύκτως κι' ὁπωσδήποτε θὰ ἔρθουνε τὰ «τρόλεϋ»
— τὰ τρόλεϋ τὰ μπᾶς —
κι' ἔτσι στὴν μπάντα πιὰ θὰ μπῆ ὁ κάθε ἀραμπᾶς,
ποὺ ἔχει ἐδῶ ἡ Πάουερ καὶ τὸν περνᾶ γιὰ τρὰμ
καὶ σείεται ἡ πρωτεύουσα ἀπὸ τό... ντουρουνταν-
(τρὰμ!

★

Θὰ ἔρθουνε τὰ τρόλλεϋ... Ἀθόρυβα κι' ὡραῖα!
Ἡσύχως θὰ πηγαίνουμε μονάχοι ἢ παρέα.
Κι' ἡ Πάουερ πανευτυχὴς — ἐλεύθερος ὁ στίβος —
θὰ κάνη τὶς αὐξήσεις της στὸ μέλλον... ἀθορύβως!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ἕλληνες καὶ ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ὁ μίστερ Γκρέϋ ἀπ' τὸ Γιορκσάϊρ

ΤΑ ἀστυνομικὰ φίλμς, μᾶς ἔχουν συνηθίσει σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα ἀγωνίας καὶ μυστηρίου. Τὶς περισσότερες περιπέτειες ὁ σκηνοθέτης τὶς φορτώνει συνήθως στὸν ἥρωα του ποὺ εἶνε πάντα σχεδὸν ἄνθρωπος μὲ καταπληκτικὲς ἰδιότητες, ποὺ πιάνεται ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, ξεφεύγει κι' ἐπανέρχεται... δριμύτερος. Ὡστόσο μόλις τελειώση τὸ ἔργο χαμογελοῦμε καὶ ὑποβάλλουμε στὸν ἑαυτό μας τὴν πολὺ συνηθισμένη ἐρώτησι:

— Μὰ εἶνε δυνατὸ νὰ γίνουν ὅλ' αὐτά;

Κι' ὅμως κάποτε γίνονται. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἔπαιξαν τὴ ζωή τους ἑκατοντάδες φορὲς κορώνα - γράμματα, ποὺ καταδικάστηκαν τρεῖς καὶ τέσσερις φορὲς σὲ θάνατο, ποὺ στάθηκαν μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα καὶ πού, ὡστόσο, ζοῦν καὶ βασιλεύουν σήμερα, ὅπως λένε κοινῶς. Σχετικὴ μ' ὅσα λέμε παραπάνω εἶνε κι' ἡ ἱστορία ποὺ θ' ἀφηγηθοῦμε σήμερα. Μιὰ ἱστορία καταπληκτική, ποὺ αὐτὸς ποὺ τὴν ἔζησε εἶνε ἕνας ἄγνωστος ἢ μᾶλλον ἕνας ἄνθρωπος ποὺ παρουσιαζόταν σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς κατοχῆς μὲ τ' ὄνομα Ἄρης Λειβαθινός. Κανεὶς ὡς τώρα δὲν κατώρθωσε νὰ μάθη ἂν τ' ὄνομα αὐτὸ ἦταν ψεύτικο ἢ ἀληθινό. Ὅπως καὶ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακριβώση ἂν ἦταν Ἕλληνας ἢ Ἄγγλος. Ἂς ἀφηγηθοῦμε ὅμως τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά:

Μιὰ νύχτα — τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1943 — ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἔμενε ὁ ὑπολοχαγὸς κ. Ἀλέκος Πανιτσόπουλος μὲ τὴν οἰκογένεια του, στὴν ὁδὸ Μιχαὴλ Βόδα, χτύπησε ξαφνικὰ κι' ὅταν ἄνοιξαν εἶδαν μπροστά τους ἕνα πανύψηλο καλόγερο, μὲ καστανόξανθα γένια καὶ γαλανὰ μάτια. Ἦταν τόσο γλυκειὰ καὶ συμπαθητικὴ ἡ φυσιογνωμία του ὥστε ἡ κ. Πανιτσοπούλου, μητέρα, τὸν παρακάλεσε νὰ περάση μέσα στὸ σπίτι. Ὁ καλόγερος πέρασε ἀμίλητος στὴ μεγάλη σάλλα καὶ μόνο ὅταν εἶδε γύρω του νὰ τὸν κυττάζουν ξαφνιασμένα πέντε ζευγάρια μάτια, τοὺς εἶπε χαμογελώντας:

Ὁ Λειβαθινὸς εἶπε στὸ Γερμανὸ ἀνθυπολοχαγὸ νὰ βγάλουν ἀμέσως τὶς χειροπέδες ἀπὸ τὸν ταγματάρχη...

— Σᾶς φαίνεται βέβαια παράξενο ποὺ γυρίζω τέτοια ὥρα στοὺς δρόμους. Ἔχετε δίκιο. Μόλις ὅμως σήμερα ἔφτασα ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἦρθα νὰ ἐπισκεφτῶ κάποιον ἐξάδελφό μου, ποὺ μένει ἐδῶ κοντά. Δυστυχῶς ἔλειπαν ὅλοι ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ ζητήσω τὴ φιλοξενία σας γι' ἀπόψε...

Ὅλο τὸ διάστημα ποὺ μιλοῦσε ὁ κ. Πανιτσόπουλος τὸν κύτταζε μὲ περιέργεια. Τὸ πρόσωπο τοῦ καλόγερου δὲν τοῦ ἦταν ἄγνωστο. Τὸ εἶχε ξαναδῆ, ἀλλὰ ποῦ; Ξαφνικὰ ἀνατρίχιασε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἢ μᾶλλον ἔπρεπε νὰ εἶνε νεκρός! Δὲν μποροῦσε νὰ κάνη λάθος. Στὴ μνήμη του μέσα ξαναζωντάνεψε μιὰ ὁλόκληρη ἱστορία ποὺ τὴν ἔζησε μαζὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔβλεπε τώρα μπροστά του καὶ ποὺ δὲν ἦταν τότε καλόγερος. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶχε σημασία γιὰ κείνη τὴ στιγμή. Τὸ σπουδαιότερο ἦταν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ζοῦσε, ἐνῶ κανονικὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε πεθαμένος. Εἶχε δῆ μὲ τὰ μάτια του νὰ τὸν τουφεκίζουν οἱ Ἰταλοί. Ὡστόσο ὁ κ. Πανιτσόπουλος δὲν εἶπε τίποτε. Καὶ μόνο ὅταν βρέθηκαν μόνοι τὸν ρώτησε:

— Ποιὸς εἶσαι; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Εἶμαι αὐτὸς ποὺ ὑποψιάζεσαι, Ἀλέκο τοῦ εἶπε ὁ καλόγερος δίνοντάς του ἐγκάρδια τὸ χέρι. Μὴ φοβᾶσαι... δὲν εἶμαι πεθαμένος, γιατὶ δὲν πέθανα ποτέ. Τραυματίστηκα ὅμως βαρειά. Τρεῖς σφαῖρες στὸ στῆθος καὶ δυὸ στὴν κοιλιά. Ὅταν μὲ στήσανε στὸν τοῖχο οἱ Ἰταλοί, στὴ Λάρισα, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους εἰκοσιπέντε πατριῶτες, νόμισα πὼς εἶχε φτάσει τὸ τέλος μου. Μὰ ὁ Θεὸς θέλησε νὰ ζήσω. Ἔμεινα ἀνάμεσα στοὺς νεκροὺς τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες. Συνῆλθα τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμάζονταν νὰ μὲ θάψουν. Κάποιος ἄκουσε τὰ βογγητά μου καὶ κατάλαβε πὼς ἤμουν ζωντανός. Ἔτσι κατώρθωσε νὰ κλέψη τό... πτῶμα μου. Μὲ τὴ βοήθεια κάποιου φίλου του μὲ πῆγαν στὸ σπίτι του, φώναξαν ἕνα δικό τους γιατρὸ κι' ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες χαροπάλεμα κατάφερα νὰ νικήσω τὸ θάνατο...

— Ἀπίστευτο! ἔκανε μὲ θαυμασμὸ ὁ κ. Πανιτσόπουλος. Μὰ πῶς βρέθηκες στὴν Ἀθήνα καὶ μάλιστα μὲ ράσα;

— Ὅταν ἤμαστε στὸ στρατόπεδο τῆς Λάρισας μοῦ εἶχες δώσει τὴ διεύθυνσί σου καὶ τὸ ἀληθινό σου ὄνομα. Μοῦ εἶχες πῆ νἄρθω νὰ σὲ βρῶ καμμιὰ φορὰ ὅταν θὰ λευτερωνόμαστε. Ἐσὺ κατάφερες καὶ δραπέτευσες. Αὐτὸ τὄμαθα ἀργότερα ὅταν.... ζωντάνεψα. Καὶ ἦρθα νὰ σ' ἐπισκεφτῶ, ἐπειδὴ εἶνε ἀνάγκη νὰ μείνω μερικὲς μέρες στὴν Ἀθήνα. Τὰ γένια μου καὶ τὸ ράσο μὲ προστατεύουν ὁπωσδήποτε. Γι' αὐτὸ θὰ σὲ παρακαλοῦσα, ἂν σοῦ εἶνε δυνατό, νὰ μὲ φιλοξενήσης δυὸ τρεῖς μέρες στὸ σπίτι σου...

— Τὸ σπίτι μου εἶνε στὴ διάθεσί σου γιὰ ὅσο διάστημα θέλεις. Σὲ τὶ ἄλλο μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω;

— Πρὸς τὸ παρὸν σὲ τίποτε ἄλλο. Ἂν σὲ χρειαστῶ θὰ σοῦ πῶ...

Τὸ πρωῒ ὁ καλόγερος, ἔφυγε σχεδὸν ἀπὸ τὰ χαράματα. Μὰ δὲν γύρισε οὔτε τὸ βράδυ, οὔτε τὴν ἑπομένη. Πέρασε μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα χωρὶς νὰ φανῆ. Ὁ κ. Πανιτσόπουλος ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ ἐξαιρετικά. Διαισθανόταν πὼς κάτι πολὺ σοβαρὸ συνέβαινε στὸ φιλοξενούμενό του. Καὶ δὲν ἔκανε λάθος. Τὸ πρωῒ τῆς 16 Φεβρουαρίου 1943, οἱ ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες δημοσίευαν ἕνα κατάλογο ἀπὸ εἰκοσιδύο ὀνόματα ἐκτελεσθέντων «ἀναρχικῶν» ποὺ ἀνάμεσά τους ἦταν καὶ τ' ὄνομα τοῦ Ἄρη Λειβαθινοῦ, μὲ τὴν προσθήκη: (μοναχός). Ὅπως ἦταν φυσικὸ ὁ κ. Πανιτσόπουλος λυπήθηκε πολὺ γιὰ τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ φίλου του καὶ τὸ πρῶτο ποὺ ἔκανε ἦταν νὰ πάη νὰ συναντήση ἕνα γνωστό του διερμηνέα στὴ Γκεστάπο, γιὰ νὰ ζητήση περισσότερες πληροφορίες. Πραγματικὰ ὁ διερμηνέας τοῦ εἶπε πὼς ὁ καλόγερος πιάστηκε τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπιχειροῦσε κάποιο σαμποτὰζ στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς.

— Δικάστηκε τὴν ἴδια μέρα καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο, πρόσθεσε. Ἀλλὰ μόνο ὅταν τὸν τουφέκισαν ἀποδείχθηκε ἀπ' ὡρισμένα ἄλλα γεγονότα ὅτι ὁ καλόγερος αὐτὸς ἦταν Βρετανὸς ἀξιωματικός...

Ὁ κ. Πανιτσόπουλος ἀναπήδησε.

— Πῶς εἶνε δυνατόν; ρώτησε. Μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ μείναμε κάπου ἕνα χρόνο κλεισμένοι στὸ στρατόπεδο τῆς Λάρισας. Εἴχαμε συνδεθῆ στενά. Μοῦ εἶπε πολλὰ μυστικά του. Ἀλλὰ ὅτι εἶνε Ἄγγλος πρώτη φορὰ τ' ἀκούω.

Εἶχε περάσει ἄλλη μιὰ βδομάδα ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκτελέσεως τοῦ Λειβαθινοῦ, ὅταν ξαφνικὰ στὸ σπίτι τοῦ ὑπολοχαγοῦ παρουσιάστηκε ἕνας «χωριάτης» καὶ τοὔφερε ἕνα σημείωμα. Μόλις τὸ διάβασε ὁ κ. Πανιτσόπουλος πνίγηκε ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Τὸ σημείωμα αὐτὸ ἦταν τοῦ καλόγερου ποὺ τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάη νὰ τὸν συναντήση. «Ἔχε ἐμπιστοσύνη στὸν ἄνθρωπο ποὺ σοῦ στέλνω, τοῦ ἔγραφε. Μὴ τὸν ρωτᾶς ὅμως πολλὰ πράγματα, γιατὶ δὲν ξέρει ἑλληνικά. Αὐτὸς θὰ σὲ φέρη κοντά μου. Θὰ σὲ περιμένω σήμερα».

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἀκολούθησε ἀμέσως τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ φίλου του. Οὔτε τὸν ρώτησε ποῦ πρόκειται νὰ πᾶνε. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὧρες περίπου ποδαρόδρομο, εἶχαν φτάσει στὴν κορυφὴ τοῦ... Ὑμηττοῦ. Ὁ Λειβαθινὸς μαζὶ μὲ δυὸ ἄλλους τὸν περίμεναν σὲ μιὰ σπηλιά. Δὲν ἦταν πιὰ ντυμένος καλόγερος, οὔτε εἶχε γενειάδα. Ὁ κ. Πανιτσόπουλος δὲν πίστευε στὰ μάτια του.

— Μὰ τί γίνεται; ρώτησε ἔκπληκτος. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω πὼς εἶσαι ἑφτάψυχος! Προχτὲς ἀκόμη διάβασα πὼς σὲ τουφέκισαν οἱ Γερμανοὶ μαζὶ μὲ εἴκοσι δύο ἄλλους...

— Κατώρθωσα νὰ δραπετεύσω τὴν τελευταία στιγμή, ἀπάντησε χαμογελώντας ἐκεῖνος. Βέβαια κάποιος ἄλλος πλήρωσε στὴ θέσι μου, γιατὶ οἱ Γερμανοὶ ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ συμπληρώσουν τὸν ἀριθμὸ ποὺ πῆραν γιὰ ἐκτέλεσι. Τί νὰ γίνη ὅμως, αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος. Τώρα γιατὶ ἔβαλαν στὴν ἐφημερίδα τ' ὄνομά μου κι' ὄχι ἐκείνου ποὺ τουφέκισαν στὴ θέσι μου, μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ τὸ ἐξηγήσω...

Τελειώνοντας, ὁ Λειβαθινὸς τοῦ σύστησε τοὺς συντρόφους του. Ἦσαν κι' ἐκεῖνοι Ἄγγλοι. Εἶχε τόσο συγκινηθῆ ὁ κ. Πανιτσόπουλος ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν τριῶν Βρετανῶν, μέσα σὲ κείνη τὴ σπηλιὰ τοῦ Ὑμηττοῦ, ὥστε δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐκφράση τὴ χαρά του. Αὐτὸ τὸ κατάλαβε ὁ Λειβαθινὸς καὶ τὸν χτύπησε φιλικὰ στὴν πλάτη.

— Σὲ κάλεσα ἐδῶ, τοῦ εἶπε, γιατὶ ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά σου. Δέχεσαι νὰ διακινδυνέψης τὴ ζωή σου γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ τοὺς Συμμάχους;

— Αὐτὸ τὸ ξέρεις, ἀποκρίθηκε ἥσυχα ὁ κ. Πανιτσόπουλος. Τί πρέπει νὰ κάνω;

Ὁ Λειβαθινὸς τοῦ ἐξήγησε τὴν ὑπόθεσι: Τὶς μέρες ἐκεῖνες οἱ Γερμανοὶ εἶχαν συλλάβει ἕνα Βρετανὸ ταγματάρχη, τὸν Γουώλτερ Τσάρλεϋ καὶ τὸν κρατοῦσαν προσωρινὰ στὴ μονάδα «3000» τῆς ὁδοῦ Παμίσου. Ἔπρεπε, μὲ κάθε τρόπο, νὰ τὸν ἐλευθερώσουν. Τὸ σχέδιό τους ἦταν ἁπλό, μὰ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο: Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς θὰ ντυνόντουσαν Γερμανοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ μ' ἕνα πλαστογραφημένο ἔγγραφο θὰ προσπαθοῦσαν νὰ πάρουν τὸν Ἄγγλο ταγματάρχη μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους.

— Εἶναι ὅλα κανονισμένα, συμπλήρωσε στὸ τέλος ὁ Λειβαθινός. Τὸ ἔγγραφο εἶνε ἕτοιμο μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ φὸν Στράτς, ἀρχηγοῦ τῆς μονάδος. Ἐπίσης ἔχουμε τρεῖς στολὲς Γερμανῶν ἀξιωματικῶν καὶ μιὰ πολυτελέστατη κοῦρσα ποὺ μᾶς περιμένει ἤδη σὲ κάποιο στενὸ τῆς ὁδοῦ Πατησίων...

— Πότε πρέπει νὰ φύγουμε; εἶπε ὁ ὑπολοχαγός.

— Κι' ἀμέσως μάλιστα.

Μόλις ξεκίνησαν ὁ Λειβαθινὸς τοῦ ἐξήγησε:

— Οἱ δυὸ ποὺ ἔμειναν στὴ σπηλιά, εἶνε ἀσυρματιστὲς καὶ πρέπει νὰ δώσουν τὴν ἐκπομπή τους στὸ Λονδίνο. Γι' αὐτὸ δὲν ἦρθαν μαζί μας. Ὁ ἀσύρματός μας εἶνε μὲ μπαταρία καὶ λειτουργεῖ ὅ,τι ὥρα θέλουμε...

Ὁ κ. Πανιτσόπουλος ἔπεφτε ἀπὸ ἔκπληξι σ' ἔκπληξι. Κουβεντιάζοντας ἔφτασαν γρήγορα στὸ Παγκράτι. Ἦταν περίπου ἡ ὥρα ἐννέα. Στὴν ὁδὸ Εὐτυχίδου, στάθηκαν μπρὸς σ' ἕνα διόροφο σπίτι. Ἐκεῖ μέσα εἶχαν τὶς γερμανικὲς στολὲς καὶ τὸ πλαστὸ ἔγγραφο. Τὸ σπίτι ἦταν τοῦ κ. Ἀντώνη Λεούση, ποὺ τοὺς περίμενε ἀνυπόμονα. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ οἱ τρεῖς ἄντρες εἶχαν μεταμορφωθῆ τελείως. Οἱ στολὲς τῶν Γερμανῶν ἀξιωματικῶν τοὺς πήγαιναν θαυμάσια. Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ κ. Πανιτσόπουλος ἔνοιωθε τέτοια συγκίνησι. Δὲν ἦταν βέβαια ὁ φόβος ποὺ ἔκανε νὰ τρέμη τὸ κάτω του χεῖλος, ἀλλὰ ἕνα περίεργο συναίσθημα ποὺ ἔνοιωθε ἐκείνη τὴ στιγμή. Ποιοὶ ἦσαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί; Καὶ γιατὶ τοὺς ἀκολουθοῦσε ἔτσι στὰ τυφλὰ σὲ μιὰ περιπέτεια, ἐνῶ κι' ὁ ἴδιος ἦταν κυνηγημένος; Κι' ἂν ἦσαν προδότες; Μὰ ὄχι, τὸ τελευταῖο τ' ἀπέκλειε ὁ Ἕλληνας ἀξιωματικός. Γιὰ τὸ Λειβαθινὸ τουλάχιστον ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα καταπληκτικὸ πράκτορα τῶν Συμμάχων. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία.

Στὶς δέκα ἀκριβῶς οἱ τρεῖς ἄντρες ἦσαν στὴν ὁδὸ Πατησίων. Μιὰ πολυτελέστατη βυσσινιὰ κοῦρσα μὲ τὰ στοιχεῖα WSD7 τοὺς περίμενε στὴν ὁδὸν Βερανζέρου. Ὁ ὁδηγὸς ἦταν κι' αὐτὸς.... Γερμανός. Μόλις εἶδε τοὺς ἀξιωματικοὺς νὰ πλησιάζουν, πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, ἔκανε τὸ χιτλερικὸ χαιρετισμὸ καὶ τοὺς ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ὕστερα ρώτησε τὸ Λειβαθινὸ σὲ ἄπταιστη γερμανική:

— Ποῦ θέλετε νὰ σᾶς ὁδηγήσω, χέρ;

— Στὴν ὁδὸ Παμίσου, ἀπάντησε κεῖνος μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε ἀμέσως ἀκολουθώντας τὴν Γ' Σεπτεμβρίου. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι τὴν ὥρα ἐκείνη. Ἡ ὥρα τῆς κυκλοφορίας τοῦ κοινοῦ εἶχε τελειώσει πρὸ πολλοῦ. Ἕνα ψυχρὸ

(Ἡ συνέχεια ὄπισθεν)

Ἕλληνες καὶ ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

ἀνοιξιάτικο ἀεράκι φυσοῦσε ἀνάλαφρα. Ἡ κοῦρσα σταμάτησε ἀπότομα μπροστὰ στὴ μονάδα «3000». Ὁ φρουρὸς ποὺ φύλαγε μπροστὰ στὴν εἴσοδο στάθηκε προσοχή. Ὁ Λειβαθινὸς κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο κι' ὁλομόναχος ἀνέβηκε τὶς σκάλες τοῦ κτιρίου. Ἕνας νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς τὸν ὑποδέχτηκε.

— Σὲ τὶ μπορῶ νὰ σᾶς διευκολύνω, λοχαγέ; ρώτησε.

Ὁ Λειβαθινὸς τοὔδειξε τὸ ἔγγραφο ποὺ εἶχε μαζί του καὶ τοῦ εἶπε:

— Συλλάβαμε κάποιο Βρεταννὸ πράκτορα, συνεργάτη τοῦ ταγματάρχη Τσάρλεϋ. Ὁ φὸν Στρὰτς ἐπιμένει νὰ τοὺς φέρουμε ἀμέσως σὲ ἀντιπαράστασι. Ἴσως αὐτὸ νὰ ὠφελήση κάπως τὴν πρόοδο τῶν ἀνακρίσεων, ἂν καὶ ἐγὼ προσωπικὰ ἀμφιβάλλω...

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς δὲν ἀποκρίθηκε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἔγγραφο, τὸ μονόγραψε καὶ διάταξε ἕνα ἐπιλοχία νὰ φέρη τὸν Τσάρλεϋ στὸ γραφεῖο του. Μπῆκε μέσα ὁ ταγματάρχης συνωδευόμενος ἀπὸ δυὸ στρατιῶτες. Στὰ χέρια του φοροῦσε χειροπέδες καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν παραμορφωμένο ἀπ' τὰ χτυπήματα. Ὁ Λειβαθινός, σφίγγοντας τὰ δόντια του, εἶπε στὸ Γερμανὸ ἀνθυπολοχαγὸ νὰ τοῦ τὶς ἀφαιρέσουν ἀμέσως καὶ διάταξε τοὺς στρατιῶτες νὰ τὸν ὁδηγήσουν στ' αὐτοκίνητο. Παρακάλεσε κατόπιν τὸν ἀνθυπολοχαγὸ νὰ τοῦ παραδώση τὰ χαρτιὰ τῶν ἀνακρίσεων. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν ἐκεῖνος νὰ ἐκτελέση τὴ διαταγὴ τοῦ ἀνωτέρου του, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς σήκωσε τ' ἀκουστικό, μὰ μὲ τὶς πρῶτες κουβέντες ποὺ ἀντάλλαξε, τὰ μάτια του ἀστράψανε περίεργα. Τοῦ μιλοῦσε ὁ φὸν Στρὰτς ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ὁδοῦ Κοραῆ. Ὁ Λειβαθινὸς κατάλαβε πὼς ἡ ὑπόθεσι εἶχε ἀποκαλυφθῆ. Καὶ δὲν ἔχασε καιρό. Προτοῦ προλάβη ὁ ἄλλος νὰ τραβήξη τὸ περίστροφό του, ἔβγαλε τὸ δικό του καὶ τὸ κόλλησε στὸ στῆθος τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ.

— Κλεῖσε ἀμέσως τὸ τηλέφωνο, τοῦ εἶπε ψιθυριστά, ἂν θέλης τὴ ζωή σου!

Κάτωχρος ὁ Γερμανὸς κατέβασε τὸ ἀκουστικό.

— Καὶ τώρα ἔλα μαζί μου. Ἂν μείνης ἥσυχος δὲν πρόκειται νὰ πάθης τίποτε. Θὰ βγοῦμε μαζὶ ἀπὸ τὸ κτίριο. Στὴν παραμικρὴ ὅμως κίνησι ποὺ θὰ κάνης θὰ σοῦ τὴν ἀνάψω. Δῶσε μου τὸ ὅπλο σου...

Ὅλα ἔγιναν ὅπως εἶχε ὑποδείξει ὁ Λειβαθινός. Μπροστὰ ὁ ἀνθυπολοχαγός, πίσω ἐκεῖνος, βγῆκαν ἀπὸ τὴ μονάδα χωρὶς νὰ συμβῆ ἀπολύτως τίποτε. Μπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ξεκίνησε ὁλοταχῶς γιὰ τὸ Παγκράτι. Στὴ στροφὴ τοῦ Ζαππείου, σταμάτησαν καὶ κατέβασαν τὸ Γερμανό.

— Γκουτνάχτ, χέρ! τοῦ εἶπε ὁ Λειβαθινός. Εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὴν ἐκδούλευσι.

Μὲ τὴν τολμηρὴ αὐτὴ ἐπιχείρησι, σώθηκε ὁ Βρεταννὸς ταγματάρχης Γουώλτερ Τσάρλεϋ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δημίων του. Φυσικὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀναστάτωσε κυριολεκτικὰ τὶς γερμανικὲς ὑπηρεσίες. Ὁ φὸν Στράτς, τὸ αἱμοβόρο αὐτὸ θηρίο τῆς μονάδος «3000» κόντευε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὸ κακό του. Παρ' ὅλες ὅμως τὶς προσπάθειές του ν' ἀνακαλύψη τοὺς δράστες τῆς ἀπαγωγῆς, δὲν κατάφερε τίποτε. Ὕστερα ἐπακολούθησαν κι' ἄλλα ἀπανωτὰ γεγονότα: Τὸ Ἱσπανικὸ «καργκὸ» ΣΑΝ ΧΟΥΑΝ ποὺ φόρτωνε πυρομαχικὰ στὸ Ναύσταθμο ἀνατινάχτηκε στὸν ἀέρα. Τὸ ἴδιο γίνηκε καὶ μὲ τὸ ὁπλιταγωγὸ «Ντρέζεν» τὸ ἴδιο μὲ τὸ ναρκαλιευτικὸ «Μπάουν» τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ δεξαμενόπλοιο «Η 113». Τὸ ἕνα σαμποτὰζ ἀκολουθοῦσε τ' ἄλλο, κι' αὐτὸ κράτησε ὡς τὸν Αὔγουστο τοῦ 1943.

Ξαφνικὰ ὁ κ. Πανιτσόπουλος ἔχασε τὸ Λειβαθινό. Προσπάθησε νὰ ξαναβρῆ τὰ ἴχνη του, πῆγε στὸ σπίτι τοῦ κ. Λεούση στὸ Παγκράτι, ρώτησε δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀνέβηκε στὴ σπηλιὰ τοῦ Ὑμηττοῦ. Μὰ δὲν βρῆκε κανένα. Στὸ τέλος, ὁ φίλος του διερμηνέας τοῦ εἶπε, ὅτι ὁ Λειβαθινὸς καὶ οἱ σύντροφοί του πιάστηκαν στὴ Θεσσαλονίκη τὶς πρῶτες μέρες τοῦ 1944. Ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε τελείως ἀπελπιστῆ. Ἀλλὰ κάποιο βράδυ ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του χτύπησε πάλι καὶ παρουσιάστηκε ὁλοζώντανος μπροστά του ὁ ἐκπληκτικὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος.

— Φύγαμε ξαφνικὰ γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, τοῦ ἐξήγησε, γι' αὐτὸ δὲν προλάβαμε νὰ σὲ εἰδοποιήσουμε. Καλλίτερα ὅμως γιατὶ μᾶς ἔπιασε ἡ Γκεστάπο. Ὡστόσο καταφέραμε νὰ δραπετεύσουμε μέσα ἀπὸ τὰ κρατητήρια τῆς ὁδοῦ Τσιμισκῆ. Τί νὰ γίνη; Φαίνεται πὼς δὲν εἶνε τυχερὸ νὰ μέ... τουφεκίσουν οἱ Γερμανοί!

Καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ κ. Πανιτσόπουλου, πρόσθεσε:

—Ἦρθα νὰ σ' ἀποχαιρετήσω, Ἀλέκο. Φεύγω αὔριο γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ἐλπίζω ὅταν θὰ ξαναγυρίσω νὰ εἶνε ἐλεύθερη ἡ Ἑλλάδα. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, δὲν πρόκειται νὰ σὲ ξεχάσω ποτέ. Καὶ σὺ νὰ θυμᾶσαι πάντα τὸν μίστερ Γκρέϋ ἀπ' τὸ Γιορκσάϊρ...

—Ὥστε εἶσαι Βρεταννός; τὸν ρώτησε συγκινημένος ὁ κ. Πανιτσόπουλος.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε παράξενα, χωρὶς ν' ἀπαντήση.

— Μὰ πές μου, τέλος πάντων, ποιὰ εἶνε ἡ πατρίδα σου; Ὁμολογῶ πὼς τὰ ἔχω χαμένα μαζί σου. Γιατὶ ὅλο αὐτὸ τὸ σκοτάδι τοῦ μυστηρίου γύρω ἀπὸ τὸ ἄτομό σου;

— Μόνο ὅταν τελειώση ὁ πόλεμος θὰ μάθης τὶ εἶμαι καὶ ποιὸς εἶμαι, ἀπάντησε κεῖνος σφίγγοντάς του τὸ χέρι γιὰ τελευταία φορά. Ἕλληνας ἢ Ἄγγλος, δὲν ἔχει σημασία. Ὁ ἀγώνας εἶνε κοινὸς ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν ἐλευθερία...

Ὁ πόλεμος ὅμως τέλειωσε κι' οἱ προσπάθειες τοῦ κ. Πανιτσόπουλου νὰ μάθη γιὰ τὸν παλιό του φίλο ἔμειναν ἄκαρπες. Ὅλες οἱ βρεταννικὲς ὑπηρεσίες στὶς ὁποῖες ἀπευθύνθηκε μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ ποῦν ποιὸς ἦταν ὁ μίστερ Γκρέϋ ἀπ' τὸ Γιορκσάϊρ. Στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔστειλαν ποτὲ πράκτορα μὲ τέτοιο ὄνομα, οὔτε μὲ τ' ὄνομα Ἄρης Λειβαθινός. Κι' ὁ ὑπολοχαγὸς κ. Ἀλέκος Πανιτσόπουλος εἶνε πολὺ φυσικὸ ν' ἀναρωτιέται μήπως συνεργάστηκε τόσο καιρὸ μὲ κανένα... φάντασμα. Ὁ πόλεμος κι' ἡ κατοχὴ κρύβουν ἕνα σωρὸ μυστήρια ἀκόμη, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ σκοτεινά. Γιατὶ ὅμως ὁ κ. Πανιτσόπουλος δὲν ἀπευθύνεται στὸν ταγματάρχη Γουώλτερ Τσάρλεϋ; Ζῆ καὶ βρίσκεται στὸ Λονδῖνο...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΝΙΚΗ

Στοὺς Ἱππευτικοὺς ἀγῶνες ποὺ ἔγιναν στὸ παρισινὸ «Παλαὶ ντὲ Σπόρ», ἡ Ἀγγλίδα Πὰτ Σμὶθ κατώρθωσε νὰ πηδήση μὲ τὸ ἄλογό της ἕνα ἐμπόδιο ὕψους 2 μέτρων καὶ 10 πόντων. Ὡς σήμερα καμμία γυναίκα δὲν εἶχε ἀκόμη σημειώσει μιὰ τέτοια ἐπιτυχία. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Πὰτ Σμὶθ μὲ τὸ καθαρόαιμο ἄλογό της ποὺ τῆς χάρισε τὴ νίκη.

Τὰ κατασκοπευτικὰ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Θωμᾶν Λογοθέτην, 103 Β.Ν.Γ. 17: Τὰ ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ. Ἡ φωτογραφία δὲν μοῦ χρειάζεται γιατί ἔχω ἀκριβῶς μιὰ ὅμοια. Σᾶς τὴν ἐπιστρέφω λοιπόν. Τὸ ρεπορτὰζ ποὺ μοῦ προτείνετε, θ' ἀρχίση μόλις τελειώσουν οἱ «Κατάσκοποι» στὸ «Θησαυρό». Δὲν θἆταν ὡστόσο ἄσχημα νὰ μοῦ στείλετε τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχετε γύρω ἀπ' αὐτό. Θὰ σᾶς ἤμουν ὑπόχρεος. Δημήτρην Σκαπαρέλην, Μυτιλήνη: Εὐτυχῶς ἡ παρεξήγησις ἔληξε. Ὅπως ἔγραψα καὶ στοὺς φίλους σας ὁ Γ. Γ. τοῦ νησιοῦ σας δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ Γ. Γ. τῆς Ἀθήνας. Ἄλλωστε ὁ τελευταῖος ἐξετελέσθη τὸ 1943 ἀπὸ μιὰ συμμαχικὴ ὁμάδα, γιὰ τὶς προδοσιές του. Ἡ ἱστορία αὐτὴ δημοσιεύτηκε στὸ περασμένο τεῦχος μας. Γιὰ τὰ εὐγενικά σας αἰσθήματα, χίλια εὐχαριστῶ. Κώσταν Μαριανθούσην, Χίον: Εἶνε τὸ δεύτερο γράμμα σας, χωρὶς νὰ μοῦ λέτε αὐτὸ ποὺ θέλετε. Μὲ ὅλη μου τὴν καλὴ θέλησι νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, δὲν καταλαβαίνω τίποτε. Ποιὸς εἶνε ὁ Σαντοβάλ, τί ἔκανε καὶ ποῦ μπορῶ νὰ τὸν βρῶ ἀφοῦ μένει στὴν Ἀθήνα; Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ξαναγράψετε. Οἱ «Κατάσκοποι» δὲν πρόκειται νὰ διακοποῦν πρὸς τὸ παρόν. Θηρεσίαν Μ. Ν., Ἐνταῦθα: Δὲν πιστεύω οἱ Καθολικοὶ νὰ εἶχαν ξεχωριστὴ ὁμάδα κατασκοπείας καὶ μάλιστα μὲ τὴν ὀνομασία «Ι. Σέρβις καὶ Σ. Γυάρντ» γιατὶ τέτοια ὀργάνωσι, ὅσο ξέρω τουλάχιστον, δὲν ἔδρασε στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ διάστημα τῆς Κατοχῆς. Ἐκτὸς ἂν ἐννοῆτε τὴν ἐπίσημη Ἰντέλλιτζενς Σέρβις. Ἀλλὰ τότε δὲν μποροῦσε ν' ἀπαρτίζεται μονάχα ἀπὸ Καθολικούς. Ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ ἔχει ὑπὸ τὰς διαταγάς της ἕνα στρατὸ ὁλόκληρο ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ κάθε καρυδιᾶς καρύδι. Ἀπὸ τὸν ἀριστοκράτη ὡς τὸν τελευταῖο ἀλήτη κι' ἀπὸ τὸν Κινέζο ὡς τὸν Ἀρμένη. Ὡστόσο εὐχαρίστως θὰ δεχτῶ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχετε γιὰ τὴν ὁμάδα τῶν Καθολικῶν. Ἂν εἶνε σωστὰ θὰ τὰ δημοσιεύσω. Γιὰ τὰ εὐγενικά σας αἰσθήματα ἡ διεύθυνσι τοῦ «Θησαυροῦ» σᾶς εὐχαριστεῖ. Δαμάσκον Πεχλιβανίδην, Αταλάντην: Ναί, εἶνε τὸ ἴδιο πρόσωπο, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι δὲν φοράει τὴ στολὴ τῆς ΡΑΦ. Ἡ περιπέτειά του, ποὺ θὰ τὴ διαβάσετε πολὺ σύντομα στὸ «Θησαυρό», εἶνε κάτι ποὺ ξεπερνάει τὰ ὅρια τῆς φαντασίας. Σκεφθῆτε μόνο ὅτι ἦταν αἰχμάλωτος δυὸ ὁλόκληρους μῆνες μέσα στὸ γερμανικὸ ὑποβρύχιο «Σάαρ» κι' ὅτι δραπέτευσε στὸ Ἀμβοῦργο. Ἀπὸ κεῖ βρέθηκε στὴ Γαλλία κι' ἀπὸ τὴ Γαλλία στὴν Ἑλλάδα. Νικόλαον Φερενῖκον, Ἐνταῦθα: Νὰ περάσετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας Δευτέρα, Τετάρτη ἢ Σάββατο 12—2 γιὰ νὰ τὰ ποῦμε ἀπὸ κοντά. Ἡ ἱστορία σας ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα κι' ἔχω συγκεντρώσει ἀρκετὰ στοιχεῖα γι' αὐτή. Ὁ φίλος Β.Δ. τί κάνει; Χαιρετισμούς; Κώσταν Μανουσάκην, Ἐνταῦθα: Ὅταν θὰ μάθετε τὸ λόγο τῆς σιωπῆς μου ἀσφαλῶς θὰ μὲ δικαιολογήσετε. Παρ' ὅλον ὅτι ὁ Σ. Ν. εἶνε φίλος σας, φαίνεται ὅτι δὲν τὸν ξέρετε καλά. Ἕνα πρᾶγμα μόνο σᾶς λέω καὶ θὰ καταλάβατε πολλά: Ὅταν τὸν Αὔγουστο τοῦ 1944 ἔγινε τὸ μεγάλο μπλόκο τῆς Καλλιθέας, ὁ Ν. κατέβηκε μὲ αὐτοκίνητο τῆς Γκεστάπο καὶ πῆρε ἀρκετοὺς ὑπὸ τὴν «προστασία» του. Αὐτὸ σημαίνει πὼς εἶχε πάρα πολλὰ προνόμια κοντὰ στοὺς Γερμανούς. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστῶ. Γεώργιον Σπανόν, Λάρισα: Δὲν γίνεται τίποτε ἀγαπητέ μου καὶ σᾶς τὸ ξανάγραψα. Καλύτερα νὰ ξεχάσετε τὰ παληά, γιατὶ ὅ,τι καὶ ἂν ἐπιχειρήσετε ἐναντίον του θὰ εἶνε εἰς βάρος σας. Ἀφοῦ, ὅπως λέτε, ἔχει τὰ «μέσα» παντοῦ, δίχως ἄλλο θὰ εἶνε κανένα σπουδαῖο πρόσωπο. Ἡ πληρωμή που τοῦ ἀξίζει θἄρθη ἀπὸ ἀλλοῦ καὶ πολὺ σύντομα. Νὰ εἶσαστε βέβαιος. Στυλιανὸν Προβατόπουλον, Θεσσαλονίκην: Ἂν ἐπιμένετε, θὰ ξαναγράψω γιὰ νὰ εὐχαριστήσω καὶ σᾶς καὶ ὅλους τοὺς Θεσσαλονικιῶτες. Ἡ ἐπανάληψι ὡστόσο μιᾶς ἱστορίας, ὅσο συναρπαστικὴ κι' ἂν εἶνε, κουράζει πάντα. Ἂς εἶνε ὅμως. Θὰ προσπαθήσω νὰ βρῶ καινούργια στοιχεῖα γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω ὅλη τὴν καλή σας «συντροφιὰ» ποὺ μὲ θαυμάζει. Διαμάντην Ἀλευρᾶν, Πρέβεζαν: Νὰ μοῦ γράψετε ὅ,τι θέλετε καὶ ὁπότε θέλετε. Τὰ γράμματα αὐτῶν ποὺ μὲ διαβάζουν εἶνε ἡ καλύτερη ἠθικὴ ἀμοιβὴ γιὰ μένα. Νὰ μοῦ στείλετε καὶ τὶς φωτογραφίες καὶ θὰ σᾶς γράψω ταχυδρομικῶς ἀφοῦ αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιθυμία σας. Γρηγόριον Βλησοκουνάκην, Πύργον: Μὴ μοῦ καταλογίζετε εὐθύνη. Ἡ δημοσιογραφία ἔχει καὶ τὶς ἀναποδιές της. Τὸ γράμμα τοῦ Γ. Π. νόμιζα πὼς ἦταν εἰλικρινές, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἔχει καὶ κάποια ἀνώτερη θέσι στὴ μικρὴ ἀλλὰ τίμια κοινωνία σας. Λυποῦμαι μ' ὅλη μου τὴν ψυχή. Γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας χίλια εὐχαριστῶ. Ζαχαρία Μουσταλευρᾶν, Πορταριά: Ἐσεῖς δὲν πρέπει νὰ λέτε τέτοια λόγια καὶ προπαντὸς νὰ πιστεύετε αὐτὰ ποὺ διαδίδουν οἱ ἀνεύθυνοι. Κάνατε τὸ καθῆκον σας μὲ τὸ παραπάνω κι' αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ σᾶς βγάζουν τὸ καπέλλο αὐτοὶ ποὺ σᾶς γνωρίζουν. Τοὺς ἄλλους ἀφῆστε τους νὰ...κουρεύωνται. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεχιστοῦν ἀκόμη ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἄφθονο ὑλικό. Γιὰ τὰ αἰσθήματά σας εὐχαριστῶ. Δημήτριον Μπαρμπαλιᾶν, Ἐνταῦθα: Περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ κουβεντιάσουμε ἀπὸ κοντά. Νὰ μοῦ φέρετε καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ Τζὼν Χάουπ νὰ σᾶς πῶ ἂν εἶνε αὐτός. Ἔχω κι' ἐγὼ δύο.

Ι. Β. Ι.

Ἡ Ἀμερικανικὴ Βοήθεια!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ
ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

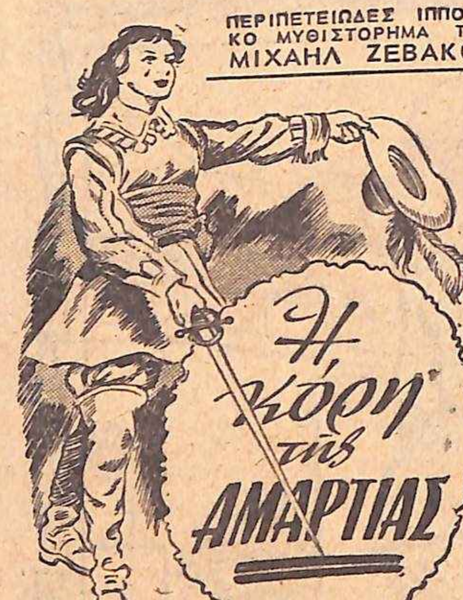

Ἡ κόρη τῆς ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Ἀνναΐδα μὲ τοὺς φίλους της ἐλευθερώνουν τὴ δούκισσα Σεβρέζ. Κατόπιν παρασύρουν μ' ἕνα γράμμα τὸ Ρισελιὲ στὴν ἔπαυλι ποὺ βρίσκονται. Τὸ γράμμα τὸ πηγαίνει ὁ Ρασκάς, ποὺ ὑποσχέθηκε νὰ τοὺς ἐξυπηρετήση, κι' ἁρπάζει τὴ σφυρίχτρα τοῦ καρδιναλίου, ὅταν μπῆκαν στὴν ἔπαυλι γιὰ νὰ μὴν μπορῆ νὰ ζητήση βοήθεια σφυρίζοντας.

30ον

—Ἄθλιε!... φώναξε ὁ καρδινάλιος, χλωμὸς σὰν τὸν θάνατο ἀπ' τὴν ὀργή του.

—Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης, ὁ Καρδινάλιος Ρισελιέ... φώναξε τώρα ὁ Ρασκὰς προχωρῶντας πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ δείχνοντας τὸν καρδινάλιο.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ περάσετε, Ἐξοχώτατε... ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα.

Ὁ Ρισελιὲ εἶδε τότε μπροστά του τὸν Τραγκαβὲλ καὶ τὸν Μωλουῦ μὲ τὰ καπέλλα στὰ χέρια τους.

—Ἄ! Ἄ! τραύλισε μονάχα ὁ Ρισελιέ, μὲ σφιγμένα δόντια.

— Ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ Μωλουῦ, ἐδῶ δὲν βρίσκεται οὔτε ὁ δοὺξ τῆς Βανδώμης, οὔτε ὁ δοὺξ ντ' Ἀνζοῦ... Ὁρίστε ὁ κ. Τραγκαβέλ, ὁ διδάσκαλος τῶν ὅπλων κι' ἐγώ, ὁ κόμης Μωλουῦ... Αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ μὴ σᾶς περάση κὰν ἡ ὑποψία ὅτι πρόκειται περὶ ἐνέδρας...

—Ὁ κόμης Μωλουῦ! εἶπε ὁ Ρισελιέ. Ἀνήκετε στὴν οἰκογένεια τῶν Μωλουῦ, ποὺ καταστράφηκε ὑπὲρ τοῦ μακαρίτου Βασιλέως Ἐρρίκου Δ΄;

Ὁ Μωλουῦ ὑποκλίθηκε.

— Καὶ γιατὶ δὲν ζητήσατε ν' ἀποζημιωθῆτε; συνέχισε ὁ καρδινάλιος.

— Ἐξοχώτατε, οἱ Μωλουῦ δίνουν πάντοτε, δὲν παίρνουν ποτέ!... ἀπάντησε περήφανα ὁ κόμης.

— Τότε, ἀφοῦ εἴσαστε τόσο ὑπερήφανος, ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ σᾶς ἀποζημιώσω. Καὶ σεῖς, κύριε Τραγκαβέλ, γιατί εἴσαστε ἐχθρός μου;

— Ἐγώ, Ἐξοχώτατε;... Κάνετε λάθος! Προσπαθῶ ν' ἀμυνθῶ μόνον, ἀποκρίθηκε ὁ Τραγκαβέλ.

— Κύριε Τραγκαβέλ, ἐξακολούθησε ὁ καρδινάλιος, μοῦ ἀρέσουν οἱ ἄντρες τοῦ χαρακτῆρος σας. Οἱ ἄντρες σὰν ἐσᾶς μποροῦν νὰ προσφέρουν σπουδαῖες ὑπηρεσίες στὸ κράτος. Ὅταν ξαναγυρίσετε στὸ Παρίσι μπορεῖτε ν' ἀνοίξετε τὴν Ἀκαδημία τῆς Ὁπλασκίας, στὴν ὁποία προσφέρω ὡς δῶρο ἐτησία ἐπιχορήγησι εἴκοσι χιλιάδων φράγκων!

Οἱ δυὸ ἄντρες ὑποκλίθηκαν μὲ σεβασμὸ μπροστά του.

«Τοὺς κατάφερα!... σκέφθηκε ὁ Ρισελιέ. Νὰ μποροῦσα τώρα νὰ τοὺς συλλάβω... Ἀλλὰ θὰ μοῦ πληρώσουν ὁπωσδήποτε τὸν τρόμο ποὺ νοιώθω τώρα μέσα μου...»

— Κύριοι, εἶπε κατόπιν μὲ δυνατὴ φωνή, ἀφοῦ δὲν πρόκειται περὶ ἐνέδρας, πέστε μου λοιπὸν τί συμβαίνει; Γιατί μὲ παρασύρατε στὸ σπίτι αὐτό;

—Ἐξοχώτατε, εὐαρεστηθῆτε νὰ περάσετε ἀπὸ δῶ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τραγκαβέλ.

Ὁ Ρισελιέ, γεμᾶτος ἀγωνία μπῆκε σὲ μιὰ κατάφωτη αἴθουσα, ὅπου βρισκόταν ἡ Ἀνναΐδα. Ἡ νέα τὸν χαιρέτησε μὲ μιὰ ἐλαφριὰ κλίσι τῆς κεφαλῆς.

Τὸ βλέμμα τοῦ καρδιναλίου καρφώθηκε πάνω της.

— Καρδινάλιε Ρισελιέ, τοῦ εἶπε ἡ Ἀνναΐδα, οἱ κύριοι αὐτοὶ σᾶς ἐξαπάτησαν. Πρόκειται περὶ ἐνέδρας!

Ὁ καρδινάλιος ἀναστέναξε. Ἔνοιωθε τὰ παγωμένα χέρια τοῦ Χάρου νὰ τοῦ σφίγγουν τὸ λαιμό.

— Πρόκειται περὶ ἐνέδρας, ἐξακολούθησε ἡ Ἀνναΐδα, ποὺ σοῦ τὴν ἔστησε ὁ Θεὸς καὶ ἡ πεθαμένη μητέρα μου!... Αὐτὴ σὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ σὲ ὡδήγησε ἐδῶ μπροστά μου!...

Καὶ γυρίζοντας στοὺς φίλους της πρόσθεσε μ' ἐπίσημο τόνο φωνῆς:

— Κύριοι, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ πεθάνη!...

Κατόπιν τράβηξε γρήγορα τὸ ξίφος της.

— Καρδινάλιε Ρισελιέ, συνέχισε ἡ Ἀνναΐδα, ἐγὼ θὰ σὲ σκοτώσω!... Τὸ ὑποσχέθηκα στὴ μητέρα μου, τὴ δεσποινίδα ντὲ Λεσπάρ, τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ διηγήθηκε πῶς ἔμπασες στὸ δωμάτιό της τὸν Ἐρρῖκο τὸν Δ΄, συντρίβοντας συγχρόνως τὴν τιμὴ τῆς μητέρας μου καὶ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου! Καὶ τῆς ὡρκίστηκα ὅτι θὰ σὲ σκοτώσω. Γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ. Γι' αὐτὸ σὲ παρακολουθοῦσα. Σὲ προκαλῶ τώρα σὲ μονομαχία μὲ ἴσα ὅπλα.

Τὰ δόντια τοῦ Ρισελιὲ χτυποῦσαν δυνατά. Τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσε νὰ τραυλίση ἦταν ἡ φράσι:

— Καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μονομαχήση ἕνας εὐγενὴς μὲ μιὰ γυναῖκα;

— Τὰ ἴδια λόγια μοῦ εἶπε σήμερα κι' ὁ Σαιμπριάκ, ἀποκρίθηκε γελῶντας εἰρωνικὰ ἡ Ἀνναΐδα. Ὁ Σαιμπριάκ, ὁ δηλητηριαστὴς τῆς μητέρας μου, ποὺ ἦταν λιγώτερο ἔνοχος ἀπὸ σένα, γιατὶ ἐσὺ τὸν ἔστειλες νὰ τὴ δηλητηριάση, καὶ μὲ τὸν ὁποῖο μονομάχησα καὶ τὸν σκότωσα!... Θὰ μονομαχήσετε, κύριε;...

Ὁ Ρισελιὲ ἔγνεψε ὅτι δὲν δέχεται νὰ μονομαχήση.

— Κύριοι, εἶπε ἡ Ἀνναΐδα, γυρίζοντας πρὸς τὸν Τραγκαβὲλ καὶ τὸ Μωλουῦ, ὁ Ρισελιὲ ἀρνεῖται νὰ μονομαχήση. Λοιπὸν θὰ τὸν σκοτώσω!...

Ὁ Τραγκαβὲλ ἔκανε μιὰ κίνησι νευρική, μὰ ὁ Μωλουῦ ἔμεινε ἀτάραχος.

Ἡ Ἀνναΐδα, μὲ τὸ ξίφος στὸ χέρι προχώρησε πρὸς τὸν καρδινάλιο.

Ὁ Ρισελιὲ τραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω τρομαγμένος.

Τὰ μάτια τῆς νέας πετοῦσαν ἀστραπές.

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ

— Κύριε Μιμῖκο, εἶνε ἡ τρίτη φορὰ ποὺ ρίχνετε τὴ μπάλλα τοῦ πὶγκ - πὸγκ ἀπάνω στὸ ντουλάπι!...

Ἔλαμπε ὅλη ἀπὸ τὴ φωτιὰ τῆς ἐκδικήσεως. Καὶ μὲ φωνὴ περήφανη, μὰ ἤρεμη πρόσθεσε:

— Καρδινάλιε Ρισελιέ, ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας σου!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ ὁρμή.

—Ὁ Θεὸς μόνο τιμωρεῖ!... ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

Ἦταν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Λουδοβῖκος Ρισελιέ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ καρδινάλιου.

Προχώρησε ἀποφασιστικὰ καὶ στάθηκε ἀνάμεσα στὸ προτεταμένο ξῖφος τῆς Ἀνναΐδας καὶ στὸν καρδινάλιο ἀδελφό του.

— Κόρη μου, εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνὴ στὴ νέα. Μὲ κάλεσες νὰ σὲ βοηθήσω... Καὶ ἦρθα... Ἦρθα μάλιστα σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ θὰ σὲ σώσω ἀπὸ ἕνα ἔγκλημα. Πέταξε μακρυὰ αὐτὸ τὸ ξῖφος!

Ὁ καρδινάλιος μόλις εἶδε τὸν ἀδελφό του χαμογέλασε σατανικά.

— Μὴν κάνης τίποτε, κόρη μου, πρὶν μὲ ἀκούσης, ἐξακολούθησε ὁ ἀρχιεπίσκοπος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τὸν ὁποῖο ἐσὺ μισεῖς, εἶναι ἀδελφός μου καὶ τὸν μισῶ κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ὅσο μαύρη ψυχὴ κι' ἂν ἔχη θ' ἀναγνωρίση, ὅτι τοῦ χαρίζεις τὴ ζωή, τὴ στιγμὴ ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν σκοτώσης.

— Κύριε, εἶπε τότε εἰρωνικὰ ὁ Τραγκαβὲλ στὸν ἀρχιεπίσκοπο, ἂν αὐτὴ τὴ στιγμὴ τοῦ δώσουμε τὴ σφυρίχτρα του, θὰ ἔρθουν ἀμέσως οἱ ἄνθρωποί του νὰ κατασφάξουν τὴ νέα αὐτή. Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ εἴμαστε ἐμεῖς ἐδῶ.

— Σιωπή, κύριε, εἶπε ὁ ἀρχιεπίσκοπος. Πρόκειται γιὰ μιὰν ὑπόθεσι ποὺ ἀφορᾶ ἐμένα καὶ τὴν κόρη τῆς πεθαμένης.

Δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ἀνναΐδας, ποὺ ψιθύρισε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Κύριε ἀρχιεπίσκοπε, γιατὶ ἀφοῦ πρόκειται γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ποὺ ἀφορᾶ τοὺς δυό μας, ἐμποδίζετε τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ νὰ τιμωρήση;... Ἡ μητέρα μου δὲν τὸν ἐσυγχώρησε. Ζοῦσε γιὰ νὰ τὸν μισῆ καὶ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ. Καὶ τὸ μῖσος της καὶ τὴν ἐκδίκησί της τὰ κληροδότησε σὲ μένα μετὰ τὸ θάνατό της. Μῆνες τώρα καιροφυλακτοῦσα καὶ ὑπόφερα. Καὶ τώρα ποὺ ἔφτασε ἡ ὥρα γιατί μπαίνετε στὴ μέση;

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἀπέραντης τρυφερότητος στὴν Ἀνναΐδα καὶ ἀπάντησε:

—Ἐγὼ μόνος ἔχω δικαίωμα νὰ κρίνω ἐδῶ. Γιατὶ εἶμαι ὁ «σύζυγος» τῆς Λουΐζας ντὲ Λεσπάρ. Ἡ Λουΐζα ντὲ Λεσπὰρ μ' ἀγάπησε καὶ πέθανε ἀγαπῶντας με. Κι' ἐγώ, ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ μοναστηριοῦ, ὅπου βρισκόμουν, τὴν ἀγαποῦσα καὶ ζωντανὴ καὶ πεθαμένη. Μιλάει λοιπὸν ἐδῶ, ὁ «σύζυγος» τῆς Λουΐζας ντὲ Λεσπάρ. Ποιὸς θ' ἀμφισβητήση τὰ δικαιώματά του; Μήπως ἐσύ, κόρη μου;

Τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τὰ εἶπε μὲ πάθος ὑπέροχο.

Τὸν τίτλο τοῦ συζύγου, τὸν ὁποῖο διεκδικοῦσε, τὸν τίτλο τοῦ πατέρα, τὸν ὁποῖο ἔδινε στὸ παιδὶ τοῦ Ἐρρίκου Δ΄, τοὺς πρόφερε μὲ τόση λατρεία, ποὺ ἡ Ἀνναΐδα, πετῶντας τὸ ξῖφος της, τοῦ φώναξε:

— Πατέρα μου!...

Καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του. Γιὰ λίγα λεπτὰ δὲν ἀκουγόταν τίποτε ἄλλο παρὰ οἱ λυγμοί της.

— Πατέρα μου! εἶπε πάλι σὲ λίγο. Τὰ λησμονῶ ὅλα. Τί μὲ διατάζεις νὰ κάνω;

—Ὁρκίσου μου, ἀγαπημένη μου κόρη, ὅτι θὰ ξεχάσης τὸ μῖσος σου ἐναντίον ἐκείνου, ποὺ ἔκανε ἐσένα κι' ἐμένα δυστυχισμένους...

— Τὸ ὁρκίζομαι! ἀπάντησε περήφανα ἡ Ἀνναΐδα κι' ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αἰθούσης γιὰ νὰ μὴ βλέπη τὸν καρδινάλιο.

Τότε ὁ Ρισελιέ, ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ μὲ φωνὴ ψυχρὴ εἶπε:

— Κύριε ἀδελφέ μου, ὅ,τι ἐπέτυχες ὡς τώρα εἶναι πρᾶγμα ἐλάχιστο, ἂν καὶ ἀποτελεῖ μιὰ λαμπρὴ νίκη, γιὰ τὴν ὁποία σὲ συγχαίρω. Ὅλα ὅμως αὐτὰ εἶναι μιὰ κωμωδία παιγμένη πολὺ καλά. Ἡ δεσποινὶς ὁρκίστηκε ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἐπιτεθῆ πειά... Ἀλλὰ ἔχει ἄλλον τρόπο, χειρότερο ἀπὸ τὸ ξῖφος της ποὺ θὰ μπορῆ νὰ μοῦ κάνη κακὸ μεγάλο... Ἔχει μέσα σ' ἕνα κιβώτιο,

ποὺ τὸ πῆρε ἀπὸ τὴν πόλι της μαζί της, ἕνα ὅπλο τρομερό...

Ἡ Ἀνναΐδα σήκωσε τὸ κεφάλι της περήφανα. Καὶ τότε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τὴ ρώτησε:

— Κόρη μου, τί περιέχει τὸ κιβώτιο αὐτό;

— Τὸ χειρόγραφο μὲ τὴν ἀφήγησι τῆς τρομερῆς ἐκείνης νύχτας, γραμμένο ὁλόκληρο ἀπὸ τὸ χέρι τῆς μητέρας μου. Ὅλα τὰ καταχθόνια τεχνάσματα τοῦ καρδιναλίου ἀναφέρονται ἐκεῖ μέσα, ἀπάντησε ἡ Ἀνναΐδα.

Ὁ Ρισελιὲ ἔτριζε τὰ δόντια του.

— Περιέχει ἀκόμα, ἐξακολούθησε ἡ Ἀνναΐδα, τρεῖς δικές σας ἐπιστολές, ποὺ ἡ μητέρα μου τὶς φύλαγε μ' εὐλάβεια κι' ἐπιστολὲς τοῦ Ἐρρίκου Δ΄ ὅπου ἀποδεικνύεται τὸ ἔγκλημα τοῦ καρδιναλίου. Ὁ μακαρίτης βασιλεὺς ζητάει μὲ τὶς ἐπιστολὲς αὐτὲς συγγνώμην ἀπὸ τὴν μητέρα μου γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκαμε καὶ παραχωρεῖ σὲ μένα τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ τ' ἄλλα φυσικὰ παιδιά του, τοὺς δοῦκες τῆς Βανδώμης καὶ τῶν Βουρβώνων. Αὐτὰ εἶναι ὅλα... Καὶ νὰ τὰ ἔγγραφα αὐτά!...

Ἀμέσως σήκωσε τὸ μανδύα της ποὺ τὸν εἶχε ρίξει σ' ἕνα κάθισμα καὶ πῆρε ἕνα μικρὸ κιβώτιο, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἄφησε νὰ ξεχυθοῦν πάνω στὸ τραπέζι τὰ ἔγγραφα λέγοντας:

— Πατέρα, εἶναι δικά σας! Μπορεῖτε νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε ὅπως θέλετε...

Ὁ καρδινάλιος κύτταζε τὸ σωρὸ ἐκεῖνο ταραγμένος. Ἤξερε, ὅτι αὐτὰ τὰ χαρτιὰ μποροῦσαν νὰ τὸν καταστρέψουν μιὰ μέρα.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος πλησίασε τότε στὸ τραπέζι, καὶ στὴ φλόγα ἑνὸς κεριοῦ ἄρχισε νὰ καίη ἕνα - ἕνα τὰ ἔγγραφα.

Ἐπὶ δέκα λεπτὰ δὲν ἀκουγόταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ τρίξιμο τῶν περγαμηνῶν ποὺ καιγόντουσαν καὶ ἀπὸ τὴ βαθειὰ καὶ ἀργὴ ἀναπνοὴ τοῦ καρδιναλίου.

— Εἶναι πειὰ ἀφωπλισμένη! ψιθύρισε ἀνακουφισμένος ὁ καρδινάλιος.

—Ἀφωπλισμένη! φώναξε ὁ ἀρχιεπίσκοπος μὲ μιὰ κραυγὴ ποὺ ἔκανε κι' αὐτὸν τὸν Τραγκαβὲλ νὰ ριγήση. Λοιπόν, τώρα ποὺ εἶναι ἀφωπλισμένη, τόλμησε νὰ θίξης τὴν κόρη μου!...

Μιὰ στιγμὴ τρομερῆς σιωπῆς ἀκολούθησε. Ὁ καρδινάλιος φαινόταν σὰν νὰ τὸν εἶχε συντρίψει ἡ κραυγὴ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἔπειτα στύλωσε τὸ κορμί του καὶ εἶπε:

— Κύριοι, καὶ σεῖς ἀδελφέ μου, καὶ σεῖς, δεσποινίς, φανήκατε αὐτὴ τὴ νύχτα ἐξαιρετικὰ μεγαλόψυχοι πρὸς ἐμένα. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω!

— Πηγαίνετε! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀρχιεπίσκοπος. Εἶσθε ἐλεύθερος!

Ὁ καρδινάλιος ρίχνοντάς του ἕνα βλέμμα αὐστηρὸ εἶπε:

— Καλὴ ἀντάμωσι, κύριοι!

— Διάβολε! φώναξε ὁ Τραγκαβέλ. Τώρα θὰ στείλη πενῆντα σωματοφύλακες νὰ μᾶς πετσοκόψουν.

Καὶ θέλησε νὰ ὁρμήση ἐναντίον του.

— Ὄχι! φώναξε ὁ ἀρχιεπίσκοπος.

— Μὰ σᾶς λέω ὅτι θὰ στείλη τοὺς ἀνθρώπους του νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν, ξανᾶπε ὁ Τραγκαβέλ.

— Κι' ἐγὼ σᾶς λέω ὅτι δὲν θὰ ἔρθη κανείς...

Δυὸ ὧρες ἔμειναν ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ἡ Ἀνναΐδα, ὁ Τραγκαβὲλ κι' ὁ Μωλουῦ στὴν ἔπαυλι τῆς δουκίσσης, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ καρδινάλιος ἔφυγε γιὰ τὸ στρατόπεδο.

Τέλος ὁ Τραγκαβὲλ εἶπε στὸν ἀρχιεπίσκοπο:

— Εἴχατε δίκηο... Κανένας δὲν ἦρθε... Μὰ τὴν πίστι μου δὲν θὰ τὸ πίστευα ποτέ!...

—Ὁ ἀδελφός μου εἶναι ἡττημένος! εἶπε ὁ Λουδοβῖκος Ρισελιέ.

Γελιότανε ὅμως.

. . . .

Οἱ τέσσερες ἥρωές μας ἀφοῦ ἔμειναν τὴ νύχτα στὴν ἔπαυλι τῆς δουκίσσης ντὲ Σεβρέζ, τὸ πρωῒ ἔφυγαν γιὰ τὸ Παρίσι. Στὸ ταξίδι τους τοὺς συνώδευε ὁ Ρασκὰς ἑκουσίως κι' ὁ Κορινιὰν ἀναγκαστικά.

Ὅταν ἔφτασαν στὰ πρόθυρα τοῦ Παρισιοῦ ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἶπε στὴ συντροφιά:

— Κύριοι, πρὶν χωριστοῦμε γιὰ πάντα, φρονῶ ὅτι θἆταν καλὸ νὰ συναντηθοῦμε μιὰ φορὰ ἀκόμα. Προτείνω λοιπὸν νἄρθῆτε στὸ μέγαρο τῆς δεσποινίδος ντὲ Λεσπάρ, στὴν ὁδὸν Κουρτώ, τὴν προσεχῆ Πέμπτη, τὴν ὥρα τοῦ δείπνου.

Ὁ Μωλουῦ κι' ὁ Τραγκαβέλ, ποὺ ἦταν μελαγχολικοὶ γιατὶ θ' ἀποχωρίζονταν τὴν Ἀνναΐδα, δέχτηκαν.

Ἐπακολούθησε ὁ ἀποχωρισμός. Ἡ Ἀνναΐδα μὲ τὸν ἀρχιεπίσκοπο μπῆκαν στὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πύλη τῆς πόλεως, ἐνῶ ὁ Τραγκαβέλ, ὁ Μωλουῦ, ὁ Ρασκὰς κι' ὁ Κορινιὰν μπῆκαν ἀπὸ τὴν πύλη τῆς Μοντμάρτρης.

— Ρασκάς, ἔρχεσαι μαζί μας; ρώτησε ὁ Τραγκαβέλ.

— Ἔρχομαι, κύριοι, ἀπάντησε ὁ Ρασκάς. Ἂς γίνη ὅ,τι γίνη!...

— Κορινιάν, ἔρχεσαι μαζί μας; ρώτησε κατόπιν ὁ Τραγκαβὲλ τὸν καπουκῖνο.

— Ξέρω ποῦ πρέπει νὰ πάω, ἀπάντησε ὁ Κορινιάν. Εἶμαι ἐλεύθερος ἢ αἰχμάλωτός σας;

— Ἐλεύθερος! τοῦ εἶπε ὁ Τραγκαβέλ.

— Τότε, σᾶς χαιρετῶ! ἀπάντησε ὁ Κορινιάν.

Ἔκανε μεταβολὴ κι' ἄρχισε νὰ τρέχη.

— Κύριοι, εἶπε τότε ὁ Ρασκάς, ποῦ νὰ σᾶς συναντήσω; Πρέπει νὰ παρακολουθήσω τὸν ἀδελφὸ Κορινιὰν νὰ δῶ τί σκοπεύει νὰ κάνη ὁ ἀχρεῖος.

Ὁ Μωλουῦ τοὔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ μεγάρου του. Ἀμέσως ὁ Ρασκὰς κέντρισε τὸ ἄλογό του γιὰ νὰ βρῆ τὸν παληὸ συνάδελφο κι' ἀντίζηλο, ποὺ τώρα ἦταν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἐχθρός του.

Ὁ Τραγκαβὲλ κι' ὁ Μωλουῦ ἔφτασαν στὸ μέγαρο τοῦ δευτέρου, ὅπου τοὺς ὑποδέχτηκε ὁ Μονταριὸλ μ' ἐνθουσιασμό. Ὅταν κόπασε σὲ λίγο ἡ χαρά τους ὁ Μωλουῦ ρώτησε:

— Κι' ὁ Πρασινάδας; Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ διάβολος;

— Ἀλλοίμονο, κύριε κόμη...ψιθύρισε ὁ Μονταριὸλ μὲ θλιμμένη φωνή. Ὁ φτωχὸς Πρασινάδας τρελλάθηκε πρὸ ὀχτὼ ἡμερῶν!

— Ὤ, εἶπε ὁ Μωλουῦ σκεφτικός. Ἂν μετροῦσα τὶς μπουκάλες τοῦ κρασιοῦ, ποὺ μοῦ λείπουν θ' ἀνακάλυπτα τὴν ἀφορμὴ τῆς τρέλλας αὐτῆς.

— Μπουκάλες; φώναξε ὁ Μονταριόλ. Δὲν ὑπάρχει οὔτε μιά! Ἐγὼ ἀπὸ δυὸ μποτίλιες ποὔπινα τὴν ἡμέρα, τώρα πίνω νεράκι καθαρό...

— Καὶ γιατί αὐτό; ρώτησε ὁ Τραγκαβέλ.

— Ρούφηξε ὅλο τὸ κρασὶ ὁ Πρασινάδας!

— Μοῦ φαίνεται ἀδύνατον, παρατήρησε ὁ Μωλουῦ, ἐντελῶς ἀδύνατον ν' ἄδειασε ὁ Πρασινάδας ὅλες τὶς μπουκάλες τοῦ ὑπογείου μου.

— Ὄχι, δὲν ἔπιε ὅλο τὸ κρασί, εἶπε ὁ Μονταριόλ, ἀλλ' ἀνέβασε ὅλες τὶς μπουκάλες καὶ τὶς σώριασε στὸ δωμάτιό σου.

Ἔχει μαλιστα θρονιαστῆ ἐκεῖ καὶ λέει πράγματα ἀκατάληπτα.

— Πρέπει νὰ τὸν δοῦμε! εἶπε τότε ὁ Τραγκαβέλ.

Πραγματικὰ πῆγαν στὸ δωμάτιο καὶ εἶδαν τὸν Πρασινάδα στουπὶ στὸ μεθῦσι, ἀλλὰ κι' ἀγριεμένον, μὲ δυὸ μπουκάλια στὰ χέρια.

— Δὲν δίνω τὴν ἐπιστολή! φώναξε ὁ γέρο - μπεκρῆς.

— Διάβολε! μουρμούρισε ὁ Τραγκαβέλ. Πάλι ἡ περίφημη ἐπιστολὴ στὴ μέση. Πρέπει, ἐπὶ τέλους, νὰ μάθω τὸ περιεχόμενό της, γιατὶ μοὔχει στοιχίσει ἀκριβά.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο πιστεύω, πρόσθεσε ὁ Μωλουῦ. Ἐκεῖνο ποὺ καταλαβαίνω εἶνε ὅτι ὁ Πρασινάδας μου, νομίζοντας πὼς θὰ τοῦ πάρουμε τὴν ἐπιστολή, ἀγρίεψε καὶ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ τὸν πλησιάσουμε!

★

Στὸ μεταξὺ ὁ Ρασκὰς παρακολουθῶντας τὸν Κορινιάν, τὸν εἶδε νὰ μπαίνη στὴν ὁδὸ Σανταβουᾶ κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὸ μέγαρο τοῦ Μωλουῦ.

Ὁ Κορινιὰν εἶχε μπῆ στὸ σπίτι τῆς κυρὰ Μπριγκίτας, ὅπου κάθισε καὶ τῆς διηγήθηκε τὰ καθέκαστα. Ἔτσι ἡ πονηρὴ φιλενάδα του ἔμαθε ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ στόμα τοῦ Κορινιὰν τὰ ἑξῆς: Ὅτι ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρέζ, προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ ξαναβρῆ τὸ Σαλαΐ. Ὅτι ὁ Ρασκὰς προδίνοντας τὸν καρδινάλιο, ὑπηρετοῦσε τώρα ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ Τραγκαβέλ. Ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Λυὼν κι' ἡ Ἀνναΐδα βρισκόντουσαν στὸ Παρίσι καὶ τέλος ὅτι ὁ Ρασκάς, ὁ Τραγκαβὲλ κι' ὁ Μωλουῦ, βρισκόντουσαν ἐπίσης στὸ Παρίσι.

Ὅταν τὰ ἐξακρίβωσε αὐτὰ ἡ Μπριγκίτα ξεφώνισε χαρούμενη:

— Ὤ, φίλε μου Κορινιάν, κάναμε τὴν τύχη μας!... Περίμενέ με ἐδῶ μιὰ στιγμή, γιατὶ ἔχω κάποιο σχέδιο στὸ μυαλό μου...

Κι' ἀφήνοντας τὸν Κορινιὰν ἀνέβηκε στὸ παληὸ δωμάτιο τοῦ Τραγκαβὲλ καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ κατασκοπεύση... Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα κατέβηκε λάμποντας ἀπὸ χαρὰ καὶ εἶπε στὸν Κορινιάν:

— Κατασκόπευα τὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Κουρτώ. Στοιχηματίζω πὼς ὁ ὁπλοδιδάσκαλος θὰ μοῦ ξανάρθη νὰ μοῦ ζητήση πάλι τὸ δωμάτιο γιὰ νὰ καμαρώνη ἀπὸ κοντὰ τὴν Ἀνναΐδα του... Τότε θὰ στείλω μήνυμα μυστικὸ στὸν καρδινάλιο κι' ἐκεῖνος θ' ἀναλάβη τὰ ὑπόλοιπα... Ἐσὺ μὴν ξεχνᾷς νὰ κατασκοπεύῃς τὴ δούκισσα ντὲ Σεβρέζ. Ἔτσι θὰ κερδίσουμε χιλιάδες φράγκα κι' ὁ δήμιος θὰ κόψη τὰ κεφάλια τοῦ Τραγκαβέλ, τῆς Ἀνναΐδας, τοῦ Μωλουῦ καὶ τοῦ Ρασκάς!

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο χώρισαν. Ὁ καθένας εἶχε τὸ σχέδιό του.

Στὸ μεταξὺ ὁ Πρασινάδας κράτησε δε-

ΤΟ «ΤΟΡΟ - ΜΠΩΛ»

Τὸ «Τόρο - μπὼλ» εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα νέα σπόρ. Δυὸ ὁμάδες ποδοσφαίρου παίζουν μὲ τὴ μπάλλα. Ξαφνικὰ ὁρμάει στὸ γήπεδο ἕνας ἐξαγριωμένος ταῦρος, ποὺ κυνηγάει τοὺς παῖκτες καὶ τῶν δύο ὁμάδων. Οἱ ποδοσφαιρισταὶ λοιπὸν προσπαθοῦν νὰ κυνηγήσουν τὴ μπάλλα, ἀλλὰ καὶ νὰ φυλαχθοῦν ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ ταύρου.

καπέντε μέρες τὴν ἴδια τακτική. Δὲν ἀφηνε νὰ τὸν πλησιάση κανείς. Στὸ τέλος ἀφοῦ ἔπιε τὸ κρασὶ ὅλων τῶν μπουκαλιῶν βυθίστηκε σὲ τριήμερο ὕπνο γιὰ νὰ χωνέψη καὶ νὰ ξεμεθύση ἐντελῶς.

. . . .

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Μονμπανσιὲ μπῆκε στὴ Νάντη κατὰ τὴν ἑπομένη τῆς συλλήψεως τοῦ Σαλαί. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, μπῆκε ἐπίσης στὴ Νάντη κι' ἡ Βασίλισσα, ἡ ὁποία, ἂν καὶ κουρασμένη, πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ δωμάτιο τοῦ Βασιλέως.

Χαμογελῶντας ἐκεῖνος εἰρωνικὰ τὴν ὑποδέχτηκε λέγοντας :

— Καλῶς ἤρθατε, κυρία!

— Ἦρθα ὑπακούοντας στὴ διαταγή σας, ἀποκρίθηκε ἡ Βασίλισσα. Ἀπορῶ ὅμως γιὰ ποιὸ λόγο ὁ πρωθυπουργός σας, θέλησε νὰ βρίσκωμαι σήμερα στὴ Νάντη!... Γιατί ;

— Δὲν σᾶς κάλεσε ὁ πρωθυπουργός μου ,κυρία! Φαίνεται πὼς ξεχνᾶτε, δῆθεν, ὅτι ἐγὼ — καὶ μονάχα ἐγὼ — κυβερνῶ σήμερα τὴ Γαλλία !

— Ἔστω, ψιθύρισε ἡ Βασίλισσα. Ἀλλὰ θὰ εὐαρεστηθῆ ἡ Μεγαλειότης Σας νὰ μοῦ ἐξηγήση γιὰ ποιὸ λόγο μὲ κάλεσε ἐδῶ ;

— Σᾶς κάλεσα γιὰ νὰ παρευρεθῆτε στοὺς γάμους τοῦ ἀδελφοῦ μου! ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς μὲ προσποιητὴ τρυφερότητα. Ἂν πάλι δὲν σᾶς ἀρέση νὰ παρευρεθῆτε, εὐχαρίστως σᾶς ἐξαποστέλλω στὴν πατρίδα σας τὴν Ἰσπανία! Τὰ σύνορά της εἶναι πολὺ κοντὰ στὴ Νάντη...

Ἡ Βασίλισσα δάγκασε τὰ χείλη της γιὰ νὰ μὴ προδώση τὴν ἀγανάκτησί της. Κύτταξε περήφανα τὸ σύζυγό της καὶ βγῆκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ δωμάτιό του...

Μόλις βγῆκε ἡ Βασίλισσα μπῆκε ἀπὸ μιὰ ἄλλη πόρτα ὁ Ρισελιέ, ποὺ εἶχε ἴσως κρυφακούσει τὴ συνδιάλεξι τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης. Μαζί του ἔφερνε τὸν Γάστωνα ντ' Ἀνζοῦ χλωμὸν καὶ ταραγμένον.

Προχωρῶντας ἄφησε τὸν Γάστωνα πίσω του, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, καὶ εἶπε στὸ Βασιλέα :

— Μεγαλειότατε, ἔχω κάτι σοβαρὸ νὰ σᾶς ἀνακοινώσω. Μήπως θέλετε νάρθῶ ἄλλη ὥρα ; Σᾶς βλέπω ἀναστατωμένον!...

— Ναί, κύριε, ἀπάντησε ὁ Βασιλεὺς ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, εἶμαι ἐκνευρισμένος. Μίλησα πρὸ ὀλίγου μὲ τὴ Βασίλισσα. Μείνετε ὥστοσο... Δὲν πρέπει νὰ μ' ἐμποδίζουν τὰ οἰκογενειακά μου ἀτυχήματα, ἀπὸ τὸ ν' ἀσχολοῦμαι μὲ τὶς ὑποθέσεις τοῦ κράτους!... Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε ;

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε! εἶπε ὁ καρδινάλιος. Ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω τὰ ἑξῆς : Ὅτι οἱ συνωμότες εὐπατρίδες μᾶς ἀκολούθησαν καὶ στὴ Νάντη!... Εἶναι περίπου ἑκατό... Τοὺς τρόμαξε γιὰ λίγο ἡ σύλληψις τοῦ δούκα τῆς Βανδώμης, τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ τῶν Βουρβώνων, ἀλλὰ ξαναπῆραν θάρρος κι' ἦρθαν κρυφὰ ἐδῶ... Τί διατάσσετε, Μεγαλειότατε ;

— Ξέρετε τὰ ὀνόματά τους ; τραύλισε ἔντρομος ὁ Βασιλεύς.

— Μάλιστα. Καὶ ξέρω ποῦ βρίσκονται. Ἐπιθυμεῖτε νὰ τοὺς συλλάβω ;

— Συλλάβετέ τους, γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας! Ἑκατό, διακόσιοι, χίλιοι, ὅσοι καὶ νὰ εἶνε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἐκδόσεις

Ἐξεδόθη τὸ 4ο τεῦχος τοῦ «ΠΟΝΤΙΑΚΟΥ» μὲ ἄφθονη καὶ ἐνδιαφέρουσα ὕλη : διηγήματα, μελέτες, θεατρικὰ ἀνέκδοτα, ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς Τραπεζοῦντος, ἕνα εὔθυμο ποντιακὸ σκέτς κ.λ.π.

★

Ἐκυκλοφόρησε τὸ «ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» τοῦ συγγραφέως Κώστα Μάνεση μὲ τὰ δημοφιλέστερα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ τραγούδια καὶ ἄλλην καλλιτεχνικὴν πλουσίαν ὕλην. Ἐπίσης δημοσιεύει καὶ ἕνα θαυμάσιο μουσικὸ κομμάτι.

★

Ἀριστοτεχνικὰ μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν ἐκλεκτὸ λογοτέχνη κ. Ι. Ἰωαννίδη ἐξεδόθη τὸ νέο ἔργο τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Παιδικοῦ Κόσμου» : «Χὼκ Φὶνν ὁ φίλος τοῦ Τὸμ Σώγερ». Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα ἔργα τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ χιουμορίστα συγγραφέως Μὰρκ Τουαὶν, ποὺ ἀποτελεῖ συνέχεια τοῦ γνωστοῦ καὶ πολυδιαβασμένου «Τὸμ Σώγερ».

Ἡ μοιραία σφαῖρα

Σκεφθήκατε ποτὲ τὸ τραγικὸ ἀπρόοπτο; Ὅτι ἐκεῖ ποὺ πηγαίνετε ἥσυχος στὸ δρόμο σας εἶνε ἐνδεχόμενο νὰ δεχθῆτε μιὰ σφαῖρα καὶ νὰ ξαπλωθῆτε νεκρός, χωρὶς νὰ ἔχετε κάνει τίποτε σὲ κανέναν, χωρὶς νὰ ἔχετε κανέναν ἐχθρό; Κι' ὅμως συμβαίνει κάποτε κι' αὐτό. Μιὰ σφαῖρα ποὺ προορίζεται γι' ἄλλον, ἔρχεται, ἀπὸ λάθος καὶ φυτεύεται στὸ στῆθος σας!

Τὸ ἱστορικὸ ἑνὸς τέτοιου περιστατικοῦ θυμίζει μιὰ σφαῖρα στὸ Μουσεῖο τοῦ Αἵματος καὶ τοῦ Θανάτου: Ἡ σφαῖρα ποὺ σκότωσε τὸν καπνέμπορο Ἀχιλ. Σουλιώτην στὶς 7.30 μ.μ. τῆς 12 Μαΐου 1931, στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο τοῦ Δαμβέργη.

Ἂς διηγηθοῦμε ὅμως τὴν ἱστορία ἀπ' τὴν ἀρχή της:

Στὸ Λουτράκι τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1931 εἶχε πάει καὶ ἡ κ. Ἀγγελικὴ Δ. Δορίζα, μὲ τὸ παιδάκι της, γιὰ νὰ κάνη μερικὰ λουτρὰ καὶ νὰ ξεκουραστῆ. Ὁ σύζυγος της ἦταν αὐτοκινητιστὴς καὶ πήγαινε συνήθως ἐκεῖ τὰ Σαββατοκύριακα. Ἡ κ. Δορίζα εἶχε νοικιάσει ἕνα σπίτι καὶ σ' αὐτό, γιὰ κακή της τύχη, ἔμενε κι' ὁ ὑπάλληλος τοῦ Καζίνου Λουτρακίου Κοσμᾶς Τραυλός. Ὁ νέος αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὴν Κεφαλληνία, ἦταν ἡλικίας 30 χρονῶν καὶ ὑπηρετοῦσε ὡς διαχειριστὴς τοῦ χαρτοπαικτικοῦ κέντρου. Κομψός, εὐγενής, εὐχάριστος στὶς συντροφιὲς εἶχε ἕνα πλῆθος γνωριμιῶν καὶ σύχναζε σ' ὅλα τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα καὶ τὰ διάφορα κέντρα.

Σ' ἕνα κέντρο ὁ Τραυλὸς γνώρισε καὶ τὴ σύνοικό του, τὴν κ. Δορίζα. Τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ ὀμορφιά της. Καὶ τοῦ καρφώθηκε στὸ μυαλὸ ἡ σκέψι νὰ τὴν κάνη φίλη του, μιὰ κι' ὁ ἄντρας της ἀπουσίαζε. Νόμιζε ὅτι ὅλες οἱ γυναῖκες εἶνε ἴδιες, κι' ὅτι ἅμα ἔχουν λίγη ἐλευθερία καὶ πλήττουν ζητᾶνε μιὰ εὐχάριστη συντροφιά. Μὰ ἡ κ. Δορίζα ἦταν ἀφοσιωμένη στὸ ἀγαπημένο της παιδί. Κι' ὅταν ἄκουσε τὸν Τραυλὸ νὰ τῆς μιλάη γιὰ τὸ φλογερὸ αἴσθημα του γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά της.

— Δὲν ἦρθα ἐδῶ, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ διασκεδάσω. Ἀσχοληθῆτε μὲ τίποτε καλλίτερο καὶ πάψετε νὰ μ' ἐνοχλῆτε.

Μὰ ὁ Τραυλὸς δὲν ἀπελπίστηκε ἀπὸ τὴν ἄρνησί της. Ἀντίθετα μάλιστα ἔγινε πιὸ ἐνοχλητικός. Στὸ σπίτι, στὸ δρόμο, στὰ μπάνια, στὰ κέντρα, στὸν Πευκιά, ὅπου τὴ συναντοῦσε διαρκῶς τῆς μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπη του. Ἡ ζωὴ τῆς Δορίζα εἶχε γίνει μαρτυρική. Ἡ ἄτυχη κυρία εἶχε χάσει τὴν ἡσυχία της, τὸν ὕπνο της. Καὶ γιὰ νὰ δώση ἕνα τέλος στὸ μπελᾶ αὐτὸν πῆρε τὸ παιδί της καὶ γύρισε στὴν Ἀθήνα στὸ σπίτι της, διακόπτοντας τὸν παραθερισμό της. Μὰ ὁ Τραυλὸς τὴν ἀκολούθησε. Ἔμαθε πὼς μένει στὰ Ἐπάνω Πατήσια, παραμόνεψε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ ὅταν τὴ συνάντησε τῆς μίλησε πάλι γιὰ τὸν ἔρωτά του, γιὰ τὴν ἐπιθυμία του νὰ δημιουργήσουν σχέσεις.

Αὐτὴ ἡ καταδίωξις συνεχίστηκε ἀρκετὸν καιρό. Μιὰ ἡμέρα ἀντελήφθη κάτι ὁ ἀδελφὸς τῆς κυρίας, Νικόλαος Λουκᾶτος, ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς πυγμάχους μας.

— Τί θέλει αὐτὸς ἀπὸ σένα; τὴ ρώτησε. Φαίνεσαι στενοχωρημένη.

— Εἶνε ἕνας γελοῖος ποὺ μ' ἐνοχλεῖ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν στὸ Λουτράκι, τοῦ ἐξήγησε ἡ ἀδελφή του.

Καὶ τοῦ ἀφηγήθηκε ὅλη αὐτὴ τὴν ἐνοχλητικὴ ἱστορία.

Ὁ Λουκᾶτος ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Πολὺ καλά, εἶπε. Θὰ τὸν συναντήσω καὶ θὰ τὸν κάνω νὰ μὴ σ' ἐνοχλήση πλέον.

Κι, ἀλήθεια στὶς 7.30 μ.μ. τῆς 12-5-31 ὁ Λουκᾶτος συνάντησε μπροστὰ στὸ φωτογραφεῖο Λέστερ τὸν Τραυλό, τὸν ἀναγνώρισε καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἄκουσε... Νὰ πάψης νὰ ἐνοχλῆς τὴν ἀδελφή μου, γιατὶ διαφορετικὰ θὰ ἔχης νὰ κάνης μαζί μου.

Ὁ Τραυλὸς ὅμως δὲν ἦταν κανένα παιδάκι. Ἡ ζωὴ τῶν χαρτοπαιγνίων τὸν εἶχε συνηθίση νὰ μὴν ἱδρώνη τ' αὐτί του ἀπὸ φοβέρες. Πλησίασε λοιπὸν τὸ Λουκᾶτο μὲ ἐπιθετικὲς διαθέσεις, τὸν ἔβρισε χυδαῖα καὶ τὸν ἔσπρωξε μὲ δύναμι γιὰ νὰ τὸν ρίξη κάτω στὸ πεζοδρόμιο.

Ὁ Λουκᾶτος, σίγουρος γιὰ τὴ δύναμι τῶν χεριῶν του, γέλασε μὲ τὴ στάσι του καὶ κατόπιν τοῦ ἔδωσε μιὰ γερὴ γροθιὰ στὸ κεφάλι. Ὁ Τραυλὸς ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κι' ἔπεσε φαρδὺς - πλατὺς στὸ πεζοδρόμιο. Ὁ Λουκᾶτος, χωρὶς νὰ δώση ἄλλη σημασία στὸν Τραυλό, ἔσκυψε πῆρε ἀπὸ κάτω τὸ καπέλλο του ποὺ τοῦ εἶχε πέσει κι' ἑτοιμαζόταν νὰ συνεχίση τὸ δρόμο του, μὰ δὲν πρόλαβε. Ὁ Τραυλὸς ἀνασηκώθηκε, τράβηξε τὸ περίστροφό του κι' ἔριξε πέντε σφαῖρες ἐναντίον του. Τρεῖς ἀπ' τὶς σφαῖρες βρῆκαν τὸ Λουκᾶτο στὸ θώρακα — μιὰ κοντὰ στὴν καρδιά, μιὰ στὸ δεξὶ μαστὸ ἄλλη στὴν ὠμοπλάτη — καὶ ἡ τέταρτη στὸ μηρό. Κι' ἡ πέμπτη; Αὐτὴ προορίζοταν ἀπὸ τὴν τύχη γι' ἄλλον ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἐγνώριζε οὔτε τὸ δράστη οὔτε τὸ θῦμα: Γιὰ τὸν ἄτυχο Μιχ. Σουλιώτη, ἐτῶν 50, παντρεμμένον καὶ μὲ τρία παιδιά. Περνοῦσε ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ποὺ γινόταν ὁ καυγᾶς. Κι' ἡ μοιραία πέμπτη σφαῖρα τὸν τραυμάτισε θανάσιμα: Πέρασε ἀπὸ τὸ δεξὶ μάτι του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ ἰνιακὸν ὀστοῦν.

Ὁ ἄτυχος Σουλιώτης ἐξέπνευσε ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Ὁ Λουκᾶτος σώθηκε παρ' ὅλα τὰ τέσσερα του τραύματα.

Ὅσο γιὰ τὸ δράστη συνελήφθη ἀπὸ τοὺς διαβάτες ποὺ θέλησαν νὰ τὸν λυντσάρουν. Ἔπεσαν ὅμως καὶ τὸν γλύτωσαν μερικοὶ ἀστυνομικοὶ οἱ ὁποῖοι τὸν ὡδήγησαν κατόπιν στὸ Γ' ἀστυνομικὸ τμῆμα.

Ἔτσι τελείωσε μιὰ ἐρωτικὴ ἱστορία — μονόπλευρα ἐρωτικὴ — ποὺ ἄρχισε στὸ δροσόλουστο Λουτράκι καὶ τελείωσε στὸ αἱματοκύλισμα τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

✪✪✪

Ρομπὸτ στὸ ραδιόφωνο

Οἱ ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς τοῦ σταθμοῦ τοῦ Λονδίνου θὰ ἐλέγχωνται στὸ ἑξῆς ἀπὸ εἰδικὰ «ρομπὸτ», ποὺ θὰ σημειώνουν ἀμέσως τὴν παραμικρὴ τεχνικὴ ἀνωμαλία. Στὴν περίπτωσι αὐτή, μὲ τὴν πίεσι ἑνὸς κουμπιοῦ, θὰ λειτουργοῦν ἀναπληρωματικὰ μηχανήματα, ποὺ θ' ἀντικαθιστοῦν ἐκεῖνο ποὺ ἔπαθε βλάβη. Τὰ ρομπὸτ δὲν κουράζονται ποτέ, ὅπως οἱ ἄνθρωποι, κι' ἔτσι ὁ ἔλεγχός τους μένει πάντα ἄγρυπνος. Ἐξ ἄλλου, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, οἱ ἄνθρωποι ἀπαλλάσσονται ἀπὸ μιὰ ἀνιαρὴ δουλειὰ τῆς ρουτίνας καὶ μποροῦν νὰ κάμουν κάτι ἄλλο, πιὸ ἐνδιαφέρον κι' ἀποδοτικώτερο.

Ὅπως φαίνεται, σιγὰ - σιγὰ ὁ ἄνθρωπος ἐκτοπίζεται ἀπὸ τὰ ρομπότ.

Εὔθυμα στιγμιότυπα ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι

Ξεκινῶντας

Ἕνα ταξεῖδι ἔχει φάσεις. Πολλὲς κι' ἐνδιαφέρουσες. Οἱ κυριώτερες : Ἀπόφασις. Τρεχάματα. Ἀποχαιρετισμοί. Τελωνεῖο. Ἐπιβίβασις. Κυρίως ταξεῖδι. Γνωριμίες. Διάφοροι σταθμοί. Ἄφιξις.

Ἡ πεῖρα μοῦ λέει ὅτι ἡ πρώτη φάσις πρέπει νὰ τηρῆται μυστική. Δὲν τὴν τηρῶ. Καὶ βρίσκω τὸν καθιερωμένο ἀνεκδιήγητο μπελᾶ μ' ὁλόκληρη τὴν ποικιλία τῶν διαφόρων τύπων φίλων καὶ γνωστῶν μου.

Ὁ ἀνακριτικός :

— Φεύγεις;

— Φεύγω.

— Γιὰ ποῦ;

— Γιὰ τὴν Ἀμερική.

— Γιατί;

Ἐρωτήσεις κι' ἐξηγήσεις : Γιατὶ φεύγω, πῶς φεύγω, ποῦ πηγαίνω, ποῦ θὰ μείνω, τί θὰ κάνω, τί θὰ πάρω, πόσο θὰ μείνω, πότε θὰ γυρίσω.

Ὁ συμβουλευτικὸς :

— Ἀμερικὴ πηγαίνεις;

— Ἀμερική.

— Νὰ σοῦ πῶ τί θὰ κάνης;

Συμβουλὲς καὶ συστάσεις : Ποῦ νὰ πάω, τί νὰ κάνω, ποῦ νὰ μείνω, τί νὰ γράψω, τί νὰ ψωνίσω, τί νὰ φέρω, ποῦ νὰ τρώγω, πῶς νὰ τρώγω, ποιὸν νὰ δῶ.

Στὴν οὐρὰ τῶν διαφόρων τύπων ὑπάρχουν καὶ οἱ φίλτατοι μὲ τὶς παραγγελίες : Ὁ αἰτητικὸς κι' ὁ ἀπαιτητικός. Ὁ πρῶτος, διακριτικός, παρακαλεῖ θερμῶς ἂν καὶ ἐφ' ὅσον εὐκολύνομαι νὰ τοῦ φέρω ἕνα ψυγειάκι.

— Θὰ τὸ φέρης;

— Ψυγειάκι; Πῶς νὰ τὸ φέρω;

— Ἂν εὐκολύνεσαι! Λέω : Ἄν...

Ὁ δεύτερος, ὅμως, εἶνε κατηγορηματικὸς καὶ τελεσίδικος. Αὐτὸς δὲν παρακαλεῖ : Ἐκδίδει διαταγές :

— Ἄκουσε! Θὰ πᾶς στὸν τάδε. Θὰ τὸν δῆς! Θὰ πάρης τὰ λεφτά. Θὰ πᾶς στὸν δεῖνα. Θ' ἀγοράσης τὸ ψυγεῖο. Θὰ τὸ πληρώσης, θὰ τὸ φορτώσης. Τόσο ὕψος, τόσο πλάτος. Τὰ λεπτὰ τὰ πληρώνω στὸν ἀδελφό του.

— Ἀπαγορεύεται.

— Τί ἔκανε λέει;

— Ἐξαγωγὴ συναλλάγματος.

Μὲ ἀποπαίρνει :

— Ἄντε μωρέ! Κοιμᾶσαι ὀλόρθος!... Ὁ τάδε ἔτσι ἔκανε. Κι' ὁ δεῖνα ἔτσι ἔκανε. Κύττα μὴ δὲν τὸ φέρης! Σοῦκοψα τὴν καλημέρα!...

κτλ. κτλ.

★

Φάσις δεύτερη — διαβατήρια, τρεχάματα. Ἀμερικανικὸ προξενεῖο, ἄνθρωποι ὁμολογουμένως εὐγενέστατοι. Μόνο ποὺ γιὰ νὰ σᾶς θεωρήσουν τὸ διαβατήριο εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἀκολουθήσουν κάποια διαδικασία ἀπαραίτητη ποὺ ἀρχίζει μὲ λίγα, ἐλάχιστα ἐρωτήματα: Ποιὸς εἶσαι, τί θέλεις, γιατὶ πηγαίνεις στὴν Ἀμερική, ἂν ἔχης συγγενεῖς ἐκεῖ, ἂν δὲν ἔχης, ἂν εἶσαι παντρεμμένος, ἂν ἔχης παιδιά, ποῦ εἶνε τὰ παιδιά σου, πῶς τὰ λένε, πόσα εἶνε, πῶς λένε τὸν μπαμπᾶ σου, πῶς λένε τὴν μαμᾶ σου, πῶς λένε τὸν μπαμπᾶ τῆς μαμᾶς σου, ἂν ἔχης λεφτά, ἂν δὲν ἔχης — ἂν ἔχης λεφτὰ πόσα εἶναι κι' ἂν δὲν ἔχης λεφτὰ ποιὸς θὰ σὲ ταΐζη, ἂν πῆγες ἄλλη φορὰ ἐκεῖ ἢ ἂν δὲν πῆγες.

— Ὄχι δὲν πῆγα.

— Γιατὶ πηγαίνετε;

— Ἀπὸ περιέργεια.

— Ὑπογράψτε τοῦτο τὸ χαρτί.

Ὑπογράφω τὴν αἴτησι καὶ χαρτὶ ποὺ λέει ὅτι ποτὲ δὲν ἐδιώχθην, ποτὲ δὲν ἔκλεψα, ποτὲ δὲν σκότωσα, ποτὲ δὲν ἀπάτησα, ποτὲ δὲν πῆρα μέρος σὲ συνωμοσίες. Ὕστερα μ' ἐξετάζουν ἀπὸ πιὸ κοντά, μὲ μετρᾶνε μὲ τὴν μεζοῦρα καὶ πληροφοροῦμαι τὸ ἀκριβὲς μου ὕψος. Ἐν τάξει. Χαίρω γιὰ τὸ ὕψος μου. Ὕστερα καταγράφουν τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν μου, μετρᾶνε τὶς ἐληές μου:

— Ἔχετε ἄλλη;

— Ἐληά;

— Ὄχι, παρντόν. Κανένα ἄλλο χαρακτηριστικό.

— Μύτη. Τὴν γράψατε;

Δὲν ἐννοοῦν τὴν μύτη. Ἂν ἔχω κανένα ἰδιαίτερο σημάδι. Ἐξετάζομαι, μ' ἐξετάζουν, δὲν ἔχω, εἶμ' ἐν τάξει. Νὰ φύγω;

— Πηγαίνετε.

— Γκοὺτ μπάϊ.

— Κι' ἐλᾶτε ξανὰ σὲ δέκα μέρες.

— Εὐχαριστῶ. Κάτι ξεχάσατε.

— Τί πρᾶμμα;

— Τὸ βάρος μου. Δὲν μὲ ζυγίσατε.

— Δὲν πειράζει.

Γιατὶ ὅλα αὐτά; Ἡ Ἀμερικὴ ἔχει αὐστηρότατους νόμους γιὰ τοὺς μετανάστες. Ταξειδεύουν τόσα κακοποιὰ στοιχεῖα ἀπ' ὅλον τὸ κόσμο καὶ δημιουργοῦν τέτοιες φασαρίες ὥστε ἡ χώρα εἶνε ὑποχρεωμένη να παίρνη τὰ μέτρα της. Ὀκέϋ. Τὸ σωστὸ - σωστό. Γκοὺτ μπάϊ.

★

— Καλημέρα σας.

— Ὁ κύριος;

— Εἴπατε μετὰ δέκα μέρες.

— Ἄ, μάλιστα.

Μιὰ ματιὰ στὰ χαρτιά μου κι' ὕστερα πάλι εὐγενέστατα :

— Περᾶστε νὰ σᾶς πάρουν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

— Γιατί; Τί ἔκανα:

— Περᾶστε.

Καλόκαρδος, τραγουδιστός, κεφᾶτος μὲ ὑποδέχεται ὁ ἄνθρωπος στὸ εἰδικὸ γραφεῖο, ἀνάμεσα σὲ κυλίνδρους καὶ μελάνια.

Τυπώνει στὸ εἰδικὸ χαρτὶ ἕνα - ἕνα τὰ δάχτυλά μου κι' ὕστερα ὅλη τὴν παλάμη καὶ στὸ τέλος τῆς ἐργασίας ἔχω τὸ δυσάρεστο συναίσθημα ὅτι εἶμαι διαρρήκτης, ἀπατεών, καταχραστής, σεσημασμένος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, γιατὶ μοῦ πήρατε τὰ δαχτυλικὰ ἀποτυπώματα; Αἰσθάνομαι στενόχωρα.

Γελᾶ :

— Δὲν εἶνε τίποτα. Διαδικασία ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἀστυνομία.

— Ὡραῖα! Νὰ φύγω;

— Περᾶστε νὰ ὁρκισθῆτε.

— Νὰ ὁρκιστῶ;

— Ὁρίστε. Λάβετε γνῶσιν τοῦ ὅρκου.

— Θ' ἀγοράσης τὸ ψυγεῖο... Τόσο ὕψος, τόσο πλάτος!...

Λαμβάνω γνῶσιν τοῦ ὅρκου. Γιατὶ ὅποιος πηγαίνει στὴν Ἀμερικὴ πρέπει νὰ ὁρκιστῆ ὅτι δὲν ἀνήκει σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς κατηγορίες τῶν προσώπων, ποὺ ἡ εἴσοδός τους ἀπαγορεύεται ἀπ' τοὺς νόμους. Κι' ἐπειδὴ οἱ νόμοι ἀπαγορεύουν τὴν εἴσοδο ἠλιθίων, βλακῶν, φρενοβλαβῶν, ἀρρώστων κτλ. πρέπει νὰ ὁρκιστῶ κατὰ τὰ ἑξῆς κατὰ σειράν :

Πρῶτον : Ὅτι δὲν εἶμαι ἠλίθιος. Δεύτερον : Ὅτι δὲν εἶμαι βλάξ. Τρίτον : Ὅτι δὲν εἶμαι ἐλαττωματικός. Τέταρτον : Ὅτι δὲν εἶμαι φρενοβλαβής. Πέμπτον : Ὅτι δὲν εἶμαι πρόσωπον τέως φρενοβλαβές. Ἕκτον: Ὅτι δὲν εἶμαι πρόσωπον ἀλκοολικόν. Ἕβδομον: Ὅτι δὲν εἶμαι ὀκνηρός. Ὄγδοον: Ὅτι δὲν εἶμαι ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπαίτης. Ἔννατον: Ὅτι δὲν πάσχω ἐκ νοσημάτων. Δέκατον : Ὅτι δὲν εἶμαι πολύγαμος κτλ. κτλ.

Σὲ λίγο μὲ καλεῖ ὁ πρόξενος. Εὐγενέστατος. Τυπικώτατος. Ὁρκίζομαι! Σηκώνει τὸ χέρι ψηλά, σηκώνω κι' ἐγὼ τὸ δικό μου : Ὁρκίζομαι ὅτι δὲν εἶμαι βλάξ, δὲν εἶμαι ἠλίθιος, δὲν θὰ σκοτώσω, δὲν θ' ἀνατρέψω κτλ. Ὡραῖα.

★

Ἕτοιμος γιὰ φευγάλα. Τηλεφωνήματα στὸ σπίτι :

— Τὸ ψυγεῖο! Ἂν δὲν μοῦ τὸ φέρης, μὴ τολμήσης καὶ ξαναγυρίσης στὴν Ἀθήνα.

Σημειώματα στὸ γραφεῖο : «Φίλτατε Μίμη. Ἔμαθα μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι φεύγεις γιὰ τὴν Ἀμερική. Θερμῶς παρακαλῶ νὰ μοῦ φέρης ἕνα μηχάνημα ἠλεκτρικῆς μπουγάδας. Δικός σου. Τάκης». Ὑστερόγραφον: «Διὰ τὰ χρήματα τὰ κανονίζομε».

Στὸ δρόμο.

— Φεύγεις; Θὰ σοῦ φέρω ἕνα πακεττάκι νὰ τὸ πᾶς στὸν ξάδελφό μου. Νὰ στὸ φέρω;

— Φέρτο.

Τὸ παίρνω. Καὶ παίρνω ἄλλα δέκα. Αὐάν! Καὶ δρόμο γιὰ τὸν Πειραιᾶ.

★

Φάσις τοῦ ταξειδιοῦ μεγάλη καὶ μοιραία. Τὸ τελωνεῖο. Σύντομη μέν, κρίσιμη δέ. Δὲν ὑπάρχει ἐνοχλητικώτερο πρᾶγμα ἀπ' τὴν ἀνακάλυψι τούτη τῶν ἀνθρώπων. Βγαίνοντας ἢ μπαίνοντας σὲ μιὰ χώρα τὸν πρῶτον ἄνθρωπο ποὺ συναντᾶς μπροστά σου εἶνε ὁ τελωνειακός. Σοῦ ἀνοίγει τὶς βαλίτσες, σοῦ ἀνακατεύει τὰ πράγματα, τὰ ἐλέγχει, τὰ βασανίζει, τὰ τσαλακώνει... Μαρτύριο!...

Νάτο τὸ «Νέα Ἑλλάς». Ἕτοιμος γιὰ ἐπιβίβασι. Περάσαν οἱ βαλίτσες, μεῖναν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι. Ἐναγκαλισμοί:

— Ἀντίο!

— Στὸ καλό!... Νὰ μᾶς θυμᾶσαι... Νὰ μᾶς γράφης...

Συγκίνησις. Κι' ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δάκρυα τῶν φίλων:

— Τὸ ψυγειάκι!

— Τὴν ἠλεκτρικὴ μπουγάδα.

— Μὴ ξεχάσης τὸν ξάδελφό μου... Καὶ νὰ τοῦ πῆς, τοῦ μπαγάσα, νὰ στείλη κανένα δολλαριάκι.

Τέλος τῶν ἀποχαιρετιστηρίων. Φτάνω στὴ σκάλα τοῦ βαποριοῦ κι' αἰσθάνομαι κάποιον νὰ μὲ τραβᾶ ἀπ' τὸ σακκάκι :

— Αὐτὸ τὸ δεματάκι! Κάνε μου τὴ χάρι!

Γυρνῶ καὶ βλέπω μιὰ δεματάρα δέκα ὀκάδες. Ἂς πάη κι' αὐτό. Τὸ βαπόρι σφυρίζει. Ἀφίνομε τὸν Πειραιᾶ...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ἡ κωμωδιούλα μας

ΑΛΑΝΘΑΣΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΑΚΗΣ: Σοβαρὸς νέος, 26 χρονῶν. Συμπαθητικὴ ἐμφάνισις, εὐγενικὸ ὕφος. Εἶνε γενικά, νόστιμος κι' ἀρρενωπός. ΣΩΤΗΡΗΣ: Κακομούτσουνος καὶ καχεκτικός. Μαλλιὰ κατσαρά, σμιχτὰ φρύδια, φάτσα μᾶλλον βάρβαρη καὶ ὕφος ἀθέλητα χυδαῖο, 29 χρονῶν. ΛΙΛΙΑΝ: Ἕνας ὑπέρκοσμος καὶ τρισχαριτωμένος θηλυκὸς διαβολάκος, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ συνήθως ἀποτελοῦν τὸ ἰδανικὸ «μοντέλλο» τῶν μοντέρνων μυθιστορημάτων. Κος ΜΠΑΡΑΤΟΣ: Ἡ λέξις «κύριος» τοῦ πάει τόσο πολὺ ποὺ λὲς κι' ἀποτελεῖ πραγματικὰ τὸ πρῶτο συνθετικὸ τοῦ ἐπωνύμου του καί... τῆς προσωπικότητός του. Πατέρας τῆς Λίλιαν. Κα ΜΠΑΡΑΤΟΥ: Καθὼς πρέπει καὶ σοβαρή. ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Χονδροειδῶς ὄμορφη. ΕΝΑΣ ΜΠΑΡΜΑΝ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ γραφεῖο τοῦ Σωτήρη).

ΤΑΚΗΣ (συνεχίζοντας δραματικὴ ἀφήγησι)... Αὐτὴ εἶνε, Σωτήρη μου, ἡ τραγωδία τῆς ζωῆς μου. Μορφωμένος εἶμαι, τρεῖς γλῶσσες ξέρω, μὲ ἄριστα πῆρα τὸ δίπλωμα, καλὴ θέσι ἔχω, οἱ πάντες μ' ἐκτιμοῦν, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ βρῶ μιὰ κοπέλλα νὰ παντρευτῶ κι' ἐγώ, νὰ ταχτοποιήσω τὴ ζωή μου. Καὶ ὁ ἐργένικος βίος δὲν μοῦ πάει διόλου.

ΣΩΤΗΡΗΣ... Καὶ τ' ἀποδίδεις ὅλ' αὐτὰ στο «τρὰκ» ποὺ παθαίνεις μπροστὰ στὰ κορίτσια;

ΤΑΚΗΣ: Οὔτε συζήτησι! Δὲν εἶμαι δὰ κι' ἀποκρουστικός!... Ἀλλὰ εἶμαι δειλός, ἄτολμος... γίνομαι ἀδέξιος καὶ ἠλίθιος μόλις βρεθῶ μόνος μου μὲ μιὰ κοπέλλα...Πῶς νὰ σοῦ πῶ; Αἰσθάνομαι πὼς ζαρώνω μὲ μιᾶς ὁλόκληρος καὶ γίνομαι τόσος δά!... Τραυλίζω, ξεροβήχω, χάνω τὰ λόγια μου, νοιώθω τὸν ἑαυτό μου γελοῖο καὶ ἡ κοπέλλα... (κοκκινίζει).

ΣΩΤΗΡΗΣ: Καὶ ἡ κοπέλλα;

ΤΑΚΗΣ: Ἂν τύχῃ νἆν' εὐγενικὴ μὲ βγάζει ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο λέγοντάς μου μιὰ τελείως ἀδιάφορη κουβέντα κι' ἀλλάζοντας τὸ ἐπικίνδυνο θέμα. Ἂν εἶνε ὅμως λιγώτερο λεπτή, σκάει στὰ γέλια καὶ πάει καὶ τὸ διηγεῖται στοὺς φίλους της. Τότε ἀρχίζει γύρω μου νὰ σχηματίζεται κύκλος γεμᾶτος σκληρὲς εἰρωνικὲς φάτσες...

ΣΩΤΗΡΗΣ (σοβαρά): Σὲ καταλαβαίνω, (Σοβαρώτερα): Ἄκου, Τάκη. Ἐγὼ εἶμαι, ὅπως βλέπεις, κατάσκημος κι' ἔχω τὰ κακά μου χάλια. Κι' ὅμως παντρεύτηκα τὴν Ἀλίκη ποὺ εἶνε κι' ὄμορφη κι' ἔχει καὶ προῖκα μεγάλη.

ΤΑΚΗΣ: Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ ἐσὺ δὲν παθαίνεις τράκ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πάθαινα. Τὸ θεράπευσα, ὅμως!

ΤΑΚΗΣ (γεμᾶτος ἀδημονία): Πῶς;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μὲ μιὰ μέθοδο ἀλάνθαστη! Κάθε φορὰ ποὺ εἶχα νὰ κάνω μιὰ «ντεκλαρασιόν», γινόμουνα ρεζίλι. Ὅταν, λοιπόν, τσιμπήθηκα μὲ τὴν Ἀλίκη, ἕνας φίλος μου — Θεὸς σχωρέστονε, πέθανε — μοῦ λέει: «Σωτηράκη, σὲ συμβουλεύω νὰ τραβήξῃς δυὸ - τρία κονιὰκ προτοῦ μιλήσῃς στὸ κορίτσι. Ἡ ζωή, σήμερα θέλει θράσος!». Κι' εἶχε δίκηο... Ἔτσι σώθηκα!... Ἤπια τρία κονιὰκ καὶ σ' αὐτά, χρυσέ μου Τάκη, ὀφείλω τὴν εὐτυχία μου!

ΤΑΚΗΣ: Δὲν ἔχω πιῆ ποτὲ ἀλκοόλ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Οὔτ' ἐγὼ ἔπινα. Λοιπόν, ἀγαπητέ μου, δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς ἀγαπητέ μου πῶς σὲ μεταβάλλει τὸ κονιάκ! Γεμίζεις αὐτοπεποίθησι, λύνετ' ἡ γλῶσσα σου, βλέπεις ὅλο τὸν κόσμο δικό σου!...

ΤΑΚΗΣ: Μὲ τρία κονιάκ;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μὲ τρία κονιάκ, μάλιστα!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ἕνα μπάρ).

ΤΑΚΗΣ (στὸ μπάρμαν): Ἕνα κονιάκ!

ΜΠΑΡΜΑΝ (σερβιρίζοντας): Τὸ τέταρτο εἶνε.

ΤΑΚΗΣ: Δὲν πά' νἆνε καὶ τὸ πέμπτο; Ἐγὼ σήμερα πρόκειται ν' ἀρραβωνιαστῶ! Καὶ ξέρεις ποιάν; Τὴ Λίλιαν τὴ Μπαράτου! Κοῦκλα!... Καὶ μὲ πολλὲς χιλιάδες λίρες... Βάλε μου ἀκόμα ἕνα κονιάκ!

ΜΠΑΡΜΑΝ: Τὸ πέμπτο.

ΤΑΚΗΣ: Μάλιστα!.... (Πίνει). Λοιπόν, ἡ Λίλιαν ἡ Μπαράτου ἡ ἀρρρρρ.... ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου ἔχει καὶ πολλὰ λεφτά. Δὲν ξέρω ἂν τὸ ξέρῃς...

ΜΠΑΡΜΑΝ: Μοῦ τὸ εἴπατε. Ἡ ὥρα ἡ καλή, λοιπόν.

ΤΑΚΗΣ: Εὐχαριστῶ. Νὰ σὲ φιλήσω, ἀδερφούλη μου, γιατὶ μὲ συγκινεῖς βαθειά! (Φιλάει τὸ μπάρμαν). Ἐμεῖς θὰ γίνουμε ἀχώριστοι φίλοι!... Θὰ σὲ πάρω διευθυντὴ στὶς ἐπιχειρήσεις μου! Βάλε δυὸ κονιὰκ νὰ πιοῦμε μαζί! Στὴν ὑγειὰ τῆς Λίλιαν!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὰ σαλόνια τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μπαράτου. Ἡ Λίλιαν δίνει πάρτυ).

ΤΑΚΗΣ (μπαίνει μισοτρικλίζοντας καὶ προσπαθῶντας νὰ σταθῇ στὰ πόδια του ἀξιοπρεπῶς): Λίλιαν!... Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω. Ἰδιαιτέρως.

ΛΙΛΙΑΝ: Ἕνα, λεπτό, Τάκη.

ΤΑΚΗΣ: Οὔτε μισό! Τ ώ ρ α θέλω νὰ σοῦ μιλήσω!.... Ττττὸ ἀπππαιττῶ!

ΛΙΛΙΑΝ (τὸν κυττάζει προσεκτικά): Μὰ τί ἔπαθες; Μεθυσμένος εἶσαι;

ΤΑΚΗΣ: Καθθόλου! Ἀλλὰ ἔχω θθθάρρος! (Τὴν ἁρπάζει ἀπ' τὸ μπράτσο): Πᾶμε στὸ γραφεῖο νὰ σσοῦ μιλήσω!

ΛΙΛΙΑΝ: Ναί, καλὰ - καλά. Πᾶμε. (Μπαίνοντας στὸ γραφεῖο): Λέγε τώρα, Τάκη, ἀλλὰ γρήγορα.

ΤΑΚΗΣ: Σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σὲ πάρω!... Νὰ τ' ἀναγγείλῃς σ' ὅλους ἀπππππόψε!... Κοῦκλα μου!... (Τὴν ἀγκαλιάζει κι' ἀγωνίζεται νὰ τὴ φιλήσῃ).

ΛΙΛΙΑΝ: Τάκη, ἄσε με, τρελλάθηκες;... Τάκη, θὰ φωνάξω «βοήθεια!».

ΤΑΚΗΣ (μὲ τὸ τράβηγμα τῆς ξεσχίζει τὴν τουαλέττα): Χρυσσσό μου!

ΛΙΛΙΑΝ (κραυγάζει): Βοήθειααααα!...

(Μπαίνουν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπαράτου καὶ πολὺς κόσμος): Βγάλτε ἔξω αὐτὸ τὸν παλημεθυσμένο!

ΜΠΑΡΑΤΟΣ (αὐστηρά): Κύριε! Τί συμπεριφορὰ εἶν' αὐτή;

ΤΑΚΗΣ: Πεθερέ μου, νὰ σὲ φιλήσω! Τὴν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὴν πάρω!

Κα ΜΠΑΡΑΤΟΥ: Πηγαίνετε στὸ σπίτι σας νὰ συνέλθετε, κύριε!

ΤΑΚΗΣ: Δὲν πππάω πππουθενά!... Ἐδῶ εἶνε τὸ σπίτι μου! Σώγαμπρος εἶμαι!... (Στὴν καμαριέρα): Τί μὲ κυττᾶς, μωρή; Φέρε κονιάκ!...

ΜΠΑΡΑΤΟΣ (στὴν καμαριέρα): Ἑλένη, φώναξε τὸν κηπουρό, τὸ σωφὲρ καὶ τὸ μάγερα, σὲ παρακαλῶ! Νἄρθουν ὅπως εἶνε ἀπάνω! Ἐπειγόντως!...

ΤΑΚΗΣ (ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ τὸν κρατᾶνε τέσσερες προσκεκλημένοι): Ἔτσι μπράβο, πεθερέ! Νὰ μὲ παρρρουσιάσῃς στὸ προσωπικό! Ἀπὸ σήμερα θἄμαστε δυὸ ἀφεντικὰ ἐδῶ!... Ἔτσι νὰ πῇς!...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ).

ΣΩΤΗΡΗΣ (στὸ τηλέφωνο): Ἄ, ἐσ' εἶσαι, Τάκη; Γιατὶ ἄργησες νἄρθῃς στὸ γραφεῖο;

ΤΑΚΗΣ: Εἶμαι στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα. Τώρα μὲ πᾶνε στὸ αὐτόφωρο.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί;

ΤΑΚΗΣ: Διατάραξις κοινῆς ἡσυχίας. Ἀπόπειρα βιασμοῦ! Ἐξύβρισις! Ἀντίστασις κατὰ τῆς Ἀρχῆς! Ἀπρομελέτητα τραύματα!....

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κοροϊδεύεις, φυσικά.

ΤΑΚΗΣ: Καθόλου! Πέθανε κεῖνος ὁ φίλος σου ποὺ σοῦ σύστησε τὰ τρία κονιάκ;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πέθανε, ναί.

ΤΑΚΗΣ: Κρῖμα! Γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν σκοτώσω! Ἀλλὰ μόλις βγῶ ἀπ' τὴ φυλακή, θὰ πιῶ τρία κονιὰκ καὶ θὰ σκοτώσω ἐσένα ποὺ ζῇς! Γιὰ νὰ μὴν πάρῃς ἄλλον ἄνθρωπο στὸ λαιμό σου!

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

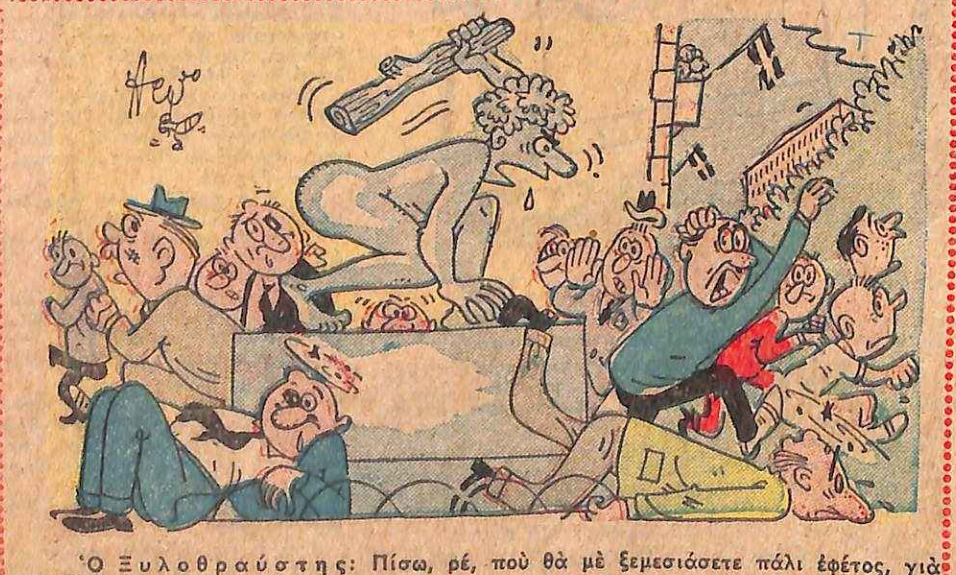

Ὁ Ξυλοθραύστης: Πίσω, ρέ, ποὺ θὰ μὲ ξεμεσιάσετε πάλι ἐφέτος, γιὰ νὰ δῆτε τὴν παρέλασι!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Εὔθυμα λόγια

Δυὸ συνταξιδιῶτες κουβεντιάζουν μέσ' στὸ τραῖνο. Ἔρχονται στὸ θέμα τῶν νυκτερινῶν διασκεδάσεων.

—Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ξενυχτήσω, λέει ὁ ἕνας. Ἂν συμβῇ νὰ γυρίσω ἀργὰ στὸ σπίτι μου, τ' ἄλλο πρωῒ μοῦ πονάει ὅλο μου τὸ κορμί..

—Ἄ, καταλαβαίνω! ἀπαντάει ὁ δεύτερος. Παντρεμένος εἴσαστε καὶ σεῖς!...

★

—Δὲν βρίσκεις ὅτι κάνεις μεγάλη οἰκονομία, ἀφότου ἔδιωξες τὴ μαγείρισσά σου καὶ τὴν ἀντικατέστησες ἐσὺ ἡ ἴδια;

—Καὶ βέβαια! Ἀπὸ τότε ὁ ἄντρας μου δὲν τρώει οὔτε τὸ μισὸ φαΐ!

Ἡ ὀμορφιὰ τοῦ λαιμοῦ

Εἶνε γεγονὸς ὅτι λίγες γυναῖκες ἔχουν λαιμὸ ἄψογα ὡραῖο. Ἀλλά, κι' ἂν ἀκόμη ἕνας λαιμὸς εἶνε συνηθισμένος, δηλαδὴ μὲ μερικὰ ἐλαττώματα, μπορεῖ νὰ φανῇ πολὺ καλλίτερος μὲ κάποια περιποίησι.

Ὅπως τὸ πρόσωπο, ἔτσι κι' ὁ λαιμὸς θέλει κι' αὐτὸς τὶς φροντίδες του. Τὸ δέρμα του εἶνε εὐαίσθητο ὅσο καὶ ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου. Ἀποτελεῖ λοιπὸν ἕνα λάθος ἀδικαιολόγητο τὸ νὰ σταματοῦν οἱ καλλυντικὲς περιποιήσεις στὸ σαγόνι. Ὅ,τι γίνεται γιὰ τὸ πρόσωπο, τὸ ἴδιο χρειάζεται καὶ γιὰ τὸ λαιμό.

Ἂν π.χ. τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας εἶνε στεγνό, θἆναι στεγνὸ καὶ τὸ δέρμο τοῦ λαιμοῦ σας καὶ θ' ἀπαιτῇ μασσὰζ κάθε βράδυ μὲ μιὰ θρεπτικὴ κρέμα ἢ μὲ κολντ - κρέμ. Πρέπει ὅμως νὰ βάζετε αὐτὴ τὴν κρέμα μὲ εἰδικὸ τρόπο, γιὰ νὰ μὴ κακοπάθουν οἱ λεπτοὶ ἱστοί: Παίρνετε λίγη κρέμα στὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων καὶ τῶν δυὸ χεριῶν σας καὶ χτυπᾶτε μ' αὐτὲς ἐλαφρὰ τὸ δέρμα, ἀρχίζοντας ἀπ' τὸ κέντρο τοῦ λαιμοῦ καὶ προχωρῶντας κυκλικὰ καὶ πρὸς τὰ πάνω, ὡς πίσω ἀπ' τ' αὐτιά.

Τὸ χτένισμα ποὺ θὰ διαλέξετε γιὰ τὰ μαλλιά σας, καθὼς καὶ τὸ ντεκολτὲ τοῦ φορέματός σας, πρέπει νὰ ταιριάζουν μὲ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μῆκος τοῦ λαιμοῦ σας. Ἂν ἔχετε μακρὺ λαιμό, χτενίζετε τὰ μαλλιά σας χαμηλὰ στὸ σβέρκο καὶ τὰ κάνετε «κότσο». Ἂν δὲν ἔχουν ἀρκετὸ μῆκος γι' αὐτό, μεταχειρίζεσθε ἕνα κότσο ψεύτικο καὶ τὸν σκεπάζετε μὲ τὰ μαλλιά σας. Γιὰ μιὰ γιορτὴ ἢ γιὰ ἕνα πάρτυ, στολίζετε τὸν κότσο σας μ' ἕνα λουλοῦδι.

Οἱ γυναῖκες μὲ κοντὸ λαιμὸ μποροῦν κατὰ διαφόρους τρόπους νὰ τὸν κάμουν νὰ φαίνεται μακρύτερος. Πρῶτον, κόβουν κοντὰ τὰ μαλλιά τους, καὶ τὰ χτενίζουν ἔτσι ὥστε νὰ μένῃ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ξεσκέπαστος ὁ τράχηλος. Μ' αὐτὸ τὸ μικρὸ τέχνασμα φαίνεται μακρύτερος ὁ λαιμός. Ἂν ὡστόσο δὲν σᾶς πηγαίνουν στὴ φυσιογνωμία τὰ πολὺ κοντὰ μαλλιά, μπορεῖτε νὰ τ' ἀφίστε μακρειὰ πρὸς τὰ πίσω, μὲ χτένισμα «πὰζ» ποὺ καταλήγει κάτω σὲ μύτη. Αὐτὸ ὅμως τὸ χτένισμα εἶνε κατάλληλο μόνο γιὰ τὶς πολὺ νέες. Στὶς κάπως μεγαλείτερες στὰ χρόνια δὲν ταιριάζουν τὰ μαλλιὰ ποὺ κυματίζουν πάνω ἀπ' τὸ γιακᾶ.

Ἐξ ἄλλου, τὰ μαλλιὰ ποὺ χτενίζονται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, πρέπει νὰ διατηροῦνται πάντα ὁλοκάθαρα, περιποιημένα καὶ ἄψογα — πρᾶγμα ποὺ ἀπαιτεῖ, βέβαια, μιὰ κάποια δαπάνη χρόνου. Ἂν δὲν μπορῆτε νὰ διαθέσετε αὐτὴ τὴν ὥρα, καλλίτερα νὰ κόβετε κοντὰ τὰ μαλλιά σας.

Τὸ χτένισμα, τὸ ντεκολτέ, τὰ κοσμήματα

Παίζει ἐπίσης πολὺ μεγάλο ρόλο τὸ ντεκολτὲ τῶν φορεμάτων σας. Ἂν ἔχετε κοντὸ λαιμό, ἀποφεύγετε τὰ φορέματα μὲ τοὺς ψηλοὺς καὶ φουσκωτοὺς γιακάδες, ποὺ δημιουργοῦν ἕνα πρόσθετο ὄγκο γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὸν δείχνουν ἀκόμη πιὸ κοντόποχο. Τὸ προτιμώτερο εἶνε νὰ σχηματίζῃ τὸ φόρεμά σας ἕνα V, ὅσο χαμηλὸ σᾶς ἀρέσει. Ἔτσι, φαίνεται κομψὸς καὶ μακρὺς ὁ λαιμός σας.

Δεύτερα ἔρχονται τὰ τετράγωνα ντεκολτέ. Ἂν ἐπιμένετε νἄχετε γιακὰ στὸ φόρεμά σας, φροντίστε τουλάχιστον νἆναι μικρὸς καὶ πατημένος.

Φυσικά, καὶ τὸ παλτό σας δὲν πρέπει νἄχῃ σηκωτὸ γιακᾶ, ἂν δὲν θέλετε νὰ φαίνεται θαμένος ὁ λαιμός σας μέσα σ' αὐτὸν καὶ νὰ μὴν κατορθώνετε νὰ βρῆτε κατάλληλο καπέλλο καὶ χτένισμα. Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς χρειάζεται, εἶνε ἕνας γιακᾶς πατητὸς καὶ γυρισμένος πρὸς τὰ κάτω, μὲ μακρειὲς μύτες, ποὺ προσθέτουν κι' αὐτὲς φαινομενικὸ μῆκος στὸ λαιμό.

Ἂν τώρα ἀνήκετε στὴν ἀντίθετη κατηγορία, ἂν δηλαδὴ ἔχετε μακρὺ λαιμό, ἀποφύγετε νὰ τὸν κάνετε νὰ φαίνεται ἀκόμη μακρύτερος. Τὸ ντεκολτέ σας δὲν πρέπει νἆναι τριγωνικό, ἐκτὸς ἂν δένετε κάτι γύρω στὸ λαιμὸ (ἕνα μαντῆλι, μιὰ κορδέλλα, κλπ., στολισμένο μ' ἕνα ὡραῖο κλὶπ εἴτε μ' ἕνα μπουκέτο φυσικὸ ἢ τεχνητό). Ἀποφεύγετε ἐπίσης τὸ στρογγυλὸ ἢ τετράγωνο ντεκολτὲ ποὺ τελειώνει ἀπότομα, δίχως κανένα γαρνίρισμα. Λίγη ντα ντέλα εἶνε ὅ,τι χρειάζεται σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι.

Τὶς ἴδιες γενικὲς ἀρχὲς θ' ἀκολουθῆστε καὶ γιὰ τὰ κοσμήματα ποὺ θὰ φορέστε στὸ λαιμό σας. Ἀλυσσίδες καὶ παντατὶφ ταιριάζουν σὲ κοντοὺς λαιμούς, ἀλλὰ κάνουν τοὺς μακρυοὺς νὰ φαίνωνται ἀκόμη μακρύτεροι. Ἀντιθέτως ἕνα ἐφαρμοστὸ κολλιὲ (ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔχουν τὴ χαρακτηριστικὴ ὀνομασία «περιλαίμια σκύλων»), ὅσο ὡραῖο κι' ἂν εἶνε, καταστρέφει ἕνα κοντὸ λαιμό.

Φορᾶτε κρεμαστὰ σκουλαρίκια μόνον ἂν ἔχετε μακρὺ λαιμό. Ὅταν ὁ λαιμός σας εἶνε κοντός, προτιμᾶτε τὰ μικρὰ σκουλαρίκια, τύπου κουμπιῶν, διαλέγοντάς τα ὅσο τὸ δυνατὸν κομψότερα. Καὶ κάτι ποὺ δὲν ξέρετε, σχετικὰ μὲ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ. Τὸ «ἀνακάλυψε» ἡ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Βιρτζίνια Μάγιο, ποὺ γυρίζει τώρα ἕνα φὶλμ στὴν Ἀγγλία μαζὶ μὲ τὸ Γκρέγκορυ Πέκ. Πηγαίνοντας κάθε πρωῒ μ' ἀνοιχτὸ αὐτοκίνητο ἀπ' τὸ σπίτι της στὸ στούντιο (ποὺ βρίσκεται 20 χιλιόμετρα ἔξω ἀπ' τὸ Λονδῖνο) παρατήρησε σὲ λίγες μέρες ὅτι τὸ δέρμα της εἶχε καλλιτερέψει αἰσθητά, εἶχε καθαρίσει καὶ δεχόταν καλλίτερα τὸ μακιγιάζ.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ εὐχάριστο ἀποτέλεσμα φαίνεται ὅτι ὀφείλεται στὴν ἄφθονη ὑγρασία τοῦ ἀγγλικοῦ κλίμακος. Νὰ γιατὶ ἡ Βιρτζινία Μάγιο συνιστᾷ σ' ὅλες τὶς γυναῖκες (ἰδίως δὲ σ' ὅσες ἔχουν περάσει τὰ 30) νὰ κάνουν τακτικοὺς περιπάτους τὶς ὧρες ποὺ ὑπάρχει ὑγρασία, γιὰ τὸ καλὸ τῆς ὀμορφιᾶς τους.

1) Τὸ στεγνὸ δέρμα τοῦ λαιμοῦ ἀπαιτεῖ μασσὰζ κάθε βράδυ μὲ θρεπτικὴ κρέμα. 2) Ἂν ἔχετε μακρὺ λαιμὸ χτενίζετε τὰ μαλλιά σας χαμηλὰ στὸ σβέρκο. 3) Οἱ γυναῖκες μὲ κοντὸ λαιμὸ πρέπει νὰ κόβουν κοντὰ τὰ μαλλιά τους. 4) Σὲ κοντὸ λαιμὸ ταιριάζει τὸ τριγωνικὸ ντεκολτέ. 5) Φορᾶτε κρεμαστὰ σκουλαρίκια μόνο ὅταν ἔχετε μακρὺ λαιμό.

Κλεφταρματωλικὰ
ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

'Ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν παλληκαριῶν

Οἱ παληοὶ Κλέφτες, στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, εἶχαν ἕνα σκληρὸ φονικὸ παιγνίδι συνήθειό τους. 'Αφοῦ τρώγανε καὶ πίνανε κι' ὕστερα πιάνανε τὸ τραγοῦδι, ἐκεῖ, πάνω στὸ κορύφωμα τοῦ γλεντιοῦ, πετιόταν ὁ καπετάνιος ὀρθός, τραβοῦσε ἀπ' τὸ σελάχι τὴν πιστόλα καὶ μ' ἕνα πήδημα βρισκότανε στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ.

— Ὅποιον πάρη ὁ Χάρος! φώναζε, τότε, ὁ καπετάνιος.

Καὶ μὲ τὸ λύκο τῆς πιστόλας του σηκωμένο ἄρχιζε τὸ θανάσιμο χορό. Κι' ὕστερα, πάνω στὰ ξάναμα καὶ τὴν παραζάλη τῶν γυροβολιῶν ἔρριχνε στὸ σωρό!

Κι' ὅποιον ἔπαιρνε ὁ Χάρος!

'Η φράσι ἔχει μείνει ἀπὸ τότε παροιμιακὴ καὶ σώζεται ὡς τὶς ἡμέρες μας. Καὶ θέλει νὰ φανερώση τὴν τέλεια περιφρόνησι πρὸς τὴ ζωή.

Στοὺς χρόνους ὅμως τῆς 'Επαναστάσεως τὸ τρομερὸ αὐτὸ ἔθιμο σταματάει.

Στὸ λαὸ τῆς Ρούμελης ὡστόσο ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη περιγραφὴ τοῦ ἐθίμου αὐτοῦ ἀκόμη πιὸ περίεργη:

Τὴν πιστόλα τὴν ἔβαζε ἕνας τῆς συντροφιᾶς κάτω, στὴ μέση ἀκριβῶς τοῦ τραπεζιοῦ, καὶ μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη τὴν ἔκανε νὰ στριφογυρίζη γρήγορα ὡς ποὺ νὰ πάρη φωτιά, κι' ὅ π ο ι ο ν π ά ρ η ὁ Χ ά ρ ο ς! Ἔτσι κινδύνευαν ὅλοι ἀνεξαίρετα, μαζὶ κι' ὁ καπετάνιος!

Βρίσκεται καὶ μιὰ τρίτη περιγραφὴ τοῦ ἐθίμου αὐτοῦ, ποὺ τὸ παρουσιάζει τροποποιημένο κάπως: Στὸ τραπέζι τὰ παλληκάρια γεμίζανε μὲ τὰ κομμάτια τὴν πιστόλα, σηκώνανε τὸ λύκο της, βάζανε στὴ μέση τῆς τάβλας ἕνα πιάτο, μέσα στὸ πιάτο ἕνα κύπελλο, ἀπάνω στὸ κύπελλο τὴν πιστόλα κι' ἄρχιζε νὰ τὴ στριφογυρίζη ἕνα παλληκάρι μὲ τὸ δάχτυλο. Οἱ ἄλλοι περίμεναν στρίβοντας τὸ μουστάκι καὶ τραγουδῶντας:

Πίνετε νὰ πίνουμε
τοῦτα τὰ γλυκὰ κρασιά,
κι' ὅποιον πάρη ὁ θάνατος
ὅλοι νὰ τὸν κλάψουμε.

Οἱ Κλέφτες εἶχαν πάντα μαζί τους ἕνα φυλαχτό. Τὸ λέγανε καὶ γ κ ό λ φ ι καὶ χ α ϊ μ α λ ί. Τὸ φοροῦσαν κρεμασμένο ἀπὸ τὸ λαιμὸ ἢ τὸν ὦμο, πρὸς τὸ ἀριστερὸ πλευρό τους. Τὶς περισσότερες φορὲς εἶχαν γιὰ φυλαχτό τους τὸ «Τ ε τ ρ α-ε ὐ α γ γ έ λ ι ο», τυπωμένο στὴ Βενετία σὲ πάρα πολὺ μικρὸ σχῆμα.

*

Νὰ κι' ἕνα ἄλλο ἔθιμο κλέφτικο παληό, ποὺ σωζόταν ἀκόμη στὰ χρόνια τῆς 'Επαναστάσεως τοῦ 1821, ὅπως μᾶς τὸ δίνει ἕνας ἀγωνιστὴς στ' ἀπομνημονεύματά του:

«'Απὸ μᾶς — γράφει — ἄλλος εἶχε στὸ κεμέρι του μονάχα 20 γρόσα, ἄλλος καθόλου, κι' ἄλλος ζοῦσε παίρνοντας δανεικὰ ἀπὸ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο φίλο ἢ ἀπὸ κανένα παληὸ στρατιώτη πιστὸ (στὰ ἔθιμα) ποὺ βάσταζε ἀπάνω του, κατὰ τὴν συνήθεια 50. 100, 200 κάποτε καὶ 500 γρόσα γιὰ τὸν τάφο του — γιὰ λιβάνι καὶ κερὶ λέγανε».

Δηλαδὴ οἱ παληοὶ πολεμιστές, μάλιστα ἐκεῖνοι ποὺ προερχόντουσαν ἀπὸ τὴν τάξι τῶν Κλεφτῶν, πίστευαν πὼς ὅσα περισσότερα γρόσια κρατοῦσαν πάνω τους, τόσο ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὰ εὕρισκε θὰ τοὺς «σχωροῦσε» καὶ θὰ φρόντιζε γιὰ τὴν ταφή τους. Γιατὶ πρόβλεπαν πάντα θάνατο ὄχι φυσικό, κι' ἤξεραν πὼς θὰ σκοτώνονταν στὸν πόλεμο. Λοιπὸν ἂν δὲν εὕρισκε πάνω τους λεφτά, ὅποιος τοὺς ἔψαχνε, μποροῦσε ν' ἀφήση τὸ κεφάλι τους νὰ τὸ φᾶν οἱ λύκοι!

*

Συχνὰ οἱ Κλέφτες παίρνανε τὶς γυναῖκες τους «κ λ ε φ τ έ ς». Οἱ Σουλιῶτες, μάλιστα, εἴχανε πολὺ συνηθισμένο αὐτὸ τὸν τρόπο τοῦ γάμου. Γιὰ τὴν ἁρπαγὴ τῆς νύφης, ἀκόμη καὶ σήμερα, σὲ χαρὲς καὶ πανηγύρια, τραγουδιέται ἕνα παληὸ Ρουμελιώτικο λαϊκὸ τραγοῦδι:

'Απάνω στὰ ψηλὰ βουνά,
στὰ βλάχικα κονάκια,
κάνουν οἱ βλάχοι μιὰ χαρά,
παντρεύουνε τὴ Λάμπρω.
Τὴν παίρνει ἕνα Κλεφτόπουλο,
ἕνας καλὸς λεβέντης.
Κι' ἀπάν' στὰ στεφανώματα
οἱ βλάχοι μετανοιώνουν:
— Τὴ Λάμπρω δεν τὴ δίνουμε
στὰ Κλέφτικα τὰ χέρια.
— 'Εσεῖς δὲν μοῦ τὴ δίνετε,
κι' ἐγὼ δὲν τὴν ἀφίνω!
Σὰν τὸν ἀητὸ τὴν ἅρπαξε,
σὰν τὸν πετρίτη πάει...

*

'Απὸ τὴν Κλεφτουργιά, τὴν παληκαριά, δηλαδή, τὴν πρὶν ἀπ' τὸ 1821, βγῆκαν πολλοὶ καπετανέοι τῆς 'Επαναστάσεως. Στὸν 'Αγῶνα ὅμως πασιάστηκαν καὶ προσφέρανε ρουσιάστηκαν καὶ πολλοὶ ἄγνωυπηρεσίες καὶ πολλοὶ ἄγνωστοι νεόβγαλτοι καπετανέοι, ποὺ ἄλλοτε πολεμοῦσαν ἀνεξάρτητοι — σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς τῆς Κυβερνήσεως — κι' ἄλλοτε κάτω ἀπὸ ἄλλους παληοὺς ὁπλαρχηγούς. Καὶ πολλὲς φορὲς οἱ νεόβγαλτοι αὐτοὶ προσφέρανε στὸν 'Αγῶνα σημαντικώτερες ὑπηρεσίες ἀπὸ παληοὺς κι' ἐπίσημους ὁπλαρχηγοὺς — ἂν ἐξαιρέσουμε τὸν Καραϊσκάκη, τὸν Κολοκοτρώνη, τὸ Νικηταρᾶ καὶ λίγους ἀκόμη παληοὺς ἀγωνιστάς. 'Απὸ τὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ποὺ στάθηκαν ἐπίσης ἡ δόξα τῆς 'Ελλάδος, σημειώνουμε μερικά:

Χατζηπέτρος, Κριεζώτης, Παπαφλέσσας, Γ. Κίτσος, Γκούρας, Μακρυγιάννης, Χατζημιχάλης, Κλίμακας, Ρούκης, Χατζηχρῖστος, Π. Σωτηρόπουλος, Σ ο υ λ τ ά ν η ς, Τριαντάφυλλος Τζουρᾶς κλπ.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

✪✪

Μιὰ σημαντικὴ ἀνακάλυψις γιὰ τὸν καρκίνο

'Η δοκτορέσσα Εἰρήνη Γκόζεϊ Ντίλλερ, τοῦ ἀμερικανικοῦ 'Ινστιτούτου καρκινολογικῶν ἐρευνῶν, ἀνεκάλυψε τὴν παρουσία διαφόρων μυκήτων στοὺς καρκινώδεις ἱστούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ἑνὸς μαύρου μύκητος, ποὺ εἶνε γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα «ἀλτενάρια» καὶ ποὺ βρίσκεται σ' ὅλα σχεδὸν τὰ προϊόντα τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ γάλακτος, καθὼς καὶ ἑνὸς ἄλλου φαιοῦ μύκητος. 'Η ἀνακάλυψίς της χαρακτηρίζεται ὡς ἐκτάκτως σημαντικὴ ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονας.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 300

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ξέρουν νὰ πολεμοῦν καὶ νὰ νικοῦν.— Μᾶς τὴν θυμίζει ἡ 28η 'Οκτωβρίου.

2) Τὸ πρῶτο θῦμα τοῦ Ντοῦτσε. — 'Εξετελέσθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Μουσσολίνι, τοῦ ὁποίου ἦταν συγγενὴς καὶ συνεργάτης.

3) Εἰς διπλοῦν μᾶς δίνει χτύπημα στὴ γλῶσσα τῶν μικρῶν.— Κατελήφθη ὑπὸ τῶν στρατευμάτων μας τὸ

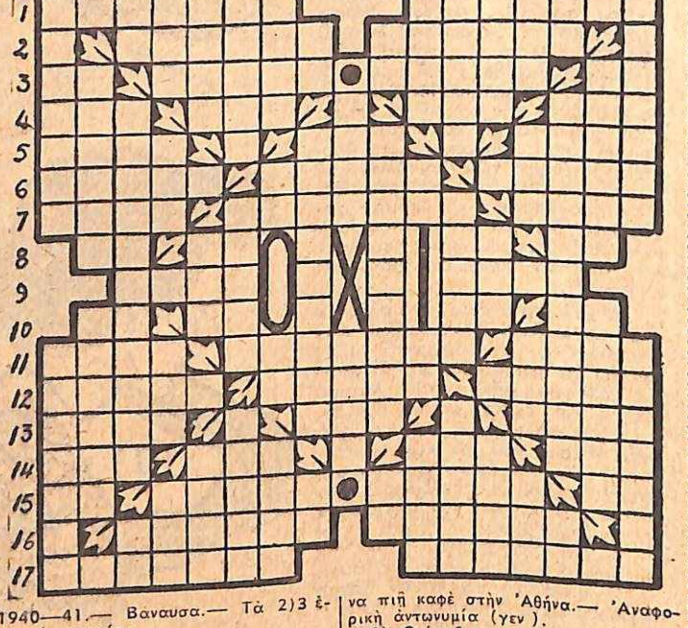

1940—41.— Βαναυσα.— Τὰ 2)3 ἑνὸς ὑπουργείου.

4) Λέξις ποὺ συναντοῦμε σὲ πολλὰ στρατιωτικὰ παραγγέλματα. — Χρονικὸς σύνδεσμος.— Τελικὸς σύνδεσμος.— Σκεπάζει τὴ γῆ τὴν ἄνοιξι (καθ.).

5) Χώρα τῆς Ν.Α. 'Ασίας.—Μάρκα λεωφορείων.— Τὸ πιὸ ἄκακο ζῶο.

6) Οὐράνιο σῶμα.— Συγκεντρώνει σήμερα τὸ ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ κόσμου.— Μουσικὸ ὄργανο.

7) 'Αϊρίν... : γνωστὴ στάρ.—'Απαραίτητα σ' ἕνα σπίτι, ἰδίως τὸ χειμῶνα.— 'Ανοσιούργημα.

8) Ἄρθρο (καθ.).—Γαλλικὰ τὸ νησί.— Τὸ λέμε δείχνοντας.— Νότα.

9) Βουνὸ τῆς Θεσσαλίας.— 'Εμψύχωνε τοὺς φαντάρους μας καὶ κατατρόμαζε τοὺς ἐχθρούς τους.

10) Δυὸ ὅμοια σύμφωνα.—Μέτρον ἐπιφανείας (γαλ.).— 'Απὸ τὰ τελευταῖα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. — Ἄρθρο (πληθ.).

11) Πρόθεσις.— Τὴν διαβάζουν πολλοὶ πρὶν πᾶνε στὸν κινηματογράφο.— Μεγάλη ζημιά.

12) Σταγών.— Ἄλαλοι ἀπὸ κατάπληξι.— Μάρκα αὐτοκινήτων.

13) Συνήθεια.— Γενάρχης. ἑλληνικῆς φυλῆς. — Μέρος τοῦ παπουτσιοῦ.

14) Προσφιλὴς στοὺς Γερμανούς. — Κατάρα.— 'Αγγλικὸ γυναικεῖο ὄνομα.— Γένος.

15) Γερμανὸς Ναζὶ (ἐπών.). — 'Ελληνικὸ νησί.— Πρόβατο θηλυκὸ (καθ.). — Σύγχρονος συγγραφεὺς (ἐπών.).

16) Μῖξις.— 'Ανατολίτικο τραγοῦδι.

17) 'Απαίτησις.— Παράπτωμα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Κατελήφθη ἀπὸ τὰ στρατεύματά μας τὸ 1940—41.— Πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἑλληνικοῦ νομοῦ.

2) Τὰ παίρνουν οἱ καλοὶ μαθηταί. — Στὴν ἀριθμητικὴ ὑπάρχουν τέσσερες, ἐδῶ μονάχα μιά.

3) Νόμισμα τῆς Κίνας.— 'Ανώφελος κόπος.— Ὑποθετικὸν (ἀρχ.).

4) Φωνῆεν.— Χρονικὸ διάστημα. — Πόλις τῆς Μ. 'Ασίας, ἡ Φλαβιούπολις τῶν Βυζαντινῶν. — Μητρυιὰ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἕλλης.

5) 'Αρχαῖο πλοῖο.— Ὅμοια στὸ μέγεθος.— Μοναχικὴ πολιτεία.

6) Γειτειτρα ἡρώων.—... Γκέϊμπλ. — Φέρνει κέφι.

7) Λόφος ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά του στὴν 'Ιερουσαλήμ. — 21.— Νότα.— 'Η μύτη τῆς βελόνας.

8) 'Υποθετικόν.—Θέλησε τὸ 1940 να πιῆ καφὲ στὴν 'Αθήνα.— 'Αναφορικὴ ἀντωνυμία (γεν).

9) Θρίαμβος στὸ τάβλι.— Χρονικὸ ἐπίρρημα.

10) Δυὸ σύμφωνα ποὺ ἑνώνει συχνὰ ἡ κρητικὴ προφορά.— Τὸ φυλᾶμε καλὰ γιατὶ τὸ θεωροῦμε πολύτιμο. — Ποιότης ἐξαιρετική.

11) Χρησιμοποιεῖται στὰ χωριὰ γιὰ τὴ μεταφορὰ ὑγρῶν.— Συντομευμένος τίτλος.— Σύνδεσμος συμπλεκτικὸς μπροστὰ σὲ φωνῆεν.— Τρόπος λαβῆς στὴν πάλη, πιὸ γνωστὸς ὡς «πάρσιμο τῆς μέσης».

12) Νομίσματα μικρῆς ἀξίας. — Ἦταν ἄλλοτε τόπος ἐξορίας.— Χώρα τῆς Ν. Α. 'Ασίας.

13) Διανέμονται στὴν ἐκκλησία μιὰ φορὰ τὸ χρόνο.— Χρονικὸ ἐπίρρημα.— 'Ηρωΐς τοῦ Ζολᾶ.

14) Πρόθεσις.— Στὴ χώρα αὐτὴ βρισκόταν τὸ χρυσόμαλλο δέρας. — Μάρκα αὐτοκινήτων.—'Αγγλικὸς τίτλος.

15) Νούμερο (συντ.).— 'Ο ἀληθινός, ὁ ὑπάρχων.— Ἕξη.

16) Μέτρο βάρους (πληθ.).— Ἄφωνος.

17) Μυθολογικὸς γίγας, τὸν ὁποῖον ἐσκότωσε ὁ 'Ηρακλῆς.— Αὔξησις τῶν διαστημάτων ποὺ χωρίζουν διάφορα πράγματα.

ΠΑΝ. ΕΜ. ΓΑΛΗΝΟΣ

'Η λύσις τοῦ 299ου στὴ σελ. 76

✪✪✪

Οἱ 'Αμερικανίδες καπνίζουν περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄντρες

Μιὰ πρόσφατη στατιστικὴ ἀναφέρει ὅτι ἡ ἀναλογία τῶν γυναικῶν ποὺ καπνίζουν ἀπὸ 46% ποὺ ἦταν τὸ 1946, ἔφτασε τὰ 71% κατὰ τὸ τρέχον ἔτος. Τὸ ποσοστὸν τῶν ἀνδρῶν ποὺ καπνίζουν, ἀντίθετα, δὲν ξεπερνάει τὸ 65%.

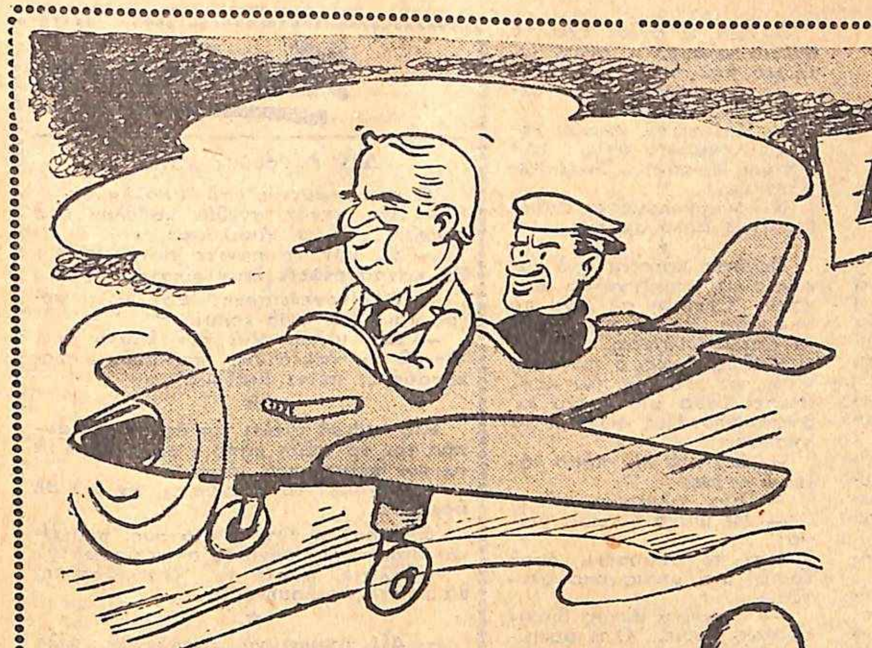

'Αφοῦ ἐδῶ στὸ τόπο μας, τόσα καὶ τόσα ἔτη,
φυτρώνει, ἀνθίζει μόνο του κι' ἀκμάζει τὸ ρουσφέτι,
θἄπρεπε στὰ σχολεῖα μας, χωρὶς πολυλογία
νὰ εἰσαχθῆ σὰν μάθημα κι' ἡ... Ρουσφετολογία,
ὥστε νὰ ξέρουν τὰ παιδιά, ὅταν ἀποφοιτοῦν
καὶ πᾶνε τὴν καριέρα τους, σὰν Ἕλληνες νὰ κά-
(νουν,
σὰν τὶ ρουσφέτια, καθ' ἑνός, θὰ πρέπη νὰ ζητοῦν
κι' αὐτό, γιὰ νἆνε βέβαιοι, πὼς δὲν θ' ἀποτυχάνουν.

★

Δὲν πάει νὰ γυρεύετε στὸν Ἄλφα ἢ στὸ Βῆτα,
ρουσφέτια ποὺ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ μποροῦν νὰ κά-
(μουν,
διότι, θέλοντας καὶ μή, πατᾶτε μέσ' τὴν πήττα
κι' οἱ χριστιανοί, δὲν θὰ μποροῦν ποτὲ νὰ σᾶς συν-
(δράμουν

★

Τὰ παραδείγματ' ἀφθονοῦν. 'Εὰν κανεὶς θελήση
σ' ἀεροπλάνο νὰ γενῆ, πιλότος, ξαφνικά,
σὲ ποιὸν θὰ πάη ἄραγε αὐτὸ νὰ τὸ ζητήση;
Ποιὸς εἶνε εἰδικώτερος στ' ἀεροπορικά;
Ποιὸς ἔχει τάχα πιὸ πολλὲς ἀπ' ὅλους, ὧρες πτή-
(σεως;
Μόνον ὁ ἀντιπρόεδρος, θαρρῶ, τῆς Κυβερνήσεως
Τσαλδάρης Κωνσταντῖνος,
ποὺ ὅπως ὅλοι ξέρομε κι' εἶνε γνωστὸν παγκοίνως,
πετοῦσ' ἐδῶ, πετοῦσ' ἐκεῖ, περνοῦσε κορφοβούνια
λὲς κι' ἦτανε ὁ ἄνθρωπος... πιλότος ἀπὸ κούνια.
Ὅποιος λοιπὸν ἐπιθυμεῖ τὸ βάπτισμα νὰ πάρη
ἀεροπόρου καὶ χωρὶς προσόντα περιττὰ
μ' ἕνα ρουσφέτι ἀκόλουθος ἂς γίνη τοῦ Τσαλδάρη
καὶ ὅλο θὰ πετᾶ!

★

'Ο κύριος πρωθυπουργός, δὲν εὐνοεῖ ρουσφέτια,
διορισμούς, προαγωγὲς καὶ κάτι ἄλλα τέτοια,
μὰ ὅμως «ὄχι» δὲν θὰ πῆ. Οὐδέποτε ἀρνεῖται
καὶ πρέπει νὰ προσέχετε, λιγάκι, συμπολῖται.
Διότι, σὰν ὑπόσχεται, ἀρχίζουν οἱ τρεχάλες
ἀνεβοκατεβαίνετε σὲ ὑπουργείων σκάλες
καὶ μπλέκετε μὲ τὰ «ναὶ μὲν» καθὼς καὶ τὰ «πλὴν
(ὅμως»
σᾶς λένε ὅτι «δυστυχῶς ἡ θέσις δὲν προβλέπεται»
ἀλλοῦ προσκρούει ὁ ὀργανισμός, ἀλλοῦ σκοντάφτει
(ὁ νόμος
καὶ ἡ συνέχεια..., ἕπεται.
Κι' ὅταν χαθῆ ἡ ἐλπίδα σας κι' ἀπελπισθῆτε τέλος
μένει ἐλαφρῶς κατάπληκτος ὁ κύριος Βενιζέλος!

★

Κανεὶς ἀπ' τοὺς πολιτικοὺς ρουσφέτι δὲν ἀρνεῖται,
μὰ νἆνε κάτι λογικὸ αὐτὸ ποὺ θὰ τοῦ πῆτε.
Στὸν ἄλλον ἀντιπρόεδρο, τὸν Παπανδρέου ἤτοι
μὲ τὸ μαλλὶ τὸ περμανὰντ καὶ τὴν κομψὴ τὴ
(μύτη.
δὲν πρέπει ὅ,τι δήποτε νὰ τοῦ ζητᾶ κανεὶς
παρὰ μονάχα τοῦτο:
— Κύριε ἀντιπρόεδρε, γυρεύω... Καλλονῆς
ν' ἀνοίξω 'Ινστιτοῦτο.
'Ο Παπανδρέου βέβαια, θὰ τὸ σκεφθῆ λιγάκι,
μὰ θὰ καλέση ἔπειτα τὸν ἰδιαίτερό του
καὶ θὰ τοῦ πῆ ἀπερίφραστα: Κύριε Πετρακάκη
γιὰ νὰ μὴν χάνη ἄδικα, ὁ νέος, τὸν καιρό του,
νὰ γίνη αὐτὸ ποὺ μᾶς ζητᾶ καὶ μὲ ρυθμὸ γοργο,
γιατὶ ἀπ' τοὺς πελάτες του... πρῶτος θὰ εἶμ' ἐγώ!..

★

Εἶνε μιὰ Τέχνη βέβαια ἡ Ρουσφετολογια.
Θέσεις ὑπάρχουν μπόλικες σὲ τόσα ὑπουργεῖα
μὰ πρέπει πάντοτε κανεὶς νὰ ξέρη τί ζητᾶ
ὥστε γερὸ καὶ στερεὸ σανίδι νὰ πατᾶ.
Δὲν πάει νὰ ζητήσετε τοῦ Ζέρβα νὰ σᾶς βάλη
στὸ Τελωνεῖο ἐλεγκτή. 'Αρμόδιος δὲν εἶνε.
Οὔτε καὶ δασοφύλακα, οὔτε σὲ θέσι ἄλλη
ποὺ δὲν τὴν προσεγγίζουνε τοῦ κύκλου του εὐθῦναι.
Σὰν τί νὰ τοῦ ζητήσετε στὶς ὧρες τὶς παροῦσες;
Μιὰ θέσι στὸ Μελόδραμα. Εἶν' αἴτησις σαφὴς
ὁ Ζέρβας δέ, συνδέεται μὲ Μουσικὴ καὶ Μοῦσες
ἐφ' ὅσον μοῦσι ἔτρεφε κι' ἦταν... μ ο υ σ ο τ ρ α φ ή ς.

★

'Εμπήκατε στὸ νόημα; Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλούστατον,
ὅσοι ρουσφέτια λογικὰ ἀπὸ ὑπουργοὺς ζητᾶτε,
θὰ πρέπη νὰ πηγαίνετε στὰ κέφια καὶ στὰ γοῦστα
(των
κι' ἐκεῖνο ποὺ γυρεύετε ἀμέσως τὸ ἀποκτᾶτε.
Στὸ Γιάννη Σοφιανόπουλο, τὸ πρόβλημα εἶν' ὀξὺ
καὶ θέσι γραμματέως του, ἂν θέλετε, νὰ ξέρετε
νὰ μὴν τοῦ πῆτε: Πάρτε με γιὰ χέρι σας δ ε ξ ί,
μὰ μόνο χέρι ἀ ρ ι σ τ ε ρ ό... γ ι ὰ νὰ τὸν καταφέ-
(ρετε.

★

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πιὸ πολλά. Στὸν κύριο Πλυτᾶ
μόλις θὰ γίνη δήμαρχος κάτι θὰ τοῦ ζητήσωμε
χωρὶς προσόντα βέβαια καὶ μέσα δυνατὰ
μὰ καθαρὰ καὶ ξάστερα πρέπει νὰ τοῦ μιλήσωμε:
— Κάνε τὸ ρουσφετάκι μου καὶ μὴν πολυνοιαστῆς
γιατὶ ἀπὸ μέ, δὲν πρόκειται νὰ βγῆς ζημιωμένος.
'Αφοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος ἦσουν ἀσφαλιστὴς
ὁ Δῆμος μας 'Αμβρόσιε, θὰ εἶνε ἀσφαλισμένος!

★

Ρουσφέτι ἀπὸ τὸν Κοτζιᾶ, εἶν' εὔκολο πολὺ
ἀμέσως τοῦ εἶσθε συμπαθής, τὸ λέω ἐπισήμως
καὶ σᾶς ἀκούει, ἂν τυχὸν—αὐτὴ 'ναι ἡ συμβουλὴ—
μὲ τρόπο τοῦ ἀναφέρετε ὅτι καλεῖσθε Δ ῆ μ ο ς!

★

Στὸν τελευταῖο πρωθυπουργό, τὸ Μαῦρο Καβαλλάρη,
τὸ πρᾶγμα εἶνε εὔκολο, γιατὶ ἔχει τὸ ἰδίωμα,
νὰ μὴν ἀρνῆται τίποτα... τὴν ἔχει αὐτὴ τὴ χάρι
καὶ βγάζει κι' ἀπ' τὶς φυλακὲς μ' ἕνα ἁπλὸ ση-
(μείωμα.
Σ' αὐτὸν θὰ τρέξουν βέβαια οἱ σύζυγοι οἱ καϋμένοι
ποὺ εἶνε ἀπ' τὶς γυναῖκες τους σχεδὸν... φυλακισμένοι
καὶ θὰ ζητήσουν ἀσφαλῶς, ἄρσι μιᾶς ἀδικίας
μὲ νόμο τῶν «συζυγικῶν μέτρων ἐ π ι ε ι κ ε ί α ς».

★

Ρουσφέτι τὸ 'Ελληνικόν, τὸ 'Ελληνοπρεπές...
Ὅσοι τυχὸν τὸ ρίχνετε στὴ ρουσφετολογία
κι' ἀπὸ ρουσφέτι θέλετε νὰ δῆτε προκοπὲς
νὰ τὸ ζητᾶτε πονηρὰ καὶ μέ... φιλολογία.
Πρέπει προσόντα νἄχετε γι' αὐτὰ τὰ ρουσφετάκια
καὶ ὁ Καρτάλης εὔκολα μπορεῖ νὰ διορίση
ὅποιον μπροστά του ἐμφανισθῆ μὲ μιὰ ὀκᾶ μου-
(στάκια
γιατὶ ὁ Καρτάλης θὰ τὸν δῆ καὶ θὰ τὸν συμπα-
(θήση.

★

'Ο Σβῶλος, ὅσο δήποτε κι' ἂν δὲν σᾶς συμπαθῆ
ρουσφέτι ἂν τοῦ ζητήσετε, θὰ σᾶς τοποθετήση
ἐὰν τυχὸν φροντίσετε καὶ πληροφορηθῆ
οἰκονομίες δουλικῶν πὼς ἔχετε μασήσει.

★

Αὐτὰ λοιπὸν νὰ τἄχετε οἱ Ἕλληνες ὑπ' ὄψει
γιατ' εἶνε ἀποτελέσματα μελέτης σοβαρᾶς
καὶ ἂν ρουσφέτι θέλετε, πρωτίστως νὰ σᾶς κόψη
τί θέλει κάθε ἀρχηγός, Δεξιᾶς κι' 'Αριστερᾶς.
Ρουσφέτι!... Τί τὰ θέλετε; Χωρὶς ντροπὲς πολλὲς
εἶνε φυτὸν ἑλληνικόν, φυτὸν ἀειθαλές,
χωρὶς ρουσφέτι ὁ Ἕλληνας πραγματικὰ δὲν ζῆ
κι' εἶνε τὸ ρουσφετάκι του, νὰ ποῦμε, μαγαζὶ
ποὺ τοῦ προσφέρει τὴ ζωή, μὲ τρόπους διαφόρους
καὶ μαγαζὶ ἐλεύθερο... ποὺ δὲν πληρώνει φόρους!

ΓΙΑΝΝ.

Σκίτσα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

Δὲν εἶνε, βέβαια, κανὼν ἀλλὰ ὑπάρχουν πολλὰ γκαρσόνια προθυμότατα, ταχύτατα, εὐγενέστατα κι' ἀθεραπεύτως ἐπιρρεπῆ στ' ἀθροιστικὰ λάθη.

Παρέα ἀπὸ τρεῖς κυρίους καὶ δυὸ κυρίες καθόταν σ' ἕνα κέντρο τῆς φαληρικῆς ἀκτῆς κι' ἀφοῦ ἔφαγε καὶ ἤπιε, ἦρθε καὶ λιγάκι στὸ τσακὶρ κέφι. Οἱ κύριοι ἔλεγαν ἀστεῖα, οἱ κυρίες γελοῦσαν θορυβωδῶς, ὕστερα πιάσαν καὶ τὸ τραγουδάκι κι'

ἐν τέλει ἑτοιμάστηκαν νὰ φύγουν. Ζήτησε τὸν λογαριασμὸ ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς κυρίους καὶ τὸ γκαρσόνι κατέφθασε μὲ μειδιάματα καὶ προθυμία ἀφίνοντας τὸ σημείωμα μὲ τὰ νούμερα ἐπάνω στὸ τραπέζι. Κανονικῶς ὁ πληρώνων κύριος θἄπρεπε νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στὸ τελευταῖο νούμερο, νὰ πληρώση καὶ νὰ λήξη ἡ ἱστορία. Ἀλλὰ ὁ πληρώνων κύριος ἦταν λιγάκι λεπτολόγος, δὲν τοῦ ἄρεσε τὸ νούμερο κι' ἄρχισε τὸν ἔλεγχο μὲ τὴν ἐπιμονὴ εἰσαγγελέως ποὺ ἐλέγχει ταμεῖο μὲ λογιστικὲς ἀνωμαλίες.

— Τί εἶνε ἐδῶ;

— Τὰ μπαρμπουνάκια σας, κύριε.

— Πόσες μερίδες ἔχεις; Ἔξη;

— Ὤ, παρντόν, λάθος! Πέντε.

Καὶ τὸ γκαρσόνι ἔσπευσε νὰ σβύση τὶς ἔξη καὶ νὰ γράψη πέντε.

— Τί εἶνε ἐδῶ;

— Δυὸ μερίδες καλαμαράκια.

— Καλαμαράκια; Φάγαμε, βρὲ παιδιά, καλαμαράκια;

Τὸ γκαρσόνι τινάχτηκε ἀπαρηγόρητο:

— Ὤ, παρντὸν λάθος! Τὰ καλαμαράκια ἦταν τῆς πλαϊνῆς παρέας.

— Καὶ τἄβαλες σὲ μᾶς;

— Παρντόν! Συγγνώμην! Ἀφηρημάδα! Πῶς τὄπαθα αὐτό; Ποτὲ δὲν τὦχα πάθει.

Καὶ τὸ γκαρσόνι ἔσπευσε νὰ σβύση τὶς δυὸ μερίδες καλαμαράκια.

— Ἐδῶ τί ἔχεις;

— Τὶς μπριζόλες.

— Ἀπὸ πόσο τὶς βάζεις;

— Ὤ, παρντὸν λάθος!

Καὶ πάλι τὸ γκαρσόνι, ἔφυσε ἐν σπουδῆ τὴν ἄκρη τοῦ μολυβιοῦ κι' ἔσπευσε νὰ διορθώση τὸ λάθος. Καὶ ἡ μὲν ἄλλη παρέα, ἐν εὐθυμίᾳ διατελοῦσα καὶ... μὴ πληρώνουσα εἶχε ξεκαρδιστῆ στὰ γέλια μὲ τὶς συνεχεῖς ἀναπηδήσεις τοῦ γκαρσονιοῦ, ὁ πληρώνων, ὅμως, κύριος εἶχε ἐξαγριωθῆ.

— Βρὲ ἀφιλότιμε ἕνα λάθος νὰ στὸ συγχωρήσω. Δεύτερο λάθος νὰ στὸ συγχωρήσω. Μὰ ἐδῶ δὲν ὑπάρχει ἕνα σωστὸ νούμερο!...

Καὶ τὸ γκαρσόνι μὲ ἀπελπισία:

— Κύριε, νὰ σᾶς ἐξηγήσω. Μοῦ συμβαίνει ἕνα τρομερὸ οἰκογενειακὸ ἀτύχημα καὶ τἄχω χαμένα ἀπόψε. Νὰ μὲ συμπαθᾶτε. Δὲν ξέρετε σὲ τί χάλι βρίσκομαι.

Ὁ κύριος συγκινηθεὶς πλήρωσε τὸν λογαριασμό, διορθωμένο, παρατηρώντας:

— Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι τὸ οἰκογενειακό σου ἀτύχημα δὲν σ' ἔκανε νὰ κάνης οὔτε ἕνα λάθος εἰς βάρος σου. Ὅλα τὰ λάθη εἰς βάρος τῆς δικῆς μου τσέπης ἔγιναν.

Καὶ τὸ γκαρσόνι μὲ ἀφέλεια:

— Σύμπτωσις!

Ἡ παρέα ἔφυγε ὡστόσο μὲ γέλια.

★

Κυρία ποὺ ὁδηγεῖ αὐτοκίνητο περνᾶ ξυστὰ ἀπὸ ἕναν πιτσιρίκο καὶ φρενάρει ἀπότομα. Ὁ πιτσιρίκος μ' ἕνα σάλτο βρίσκεται μακρυὰ ἀπ' τὴ ρόδα, ποὺ παρὰ πέντε νὰ τὸν πάρη ἀπὸ κάτω. Ἔντρομη ἡ κυρία στρέφεται καὶ τὸν ρωτᾶ:

— Μήπως σὲ χτύπησα, μικρέ;

Κι' ὁ πιτσιρίκος:

— Ὄχι μαντάμ! Τράβα παρακάτω καὶ σίγουρα θὰ πετύχης ἄλλον, ἔτσι ποὺ πᾶς!...

Κι' ἐνῶ ἡ κυρία βάζει μπρὸς καὶ φεύγει, ὁ πιτσιρίκος ἀποφαίνεται:

— Ἄ, μωρὴ κόφτρα μαυραγορίτισσα!...

★

Ὑπαίθριος πωλητὴς ἔχοντας μπροστά του ἕνα πανέρι μὲ διάφορα ψιλικὰ φώναζε:

— Πάρτε, κύριοι! Πάρτε.

κυρίες! Εἶνε τὰ τελευταῖα ἀμερικανικὰ εἴδη! Πάρτε τὰ τελευταῖα εἴδη τοῦ... σχεδίου Μάρσαλ!..

Κι' ἄλλοι μὲν διαβάτες ἀντιπερνοῦσαν ἀδιάφοροι κι' ἄλλοι χαμογελοῦσαν. Ἕνας, ὡστόσο, σταμάτησε καὶ κυττώντας τὸ πανεράκι ρώτησε τὸν ὑπαίθριο πωλητή:

— Καὶ τί σχέσι ἔχει τὸ σχέδιο Μάρσαλ μ' αὐτὲς τὶς τρίχες ποὺ πουλᾶς;

Κι' ὁ πωλητὴς πειραγμένος:

— Καὶ τί σὲ νοιάζει κύριος; Κουμάντο στὶς... τρίχες μου θὰ κάνης; Ἄντε παράτα με!

Κι' ὁ τριχολογήσας ἀπῆλθε δίχως ἄλλο σχόλιο.

★

Πελάτης κάθεται στὸ καφενεῖο καὶ παραγγέλλει ἕναν καφέ. Ἔρχεται σὲ λίγο τὸ γκαρσόνι, ἀφίνει τὸν καφὲ κι' ἀπομακρυύνεται.

Καθώς, ὅμως, ὁ πελάτης, κάνει νὰ ρουφήξη τὸν καφὲ βλέπει μέσα μιὰ μυῖγα κι' ἀγανακτησμένος φωνάζει τὸ γκαρσόνι:

— Δὲν μοῦ λὲς πόσο κάνει ὁ καφές;

— Ἕνα χιλιάρικο, κύριε.

— Μὲ μυῖγα ἢ χωρὶς μυῖγα;

Καὶ τὸ γκαρσόνι, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ φλυτζάνι:

— Ἡ μυῖγα ἐκτὸς διατιμήσεως, κύριε. Ὅ,τι προαιρεῖσθε...

Θηρίο γίνεται ὁ πελάτης:

— Μωρὲ μπράβο! Δὲν φτάνει ὅτι μοῦ σερβίρισες

καφὲ μὲ μυῖγα, μὰ κάνεις καὶ πνεῦμα ἀπὸ πάνω!

Ἀλλὰ τὸ γκαρσόνι ἦταν τῦπος:

— Ἄν, κύριε, φανταζόσαστε ὅτι σᾶς ἔρριξα σκοπίμως τὴ μυῖγα μὲ ἀδικεῖτε. Νὰ διεξαχθοῦν ἀνακρίσεις γιὰ νὰ δοῦμε ἂν πρόκειται περὶ ἐγκλήματος ἢ αὐτοκτονίας.

Κι' ὁ πελάτης ἔξαλλος ἀκόμα φεύγει.

★

Στὸ τράμ. Μεσημέρι. Συνωστισμός. Ἕνας ἡλικιωμένος κύριος βρέθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ στρουμπουλὴ μικρούλα καὶ βρῆκε, φαίνεται, τὴ θέσι του βολικὴ ὥστε δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεκολλήση. Ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ γινόταν κι' ἀπερίγραπτα ἐνοχλητικὸς στὴν στρουμπουλὴ μικρούλα. Ὁπότε ἐκείνη γύρισε καὶ τὸν ἔβρισε:

— Κύριε δὲν κάνετε παραπέρα; Τί στριμωχτήκατε ἐπάνω μου; Ἀναιδέστατε!

Τὴν ἔκρηξι τῆς στρουμπουλῆς καὶ θαρραλέας μικρούλας ἐπακολούθησε ὁμόθυμη ὑποστήριξι τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν:

— Σὰν δὲν ντρεπόμαστε!

— Γέρος ἄνθρωπος!

— Συχαμένοι ἄνθρωποι!

Μπροστὰ στὴν γενικὴ αὐτὴ ἐπίθεσι ὁ ἡλικιωμένος ἐφαψίας δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη περισσότερο κι' ἔσπευσε νὰ κατέβη, ἀφοῦ, ὅμως, γύρισε στοὺς ἄρρενες ἐπιβάτες ποὺ τὸν ἔβριζαν κι' ἐξαπέλυσε τὴν κουβέντα του σὲ τόνο ἀπολογητικό:

— Ὁ ἀναμάρτητος τὸν λίθον βαλέτω!

Κι' ἀπομακρύνθηκε τρεχάλα γιὰ νὰ μὴν τοῦ ἔρθουν βροχὴ οἱ καρπαζιὲς τῶν ἄλλων ἀναμαρτήτων ἢ ἁμαρτωλῶν.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Χιοῦμορ

Δὲν ἐννοοῦσε αὐτὸν

Ὁ προϊστάμενος στὸν ὑπάλληλο:

— Δὲν πατᾶς σχεδὸν καθόλου στὸ γραφεῖο! Θὰ σ' ἀπολύσω!

— Ὤ, μὴν τὸ κάνετε αὐτό, κύριε! Θὰ καταστρέψετε ἕναν οἰκογενειάρχη...

— Τί οἰκογενειάρχη; Ἐσὺ εἶσαι μόνος σου, ἕνα ξερὸ κορμί.

— Δὲν μιλάω γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ἐννοῶ τὸν ταμία σας, ποὺ μοὔχει προκαταβάλει πέντε μισθούς!...

★

Μιὰ πεθερὰ πιέζει τὸν ἄρρωστο γαμπρό της νὰ πάρη κάποιο φάρμακο. Γιὰ νὰ τὸν πείση, τοῦ λέει:

— Δέχομαι νὰ κρεμαστῶ, ἂν δὲν σὲ ὠφελήση.

Ἐπεμβαίνει τότε ὁ γιατρός, ποὺ εἶναι παρών, καὶ συνιστᾷ στὸν ἄρρωστο:

— Ἐλᾶτε, πάρτε το. Ὁπωσδήποτε, θὰ βγῆτε ὠφελημένος!...

★

— Δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ, φίλε μου, πὼς ἡ γυναῖκα σου σοὔσπασε τὸ κεφάλι πετάγοντάς σου πουρὲ πατάτα!

— Καὶ ὅμως... Μόνο ποὺ ὁ πουρὲς βρισκόταν μέσα στὴν κατσαρόλα!...

★

— Τὸ πῆρα ἀπόφασι, θὰ παντρευτῶ! Θὰ ζητήσω νὰ βρῶ μιὰ καλὴ γυναικούλα. Θἄχω ἕνα ὡραῖο σπιτάκι, καθαρὸ καὶ περιποιημένο, θὰ τρώω νόστιμα φαγιά, θὰ περνάω τὰ βράδυα μου ἥσυχος στὴν τραπεζαρία... Ζωὴ χαρισάμενη!... Τί λὲς κι' ἐσύ, φίλε μου;

— Λέω πώς, μ' αὐτὲς τὶς ἰδέες ποὺ ἔχεις, δὲν πρέπει νὰ παντρευτῆς!...

★

Ἕνας σύζυγος γυρίζει ἀργὰ τὴ νύχτα στὸ σπίτι του, ἀπὸ γλέντι.

— Μπορῶ νὰ μάθω ποῦ ἤσουν ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα; τὸν ρωτάει ἡ γυναῖκα του ἔξω φρενῶν.

— Ποῦ νὰ στὰ λέω τί ἔπαθα!... Εἶχα πάει νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Ζωολογικὸ μουσεῖο καὶ μ' ἔκλεισαν μέσα κατὰ λάθος.

— Κι' αὐτὴ ἡ γρατζουνιὰ ποὺ ἔχεις στὸ πρόσωπό σου;

— Μοῦ τὴν ἔκαμε... μιὰ τίγρις, ποὺ δὲν ἦταν καλὰ βαλσαμωμένη!...

★

Ἕνας κύριος παρουσιάζεται σὲ μιὰ θυρίδα τοῦ Ταχυδρομείου καὶ ζητάει ἕνα χιλιόδραχμο γραμματόσημο, δίνοντας συγχρόνως ἕνα δεκαχίλιαρο.

Ἡ ὑπάλληλος, μισοκοιμισμένη ἀπ' τὴ ζέστη, τοῦ λέει μ' ἀδιαφορία:

— Δὲν ἔχω ρέστα, κύριε. Περᾶστε ἀργότερα...

— Τότε θὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι, ἐπιμένει ὁ κύριος, νὰ μοῦ δῶστε 1 γραμματόσημο χιλιόδραχμο, 4 πεντακοσιόδραχμα, 40 τῶν 100 δραχμῶν καὶ 60 τῶν 50 δραχμῶν.

Περιττὸν νὰ προσθέσουμε ὅτι ὁ κύριος πῆρε ἀμέσως τὸ χιλιόδραχμο γραμματόσημο καὶ τὰ ρέστα του!...

★

Ὁ γιατρὸς λέει στὴ γυναῖκα ἑνὸς ἀρρώστου χωρικοῦ:

— Σᾶς εἶπα χτὲς νὰ φτιάσετε ἕνα κατάπλασμα γιὰ τὸν ἄντρα σας.

— Τοῦ τὄφτιασα, γιατρέ. Μά, ὅσο κι' ἂν τὸν ἐβίασα, δὲν θέλησε νὰ φάη περισσότερο ἀπ' τὸ μισό!

★

Στὸ ρεστωράν:

— Γκαρσόν! Αὐτὴ ἡ γάτα σας εἶνε πολὺ ἐνοχλητική. Δὲν μπορεῖς νὰ τὴ βγάλης ἔξω;

— Νὰ σᾶς πῶ, κύριε: Ἐπειδὴ ἔχομε μαγειρέψει σήμερα λαγὸ στιφάδο, ὁ διευθυντὴς θέλει νἆνε παροῦσα ἡ γάτα, γιὰ νὰ καθησυχάζη ἡ πελατεία!

Ἡ δευτέρα παρουσία ΤΩΝ... ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Ἀπηχήσεις τῆς 28ης Ὀκτωβρίου

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο ποὺ ἐκήρυξε τὰ μεσάνυχτα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἡ φασιστικὴ Ἰταλία, ἡ Ἀθήνα εἶχε νὰ ὑπερηφανεύεται γιὰ πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ αὐτοκίνητά της. Κοῦρσες ὑπερπολυτελείας διέσχιζαν τοὺς δρόμους της σὲ μεγάλη ἀφθονία. Ὅ,τι εἶχε νὰ παρουσιάση ἡ ἀμερικανικὴ καὶ ἡ εὐρωπαϊκὴ αὐτοκινητιστικὴ βιομηχανία σὲ κομψότητα, σὲ «γραμμὴ» καὶ σὲ πολυτέλεια, τὸ συναντοῦσε κανεὶς στοὺς δρόμους τῆς πρωτευούσης.

Αὐτὲς λοιπὸν οἱ κοῦρσες ἔκαναν τὴν τελευταία ἐπίδειξί τους στὴν Ἀθήνα τὴν 28η Ὀκτωβρίου. Οἱ ἰδιοκτῆτες τους — ἀνύποπτοι οἱ περισσότεροι — τὶς ἔβγαλαν βόλτα πρωΐ-πρωῒ καὶ λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι διάβαζαν τό... φιρμάνι: «Οἱ κάτοχοι ἐπιβατικῶν καὶ φορτηγῶν αὐτοκινήτων, πάσης κατηγορίας, ὀφείλουν νὰ προσκομίσουν ἀμέσως τὰ ὀχήματά των κλπ...».

Πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι κανεὶς δὲν ἐδυσφόρησε γιὰ τὴν ἀνακοίνωσι. Πρόθυμα ὡδήγησαν ὅλοι τὰ αὐτοκίνητά τους στὴν ἁρμοδία ἐπιτροπὴ τῶν πολεμικῶν ἐπιτάξεων, ἡ ὁποία τὰ παρελάμβανε, τὰ κατέγραφε καὶ παρέδιδε στοὺς ἰδιοκτήτας μιὰ ἀπόδειξι, συνοδεύοντάς την μὲ μιὰ στερεότυπη δήλωσι:

— Τὰ αὐτοκίνητα θὰ σᾶς ἀποδοθοῦν στὸ τέλος τοῦ πολέμου...

Ἀπὸ τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης οἱ γνώριμες κοῦρσες κυκλοφοροῦσαν πάλι βιαστικὰ στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, ἀλλὰ μὲ νέους ὁδηγούς: τοὺς στρατιῶτες. Τὰ αὐτοκίνητα ἀνῆκαν πιὰ στὴν ὑπηρεσία τῆς πατρίδος. Κατὰ δεκάδες ἔφευγαν ἤδη γιὰ τὸ μέτωπο, ἀφοῦ πρῶτα καμουφλαριζόνταν καταλλήλως γιὰ τὸν φόβο τῶν βομβῶν τῆς ἀεροπορίας τοῦ Τσιάνο.

★

Ἔμεινε λοιπὸν χωρὶς αὐτοκίνητα ὁ ἄμαχος πληθυσμὸς Ἀθηνῶν; Ὄχι. Τὸ θαῦμα τῆς δευτέρας παρουσίας τῶν παμπαλαίων καὶ σαραβαλιασμένων αὐτοκινήτων, ποὺ εἶχαν ἐξυπηρετήσει τὴ γενεὰ τοῦ.... πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ἔγινε. Μέσα σὲ λίγα εἰκοσιτετράωρα. Ποῦ βρέθηκαν τόσοι τάφοι αὐτοκινήτων; Καὶ ποῦ βρέθηκαν τόσα σκουριασμένα παλησίδερα, τόσες ἀρχαῖες ρόδες, τόσα περίεργα ἁμαξώματα; Καὶ πρὸ παντὸς ποῦ βρέθηκε τόση ἱκανότης ἀνασυγκροτήσεως τῶν λειψάνων μιᾶς παλαιᾶς ἐποχῆς;

Γενικὰ ἡ ἐφευρετικότης τῶν Ἑλλήνων εἶνε ἀξιοθαύμαστη. Ἀλλὰ ἡ ἐφευρετικότης αὐτῶν ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ αὐτοκίνητα δὲν ἔχει ὅρια. Ἔτσι δὲν εἶνε περίεργο τὸ ὅτι τὸ πρωῒ τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στοὺς Ἀθηναϊκοὺς δρόμους ἀρκετοὶ καρνάβαλοι, πανύψηλοι, ψευτομπογιατισμένοι, ψευτοπεριποιημένοι, βρυχώμενοι ἐλαφρῶς ἀπειλητικοί, ἀλλὰ δυσκίνητοι καὶ παρ' ὅλα ταῦτα χρησιμώτατοι. Οἱ κυρίες τῆς παλαιᾶς γενεᾶς τοὺς εἶδαν μὲ συγκίνησι. Οἱ κομψευόμενες τῆς νέας γενεᾶς τοὺς εἶδαν μέ... φρίκη στὴν ἀρχή. Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ταξιδέψουν μ' αὐτὰ τὰ θηριώδη κατασκευάσματα; Κι' ὅμως ταξίδεψαν. Καὶ τὰ συνήθισαν. Καὶ τὰ θυμόνταν μὲ βαθύτατη συγκίνησι στὰ χρόνια τῆς κατοχῆς, ὅταν ἐθριάμβευαν τὰ ἱστορικὰ γκαζοζέν.

★

Ἔτσι λοιπὸν τὰ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα σαράβαλα ἔγιναν τὰ συμπαθῆ φαινόμενα τῶν ἀθηναϊκῶν δρόμων. Περισσότερο ὅμως ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα τροχοφόρα ἔκαναν ἐντύπωσι οἱ ἰδιοκτῆται τους. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτούς, ἦσαν παληοὶ ἁμαξάδες, ποὺ τοὺς ἐγνώριζε ὅλη ἡ πρὸ τοῦ 1915 Ἀθήνα καὶ οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀναγκασθῆ νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ μόνιππά τους καὶ νὰ μεταβληθοῦν σέ... μηχανοκινήτους μετὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ αὐτοκινήτου: ὁ μπάρμπα Ἀπόστολος, ὁ Ἀράπης, ὁ μπάρμπα Στάθης, ὁ Λαλάκης, ὁ Νικολάρας κι' ἕνα σωρὸ ἄλλοι, σημαίνουσες φυσιογνωμίες μιᾶς ρωμαντικῆς ἐποχῆς ποὺ τὴ συνέτριψε ὁ πολιτισμὸς τῆς βενζίνης.

Ὅλοι αὐτοὶ βρέθηκαν καθισμένοι στὸ βολάν. Ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι σωφὲρ τῆς Ἀθήνας — ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἀντικατέστησαν τὰ μόνιππά τους μὲ αὐτοκίνητα — κι' ἐκεῖ ποὺ εἶχαν ἀποσυρθῆ καὶ περνοῦσαν μὲ ὅλη τὴ δυνατὴ ἡσυχία τὰ γηρατειά τους, ὑποχρεώθηκαν νὰ ἐπανέλθουν στὴν ἐνεργὸ δρᾶσι καὶ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὸν ἄμαχο πληθυσμὸ τῆς πρωτευούσης.

Ὁ μπάρμπα Ἀπόστολος βγῆκε στὴν πλατεῖα Κολωνακίου πρωῒ-πρωῒ τῆς 1ης Νοεμβρίου μὲ τὸ «αὐτοκίνητό» του. Βρυχόταν παράξενα τὸ τροχοφόρο ἐνῶ διέσχιζε τὴν ὁδὸ Σκουφᾶ, τόσο, ποὺ τρόμαζαν μερικοὶ ἀφηρημένοι Ἀθηναῖοι. Πρῶτος πελάτης τοῦ βενζινοκινήτου Λαζάρου ἦταν μιὰ μικρούλα, τσαχπίνα κομψευομένη, ποὺ βιαζόταν νὰ φθάση στὰ Παραπήγματα γιὰ ν' ἀποχαιρετήση τὸ μνηστῆρα της. Ἀλλὰ ὁ γέρο Λάζαρος δὲν ἔτρεχε σάν... φασίστας. Πήγαινε μὲ τὸ κέφι του. Ἡ νεαρὴ κομψευομένη ἔβαλε τὶς φωνές:

— Ἄϊντε, μπάρμπα... Θὰ βραδυαστοῦμε ἐδῶ...

Δὲν πρόλαβε ἡ καϋμένη νὰ τελειώση τὴ φράσι της. Ὁ τροχοφόρος βετεράνος χτύπησε σὲ μιὰ πέτρα καὶ σταμάτησε ἀπότομα. Συμφορά! Ἔκλαιγε ἡ μικρούλα. Καὶ τὴν παρηγοροῦσε ὁ μπάρμπα Ἀπόστολος:

— Τί νὰ σοῦ κάνη κι' αὐτό, κοκκόνα μου. Τὸ εἶχα 18 χρόνια σὲ μιὰ ἀποθήκη γιατὶ λυπόμουν νὰ τὸ πουλήσω γιὰ παλησιδερικά. Τώρα τὸ ξαναζωντάνεψα, μὰ δὲν ἀντέχει. Ἄντε τώρα νὰ πᾶς στὴ δουλειά σου μὲ τὰ ποδαράκια σου...

★

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ περίεργα μηχανικὰ κατασκευάσματα ποὺ ἔβγαλε στὴν ἐπιφάνεια ἡ... Δευτέρα Παρουσία τῶν αὐτοκινήτων, ἔκαναν μιὰ χαρὰ τὴ δουλειά τους. Προσέφεραν πολύτιμες ὑπηρεσίες καὶ οἱ ἰδιοκτῆται τους ἦσαν ὑπερήφανοι γι' αὐτό. Οἱ ἀσπρομάλληδες ὁδηγοὶ εἶχαν ἀνακτήσει τὸ παληό τους κέφι, καὶ θεωροῦσαν τοὺς ἑαυτούς τους ἐπιστρατευμένους χάριν τοῦ ἀγῶνος. Δὲν εἶχαν ἄδικο. Ἡ ὑπηρεσία ποὺ προσέφεραν στοὺς ἀρρώστους, στοὺς ἡλικιωμένους, σ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ἀπομείνει στὴν Ἀθήνα ἐπειδὴ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ πᾶνε στὸ μέτωπο, δὲν ἦταν μικρή. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁδηγοὺς αὐτούς, ὁ Νικολάρας, ποὺ ἦταν ἁμαξᾶς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Δεληγιάννη καὶ τώρα «κατάντησε σωφὲρ» ὅπως ἔλεγε μὲ περιφρόνησι εἶχε τὴ μανία νὰ μεταφέρη δωρεὰν τοὺς φτωχοὺς καὶ ἀρρώστους. Δὲν ἔπαιρνε λεφτὰ παρὰ μόνον ἀπὸ τοὺς «δεδηλωμένους» εὐπόρους, κι' αὐτὸ γιὰ νὰ προμηθεύεται τὴν ἀπαιτουμένη βενζίνα.

Ὁ Νικολάρας πῆρε μιὰ μέρα τὸ σαράβαλό του καὶ πῆγε στὴ Λαμία, μεταφέροντας νοσοκόμες. Δὲν τὰ κατάφερε ὅμως νὰ ἐπιστρέψη. Ὁ τροχοφόρος Λάζαρος ἔπεσε σ' ἕνα χαντάκι κι' ἔγινε σμπαράλια. Ἔπεσε κι' αὐτὸς ὑπὲρ πατρίδος...

Καὶ πόσοι ἀκόμα βετεράνοι τῆς ρόδας δὲν ἔπεσαν!

Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΜΙΚΡΟ ΑΛΛΑ ΓΕΡΟ!

Ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικὸς Ἄλφρεντ Τάμπ, ἡλικίας 68 χρόνων, περνάει τὸν καιρό του φτιάχνοντας παράξενα ποδήλατα. Στὴ φωτογραφία μας τὸν βλέπετε τὴ στιγμὴ ποὺ δοκιμάζει τὸ πιὸ μικρὸ ποδήλατό του. Τὸ ποδηλατάκι αὐτὸ χωράει στὸ συρτάρι ἑνὸς γραφείου. Εἶνε ὡστόσο πολὺ γερό, τρέχει σὰν τὰ ἄλλα ποδήλατα καὶ ἀντέχει ὅσο καὶ ἐκεῖνα.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Ὁ Ἀμερικανὸς Τσάρλς Μένιερ, κερδίζει τὸ ψωμί του κάνοντας τὸ πιὸ παράξενο ἐπάγγελμα στὸν κόσμο. Ἔχει εἰδικευθῆ στὴν κατασκευὴ ὁμοιωμάτων τεράτων καὶ ἀγρίων θηρίων. Ἐργάζεται δὲ γιὰ λογαριασμὸ μιᾶς μεγάλης ἀμερικανικῆς ἑταιρείας, ποὺ χρησιμοποιεῖ τὰ ψεύτικα αὐτὰ τέρατα στὸ «γύρισμα» ταινιῶν φρίκης καὶ τρόμου.

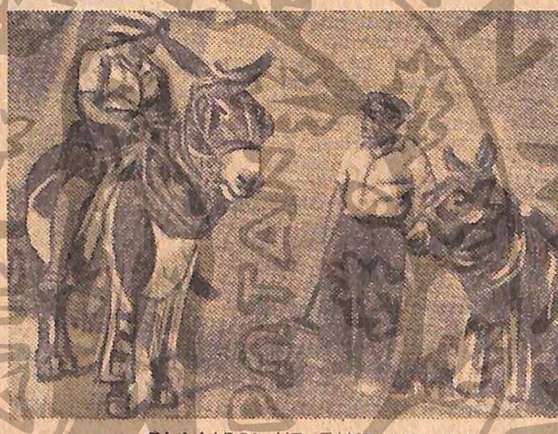

ΓΑΙΔΑΡΟΙ ΜΕ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙΑ!

Τὰ πλοῖα ποὺ πηγαίνουν ἀπὸ τὴν Γαλλία στὴν Ἀμερικὴ περνᾶνε κοντὰ ἀπὸ τὴ γαλλικὴ νῆσο Ρέ. Οἱ ναυτικοὶ τὴν ξέρουν καλά, γιατὶ ἔχει ἕνα ἐξαιρετικὰ ἰσχυρὸ φάρο. Τὸ νησὶ εἶνε ὅμως γνωστὸ καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο παράξενο χαρακτηριστικό του: Τὰ γαϊδούρια, ἐκεῖ, φοροῦν ὅλα... παντελόνια! Οἱ χωρικοὶ δὲν τὸ κάνουν αὐτὸ ἀπὸ ἰδιοτροπία, ἀλλὰ γιὰ νὰ προστατεύσουν τὰ ζῶα τους ἀπὸ τὶς ἐνοχλητικὲς μυῖγες καὶ τὰ μεγάλα κουνούπια ποὺ ἀφθονοῦν στὸ νησί. Μία... γραφικότης ποὺ δὲν ὀφείλεται σὲ ἰδιοτροπίες νεοπλούτων...

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ 2 ΚΟΣΜΩΝ

ΠΕΡΣΙΑ - ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ
Τὸ σταυροδρόμι τῆς Ἀσίας

ΑΝΑΜΕΣΑ στὸν κύριο ὄγκο τῆς ἀσιατικῆς ἠπείρου καὶ τὸ δυτικὸ τμῆμα της, ποὺ βρέχεται ἀπὸ τὰ γαλανὰ νερὰ τῆς Μεσογείου, βρίσκονται δυὸ χῶρες, ποὺ ἔχουν ἀποκληθῆ «κατώφλι τῆς Ἀσίας», γιατὶ ἀποτελοῦν τὸ μοναδικὸ πέρασμα γιὰ κεῖνον ποὺ θὰ θελήση νὰ προχωρήση στὸ ἐσωτερικό της. Οἱ δυὸ αὐτὲς χῶρες εἶνε ἡ Περσία καὶ τὸ Ἀφγανιστάν. Ὁ κόμης Γκομπινὼ μᾶς δίνει στὸ βιβλίο του «Τρία χρόνια στὴν Ἀσία»— εἶχε χρηματίσει γραμματεὺς πρεσβείας καὶ κατόπιν πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας στὴν Τεχεράνη — μιὰ παραστατικὴ εἰκόνα τῆς ἰδιομόρφου γεωλογικῆς κατασκευῆς αὐτῆς τῆς περιοχῆς.

«Ἡ φύσις, γράφει, ἔφτιαξε τὴν κεντρικὴ Ἀσία σὰν μιὰ ἀπέραντη σκάλα. Μεταξὺ τῆς Μεσογείου, τοῦ Περσικοῦ Κόλπου καὶ τῆς Μαύρης Θαλάσσης, τὸ ἔδαφος ἀνυψώνεται διαρκῶς σχηματίζοντας μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὀρόφους. Στὰ θεμέλια βρίσκονται ὁ Ταῦρος, τὰ Γορδιανὰ ὄρη, οἱ ἁλύσσεις τοῦ Λαριστάν. Πάνω ἀπ' αὐτά, ὑψώνονται ὁ Καύκασος, τὸ Ἔλμπρους, καὶ τὰ ὄρη τοῦ Σιρὰχ καὶ τοῦ Ἰσπαχάν, ποὺ στὴν κορυφή τους ἁπλώνεται ἕνα τεράστιο ὀροπέδιο. Οἱ μεγαλοπρεπεῖς ἀναδιπλώσεις του, πρὸς τὸ μέρος τῶν ὀρέων Σουλεϋμὰν καὶ τὸ Ἰντοῦ - Κούς, καταλήγουν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ Τουρκεστάν, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν Κίνα κι' ἀπὸ τ' ἄλλο στὶς ὄχθες τοῦ Ἰνδοῦ, ποὺ εἶνε τὸ ὅριο ἑνὸς ἄλλου κόσμου, ὄχι μικρότερου ἀπὸ τὸν πρῶτο. Ἀγκαλιάζοντας μὲ τὸ μάτι αὐτὴ τὴν περιοχή, νοιώθει κανεὶς ἕνα περίεργο αἴσθημα ἀπεραντωσύνης καὶ μυστηρίου. Γιατὶ καταλαβαίνει ἀμέσως πὼς ἡ ἱστορία πέρασε ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη καὶ τὰ σφράγισε μὲ τὴ σφραγίδα τῆς αἰωνιότητος...».

Ἄς σταματήσωμε στὶς δυὸ αὐτὲς χῶρες, ποὺ λόγῳ τῆς θέσεως των, παίρνουν μιὰ ξεχωριστὴ θέσι στὴ σύχρονη πολεμικὴ στρατηγική.

Α΄. ΠΕΡΣΙΑ
(Ὁ δρόμος πρὸς τὸ Σουὲζ)

Ἄν κυττάξωμε τὸ χάρτη, θὰ ἰδοῦμε ὅτι ὁ τεράστιος ρωσσικὸς ὄγκος σχηματίζει μιὰ αἰχμηρὴ προεξοχὴ μὲ δυὸ σκέλη πρὸς τὸ μέρος τῆς κεντρικῆς Ἀσίας. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ σκέλη σχηματίζεται ἀπὸ τὴν ὀροσειρὰ τοῦ Καυκάσου. Τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸ ὀρεινὸ συγκρότημα τοῦ Τουρκεστάν. Ἀνάμεσα τους ἁπλώνεται ἡ Κασπία θάλασσα. Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ σκέλη στηρίζονται πάνω στὴν Περσία ἢ τὸ Ἰράν, ὅπως εἶνε τὸ ἐπίσημο ὄνομά της ἀπὸ τὸ 1935.

Πρὸς ἀνατολάς, ἡ Περσία συνορεύει μὲ τὸ Ἀφγανιστὰν καὶ τὸ Βελουχιστὰν καὶ πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Τουρκία καὶ τὸ Ἰράκ. Πρὸς νότον βρέχεται ἀπὸ τὸν Περσικὸ κόλπο, ποὺ εἶνε ὁ προθάλαμος τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ.

Ἡ στοιχειώδης αὐτὴ περιγραφὴ ἀρκεῖ γιὰ νὰ δείξη τὴν τεραστία στρατηγικὴ σημασία τῆς Περσίας σὲ μιὰ ἐνδεχομένη σύγκρουσι μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Εἶνε τὸ φυσικὸ πέρασμα τῆς Ρωσσίας, γιὰ νὰ κατεβῆ στὶς χῶρες τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ νὰ προσβάλη τὸ Σουέζ. Ὁ Περσικὸς κόλπος, ἐξ ἄλλου, θὰ τῆς ἀνοίξη τὴ θαλασσία ὁδὸ πρὸς τὶς Ἰνδίες καὶ ταυτόχρονα θὰ τῆς ἐπιτρέψη ν' ἀπομονώση τὴν Ἀφρικὴ καὶ ν' ἀπειλήση μὲ ὑπερφαλάγγισι τὶς συμμαχικὲς δυνάμεις ποὺ θὰ βρίσκωνται ἐκεῖ. Ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τῆς Κασπίας θαλάσσης καὶ τοῦ Περσικοῦ Κόλπου εἶνε 800 περίπου χιλιόμετρα. Οἱ στρατιωτικοὶ ἐμπειρογνώμονες ὑπολογίζουν ὅτι τὰ ρωσσικὰ τάνκς, ποὺ βρίσκονται στὴν Τυφλίδα, θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν διατρέξουν σὲ διάστημα 2 - 3 ἡμερῶν.

Ἄς μὴ λησμονοῦμε σχετικῶς καὶ τὸ δέλεαρ τῶν πετρελαίων. Ἡ Περσία ἔχει πλούσιες πετρελαιοπηγὲς καὶ ἀποτελεῖ, ἐξ ἄλλου, τὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὰ περίφημα πετρέλαια τῆς Μοσσούλης (Ἰράκ).

Σύμφωνα μὲ τὶς ὑπάρχουσες πληροφορίες, ἡ Ρωσσία διαθέτει σήμερα σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ δυὸ στρατιές, δυνάμεως 20 περίπου μεραρχιῶν τὴν καθεμιά. (Ἡ ρωσσικὴ μεραρχία ἔχει δύναμι 10.000 περίπου ἀνδρῶν): Τὴν 4η ποὺ ἐδρεύει στὸν Καύκασο καὶ βρίσκεται ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ στρατάρχου Μπαγκρανιὰν καὶ τὴν 5η ποὺ ἔχει τὴν ἕδρα της στὸ Τάσκεντ (Τουρκεστὰν) καὶ διοικεῖται ἀπὸ τὸ στρατάρχη Τιμοσένκο.

Ἔναντι αὐτῶν τῶν δυνάμεων τί μπορεῖ νὰ παρατάξη ἡ Περσία; Ἕναν «θεωρητικὸ» στρατὸ 100.000 περίπου ἀνδρῶν, ποὺ μιὰ ἀμερικανικὴ στρατιωτικὴ ἀποστολὴ ἀπὸ 50 ἀξιωματικοὺς προσπαθεῖ νὰ μεταβάλη σὲ ὑπολογίσιμη στρατιωτικὴ δύναμι. Γιατὶ οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἰρὰν μόλις τώρα ἀρχίζουν νὰ μαθαίνουν τὴ χρῆσι τῶν συγχρόνων ὅπλων καὶ νὰ ἐξοικειώνωνται στὴ νέα πολεμικὴ τακτική.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅμως, ὅτι ἡ ὀρεινὴ διαμόρφωσις τῆς χώρας εὐνοεῖ ἰδιαιτέρως τὸν ἀνταρτοπόλεμο, ποὺ ταιριάζει, ἄλλωστε, στὴν ὁρμητικὴ καὶ θαρραλέα ἰδιοσυγκρασία τοῦ Πέρσου. Ἕνας τέτοιος πόλεμος θ' ἀνάγκαζε τὸν κατακτητή, ὁποιοσδήποτε κι' ἂν ἦταν, νὰ διαθέση σημαντικὲς δυνάμεις γιὰ νὰ προστατεύση τὶς συγκοινωνίες του καὶ νὰ ἐξασφαλίση κάποια ἐλευθερία κινήσεων.

Μιὰ διένεξις ποὺ χρονίζει

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Γενεύης», ποὺ ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, ὄργανο διεθνοῦς κύρους, κάνοντας μιὰ ἐμπεριστατωμένη ἐπισκόπησι τῆς καταστάσεως ποὺ ὑφίσταται στὶς δυὸ αὐτὲς χῶρες, ὑπογράμμισε μεταξὺ ἄλλων, τὴν τακτικὴ τοῦ Κρεμλίνου, ποὺ συνίσταται, κατὰ τὸν Ἑλβετὸ ἀρθρογράφο, σὲ μιὰ προσπάθεια διαρκοῦς ἀναζωογονήσεως μερικῶν διενέξεων καὶ τὴ δημιουργία προστριβῶν μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν.

Ἡ τελευταία ἀφορμὴ διενέξεως μεταξὺ Μόσχας καὶ Τεχεράνης ἦταν ἡ ἀεροπορικὴ χαρτογράφησις ὡρισμένων περιοχῶν τῆς βορείου Περσίας ἀπὸ Ἀμερικανοὺς εἰδικούς. Ἡ περσικὴ κυβέρνησις, μόλις ἔλαβε γνῶσιν τῆς ρωσσικῆς διαμαρτυρίας γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, διέταξε ἀμέσως νὰ σταματήση κάθε σχετικὴ ἐργασία. Ἡ Μόσχα, ὅμως, ἐπανέρχεται κάθε τόσο στὶς διαμαρτυρίες της, ἐνῶ ταυτόχρονα οἱ μεραρχίες ποὺ βρίσκονται στὸν Καύκασο κινοῦνται ἐπιδεικτικὰ πρὸς τὰ σύνορα τῆς Περσίας.

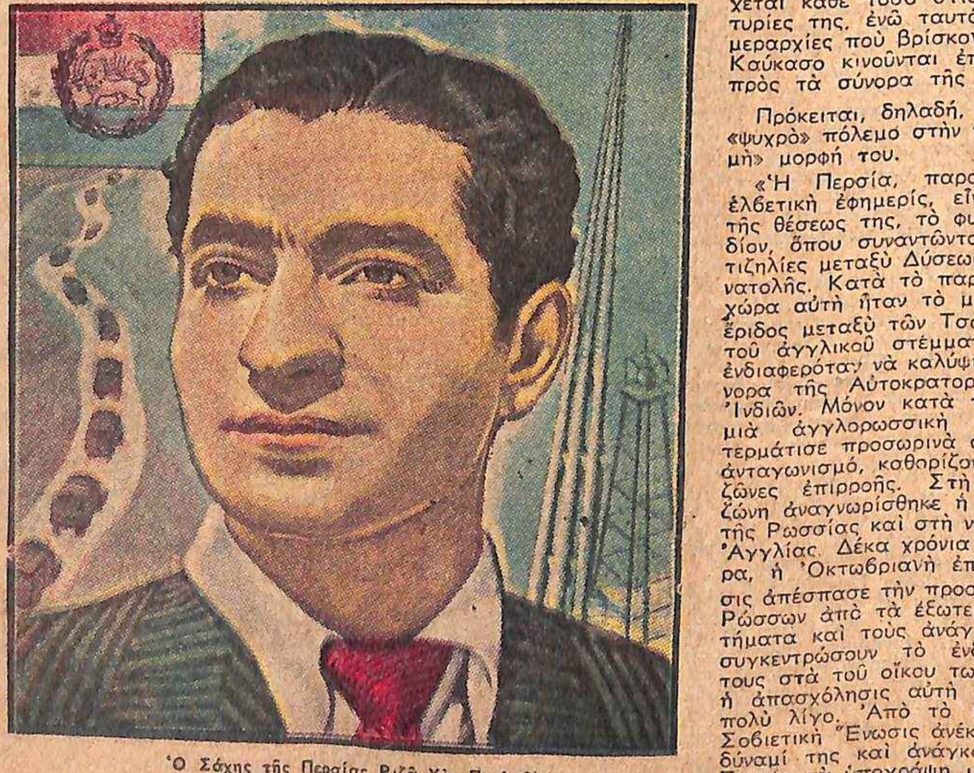

Ὁ Σάχης τῆς Περσίας Ριζᾶ Χὰν Παχλαβί.

Πρόκειται, δηλαδή, γιὰ ἕναν «ψυχρὸ» πόλεμο στὴν πιὸ «θερμὴ» μορφή του.

«Ἡ Περσία, παρατηρεῖ ἡ ἑλβετικὴ ἐφημερίς, εἶνε, λόγῳ τῆς θέσεως της, τὸ φυσικὸ πεδίον, ὅπου συναντῶνται οἱ ἀντιζηλίες μεταξὺ Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς. Κατὰ τὸ παρελθόν, ἡ χώρα αὐτὴ ἦταν τὸ μῆλον τῆς ἔριδος μεταξὺ τῶν Τσάρων καὶ τοῦ ἀγγλικοῦ στέμματος, ποὺ ἐνδιαφερόταν νὰ καλύψη τὰ σύνορα τῆς Αὐτοκρατορίας τῶν Ἰνδιῶν. Μόνον κατὰ τὸ 1907 μιὰ ἀγγλορωσσικὴ συνθήκη τερμάτισε προσωρινὰ αὐτὸ τὸν ἀνταγωνισμό, καθορίζοντας δυὸ ζῶνες ἐπιρροῆς. Στὴ βορεία ζώνη ἀναγνωρίσθηκε ἡ ἐπιρροὴ τῆς Ρωσσίας καὶ στὴ νοτία τῆς Ἀγγλίας. Δέκα χρόνια ἀργότερα, ἡ Ὀκτωβριανὴ ἐπανάστασις ἀπέσπασε τὴν προσοχὴ τῶν Ρώσσων ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ συγκεντρώσουν τὸ ἐνδιαφέρον τους στὰ τοῦ οἴκου των. Ἀλλ' ἡ ἀπασχόλησις αὐτὴ κράτησε πολὺ λίγο. Ἀπὸ τὸ 1921, ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ἀνέκτησε τὴ δύναμί της καὶ ἀνάγκασε τὴν Περσία νὰ ὑπογράψη μαζί της μιὰ καινούργια συνθήκη. Σ' αὐτὴν στηρίζονται σήμερα οἱ ρωσσικὲς αἰτιάσεις.

»Ἡ τρομακτικὴ ἀνάπτυξις τῆς ρωσσικῆς πολεμικῆς μηχανῆς, ποὺ βασίζεται στὰ διδάγματα τοῦ τελευταίου πολέμου, καταλήγει ἡ ἐφημερίς, ἔκαμε ἀκόμη μεγαλύτερο τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλεῖ μόνιμα τὸ περσικὸ κράτος. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ Ἀγγλία ἔχει ἀποσύρει τὰ στρατεύματά της ἀπὸ τὶς Ἰνδίες. Ἄν, λοιπόν, ἡ ἀμερικανικὴ ἐπιρροὴ δὲν εἶχε ἀντικαταστήσει τὴν ἀγγλική, Η ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΑΣ ΘΑ ΕΙΧΕ ΚΡΙΘΗ».

Τὸ Ἀζερμπαϊτζὰν

Ἡ τυπικὴ διένεξις μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Περσίας ἀναφέρεται στὸ Ἀζερμπαϊτζάν.

Ἡ περιοχὴ αὐτή, ποὺ διασχίζεται δίκην σπονδυλικῆς στήλης ἀπὸ τὶς ἀκραῖες διακλαδώσεις τοῦ Καυκάσου καὶ βρέχεται ἀπὸ τὴν Κασπία θάλασσα, συνολικῆς ἐκτάσεως 192.000 περίπου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ἔχει κατανεμηθῆ δυνάμει παλαιοτάτων συνθηκῶν μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Περσίας.

Χάρτης τοῦ Ἰρὰν (Περσία)

Τὸ ρωσσικὸ τμῆμα ἀνακηρύχθηκε μετὰ τὴν κατάλυσι τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Τσάρων σὲ αὐτόνομο δημοκρατία (Ἀζερμπεϊτζάνσκαγια Ρεσπούμπλικα) καὶ ἐνσωματώθηκε στὴν Ὑπερκαυκασία Ὁμοσπονδία, ποὺ ἀποτελεῖ μέλος τῆς ρωσσικῆς ὁμοσπονδιακῆς δημοκρατίας. Εἶνε τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ δύο. Ἔχει ἔκτασι 86.000 περίπου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων κι' ὁ πληθυσμός του εἶνε ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀνομοιογενεῖς. Τὴν πλειοψηφία ἀποτελοῦν οἱ Ἀζερμπαϊτζανοὶ Τοῦρκοι, ἀντιπροσωπεύοντες τὰ 63.3% τοῦ πληθυσμοῦ. Ἀκολουθοῦν οἱ Ἀρμένιοι σὲ ἀναλογία 12.4% καὶ τελευταῖοι ἔρχονται οἱ Ρῶσσοι, ποὺ μόλις φθάνουν ἕνα ποσοστὸν 9.7%. Τὰ ὑπόλοιπα 14.6% ἀποτελοῦνται ἀπὸ διάφορες ἐθνότητες. Πρωτεύουσα τῆς Ὁμοσπονδίας εἶνε τὸ Μπακοῦ, μὲ τὶς περίφημες πετρελαιοπηγές του (πληθυσμὸς 710 περίπου χιλιάδες).

Ἡ περσικὴ ἐπαρχία τοῦ Ἀζερμπαϊτζὰν (πρωτεύουσα Ταυρίς, μὲ 220 περίπου χιλιάδες κατοίκων) ἔχει ἔκτασι 106.605 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων καὶ κατοικεῖται ἀπὸ συμπαγῆ πληθυσμὸ ἰρανικῆς καταγωγῆς, μὲ μιὰ μικρὴ μειοψηφία Ἀζερμπαϊτζανῶν Τούρκων καὶ ἄλλων στοιχείων.

Ἡ Ρωσσία ἐποφθαλμιοῦσε ἀνέκαθεν τὸ περσικὸ Ἀζερμπαϊτζάν. Ἀπὸ τὴν ἐποχή, ὅμως, τῆς Ὀκτωβριανῆς ἐπαναστάσεως, ἡ τάσις γιὰ τὴν ἐνσωμάτωσί του ἔγινε πιὸ ἔντονη.

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, αὐτὴ ἡ τάσις ἐκδηλώνεται μ' ἕναν τρόπο ἀρκετὰ πρωτότυπο καὶ περίεργο: Ἐνῶ ἡ ἐπίσημη Ρωσσία μένει φαινομενικὰ ἔξω ἀπὸ τὴ διαμάχη, ἡ τελείως ἀσήμαντη τουρκικὴ μειοψηφία τοῦ περσικοῦ Ἀζερμπαϊτζὰν ζητεῖ τὴν ἕνωσι μὲ τοὺς «ἀδελφούς» της τοῦ ρωσσικοῦ Ἀζερμπαϊτζάν, ποὺ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, χαλοῦν τὸν κόσμο, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν, δῆθεν, τὴν «ἀπελευθέρωσι» τῶν θυμάτων τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ τῆς Τεχεράνης.

Γιὰ τὴ στιγμή, δὲν ὑπάρχει ἀνοιχτὸς πόλεμος μεταξὺ Μόσχας καὶ Τεχεράνης. Ἀλλὰ στὸ περσικὸ Ἀζερμπαϊτζὰν καλλιεργεῖται ἔντεχνα μιὰ δῆθεν αὐτονομιστικὴ κίνησις, ποὺ ἀποβλέπει οὐσιαστικὰ στὴν ἔνταξί του στὴν «Ἀζερμπεϊτζάνσκαγια Ρεσπούμπλικα», παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐδαφικῶς εἶνε πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ τὴ δεύτερη καὶ κατοικεῖται ἀπὸ συμπαγῆ σχεδὸν πληθυσμὸ ἰρανικῆς καταγωγῆς.

Πρέπει νὰ ἰδοῦμε σ' αὐτὴ τὴ διένεξι μιὰ παράλληλη κατάστασι μὲ κείνην τῆς βορείου καὶ νοτίου Κορέας;

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐγκύρους πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ἐμπειρογνώμονας, φρονοῦν ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ ψυχροῦ πολέμου σὲ θερμό, κατὰ τὸ κορεατικὸ ὑπόδειγμα, εἶνε πάντοτε δυνατὴ σ' αὐτὴ τὴν περιοχή.

Ἀλλ' οἱ συνέπειες μιᾶς παρομοίας συρράξεως δὲν θὰ εἶχαν, προσωρινῶς τουλάχιστον, τὸν τοπικὸ χαρακτῆρα τῶν γεγονότων τῆς Κορέας. Ἕνα τέτοιο ἐγχείρημα θὰ μετέδιδε τὸν πολεμικὸ σπινθῆρα στὴ Μέση Ἀνατολὴ κι' ἡ γενίκευσις τῆς συρράξεως θὰ γινόταν πιὰ ἀναπόφευκτος, δεδομένου, ἄλλωστε, ὅτι, στὸν τομέα αὐτόν, θ' ἀπαιτηθῆ μιὰ ἀπροκάλυπτη ρωσσικὴ ἐνέργεια, λόγῳ τῆς ἀνυπαρξίας δορυφόρων.

Στὸ σημεῖο αὐτό, πρέπει νὰ ὑπενθυμίσωμε ὅτι, κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο, οἱ φάλαγγες τῶν ἀμερικανικῶν αὐτοκινήτων διέσχιζαν τὰ ἀπόκρημνα ὄρη τῆς Περσίας γιὰ νὰ μεταφέρουν στὴ Ρωσσία, ποὺ εἶχε ὑποστῆ δεινὰ πλήγματα ἀπὸ τὶς γερμανικὲς στρατιὲς τρόφιμα, ὅπλα καὶ πολεμοφόδια. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ κυβέρνησις τῆς Τεχεράνης εἶχε συγκατατεθῆ πρόθυμα στὴν εἴσοδο ρωσσικῶν στρατευμάτων, ποὺ εἶχαν ὑπαγάγει ὑπὸ στρατιωτικὸ ἔλεγχο ὅλο τὸ βόρειο τμῆμα τῆς χώρας, μὲ σκοπὸ νὰ διευκολύνουν τὴν διενέργεια τῶν μεταφορῶν ποὺ ἀναφέραμε. Μετὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου, ὅμως, οἱ Ρῶσσοι ἀρνήθηκαν ἐπίμονα νὰ φύγουν, βρίσκοντας πότε τὴ μιὰ πρόφασι καὶ πότε τὴν ἄλλη. Καὶ χρειάστηκε νὰ κινητοποιηθῆ ὁ Ὀργανισμὸς Ἡνωμένων Ἐθνῶν (1946), γιὰ νὰ πεισθοῦν, τέλος, ν' ἀποχωρήσουν ἀπὸ τὸ Ἀζερμπαϊτζάν... Ἔτσι, ἀποδείχτηκε ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ ἀλήθεια ἑνὸς παλαιοῦ ἀξιώματος ὅτι ἡ λέξι εὐγνωμοσύνη δὲν ἔχει θέσι στὶς σελίδες τῆς ἱστορίας...

Ἡ πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ συγκρότησις τῆς Περσίας

Ἡ περσικὴ αὐτοκρατορία ἔχει συνολικὴ ἔκτασι 1.647.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Γιὰ νὰ σχηματίσετε μιὰ ἰδέα τί σημαίνει αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς πρέπει νὰ βάλετε μαζὶ τὴ Γαλλία, τὶς ἀγγλικὲς νήσους, τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Ἑλβετία... Αὐτὴ ἡ ἀπέραντη χώρα κατοικεῖται, ὡστόσο ἀραιότατα. Σύμφωνα μὲ μιὰ ἀτελῆ ἀπογραφή, ποὺ ἔγινε τὸ 1935, ὁ πληθυσμός της ἀνέρχεται μόλις σὲ 15 ἑκατομμύρια. Ἀπ' αὐτοὺς τὰ 2 ἑκατομμύρια εἶνε νομάδες.

Τὸ πολίτευμα τῆς Περσίας εἶνε συνταγματικὴ μοναρχία. Σύμφωνα μὲ τὸ σύνταγμα τοῦ 1906, τὸ στέμμα περιέρχεται στοὺς ἄρρενας ἀπογόνους τοῦ οἴκου Ροζᾶ Χὰν Παχλαβί, ποὺ ἀποτελεῖ παρακλάδι τῆς παλαιᾶς σχιϊτικῆς δυναστείας τῶν Χαζάρων. Ἡ τελευταία ἐκθρονίστηκε, ἔπειτα ἀπὸ αἱματηρὴ ἐπανάστασι, τὸ 1925).

Χάρτης τοῦ Ἀφγανιστὰν

Ἡ κυβέρνησις τῆς χώρας (Χεγιατὲ Βοζαρᾶ) προέρχεται ἀπὸ τὴ Βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων (Ματζλὶς - Σοραγιὲ Μελλί), ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 136 μέλη, ἐκλεγόμενα κάθε δυὸ χρόνια. Ἐκτὸς αὐτῆς ὑπάρχει καὶ δεύτερο νομοθετικὸ σῶμα, ἡ Γερουσία (Ματζλὶς - Σενᾶ), ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 60 μέλη. Τὰ 30 ἀπ' αὐτὰ ἐκλέγονται μὲ ψηφοφορία καὶ τὰ ὑπόλοιπα 30 διορίζονται ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα (Σάχ).

Πατρὶς τοῦ Ζωροάστρου καὶ τῆς πυρολατρείας, ἡ Περσία εἶνε σήμερα χώρα μουσουλμανική. Οἱ κάτοικοί της ἀνήκουν στὴν αἵρεσι τῶν σχιϊτῶν. (Οἱ Μουσουλμᾶνοι σχιῖται ἀναγνωρίζουν ὡς νόμιμο διάδοχο τοῦ Μωάμεθ τὸ γαμβρό του Ἀλῆ, ποὺ θεωρεῖται ὡς σφετεριστὴς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς στὴν παράδοσι, τοὺς Σουνίτας). Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ πυρολάτραι, ποὺ ἀποτελοῦν σήμερα ξεχωριστὲς κοινότητες στὴν περιοχὴ τοῦ Ἔλμπρους. Οἱ χριστιανοὶ Πέρσαι εἶνε ἐλάχιστοι.

Ἡ Περσία διασχίζεται σήμερα ἀπὸ πλούσιο ὁδικὸ δίκτυο. Οἱ σιδηροδρομικές της γραμμές, ἀντίθετα, εἶνε ἐλάχιστες. Δὲν ξεπερνοῦν τὰ 700 - 800 χιλιόμετρα.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μακραίωνος ἱστορίας της, ἡ Περσία γνώρισε διαδοχικὰ τὴ μακεδονική, τὴν ἀραβικὴ καὶ τὴ μογγολικὴ κατάκτησι. Κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἄφισε βαθειὰ τὰ ἴχνη της στὸ ἔδαφός της, καθὼς καὶ στὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ της συγκρότησι. Μεταξὺ τῶν ὑπολειμμάτων τῶν ξενικῶν κατακτήσεων εἶνε ἡ συνεχιζόμενη διαίρεσις τῆς χώρας σὲ χανᾶτα, σύμφωνα μὲ τὸ μογγολικὸ σύστημα. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ διατηροῦν ἀκόμη καὶ σήμερα τὴν ἀνεξαρτησία τους καὶ ἀποτελοῦν ἰδιόμορφες σατραπεῖες, ποὺ οἱ δεσμοί τους μὲ τὴν κεντρικὴ διοίκησι εἶνε πολὺ χαλαροί.

Τὸ ½ τῶν καλλιεργουμένων γαιῶν ἀνήκει σήμερα στοὺς μεγάλους γαιοκτήμονες. Ἕνα πρωτότυπο σύστημα δουλοπαροικίας ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν Περσία εἶνε τὸ ἑξῆς: Ὁ πλούσιος γαιοκτήμων παρέχει σὲ οἰκογένειες φτωχῶν καλλιεργητῶν τὰ ἀπαραίτητα μέσα γιὰ νὰ ζήσουν: οἴκησι, τροφὴ κτλ. Ἔναντι αὐτῶν κάθε οἰκογένεια εἶνε ὑποχρεωμένη στὴν παροχὴ ἐργασίας ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἡμερῶν τὸ χρόνο.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο συνάπτονται ἐπίσης καὶ δάνεια. Ὁ δανειζόμενος ὑποχρεοῦται, γιὰ νὰ ἐξοφλήση τὸ χρέος του, νὰ ἐργασθῆ ἀνάλογες ἡμέρες στὰ κτήματα τοῦ δανειστοῦ.

(Ἡ συνέχεια ὄπισθεν)

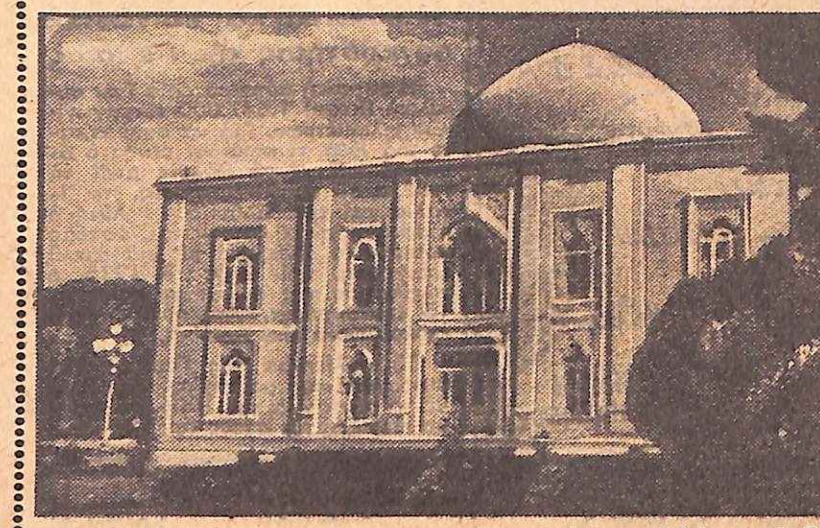

Τὸ ἀνάκτορο τοῦ Γκιουλιστὰν ὅπου γίνονται οἱ ἐπίσημες δεξιώσεις τοῦ Σάχη.

Ἐκτὸς αὐτῶν τῶν «ἐλευθέρων» ἐργατῶν — ἡ «ἐλευθερία» τους συνίσταται στὸ ὅτι δεσμεύονται γιὰ ὡρισμένο μόνο χρονικὸ διάστημα — ὑπάρχουν κι' οἱ μόνιμοι δουλοπάροικοι, ποὺ εἶναι συνδεδεμένοι ὄχι μὲ τὸν γαιοκτήμονα, ἀλλὰ μὲ τὸ κτῆμα. Ἔτσι, ὅταν μεταβιβάζεται τὸ κτῆμα, μεταβιβάζονται μαζὶ καὶ οἱ δουλοπάροικοι ποὺ ἐργάζονται σ' αὐτὸ καὶ ποὺ ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστο μέρος του.

Γενικά, ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς ἐλάχιστα ἔχει εἰσχωρήσει στὴν Περσία. Ἡ ζωὴ κυλάει ἐκεῖ ὅπως καὶ πρὸ ἑκατοντάδων ἐτῶν, σὰν ὁ χρόνος νὰ ἔχη σταματήσει σ' αὐτὴ τὴν περιοχή. Ὅλες οἱ μεγάλες πόλεις τῆς Περσίας, τὸ Ἰσπαχάν, τὸ Μεσχέντ, τὸ Σιράζ, τὸ Χαμαντάν, τὸ Σουλταναπὰντ κλπ. ἔχουν κάποιο ἀρχαϊκὸ μεγαλεῖο. Μόνον ἡ πρωτεύουσα, ἡ Τεχεράνη καί, κατὰ δεύτερο λόγο, ἡ Ταυρὶς (ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἀζερμπαϊτζὰν) ἔχουν τὴν ἐμφάνισι συγχρονισμένων πόλεων.

Τὸ παραμυθένιο Γκιουλιστὰν

Κοντὰ στὴν Τεχεράνη βρίσκεται τὸ εἰδυλλιακὸ προάστειο Σεμράν, ποὺ εἶναι ἕνα ἀπέραντο δάσος μὲ ὡραῖες ἐπαύλεις κατ' ἀραιὰ διαστήματα. Κοντὰ σ' αὐτὸ ἁπλώνεται ἡ «αὐτοκρατορικὴ πόλις». Κάθε μέλος τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας ἔχει ἐκεῖ τὸ ἰδιαίτερο ἀνάκτορό του. Ἀπὸ τὸν κανόνα αὐτὸν δὲν ἐξαιρεῖται οὔτε ἡ μικρὴ πριγκήπισσα Σαχνάζ, ἡλικίας σήμερα 7 χρόνων, ποὺ εἶναι κόρη τοῦ σημερινοῦ Σάχη καὶ τῆς τέως συζύγου του.

Κοντὰ στὴν Τεχεράνη βρίσκεται ἐπίσης τὸ περίφημο Γκιουλιστάν.

Οἱ φῆμες γιὰ τὸν πλοῦτο καὶ τὴν πολυτέλεια αὐτοῦ τοῦ ἀνακτόρου ἔχουν περάσει ἀπὸ καιρὸ τὰ ὅρια τοῦ περσικοῦ κράτους καὶ τῆς Ἀσίας. Ἀναρίθμητοι παληοὶ θρῦλοι μιλοῦν γι' αὐτό. Κατὰ τὸν μεσαίωνα στὴν Εὐρώπη κυκλοφοροῦσαν μυθικὲς ἀφηγήσεις γιὰ τὸ Γκιουλιστὰν κι' οἱ Ἄραβες ποιηταὶ τὸ ἐξυμνοῦν σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ Κόσμου.

Τὸ ἀνάκτορο τοῦ Γκιουλιστὰν χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Χαζάρων. Σήμερα ἔχει χαρακτηρισθῆ, μὲ νόμο, ὡς ἐθνικὸ μουσεῖο. Ἀλλὰ χρησιμεύει ἐπίσης γιὰ τὶς ἐπίσημες δεξιώσεις τοῦ Σάχη.

Εἶναι φτιαγμένο ὁλόκληρο ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο καὶ περιβάλλεται ἀπὸ ἀπέραντους κήπους. Μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν δεξιώσεων, βρίσκεται ὁ περίφημος «θρόνος τοῦ παγωνιοῦ», ποὺ ἔχει ἀποκληθῆ ἔτσι λόγῳ τοῦ περιέργου σχήματός του. Εἶναι φτιαγμένος ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι κι' ἔχει τὸ πλάτος ἑνὸς μεγάλου κρεββατιοῦ. Πολύχρωμα πετράδια καὶ μαργαριτάρια στολίζουν τὶς πλευρές του καὶ τὸ κουβούκλιο ποὺ τὸν στεγάζει.

Μιὰ ἄλλη πρωτοτυπία αὐτῆς τῆς αἰθούσης εἶναι οἱ καθρέφτες. Σκεπάζουν τὰ πάντα. Τοὺς τοίχους, τὸ ταβάνι καὶ τὶς κολλῶνες μὲ τὸ λεπτεπίλεπτα ἀραβουργήματά τους, ποὺ ὑψώνονται κατὰ διαστήματα.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἀφγανιστὰν Μωχαμὲτ Ζαχὶρ

Πρόκειται γιὰ μιὰ καταπληκτικὴ ἐργασία — ὁ Γάλλος περιηγητὴς Ντυπερόν, ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸ ἀνάκτορο τοῦ Γκιουλιστὰν κατὰ τὸν περασμένον αἰῶνα, τὴν χαρακτήριζε «ἐργασία δαιμόνων» — ποὺ δὲν ἔχει τὸ ταίρι της σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Οἱ καθρέφτες αὐτοί, ἔχουν ὅλα τὰ σχήματα — φύλλων ρόδων, λογχῶν, ἐντόμων κτλ. — καὶ προσαρμόζονται τὸ ἴδιο καλὰ στὶς ἐπίπεδες ἐπιφάνειες, ὅσο καὶ στὶς γωνίες, τὰ κοιλώματα καὶ τὰ καλλιτεχνικὰ στολίσματα τῶν τοίχων καὶ τοῦ ταβανιοῦ. Ἡ συναρμολόγησίς τους ἀποτελεῖ ἕνα θαῦμα ὑπομονῆς, καλαισθησίας καὶ τεχνικῆς τελειότητος.

Μπαίνοντας κανεὶς σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς βρίσκεται στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς πελωρίου διαμαντιοῦ! Ὅποι κι' ἂν κυττάξη, βλέπει τὸ εἴδωλό του ἢ γιὰ τὴν ἀκρίβεια χιλιάδες εἰδώλων του ποὺ μετακινοῦνται, χειρονομοῦν, μορφάζουν ὅπως αὐτός. Ὅλα ἐκεῖ μέσα φαίνονται παραμυθένια. Κι' ὁ ἐπισκέπτης, ἀφοῦ κατανικήση τὸ αἴσθημα τῆς καταπλήξεως ποὺ τὸν κυριεύει στὴν ἀρχή, ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶναι κι' αὐτὸς ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα κάποιου παραμυθιοῦ, ποὺ συνεχίζεται χωρὶς ἀρχὴ καὶ τέλος, μέσα στοὺς αἰῶνες καὶ τὶς χιλιετηρίδες...

Ὁ πλοῦτος τῆς χώρας

Ἡ Περσία εἶναι κυρίως χώρα γεωργικὴ καὶ κτηνοτροφική, παρουσιάζει δὲ κάποια σχετικὴ αὐτάρκεια. Ὁ ὀρυκτός της πλοῦτος, μ' ὅλο ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ σημαντικὸς — ἔχει πλουσιώτατα κοιτάσματα χαλκοῦ, σιδήρου, γαιανθράκων, πολυτίμων λίθων κτλ. — παραμένει κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος του ἀνεκμετάλλευτος, ἐκτὸς τοῦ πετρελαίου.

Ἡ ἱστορία τῶν περσικῶν πετρελαίων χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1901.

Πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, τὸ 1872, ἕνας Γερμανοεβραῖος, ποὺ εἶχε πολιτογραφηθῆ Ἄγγλος, ὁ Ρώϋτερ — εἶναι ὁ ἴδιος ποὺ ἵδρυσε τὸ περίφημο πρακτορεῖο πληροφοριῶν, ποὺ φέρει τ' ὄνομά του — εἶχε ἐπιτύχει ἀπὸ τὸν τότε Σάχη τῆς Περσίας ἕνα προνόμιο, ποὺ τοῦ ἔδινε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὰ πάντα: μεταλλεῖα, σιδηροδρόμους, τρὰμ κτλ. γιὰ διάστημα 70 χρόνων. Μόνο γιὰ πετρέλαιο δὲν γινόταν λόγος σ' αὐτὴ τὴ συμφωνία. Γιατὶ κανεὶς ἀκόμη δὲν λογάριαζε σοβαρὰ αὐτὸ τὸ προϊόν. Οὔτε ὁ κατὰ τὰ ἄλλα δαιμόνιος Ρώϋτερ.

Ἀλλὰ κεῖνο ποὺ δὲν εἶχε σκεφθῆ ὁ Ρώϋτερ τὸ σκέφθηκε ἕνας Αὐστραλός, ὁ Κνὸξ ντ' Ἀρσύ. Τὸ 1901 ἐπέτυχε ἔναντι ποσοῦ 40.000 λιρῶν καὶ ποσοστοῦ 16 % ἐπὶ τῶν κερδῶν νὰ τοῦ ἀναγνωρισθῆ τὸ προνόμιο ἐκμεταλλεύσεως ὅλων τῶν κοιτασμάτων πετρελαίου ποὺ βρίσκονταν στὴν Περσία. Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ τοῦ προνομίου, ἱδρύθηκε ἡ Ἀγγλο - περσικὴ ἑταιρία πετρελαίου, ποὺ συγκέντρωσε πολὺ γρήγορα στὰ χέρια της τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς παραγωγῆς ὁλοκλήρου τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Οἱ κυριώτερες πετρελαιοπηγὲς τῆς Περσίας βρίσκονται στὸ Μασζὶντ - ἐ - Σουλεϊμάν, στὸ Νὰφτ - ἒ - Σάχ, Χὰφτ - Κελ, - Γκὰλ - Σαμάν, Νὰφτ - Σεφίντ, Ἀγᾶ - Ζαρὶ καὶ Παζανσίν. Ἀπ' αὐτὲς ἐξάγεται κάθε χρόνο μόλις τὸ 1 % τῶν ὑποτιθεμένων ἀποθεμάτων. (Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἡ ἐτησία ἐκμετάλλευσις ἐξαντλεῖ τὰ 9,25 % καὶ στὴν περιοχὴ τῶν Καραΐβων τὰ 8,5 % τῶν ἀποθεμάτων). Τὸ ποσὸν αὐτὸ ὑπολογίζεται σὲ 25 περίπου ἑκατομμύρια τόννους ἐτησίως.

Ἡ Ἀγγλοπερσικὴ διαθέτει σήμερα δύο διϋλιστήρια τὸ ἕνα στὸ Κερμανσὰχ καὶ τὸ ἄλλο στὸ Ἀμπαντάν. Τὸ δεύτερο εἶναι τὸ μεγαλύτερο τοῦ κόσμου. Μπορεῖ νὰ ἐπεξεργασθῆ 22.250.000 τόννων ἀκαθάρτου πετρελαίου τὸ χρόνο.

Τὸ σοβαρώτερο πρόβλημα ποὺ παρουσιάζει ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν περσικῶν πετρελαιοπηγῶν εἶναι ἡ μεταφορὰ τοῦ ἐξαγομένου προϊόντος. Τὰ εἰδικὰ πλοῖα ποὺ διατίθενται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ κάνουν σήμερα μιὰ διαδρομὴ 5.500 περίπου χιλιομέτρων (ὅση εἶναι ἡ ἀπόστασις Χάβρης — Νέας Ὑόρκης), γιὰ νὰ φτάσουν στὴ Μεσόγειο. Γι' αὐτό, ἡ Ἀγγλοπερσικὴ μελετᾶ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς γιγαντιαίου ἀγωγοῦ μήκους 1.300 χιλιομέτρων καὶ διαμέτρου 86—91 ἑκατοστῶν, ποὺ θὰ παραλαμβάνη τὸ ραφιναρισμένο περσικὸ πετρέλαιο στὸ Ἀμπαντὰν καὶ θὰ τὸ μεταφέρη στὸν λιμένα τῆς Τορτόζης, στὴ Συρία. Ἡ ἐτησία ἀπόδοσις αὐτοῦ τοῦ ἀγωγοῦ ὑπολογίζεται ὅτι θὰ ξεπεράση τὰ 25 ἑκατομμύρια τόννων.

Ἀξιόλογη πηγὴ εἰσοδημάτων γιὰ τὴν Περσία ἀποτελεῖ ἐπίσης ἡ ἁλιεία μαργαριταριῶν στὶς ἀκτὲς τοῦ Περσικοῦ Κόλπου. Μαζὶ μὲ τὰ μαργαριτάρια τῆς Κεϋλάνης θεωροῦνται ὡς τὰ ἀνώτερα ὅλου τοῦ κόσμου.

Περίφημοι εἶναι, ἐξ ἄλλου, οἱ περσικοὶ τάπητες, ποὺ θεωροῦνται ἀνυπέρβλητοι κι' ἔχουν καταχτήσει ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὴν παγκόσμιο ἀγορά.

Β'. ΑΦΓΑΝΙΣΓΑΝ
(Ὁ δρόμος πρὸς τὶς Ἰνδίες)

Ἂν ἡ Περσία ἀποτελεῖ τὸ φυσικὸ πέρασμα τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ τοῦ Σουέζ, τὸ Ἀφγανιστὰν εἶναι ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ στὶς Ἰνδίες. Κατὰ τὸν περασμένο πόλεμο, ὅταν οἱ γερμανικὲς στρατιὲς εἶχαν φθάσει ὡς τὸ Στάλιγκραντ, οἱ Ἄγγλοι ἄρχισαν νὰ τρέμουν γιὰ τὴν Ἰνδικὴ Αὐτοκρατορία. Πραγματικά, τὸ σχέδιο τοῦ Χίτλερ ἦταν, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ κατώρθωνε νὰ συντρίψη τὴ ρωσσικὴ ἀντίστασι, νὰ προχωρήση πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Ἀφγανιστάν, γιὰ νὰ περάση ἀπὸ κεῖ στὶς Ἰνδίες.

Τὸ Ἀφγανιστὰν εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα σταυροδρόμια τοῦ πλανήτου μας, μιὰ ἀπὸ τὶς χῶρες — κλειδιά, ποὺ θὰ παίξουν πρωτεύοντα ρόλο σὲ περίπτωσι μελλοντικῆς συρράξεως.

Τὸ θλιβερὸ γεωγραφικό του προνόμιο εἶναι ὅτι βρίσκεται πάνω στὸ δρόμο τῶν μεγάλων κατακτήσεων. Ἀπὸ τὸ ἔδαφός του πέρασαν τρεῖς κατακτηταί, μεταξὺ τῶν μεγαλυτέρων ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία: Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, οἱ Ἄραβες, ποὺ ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ λεκάνη τῆς Μεσογείου καὶ οἱ Μογγόλοι ποὺ ἡ ἀφετηρία τους ἦσαν τὰ βάθη τῆς Ἀσίας.

Ἐκλογὲς μὲ... ἀμύγδαλα

Πολιτικὲς ἐκλογὲς στὸ Ἀφγανιστάν: τὸ μέτρημα τῶν ψήφων

Τὸ Ἀφγανιστὰν εἶναι σουλτανᾶτο, καὶ βρίσκεται μεταξὺ τῆς Περσίας, τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν. Γιὰ πολὺν καιρὸ παρέμεινε ὑπὸ τὴ βρετανικὴ προστασία. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ 1919 ἐκήρυξε τὴν ἀνεξαρτησία του.

Τὸ πολίτευμα τοῦ Ἀφγανιστὰν εἶναι συνταγματικὴ μοναρχία. Σύμφωνα μὲ τὸ σύνταγμα τοῦ 1931, τὸ στέμμα περιέρχεται στοὺς ἄρρενας ἀπογόνους τοῦ οἴκου Μωχαμὲτ Ζαχὶρ Χάν. Τὸ ἴδιο σύνταγμα προβλέπει τὴ συγκρότησι δυὸ νομοθετικῶν σωμάτων, τῆς Βουλῆς, τῶν ἀντιπροσώπων (ματζλὶς - ἱ - σουραζὶ μιλλὶ) καὶ τῆς Βουλῆς τῶν Εὐγενῶν (ματζλὶς - ἱ - ἀαγιάν). Τὰ μέλη τῆς δεύτερης διορίζονται ἀπὸ τὸν βασιλέα (παντισάχ). Τὰ μέλη τῆς πρώτης ἐκλέγονται ἀπὸ τὸ λαὸ μὲ καθολικὴ ψηφοφορία ποὺ διεξάγεται μὲ... ἀμύγδαλα τὰ ὁποῖα ρίχνουν οἱ ψηφοφόροι σέ...τσαγιέρες, ποὺ ἔχουν ἐπάνω τὴν εἰκόνα κάθε ὑποψηφίου.

Ἡ κυβέρνησις (ματζλὶς - ἱ - βοζαρᾶ) διορίζεται ἀπὸ τὸν βασιλέα, ποὺ συνήθως χρησιμοποιεῖ γιὰ ὑπουργοὺς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του. Ἔτσι, πρόεδρος τῆς σημερινῆς κυβερνήσεως τοῦ Ἀφγανιστὰν εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως, ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἕνας θεῖος του, ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἕνας ἄλλος θεῖος του καὶ ὑπουργοὶ τῶν ἄλλων ὑπουργείων διάφοροι ἐξάδελφοι καὶ ἄλλοι συγγενεῖς του.

Ἡ εὐλογημένη αὐτὴ χώρα, ὅπου τὰ διάφορα προϊόντα βγαίνουν δυὸ φορὲς τὸ χρόνο — τὸ ἔδαφός της εἶναι ἀπὸ τὰ γονιμώτερα τοῦ πλανήτου μας — παραμένει πάντοτε σὲ πρωτόγονη κατάστασι. Ὁ σιδηρόδρομος εἶναι ἄγνωστος.

Στοὺς δρόμους τῆς Καμποὺλ καὶ μερικῶν ἄλλων πόλεων βλέπει κανεὶς νὰ κυκλοφοροῦν λίγα αὐτοκίνητα. Σ' ὅλο τὸ Ἀφγανιστάν, ὡστόσο, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας ἀσφαλτοστρωμένος δρόμος!

Οἱ Ἀφγανοὶ ἀγνοοῦν τὸ θέατρο. Ἀλλ' ἔχουν κάποια ἰδέα ἀπὸ κινηματογράφο. Λειτουργεῖ ἕνας καὶ μόνο στὴν Καμποὺλ. Οἱ ταινίες ποὺ προβάλλονται σ' αὐτὸν εἶναι συνήθως Ἀμερικανικὲς (ἀπὸ τὶς χειρότερες τῆς ἀμερικανικῆς παραγωγῆς). Ἀπ' αὐτές, ὅμως, κόβονται ὅλες οἱ παθητικὲς σκηνὲς καὶ ἰδίως ἐκεῖνες ποὺ δίνονται καὶ παίρνονται φιλιά. Τρεῖς φορὲς ὡς τώρα οἱ θεαταὶ ἐπιχείρησαν νὰ βάλουν φωτιὰ στὸ κινηματοθέατρο.

Τὸ μυστήριο ποὺ περιβάλλει τὴ γυναῖκα

Τὸ μεγάλο μυστήριο τοῦ Ἀφγανιστὰν ἦταν ἀνέκαθεν ἡ γυναῖκα. Δὲν τὴν βλέπετε πουθενὰ σχεδόν. Κι' ὡστόσο, εἶναι ἀπὸ τὶς ὡραιότερες τοῦ κόσμου, μὲ τὸ ἄψογο ὀβὰλ πρόσωπό της, τὰ μεγάλα λαμπερὰ μάτια της, τὴν ἀέτειο μύτη της, τὴν κεχριμπαρένια ἐπιδερμίδα της καὶ τὴν ψηλόλιγνη κορμοστασιά της. Ἀλλ' ἂν τὴν συναντήσετε στὸ δρόμο — πρᾶγμα ποὺ εἶναι, ἄλλωστε, πολὺ σπάνιο — θὰ ἰδῆτε ἕναν ἄμορφο σχεδὸν ὄγκο, τυλιγμένον μέσα σὲ φαρδειὰ φορέματα καὶ μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὴν τρομερὴ «μποῦρκα». Μπροστὰ σ' αὐτὴν ὁ φερετζὲς εἶνε ἕνα ἁπλὸ καὶ χαριτωμένο μαντῆλι. Γιατὶ ἡ «μποῦρκα» μοιάζει μ' ἕνα πελώριο καφάσι. Δὲν σκεπάζει μόνο τὸ πρόσωπο, ἀλλ' ὁλόκληρο τὸ στῆθος, ὡς τὴ μέση σχεδόν.

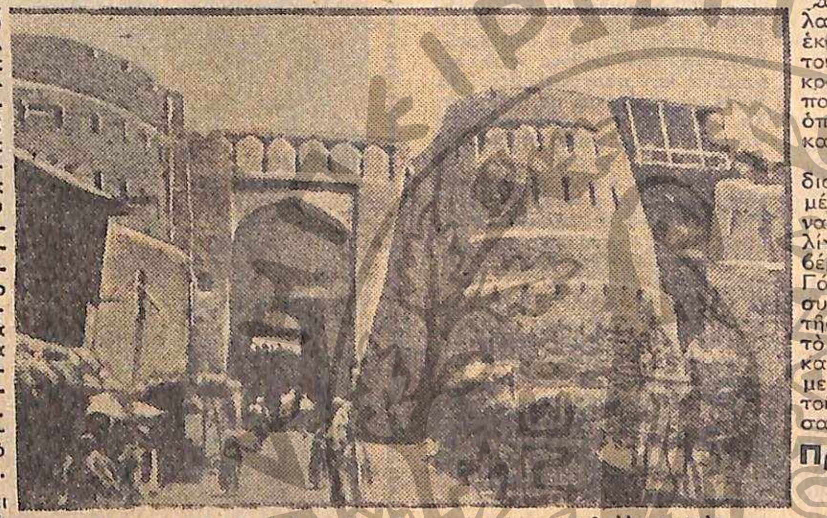

Τὸ φρούριο τῆς Γκαζμί, μεγάλου ἐμπορικοῦ κέντρου τοῦ Ἀφγανιστὰν

Ξένο μάτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἰδῆ γυναῖκα χωρὶς τὴ «μποῦρκα». Τὸ 1940, ἕνας δυστυχισμένος Ἰταλὸς ἐπιχείρησε νὰ φωτογραφήση κάποια Ἀφγανή, ποὺ βρισκόταν στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ της ἀκάλυπτη Καὶ τὸ πλῆθος τὸν λυντσάρησε, τὴν ἴδια στιγμή, χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις.

Τὸ Κοράνιο ἐπιτρέπει στοὺς ἄντρες νὰ πάρουν πέντε συζύγους. Ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ τὸ προνόμιο ἐπωφελοῦνται μόνον οἱ πλούσιοι.

Ἡ ξενοφοβία τῶν Ἀφγανῶν

Τὸ Ἀφγανιστὰν ἔχει ἔκτασι 731.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Ὑπολογίζεται, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἀριθμεῖ 10 — 15 ἑκατομμύρια κατοίκων. Ὁ ἀκριβὴς ἀριθμὸς παραμένει ἄγνωστος, γιατὶ καμμιὰ ἀπογραφὴ δὲν ἔχει γίνει ὡς τώρα.

Ἡ οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ τοῦ Ἀφγανιστὰν εἶναι ὠργανωμένη ὅπως καὶ στὴ φεουδαρχικὴ Εὐρώπη κι' ἴσως μὲ τρόπο πολὺ χειρότερο. Τὸ σύνολο σχεδὸν τῆς καλλιεργουμένης γῆς ἀνήκει σὲ ἐλάχιστες οἰκογένειες, ποὺ οἱ ἀρχηγοί τους ἀποκαλοῦνται «χάν», κατὰ τὸ μογγολικὸ σύστημα. Οἱ δουλοπάροικοι ποὺ δουλεύουν στὰ κτήματά τους εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τοὺς δίνουν τὰ 4)5 περίπου τοῦ εἰσοδήματος. Τὸ ὑπόλοιπο 1)5 θὰ τὸ μοιραστοῦν μὲ τοὺς μουλάχους, τοὺς μουσουλμάνους ἱερεῖς, ποὺ κολακεύουν τοὺς ἰσχυροὺς κι' ἀπομυζοῦν τὸ φτωχὸ λαό, παραπλανῶντας τον μὲ διάφορες ὑποσχέσεις γιὰ μιὰ μελλοντικὴ ἀνταμοιβὴ στὸν παράδεισο.

Οἱ μουλάχοι ἀνέρχονται σὲ 20000 περίπου. Καὶ μαζὶ μὲ τοὺς γαζῆδες, —τοὺς δικαστὰς — ἀποτελοῦν τὶς δυὸ μεγάλες μάστιγες τοῦ Ἀφγανιστάν. Ἡ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης γίνεται σύμφωνα μὲ τὸ Κοράνιο — γραπτοὶ νόμοι δὲν ὑπάρχουν στὸ Ἀφγανιστὰν — καί... τὰ συμφέροντα τῆς ἰθυνούσης τάξεως.

Ἡ ξενοφοβία τῶν Ἀφγανῶν φθάνει σὲ παθολογικὸ σχεδὸν βαθμό. Κι' οἱ μουλάχοι κάνουν τὰ πάντα γιὰ νὰ τὴν ἐνισχύσουν.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, βασίλευε στὴ χώρα ἕνας προοδευτικὸς παντισάχ, ὁ Ἀμανουλλάχ. Εἶχε πάρει εὐρωπαϊκὴ μόρφωσι κι' ἀγωνιζόταν γιὰ νὰ ἐκμοντερνίση τὴ χώρα του καὶ νὰ ἀνεβάση τὸ οἰκονομικὸ καὶ πνευματικὸ ἐπίπεδο τοῦ λαοῦ του. Εἶχε ἀρχίσει, λοιπόν, νὰ φτιάνη δρόμους, γεφύρια, ξενοδοχεῖα κτλ. Σχεδίαζε ἐπίσης νὰ καταργήση τὴ «μποῦρκα». Κι' ἡ γυναῖκα του, ποὺ συμμεριζόταν τὶς ἰδέες του, πῆρε τὸ θάρρος νὰ τὴν βγάλη πρώτη κι' ἐμφανίστηκε στοὺς δρόμους τῆς Καμποὺλ μ' ἀκάλυπτο πρόσωπο.

Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν συνέφεραν στοὺς μεγάλους. Ξεσήκωσαν, λοιπόν, τὸ λαὸ ἐναντίον του καὶ προκάλεσαν τὴν ἔκρηξι μιᾶς μεγάλης ἐπαναστάσεως σ' ὅλη τὴ χώρα. Ὁ προοδευτικὸς παντισὰχ πλήρωσε σὲ λίγο μὲ τὴ ζωή του τὶς καινοτομίες του. Τὸ πλῆθος τὸν κατέσφαξε μιὰ μέρα στὸ προαύλιο τῶν ἀνακτόρων μὲ τὸν ἀγριώτερο τρόπο.

Τὰ σπίτια τῶν πλουσίων φεουδαρχῶν μοιάζουν μὲ ἀληθινὰ ἀνάκτορα. Ὁ λαός, ἀντίθετα, ζῆ μέσα σὲ ἄθλια καλυβόσπιτα, ποὺ δὲν διαφέρουν ἀπὸ σταύλους. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ θνησιμότης φθάνει σὲ ἀναλογίες ποὺ καταντοῦν ἀπίστευτες.

Οἱ Ἀφγανοὶ εἶναι πιθανώτατα ἰρανικῆς καταγωγῆς. Οἱ ἴδιοι διακηρύσσουν, ὡστόσο, μὲ ὑπερηφάνεια ὅτι κατάγονται ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ κι' ὅτι οἱ προπάτορές τους ἀνῆκαν στὶς φυλές, ποὺ ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἔδιωξε ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη.

Ἕνα πρᾶγμα ποὺ θὰ φανῆ περίεργο εἶναι ὅτι ὁ λαὸς αὐτὸς τῶν δεκαπέντε ἑκατομμυρίων δὲν ἔχει δική του γλῶσσα. Ἡ ἐπίσημη κρατικὴ γλῶσσα εἶναι μιὰ παρεφθαρμένη περσική, στὴν ὁποίαν οἱ ἀραβικὲς λέξεις κατέχουν μεγάλη θέσι.

Ὁ λαὸς μιλάει διάφορες διαλέκτους. Ἡ πιὸ διαδεδομένη ἀνάμεσα σ' αὐτὲς εἶναι ἡ «παντοῦ». Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἡ ἀφγανικὴ κυβέρνησις προσκάλεσε ἕνα Γάλλο καθηγητὴ γιὰ νὰ τῆς συντάξη μιὰ γραμματικὴ τῆς «μουστιτοῦ», ποὺ εἶναι τὸ περίεργο κρᾶμα περσικῆς καὶ ἀραβικῆς ποὺ ἀναφέραμε. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ 99% τοῦ λαοῦ ἀγνοοῦν τὴ γλῶσσα αὐτή.

Προβληματικὴ ἡ ἄμυνα τῆς χώρας

Οἱ Ἀφγανοὶ εἶναι ἀπαράμιλλοι ἱππεῖς καὶ διακρίνονται γιὰ τὰ πολεμικά τους ἔνστικτα. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη λόγος γιὰ ὕπαρξι στρατοῦ στὸ Ἀφγανιστάν. Μερικὰ τάγματα ποὺ ἔχει καταρτίσει ὁ σημερινὸς 35ετὴς παντισὰχ Μωχαμὲτ Ζαχὶρ δὲν ἀποτελοῦν ἀξιόμαχη δύναμι, γιατὶ στεροῦνται συγχρόνου ὁπλισμοῦ καὶ καταλλήλου ἐκπαιδεύσεως.

Τὸ μοναδικὸ πλεονέκτημα τοῦ Ἀφγανιστάν, σὲ περίπτωσι ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως, εἶναι ἐκτὸς τῶν ὑψηλῶν ὀρέων, ἡ ἔλλειψις ὁδικοῦ δικτύου ποὺ καθιστᾶ ἀδύνατη τὴν κίνησι ἑνὸς συγχρονισμένου στρατοῦ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας. Τὸ ἄγριο καὶ ἀνεκμετάλλευτο ἔδαφος, προβάλλει ὡς ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ δύσκολα προβλήματα γιὰ τὸν ἐπιτεθέμενο. Ὅπως βλέπετε «οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ»!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μέση Ἀνατολή.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΟΛΟΥΣ

Ἡ ἄτυπος πνευμονία

Τὴν ἐνίκησε ἡ χρυσομυκίνη

Οἱ γιατροὶ νίκησαν μιὰ ἀκόμη ἀρρώστεια, ἐπικίνδυνη ἰδίως γιὰ τὰ παιδιὰ (συχνὰ δὲ θανατηφόρο γιὰ τὰ βρέφη): τὴν «ἄτυπο πνευμονία».

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀσθένεια ποὺ μελετήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ χρόνια τοῦ τελευταίου πολέμου. Προηγουμένως, τὴ συνέχεαν μὲ ἄλλες ἀρρώστειες τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Τέλος, οἱ γιατροὶ παρατήρησαν ὅτι παρουσίαζε μεγάλη διάδοσι μιὰ νόσος τῶν πνευμόνων, πολὺ διαφορετικὴ ἀπ' τὶς κοινὲς μορφὲς τῆς πνευμονίας: Ἐκδηλωνόταν βαθμιαῖα, κι' ὄχι ἀπότομα ὅπως ἡ τυπικὴ πνευμονία. Τὰ συμπτώματά της ἦσαν λιγώτερο ἔντονα, ἀλλὰ πιὸ ἐπίμονα. Δὲν ἦταν συνήθως θανατηφόρος, παρὰ μόνο γιὰ τὰ βρέφη. Παρουσίαζε ἐπιπλοκὲς μόνο σὲ βρέφη καὶ σὲ πολὺ μικρὰ παιδιά. Τὰ πτύελα τῶν ἀρρώστων δὲν περιεῖχαν κανένα ἀπ' τὰ γνωστὰ μικρόβια τῆς πνευμονίας. Τέλος, δὲν ἔφερναν κανένα ἀποτέλεσμα ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἀσθενείας οἱ σουλφαμίδες, ἡ πενικιλλίνη κι' ἡ στρεπτομυκίνη, ποὺ θαυματουργοῦν κατὰ τῆς συνηθισμένης πνευμονίας.

Οἱ γιατροὶ τὴν ὠνόμασαν στὴν ἀρχὴ «ἄτυπο πνευμονία» ἢ «πνευμονίτιδα». Ἀργότερα ἀνακάλυψαν ὅτι τὴν προκαλοῦσε κάποιος ἰός, καὶ τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα «πνευμονία ἀπὸ ἰόν».

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, τὰ κρούσματά της περίσσευαν συνεχῶς.

Ὁ ἰὸς μεταδίδεται μὲ τὰ λεπτὰ σταγονίδια ποὺ ἐκσφενδονίζονται ἀπ' τὴ μύτη ἢ τὸ στόμα τοῦ ἀρρώστου καὶ ποὺ μένουν αἰωρούμενα στὸν ἀέρα.

Ἡ πνευμονία αὐτὴ εἶνε ἐξ ἴσου συχνὴ τὸ καλοκαῖρι, ὅσο καὶ τὸ χειμῶνα. Οἱ γιατροὶ δὲν ἤξεραν κανένα προληπτικὸ μέσον καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ κάμουν τίποτε περισσότερο ἀπ' τὸ ν' ἀνακουφίσουν κάπως τοὺς ἀρρώστους.

Τώρα ὅμως ἀπεδείχθη ὅτι ἡ χρυσομυκίνη εἶνε ἀποτελεσματικὴ ἐναντίον αὐτῆς τῆς πνευμονίας, ὅσο ἡ πενικιλλίνη ἐναντίον τῆς ἄλλης, τῆς κοινῆς. Χορηγεῖται συνήθως σὲ χάπια ἀπ' τὸ στόμα, κάποτε δὲ καὶ σὲ ἐνδομυϊκὲς ἐνέσεις. Δὲν φέρνει καμμιὰ δυσάρεστη ἀντίδρασι στὰ παιδιά, ὅπως συμβαίνει πολὺ συχνὰ μὲ ἄλλα καινούργια φάρμακα.

Πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ ὅσο τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερα. Συνεπῶς, χρειάζεται νὰ ξέρουμε τὰ σημεῖα τοῦ κινδύνου, τὰ συμπτώματα δηλαδὴ τῆς ἀτύπου πνευμονίας.

Ἀρχίζει συνήθως μὲ ξερὸ καὶ ἐνοχλητικὸ βῆχα, ποὺ δυναμώνει σιγὰ - σιγά. Σὲ λίγες μέρες, ὁ βῆχας αὐτὸς φέρνει πόνο στὸ στῆθος.

Στὰ βρέφη, μπορεῖ νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος σὲ λίγες μέρες (ὅταν δὲν χρησιμοποιηθῇ χρυσομυκίνη). Σὲ μεγαλύτερα παιδιά, τὰ ἑπόμενα συμπτώματα εἶνε: πονοκέφαλος, ρίγη καὶ γενικὴ κακοδιαθεσία. Ἡ θερμοκρασία μπορεῖ ν' ἀνεβῇ ὡς τοὺς 39 — 40 βαθμούς, στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος.

Μὲ τὴν ἐπίκρουσι τοῦ στήθους, ὁ γιατρὸς ἀκούει ἕνα «ρηχό», χαρακτηριστικὸ ἦχο. Μὲ τὸ στηθοσκόπιο ἀκούονται τριγμοὶ ἢ ρόγχοι.

Ἡ ἀργὴ ἐξέλιξις, ἡ ἐπιμονὴ τῶν συμπτωμάτων κι' ὁ δυνατὸς καὶ ξερὸς βῆχας δείχνουν φανερὰ ὅτι πρόκειται περὶ ἀτύπου πνευμονίας.

Ὅταν ἀκολουθήσῃ τὴ συνηθισμένη πορεία της, διαρκεῖ συχνὰ 1 - 2 βδομάδες, ἢ κι' ἀκόμη περισσότερο. Μὲ τὴ χρυσομυκίνη ὅμως, περνάει σὲ 2 - 3 ἡμέρες, κάποτε δὲ μέσα σὲ 24 ὧρες μόνον.

Δὲν εἶνε, βέβαια, ἀπαραίτητη πάντα ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις γιὰ τοὺς ἀρρώστους ἀπὸ ἄτυπο πνευμονία — ἰδίως τώρα ποὺ ἡ χρυσομυκίνη συντομεύει τόσο πολὺ τὴ διάρκειά της. Ἐνδέχεται ὅμως, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, νὰ συστήσῃ ὁ γιατρὸς τὴ μεταφορὰ στὸ νοσοκομεῖο — ἰδίως ὅταν τὰ συμπτώματα εἶνε πολὺ σοβαρὰ ἢ τὸ σπίτι ἀνθυγιεινό.

Ἡ χρυσομυκίνη μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ κάποτε ναυτία, πόνους στὴν κοιλιὰ καὶ διάρροια. Πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ τότε ἀμέσως ὁ γιατρός. Ἂν ἡ ναυτία εἶνε τόσο ἔντονη ὥστε νὰ προκαλῇ ἐμετό, ἡ χρυσομυκίνη πρέπει νὰ χορηγηθῇ μὲ ἐνέσεις.

Συνήθως ὅμως, ὁ ἄρρωστος μπορεῖ νὰ νοσηλευθῇ στὸ σπίτι του. Πρέπει νὰ μείνῃ στὸ κρεββάτι, νὰ πίνῃ ἄφθονο νερό, λεμονάδες καὶ πορτοκαλάδες, νὰ τρέφεται κανονικά, μὲ πολὺ γάλα, φροῦτα καὶ λαχανικά, καὶ γενικῶς ν' ἀκολουθῇ πιστὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ γιατροῦ.

Ἂν ὁ βῆχας εἶνε πολὺ δυνατός, ὁ γιατρὸς μπορεῖ νὰ χορηγήσῃ ἕνα καταπραϋντικὸ φάρμακο, ἢ ἀσπιρίνη γιὰ τὸν πυρετὸ καὶ τὸν πονοκέφαλο. Πάντως, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πάρῃ ὁ ἄρρωστος κανένα φάρμακο, χωρὶς τὴν ἔγκρισι τοῦ γιατροῦ. Ὁ γενικὸς αὐτὸς κανόνας ἰσχύει ἄλλωστε γιὰ ὅλες τὶς βαρειὲς ἀσθένειες.

Μολονότι μὲ τὴ χρυσομυκίνη πέφτει γρήγορα ὁ πυρετὸς καὶ ἐκλείπει ἡ μόλυνσις τῶν πνευμόνων, ὁ βῆχας μπορεῖ νὰ συνεχισθῇ ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ ἄρρωστος μένει στὸ σπίτι ὄχι ὅμως στὸ κρεββάτι.

Δὲν ὑπάρχει κανένα γνωστὸ μέσον γιὰ νὰ προλαμβάνεται ἡ ἄτυπος πνευμονία. Πάντως ὅμως, προσβάλλονται λιγώτερο ἀπ' αὐτὴν ὅσοι τρέφονται καλά, δὲν κουράζονται πολὺ κι' ἀποφεύγουν τοὺς περιττοὺς συνωστισμούς.

✪ ✪

Τὸ ἀρχαιότερο χωριὸ

Τὸ ἀρχαιότερο γνωστὸ χωριὸ τοῦ κόσμου βρίσκεται στὴν τοποθεσία Γιάρμο, τοῦ Βορειανατολικοῦ Ἰρὰκ. Οἱ λεπτότατοι χημικοὶ προσδιορισμοὶ τῆς ποσότητος ραδιενεργοῦ ἄνθρακος σὲ ὄστρακα σαλιγκαριῶν ποὺ βρέθηκαν σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ἐπέτρεψαν νὰ ὑπολογισθῇ ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος χωριὸ ὑπῆρχε ἐκεῖ πρὸ 7.000 ἐτῶν. Τὸ φετεινὸ χειμῶνα, θὰ φθάσῃ στὸ Γιάρμο, γιὰ λεπτομερέστερες μελέτες, μιὰ ἀποστολὴ τοῦ Ἀνατολικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου, ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ καθηγητοῦ Μπράϊτγουντ, τῆς προϊστορίας καὶ ἀνθρωπολογίας.

Ἡ ἀνακάλυψις τῶν λειψάνων τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ ἔγινε τυχαίως, τὸ 1946, ἀπὸ κάποιο περαστικὸ ἀρχαιολόγο, ποὺ παρατήρησε ὅτι ὁ σεΐχης μιᾶς γειτονικῆς φυλῆς ἄναβε τὸ τσιμπούκι του μὲ μιὰ τσακμακόπετρα περίεργα σκαλισμένη. Ὁ ἀρχαιολόγος ἐξέτασε τὴν πέτρα αὐτὴ καὶ βεβαιώθηκε πὼς ἦταν ἕνα προϊστορικὸ ἐργαλεῖο. Ρώτησε τότε τὸ σεΐχη, κι' ἐκεῖνος τοῦ ἐξήγησε ὅτι ὑπῆρχαν τέτοιες πέτρες στὴν περιοχὴ τοῦ Γιάρμο.

Τὰ σπίρτα ἐξουδετερώνουν τὶς δυσάρεστες ὀσμὲς

Ἀπὸ πολὺν καιρό, οἱ Ἀμερικανίδες νοικοκυρὲς ἔκαιγαν σπίρτα στὶς κουζίνες τους γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν μερικὲς δυσάρεστες ὀσμές, ὅπως π.χ. ἐκεῖνες ποὺ προέρχονταν ἀπὸ τὸν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν, ἀπὸ τὸ καθάρισμα ψαριῶν, κ. τ. λ. Αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀπασχόλησε τελευταῖα τοὺς ἐπιστήμονας τοῦ Τεχνολογικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Ἰλλινόϊς ποὺ θέλησαν νὰ ἐξακριβώσουν ἂν ἡ συνήθεια τῶν Ἀμερικανίδων νοικοκυράδων εἶχε ἐπιστημονικὴ βάσι. Παρατήρησαν, λοιπόν, ὅτι ἡ ὀσμὴ τοῦ καιομένου σπίρτου ἐξουδετερώνει καὶ τὶς πιὸ δυσάρεστες ὀσμές, ἀκόμη καὶ κεῖνες ποὺ προέρχονται ἀπὸ ἕνα ψοφῆμι, ἀπὸ ἀποσυντεθειμένα τρόφιμα, ἀπὸ ἕνα βόθρο κτλ. Ἡ διάρκεια αὐτῆς τῆς ἐξουδετερώσεως ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἔντασι τῆς ὀσμῆς.

Κατὰ τὸ βιοχημικὸ Οὐΐλλιαμ Κοῦμπι, ποὺ διηύθυνε τὶς σχετικὲς ἔρευνες, ὑπάρχουν τέσσεροι τρόποι ποὺ μᾶς κάνουν ἀναισθήτους σὲ μιὰ ὀσμή:

1) Ὁ ὀσφραντικὸς κάματος, ποὺ ὀφείλεται σὲ ὑπερκορεσμὸ τοῦ αἰσθητηρίου τῆς ὀσφρήσεως ἀπὸ μιὰ ὡρισμένη ὀσμή. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο διάστημα, αὐτὴ ἡ ὀσμὴ παύει νὰ μᾶς ἀπασχολῇ.

2) Ἡ ἀναισθησία μὲ ὁποιοδήποτε μέσον.

3) Ἡ ἐξουδετέρωσις τῆς ὀσμῆς ἀπὸ μιὰ ἄλλη πιὸ ἰσχυρή.

4) Ἡ συγκάλυψίς της ἀπὸ μιὰ ἄλλη πιὸ δυνατή, ποὺ μᾶς ἐμποδίζει νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν πρώτη.

Ὁ ἴκτερος ὡς μέσον θεραπείας

Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες ἐφαρμόζουν τὸν τελευταῖο καιρό, μὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, τὴ μέθοδο τῆς τεχνητῆς προκλήσεως ἰκτέρου γιὰ τὴ θεραπεία διαφόρων νοσημάτων. Ἡ πρόκλησις τοῦ ἰκτέρου γίνεται εἴτε μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς συνθετικοῦ φαρμάκου, τῆς λακτοφαινίνης, εἴτε μὲ σύσφιξι τοῦ χοληδόχου ἀγωγοῦ ἔπειτα ἀπὸ σύντομη ἐγχείρησι.

Περιπτώσεις ἀσθενείας τοῦ Πάρκινσον, σκληρώσεως, πολυαρθρίτιδος, ἄσθματος, στηθάγχης, διαφόρων ψυχώσεων κτλ. παρουσίασαν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τελείας ἰάσεως ἢ αἰσθητὴ καλυτέρευσι χάρις σ' αὐτὴ τὴ μέθοδο, ποὺ κρίνεται ὡς τελείως ἀκίνδυνη.

Ὁ ὕπνος προκαλεῖται ἀπὸ εἰδικὲς ὁρμόνες

Οἱ συνεχιζόμενες ἀπὸ ἐτῶν ἔρευνες τοῦ Γάλλου ἐπιστήμονος Γκρυμπὸν ἀπέδειξαν τὴν ὕπαρξι εἰδικῶν ὑπνοφόρων ὁρμονῶν, ποὺ ἐκκρίνονται ἀπὸ μιὰ περιοχὴ τοῦ ἐγκεφάλου, τὸν καλούμενο «θάλαμο» καὶ ἐκχύνονται ἀπ' εὐθείας μέσα στὸ αἷμα. Ἔτσι φθάνουν στὸ φλοιῶδες περίβλημα τοῦ ἐγκεφάλου, ἐλαττώνουν τὴν δραστηριότητά του καὶ προκαλοῦν τὸν ὕπνο. Οἱ ὁρμόνες αὐτὲς ἀποβάλλονται κατόπιν διὰ τῆς νεφρικῆς ὁδοῦ.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ κρίνεται ὡς ἐκτάκτως σημαντικὴ καὶ προωρισμένη νὰ προκαλέσῃ ἐπανάστασι στὰ τεχνητὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦνται ὡς σήμερα γιὰ τὴν πρόκλησι τοῦ ὕπνου. Τὰ ἐν χρήσει ὑπνωτικὰ ἐπιδροῦν ταχύτατα, ἀλλὰ προκαλοῦν ἡπατικὴ δηλητηρίασι.

Πιστεύεται, λοιπόν, ὅτι θὰ εἶνε δυνατὸν ν' ἀντικατασταθοῦν μὲ ἐκχυλίσματα προερχόμενα ἀπὸ τὸν «θάλαμο» ζώων. Σχετικὰ πειράματα ἔγιναν στὸ νευρολογικὸ ἰνστιτοῦτο τῶν Παρισίων. Τὰ χρησιμοποιηθέντα ἐκχυλίσματα, ποὺ προέρχονταν ἀπὸ νεαρὰ βώδια, προσφάτως σφαγμένα, ἀπέδωσαν ἄριστα ἀποτελέσματα.

ΤΟΚΕΤΟΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΠΝΕΥΜΟΝΑ

Σ' ἕνα μαιευτήριο τῆς Αὐστραλίας μεταφέρθηκε μέσα σ' ἕνα σιδηροῦν πνεύμονα μιὰ νεαρὴ ἐπίτοκος 19 ἐτῶν, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ πνευμονικὴ παράλυσι. Ἡ ἰατρικὴ ἐπέμβασι ἦταν πολὺ δύσκολη, γιατὶ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὁ τοκετὸς χωρὶς νὰ μετακινηθῇ ἡ ἄρρωστη ἀπὸ τὸ σιδηροῦν πνεύμονα. Οἱ ἐπιστήμονες ὅμως κατώρθωσαν νὰ ὑπερνικήσουν ὅλες τὶς δυσκολίες. Κι' ἔτσι ἦρθε στὸν κόσμο ἕνα χαριτωμένο καὶ ὑγιέστατο ἀγοράκι.

Οἱ ἄρρωστοι δὲν πρέπει ΝΑ ΚΡΕΒΒΑΤΩΝΩΝΤΑΙ

Οἱ κακὲς συνήθειες μιᾶς παληᾶς τακτικῆς

Πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια, οἱ γιατροὶ ἐξασκοῦσαν τὴν ἐπιστήμη τους μ' ἕνα τρόπο μᾶλλον ἐμπειρικό. Διέθεταν ἐλάχιστα εἰδικὰ κι' ἀποτελεσματικὰ φάρμακα — ἰδίως τὴν κινίνη, τὰ ἀρσενικοῦχα καὶ μερικὲς ἀντιτοξῖνες. Ἀπ' τὰ πρῶτα ὅμως χρόνια τοῦ αἰῶνος μας, ἄρχισε μιὰ ραγδαία πρόοδος, ποὺ κατέληξε στὴν ἀνακάλυψι τῶν σουλφαμιδῶν, τῆς πενικιλλίνης καὶ τῶν ἄλλων καινούργιων ἰσχυρῶν φαρμάκων.

Συγχρόνως, οἱ γιατροὶ ἀνακάλυψαν, τὸν τελευταῖο καιρό, κάτι ἄλλο, σπουδαιότατο: ὅτι ἔκαναν ἕνα χονδροειδὲς σφᾶλμα συνιστῶντας σὲ κάθε περίπτωσι στοὺς ἀρρώστους «ἀνάπαυσι στὸ κρεββάτι». Πράγματι, τὸ κρεββάτωμα, ποὺ ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε ἀπαραίτητο γιὰ κάθε ἀσθένεια, ἀπεδείχθη ὅτι, ὅταν ὑπερβῇ ἕνα ὡρισμένο ὅριο, εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνο κι' ἀπ' τὴν ἴδια τὴν ἀρρώστεια! Ἀντιθέτως, ὅταν οἱ ἄρρωστοι δὲν μένουν στὸ κρεββάτι περισσότερο ἀπὸ λίγες μέρες, γίνονται γρηγορώτερα καλὰ — καὶ συγχρόνως ἀδειάζουν πιὸ γρήγορα θέσεις στὰ νοσοκομεῖα, γιὰ νὰ δεχθοῦν κι' ἄλλους ἀσθενεῖς. Εἶναι δηλαδὴ διπλὸ τὸ κέρδος.

Ἡ κοινότερη καὶ σπουδαιότερη ἐπιπλοκὴ ἀπ' τὴν κατάχρησι τοῦ κρεββατώματος εἶνε οἱ ἀνωμαλίες τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Οἱ μισοὶ περίπου ἀπ' τοὺς ἐνηλίκους, ποὺ μένουν στὸ κρεββάτι περισσότερο ἀπὸ 2 βδομάδες, παθαίνουν θρόμβωσι τοῦ αἵματος στὶς φλέβες τῶν ποδιῶν, ἀπ' τὴν παρατεταμένη τοπικὴ πίεσι. Μπορεῖ λοιπὸν ν' ἀποσπασθοῦν κομμάτια τῶν θρόμβων, νὰ μεταφερθοῦν ἀπ' τὸ αἷμα στὴν καρδιά, στοὺς πνεύμονας ἢ στὸν ἐγκέφαλο καὶ νὰ προκαλέσουν θανατηφόρους ἐμβολές.

Ἐξ ἄλλου, ἡ παρατεταμένη ἀνάπαυσις στὸ κρεββάτι φέρνει πονοκεφάλους, πόνους στὴν πλάτη καὶ στοὺς μῦς, χρονία δυσκοιλιότητα, ἀδυναμία καὶ ψυχικὴ κατάπτωσι ἀπ' τὴ διατάραξι τῶν σωματικῶν λειτουργιῶν.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι δὲν εἶναι ἐντελῶς καινούργια ἡ ἰδέα νὰ μὴ μένουν γιὰ πολὺ στὸ κρεββάτι οἱ ἄρρωστοι. Τὴν εἶχαν ὑποστηρίξει καὶ πρὸ μισοῦ αἰῶνος μερικοὶ νεωτερισταὶ γιατροί, εἶχαν ὅμως συναντήσει τὴ γενικὴ εἰρωνεία. Τώρα λοιπὸν ἡ θεωρία αὐτὴ ἐπεβλήθη κι' ἀπέδωσε λαμπρὰ ἀποτελέσματα.

Σὲ περιπτώσεις τραυμάτων στὸ κεφάλι, οἱ γιατροὶ συνιστοῦσαν ἄλλοτε ἀκινησία στὸ κρεββάτι ἐπὶ ἑβδομάδες ἢ μῆνες. Ὅταν σηκώνονταν πιὰ οἱ ἄρρωστοι, ἦσαν ἀνίκανοι νὰ προσαρμοσθοῦν στὴν ὄρθια στάσι. Πάθαιναν ζάλες, παλμούς, ἀνικανότητα συγκεντρώσεως καὶ νευρικὴ ἀστάθεια.

Οἱ δυσάρεστες αὐτὲς ἐπιπλοκὲς ἀποφεύγονται σήμερα. Γιατὶ οἱ πάσχοντες μένουν στὸ κρεββάτι μόνον ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ συνέλθουν ἀπ' τὸν ἀρχικὸ κλονισμό, δηλαδὴ ὧρες μόνον ἢ ἡμέρες. Ἔτσι, δὲν παραπονοῦνται πιὰ γιὰ ζάλες καὶ πονοκεφάλους καὶ ξαναρχίζουν γρήγορα τὴ συνηθισμένη ζωή τους.

Ἡ ἀπόλυτη ἀνάπαυσις στὸ κρεββάτι ἔχει σκοτώσει πολὺ περισσότερους καρδιακούς, παρὰ ὅσους ἡ κίνησις καὶ ἡ δρᾶσις. Ὅσοι ὑποφέρουν ἀπ' τὴν καρδιά τους, νοιώθουν τὸν ἑαυτό τους πολὺ καλλίτερα κι' ἀναπνέουν πιὸ εὔκολα, καθισμένοι σὲ μιὰν ἄνετη πολυθρόνα, παρὰ ξαπλωμένοι στὸ κρεββάτι. Ἄλλωστε, στὴ στάσι αὐτή, ἡ καρδιὰ ἐργάζεται λιγώτερο κουραστικά. Συγχρόνως ἀποφεύγονται διάφορες ἐπιπλοκὲς — πνευμονία, ἐμβολή, νεφρικὲς διαταραχές, κλπ. — ποὺ προέρχονται ἀπ' τὴν κακὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Στὸν τελευταῖο πόλεμο, οἱ Ἀμερικανοὶ στρατιωτικοὶ γιατροὶ μελέτησαν πολὺ τὸ πρόβλημα τῆς πνευμονίας — ποὺ ἐξακολουθοῦσε ν' ἀποτελῇ ἕνα σοβαρὸ κίνδυνο τῆς ζωῆς, παρ' ὅλα τὰ νεώτερα μέσα θεραπείας. Ἀνακάλυψαν, λοιπὸν ὅτι γίνονταν γρηγορώτερα καλὰ οἱ ἄρρωστοι ποὺ σηκώνονταν ἀπ' τὸ κρεββάτι πρὶν ἀπ' τὸ συνηθισμένο ἀριθμὸ ἡμερῶν.

Πειραματίσθηκαν μὲ δυὸ ὁμάδες ἀρρώστων. Οἱ πρῶτοι ἔμειναν στὸ κρεββάτι ἐπὶ 45 μέρες, κατὰ τὴν παληὰ θεωρία. Οἱ δεύτεροι σηκώνονταν ἀπ' τὸ κρεββάτι πολὺ πιὸ γρήγορα, κι' ἔβγαιναν ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο θεραπευμένοι 2 βδομάδες νωρίτερα. Οἱ ὑποτροπὲς στοὺς δευτέρους ἦσαν μόνο 3%, ἐνῷ στοὺς πρώτους ἔφταναν τὰ 30%.

Ἀκόμη κι' οἱ ὀρθοπεδικοὶ χειροῦργοι, ἄλλοτε ὀπαδοὶ τῆς ἀπόλυτης ἀναπαύσεως, ἐκθειάζουν τώρα τὴν καινούργια τεχνική. Στερεώνουν μὲ καρφιά, βίδες καὶ ἐλάσματα τὰ σπασμένα κόκκαλα καὶ τὶς βλαμμένες ἀρθρώσεις καὶ χρησιμοποιοῦν σύρματα καὶ τροχαλίες γιὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὴ γρηγορώτερη κίνησι τῶν πασχόντων μελῶν. Συγχρόνως, μὲ μασάζ, ἀκτῖνες καὶ διαθερμία τονώνουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος κι' ἐξουδετερώνουν τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα τῆς ἀκινησίας.

Μετὰ τὶς ἐγχειρήσεις σκωληκοειδίτιδος, κήλης, λίθων τῆς χολῆς, τὶς καισαρικὲς τομές, κλπ., οἱ χειροῦργοι συνιστοῦν τώρα νὰ μὴ μένῃ κανεὶς στὸ κρεββάτι περισσότερο ἀπὸ 24-48 ὧρες. Οἱ περισσότεροι ἐγχειριζόμενοι γυρίζουν στὸ σπίτι τους μετὰ 3 - 4 ἡμέρες.

Ὑπάρχουν ὡστόσο μερικὲς περιπτώσεις, ποὺ ἀπαιτοῦν ἀπόλυτη ἀνάπαυσι στὸ κρεββάτι. Αὐτὸ συμβαίνει γιὰ ὅσους πάσχουν ἀπὸ καταπληγία, κῶμα, ὡρισμένους τύπους καταγμάτων, σοβαρὲς αἱμορραγίες, κλπ. Γιὰ τοὺς ἄλλους ὅμως ἰσχύει ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ Χριστός: «Ἆρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει!».

Ὄχι, λοιπὸν κρεββάτωμα!

✪ ✪

Ἡ μεγαλύτερη ἀτομικὴ στήλη

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἐτέθη σὲ λειτουργία στὸ Λὸνγκ Ἄϊλαντ ἡ μεγαλύτερη ἀτομικὴ στήλη ὄχι μόνον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Στοίχισε 25 ἑκατομμύρια δολλαρίων καὶ ἡ ἐγκατάστασίς της ἔγινε σ' ἕνα ἑξαώροφο οἰκοδόμημα. Ἡ «ψυχή» της ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα γιγαντιαῖο κύβο, ποὺ περιλαμβάνει 60.000 τεμάχια γραφίτου. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν κύβο εἰσχωροῦν σωλῆνες ἀπὸ ἀλουμίνιο, ποὺ περιέχουν καθαρὸ οὐράνιο.

Γελωτοθεραπεία

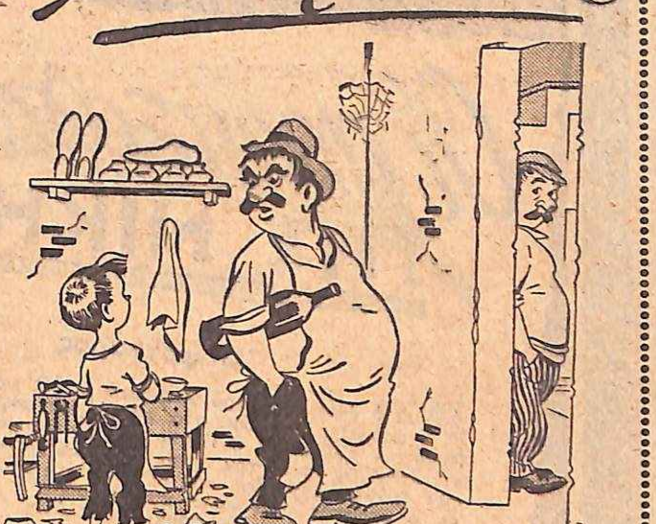

— Βαγγελάκη, κι' ἂν περιπτώσει καὶ μὲ ζητήσει κανείς, νὰ τοῦ πῇς πὼς ἦρθε κάποιος κύριος καὶ μὲ πῆρε, ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ἔχει πῇ στὸ κορίτσι του ὅτι εἶνε... στρατηγὸς καὶ φοβᾶται μὴν τὸν δῇ!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ...
Ἡ κάθοδος τῶν μυρίων!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Οἱ πρωτεργάτες ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Ὁ φαντάρος

Νὰ ὁ φαντάρος τοῦ Σαράντα!... Ὁ φαντάρος,
πού εἶχε πάντοτε στὰ πόδια του φτερά.
Ποτὲ δὲν τοὔλειψεν ἡ Πίστι καὶ τὸ Θάρρος
κι᾽ ὅταν τὰ ὅπλα του, στὸν ἥλιο ἀστραφτερά
τὸν τρόμο σκόρπιζαν καὶ κέρδιζαν τὴ Νίκη
κι᾽ ὁ οὐρανὸς ἀπὸ ψηλὰ χαμογελοῦσε,
ἦταν ὁ Ἕλληνας φαντάρος, Θεία Δίκη
πού τιμωροῦσε.

Νά ὁ φαντάρος! Τὴν πατρίδα του γιὰ σκλάβα
δὲν θὰ τοῦ ἄρεσε ποτέ του νὰ τὴν δῆ
κι᾽ ἔστησε τότε μιὰ σημαία στὸ Μοράβα
καὶ σκαρφαλώνοντας, τὸ ἀτρόμητο παιδὶ
πάνω στὸ Σμόλικα, κυττοῦσε μὲ καμάρι
τὸν ἄλλο κόσμο καὶ τοῦ φώναζε βαρειά:
— Κάθε λαός, μπορεῖ ἕνα μάθημα νὰ πάρη
πῶς πολεμοῦν γιὰ τὴ γλυκειὰ τὴ Λευτεριά.

Εἶσαι ὁ φαντάρος... δὲν κουράστηκες κρατῶντας
τ᾽ ἅγιό σου τ᾽ ὅπλο μέσ᾽ τὸ δίκιο σου τὸ χέρι
κι᾽ οὔτε σταμάτησες ποτέ σου, πολεμῶντας
ξένους λαούς, ποὺ εἶχαν στήσει τὸ λημέρι
τῆς ἁρπαγῆς, πάνω σὲ χῶμα Ἑλληνικό,
τὴν Βόρειο Ἤπειρο, ποὺ ἂν εἶνε σ᾽ ἄλλη χώρα
πάλι τὸ δίκιο σου, φαντάρε, τὸ Ἐθνικὸ
θὰ σοῦ τὴ δώση, μ᾽ ἄλλη Νίκη κάποια ὥρα!

Ὁ τσολιᾶς

Νά ὁ τσολιᾶς!... Ἄντε, λεβέντη μου, καὶ σάλτο
σ᾽ ἕνα κατσάβραχο κι᾽ ἀγνάντεψε ὡς πέρα
καὶ τὰ δυὸ χέρια σου, στὸ στόμα σου γιὰ βάλ᾽ τα
κάν᾽ τα χωνὶ βροντοφωνάζοντας: Ἀ έ ρ α α α ! ..
Θὰ ἰδῆς κοπάδι τὸν ἐχθρό, κυνηγημένο
καὶ τὸν ἀντίλαλό σου, ἀκούγοντας καὶ μόνο,
θὰ ἰδῆς αἰχμάλωτο μπροστά σου, ντροπιασμένο
νὰ σοῦ φωνάζη: Μπέλλα Γκρέτσια... Γκρέκο μπόνο...

Νά ὁ τσολιᾶς! Κανεὶς δὲν στάθηκε μπροστά του
καὶ δὲν λογάριασε οὔτε ζέστη, οὔτε ποῦντα
κι᾽ εἶναι στὸ μέτρημα τὰ κατορθώματά του
ὅσες κλωστὲς τοῦ τσαρουχιοῦ του ἔχει ἡ φοῦντα.
Πάντοτε σκόρπιζε ἀνείπωτη τρομάρα
μὲ τοῦ «Ἀέρα» τὴν κραυγὴ τὴ ζηλεμένη
καὶ κέρδισε ἔτσι, κάποια μέρα, τὴ Χειμάρρα
κι᾽ ἔδωσε μάχη ξακουστὴ στὸ Τεπελένι.

Εἶσαι ὁ τσολιᾶς... Εἶσαι ὁ λεβέντης μὲ τὸ φέσι
μὲ τὸ τσαροῦχι σου καὶ μὲ τὴ φουστανέλλα,
εἶσαι ὁ τσολιᾶς μὲ τὴ βεργόλιγνη τὴ μέση
ποὺ τοὺς ἐχθρούς σου, νὰ χορεύουν ταραντέλλα
τοὺς εἶχες μάθει στ᾽ ἀφιλόξενα βουνά,
καὶ στοῦ Ἀργυρόκαστρου τὰ γύρω τὰ λειβάδια
γι᾽ αὐτό, κανένας μας ποτὲ δὲν λησμονᾷ
πῶς ρεμματιὲς ἔχεις στοιχειώσει καὶ λαγκάδια

Ὁ Ἴκαρος

Πετάει ὁ Ἴκαρος. Κυττάξτε τον ψηλά,
λὲς κι᾽ εἶναι κάποιος σταυραετὸς ἀγριεμμένος
ποὺ ἀπ᾽ τὰ οὐράνια μιὰ στιγμὴ κατρακυλᾷ
γιὰ κάποιο θῦμα του κι᾽ ἱκανοποιημένος,
μὲ τὰ φτερά του, ξαναβρίσκοντας τὰ οὐράνια
χάνεται πιὰ μέσα στὰ νέφη τὰ θολά,
κλείνοντας μέσα του, μιὰ δίκαια περηφάνεια
ποὺ ἀπὸ ψηλά, τὸν ἀνεβάζει πιὸ ψηλά.

Νά τος ὁ Ἴκαρος! Αὐτὸς γκρεμίζει κάστρα
καὶ τὴ ζωή του, μιὰ στιγμὴ δὲν λογαριάζει.
Ἀπὸ τοὺς ἄλλους, πιὸ κοντὰ κυττάζει τ᾽ ἄστρα
καὶ πιὸ θερμά, τοῦ ἥλιου τὸ φῶς, τὸν ἀγκαλιάζει.
Πρῶτος αὐτὸς εἶνε στοῦ Χάρου τὸ τραπέζι
καὶ δὲν πατᾷ στὴ γῆ, στὰ σύννεφα πετᾷ
κορῶνα - γράμματα, τὰ νειᾶτα του τὰ παίζει,
σὰν ἡ καλή του ἡ Πατρίδα τὸ ζητᾷ.

Ἐσύ ᾽σαι ὁ Ἴκαρος. Κι᾽ ἂν ἕτοιμος δὲν ἦσουν
ὅσο θὰ ἔπρεπε σὲ ὥρα ἱστορική,
μπόρεσαν ὅμως τὰ φτερά σου, νὰ στολίσουν
τὴν Ἱστορία, μὲ μιὰ σελίδα θρυλική.
Ἐσύ ᾽σαι ὁ Ἴκαρος, ἐσύ, ποὺ τὰ ὄνειρά σου
εἶναι — κι᾽ αὐτὸ τὸ ξέρομε ὅλοι μας καλὰ —
νὰ ξανανοίξης κάποια μέρα τὰ φτερά σου
γιὰ ν᾽ ἀνεβάσης τὴν Πατρίδα πιὸ ψηλά.

Ὁ ναύτης

Παληὸς ἐσύ. Θαλασσοποῦλι καὶ δελφίνας
τῆς ἀφρισμένης μας τῆς θάλασσας στοιχειό,
ναυμάχο σὲ εἶδα στὸ στενὸ τῆς Σαλαμίνας
καὶ μπουρλοτιέρη, λίγο ἀπ᾽ ἔξω ἀπὸ τὴ Χιό.
Ἐσύ ᾽σαι ὁ ναύτης ποὺ ἐχάριζες αἰώνια
στὰ πέλαγά μας τὴν τιμὴ καὶ τὸ καμάρι,
Θεμιστοκλῆ, σ᾽ εἴχανε πῆ στ᾽ ἀρχαῖα χρόνια
καὶ στὰ νεώτερα, σὲ λέγανε Κανάρη.

Ἔχεις σὰν ναύτης, ἱστορία δοξασμένη
ποὺ τόσοι ξένοι, τὴ ζηλέψανε πολὺ
καὶ τελευταῖα ἀκόμη, σ᾽ ὥρα εὐλογημένη
ἔκανες θρῦλο σου, τὸν Παπανικολῆ.
Ἐσύ ᾽σαι ὁ ναύτης τοῦ Σαράντα, ποὺ δὲν θέλεις
νὰ ἰδῆς αἰχμάλωτο ὁ ἐχθρὸς νὰ σὲ τραβᾷ
κι᾽ ἔκανες τόσα, ποὺ τὸ χάσιμο τῆς Ἕλλης
νὰ στὸ πληρώση ἀκριβά, πολὺ ἀκριβά!...

Ἐσύ ᾽σαι ὁ ναύτης ποὔχεις τόση περηφάνεια
ποὺ ὅπου σοῦ ποῦνε, πᾷς μὲ βιάσι καὶ μὲ φούρια
κι᾽ ἂν ἔχης σπίτια, τὰ παληά μας τὰ λιμάνια
στὴ Δωδεκάνησο, εὐρῆκες τὰ καινούργια.
Καὶ περιμένεις μιὰ καμπάνα νὰ σημάνη
τὴν ὥρα ἐκείνη ποὺ μὲ τρόπο ζηλευτό,
σπίτι σου θἄχης καὶ τῆς Κύπρου τὸ λιμάνι
ἕνα βραβεῖο, γιὰ τὶς θυσίες σου κι᾽ αὐτό.

Ἡ νοσοκόμος

Μικρὴ ἀδελφή, πόσο ἡ ψυχή σου συγκινεῖ
ὅποιον σὲ βλέπει, σιωπηλή, λευκοντυμένη,
μικρὴ ἀδελφή, μὲ τὴ μεγάλη ὑπομονὴ
νὰ θυσιάζεσαι κοπέλλα ζηλεμένη.
Εἶσαι καὶ σὺ μιὰ πρώτη ἐργάτρια τῆς Νίκης
θῦμα σωστό, στὴ μπόρα ἑνὸς κατακλυσμοῦ
καὶ μὲ τὶς πράξεις τὶς μεγάλες σου, ἀνήκεις
καὶ σὺ στὸ Πάνθεο τοῦ Πατριωτισμοῦ.

Καλή, γλυκειά μου νοσοκόμος τοῦ Σαράντα,
μὲ τρυφερότητα ἡ καρδιά σου ἦταν γεμάτη
ὅταν μὲ θεία καλωσύνη ἔσκυβες πάντα
μ᾽ ἕνα χαμόγελο, στοῦ πόνου τὸ κρεββάτι.
Εἶσαι ἡ ἀξέχαστη Ἀδελφή... καὶ εἶσαι Ἐκείνη
ποὺ ὅλοι, ὅλοι μὲ λατρεία σ᾽ ἀντικρύζανε
κι᾽ ἤξερε θάρρος καὶ συμπόνοια νὰ μᾶς δίνη
καὶ τὸ χαμόγελο... μὲ μάτια ποὺ δακρύζανε.

Χαῖρε Ἑλλάδα!... Νὰ τὰ πέντε τὰ παιδιά Σου,
ἀγκαλιασμένα, ἀδελφωμένα, τιμημένα
ποὺ τὸ καθένα εἶνε κομμάτι τῆς καρδιᾶς Σου
καὶ τὸ «Σαράντα» τὄχουν κάνει «Εἴκοσι Ἕνα»
Χαῖρε Ἑλλάδα!... Δέκα χρόνοι περασμένοι
σοῦ γράφουν πάλι τὴ σελίδα τὴ χρυσὴ
καὶ θὰ φωτίζουνε ὁλόκληρη Οἰκουμένη,
ἑνὸς «Σαράντα» οἱ μάχες... Ἄσβεστοι Πυρσοί!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ἡ ματωμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Λουσιὲν Μορὲλ πηγαίνει καλύτερα. Στὸ μεταξὺ ὁ Φρανσουά, ὁ ὑπηρέτης τοῦ γιατροῦ, ἐπισκέπτεται τὸν κόμητα Ντεσαλὲρ, ὅπου συναντᾶ τὴ Διονυσία ποὺ εἶναι ἀδελφή του. Ἡ χαρά του εἶνε μεγάλη, γιατὶ κι' ὁ Λουσιέν, τὸν ὁποῖο ἔσωσε εἶνε ἀδελφός του, ὅπως ἀποδεικνύεται. Ὁ Μουριλλόν, ὁ Φρανσουὰ κι' ἡ Διονυσία φεύγουν γιὰ τὸ Βιλντεβρέ. Ὑποψιάζονται πλέον ὅτι ἡ κ. Λυρὼ εἶνε ἡ κόρη τῆς Κλάρας Γκερέν. Ὁ Μουριλλὸν ζητάει ἀπ' τὸ γιατρὸ Μογκὰρ πληροφορίες γιὰ τὶς κυρίες ποὺ μένουν στὸ Πυργάκι. Τὴ νύχτα, ὁ Φρανσουὰ κι' ἡ Διονυσία ἀνακαλύπτουν ὅτι ἡ σκάλα στὴν ὁποία καταλήγει ἡ ὑπόγεια δίοδος ὁδηγεῖ στὸ Πυργάκι. Στέκουν πίσω ἀπὸ ἕναν τοῖχο κι' ἀκοῦν μιὰ συνομιλία τῆς Φουρνιὲ καὶ τοῦ Ραβιό, ποὺ τοὺς κάνει ν' ἀνατριχιάσουν. Μιλοῦν γιὰ τὰ καταχθόνια σχέδιά τους. Οἱ δυὸ νέοι εἰδοποιοῦν ἀμέσως τὸν Μογκάρ.

30ον Ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Διονυσίας, ὁ γιατρὸς μάντευε ποιὸ δηλητήριο χρησιμοποιοῦσαν οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι, γιὰ νὰ καταστρέψουν τὸ λογικὸ τῆς κυρίας Λυρώ, κι' ἤξερε ποιὸ ἦταν τὸ ἀντίδοτο αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ δηλητηρίου. Εὐτυχῶς, εἶχε δυὸ φιαλίδια ἀπὸ τὸ ἀντίδοτο αὐτό. Τὸ θῦμα θὰ μποροῦσε νὰ σωθῆ, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσουν γρήγορα τὸ ἀντίδοτο. Ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ μέρες, θὰ ἦταν ἴσως πολὺ ἀργά...

— Τί νὰ κάνω; ἀναρωτιόταν ὁ Μογκὰρ μὲ ἀνησυχία.

Γιὰ μιὰ στιγμή, σκέφτηκε νὰ φωνάξη τὸν ἐφημέριο, ποὺ ἔβλεπε τὴν κυρία Φουρνιὲ συχνὰ καὶ νὰ τοῦ μιλήση. Τὸ συλλογίστηκε ὅμως καλύτερα κι' ἄλλαξε γνώμη.

— Ναί, ψιθύρισε, ἂν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶνε δυνατό, μόνο ἔτσι πρέπει νὰ ἐνεργήσω. Ἂς δοῦμε...

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ Φρανσουὰ ἦτανε στὸ σταῦλο, ἡ Διονυσία κοντὰ στὸν Λουσιέν, κι' ἡ Ἐγκλαντὶν στὴν κουζίνα.

Χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανείς, ὁ Μογκὰρ ἄναψε τὸ φανάρι του, καὶ κατέβηκε στὸ ὑπόγειο. Μπῆκε μέσα στὴ σήραγγα, ἔφτασε στὴν πέτρινη σκάλα, ἀνέβηκε ὡς ἀπάνω, κι' ἔφτασε στὸ διάδρομο, ἀπ' ὅπου, τὸ προηγούμενο βράδυ, ὁ Φρανσουὰ κι' ἡ Διονυσία εἶχαν ἀκούσει τοὺς δυὸ κακούργους νὰ καταστρώνουν τὰ δολοφονικά τους σχέδια. Στάθηκε ἀπότομα, ἀκούγοντας, πίσω ἀπὸ τὸ χώρισμα, βήματα νὰ πλησιάζουν. Συγχρόνως, ἄκουσε μιὰ γυναικεία φωνή. Ἦταν ἡ Ἀναστασία, ποὺ ἔλεγε:

— Ἔ, λοιπόν, ἀγαπητή μου, εἶσαι ἕτοιμη; Ἡ σοκολάτα μας περιμένει. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶσαι ἀδύνατη σήμερα. Εἶνε ποὺ σὲ στενοχώρησε χτὲς τὸ βράδυ ἡ κόρη σου. Ἔλα, στηρίξου στὸ μπράτσο μου, νὰ σὲ βοηθήσω νὰ κατέβης. Ὁ καιρὸς εἶνε ὄμορφος. Θὰ κάνουμε ἕνα μικρὸ περίπατο στὸν κῆπο. Ξέρεις ὅτι ἔχεις ἀνάγκη νὰ κινῆσαι.

Ἄκουσε πάλι βήματα ν' ἀπομακρύνωνται, κι' ἔπειτα ἁπλώθηκε σιωπή.

Ὁ Μογκὰρ κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Ἦταν ἐννιὰ ἡ ὥρα.

— Στὸ Πυργάκι, σκέφτηκε, προγευματίζουν στὶς ἐννιά, στὸ ἰσόγειο. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἔχω ὑπ' ὄψι μου. Μετὰ τὸ πρόγευμα, κάνουν ἕναν περίπατο στὸν κῆπο, ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ φοβᾶμαι μήπως μὲ ἀκούσουν. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τώρα...

Κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζη προσεκτικὰ τὸ τοίχωμα.

«Αὐτὸς ὁ διάδρομος, σκεφτόταν, θἄχη μιὰ κρυφὴ πόρτα, ποὺ βγαίνει στὸ σπίτι».

Χτύπησε τὸν τοῖχο, στὸ μέρος, ἀπ' ὅπου εἶχε ἀκούσει τὴ φωνή, ἀλλὰ δὲν κατάλαβε νὰ εἶνε πουθενὰ κούφιος.

— Διάβολε! ψιθύρισε. Μήπως ἡ πόρτα ἔχει κλειστὴ ὅπως καὶ πρὸς τὴν πλευρὰ τοῦ δικοῦ μου τοῦ ὑπόγειου; Τότε, δὲν θὰ μπορέσω νὰ πραγματοποιήσω τὸ σχέδιό μου...

Ὡστόσο, ἐξακολούθησε νὰ ἐξετάζη τὸν τοῖχο μὲ μεγαλύτερη προσοχή.

Ξαφνικά, τὰ μάτια του ἄστραψαν: Εἶχε διακρίνει ἕνα μυστικὸ ἐλατήριο, ὅπως ἐκεῖνο, ποὺ ὑπῆρχε στὸ διαμέρισμά του, κι' ἄνοιγε τὴν κρυφὴ πόρτα γιὰ τὸ ἐργαστήριο του. Κύτταξε καὶ πιὸ πέρα, καὶ βρῆκε κι' ἄλλο ἕνα, ὅπως ἀκριβῶς ἦταν καὶ στὸ δικό του τὸ διαμέρισμα. Πίεσε τότε δυνατὰ τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ ἐλατήριο, κι' ἄκουσε ἕναν τριγμό: Ἀμέσως μιὰ κρυφὴ πόρτα ἄνοιξε στὸν τοῖχο. Εἶδε τότε ὅτι βρισκότανε σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ ἐπικοινωνοῦσε μ' ἕνα ἄλλο. Τὸ δεύτερο αὐτὸ δωμάτιο, ὅπως κατάλαβε ὁ Μογκάρ, ἦταν ἡ κρεββατοκάμαρα τῆς χήρας Λυρώ.

Ὁ σκοπός του ἦτανε νὰ πάρη τὸ δηλητήριο, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν, δὲν προχώρησε περισσότερο. Πίεσε τὸ δεύτερο ἐλατήριο, ἔκλεισε τὴ μυστικὴ πόρτα τοῦ τοίχου, κι' ἔφυγε.

Εἴκοσι λεπτὰ ἀργότερα, ξαναγύριζε στὸ σπίτι του.

Κανένας δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν ἀπουσία του. Μόνο ἡ Ἐγκλαντὶν παραξενεύτηκε, βλέποντας τον νὰ μπαίνη στὴν κουζίνα μ' ἕνα φανάρι.

— Ἔρχομαι ἀπὸ τὸ ὑπόγειο, τῆς εἶπε ὁ Μογκάρ. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ φανάρι δὲν φέγγει καλὰ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ καθαρίσης ἀμέσως.

— Μάλιστα, κύριε.

— Σήμερα, Ἐγκλαντίν, θὰ γευματίσω στὴ μία.

— Γιατί, κύριε;

— Γιατὶ ἔτσι θέλω, ἀπάντησε ἀπότομα ὁ γιατρός.

Ἡ Ἐγκλαντὶν ἀπόμεινε κατάπληκτη. Ποτὲ δὲν εἶχε ἀκούσει τὸν κύριό της νὰ τῆς μιλάη μὲ τέτοιο ὕφος.

Ὁ γιατρὸς πῆγε κατόπιν στὸ γραφεῖο του, καὶ φώναξε τὴ Διονυσία.

— Παιδί μου, τῆς εἶπε, σκέφτηκα πολὺ ἐκεῖνα τὰ παράξενα πράγματα, ποὺ μοῦ διηγηθήκατε σήμερα τὸ πρωΐ, καὶ λέω ν' ἀνέβω κι' ἐγὼ στὴν πέτρινη σκάλα. Θέλετε νὰ μὲ συνοδέψετε;

— Εὐχαρίστως, κύριε Μογκάρ.

— Λοιπόν, δεσποινίς, θὰ πᾶμε κατὰ τὶς ἕντεκα, μὲ δώδεκα. Θὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

— Πολὺ καλά, κύριε Μογκάρ.

— Κι' ἕνα ἄλλο, δεσποινίς: Ὅταν ὁ ἄντρας ἐκεῖνος κι' ἡ γυναίκα μιλοῦσαν γιὰ τὸ δηλητήριο, μήπως εἶπαν σὲ ποιὸ μέρος τὸ ἔχουν;

— Μάλιστα, κύριε Μογκάρ.

— Ποῦ;

— Μὰ σᾶς εἶπα, μοῦ φαίνεται, ὅτι, ὅταν ὁ ἄντρας ζήτησε ἀπὸ τὴ γυναίκα τὸ μπουκαλάκι, τὴν ἄκουσα ποὺ τοῦ ἔλεγε ὅτι τὸ εἶχε σ' ἕνα ντουλαπάκι τοῦ τοίχου, καὶ πῆγε μάλιστα καὶ τοῦ τὄφερε.

— Εἴχατε ξεχάσει νὰ μοῦ πῆτε αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια, δεσποινίς, κι' αὐτὴ ἡ πληροφορία, ποὺ μοῦ δίνετε τώρα εἶνε πολύτιμη. Μπορεῖτε νὰ γυρίσετε κοντὰ στὸν ἀδελφό σας. Θὰ σᾶς εἰδοποιήσω, ὅταν θὰ πρόκειται νὰ πᾶμε.

Ἡ Διονυσία γύρισε στὸ δωμάτιο τοῦ Λουσιέν, κι' ὁ γιατρὸς κατέβηκε στὸ ἐργαστήριό του.

★

Δυὸ ὧρες ἀργότερα, δηλαδὴ κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ γιατρὸς κι' ἡ Διονυσία βρίσκονταν στὸ διάδρομο τοῦ τοίχου, στὸ Πυργάκι.

Ὁ Μογκὰρ εἶχε σκεφτῆ ὅτι, τὴν ὥρα ἐκείνη, ὅλοι στὸ Πυργάκι θὰ βρίσκονταν στὴν τραπεζαρία, κι' ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ μπῆ ἀπὸ τὴ μυστικὴ εἴσοδο, χωρὶς νὰ γίνη ἀντιληπτός. Πραγματικά, δὲν εἶχε γελαστῆ: Ἀφοῦ ἀφουγκράστηκε γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, εἶπε στὴ Διονυσία:

— Πίσω ἀπ' αὐτὸν τὸν τοῖχο, εἶνε δυὸ δωμάτια, καὶ τὸ δηλητήριο βρίσκεται, καθὼς μοῦ εἴπατε, μέσα στὸ ντουλαπάκι τοῦ τοίχου. Θὰ τὸ πάρουμε αὐτὸ τὸ δηλητήριο καὶ θὰ τὸ ἀντικαταστήσουμε μὲ τὸ ἀντίδοτό του.

— Μὰ γι' αὐτό, κύριε Μογκάρ, θὰ πρέπη νὰ μπορέσουμε νὰ μποῦμε μέσα στὸ δωμάτιο, παρατήρησε ἡ νέα.

— Μποροῦμε, δεσποινίς.

— Μὲ ποιὸ τρόπο; ρώτησε παραξενεμένη ἡ νέα.

— Ἀνοίγοντας μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο, ἀπάντησε ὁ γιατρὸς χαμογελῶντας.

Ἡ Διονυσία τὸν κυττοῦσε κατάπληκτη.

— Ἀκοῦστε, δεσποινίς, πρόσθεσε ὁ γιατρός. Σεῖς θ' ἀνοίξετε τὸ ντουλαπάκι καὶ θὰ πάρετε τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ δηλητήριο, κι' ἐγὼ θὰ φυλάω μὲ τὸ περίστροφό μου στὸ χέρι. Πάρτε αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι κι' αὐτὸ τὸ γυάλινο χωνάκι, κι' ἀδειάστε ἐδῶ μέσα τὸ δηλητήριο. Ἔχετε τὸ νοῦ σας μόνο νὰ ἰδῆτε ὡς ποῦ φτάνει στὸ δικό τους μπουκαλάκι τὸ ὑγρό, γιατί, ὅταν τελειώσετε, θὰ σᾶς δώσω τὸ ἀντίδοτο νὰ χύσετε μέσα σ' ἐκεῖνο, καὶ πρέπει νὰ εἶνε ἀκριβῶς ἡ ἴδια ποσότητα, γιὰ νὰ μὴν τυχὸν ἀντιληφθοῦν τίποτα. Καταλάβατε, δεσποινίς;

— Μάλιστα, κύριε Μογκάρ.

— Ἐμεῖς οἱ δυό, παιδί μου, ἐξακολούθησε ὁ γιατρός, θὰ σώσουμε αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα ἀπὸ τὴν τρέλλα. Ἡ κακοῦργα ἐκείνη, ποὺ τῆς δίνει τώρα τὸ δηλητήριο, θὰ μᾶς βοηθήση χωρὶς νὰ τὸ ξέρη, γιατὶ θὰ τῆς δίνη τὸ ἀντίδοτο, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ τὴν ἀντικατάστασι.

Κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγότανε στὸ δωμάτιο, κι' ὁ Μογκὰρ πίεσε τὸ ἐλατήριο.

Ἡ Διονυσία κύτταξε κατάπληκτη τὴν κρυφὴ πόρτα ποὺ ἄνοιξε κι' ἀναρωτιόταν μήπως ὁ γιατρὸς Μογκὰρ ἦταν κανένας μάγος.

Μόλις ἄνοιξε ἡ πόρτα, ὁ Μογκὰρ ἀκούμπησε τὸ φανάρι του καταγῆς, καὶ βγάζοντας τὸ περίστροφό του, μπῆκε στὸ πρῶτο δωμάτιο, κάνοντας νόημα στὴ Διονυσία νὰ τὸν ἀκολουθήση.

Πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, πέρασαν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Λυρώ, καὶ μπῆκαν στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς Ἀναστασίας.

Ὁ Μογκὰρ στάθηκε στὸ κατῶφλι, ἐνῶ ἡ Διονυσία προχώρησε, ἄνοιξε τὸ ντουλαπάκι τοῦ τοίχου, ποὺ δὲν ἦτανε κλειδωμένο, καὶ πῆρε τὸ μπουκαλάκι. Πρόσεξε πρῶτα ὅτι τὸ ὑγρὸ ἔφτανε ὡς τὴν ἐτικέτα, κι' ἔπειτα τὸ ἄδειασε στὸ φιαλίδιο, ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ γιατρός. Πῆρε ἔπειτα ἀπὸ τὸν Μογκὰρ τὸ μπουκαλάκι, μὲ τὸ ἀντίδοτο, καὶ τὸ ἄδειασε σ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε πρῶτα τὸ δηλητήριο, φροντίζοντας νὰ φτάση ὡς τὴν ἐτικέτα. Ὅταν τελείωσε, ἔβαλε τὸ μπουκαλάκι, ποὺ περιεῖχε τώρα τὸ ἀντίδοτο, μέσα στὸ ντουλαπάκι τοῦ τοίχου, στὴν ἴδια θέσι ἀκριβῶς ὅπου τὸ βρῆκε, ἔχωσε τὸ ἄλλο φιαλίδιο, μὲ τὸ δηλητήριο, στὴν τσέπη της, καί, μαζὶ μὲ τὸ γιατρό, βγῆκαν ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἀθόρυβα.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ διάδρομο, ὁ Μογκὰρ ἔκλεισε τὴ μυστικὴ πόρτα, πῆρε τὸ φανάρι του κι' ἀπομακρύνθηκαν:

— Τώρα, σκεφτόταν ὁ γιατρός, εἶμαι κάπως πιὸ ἥσυχος. Σταματήσαμε τὸ ἔργο τῶν κακούργων. Ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα σώθηκε. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀρκετὸ αὐτό. Πρέπει νὰ κατορθώσω ν' ἀναρρώση γρήγορα. Τὸ ἀπόγευμα, θὰ φτιάσω ἕνα φάρμακο εἰδικό, καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ὅλοι θὰ κοιμοῦνται, θὰ πάω μόνος στὸ Πυργάκι.

Ἀφίνοντας τὴ Διονυσία γιὰ νὰ πάη στὸ δωμάτιό του, ὁ γιατρὸς τῆς συνέστησε ἀπόλυτη ἐχεμύθεια.

— Μείνετε ἥσυχος, κύριε Μογκάρ, τὸν διαβεβαίωσε ἡ νέα.

Ἀφοῦ ἔφαγε, ὁ γιατρὸς ἐπισκέφθηκε τὸ Λουσιέν, ποὺ πήγαινε καλύτερα, καὶ κατέβηκε στὸ ἐργαστήριό του. Ἔμεινε ἐκεῖ ὡς τὴν ὥρα τοῦ δείπνου, χωρὶς νὰ τὸν ἀνησυχήση κανένας καὶ ὕστερα, πῆγε πάλι στὸ Λουσιέν.

— Ὁ κύριος Μουριλλὸν δὲν ἦρθε σήμερα, τοῦ εἶπε. Ἀσφαλῶς θἄρθη αὔριο τὸ πρωΐ. Θ' ἀναπαυθῆτε λοιπὸν ἀπόψε, κι' αὔριο, ὅταν θἄρθη, θὰ τοῦ διηγηθῆτε τὰ ὅσα σᾶς συνέβησαν στὸ Βιλντεβρέ.

— Ξαναβρῆκα ἐντελῶς τὸ μνημονικό μου, κύριε, ἀπάντησε ὁ Λουσιέν, καὶ θὰ μποροῦσα νὰ μιλήσω καὶ σήμερα. Ἀλλὰ μοῦ συστήσατε νὰ μὴν κουράζωμαι, καὶ σᾶς ὑπακούω.

Ὁ κύριος Μογκὰρ τὸν καληνύχτησε πῆγε στὸ δωμάτιό του, καὶ ὅπως κάθε βράδυ, στὶς δέκα ἔπεσε στὸ κρεββάτι καὶ βυθίστηκε ἀμέσως στὸν ὕπνο.

Ξύπνησε κατὰ τὴ μία, ντύθηκε, φροντίζοντας νὰ μὴν κάνη καθόλου θόρυβο, καὶ κατέβηκε στὸ ἰσόγειο.

Ἦταν πολὺ τολμηρὸ αὐτό, ποὺ εἶχε σκοπὸ νὰ κάνη, κι' ἴσως καὶ νὰ κινδύνευε κι' ἡ ζωή του. Κάθε ἄλλος, στὴ θέσι του, θὰ δίσταζε. Ἀλλ' ὁ κύριος Μογκὰρ ἦταν ἀπ' τοὺς σπάνιους ἐκείνους ἀνθρώπους, ποὺ δὲν τοὺς ἀναχαιτίζει τίποτα, ὅταν πρόκειται νὰ κάνουν μιὰ καλὴ πρᾶξι.

Ἄναψε τὸ φανάρι του, μπῆκε στὸ ἐργαστήριό του, πῆρε τὸ φάρμακο, ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει καὶ κατέβηκε στὸ ὑπόγειο.

Θὰ ἦταν δυὸ ἡ ὥρα περίπου, ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Λυρώ, ποὺ φωτιζόταν ἀμυδρὰ ἀπὸ ἕνα καντῆλι.

Ἡ χήρα ἦταν βυθισμένη σ' ἕναν ὕπνο ταραγμένο, γιατί, κατὰ τὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, εἶχε ὑποστῆ πάλι μιὰ κρίσι.

Ὁ γιατρὸς πρόσεξε ὅτι ἡ πόρτα, ποὺ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἦταν ἀνοιχτή. Ἔπρεπε νὰ μὴν ξυπνήση ἡ κυρία Λυρώ, γιατὶ τότε θἄβαζε τὶς φωνές, καὶ θ' ἀναστάτωνε τὸ σπίτι. Γι' αὐτό, μέσα στὸ ἀντίδοτο, μὲ τὸ ὁποῖο ἀντικατέστησαν τὸ δηλητήριο, εἶχε ρίξει καὶ μιὰ δόσι ἀκίνδυνου ναρκωτικοῦ, ποὺ θὰ βύθιζε τὴ χήρα σ' ἕναν ἤρεμο ὕπνο ἐπὶ ἕξη ὧρες περίπου.

Ὁ γιατρὸς ἔχυσε τὸ γιατρικό του μέσα σ' ἕνα ποτῆρι, ἀνασήκωσε σιγὰ τὸ κεφάλι τῆς κυρίας Λυρώ, καὶ τῆς ἔχυσε ἀμέσως στὸ στόμα τὸ γιατρικό. Ἐκείνη δὲν ξύπνησε. Τὸ ἤπιε ἀσυναίσθητα.

Ἔπειτα ὁ Μογκάρ, βαδίζοντας πάντοτε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ξαναβγῆκε στὸ διάδρομο, ἔκλεισε τὴ μυστικὴ πόρτα, κι' ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του, ἀπὸ τὸν ὑπόγειο διάδρομο.

Φῶς...

Κατὰ τὶς ὀχτώμισυ, ὁ κύριος Μογκὰρ ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν κύριο Μουριλλόν, ποὺ τοῦ ἔγραφε ὅτι θἄρχόταν μὲ τὸν κόμητα Ντεσολὲρ κατὰ τὶς δέκα. Πραγματικά, στὶς δέκα καὶ δέκα τὸ ἁμάξι τοῦ κόμητος στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ γιατροῦ.

Ὁ Μογκὰρ τοὺς ὑποδέχτηκε μ' ἐγκαρδιότητα, καὶ τοὺς ὡδήγησε στὸ σαλόνι, ὅπου μίλησαν γιὰ λίγο.

Ἔπειτα, οἱ τρεῖς ἄντρες πῆγαν στὸ δωμάτιο τοῦ Λουσιέν. Ἡ Διονυσία ἦταν μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό της.

Ὁ Λουσιὲν ἦταν ἀκόμα χλωμός, ἀλλὰ μποροῦσε τώρα ν' ἀνασηκώνεται πάνω στὸ κρεββάτι του.

Μόλις εἶδε τὸν κόμητα καὶ τὸν Μουριλλόν, τὰ μάτια του ἄστραψαν.

— Πόσο εἶστε καλός, κύριε κόμη! εἶπε. Ἐλπίζω νὰ μὲ συχωρέσετε, γιὰ τὴν ἀνησυχία, ποὺ σᾶς προξένησα.

— Ναί, Λουσιέν, σὲ συχωροῦμε, γιατὶ ἔπεσες σ' ἕναν κίνδυνο, ποὺ δὲν τὸν ὑποπτευόσουνα, ἀλλὰ δὲν σὲ συχωροῦμε γιατὶ δὲν μίλησες γιὰ τὴ δεσποινίδα Λυρὼ στὸ Ζὼρζ τουλάχιστον, ἢ στὴ γυναῖκα του...

Κι' ἐπειδὴ ὁ νέος κυττοῦσε κατάπληκτος τὸν κόμητα Ντεσολέρ, ἐκεῖνος ἐξακολούθησε:

— Ἀγαπητέ μου Λουσιέν, εἶναι μερικὰ πράγματα, ποὺ εἶναι περιττὸ νὰ μᾶς τὰ πῆς, γιατὶ τὰ ξέρουμε. Ξέρουμε μὲ ποιὸ τρόπο γνώρισες τὴν κυρία Λυρὼ καὶ τὴν κόρη της, καὶ τί ἔκαμες γι' αὐτὲς τὶς δυὸ γυναῖκες. Ξέρουμε ἐπίσης ὅτι ἡ δεσποινὶς Εὐγενία Λυρὼ εἶναι μιὰ ὄμορφη νέα, κι' ὅτι τὴν ἀγάπησες. Μιὰ μέρα, μητέρα καὶ κόρη ἔφυγαν ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, κι' αὐτὸ σὲ λύπησε πολύ, γιατὶ δὲν ἤξερες ποῦ πῆγαν.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀλήθεια, κύριε κόμη, ψιθύρισε ὁ Λουσιέν, ποὺ ἄκουγε κατάπληκτος ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ ἐξηγήση πῶς ὁ κόμης τὰ εἶχε μάθει.

— Θὰ μᾶς πῆς τώρα, ἐξακολούθησε ὁ κόμης, πῶς ἀνακάλυψες ὅτι ἡ κυρία Λυρὼ κι' ἡ κόρη της ἦρθαν νὰ μείνουν στὸ Βιλντεβρέ, σὲ κάποιας κυρίας Φουρνιέ. Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι, καθὼς τριγυρνοῦσες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρίας αὐτῆς, λίγο ἔλειψε νὰ χάσης τὴ ζωή σου.

— Ὑπῆρξα πολὺ ἀσυλλόγιστος, ψιθύρισε ὁ νέος, κουνῶντας τὸ κεφάλι του.

— Ναί, ἀλλά, δόξα σοι ὁ Θεός, σώθηκες. Τώρα, ἀφοῦ ὁ γιατρὸς μᾶς διαβεβαίωσε ὅτι μπορεῖς νὰ μιλήσης σήμερα, χωρὶς νὰ κοπιάσης, θέλουμε νὰ μᾶς πῆς ἀκριβῶς τί συνέβη.

Ὁ Λουσιὲν τοὺς διηγήθηκε τότε πῶς εἶχε συναντήσει τὴν Εὐγενία, τί εἶπαν καὶ πῶς συμφώνησαν νὰ ξαναντραμώσουν τὸ βράδυ.

— Πῆγα στὴν ὥρα ποὺ συμφωνήσαμε, συνέχισε. Χτύπησα δυὸ φορὲς τὴν πόρτα, ὅπως τῆς εἶχα πῆ, καί, νομίζοντας πὼς ἡ Εὐγενία μὲ περίμενε, γιατὶ ἄκουσα κάποιον νὰ μοῦ μιλάη σιγανά, πήδησα ἀπὸ τὸν τοῖχο μέσα στὸν κῆπο. Ξαφνικὰ ὅμως, ὁ δολοφόνος, ἕνας ἀράπης, καθὼς μπόρεσα νὰ ἰδῶ, ἔπεσε ἀπάνω μου, μὲ χτύπησε, μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ μ' ἔσφιξε τόσο δυνατά, ὥστε μοῦ κόπηκε ἡ ἀναπνοὴ κι' ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου...

Ὁ Λουσιὲν σώπασε λίγο, σὰ νἄθελε νὰ συγκεντρώση τὶς ἀναμνήσεις του. Κι' ἔπειτα διηγήθηκε πῶς, ὅταν συνῆλθε, βρέθηκε μέσα σ' ἕνα βαθὺ ξεροπήγαδο, ὑποφέροντας φριχτὰ ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα. Πῶς ἔπειτα μπῆκε στὴν τρύπα ἐκείνη, ποὺ τυχαῖα ἀνακάλυψε, καὶ προχώρησε στὴν ὑπόγεια σήραγγα.

— Βρέθηκα ὅμως μπροστὰ σὲ τοῖχο, ἐξακολούθησε. Φώναξα, μ' ὅση δύναμι μοῦ ἀπόμενε, ζητῶντας βοήθεια, κι' ἔπειτα ἔπεσα ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴ νηστεία, καὶ λιποθύμησα. Συνῆλθα, δὲν ξέρω ὕστερα ἀπὸ πόση ὥρα, καί, μ' ὅλο ποὺ ἤμουν βέβαιος ὅτι κανένας δὲν μποροῦσε νὰ μ' ἀκούση ἐκεῖ μέσα, ἄρχισα πάλι νὰ φωνάζω. Καὶ πάλι ὅμως ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου. Εὐτυχῶς, μ' ἄκουσαν, καὶ μ' ἔσωσαν. Στὸν κύριο Μογκὰρ, καὶ στὸν Φρανσουά, ποὺ σήμερα τὸ πρωΐ μοῦ ἀποκάλυψαν ὅτι εἶναι ἀδελφός μου, χρωστάω τὴ ζωή μου. Χωρὶς αὐτούς, τώρα θὰ ἤμουν νεκρός...

Οἱ ἄλλοι ἄκουσαν μὲ προσοχὴ καὶ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τὴ δραματικὴ διήγησι τοῦ Λουσιέν.

— Ἀγαπητέ μου Λουσιέν, εἶπε ὁ κόμης Ντεσολέρ, αὐτὰ ποὺ μᾶς διηγήθηκες, μᾶς

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Γνωριμιες

Πάλι θὰ γίνη σαματᾶς!
Σ' εἶδαν προχτὲς νὰ συζητᾶς
μιὰ ὥρα, μὲ ρολόϊ
Μὲ μία μάρκα φρὶ-κομφρὶ
ποὺ εἶχε ἐμφάνισι ἐλαφρὴ
καὶ ὕφος ψευτογόη.

★

Κι' ὅταν σοῦ ζήτησα τὸ λόγο -
μοῦπες ἀθῶα κι' ἀφελῶ -
πὼς εἶν' παληὸς γνωστός σου,
Σᾶς ξέρει «οἰκογενειακῶς»
καὶ εἶνε φίλος γκαρδιακὸς
καὶ μὲ τὸν ξάδερφό σου.

★

Αὐτά, Φροσί, τὰ παραμύ -
περὶ ἀρχαία γνωριμί -
μὴν τὰ πουλᾶς σὲ μένα.

Καὶ τὰ μοῦ - μοῦ καὶ (τὰ ψὶ - ψὶ
ποὺ μὲ ἐμβάλλουν σ' ὑ- (ποψί -
εἰς τὸ ἑξῆς κομμένα.

★

Γιατὶ στὸ λέω, ἄλλη (βολὰ
μ' ἕνα «γνωστὸ» ἂν σὲ (συλλά -
βραδάκι σὲ γωνία,
χωρὶς ἐξήγα περιττὴ
θὰ γίνετε εὐθὺς στὸν (τοῖ -
κι' οἱ δυὸ χαλκομα- (νία!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΤΟ ΝΕΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΤΡΟΥΜΑΝ

Αὐτὸ εἶνε τὸ δέκατο αὐτοκίνητο ποὺ κατασκευάζει ἡ Ἑταιρία «Λίνκολν» γιὰ τὸν πρόεδρο Τροῦμαν καὶ τὴν οἰκογένειά του. Ἔχει μῆκος περισσότερο ἀπὸ 6 μέτρα. Τὰ μεγάλα φανάρια του εἶνε κινητὰ καὶ στρίβουν μαζὶ μὲ τὶς μπροστινὲς ρόδες. Ἔχει στὸ πίσω μέρος δυὸ κινητὲς θέσεις γιὰ τοὺς ἄνδρες τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας. Οἱ ἐπιβάτες μποροῦν νὰ μιλᾶνε μὲ τὸν ὁδηγὸ μόνον μὲ μικρόφωνα, ποὺ βρίσκονται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου. Τὴ νέα αὐτὴ «Λίνκολν» ὁ πρόεδρος Τροῦμαν θὰ τὴ χρησιμοποιῆ μόνο γιὰ τὶς παρελάσεις.

κάνουν νὰ ὑποθέσουμε ὅτι δυὸ κακοῦργοι σὲ περίμεναν στὸν κῆπο, κι' ὅτι ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὁ κηπουρὸς τοῦ σπιτιοῦ. Κατὰ τὴ γνώμη μας, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σὲ χτύπησε στὸ κεφάλι κι' ὁ ἄλλος ἔπεσε ἀμέσως ἀπάνω σου, γιὰ ν' ἀποτελειώση τὸ ἔργο τοῦ συνενόχου του. Οἱ δυὸ κακοῦργοι, νομίζοντας ὅτι σὲ εἶχαν σκοτώσει, σ' ἔρριξαν μέσα στὸ ξεροπήγαδο. Νομίζεις ὅτι εἶχες νὰ κάνης μ' ἕναν ἀράπη. Κάνεις λάθος. Ὁ κύριος Μογκὰρ ἔχει τὴ γνώμη, καὶ τὸ ἴδιο πιστεύουμε κι' ἐμεῖς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ δοκίμασε νὰ σὲ στραγγαλίση, εἶχε μαυρίσει ἐπίτηδες τὸ πρόσωπό του, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀναγνωρίσης. Ὅταν σ' ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν ὑπόγεια σήραγγα, εἶχες καπνιὲς στὸ λαιμό σου καὶ στὰ ροῦχα σου. Ὡς τώρα, ὁ κακοῦργος αὐτὸς μᾶς εἶναι ἄγνωστος, ἀλλὰ θὰ μάθουμε ποιὸς εἶναι καὶ θὰ τὸν βροῦμε. Ἂν δὲν εἶναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος, ποὺ θέλει νὰ παντρευτῆ τὴ δεσποινίδα Εὐγενία, μποροῦμε νὰ ποῦμε ἀδίσταχτα ὅτι αὐτὸς ἔβαλε ἄλλους νὰ σὲ δολοφονήσουν. Ὑπάρχει κάποιο μυστήριο, ἀλλὰ θὰ τὸ διαλευκάνουμε. Εἶναι πολὺ λυπηρὸ ποὺ ἡ δεσποινὶς Λυρῶ δὲν σοῦ εἶπε πῶς λέγεται ὁ πλούσιος ἐκεῖνος, ποὺ θέλει νὰ τὴν πάρη γυναῖκα του, μ' ὅλο ποὺ ξέρει ὅτι ἡ νέα δὲν τὸν ἀγαπάει, κι' ὅτι ἡ κυρία Λυρῶ δὲν ἔχει περιουσία. Ἐσύ, Λουσιέν, δὲν ὑποπτεύεσαι ποιὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος;

—Ὄχι, κύριε κόμη.

—Ὅταν προθυμοποιήθηκες νὰ βοηθήσης τὴν κυρία Λυρώ, αὐτὴ σοῦ ἔδειξε μεγάλη φιλία, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μάλιστα, κύριε κόμη. Τὴν θεωροῦσα σὰν μητέρα μου, καί. πολλὲς φορές, μ' ἔλεγε παιδί της.

— Σοῦ μίλησε ποτὲ γιὰ τὴν οἰκογένειά της;

— Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν εἶχε κανένα συγγενῆ, οὔτε δικό της, οὔτε τοῦ συζύγου της.

— Ξέρεις πῶς λεγότανε πρὶν παντρευτῆ;

—Ὄχι, κύριε κόμη.

— Οὔτε τὸ μικρό της ὄνομα;

—Ὄχι.

— Σοῦ εἶπε πῶς γνώρισε τὸν ἄντρα της;

— Ποτὲ δὲν μοῦ μίλησε γιὰ τὰ ἰδιαίτερά της.

—Ὥστε δὲν σοῦ εἶπε ποτὲ ποῦ γεννήθηκε, ποῦ παντρεύτηκε;

—Τίποτα ἀπ' αὐτὰ δὲν μοῦ εἶπε, κύριε κόμη.

— Νομίζεις ὅτι γεννήθηκε στὸ Παρίσι;

— Δὲν ξέρω. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι ἡ κόρη της εἶναι Παριζιάνα.

—Ὥστε δὲν σοῦ μίλησε ποτὲ γιὰ τοὺς γονεῖς της;

— Ποτέ.

— Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ παράξενο.

—Ἐγώ, κύριε κόμη, εἶχα μαντέψει ὅτι ἡ κυρία Λυρῶ δὲν εἶχε γνωρίσει ποτὲ οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα.

Ὁ κόμης Ντεσολὲρ ταράχτηκε, καὶ κύτταξε τὸν Μουριλλόν, ποὺ τὰ μάτια του ἄστραψαν.

—Ὥστε τὸ σκέφτηκες αὐτό; ψιθύρισε.

— Μάλιστα, κύριε κόμη, ἀλλὰ δὲν ρώτησα σχετικὰ τὴν κυρία Λυρώ.

— Καταλαβαίνω, φίλε μου. Ἀλλὰ σὲ κουράσαμε ἴσως. Θὰ σ' ἀφίσουμε μὲ τὴν ἀδελφή σου. Θὰ ξανάρθουμε νὰ σὲ ἰδοῦμε, προτοῦ φύγουμε γιὰ τὸ Παρίσι. Ὁ κύριος Μογκὰρ μᾶς διαβεβαίωσε ὅτι, σὲ ὀχτὼ μέρες, θάχης γίνει ἐντελῶς καλά. Ἔχε λοιπὸν ὑπομονή, ἀγαπητὲ Λουσιὲν καὶ μὴ σκέπτεσαι τίποτε ἄλλο παρὰ πῶς νὰ γίνης γρηγορώτερα καλά.

— Λουσιέν, εἶπε κι' ὁ κύριος Μουριλλόν, μπορεῖς νὰ ἡσυχάσης γιὰ τὸ ζήτημα τῆς κυρίας Λυρῶ καὶ τῆς δεσποινίδος Εὐγενίας. Θὰ ἐπαγρυπνοῦμε ἐμεῖς ..

— Ναί, γιατὶ οἱ ἐχθροί σου εἶναι καὶ δικοί μας, πρόσθεσε ὁ κόμης Ντεσολέρ. Ἡ κυρία Λυρῶ κι' ἡ κόρη της, ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός, θὰ εἶναι ὑπὸ τὴν προστασία μου.

Ὁ κύριος Μογκὰρ ὡδήγησε τὸν κόμητα καὶ τὸν Μουριλλὸν στὸ γραφεῖο του.

— Κύριοι, τοὺς εἶπε, ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω ὡρισμένα πράγματα σοβαρώτατα. Εἶμαι τώρα κι' ἐγὼ ἐντελῶς σύμφωνος μὲ τὴ γνώμη σας, κύριε Μουριλλόν. Ἡ Φουρνιέ, ποὺ μένει στὸ Πυργάκι, εἶναι τρομερὴ γυναῖκα. Ἡ κυρία Λυρῶ κι' ἡ κόρη της εἶναι θύματα μιᾶς φοβερῆς μηχανορραφίας. Κάποιο ἀποτρόπαιο δρᾶμα παίζεται στὸ Πυργάκι, καὶ θὰ μάθετε, σὲ λίγο, τί ἔκαμα γιὰ νὰ τὸ ἀποσοβήσω. Ὅπως εἶπε ἡ νέα στὸ Λουσιέν, αὐτὴ κι' ἡ μητέρα της εἶναι σὰν φυλακισμένες ἐκεῖ μέσα...

—Ὁ κύριος κόμης κι' ἐγὼ δὲν παραξενευόμαστε καθόλου, εἶπε ὁ Μουριλλόν.

— Τώρα, κύριοι, ἀκοῦστε με, ἐπανέλαβε ὁ γιατρὸς Μογκάρ.

Κι' ἄρχισε νὰ τοὺς διηγῆται τὴν παράξενη ἀνακάλυψι, ποὺ ἔκαμαν ἡ Διονυσία κι' ὁ Φρανσουά, καὶ τὰ ὅσα ἐπακολούθησαν.

— Κύριοι, πρόσθεσε ὁ Μογκάρ, θὰ μποροῦσα, ἀντὶ νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ ἔκαμα, νὰ καταγγείλω τὴν κυρία Φουρνιὲ στὴ Δικαιοσύνη, καὶ νὰ ζητήσω νὰ μοῦ ἐμπιστευθοῦν τὴν κυρία Λυρῶ γιὰ νὰ τὴ γιατρέψω. Δὲν τὸ ἔκαμα ὅμως αὐτό, γιατὶ θυμήθηκα τὰ λόγια τοῦ κυρίου Μουριλλόν. Δὲν θέλησα νὰ κάμω τίποτα, ποὺ θὰ μποροῦσε ν' ἀνατρέψη τὰ σχέδιά σας, καὶ τὰ συμφέροντα, ποὺ φαίνεται ὅτι παίζονται σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἐξ ἄλλου, μιὰ χημικὴ ἀνάλυσι δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀποδείξη ὅτι τὸ φάρμακο ποὺ τῆς ἔδιναν εἶναι δηλητήριο. Ἐγὼ μόνον ποὺ ξέρω αὐτὸ τὸ δηλητήριο, θὰ μποροῦσα νὰ τοὺς πῶ τί φοβερὰ ἀποτελέσματα ἐπιφέρει στὸν ὀργανισμὸ ἐκείνου ποὺ τὸ παίρνει. Ἀλλὰ θὰ μὲ πίστευαν; Συνήθως, οἱ ἐπιστήμονες δὲν θέλουν νὰ παραδεχτοῦν ὅσα ἀγνοοῦν. Θὰ εἶχα, βέβαια, τὴ μαρτυρία τοῦ Φρανσουὰ καὶ τῆς Διονυσίας, ἀλλ' ἡ Φουρνιὲ θ' ἀρνιόταν ὅτι εἶπε τὰ λόγια ἐκεῖνα, ποὺ ἄκουσαν οἱ ἄνθρωποί μας.

— Λοιπὸν ἡ κυρία Λυρῶ σώθηκε, κύριε Μογκάρ; ρώτησε ὁ Μουριλλόν.

— Ναί, ἐκτὸς ἂν οἱ κακοῦργοι τὴν δολοφονήσουν μὲ ἄλλον τρόπο. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ φοβόμαστε κάτι τέτοιο, γιατὶ ἡ δολοφονία δὲν θὰ συμφέρη τὴ Φουρνιὲ καὶ τοὺς συνενόχους της.

— Ναί, εἶπε κι' ὁ κόμης, πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ πειράξουν τὴ μητέρα καὶ τὴν κόρη, ὥστε ἔχουμε ὅλο τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ γιὰ νὰ ἐνεργήσουμε. Ἐπὶ τέλους, ξέρουμε τί θέλουν αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι.

— Κύριοι, εἶπε ὁ γιατρός, νομίζω περιττὸ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι εἶμαι ἐντελῶς στὴ διάθεσί σας, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ποὺ ἀναλάβατε.

— Γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλουμε, εἶπε ὁ κόμης. Χάρι σὲ σᾶς, κύριε Μογκάρ, ἔχουμε τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ νὰ ἐνεργήσουμε καὶ ν' ἀπελευθερώσουμε τὰ θύματα ἀπὸ τὰ νύχια τῶν κακούργων. Κάματε πολὺ καλά, ποὺ δὲν καταγγείλατε τὴ Φουρνιὲ καὶ τοὺς συνενόχους της. Πρέπει νὰ μάθουμε ὅλους ὅσοι λαβαίνουν μέρος σ' αὐτὸ τὸ δρᾶμα.

—Ἔχω μιὰν ἰδέα, εἶπε ὁ Μουριλλόν. Ἂν μπορέσω νὰ βάλω σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό μου, σὲ ὀχτὼ μέρες θὰ ξέρουμε τὰ ὀνόματα τῶν κακούργων.

—Ἀγαπητέ μου Μουριλλόν, εἶπε ὁ κόμης, σὲ ξέρω καλά: Ὅταν ἀποφασίσης κάτι, τίποτα δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ σ' ἐμποδίση. Χάρι σ' ἐκεῖνα ποὺ μᾶς εἶπε ὁ Λουσιὲν καὶ σ' ὅσα μᾶς ἀποκάλυψε ὁ κύριος Μογκάρ, ἀρχίζουμε σιγὰ - σιγὰ νὰ φωτιζόμαστε. Εἴχαμε μιὰ μικρὴ ὑποψία, πού, σιγὰ - σιγά, γίνεται βεβαιότης.

— Κύριε κόμη, εἶπε ζωηρὰ ὁ Μουριλλόν, γιὰ μένα ἡ βεβαιότης αὐτὴ εἶναι ἀπόλυτη.

— Κύριε Μογκάρ, εἶπε ὁ κόμης, εἶστε σύμμαχός μας καὶ φίλος μας, καὶ δὲν πρέπει νὰ μιλᾶμε μπροστά σας γιὰ πράγματα, ποὺ δὲν τὰ καταλαβαίνετε. Θὰ σᾶς πῶ λοιπὸν περὶ τίνος πρόκειται. Θάχετε ἀκούσει γιὰ τὸν ἑκατομμυριοῦχο Ζοραμί.

—Ἄκουσα πολλὲς φορὲς νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν, καθὼς καὶ γιὰ τὴν κυρία του, ποὺ δολοφονήθηκε.

—Ἀκριβῶς. Ὁ Ζοραμὶ λοιπόν, πεθαίνοντας, ἄφησε μιὰ περιουσία σαράντα πέντε ἑκατομμύρια, κι' ἐκτελεστὴς τῆς διαθήκης του εἶμαι ἐγώ. Ὁ Ζοραμὶ εἶχε μόνο τρεῖς μακρυνοὺς συγγενεῖς, κι' ἄφισε γενικὴ κληρονόμο του μιὰ παληά του φιλενάδα, ποὺ εἶχε κάνει ἕνα παιδὶ ἀπ' αὐτόν, καὶ ποὺ δὲν εἶχε εἰδήσεις της σαράντα χρόνια περίπου. Ὁ Ζοραμί, ἐπειδὴ δὲν ἤξερε ἂν αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἢ τὸ παιδί τους ζοῦν ἀκόμα, ὥρισε στὴ διαθήκη του ὅτι, ἂν σὲ δέκα χρόνια δὲν βρεθοῦν, θὰ κληρονομοῦσαν τὴν περιουσία του τρεῖς μακρυνοὶ ξάδελφοί του. Λοιπόν, κύριε Μογκάρ, ὅταν ὁ Ζοραμὶ ἔγραφε τὴ διαθήκη του, ἡ Κλάρα Γκερέν, ἡ παληά του φιλενάδα δηλαδή, ζοῦσε ἀκόμα, κι' ἔπειτα δολοφονήθηκε.

— Τὴν σκότωσαν μήπως οἱ συγγενεῖς τοῦ Ζοραμί;

— Τὸ μαντέψατε. Ὅταν μάθαμε γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τῆς Κλάρας Γκερέν, μάθαμε κι' ὅτι εἶχε μιὰ κόρη. Ἔχουμε λόγους νὰ πιστεύουμε ὅτι ἡ κόρη της αὐτὴ ζῆ κι' ὅτι εἶναι παντρεμένη. Δυστυχῶς, οἱ ἔρευνες, ποὺ ἔκαμε ὁ φίλος μου ὁ Μουριλλόν, δὲν ἔφεραν τὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ περιμέναμε. Κατορθώσαμε νὰ ἀνακαλύψουμε τὰ ἴχνη της ὡς ποὺ ἔγινε εἴκοσι χρονῶν, ἔπειτα ὅμως τὰ χάσαμε. Τί ἀπέγινε; Πῶς λεγόταν ὁ ἄντρας της; Ἡ ἐξαφάνισι ὅμως τοῦ Λουσιὲν Μορὲλ ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀνακαλύψουμε πολλὰ πράγματα, ποὺ μᾶς ἔκαμαν νὰ σκεφτοῦμε ὅτι ἡ κυρία Λυρῶ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ κόρη τῆς Κλάρας Γκερέν, κι' ὅτι οἱ ξάδερφοι τοῦ Ζοραμὶ τὴν ἔχουν περικυκλώσει, κι' αὐτὴν καὶ τὴν κόρη της, γιὰ ν' ἁρπάξουν, μὲ ἄτιμους συνδυασμούς, τὴν κολοσσιαία κληρονομιά. Ὥστε, κύριε Μογκάρ, ἡ ἀφήγησι τοῦ Λουσιέν, καὶ τὰ ὅσα ἐσεῖς μᾶς εἴπατε, μᾶς ἐνισχύουν περισσότερο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόνοια. Ἀκούσατε τὸν φίλο μου τὸν Μουριλλόν. Αὐτὸς δὲν ἀμφιβάλλει καθόλου ὅτι ἡ χήρα Λυρῶ εἶναι ἡ κόρη τῆς Κλάρας Γκερέν, ἡ κληρονόμος τοῦ Ζοραμί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

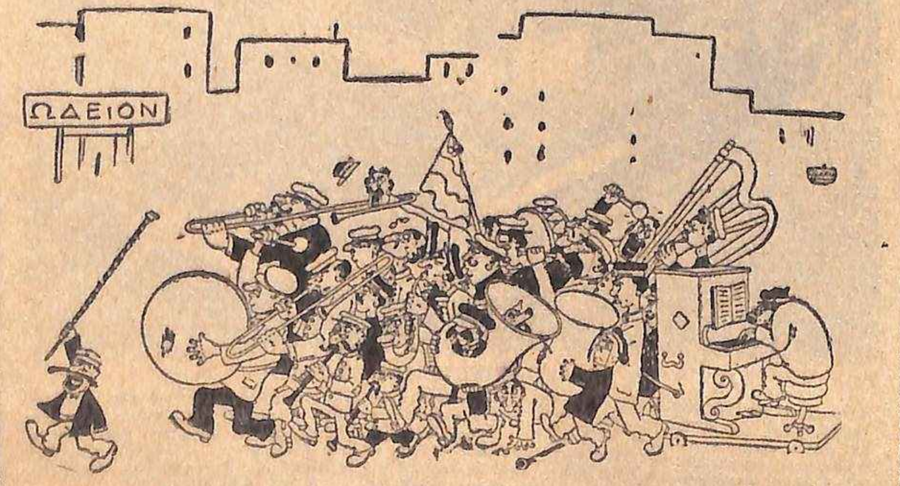

— Προσοχὴ στὰ φάλτσα! Περνᾶμε ἔξω ἀπὸ τὸ Ὠδεῖο!

Γάμοι

Δημήτριος Γ. Γεωργόπουλος — Καίτη Η. Γαρίδη ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Τοὺς εὐχόμεθα κάθε εὐτυχία.

Οἰκογένεια Κ. Τούντα

★

Ὁ κ. Ἠλίας Ζαχαρέλος καὶ ἡ δὶς Ρένα Ι. Κοροβέση ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Παράνυμφος παρέστη ὁ κ. Π. Παπαδημητρίου, βιομήχανος. Τοὺς εὔχομαι κάθε εὐτυχίαν.

Σ. Μ.

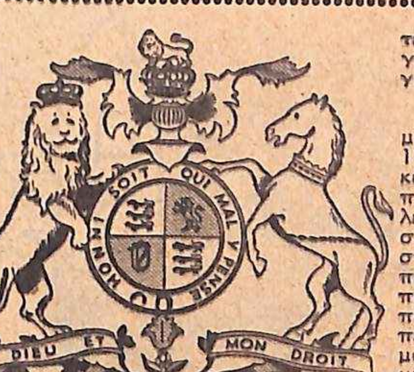

Γιὰ νὰ γνωρίσουμε ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΓΓΛΟΥΣ

Ἐργάτες καὶ ἐργοστάσια

Μισοκατεστραμμένο...

Μ παρουτοκαπνισμένο ἀπὸ τὶς βόμβες τῶν γερμανικῶν ἀεροπλάνων καὶ πουδραρισμένο ἀπ' τὸ κάρβουνο τῶν ἀναρίθμητων ἐργοστασίων του ξεπετιέται ἀπ' τὸ Νότιο Λαγκασάϊρ καὶ τὸ Δυτικὸ Γυορκσάϊρ τὸ Μάντζεστερ. Μεγάλο βιομηχανικὸ καὶ ἐμπορικὸ κέντρο, μὲ 700.000 κατοίκους, εἶνε τόσον πυκνοκατοικημένο, ποὺ μέσα σὲ 25 μίλλια τοῦ κέντρου τοῦ Μάντζεστερ ὁ πληθυσμὸς εἶνε πολὺ μεγαλύτερος, ἀπ' ὅ,τι εἶνε σὲ ἴσης ἐκτάσεως περιφέρεια τοῦ κέντρου τοῦ Λονδίνου!

«Δυναμὸ τῆς Βρεττανίας», λένε μ' αὐταρέσκεια οἱ Ἄγγλοι τὴν πόλι αὐτὴ τῆς ἐργατιᾶς καὶ τοῦ μόχθου. Τὸ Μάντζεστερ εἶνε ἀκόμα καὶ ἕνα μεσόγειο λιμάνι ποὺ ἀπέχει 50 μίλλια ἀπὸ τὴ θάλασσα. Πλουτοφόρα ποτάμια (Ἴργουελ, Ρόκ, Ἴρκ) συνδέουν τὴ θάλασσα μὲ τὸ «Μάντζεστερ Σὶπ Κανὰλ» ποὺ ἔχει βάθος ἱκανὸ γιὰ νὰ δέχεται πλοῖα μέχρι 15.000 τόννων, ποὺ φορτώνουν καὶ ξεφορτώνουν τὰ πλούτη ποὺ φέρνουν ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες καὶ ὅλες τὶς θάλασσες, ἀκόμη καὶ τὶς ἑλληνικές.

Τὰ τελευταῖα 40 χρόνια ἔγινε τὸ Μάντζεστερ σπουδαῖο κέντρο σιδηροβιομηχανίας καὶ κατὰ τὴν πολεμικὴ περίοδο ἀνεκτίμητο ἐργαστήριο πολεμοφοδίων, παρὰ τὴ λυσσασμένη προσπάθεια τῆς «Λουφτβάφε» νὰ καταστρέψη ἐκεῖ τὰ πάντα.

Τὸ Μάντζεστερ ἔχει σήμερα ἐργοστάσια κατασκευῆς ἀεροπλάνων, ἠλεκτροπαραγωγῶν μηχανῶν, ἀτμομηχανῶν σιδηροδρόμων, αὐτοκινήτων, πυροσβεστικῶν μηχανῶν, λεωφορείων, τούβλων, μωσαϊκῶν, δερμάτων, ραδιοφώνων, σιδηροδρομικῶν ὀχημάτων, σιδηροβιομηχανικῶν εἰδῶν, εἰδῶν κιγκαλερίας καὶ γενικὰ μηχανῶν κάθε τύπου. Ἔχει 7000 ἐργοστάσια καὶ ἐργαστήρια. Μοναδικὸ εἶνε τὸ χημικὸ ἐργοστάσιό του, τὸ μεγαλύτερο στὴν Εὐρώπη, μετὰ τὴν καταστροφὴ τῶν γερμανικῶν. Τὸ «Ἰμπέριαλ Σέμικαλ Ἰντούστριϊς Λίμιτεντ» παράγει χημικὰ προϊόντα ὅλων τῶν εἰδῶν. Δὲν εἶνε ἐθνικοποιημένο. Οἱ ἐργάτες του 5000 τὸν ἀριθμό, ἔχουν ὅλες τὶς ἀνέσεις καὶ τὴν κατάλληλη ψυχαγωγία τους, ποὺ θὰ τὴν ζήλευε καὶ ἡ μέση ἑλληνικὴ ἀστικὴ τάξις.

★

Ἂς κάνουμε ἕνα περίπατο τώρα στὴν πόλι. Μεγαλοπρεπὲς τὸ Δημαρχεῖο. Ὁ λόρδος Δήμαρχος ἔχει στὴν ὑπηρεσία του 36.000 ὑπαλλήλους. Τὴν αἴθουσα συνεδριάσεων τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου θὰ τὴν ζήλευε καὶ ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων. Γιὰ τὴν ψηφοφορία ὑπάρχουν στὸ κάθε κάθισμα τρία κουμπιά. Πατάει ὁ κάθε ἕνας ἀπ' τοὺς 120 συμβούλους τὸ ἀνάλογο κουμπὶ καὶ σὲ ἕνα πίνακα ἀναγράφεται τί ψηφίζει... Οἱ δημοσιογράφοι, ἀπὸ εἰδικὰ θεωρεῖα ἐπικοινωνοῦν ἀπ' εὐθείας μὲ τὶς ἐφημερίδες τους.

Χρυσὰ καὶ ἀσημένια πιατικὰ καὶ μαχαιροκουταλοπήρουνα φυλάγονται μ' ἄλλα πολύτιμα κειμήλια τοῦ Δήμου σὲ εἰδικὲς προθῆκες. Χρησιμοποιοῦνται μονάχα γιὰ πολὺ ἐπίσημα πρόσωπα, ὅπως λ.χ. ὅταν ἐπισκέφθηκε τὴν πόλι ἡ βασίλισσα τῆς Μ. Βρεττανίας καὶ ὁ Δῆμος τῆς παρέθεσε γεῦμα.

Ἡ αἴθουσα συναυλιῶν τοῦ Δήμου εἶνε ἐξαίρετη, τόσον γιὰ τὴ διακόσμησί της, ὅσο καὶ γιὰ τὴν εὐρυχωρία της.

Περισσότερα ἀπὸ 100 πάρκα, ἀθλητικὰ γήπεδα καὶ ἀνοικτοὶ χῶροι ψυχαγωγίας φροντίζονται ἀπ' εὐθείας ἀπ' τὸ Δῆμο.

Οἱ «Λαϊκὲς Βιβλιοθῆκες» ἦταν πρωταρχικὴ ἰδέα τοῦ Δήμου τοῦ Μάντζεστερ. Ἡ περίφημη μάλιστα «Ράϊλαντς Λαϊμπερυ» ἔχει σήμερα περισσότερους ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο τόμους.

Τὸ Μάντζεστερ ἔχει ἕνα μεγαλοπρεπῆ καθεδρικὸ ναό, τὸ πασίγνωστο Κολλέγιο τῆς Τεχνολογίας, Ἀνωτάτη Ἐμπορικὴ Σχολή, Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν, Σχολὴ Οἰκιακῆς Οἰκονομίας καὶ τὴν καλύτερη λαϊκὴ μουσικὴ βιβλιοθήκη τοῦ κόσμου, τὴ γνωστὴ ὡς Μουσικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Ἑρρίκου Γουώτσον.

Οἱ ἐργάτες τοῦ Μάντζεστερ μοχθοῦν βέβαια στὰ ἐργοστάσια ἐπὶ ἐννηάωρο, ἀλλὰ τὸ βράδυ γυρίζοντας στὸ σπίτι τους ἔχουν ὅλες τὶς ἀνέσεις τους. Οἱ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου κυκλοφοροῦν σὲ ἰδιαίτερες ἐκδόσεις μὲ περισσότερα τοπικὰ νέα στὸ Μάντζεστερ. Μιὰ μάλιστα ἀπ' αὐτές, ἡ «Μάντζεστερ Γκάρντιαν», εἶνε πασίγνωστη γιὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνες της.

★

Ἡ Μεγάλη Βρεττανία εἶνε, ὅπως ξέρουμε, βιομηχανικὴ χώρα. Τὸ 1939 ὅμως εἶχε 1½ ἑκατομμύριο ἀνέργους. Στὸν Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο ἔχασε τὸ ¼ τοῦ ἐθνικοῦ της πλούτου. Ὁλόκληρα τμήματα μεγαλουπόλεων καταστράφηκαν ἀπ' τοὺς βομβαρδισμοὺς τῶν Γερμανῶν. Μονάχα στὸ Μάντζεστερ ἔπεσαν 30.000 σπίτια. Τὸ ἐθνικὸ πεῖσμα ὅμως τοῦ λαοῦ καὶ ἡ συντονισμένη προσπάθεια κυβερνητῶν καὶ κυβερνωμένων πέτυχε ὥστε τὸ 1950 α΄) οἱ ἄνεργοι νὰ περιορισθοῦν σὲ 300 χιλιάδες, β΄) ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργατῶν νὰ φτάση τὰ 23 ἑκατομμύρια, γ΄) ὁ ἐθνικὸς πλοῦτος ν' αὐξηθῆ κατὰ 9% τὸ πρῶτο τρίμηνο τῆς χρονιᾶς αὐτῆς, δ΄) ἡ ἀγροτικὴ παραγωγὴ νὰ ὑπερβῆ κατὰ 38% τὴν προπολεμική, ε΄) τὰ γεωργικὰ τρακτὲρ νὰ φτάσουν τὶς 250 χιλιάδες καὶ οἱ τιμὲς τῶν εἰδῶν νἆναι μονάχα κατὰ 90% ἀνώτερες ἀπ' ὅτι τὸ 1938!

Κατὰ γενικὴ ὁμολογία ἡ ἀποσόβησις μιᾶς νέας οἰκονομικῆς κρίσεως στὴν Ἀγγλία καὶ τὸ γλυκοχάραγμα καλύτερων ἡμερῶν ὀφείλεται κυρίως στὴν ἐθνικὴ συνείδησι τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ποὺ δέχτηκε νὰ δουλεύη ἐννηὰ ὧρες τὴν ἡμέρα, γιὰ ἕνα καινούργιο μέλλον τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, καί, κατὰ δεύτερο λόγο στὸ «ὁμαδικὸ πνεῦμα» ὁλόκληρου τοῦ βρετανικοῦ λαοῦ, ποὺ ἀγόγγυστα δέχτηκε «νὰ σφίξη τὸ ζουνάρι του» καὶ νὰ ὑποβληθῆ στὶς στερήσεις, ποὺ τοῦ ἐπέβαλλε ὁ ἀσκητικὸς ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν σὲρ Σταφορντ Κρίπς, γιὰ τὸ καλὸ τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε πῶς ζοῦν καὶ πῶς ἐργάζονται οἱ Ἄγγλοι ἐργάτες;

Ἂς ἐπισκεφθοῦμε ἕνα πρότυπο ἰδιωτικὸ ἐργοστάσιο, τὸ περίφημο «Ἰμπέριαλ Σέμικαλ Ἰντούστριϊς» τοῦ Μάντζεστερ. Εἶνε ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τοῦ κόσμου. Παράγει 6000 χημικὰ προϊόντα: λιπάσματα, χρώματα, πλαστικά, μεταλλευτικά. Ἐκεῖ μέσα δουλεύουν 7000 ἐργάτες καὶ 5000 ὑπάλληλοι. Στὰ ἐργαστήριά του ἐκπαιδεύονται 500 φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ποὺ ἀργότερα θὰ εἰδικευθοῦν στὴ βιομηχανικὴ χημεία.

Ἕνας ἀπ' τοὺς διευθυντὰς ὁ Λ. Λόουρ εὐγενέστατος καὶ φίλος τῆς Ἑλλάδος μᾶς ὁδηγεῖ σ' ἕνα ἀπ' τὰ τεράστια ἐργοστάσια, ποὺ ἔχει εἰδικότητα μονάχα στὰ χρώματα. Οἱ ἐργάτες μὲ τὶς φόρμες τους. Ἄλλοι μὲ τὶς ἀντιασφυξιογόνες προσωπίδες ποὺ ἀνακατώνουν τὰ μίγματα, ποὺ θὰ ἀποτελέσουν, μὲ τὴν κατεργασία, μιὰ νέα ἀπόχρωσι γιὰ βαφὴ ὑφασμάτων. Παρακάτω τὸ πρότυπο μικρὸ ἐργαστήριο τῶν ἐρευνῶν. Κοντά του τὰ μεγάλα ἐργαστήρια ὅπου γίνεται ἡ βιομηχανικὴ κατεργασία, μετὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν πρώτων δοκιμῶν.

Ἡ ἑταιρεία φροντίζει καὶ περιποιεῖται, τοὺς ἐργάτες, καὶ κάνει δῶρα ὅταν οἱ δουλειὲς πᾶνε καλά.

Στὸ περίφημο ἰδιωτικὸ χημικὸ ἐργοστάσιο τοῦ Μάντζεστερ ἐκπαιδεύονται πολλοὶ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου...

Πρῶτα - πρῶτα χαρίζει στοὺς ἐργάτες τὶς φόρμες τῆς δουλειᾶς. Ἑστιατόριο τέλειο λειτουργεῖ σὲ κάθε ἐργοστάσιο. Τὸ γάλα, τὸ δίνει ἐπίσης δωρεὰν ἡ ἑταιρεία στοὺς ἐργάτες. Τὸ φαγητὸ τὸ πληρώνουν στὸ τέταρτο τῆς τιμῆς ποὺ κοστίζει στὴν ἀγορὰ κι' ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις παρέχεται δωρεὰν κι' αὐτή.

Οἱ ἐργάτες διατηροῦν, πληρώνοντας δεκατρία σελλίνια τὸ χρόνο, 27 χιλιάδες δραχμὲς περίπου, τὴν Κοινωνικὴ καὶ Ἀθλητικὴ Λέσχη τους, ὅπου ἐκτὸς τῶν ἄλλων διοργανώνουν θεατρικὲς παραστάσεις.

Ἐργάτες καὶ ὑπάλληλοι πληρώνουν κάθε χρόνο 5% ἀπ' τὰ ἡμερομίσθια καὶ τοὺς μισθούς των γιὰ σύνταξι. Οἱ ἐργάτες πληρώνονται 6 - 10 λίρες τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἀπὸ 3 λίρες τὴν ἑβδομάδα μέχρι 5000 λίρες τὸ χρόνο (μισθὸς γενικοῦ διευθυντοῦ). Τὸ ἐργοστάσιο ἐπιχορηγεῖ κάθε χρόνο μὲ 7½% τοῦ μισθοῦ κάθε ἐργάτη καὶ 5% κάθε ἐργάτρια γιὰ τὴ σύνταξί του.

Συντάξιμη ὑπηρεσία πληρώνεται μετὰ δέκα χρόνια δουλειᾶς. Ἂν ὁ ἐργάτης φύγη πρὶν συμπληρώση δεκαετία, τότε δικαιοῦται νὰ πάρη πίσω τὰ λεφτά, ποὺ ἔχει πληρώσει.

Σύνταξι παίρνουν κατὰ κανόνα ὅσοι συμπληρώσουν, εἴτε ὡς ἐργάτες εἴτε ὡς ὑπάλληλοι, τὸ 62ο χρόνο τῆς ἡλικίας τους.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Μόλις ὁ κόμης ἀντίκρυσε τὴ Γιολάντα ἔγινε κατάχλωμος...

Ἡ χρυσομαλλοῦσα ΓΙΟΛΑΝΤΑ

Ἱστορικὸ διήγημα

Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Γαλλίας ζοῦσε τὸ 1416 ἕνας μυλωνᾶς ὀνομαζόμενος Μπλαίζ, μαζὶ μὲ τὸ γυιό του Γιεχὰν καὶ τὴν κόρη του Γιολάντα ποὺ ἦταν 17 χρόνων. Εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ χωριὸ ἔξη χρόνια πρὶν κι' ἡ ὀμορφιὰ τῆς μικρῆς εἶχε κάνει ἐντύπωσι σ' ὅλους. Ποτὲ ἄλλοτε κόρη ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ δὲν εἶχε τόσο λεπτὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τόσο χαριτωμένους τρόπους. Τὰ μακρυὰ κατάξανθα μαλλιά της συναγωνίζονταν στὴ λάμψι τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Ὅσο μεγάλωνε ἡ Γιολάντα γινόταν καὶ πιὸ ὄμορφη. Ὅσοι νέοι τὴν ἔβλεπαν, ἔστω καὶ μιὰ φορά, ζητοῦσαν ἀμέσως τὸ χέρι της. Ἐκείνη ὅμως τοὺς ἀπέκρουε γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ γέρο πατέρα της καὶ τὸν ἀδελφό της ποὺ τὴν εἶχαν περιβάλει μὲ τόσες φροντίδες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ μητέρα της Ρενὼντ ἀναπαυόταν στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ.

Τοὺς ἀγαποῦσε καὶ τοὺς δυό, ἰδιαιτέρως ὅμως τὸ Γιεχάν. Ὁ ἀδελφός της ἦταν τρία χρόνια μεγαλύτερός της καὶ ἤξερε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον νὰ τὴν κοιμίζη στὴν κούνια της ὅταν ἦταν μικρή, νὰ παίζη μαζί της ἀργότερα καὶ νὰ μαντεύη πάντοτε κάθε ἐπιθυμία της.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν, σφίγγοντας περισσότερο τοὺς δεσμοὺς ποὺ ἔνωναν τὶς δυὸ αὐτὲς νεανικὲς καρδιές.

Ἐννιὰ χρόνια τώρα ἔβραζε στὴ Γαλλία ὁ ἐμφύλιος πόλεμος μεταξὺ τῶν Ἀρμανιὰκ καὶ τῶν Μπουργκινιόν. Ὁ Γιεχὰν φλεγόταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ πολεμήση. Στὴν ἀρχὴ ἔκλινε μὲ τὴν παράταξι τῶν Μπουργκινιὸν ποὺ ἀντιπροσώπευαν τὴ λαϊκὴ τάξι, ὅταν ὅμως εἶδε τὸν ἀρχηγό τους νὰ συμμαχῆ μὲ τοὺς Ἄγγλους, ἕτοιμος νὰ τοὺς παραδώση τὴ Γαλλία, ὁ πατριωτισμός του ἐξεγέρθηκε καὶ πόθησε νὰ δώση τὸ αἷμα του πολεμῶντας μὲ τοὺς Ἀρμανιὰκ ποὺ ἀγωνίζονταν γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς πατρίδος του. Ἡ Γιολάντα συμμεριζόταν τὰ αἰσθήματά του αὐτὰ καὶ λυπόταν ποὺ τὸ φῦλο της δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ πολεμήση.

Ἕνα πρωΐ, ἐνῶ ἡ Γιολάντα βρισκόταν μόνη στὸ μύλο κι' ἔκλωθε μαλλί, ἡ πόρτα ἄνοιξε ξαφνικὰ καὶ ἐμφανίστηκε μπροστά της ἕνας ἄγνωστος λαχανιασμένος. Ἡ νέα σηκώθηκε τρομαγμένη, ἕτοιμη νὰ φύγη τρέχοντας. Σταμάτησε ὅμως ἀκούγοντας τὸν ἄγνωστο νὰ τὴν ἱκετεύη :

— Λυπηθῆτε με, ὡραία μου... μὲ κυνηγοῦν... Ἂν δὲν μὲ κρύψετε εἶμαι χαμένος!...

Συγκινημένη ἡ Γιολάντα, τὸν πλησίασε καὶ πρόσεξε πάνω στὴ μπλοῦζα του τὸ σταυρὸ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα, ἔμβλημα τῶν Μπουργκινιόν. Ἔκανε νὰ τραβηχτῆ μακρυά, μὰ ἡ εὐσπλαχνία της, νίκησε κάθε ἄλλο αἴσθημα κι' ἔσπρωξε τὸν ἄγνωστο μέσα σὲ μιὰ σκοτεινὴ ἀποθήκη.

Μόλις τὸν εἶχε κλείσει ἐκεῖ ἀκούστηκαν ἀπ' ἔξω βιαστικὰ βήματα. Ἀμέσως ἔπειτα ἡ πόρτα τοῦ μύλου τραντάχτηκε ἀπὸ δυνατὰ χτυπήματα :

— Ἀνοῖχτε, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως! διάταξε μιὰ φωνή.

Ἡ Γιολάντα ὑπάκουσε καὶ τότε ἔξη ἔνοπλοι ὥρμησαν μέσα. Φοροῦσαν ὅλοι τὸ ἔμβλημα τῶν Ἀρμανιάκ. Ἐκεῖνος ποὺ φαινόταν ἀρχηγός τους, εἶπε στὴ νέα :

— Κάποιος μπῆκε ἐδῶ μέσα! Ποῦ εἶνε;

— Εἶμαι μόνη μου ἐδῶ! ἀπάντησε ἡ Γιολάντα, λέγοντας ψέμματα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της.

— Ψάξτε παντοῦ! διάταξε τότε ὁ ἀρχηγός.

Οἱ στρατιῶτες δὲν ἄργησαν ν' ἀνακαλύψουν τὸν ὀπαδὸ τοῦ Μπουργκινιόν.

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἐχθροῦ! Πιάστε την! διάταξε ὁ ἀρχηγός.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφτασαν ὁ Μπλαὶζ καὶ ὁ Γιεχάν. Βλέποντας τοὺς στρατιῶτες νὰ τραβοῦν τὴ Γιολάντα, ὁ ἀδελφός της ὥρμησε νὰ τοὺς τὴν πάρη, χωρὶς νὰ σκεφθῆ πὼς ἦταν μόνος ἐναντίον πολλῶν. Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὁ μυλωνᾶς καὶ τὰ δυό του παιδιὰ εἶχαν συλληφθῆ.

— Ὁ πατέρας μου καὶ ὁ ἀδελφός μου εἶνε ἀθῶοι, διαμαρτυρήθηκε ἡ Γιολάντα. Ἐγὼ πρόσφερα ἄσυλο σ' αὐτὸν τὸ δυστυχισμένο, χωρὶς ἐκεῖνοι νὰ ξέρουν τίποτα...

Καὶ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

— Πῶς νὰ σὲ πιστέψουμε ἀφοῦ μᾶς γέλασες καὶ πρίν; ἀπάντησε ὁ ἀρχηγός.

Καὶ ἀποφάσισε νὰ ὁδηγήση καὶ τοὺς τέσσερες αἰχμαλώτους του μπροστὰ στὸν κόμητα ντὲ Φερβίλ, ἀντιπρόσωπο τοῦ δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης, γενικοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἀρμανιάκ.

★

Ὅταν οἱ αἰχμάλωτοι μπῆκαν στὴ γυμνὴ αἴθουσα τοῦ πύργου ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῆ τὸ ἀρχηγεῖο, ὁ κόμης σήκωσε τὸ εὐγενικό του πρόσωπο. Μόλις ἀντίκρυσε τὴ Γιολάντα ἔγινε κατάχλωμος. Γρήγορα ὅμως κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό του καὶ ρώτησε τί εἶχε συμβῆ. Ἄκουσε προσεκτικὰ τοὺς ἄντρες του καὶ τοὺς αἰχμαλώτους κι' ἔβγαλε κατόπιν τὴν ἀπόφασί του : Ὁ μόνος ἔνοχος ἦταν ὁ πολεμιστὴς τοῦ στρατοῦ τοῦ Μπουργκινιόν.

Ἐνῶ οἱ στρατιῶτες ἔπαιρναν τὸν τελευταῖο γιὰ νὰ τὸν κρεμάσουν, ὁ κόμης ζήτησε νὰ τὸν ἀφήσουν μόνο μὲ τὸ μυλωνᾶ. Τὸν κύτταξε τότε ἐπίμονα στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε :

— Μπορεῖς νὰ μοῦ ὁρκιστῆς στὸ Σταυρὸ πὼς ἡ νέα αὐτὴ εἶνε κόρη σου;

— Τώρα ποὺ δὲν μᾶς ἀκούει κανείς, εὐγενέστατε, ἀπάντησε ἐκεῖνος, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Τὴν ἀγαπῶ σὰν παιδί μου, ἀλλὰ δὲν εἶνε παρὰ θετὴ κόρη μου. Μιὰ μέρα, ἐδῶ καὶ 16 χρόνια, περνῶντας ἀπ' τὸ δάσος τοῦ Μάν, τὴ βρῆκα στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, μωρὸ ἀκόμα, μισόγυμνη καὶ μισοπεθαμένη ἀπ' τὴν πεῖνα. Τὴν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν πῆγα στὴ γυναῖκα μου. Ἐκείνη τὴν ἀνάθρεψε καὶ τὴν λάτρευε σὰν δικό της παιδί.

— Τί καλὲς καρδιές! ψιθύρισε ὁ κόμης φανερὰ συγκινημένος καὶ χτυπῶντας μὲ τὸ χέρι του στὸν ὦμο τὸ μυλωνᾶ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας τοξότης ἦρθε νὰ εἰδοποιήση τὸν κόμητα πὼς ὁ αἰχμάλωτος πρὶν κρεμαστῆ ἤθελε νὰ πῆ σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο, ἕνα σπουδαῖο μυστικό. Ὁ Φερβὶλ διάταξε νὰ τὸν ξαναφέρουν μπροστά του.

— Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς; τὸν ρώτησε.

— Δὲν θέλω νὰ πάρω μαζί μου στὸν Ἄλλο Κόσμο ἕνα μυστικὸ ποὺ σᾶς ἀφορᾶ, ἀπάντησε ἐκεῖνος... Πρὸ 16 χρόνων, σταλμένος ἀπὸ τὴ βασίλισσα Ἰζαμπὼ μπῆκα μιὰ νύχτα στὸν πύργο σας κι' ἔκλεψα τὸ κορίτσι σας γιὰ νὰ τὸ πετάξω σ' ἕνα μακρυνὸ δάσος. Ἀφοῦ τὸ ἀπάλλαξα ἀπὸ τὰ πλούσια ροῦχα του καὶ τὸ τύλιξα μ' ἕνα κουρελιασμένο ὕφασμα, σκέφτηκα, γιὰ νὰ καθησυχάσω τὴ συνείδησί μου, νὰ τὸ σημαδέψω στὸν ὦμο μὲ τὸ στιλέτο μου, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ τὸ ἀναγνωρίσουν ἂν παρουσιαζόταν κάποτε ἀνάγκη...

Ὁ κόμης ρώτησε τότε μὲ ἀγωνία τὸν Μπλαίζ :

— Εἶχε κανένα σημάδι τὸ παιδί, ὅταν τὸ βρῆκες;

— Σημάδι; Ἅ, ναί, ἕνα ἐλαφρὸ κόψιμο στὸ δεξιὸ ὦμο, σὲ σχῆμα σταυροῦ.

— Βρῆκα τὴν κόρη μου! ψιθύρισε ὁ κόμης κι' ἕνα δάκρυ κύλησε στὸ πρόσωπό του. Θὰ ἤθελα νὰ σοῦ δώσω χάρι, εἶπε στὸν αἰχμάλωτο, δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ χαριστῶ σ' ἕναν ἐχθρὸ γιὰ ἀτομικοὺς λόγους!...

★

Ὅταν ἡ Γιολάντα ἔμαθε τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεώς της, τὰ γαλανά της μάτια θόλωσαν ἀπὸ δάκρυα.

— Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀδελφός μου ὁ Γιεχάν; εἶπε κλαίοντας.

— Ὑπάρχει τρόπος νὰ μὴ λυπηθῆς γι' αὐτό, μικροῦλα μου! τῆς εἶπε ὁ κόμης κυττώντας τὸν ὡραῖο νέο.

Ἡ νέα τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ διάβασε μέσα σ' αὐτὰ τόση τρυφερότητα, ὥστε ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του. Ἐκεῖνος τῆς χάϊδεψε τὰ ξανθά της μαλλιὰ καὶ ψιθύρισε :

— Πῶς μοιάζεις τῆς μητέρας σου. Ἡ ὁμοιότης αὐτὴ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι μόλις σὲ πρωτοεῖδα.

Ὕστερα ἡ Γιολάντα ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της, ἔτρεξε κοντὰ στὸ μυλωνᾶ καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐσεῖς ποὺ μ' ἀγαπήσατε τόσο, δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ φύγετε ἀπὸ κοντά μου.

— Κι' ἐγώ, Μπλαίζ, πρόσθεσε ὁ κόμης, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τί ἔκανες γιὰ τὸ παιδί μου. Γιὰ νὰ σὲ ἀνταμείψω κάπως, σὲ διορίζω οἰκονόμο τοῦ σπιτιοῦ μου. Ὅσο γιὰ σένα νεαρέ μου...

Εἶχε γυρίσει πρὸς τὸ Γιεχὰν καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Θὰ δοκιμάσω τὴν γενναιότητά σου στὸ ἐπάγγελμα τῶν ὅπλων. Αὐτὸ θὰ μπορέση νὰ σὲ κάνη μιὰ μέρα ἄξιο νὰ παντρευτῆς τὴ Γιολάντα ντὲ Φερβίλ.

— Ζήτω ὁ βασιλεὺς Κάρολος! Ζήτω οἱ Ἀρμανιάκ! φώναξε μὲ ἐνθουσιασμὸ ὁ Γιεχάν. Τὸ ὄνειρό μου ἦταν πάντα νὰ πολεμήσω μαζί τους γιὰ τὴ Γαλλία.

— Ἔ, λοιπόν, κι' ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σὲ κάνω μιὰ μέρα ἱππότη, τοῦ δήλωσε ὁ κόμης, σφίγγοντάς του τὸ χέρι μ' ἐγκαρδιότητα.

ΑΝΝΑ ΝΤΕΛΟΡ

Μιὰ ἀσθένεια ποὺ θερίζει τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς νέους

ΠΡΙΝ ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ Γάλλος καθηγητὴς Φ. Κόστ, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μαθήματά του στὴ Ρευματισμολογικὴ κλινικὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, ἀνέφερε μερικοὺς καταπληκτικοὺς ἀριθμοὺς σχετικὰ μὲ τὴ σοβαρότητα τῶν ὀξέων ρευματισμῶν τῶν ἀρθρώσεων.

Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ἔρχεται στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς θνησιμότητος γιὰ τὰ παιδιὰ ἡλικίας 10-14 χρόνων, στὴ δεύτερη γραμμὴ (μετὰ τὴ φυματίωσι) γιὰ τοὺς νέους 15 - 24 χρόνων καὶ στὴν τρίτη γραμμὴ (μετὰ τὰ μολυσματικὰ νοσήματα καὶ τὴν πνευμονία) γιὰ τὰ παιδιὰ ἡλικίας 5 - 9 χρόνων.

Σύμφωνα μὲ τὶς ἀνακοινώσεις τοῦ Γάλλου ἐπιστήμονος, στὰ ἀγγλικὰ σχολεῖα οἱ ὀξεῖς ρευματισμοὶ προσβάλλουν ἕνα παιδάκι στὰ εἴκοσι. Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὑπολογίστηκε ὅτι τὰ παιδιὰ ποὺ ὑποφέρουν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια ξεπερνοῦν τὶς 500.000. Ὑπολογίστηκε ἐπίσης ὅτι τὰ παιδιὰ ποὺ πέθαναν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐτῶν 1946 - 48 ξεπέρασαν τὸν ἀριθμὸ ἐκείνων ποὺ πέθαναν ἀπὸ πολιομυελίτιδα, φυματίωσι, ὀστρακιά, ἱλαρὰ καὶ διφθερίτιδα μαζί.

Οἱ ὀξεῖς ρευματισμοὶ παραμένουν πάντοτε ἕνα αἴνιγμα γιὰ τὴν ἐπιστήμη. Ἡ ὑπόθεσις ὅτι ὀφείλονται σὲ εἰδικὸ μικρόβιο ἔχει ἀπασχολήσει πολλὲς φορὲς τοὺς ἐπιστήμονας.

Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ στρεπτόκοκκος ἀνευρίσκεται μὲ τρόπο σταθερὸ σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις ὀξέων ρευματισμῶν ποὺ παρουσιάζουν ἐπιπλοκὴ στηθάγχης, ὄχι ὅμως πάντοτε καὶ στὶς ἄλλες μορφές των.

Οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς θεωρίας τῆς μολυσματικῆς αἰτίας ὑπογραμμίζουν τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἄτομα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀφαιρέθηκαν μὲ ἐγχείρησι οἱ ἀμυγδαλὲς (πού, ὡς γνωστόν, ἀποτελοῦν ἑστίες στρεπτοκοκκικῶν μολύνσεων) προσβάλλονται σπανιώτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ἡ θνησιμότης σ' αὐτὰ εἶναι ἐπίσης κατὰ δυὸ φορὲς μικρότερη.

Παρατηρήθηκε, ἐξ ἄλλου, ὅτι σὲ πολλὲς περιπτώσεις, οἱ ἐπιδημίες ποὺ ὀφείλονται σὲ αἱμολυτικοὺς στρεπτοκόκκους καὶ οἱ ὀξεῖς ρευματισμοὶ συμβαδίζουν (αὐτὸ συνέβη π. χ. στὴ Δανία κατὰ τὰ ἔτη 1926 καὶ 1935).

Ἐκεῖνοι ποὺ ἀντιτίθενται σ' αὐτὴ τὴ θεωρία παρατηροῦν ὅτι πρόκειται ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γεγονὸς ποὺ ἀναφέραμε, ὅτι δηλαδὴ οἱ στρεπτόκοκκοι δὲν ἀνευρέθησαν σ' ὅλες τὶς μορφὲς ὀξέων ρευματισμῶν, γιὰ συνήθεις κόκκους, χωρὶς ἰδιαίτερη σημασία καὶ ὅτι οἱ σουλφαμίδες κι' ἡ πενικιλλίνη τοὺς καταπολεμοῦν ἀποτελεσματικά. Στοὺς ὀξεῖς ρευματισμούς, ἀντίθετα, τὰ δυὸ αὐτὰ φάρμακα δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐπίδρασι.

Εἶναι δυνατόν, ὅμως, νὰ μὴν πρόκειται γιὰ στρεπτοκόκκους, ἀλλὰ γιὰ ἄλλου εἴδους μικροοργανισμούς, τῆς κατηγορίας τῶν ἰῶν ἢ τῶν ὑπεριῶν. Ἄν, ὅμως, συμβαίνη αὐτό, ἡ ἀπομόνωσίς των πάντως δὲν ἐπετεύχθη ὡς σήμερα.

Ἐπιδημίες ὀξέων ρευματισμῶν παρατηρήθηκαν κατὰ καιροὺς στὴ Γαλλία, στὴν Ἑλβετία, στὴν Αἴγυπτο, στὴ Γερμανία κλπ. Ἀναφέρονται ἐπίσης οἰκογένειες ρευματικῶν, σὰν ἡ ἀσθένεια νὰ μεταδιδόταν κληρονομικά, καθὼς καὶ σπίτια ποὺ οἱ διαδοχικοὶ ἔνοικοί των προσβάλλονταν ἀπὸ ὀξεῖς ρευματισμούς. Ἡ μετάδοσις, ὡστόσο, ἀπὸ ἀτόμου σὲ ἄτομο δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ ὡς σήμερα.

Στὶς 65% τῶν περιπτώσεων ἡ ἀσθένεια ἐκδηλώνεται μὲ μιὰ στηθάγχη φαινομενικὰ ἀσήμαντη. Σὲ ἄλλες περιπτώσεις, ἡ ἐκδήλωσίς της γίνεται ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ρινοφαρυγγίτιδα ἢ μιὰ τραχειοβρογχίτιδα γριππώδους μορφῆς. Περισσότερο σπανία εἶναι ἡ ἐκδήλωσίς της μὲ ὀξεῖς πόνους τῶν ἀρθρώσεων.

Ἕνα χαρακτηριστικὸ σύμπτωμα τῶν ὀξέων ρευματισμῶν εἶναι οἱ ἄφθονοι ἱδρῶτες, ποὺ συνήθως ἐμφανίζονται ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες.

Ἡ ἀσθένεια προσβάλλει κατὰ προτίμησιν τὰ παιδιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν τριῶν χρόνων. Τὰ 9)10 τῶν περιπτώσεων ἐμφανίζονται πρὸ τῆς ἡλικίας τῶν 15 χρόνων. Ἡ μεγαλύτερη συχνότης παρατηρεῖται μεταξὺ τῶν 7 καὶ 12 χρόνων.

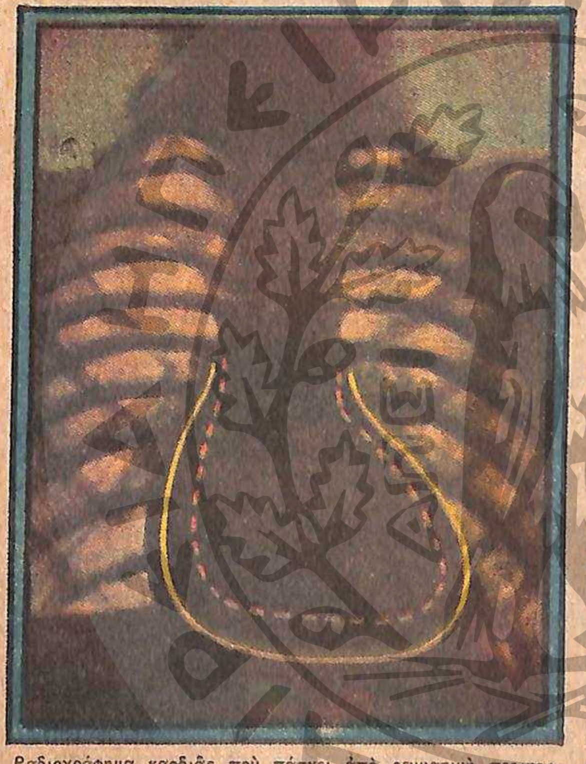

Ραδιογράφημα καρδιᾶς ποὺ πάσχει ἀπὸ ρευματικὴ περικαρδίτιδα. Ἡ διακεκομμένη γραμμὴ δείχνει τὸν ὄγκο ποὺ παρουσιάζει μιὰ ὑγιὴς καρδιά.

Οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν ἐξ ἄλλου μιὰ σχετικὴ προτίμησι πρὸς τὰ ἀγόρια. Ἡ ἀσθένεια ἔχει μεγαλύτερη ἐξάπλωσι στὶς ψυχρές, ὑγρὲς καὶ ὁμιχλώδεις χῶρες. Ἀποτελεῖ π. χ. σπάνιο φαινόμενο στὴ νότιο Κίνα ἢ τὴ Μαλαισία, ἐνῷ εἶναι πολὺ συχνὴ στὴν Ἀγγλία καὶ στὰ Σκανδιναυϊκὰ Κράτη.

Οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν, ἐπίσης, ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ προσβάλλονται περισσότερο ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια εἶναι οἱ ἀμαξάδες, οἱ σιδηρουργοί, οἱ σωφέρ, οἱ κυκλοφοροῦντες κατ' ἐπάγγελμα μὲ ποδήλατο, οἱ ταχυδρομικοὶ διανομεῖς, οἱ ὑπαίθριοι πωληταί, οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸ ἐπάγγελμά τους τοὺς ὑποχρεώνει νὰ γυρίζουν διαρκῶς στὸ ὕπαιθρο κλπ. Ἡ ψῦξις ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἄφθονη ἐφίδρωσι ἢ ἕνα ψυχρὸ λουτρὸ μπορεῖ ἐπίσης νὰ προκαλέση μιὰ κρίσι ὀξέων ρευματισμῶν.

Οἱ σοβαρώτερες ἐπιπλοκὲς τῶν ὀξέων ρευματισμῶν εἶναι:

1) Καρδιακές: ἐνδοκαρδῖτις, περικαρδῖτις, μυοκαρδῖτις. Οἱ παθήσεις αὐτὲς δὲν ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸ σαλικυλικὸν νάτριον, ποὺ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν φάρμακο τῶν ὀξέων ρευματισμῶν. Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ κίνδυνοι καρδιακῆς ἐπιπλοκῆς μικραίνονται, ὅσο μεγαλύτερης ἡλικίας εἶναι τὸ ἄτομο κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς πρώτης προσβολῆς.

Ἀντίθετα, εἶνε πολὺ συχνοὶ στὰ μικρὰ παιδιά, καὶ κάπως λιγώτερο συχνοὶ στοὺς νέους.

2) Ἀναπνευστικές: πνευμονικὲς συμφορήσεις, ὀρροϊνώδεις πλευρίτιδες κλπ. Ὑποχωροῦν συνήθως μὲ τὴ χρῆσι σαλικυλικοῦ νατρίου.

3) Νευρικές: Ὁ ἐγκεφαλικὸς ρευματισμὸς εἶναι σπάνιος. Προσβάλλει κυρίως ἄτομα ἐκφυλισμένα, ἀλκοολικοὺς κλπ. Ἡ θερμοκρασία ξεπερνάει τοὺς 40°. Θνησιμότης 50% τῶν περιπτώσεων.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι οἱ ἐπιπλοκὲς αὐτὲς εἶνε οἱ πιὸ ἐπικίνδυνες ἀπ' ὅλες, ἐφόσον προκαλοῦν τόσους θανάτους. Εὐτυχῶς, εἶναι σπάνιες, ὅπως εἴπαμε.

4) Πεπτικές: διάρροια, περιτονῖτις, ἡπατικὲς παθήσεις κλπ.

Οἱ ὀξεῖς ρευματισμοὶ προκαλοῦν ἐπίσης, ἀλλὰ σπανιώτερα, θυρεοειδίτιδα, φλεβίτιδες, ἐρύθημα, ὄγκους κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα κλπ.

Ἐκτὸς τοῦ σαλικυλικοῦ νατρίου, ποὺ ἀναφέραμε ἀνωτέρω, χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης ἐναντίον τῶν ὀξέων ρευματισμῶν τὸ πυραμιντόν, ἡ ἀντιπυρίνη, τὸ θυρεοειδικὸν ἐκχύλισμα, οἱ βιταμίνες C καὶ K κλπ. Οἱ σουλφαμίδες καὶ ἡ πενικιλλίνη, ἐνῷ δὲν ἔχουν θεραπευτικὴ ἐπίδρασι, φαίνεται ὅτι μποροῦν νὰ προλάβουν τὶς ὑποτροπές, ποὺ εἶναι συνήθεις σ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια.

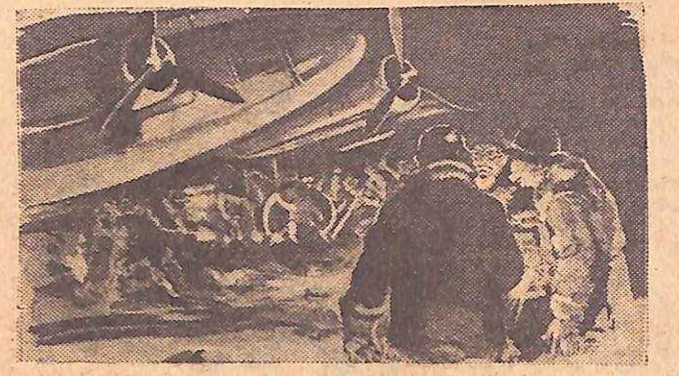

Έσκαψαν μὲ φτυάρια καὶ μὲ τὰ χέρια τους ἀκόμη καὶ κατάφεραν νὰ ξεκολλήσουν τὸ ἀεροπλάνο...

Οἱ κατάσκοποι ποὺ ἔσωσαν τὸ Λονδῖνο

Πῶς ἔκλεψαν μιὰ «ἱπταμένη βόμβα»

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1943, σὲ μιὰ εἰδικὴ συνεδρίασι τοῦ γερμανικοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου καθορίσθηκε ὅ,τι ἡ ἐπίθεσις μὲ «ἱπτάμενες βόμβες» κατὰ τοῦ Λονδίνου θ' ἄρχιζε στὰ τέλη τοῦ ἴδιου ἔτους, μὲ ρυθμὸ τουλάχιστον 1.000 βλημάτων τὴν ἡμέρα. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἄρχισε 6 μῆνες ἀργότερα, μὲ 100 μόνο βλήματα τὴν ἡμέρα. Ποῦ ὠφείλετο αὐτὴ ἡ ριζικὴ μεταβολὴ τῶν γερμανικῶν σχεδίων; Ἡ ἀπάντησις ἀποτελεῖ ἕνα ἀπ' τὰ ἐκπληκτικώτερα κεφάλαια τῆς δράσεως τῶν κατασκόπων στὸν τελευταῖο πόλεμο.

Τὰ πειράματα τῶν Γερμανῶν μ' αὐτὰ τὰ βλήματα εἶχαν ἀρχίσει πολὺ πρὶν ἀπ' τὴν κήρυξι τοῦ πολέμου. Οἱ Ἄγγλοι τάξεραν, ὄχι ὅμως λεπτομερῶς.

Μετὰ τὴν κατάρρευσι τῆς Γαλλίας, τὸ 1940, οἱ Ναζῆδες στρατολόγησαν ἑκατομμύρια ξένους ἐργάτες γιὰ τὰ Γερμανία. Δυὸ ἀπ' αὐτούς, Πολωνοί, ἦσαν κατάσκοποι.

Οἱ Γερμανοὶ τοὺς χρησιμοποίησαν γιὰ τὴν κατασκευὴ δρόμων στὴ Βαλτική. Ἔπειτα ἔγιναν ὑπηρέτες στὸ γειτονικὸ γερμανικὸ ἐργοστάσιο τοῦ Πεενεμοῦντε. Δὲν ἄργησαν τότε νὰ καταλάβουν ὅτι τὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ ἦταν στὴν πραγματικότητα ἕνας πειραματικὸς ἀεροπορικὸς σταθμός. Μιὰ μέρα μάλιστα, εἶδαν ἐκεῖ μέσα ἕνα εἶδος μικροῦ ἀεροπλάνου, δίχως θέσι γιὰ τὸν πιλότο!

Ἀμέσως εἰδοποιήθηκε ἡ Ἰντέλλιτζενς Σέρβις. Τὰ ἀναγνωριστικὰ ἀεροπλάνα τῆς Ρ.Α.Φ. φωτογράφισαν τὸ ἐργοστάσιο. Μελέτησε ὕστερα τὶς φωτογραφίες αὐτὲς μιὰ Ἀγγλίδα τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ποὺ ἐθεωρεῖτο πὼς εἶχε τὰ ὀξυδερκέστερα μάτια τοῦ κόσμου. Καὶ πραγματικὰ αὐτὴ — δίχως νὰ ξέρη τίποτε γιὰ τὶς πληροφορίες τῶν κατασκόπων — διέκρινε τὸ μικρὸ «ἀεροπλάνο χωρὶς πιλότο», πάνω σὲ μιὰ τσιμεντένια βάσι ἐκσφενδονίσεως.

Οἱ Ἄγγλοι κατάλαβαν ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ ζήτησαν περισσότερες πληροφορίες. Οἱ κατάσκοποί τους τοὺς ἔστειλαν ὁλόκληρο σχεδιάγραμμα τοῦ ἐργοστασίου. Καί, τὸν Αὔγουστο τοῦ 1943, ἡ Ρ.Α.Φ. τὸ κατέστρεψε ὁλότελα, σκοτώνοντας τοὺς τεχνικοὺς ποὺ τὸ διηύθυναν.

Ὁ βομβαρδισμὸς αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλείτερους τοῦ πολέμου. Οἱ Ἀμερικανοί, οἱ Ρῶσσοι καὶ τὸ ἀγγλικὸ κοινὸν τὸν θεώρησαν ἀσήμαντο κι' εἰρωνεύθηκαν μάλιστα τὴ Ρ.Α.Φ. γιατὶ δὲν ἀναζητοῦσε ἄλλους σπουδαιότερους στόχους.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ γιὰ μερικοὺς ἄλλους βομβαρδισμοὺς ποὺ ἔγιναν κατόπιν. Ὅλοι ὅμως αὐτοὶ οἱ ἀνεύθυνοι ἐπικριταὶ τῆς Ρ.Α.Φ. ἀγνοοῦσαν ὅτι οἱ βόμβες της κατέστρεψαν τὰ ἐργοστάσια ποὺ ἔφτιαναν ἐξαρτήματα τῶν «ἱπταμένων βομβῶν», σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τῶν κατασκόπων.

Ὡστόσο οἱ Γερμανοὶ δὲν σταμάτησαν τὶς προετοιμασίες τους. Ἐγκατέστησαν ἕνα καινούργιο πειραματικὸ σταθμὸ κοντὰ στὸ Μιελὲκ τῆς Πολωνίας, ὅπου ἀπαγόρευαν νὰ πλησιάση κανεὶς ξένος. Ἀπὸ κεῖ λοιπὸν ἄρχισαν νὰ ἐκσφενδονίζουν τὶς πρῶτες δοκιμαστικὲς ἱπτάμενες βόμβες. Ὅταν ἔπεφταν κι' ἔσκαζαν αὐτὲς οἱ βόμβες, οἱ Πολωνοὶ χωρικοὶ κατάφερναν κάποτε νὰ κλέψουν μερικὰ θραύσματα καὶ νὰ τὰ στείλουν στὴν Ἀγγλία. Ἀλλὰ ὁ... μεζὲς αὐτὸς ἄνοιξε τὴν ὄρεξι τῆς Ἰντέλλιτζενς Σέρβις, ποὺ ζήτησε νὰ τῆς σταλοῦν κάτι περισσότερο, π. χ. ἐξαρτήματα τῶν καινούργιων βλημάτων.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ἔτυχε νὰ πέση μιὰ βόμβα καὶ νὰ μὴν ἐκραγῆ. Σὲ λίγο, θάφταναν ἐπὶ τόπου οἱ Γερμανοί, γιὰ νὰ τὴν πάρουν. Οἱ Πολωνοὶ χωρικοὶ εἶχαν τότε τὴν ἔμπνευσι νὰ τὴν σπρώξουν καὶ νὰ τὴ ρίξουν μέσα στὸ ποτάμι! Ἔτσι, οἱ Γερμανοὶ δὲν τὴ βρῆκαν καὶ ξανάφυγαν, πιστεύοντας πὼς εἶχαν κάμει λάθος.

Οἱ χωρικοὶ τὴν ἔβγαλαν ὕστερα ἀπ' τὸ νερό. Μερικοὶ τεχνικοὶ τὴν ἐξέτασαν λεπτομερῶς, τὴ φωτογράφισαν κι' ἔστειλαν τὶς ἀναφορές τους καὶ τὶς φωτογραφίες στὸ Λονδῖνο. Ἀλλὰ οἱ ἀχόρταγοι Ἄγγλοι ζητοῦσαν ἀκόμη περισσότερα.

Οἱ Πολωνοὶ διέλυσαν τότε τὴ βόμβα, διάλεξαν τὰ κυριώτερα ἐξαρτήματά της καὶ τὰ μετέφεραν μ' ἕνα κλεμένο γερμανικὸ καμιόνι σ' ἕνα δάσος τῆς νοτίου Πολωνίας. Στὸ κέντρο τοῦ δάσους αὐτοῦ ὑπῆρχε μιὰ γυμνὴ ἔκτασις, ποὺ εἶχε χρησιμοποιηθῆ πρὸ 2 ἐτῶν ὡς πρόχειρο ἀεροδρόμιο γιὰ τὰ γερμανικὰ βομβαρδιστικά. Ἐκεῖ θὰ προσγειωνόταν τώρα ἕνα ἀεροπλάνο τῆς Ρ.Α.Φ., προερχόμενο ἀπ' τὴν Ἰταλία, γιὰ νὰ παραλάβη τὰ πολύτιμα ἐξαρτήματα τῆς βόμβας.

Τὸ ἀγγλικὸ ἀεροπλάνο ἔφτασε μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Μερικὰ χωριάτικα φανάρια τὸ καθωδήγησαν γιὰ τὴν προσγείωσί του. Καθὼς ὅμως ἀπογειωνόταν σὲ λίγο, κόλλησε σ' ἕνα παχὺ στρῶμα λάσπης!

Στὸ μεταξύ, οἱ Γερμανοί, ποὺ εἶχαν ἀκούσει τὸ θόρυβο τοῦ μοτέρ του, ἔψαχναν τὸ δάσος γιὰ νὰ τ' ἀνακαλύψουν! Ὁ πιλότος, ἀπελπισμένος, ἀποφάσισε νὰ τὸ καταστρέψη. Μὰ οἱ Πολωνοὶ τὸν ἐμπόδισαν, μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ χύνη πάνω του πετρέλαιο. Ὕστερα, ἐνῶ κάμποσοι ἔνοπλοι ἑτοιμάζονταν γιὰ νὰ χτυπηθοῦν μὲ τὶς γερμανικὲς περιπόλους, οἱ ὑπόλοιποι — ἐνισχυμένοι ἀπὸ χωρικοὺς τῆς περιφερείας — ρίχτηκαν στὴ δουλειά... Ἔσκαψαν μὲ φτυάρια, καὶ μὲ τὰ χέρια τους ἀκόμα, καὶ κατάφεραν νὰ ξεκολλήσουν τὸ ἀεροπλάνο.

Ἔτσι, τὰ πολύτιμα ἐξαρτήματα ἔφτασαν στὸ Λονδῖνο, ὅπου οἱ εἰδικοὶ τὰ συναρμολόγησαν καὶ μπόρεσαν ἐπιτέλους νὰ μάθουν τί ἀκριβῶς ἦσαν οἱ ἱπτάμενες βόμβες. Ἀπὸ τότε τὰ ἀγγλικὰ ἀεροπλάνα συνέχισαν τοὺς βομβαρδισμοὺς τῶν ἐργοστασίων ἱπταμένων βομβῶν καὶ τῶν βάσεων ἐκσφενδονίσεως ποὺ ἐγκαθιστοῦσαν οἱ Γερμανοὶ στὶς βόρειες ἀκτὲς τῆς Γαλλίας.

Τὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα ἦταν αὐτὸ ποὺ ἀναφέραμε καὶ στὴν ἀρχή: Ἡ χρησιμοποίησις τῶν ἱπταμένων βομβῶν ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς καθυστέρησε κατὰ 6 μῆνες καὶ περιορίσθηκε στὸ ἕνα δέκατον τῆς προβλεπομένης

Φαντασθῆτε τώρα τί θὰ γινόταν, ἂν ἐπραγματοποιοῦντο τὰ ἀρχικὰ γερμανικὰ σχέδια! Τέλεια καταστροφὴ τοῦ Λονδίνου!

ΔΙΤΖ.

—Ἡ γυναῖκα μου, μοῦ τὸ φόρτωσε μὴ τύχη καὶ ξεχάσω νὰ τῆς πάρω σαποῦνι μάρκας ΑΡΝΙ.

—Ἀστυνομία ἐκεῖ;... Ἐδῶ Ἴρμα ἡ γόησσα τῶν φειδιῶν... Στεῖλτε νὰ πάρετε ἕνα λωποδύτη!...

Δίλημμα...

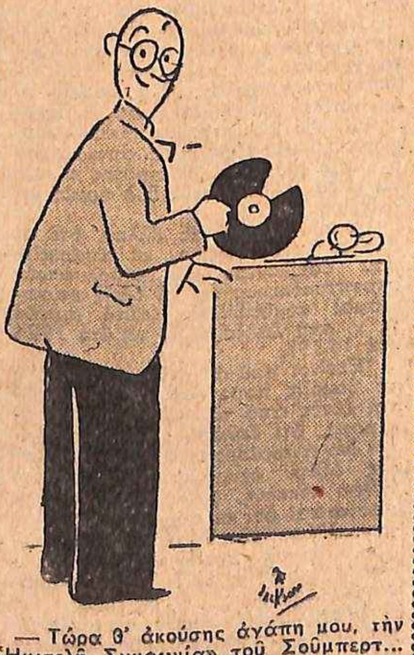

— Τώρα θ' ἀκούσης ἀγάπη μου, τὴν «Ἡμιτελῆ Συμφωνία» τοῦ Σοῦμπερτ...

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΕΣ ΒΡΑΔΥΕΣ στὸ σπίτι τοῦ Ἄρμανσμπεργκ

Στὶς παραμονὲς τῶν ἑορτῶν τοῦ χειμῶνος 1834 - 35, τὸ εἰδύλλιο τοῦ Ὄθωνος μὲ τὴ νεαρὴ καὶ ὡραία «φροϋλάϊν» Ἄρμανσμπεργκ βρισκόταν στὸ τέλος του.

Πολὺς λόγος ἔγινε γι' αὐτὸ ὅταν ἕνα βράδυ, ὁ νεαρὸς βασιλεὺς ἐχόρεψε πάλι ἀποκλειστικὰ μὲ τὴν περικαλλέστατη ἀμαζόνα. Καὶ στὸ τέλος τῆς παρέδωσε μὲ λεπτότητα καὶ τὰ λουλούδια ποὺ τοῦ προσφέρθηκαν ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος τῶν Ἀθηνῶν.

Ὡστόσο, παρὰ τὴ νεαρὴ ἡλικία του ὁ Ὄθων ἐφέρετο μὲ μεγάλη ἀξιοπρέπεια καὶ λεπτότητα καὶ συγκράτησε πολὺ καλὰ τὸν ἑαυτό του στὰ ὅρια τῆς βασιλικῆς εὐαρεσκείας. Σύγχρονος χρονικογράφος ἐξηγεῖ σαφέστερα, τὴ συνετή του συμπεριφορὰ ἀπέναντι τῆς γοητευτικῆς κόρης τοῦ κόμητος Ἄρμανσμπεργκ:

«...Ὁ Βασιλεὺς Ὄθων ἔθυε παρὰ τῷ βωμῷ τοῦ μικροῦ Θεοῦ μὲ τὴν φαρέτραν καὶ τὰ βέλη καὶ ἐλάτρευε τὴν περικαλλῆ καὶ συμπαθεστάτην θυγατέρα τοῦ προέδρου τῆς Ἀντιβασιλείας. Συνετὸς ὅμως καὶ γνήσιος ἱππότης, ἔπνιγε τὴν φωνὴν τῆς καρδίας του εἰς τὸ βασιλικὸν καθῆκον...».

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐφηβικὴ ὠμορφιὰ τοῦ νεαροῦ βασιλέως εἶχε ἠλεκτρίσει πολλὰ ἀπὸ τὰ πρωτόπειρα κοριτσόπουλα ποὺ πήγαιναν τότε μὲ τὶς οἰκογένειές τους στὸ σπίτι τοῦ Ἄρμανσμπεργκ. Μερικὰ ἀπ' αὐτά, μάλιστα παρεξηγοῦσαν καὶ τὴν ἀφέλεια τοῦ Ὄθωνος ποὺ μιλοῦσε μαζί τους μὲ τὴν παιδικὴ ἀθωότητα ποὺ τὸν διέκρινε.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρεται κι' ἕνα εὔθυμο ἐπεισόδιο ποὺ συνέβη, τότε, μὲ τὴν ὡραιότατη κόρη τοῦ νομοδιευθυντοῦ τῆς Ἀκαρνανίας ποὺ εἶχε προσκληθῆ σὲ μιὰ χορευτικὴ βραδυὰ τῶν Ἄρμανσμπεργκ.

Ἡ μητέρα τῆς κόρης εἶδε σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ μιλῆ ὁ Ὄθων καὶ νὰ χορεύη μὲ τὴν θυγατέρα της καὶ παλάβωσε ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό της. Τὴν ἄλλη μέρα παρακινοῦσε τὸν ἄντρα της νὰ βρῆ σπίτι κοντὰ στὸ προσωρινὸ Παλάτι, γιὰ νὰ μποροῦν ἔτσι νὰ βλέπουν τὸν Ὄθωνα ποὺ μπαινόβγαινε μὲ τὴν ἀκολουθία του στὴν κατοικία του. Ἐπίστευε, μὲ τὴν ἀχαλίνωτη φαντασία της ὅτι ἡ κόρη της θὰ μποροῦσε νὰ γίνη καὶ βασίλισσα.

Στήν... ἀμέσως ἑπόμενη συναναστροφὴ τῶν Ἄρμανσμπεργκ ἡ νεαρὴ κόρη ἐπεδίωξε καὶ πάλι ψιλὴ κουβεντοῦλα μὲ τὸν Ὄθωνα, ἐπειδὴ εἶχε τὰ ἴδια μυαλὰ μὲ τὴ μαμᾶ της.

Ἐπίστεψε δὲ κι' αὐτὴ πὼς εἶχε «ψηθῆ» τὸ εἰδύλλιο της καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ποὺ τὴ χόρευε ὁ νεαρὸς βασιλιᾶς καὶ μιλοῦσε ἀφελῶς μαζί της γιὰ τὴν εὐχαρίστησι ποὺ αἰσθανότανε ἀπ' τὸ χορό τους, αὐτὴ συγκινήθηκε, παρασύρθηκε καὶ προχώρησε πέραν τοῦ πρέποντος. Καθὼς ἔβλεπε τὸν Ὄθωνα νὰ κυττάζη καὶ τ' ἄλλα κορίτσια, τοῦ εἶπε:

— Μεγαλειότατε, ὅλα καλά, ἀλλὰ ξέρετε, ἐγὼ δὲν δέχομαι... ἀπιστίες!...

Γέλασε, τότε, ὁ νεαρὸς Ὄθων μὲ τὴν καρδιά του καὶ τῆς εἶπε μὲ τὴν παιδική του ἁπλότητα:

— Καλὰ κάνετε!

Τὸ διηγήθηκε ἔπειτα αὐτὸ ὁ Ὄθων ὡς εὔθυμο ἐπεισόδιο στὴ «φροϋλάϊν» Ἄρμανσμπεργκ. Κι' αὐτὴ τὸ εἶπε ἐπίσης ὡς ἀστεῖο στὴ μαμᾶ της. Καὶ ἡ εὔθυμη αὐτὴ ἱστοριοῦλα σταμάτησε στὸ σημεῖο αὐτὸ γιατὶ ἀφοῦ... δὲν δεχότανε ἀπιστίες ἡ νεαρή, δὲν ξαναπροσκλήθηκε μὲ τὴν οἰκογένειά της στὸ σπίτι τῶν Ἄρμανσμπεργκ.

★

Ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς κατοικία τοῦ προέδρου τῆς Ἀντιβασιλείας παρ' ὅλες τὶς ἐλλείψεις τῆς ἀγορᾶς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχε ἐπιπλωθῆ καὶ διακοσμηθῆ ἀρκετὰ καλὰ μ' ἔπιπλα, ὡραῖες εἰκόνες καὶ βαρύτιμα ὑφάσματα ποὺ εἶχε φέρει ἡ οἰκογένεια Ἄρμανσμπεργκ ἀπ' τὸ Μόναχο.

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ὡραῖο ἐσωτερικὸ περιβάλλον τοῦ προεδρικοῦ σπιτιοῦ ἐθαυμάζετο ἀπ' τοὺς καλεσμένους Ἀθηναίους, ποὺ οἱ περισσότεροι γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπαν πολυτελῆ καὶ καλαίσθητη εὐρωπαϊκὴ διακόσμησι σὲ ἀθηναϊκὸ σπίτι.

Δὲν ἔλειπε ἀπ' τὴν ἐπίπλωσι οὔτε τὸ πιάνο τῶν δεσποινίδων Ἄρμανσμπεργκ — σπάνιο μουσικὸ ὄργανο στὴν Ἀθήνα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης — ποὺ εἶχε μεταφερθῆ ἀπ' τὴν Τεργέστη μ' ἕνα ἀπ' τὰ πολλὰ καράβια ποὺ συνώδεψαν τὴ «Μαδαγασκάρη», τὸ περίφημο καράβι ποὺ ἔφερε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ὄθωνα στὸ Ναύπλιο, κατὰ τὸ Γεννάρη τοῦ 1833 καὶ ὕστερα στὸ πρωτόγονο τότε λιμάνι τοῦ Πειραιῶς.

Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ κίνησε τὴ γενικὴ περιέργεια καὶ τὸν ἀπερίγραπτο θαυμασμὸ τῶν Ἀθηναίων τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἦταν τὸ κομψότατο Βιεννέζικο ἀμάξι ποὺ εἶχε φέρει ὁ κόμης Ἄρμανσμπεργκ στὴν Ἀθήνα καὶ μὲ τὸ ὁποῖο ἔκανε τοὺς περιπάτους καὶ τὶς ἐπισκέψεις τους αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένεια του ὅταν πρωτογίνηκε ἡ Ἀθήνα ὁριστικὴ πρωτεύουσα.

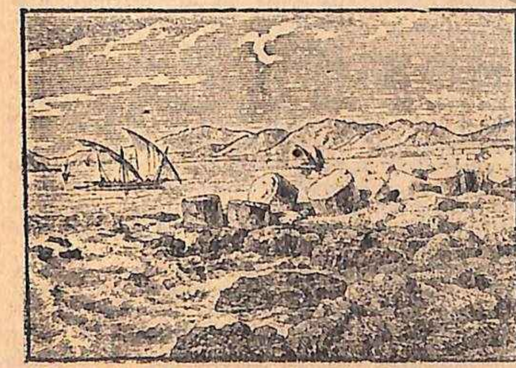

Τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς ὅπως ἦταν ὅταν ἦρθε ὁ Ὄθων.

Οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν ποὺ θαύμαζαν καὶ τὸ ἀμάξι καὶ τὰ ὡραῖα του βαυαρέζικα ἄλογα, ἔλεγαν:

— Τὸ φράγκικο ἀμάξι!

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τ' ἀμάξια τοῦ Ὄθωνος καὶ τῶν Αὐλικῶν ἦσαν ὡραῖα. Καὶ σιγὰ - σιγά, οἱ Ἀθηναῖοι ὄχι μόνο συνήθισαν νὰ τὰ βλέπουν ἀλλὰ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν τὸ «ψιλὸ» ἔφεραν ἀπ' τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Αὐστρία οἰκονομικώτερα ἀμαξάκια ποὺ ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν τότε στὴν Ἀθήνα καὶ τὰ περίχωρά της.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΑΙΤΗ ΒΕΡΩΝΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις τοῦ μουσικοῦ θεάτρου μας Καίτη Βερώνη ἔδωσε πρὸ ἡμερῶν στὴν Κωνσταντινούπολι τὴν τιμητικήν της μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Οἱ Ἕλληνες τῆς Κωνσταντινουπόλεως περιβάλλουν μὲ ἀγάπη καὶ ἐκτίμησι τὸν θίασο Καίτης Βερώνη - Μαυροπούλου ποὺ βρίσκεται ἀπὸ ἑξαμήνου στὴν πόλι τους.

Ο ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ ΚΑΙ ΟΙ ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΙ

Γιὰ νὰ ἀποφύγη τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα τῶν περιέργων, ὁ Μπέρναρ Σῶ ποὺ γύρισε πρὸ ἡμερῶν στὸ σπίτι του, ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνιο παραμονὴ στὴν κλινική, διέταξε νὰ τοποθετήσουν μπροστὰ στὸ μέγαρό του ἕνα μεγάλο παραπέτασμα ἀπὸ χοντρὸ ὕφασμα.

ΜΙΑ ΠΑΙΔΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ

Σὲ μιὰ παιδικὴ γιορτὴ τῶν λουλουδιῶν ποὺ ἔγινε στὴ Λυὼν τῆς Γαλλίας, ἔλαβαν μέρος ὅλα τὰ παιδάκια τῆς περιοχῆς. Στὸ πρόγραμμα τῆς γιορτῆς ἦταν ὁ ἀνθοπόλεμος καὶ ἡ παρέλασις ἀνθοστόλιστων ἁρμάτων. Στο τέλος τῆς γιορτῆς τὸ πρῶτο βραβεῖο κέρδισε ὁ λουλουδένιος αὐτὸς κύκνος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΒΑΣΙ ΣΤΗΝ ΙΝΤΣΟΝ

Τὸ μεγάλο αὐτὸ ἀμερικανικὸ σκάφος ποὺ πῆρε μέρος στὴν ἀπόβασι στὴν Ἴντσον, φωτογραφήθηκε στὴν παράξενη αὐτὴ θέσι, γιατὶ κατελήφθη ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν ἄμπωτι. Ἔμεινε ἔτσι ὡς τὴν ἑπομένη παλίρροια ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ξεκολλήση καὶ ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν ἀκτή.

Τὰ πράγματα ἄρχισαν ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ πλούσιος κοσμηματοπώλης τῆς Νέας Ὑόρκης Ὂ Χάρα ἔλαβε μιὰ ἐπιστολὴ μὲ τὸ ταχυδρομεῖο.

Ὁ ἐπιστολογράφος του, πού, ἀντὶ γιὰ τ' ὄνομά του, εἶχε βάλει στὸ κάτω μέρος μιὰ νεκροκεφαλή, τοῦ ζητοῦσε ἕνα ποσὸν 10.000 δολλαρίων καὶ τοῦ ἔγραφε ποῦ καὶ μὲ ποιὸ τρόπο ἔπρεπε νὰ τὰ στείλῃ. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωσι, πρόσθετε, δὲν θὰ περιοριζόταν στὶς δέκα χιλιάδες δολλάρια, ἀλλὰ θὰ λήστευε τὸ ἀδαμαντοπωλεῖο του κι' ἔτσι ὁ κοσμηματοπώλης θἄχανε τὰ πάντα.

Ὁ ἐπιστολογράφος παρατηροῦσε ὅτι ὁ Μὰκ Ὂ Χάρα δὲν μποροῦσε νὰ διστάσῃ μεταξὺ τῶν 10.000 δολλαρίων, ποὺ τοῦ ζητοῦσε κι' ὅλων τῶν διαμαντικῶν ποὺ εἶχε στὸ κατάστημά του. Τί ἀξία εἶχαν γι' αὐτὸν 10.000 δολλάρια; Μποροῦσε, βέβαια, νὰ καταφύγῃ στὴν ἀστυνομία. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ τὸν ὠφελοῦσε σὲ τίποτε. Γιατὶ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ξέρουν οὔτε πότε οὔτε ἀπὸ ποῦ οἱ κακοποιοὶ θἄμπαιναν στὸ κατάστημά του. Καὶ δὲν θὰ κάθονταν βέβαια νὰ χασομερᾶνε ἔξω ἀπ' αὐτό, περιμένοντας τοὺς γκάνγκστερς, ποὺ μποροῦσαν νὰ ἐμφανισθοῦν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ἢ ἀπὸ ἔξη μῆνες καὶ νὰ μποῦν ἀπὸ τὸ πάτωμα, τὸ ταβάνι ἢ τοὺς τοίχους ἥσυχα καὶ ἀθόρυβα. Διάβολε! Οἱ καλύτερες ληστεῖες ἔγιναν πάντα στὰ μέρη ποὺ τὰ φρουροῦσε ἡ ἀστυνομία κι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀγνοῇ ὁ Μὰκ Ὂ Χάρα. Γιατί, στὶς περιπτώσεις αὐτές, οἱ γκάνγκστερς ἤξεραν ἀπὸ ποῦ ἔπρεπε νὰ φυλαχτοῦν καὶ δὲν δούλευαν στὰ στραβά, χωρὶς νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ἀπὸ ποῦ μποροῦσε νὰ παρουσιασθῇ ὁ κίνδυνος. Ὁ ἐπιστολογράφος τελείωνε τὴν ἐπιστολή του, τονίζοντας ρητῶς πώς, ἂν ὁ κοσμηματοπώλης δὲν ἤθελε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὶς συμβιβαστικὲς(!) προτάσεις του, δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἐγγυηθῇ γιὰ τίποτε. «Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἔγραφε, εἶνε πολὺ πιθανὸν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περιουσία σας, νὰ χάσετε καὶ τὴ ζωή σας. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ἐπιθυμοῦμε οὔτε οἱ ἄνθρωποί μου, οὔτε ἐγώ. Βάλτε, λοιπόν, καλὰ στὸ μυαλό σας, ὅτι ἡ στάσις μας θὰ ὑπαγορευθῇ ἀπὸ τὴ δική σας».

Ὅταν ὁ Μὰκ Ὂ Χάρα τελείωσε τὸ διάβασμα αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, κατάλαβε πὼς ἦταν περιττὸ νὰ χάσῃ τὸν καιρό του σὲ σκέψεις. Ὁ ἐπιστολογράφος του τὰ εἶχε κανονίσει μὲ ἀκρίβεια γιὰ λογαριασμό του κι' εἶχε ἐξετάσει ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα. Τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάμῃ, λοιπόν, ἦταν νὰ τυλίξῃ σ' ἕνα δέμα τὶς 10.000 δολλάρια καὶ νὰ τὶς πάῃ στὸ μέρος ποὺ τοῦ ὑποδείκνυαν.

Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμε. Προτίμησε κάτι ἄλλο.

★

Κεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Ρενὲ Ράζορ, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν παρακολούθησι τοῦ κοσμηματοπώλου, πῆγε νὰ βρῇ τὸ Στέφεν Μώρεην, τὸν ἀρχηγό του.

— Δὲν χωράει ἀμφιβολία, τοῦ εἶπε. Ὁ Μὰκ Ὂ Χάρα παίρνει κάθε βράδυ σὲ μιὰ βαλίτσα τὰ κοσμήματα καὶ τὰ χρήματά του καὶ τὰ πηγαίνει στὸ σπίτι του.

— Καὶ τί σὲ κάνει νὰ τὸ ὑποθέτῃς; ρώτησε ὁ Στέφεν Μώρεην.

— Τὸ ὅτι ἄρχισε τὴ μεταφορὰ αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τοῦ στείλαμε τὴν ἐπιστολή. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ τὸν σώσῃ. Τί στὸ κατάστημά του, τί στὸ σπίτι του; Μιὰ νύχτα...

— Σταμάτα νὰ λὲς κουταμάρες, τὸν διέκοψε ὁ ὀρχηγός. Δὲν μπαίνει κανεὶς σ' ἕνα σπίτι, ὅπου θὰ βρίσκωνται ἀσφαλῶς κι' ἄλλοι ἄνθρωποι, μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ὅπως σ' ἕνα κατάστημα, ποὺ εἶνε ἔρημο τὴ νύχτα. Κι' ἔπειτα, τί μᾶς λέει πὼς ὁ Μὰκ Ὂ Χάρα δὲν ἔχει πάρει τὰ μέτρα του;

Ὁ Ρένε Ράζορ ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῇ πὼς εἶχε ἄδικο.

— Ἀφοῦ δὲν μποροῦμε νὰ τὸν ληστέψουμε, εἶπε, τότε ἂς σκεφτοῦμε πὼς πρέπει νὰ τὸν τιμωρήσουμε. Μοῦ φαίνεται πὼς τοῦ τὸ χρωστᾶμε. Κι' ἄλλωστε, τὸν προειδοποιήσαμε μὲ τὴν ἐπιστολή μας.

— Καὶ βέβαια θὰ τὸν τιμωρήσουμε, ἀπάντησε ὁ Στέφεν Μώρεην. Ἀλλ' ἂς δοῦμε πρῶτα μήπως ὑπάρχῃ τρόπος νὰ βάλουμε τὴ βαλίτσα στὸ χέρι. Τί ἰδέα ἔχεις γιὰ μιὰ ἐπίθεσι στὸ δρόμο;

Ὁ Ρενὲ Ράζορ σκέφτηκε γιὰ μερικὰ λεπτά.

— Νομίζω, εἶπε, πὼς μποροῦμε νὰ τὴν κάμωμε στὸ διάστημα μεταξὺ τοῦ μικροῦ π[illegible]κου ποὺ βρίσκεται στὴν ἄκρη τοῦ «Σάουθ Πάσιφικ» καὶ τοῦ Κόνεϋ Ἄϊλαντ. Τὸ μέρος εἶνε ἐρημικὸ καὶ μποροῦμε νὰ τὸν περιμένουμε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς παρόδους μ' ἕνα αὐτοκίνητο. Ὁ Μὰκ Ὂ Χάρα ἀκολουθεῖ πάντα τὸν ἴδιο δρόμο. Περπατάει μὲ γρήγορα βήματα, κυττάζοντας δεξιὰ κι' ἀριστερά σὰν νὰ φοβᾶται μήπως τοῦ ἐπιτεθοῦν ξαφνικά.

— Θαυμάσια! ἀπάντησε ὁ Στέφεν Μώρεην. Θὰ σταματήσουμε πλάϊ του μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι μόλις ἰδῇ τὶς κάννες τῶν περιστρόφων νὰ εἶνε γυρισμένες πρὸς τὸ μέρος του, θ' ἀφήσῃ τὴ βαλίτσα καὶ θὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια.

— Κι' ἂν δὲν τὸ κάμῃ;

— Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν! ἀπάντησε ὁ Στέφεν Μώρεην.

— Πότε λοιπόν;

— Αὔριο τὸ βράδυ. Δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ χάνουμε. Εἰδοποίησε τὸν Κὶς Στιούαρτ. Θὰ πᾶμε ἀπόψε νὰ ἐξετάσουμε τὸ μέρος.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ Βαλίτσα

Τὴν ἴδια στιγμή, κάποιος ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου κι' ἅρπαξε τὴ βαλίτσα...

★

Τὸ ἄλλο βράδυ, στὶς ὀχτώ, ὁ Μὰκ Ὂ Χάρα κλείδωσε τὸ κατάστημά του κι' ἔφυγε κρατῶντας τὴ βαλίτσα του στὸ χέρι. Πῆρε τὸ τρὰμ στὴν ἀρχὴ τῆς Γκρήνουϊτς Στρήτ, κατέβηκε στὸ «Σάουθ Πάσιφικ» κι' ἀπὸ κεῖ ἀκολούθησε τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ σπίτι του.

Περπατοῦσε βιαστικά, μὲ τ' αὐτιὰ τεντωμένα, προσέχοντας στὸν παραμικρὸ θόρυβο ποὺ ἄκουγε γύρω του.

Ἦταν σίγουρος πὼς κάτι τὸ ἀπρόοπτο θὰ τοῦ συνέβαινε. Σὲ ποιὸ σημεῖο ἀκριβῶς; Ἀσφαλῶς σ' ἕνα ἀπόμερο σημεῖο τοῦ δρόμου του, σ' ἕνα μέρος ἐντελῶς ἐρημικό...

Ὡς τὴ στιγμὴ δὲν τοῦ εἶχε συμβῆ τίποτε. Καμιὰ ὕποπτη κίνησις γύρω του. Ἀπόλυτη ἡσυχία...

Πόση ὥρα ἀκόμη θὰ συνεχιζόταν αὐτό;

Ἡ καρδιά του ἄρχισε, ξαφνικά, νὰ χτυπάῃ δυνατά. Εἶχε ἀκούσει τὸ θόρυβο ἑνὸς αὐτοκινήτου πίσω του.

«Ἔρχονται!» σκέφτηκε, νοιώθοντας ἕνα παγερὸ ρῖγος σ' ὅλο του τὸ σῶμα.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα δευτερόλεπτο, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε πλάϊ του.

— Ἄφησε τὴ βαλίτσα σου καὶ δρόμο! ἀκούστηκε μιὰ βαρειὰ φωνή.

Ὁ Μὰκ Ὂ Χάρα ἔκαμε μιὰ μικρὴ στροφὴ κι' ἀντίκρυσε τὶς κάννες τριῶν περιστρόφων ποὺ ἦταν γυρισμένες πρὸς τὸ μέρος του. Σὰν ἄνθρωπος ποὺ ὑποτάσσεται στὴ μοῖρα του, ἔσκυψε τότε κι' ἔκαμε ν' ἀποθέσῃ τὴ βαλίτσα του στὸ πεζοδρόμιο. Τὴν ἴδια στιγμή, κάποιος ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου κι' ἅρπαξε τὴ βαλίτσα ποὺ ὁ κοσματοπώλης τὴν εἶχε ἀκουμπήσει κάτω.

— Φτηνὰ τὴ γλύτωσες, γρηὰ ἀλεποῦ! ἀκούστηκε ἡ ἴδια φωνὴ ἀπὸ μέσα.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε ἀμέσως μὲ σβυσμένα τὰ φανάρια καὶ χάθηκε σὲ μιὰ πάροδο.

Ὁ κοσμηματοπώλης ἔβγαλε τότε τὸ μαντῆλι του καὶ σκούπισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Στ' ἀλήθεια, τὴν εἶχε γλυτώσει πολὺ φτηνά.

★

Ἡ τελευταία πρᾶξις παίχτηκε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο μιᾶς ἀπόμερης ἐπαύλεως, στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τῆς Νέας Ὑόρκης. Μέσα σ' αὐτὸ βρίσκονταν οἱ τρεῖς γκάνγκστερς μὲ τὴ βαλίτσα.

Ὁ Κὶς Στιούαρτ τὴν εἶχε βάλει πάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Οἱ ἄλλοι δυὸ εἶχαν σκύψει πάνω του, ἀνυπομονῶντας νὰ ἰδοῦν τὸ περιεχόμενό της.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἀκούστηκε μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξις κι' οἱ τρεῖς κακοποιοὶ ἔνοιωσαν πὼς τινάζονταν στὸν ἀέρα...

Μερικοὶ γείτονες ποὺ ἄκουσαν τὴν ἔκρηξι ἔτρεξαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία. Ἀλλ' οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ἔφτασαν σὲ λίγο δὲν βρῆκαν τίποτε ἄλλο μέσα στὸ δωμάτιο ἐκτὸς ἀπὸ τρία πτώματα ἢ καλύτερα ἀπὸ τρία ἀδιάφορα κομμάτια ἀπὸ τρία ἄτομα, ποὺ ἀναγνωρίστηκαν πὼς ἦταν τοῦ Στέφεν Μώρεην, τοῦ Ρενὲ Ράζορ καὶ τοῦ Κὶς Στιούαρτ.

Ἡ βαλίτσα, ἀντὶ τῶν κοσμημάτων, περιεῖχε μιὰ βόμβα, ποὺ ἦταν ρυθμισμένη μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ ἐκραγῇ μόλις ἐπιχειροῦσε κανεὶς νὰ ἀνοίξῃ τὸ σκέπασμά της.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ Μὰκ Ὂ Χάρα πῆγε ἤρεμος κι' εὐχαριστημένος στὸ κατάστημά του. Γιατὶ ἤξερε πὼς οὔτε τὰ κοσμήματά του οὔτε ὁ ἴδιος κινδύνευε πιὰ ἀπὸ τοὺς γκάνγκστερς.

ΛΙΟΥ·Ι·Σ ΤΖΟΝΑΤΑΝ

✪ ✪

Πλοῖα ποὺ δὲν ταλαντεύονται

Στὸ ἀμερικανικὸ Πανεπιστήμιο Στάνφορντ κατασκευάζεται ἕνας «ἰσορροπητής», μιὰ συσκευὴ δηλαδὴ προωρισμένη νὰ ἐξουδετερώνῃ τὶς ταλαντεύσεις τῶν πλοίων στὴν τρικυμία. Θ' ἀποτελῆται ἀπὸ δυὸ μεγάλα τεπόζιτα, ἐγκατεστημένα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπ' τὸ πλοῖο, μισογεμᾶτα μὲ νερὸ καὶ συνδεδεμένα μεταξύ τους μ' ἕνα σωλῆνα. Ὅταν τὸ πλοῖο γύρῃ λίγο πρὸς τὴ μιὰ πλευρά, μιὰ εὐαίσθητη κι' αὐτόματη συσκευὴ θὰ βάζῃ ἀμέσως σὲ κίνησι ἰσχυρὲς ἀντλίες, ποὺ θὰ στέλνουν νερὸ στὸ τεπόζιτο τῆς ἄλλης πλευρᾶς. Μ' αὐτὲς τὶς μετακινήσεις τοῦ νεροῦ ἀπ' τὸ ἕνα στὸ ἄλλο τεπόζιτο, οἱ ταλαντεύσεις τοῦ σκάφους θὰ περιορίζωνται κατὰ 80 %.

Ὁ «ἰσορροπητής» προορίζεται ἰδίως γιὰ τὰ ἀμερικανικὰ ἀεροπλανοφόρα.

Ὅσοι ταξειδεύουν μ' ἕνα πλοῖο, ἐφωδιασμένο μὲ τέτοια ἐγκατάστασι, δὲν θὰ κινδυνεύουν νὰ πάθουν ναυτία, ἀκόμη καὶ στὶς μεγαλείτερες φουρτοῦνες τοῦ ὠκεανοῦ.

Πολεμιστὴς μὲ φρύγιο πῖλο. (Παράστασις σὲ ἀγγεῖο).

Τὸ καπέλλο

Ἡ ζωὴ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα

ΣΤΑ παμπάλαια τῆς Κρήτης χρόνια οἱ γυναῖκες περνοῦσαν τὴ ζωή τους ἀποτραβηγμένες στὴ σκιά. Καλαίσθητες ὅμως οἱ Κρητικοποῦλες δὲν ἔπαψαν νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὴν ὡραία ἐμφάνισί τους. Τὰ ροῦχα τους, τὰ παπούτσια τους, τὰ στολίδια τους, τὰ καπέλλα τους εἶχαν πάντα τὴ σφραγίδα μεγάλου γούστου. Σὲ ἔργα μινωϊκῆς τέχνης—2000 - 1500 χρόνια π.Χ. — βλέπει κανεὶς καπέλλα μὲ τὰ πιὸ κομψὰ καὶ παράξενα σχήματα καὶ σὲ μιὰ διασκεδαστικὴ ποικιλία.

Νὰ μιὰ κουκοῦλα ψηλὴ σχεδὸν ὅσο καὶ τὸ πρόσωπο ποὺ πλαισιώνει. Νὰ ἕνα καπέλλο «μπρετόν». Νὰ καὶ ἕνα ἄλλο «μαρκὶ» στολισμένο μὲ ρόδακες καὶ ἀπὸ πάνω κάτι σὰν φτερὸ ἢ δαντέλλα... μᾶς λέει ὁ περίφημος ἀρχαιολόγος Γκλότζ.

Πολλὰ ἄλλα καπέλλα διακρίνονται γιὰ τὴ λεπτὴ τέχνη τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἄσπρης γαρνιτούρας πάνω σὲ μαύρη φόρμα.

Δίπλα σ' αὐτὰ τὰ μοντέλα καπέλλων, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε καὶ σημερινά, ἐκπλήσσεται κανεὶς βλέποντας τὸν «πόλο» τῶν Ταναγραίων καὶ ἰδίως ἕνα τεράστιο κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, σὰν κέρατο, ποὺ ἔχει τὴν πιὸ παράξενη ὄψι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανείς.

Πιὸ καταπληκτικὰ εἶνε τὰ κρητικὰ σκουφάκια ἢ τὰ καπέλλα ποὺ βλέπουμε στὸ κεφάλι, τῶν θεαινῶν, τῶν ἱερειῶν, τῶν πνευμάτων. Ἡ θεὰ τοῦ πολέμου ἔχει τὸ κεφάλι σκεπασμένο μὲ μιὰ ἀνατολικὴ τιάρα. Ἡ θεὰ τῶν ὄφεων φοράει ἕνα εἶδος ψηλοῦ πιληκίου. Οἱ ἱέρειες φοροῦν μιὰ τόκα ὑπέρμετρου ὕψους.

Βλέπει κανεὶς συνηθέστερα ἕνα εἶδος μπερὲ ἢ σαρικιοῦ ἴσιου, στολισμένου γενικὰ μὲ λοφία ἢ μὲ τρίκλωνο λουλοῦδι. Στὸ κεφάλι τῆς σφίγγας τὸ καπέλλο στολίζεται μὲ μεγάλο φτερὸ μπηγμένο στὴ μέση, ἢ μὲ μακρυὰ φοῦντα ποὺ ἀνεμίζεται. Οἱ γυναῖκες χρησιμοποιοῦσαν ἀκόμη τὴν τιάρα καὶ τὸ σαρίκι, πρὶν τὰ θεωρήσουν ὡς καλύμματα ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς θεοὺς ἢ τοὺς ἱερεῖς.

Τὰ γυναικεῖα καπέλλα τῆς μινωϊκῆς ἐποχῆς εἶχαν τὰ πιὸ παράξενα σχήματα... (Εἰδώλια τῆς ἐποχῆς).

★

Οἱ ἀρχαῖες Ἑλληνίδες ἔλεγαν τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, τὸ καπέλλο «πῖλον» καὶ τὸ καπελλάκι «πιλίον» καὶ «πιλίδιον». Τὴν τέχνη νὰ φτιάχνουν καπέλλα τὴν ἔμαθαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁμήρου. Στὴν ἀρχὴ ἡ «πιλητικὴ» τέχνη περιορίζοταν μονάχα στὴν κατασκευὴ ἀντρικῶν καπέλλων, ἁπλῶν καὶ ἀπέριττων δηλαδὴ καλυμμάτων ὅπως φαίνονται σὲ σπαρτιατικὰ νομίσματα.

Ἀπ' τὸν πῖλο φαινόταν ἐξ ἄλλου τὸ ἐπάγγελμα ἐκείνου ποὺ τὸν φοροῦσε. Ὁ καλλιτέχνης Νικόμαχος ζωγράφισε τὸν Ὀδυσσέα νὰ φοράῃ ἕνα σκουφί, θελοντας νὰ δηλώσῃ «τὸν διαπόντιον βίον του». Σ' ἄλλες πάλιν εἰκόνες ὁ Ὀδυσσέας φοράει στρογγυλὸ καὶ σ' ἄλλες μυτερὸ σκουφί.

Ὁ Ἥφαιστος καὶ ὁ Δαίδαλος φοροῦν «πῖλον», ὅπως οἱ κοινοὶ τεχνῖτες. Γενικὰ ὅμως ὁ πῖλος λεγόταν «φρύγιος πῖλος» ἢ «μύσιον πιλίδιον», γιατὶ ἦταν χαρακτηριστικὸ σύμβολο τῆς ἀσιατικῆς περιβολῆς.

Οἱ Ρωμαῖοι θεωροῦσαν τὸν πῖλον σημεῖον ἐλευθερίας. Ὅταν ἕνας δοῦλος ἀπελευθερώνοταν ξύριζε τὸ κεφάλι του καὶ φοροῦσε «πίλιον λευκόν», μᾶς λέει Διόδωρος ὁ Σικελιώτης.

★

Τὸ ὡραῖο τῆς Ἑλλάδος κλῖμα καὶ ἡ ἀθλητικὴ ζωὴ στὸ ὕπαιθρο τῶν κατοίκων της δὲν δικαιολογοῦσαν τὴ χρῆσι καπέλλου. Οἱ πολῖτες στὶς ἐξόδους των στὴν πόλι, στοὺς περιπάτους των καὶ στὰ γυμνάσια εἶχαν ἀκάλυπτο τὸ κεφάλι. Ἀντιθέτως οἱ ναυτικοί, οἱ γεωργοί, οἱ ἐργατικοί, οἱ κυνηγοί, οἱ ἔμποροι, οἱ βοσκοὶ καὶ ὁδοιπόροι φοροῦσαν ἀναγκαστικὰ καπέλλο. Ὁ Σκύθης Ἀνάχαρσις ποὺ θαύμαζε τὴν ἀντοχὴ τῶν Ἀθηναίων στὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες, πῆρε τὴν παρακάτω ἀπάντησι ἀπὸ τὸ Σόλωνα:

«Οἱ ἀσκήσεις στὸν ἥλιο καὶ οἱ τοῦμπες στὴν ἄμμο τῆς παλαίστρας εἶνε τὸ καλύτερο «ἀμυντήριον» στὶς βολὲς τοῦ ἥλιου. Ἔτσι δὲν ἔχουμε ἀνάγκη καπέλλου, ποὺ θὰ ἐμπόδιζε τὶς ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου νὰ λούσουν μὲ τὸ φῶς τους τὸ κεφάλι μας».

«Κυνῆ» ἦταν τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ποὺ κατασκευάζοταν στὴν ἀρχὴ ἀπὸ σκυλόδερμα καὶ γι' αὐτὸ εἶχε πάρει καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Κατόπιν ὅμως τὄφτιαχναν ἀπὸ διάφορα δέρματα καὶ τὸ φοροῦσαν οἱ χειρώνακτες. Κομψὲς «κυναῖ» ἦσαν οἱ Θεσσαλικὲς καὶ οἱ καλύτερες οἱ Βοιωτικὲς καὶ Ἀρκαδικές.

Μὲ τὴ λέξι «πῖλος» οἱ Ἕλληνες ἐννοοῦσαν τὸ σκουφί, τὸ κωνοειδὲς κάλυμμα δηλαδή, χωρὶς «μπόρ» καὶ χωρὶς χείλια.

Πῖλο μὲ γῦρο εἶχαν τὸν «πέτασον», κάλυμμα τοῦ κεφαλιοῦ στρογγυλό, ποὺ διέφερε στὸ πλάτος. Μερικοὶ πέτασοι ἦσαν σὰν στρογγυλοὶ δίσκοι, χωρὶς κορυφή. Ἄλλοι εἶχαν σχῆμα ἀχλαδιοῦ στὴν κορφὴ καὶ σηκωμένο τὸ μπὸρ στὰ πλάγια. Ἀρκετοὶ πέτασοι θυμίζουν κράνος. Πολλοὶ εἶχαν σχῆμα μεσαιωνικοῦ καπέλλου τροβαδούρου. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ πέτασοι σὲ σχῆμα σύγχρονης γυναικείας τόκας ἢ κυνηγετικοῦ καπέλλου τῆς ἐποχῆς μας ποὺ συναντᾶμε σὲ χῶρες τῆς Μεσευρώπης.

Ὁ πέτασος εἶχε στὰ δυὸ πλάγια ἄκρα κορδόνι γιὰ νὰ τὸν στηρίζουν κάτω ἀπ' τὸ σαγόνι ἢ πίσω στὸν τράχηλο. Ἔτσι δὲν μποροῦσε νὰ τὸν παρασύρῃ ὁ ἄνεμος. Τὸν προτιμοῦσαν δὲ ἀπ' τὴν κυνῆ καὶ τὸ σκουφί, γιατὶ τοὺς προφύλαγε στὰ μεγάλα καύματα ἀπ' τὸν ἥλιο. Ὁ Καλλιγούλας στὴ Ρώμη ἐπέτρεψε στοὺς Συγκλητικοὺς νὰ φοροῦν στὸ θέατρο «πέτασον» γιὰ νὰ μὴ ταλαιπωροῦνται ἀπ' τὸν ἥλιο, ἀναφέρει Δίων ὁ Κάσσιος. Οἱ Ἕλληνες ἔφηβοι εἶχαν χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τὸν «πέτασον». Σὲ πολλὰ ἔργα τέχνης βλέπουμε τὸν Ἑρμῆ, τοὺς Διοσκούρους καὶ Ἀθηναίους ἐφήβους νὰ φοροῦν τὸ κάλυμμα αὐτὸ τῆς κεφαλῆς.

Οἱ Ἑλληνίδες τῆς παλαιότερης ἐποχῆς προτιμοῦσαν μαντήλια ἢ καλύπτρες ἀπὸ λεπτὸ ὕφασμα γιὰ νὰ σκεπάζουν τὸ κεφάλι τους. Ὅταν ὅμως ταξίδευαν ἢ πήγαιναν σ' ἐκδρομὲς φοροῦσαν πλατύγυρα καπέλλα, παρόμοια μὲ τ' ἀντρικά. Στὸ Μητροπολιτικὸ Μουσεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης ὑπάρχει ἕνα εἰδώλιο Ταναγραίας τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος, ποὺ φοράει καπέλλο μὲ πλατειὰ στεφάνη. Ἡ Ἰσμήνη τοῦ Οἰδίποδος ἐπὶ Κολωνῷ τοῦ Σοφοκλέους φοροῦσε «κυνῆν». Ἀργότερα χρησιμοποιοῦσαν καὶ τὴ «θολία», πλεχτὸν πῖλο πλατὺ καὶ μυτερό, ποὺ τον στερέωναν μὲ καρφίδες. Στοὺς γάμους φοροῦσαν «πῖλον» ποὔμοιαζε μὲ στέμμα.

Πάντως τὸ πολυποίκιλο καπέλλο δὲν εἶνε ἑλληνικὴ ἐφεύρεσις αὐτοφυής, ἀλλὰ μπῆκε ἀπ' ἔξω, ἀπ' τὶς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς. Οἱ Φοίνικες καὶ οἱ Πέρσες φαίνεται ὅτι εἰσήγαγαν στὴν Ἑλλάδα τὴ «μόδα» αὐτὴ ἡ ὁποία ἐπεκράτησε. Ἀλλὰ φυσικὰ τροποποιήθηκε καὶ πῆρε ἑλληνικό, τοπικὸ χρῶμα. Τὰ ἑλληνικὰ καπέλλα, τὰ καθαρῶς ντόπια, ἦσαν ἁπλά, ὅπως ὁ σκοῦφος καὶ ὁ πέτασος, καλύμματα τῆς κεφαλῆς γιὰ τὸν ἥλιο ἢ γιὰ τὸν ἄνεμο. Ἄλλωστε ὅλα τὰ εἴδη τοῦ ἱματισμοῦ παρουσιάσθηκαν πρῶτα ἁπλὰ σὰν ἀποτέλεσμα ἀνάγκης καὶ ὕστερα πῆραν τὶς διακοσμητικὲς μορφές τους.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Πολεμισταὶ μὲ πετάσους. (Ἀπὸ ἀθηναϊκὸ ἀγγεῖο).

Ἡ σελὶς τῆς Γυναίκας

Κουβεντοῦλες

Ἀγαπητή μου φίλη, μὴν παίρνετε τόσο εὔκολα μιὰ ἀπόφασι ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἐξαρτηθῆ ἡ εὐτυχία τῶν παιδιῶν σας. Μία συνετὴ γυναῖκα δὲν διαλύει τὸ σπιτικό της γιὰ ἕνα ραβασάκι ποὺ βρῆκε στὴν τσέπη τοῦ ἀντρός της. Καταλαβαίνω ὅτι θυμώσατε γιατὶ ὁ ἄντρας σας εἶχε δεσμὸ μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα. Ἀλλὰ τὸ νὰ δίνετε σημασία σ' ἕνα τόσο ἀσήμαντο γεγονὸς καὶ νὰ θέλετε νὰ χωρίσετε, χωρὶς νὰ ζητήσετε μιὰ ἐξήγησι, χωρὶς νὰ περιμένετε λιγάκι γιὰ νὰ καταλάβετε ἂν πρόκειται γιὰ κάτι σοβαρὸ ἢ γιὰ μιὰ ἁπλῆ περιπέτεια, ποὺ θὰ τελειώση ὅπως ἄρχισε, αὐτὸ τὸ βρίσκω ἐντελῶς παράλογο. Ἀφοῦ μάλιστα, καθὼς μοῦ γράφετε, ὁ ἄντρας σας εἶνε πάντα τρυφερὸς καὶ περιποιητικὸς μαζί σας καὶ φαίνεται ἐντελῶς ἀφοσιωμένος στὴν οἰκογένειά του.

Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει τὸν ἄντρα της συγχωρεῖ μερικὲς τέτοιες ἀδυναμίες, χωρὶς βέβαια νὰ πάψη νὰ εἶνε προσεκτικὴ μήπως τύχη κάτι ἀπὸ τὸ ὁποῖον μπορεῖ πραγματικὰ νὰ κινδυνέψη ἡ εὐτυχία της.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Γοῦνες, παντοῦ γοῦνες!... Αὐτὸ εἶνε τὸ φετεινὸ σύνθημα τῆς χειμερινῆς μόδας. Μὴν πῆτε ὅμως πὼς δὲν εἶνε θαυματουργὸ αὐτὸ τὸ σύνθημα. Γιατὶ μὲ λίγη γοῦνα, ἕνα γιακὰ ἢ μιὰ γραβάτα δίνομε ἀμέσως καινούργια ὄψι σ' ἕνα περσινὸ ἐπανωφόρι. Φυσικὰ θὰ στοιχίση κάπως αὐτὴ ἡ μεταποίησις, ὄχι ὅμως ποτὲ ὅσο θὰ στοίχιζε ἡ παραγγελία ἑνὸς καινούργιου ταγιέρ.

Σὲ ὅλες τὶς ἐφετεινὲς ἐκθέσεις τῶν διαφόρων Οἴκων Ραπτικῆς εἴδαμε πλῆθος γοῦνες: Μανσόν, γιακάδες, τσέπες, στὸ στρίφωμα τῆς φούστας.

Οἱ γοῦνες ποὺ συνηθίζονται εἶνε ἀνιὼ ραζέ, λοὺτρ, ρενάρ, μπράϊτσβαντς καὶ ἑρμίνες, ὄχι μόνον ἄσπρες ἀλλὰ καὶ βαμμένες, σὲ διάφορα χρώματα.

Εἰδικῶς στὰ ἐπανωφόρια χρησιμοποιοῦνται τὸ ἀστρακάν, τὸ μπραϊτσβαντς καὶ τὸ λοῦτρ «φυμέ». Ἀπὸ τὴν ἴδια γοῦνα ντύνονται καὶ τὰ κουμπιά. Ἀλλὰ γίνονται ἀρκετὰ μεγαλύτερα τοῦ συνήθους.

Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ περσινό σας ἐπανωφόρι, γαρνίροντάς το μὲ λίγη γοῦνα.

Γιὰ τὰ μανσὸν δὲν εἶνε βέβαιον ἂν θὰ ἐπικρατήσουν. Τὰ τελευταῖα χρόνια ἔγιναν βέβαια πολλὲς σχετικὲς ἀπόπειρες, ἀλλὰ οἱ μοντέρνες κυρίες δὲν βρίσκουν αὐτὸ τὸ ἐξάρτημα ἀρκετὰ ταιριασμένο μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Νὰ δοῦμε λοιπὸν ἂν κατορθώση νὰ ἐπικρατήση ἐφέτος.

Πάντως στὶς παριζιάνικες συλλογὲς τὸ μανσὸν ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του σὲ μέτριο μέγεθος καὶ σὲ σχῆμα ἐπίμηκες πλακωτό.

Τὰ κουμπιὰ

Ἐκεῖνο ποὺ κυριαρχεῖ στὴ χειμωνιάτικη μόδα εἶνε τὸ γαρνίρισμα μὲ κουμπιά. Τὰ βλέπουμε παντοῦ. Ὄχι ὅμως πιὰ τοποθετημένα μὲ τὸ γνωστὸ τυπικὸ τρόπο, ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ δὲν τὰ περιμένει κανείς. Κουμπιὰ μεγάλα, μέτρια, μικρά. Ἀπὸ γαλάλιθο, ἀπὸ ἐλεφαντοστοῦν, ἀπὸ κέρατα βουβάλου. Τὰ σχήματά τους ἐπίσης εἶνε ποικίλα, τριγωνικά, τετράγωνα, στρογγυλά, ὀβάλ.

Τοποθετημένα πάνω στὶς βέστες, συγκρατοῦν τὸ κλείσιμο καὶ ὑπογραμμίζουν τὸ ἐβαζὲ μουδμάν τους.

Τοποθετημένα στοὺς γοφοὺς μαζεύουν τὸ ὕφασμα καὶ τὸ συγκρατοῦν στὰ πλάγια. Στὸ κορσὰζ ὑπογραμμίζουν αὐτὸ ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ σημερινὴ γραμμή. Στὶς φοῦστες δίνουν μιὰ κάποια εὐχέρεια στὸ βάδισμα.

Τοποθετημένα τέλος στὰ ταγιὲρ καὶ στὰ μαντὼ τοὺς δίνουν τὴ λοξὴ γραμμὴ ποὺ εἶνε τόσο τῆς μόδας.

Στὰ ἀμπιγιὲ φορέματα τὰ κουμπιὰ κάπως περισσότερο πολυτελῆ συγκρατοῦν τὰ ὄμορφα ντραπαρίσματα τῆς φούστας ἢ τὶς σοῦρες ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τοῦ κορσάζ.

Πάντως, ἐπαναλαμβάνουμε, τὰ κουμπιὰ παίζουν μεγάλο ρόλο στὸ φετεινό μας ντύσιμο καὶ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι εἶνε τὸ μοναδικὸ γαρνίρισμα ποὺ συγκεντρώνει πρακτικότητα καὶ ὀμορφιά.

Καὶ μερικὰ μοντέλα ποὺ εἴδαμε:

Τὰ μανίκια ἑνὸς ταγιὲρ ἔχουν ἐλαφρὸ φάρδος πρὸς τὰ κάτω καὶ μιὰ σειρὰ κουμπιά, 5 τὸν ἀριθμόν, ποὺ δὲν εἶνε ψεύτικα ἀλλὰ μὲ κουμπότρυπες, ἔτσι ὥστε νὰ ξεκουμπώνουν ὅταν θέλουμε καὶ νὰ σηκώνωνται τὰ μανίκια.

— Στὶς τσέπες τῆς φούστας ποὺ εἶνε ὄχι κολλητὲς ἀλλὰ ξεχειλωμένες, τοποθετεῖται ἕνα κουμπὶ σὲ κάθε ἄκρη.

— Τὸ πανὼ ποὺ σχηματίζει τὴν πλάτη μιᾶς ριχτῆς ζακέττας στηρίζεται ἐπάνω καὶ κάτω σὲ τρία κουμπιὰ στὰ πλάγια.

— Ἡ μπάσκα μιᾶς βέστας κόβεται στὰ πλάγια μὲ τσέπες κάθετες.

— Ἕνα κούμπωμα λοξὸ κλείνει τὸ κορσὰζ ἑνὸς φορέματος.

— Τὸ κορσὰζ ἑνὸς φορέματος εἶνε γαρνιρισμένο στοὺς ὤμους μὲ τρία κουμπιὰ σὲ κάθε πλευρά.

Καθὼς βλέπετε ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι χρησιμοποιήσεως τῶν κουμπιῶν. Ἔτσι μποροῦμε νὰ διαλέξωμε ἐκεῖνο ποὺ μᾶς πάει καὶ ποὺ προσαρμόζεται στὴ σιλουέττα μας.

Τὰ ζέρσεϋ

Τὰ ζέρσεϋ εἶνε στὴν ἡμερησία διάταξι ἐφέτος, δὲν ἔχουν ὅμως καμμιὰ σχέσι μὲ αὐτὰ ποὺ ξέραμε ὡς τώρα.

Στὴν ὄψι φυσικὰ δὲν διαφέρουν καὶ πολύ, ἀλλὰ μέσα στὴν ὕφανσί τους μπερδεύονται χρυσὲς ἢ ἀσημένιες κλωστὲς κι' αὐτὸ τὰ κάνει ἀμέσως ὑφάσματα πολυτελείας, ὑφάσματα βραδυνά. Τὸ νέο αὐτὸ εἶδος τοῦ ὑφάσματος λέγεται ζέρσεϋ - λαμὲ καὶ τὸ βλέπομε σὲ διάφορα χρώματα. Μαῦρο μὲ χρυσό, μπλὲ μαρὲν μὲ ἀσημένιο, μὼβ μὲ ἀσημένιο κ.ο.κ.

Δηλαδὴ τὸ νέο αὐτὸ φόρεμα εἶνε λαμέ, χωρὶς νὰ εἶνε τόσο ἐπίσημο καὶ ζέρσεϋ, χωρὶς νὰ εἶνε τόσο καθημερινό. Βέβαια δὲν παραλείπομε νὰ ποῦμε ὅτι εἶνε ἕνα ὕφασμα ποὺ θέλει τέλειες γραμμὲς σώματος, γιατὶ καθὼς κολλᾷ ἐπάνω στὸ σῶμα δείχνει καὶ τὴν παραμικρὴ ἀτέλεια.

Τὰ λαινὰζ

Ὅλα τὰ ἀπογευματινὰ φορέματα εἶνε μάλλινα καὶ τὰ λαινὰζ δίνουν καὶ παίρνουν.

Τὰ χρώματα τῆς μόδας εἶνε τὰ μπλὲ - βιολέ, τὰ κιτρινωπά, τὰ ἀδάνα, τὰ πράσινα, τὰ γκρὶ σὲ διάφορους τόνους καὶ τὰ σάμπλ.

Τῶν περισσοτέρων μοντέλων ἡ βάσις εἶνε κοὺπ σεμιζιὲ σταυρωτὸ ἢ ἴσιο μὲ πολλὲς «βαριασιόν». Δηλαδὴ ἄλλοτε ὑπάρχει στοὺς ὤμους ἕνα ἀμπιεσμὰν καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ ξεκινοῦν κουφόπιετες μπρὸς καὶ πίσω, ποὺ συνεχίζονται καὶ στὴ φούστα. Στὰ μανίκια μπαίνουν χωριστὰ ρεβὲρ κάτω, μὲ ἕνα κουμπί. Ὁ γιακᾶς εἶνε γυριστὸς καὶ καταλήγει σὲ πέτα ἀνδρικὰ καὶ στὴ φούστα εἶνε τοποθετημένες δυὸ ὁριζόντιες τσέπες μὲ καπάκια.

Σὲ ἄλλο μοντέλο βλέπομε σταυρωτὸ κούμπωμα: δυὸ καὶ δυὸ κουμπιὰ στὸ κορσάζ. Καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ φορέματος εἶνε σταυρωμένο, χωρὶς νάχη κουμπιά. Ὁ γιακᾶς εἶνε ἀλὰ Μπάϋρον, τὰ μανίκια ρεγκλὰν καὶ τρουὰ κὰρ καὶ ἕνας μεγάλος φιόγκος στὸ πλάϊ στηρίζει τὴ ζώνη ποὺ εἶνε καμωμένη ἀπὸ κορδέλλα ὀττομάν.

Ἀπὸ λαινὰζ ἐπίσης σὲ χρῶμα μαστίχας εἴδαμε ἕνα φόρεμα σεμιζιέ, ποὺ στὸ κούμπωμά του ἔχει μία φάσα, ἡ ὁποία συνεχίζεται μὲ κουφόπιεττα στὴ φούστα. Στοὺς ὤμους ὑπάρχει ἕνας νωμίτης ποὺ σταματᾶ στὴ μέση τοῦ κορσάζ, ἀφήνοντας κενὸ ἕνα διάστημα ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ὤμου ὡς τὸ γιακᾶ. Στὴ φούστα μπαίνουν λοξὲς τσέπες καὶ στὴ μέση μία δερμάτινη ζώνη χρωματιστή.

Ἕνα ἄλλο μοντέλο ἀπὸ μαρὸν λαινὰζ ἔχει τὸ κορσὰζ καὶ τὴ φούστα καμωμένα μὲ πλατειὲς πιέττες πατικωτὲς ποὺ ἀνοίγουν ἐλαφρὰ κάτω. Τὰ μανίκια εἶνε ρεγκλὰν τρουὰ κὰρ μὲ γυριστὰ ρεβέρ.

Ἐπανωφόρι καὶ ζακέτες ποὺ ἀποτελοῦν ὄμορφα σύνολα.

Τέλος νὰ κι' ἕνα πολὺ ἰδιότροπο σχέδιο: Εἶνε ἀπὸ πρασινωπὸ λαινὰζ ποὺ σχηματίζει μπροστὰ πλαστρὸν ἀπὸ νερβὺρ ὁριζόντιες. Τὸ πλαστρὸν αὐτὸ εἶνε στηριγμένο σὲ δύο ντεκούπ, ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τοὺς ὤμους, συνεχίζονται στὴ φούστα καὶ καταλήγουν σὲ δυὸ κάθετες τσέπες γαρνιρισμένες μὲ κουμπιά.

Καὶ ἐπειδὴ ἐφέτος συνηθίζονται ὅπως εἴπαμε, πολὺ τὰ κουμπιά, δὲν θᾶταν ἄσκοπο νὰ σᾶς ἐξηγήσουμε καὶ μὲ ποῖον τρόπο ράβονται, γιατὶ εἶνε κάτι ποὺ δὲν τὸ ξεύρουν ὅλες.

Ὅταν τὰ κουμπιὰ πρόκειται νὰ κουμπώνουν πρέπει νὰ ράβωνται μὲ τὸ λεγόμενον κεφαλάκι, δηλαδὴ ἀφήνομε λάσκα τὴν κλωστὴ μεταξὺ κουμπιοῦ καὶ ὑφάσματος κι' ἔπειτα στριφογυρίζουμε τὴ βελόνα μας γύρω σ' αὐτὴ τὴν κλωστή.

Ἂν δὲν ἀφήσωμε αὐτὸ τὸ κεφαλάκι ἡ κουμπότρυπα καταντᾷ ἐλαττωματική.

Κάτι τέτοιες λεπτομέρειες πρέπει πολὺ νὰ τὶς προσέχωμε γιατὶ παίζουν μεγάλο ρόλο στὴν ἐμφάνισι ἑνὸς φορέματος, μιᾶς μπλούζας, μιᾶς ζακέττας.

Παριζιανισμοὶ

Οἱ φοῦστες ἔχουν ἀσυμμετρία στὸ μάκρος.

— Οἱ μπλοῦζες εἶνε μπουφὰν στὴν πλάτη καὶ ἔχουν μία ἐλαφρυὰ κλίσι πρὸς τὰ κάτω.

— Οἱ τσέπες εἶνε τοποθετημένες ψηλά.

— Οἱ γοῦνες φοριοῦνται πολὺ ὡς φάσες.

— Οἱ γιακάδες τῶν ἐπανωφοριῶν τυλίγουν τὸ μισὸ πρόσωπο.

— Τὰ μανίκια τῶν ἐπανωφοριῶν ἔχουν πλούσια ἐμφάνισι (μπόλικο ὕφασμα).

— Οἱ γραβάτες καὶ οἱ ἐσάρπες φοριοῦνται πολύ.

— Σὲ κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας ἡ Παριζιάνα χρησιμοποιεῖ γοῦνα. Εἴτε γιὰ γαρφόδρα μίας ζακέττας, εἴτε γιὰ τελείωνίρισμα ἑνὸς γιακᾶ, εἴτε σ' ἕνα μανμα ἑνὸς φορέματος, εἴτε σ' ἕνα μανσόν.

— Ἡ διχρωμία εἶνε πολὺ τῆς μόδας. Σὲ ἕνα φορεματάκι ἀπογευματινὸ μπέζ, τὰ μανίκια, ὁ γιακᾶς, τὰ κουμπιὰ καὶ ἡ ζώνη εἶνε πράσινα ἢ μπλέ.

— Τὰ σπορτὶφ ὑποδήματα γίνονται σὲ φόρμα Μποτιγιόν, μὲ χοντρὲς σόλες ἀπὸ κρέπ.

Μοντέλλα γιὰ κοπελλίτσες

Τὰ περισσότερα ἐπανωφοράκια τους εἶνε σὲ στὺλ ρεδιγκότας, ἀρκετὰ σφιχτὰ στὴ μέση, μὲ μποῦστο ἐφαρμοστό, μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιά, τέσσερα καὶ τέσσερα, καὶ στρογγυλὸ γυριστὸ γιακαδάκι. Οἱ τσέπες εἶνε ὁριστὸ γιακαδάκι. Οἱ τσέπες εἶνε ὀρθιες καὶ τὰ μανίκια κολλημένα λιγάκι χαμηλὰ στοὺς ὤμους.

Φοροῦν ἐπίσης μὲ τὶς φοῦστες καὶ μπλοῦζες, ριχτὲς ζακέτες ἀπὸ δέρμα ἀγριόγατου. Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς γούνας συνηθίζεται πολὺ γιὰ καθημερινὴ χρῆσι καὶ εἶνε κιτρινωπὸ μὲ μαῦρες βοῦλες.

Τὰ ἀπογευματινὰ φορεματάκια εἶνε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καμωμένα ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμα λαινάζ, μὲ φοῦστες σολέϊγ καὶ μπούστους ἐφαρμοστούς, μὲ στρογγυλὸ γιακαδάκι καὶ φιογκάκι. Γιὰ τὰ βράδυα συνηθίζονται πολὺ τὰ μαῦρα βελοῦδα ἢ βελοῦδα κοτλέ. Τὰ κορσὰζ εἶνε ἐφαρμοστὰ καὶ γαρνιρισμένα μὲ ἕνα μεγάλο κόλ, σὲ σχῆμα μακρουλὸ καὶ ἡ φοῦστα ἀν φόρμ.

Τὰ καπέλλα

Μὲ λίγο βελοῦδο καὶ γοῦστο κάνετε ἕνα ὡραιότατο καπελλάκι. Ἔχει ἕνα σχῆμα ποὺ μπαίνει καλὰ στὸ κεφάλι, ὁ τεπές του γίνεται μὲ λόξες καὶ τὸ μπὸρ εἶνε μικρό. Ἕνα βελάκι τὸ γαρνίρει, ποὺ στὴν ἀνάγκη κατεβαίνει καὶ σκεπάζει τὸ μισὸ πρόσωπο.

Τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦ καπέλλου θυμίζει πολὺ τὰ «νινὶς» ποὺ φοροῦν τὰ μωρά.

Ἐνῶ ὅμως αὐτὲς οἱ φόρμες φοριοῦνται βαθειὰ στὸ κεφάλι, ἄλλες τοποθετοῦνται ψηλὰ στὸ κεφάλι καὶ μοιάζουν μὲ τὰ καπελλάκια ποὺ φοροῦν οἱ Ἀμερικανοὶ ναῦτες. Ἄλλα πάλιν ἔχουν μιὰ κλίσι πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ μοιάζουν μ' αὐτὰ ποὺ φοροῦν οἱ τζόκεϋ.

Τὰ γαρνιρίσματά τους εἶνε φτερά, αἰγκρέττες, «χιρόν», ὅλα δὲ τοποθετημένα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλαγιαστὰ ἐμπρὸς ἢ πίσω πλαϊ.

Θὰ ἰδοῦμε καὶ κάτι κωνικὲς καλότες πολὺ ἀστεῖες ποὺ — σπεύδομε νὰ τὸ ποῦμε — σὲ πολὺ λίγες φυσιογνωμίες πηγαίνουν καὶ ἰδίως σ' αὐτὲς ποὺ εἶνε πάντα ντυμένες στὴν ἐντέλεια, δηλαδὴ μ' ἄλλα λόγια στὶς πολὺ «ἐλεγκάντ».

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Λ. Μαρ. 125, Ἐνταῦθα: Νὰ προλάβετε τὶς χιονίστρες. Προσέχετε νὰ ἔχετε πάντα ζεστὰ χέρια. Τὰ μάλλινα γάντια εἶνε ἀπαραίτητα.

Φοιτητήν, Λαμίαν: Ἀφοῦ θὰ εἴσαστε σ' ἕνα μῆνα στὴν Ἀθῆνα, θὰ σᾶς εἶνε εὔκολο νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν κ. Λαδᾶ, γιατὶ μὲ ὅσα γράφετε δὲν θὰ καταλάβη πολλὰ πράγματα.

Ἐλπ. Νέαν, Κρήτην: Σᾶς δίνω τὴ συνταγὴ ποὺ μοῦ ζητήσατε: Λεμόνι ¼ μικροῦ φλυτζανιοῦ, γλυκερίνη ½ φλ. Ἀνθόνερο ½ φλ. 20 σταγ. κολώνια. Τρίβετε τὰ χέρια σας κάθε φορὰ ἀφοῦ πλυθῆτε καὶ σκουπισθῆτε.

Κάκια Λ.: Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖτε νὰ κάμενε εἶνε τὸ βάψιμο, ἀλλὰ θὰ σᾶς συμβούλευα νὰ μὴν ἀρχίσετε τέτοια πράγματα τόσο νέα.

Ἀπελπισμένην Κερκυραίαν: Δὲν εἶνε ζήτημα γιὰ ν' ἀπελπίζεστε τόσο. Ὑπάρχουν πολλὰ ἀποτριχωτικά. Ζητῆστε τα σ' ἕνα φαρμακεῖο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΝΑ ΤΡΙΣΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ καὶ ἡ Βαρβαρα Στανγουϊκ

Τη στιγμὴ ποὺ τόσα καὶ τόσα ζευγάρια τοῦ Χόλλυγουντ χωρίζουν ὕστερα ἀπὸ συζυγικὴ ζωὴ λίγων μηνῶν ἢ καὶ ἐτῶν, ἕνα ἄλλο γνωστὸ ζευγάρι τῆς κινηματογραφουπόλεως, ποὺ ἀντάξια κατέχει σήμερα τὸν τίτλο τοῦ πιὸ εὐτυχισμένου ζευγαριοῦ τοῦ κινηματογράφου γιορτάζει τὴν ἐνδέκατη ἐπέτειο τῶν γάμων του. Πρόκειται γιὰ τὸ ζευγάρι Ρόμπερτ Ταίηλορ - Βαρβάρας Στάνγουϊκ. Αὐτοὶ οἱ δυὸ δημοφιλεῖς καὶ παγκοσμίου φήμης καλλιτέχνες, ὕστερα ἀπὸ συζυγικὴ ζωὴ ἕνδεκα χρόνων συνεχίζουν καὶ σήμερα νὰ ἀγαπιῶνται ὅπως τὸ 1939!

— Πλησιάζω στὰ σαράντα κι' ὅμως νοιώθω τὴ καρδιά μου νὰ χτυπάη γιὰ τὴ Μπάρμπαρα, ὅπως τὴ μέρα ποὺ τῆς ἐξωμολογήθηκα τὸν ἔρωτά μου, λέει μὲ ὑπερηφάνεια ὁ ὡραῖος Μπόμπ.

Καὶ προσθέτει ἡ Βαρβάρα:

— Θάλεγε κανεὶς ὅτι ἦταν μόλις χθὲς ποὺ παντρευτήκαμε! Κι' ὅμως ἕντεκα χρόνων συζυγικὴ ζωὴ μαζὶ μὲ τὸν Ρόμπερτ δὲν μοῦ ἔδωσε παρὰ μόνο εὐτυχία! Εἶμαι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ!

Ὁ Μπὸμπ καὶ ἡ Βαρβάρα γνωρίσθηκαν τὸ 1937, ὅταν γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ πρωταγωνίστησαν μαζὶ στὸ φίλμ «Τροπικὸς πυρετός». Στὴν ἀρχὴ συνδέθηκαν μὲ ἁπλῆ φιλία, ἀλλὰ τὸ 1938 ἡ φιλία αὐτὴ μετετράπη σὲ ἔρωτα ποὺ φλόγιζε τὶς καρδιὲς καὶ τῶν δύο.

— Πῶς γίνεται ν' ἀγαπῶ αὐτὴ τὴ γυναῖκα; ἔλεγε τότε ὁ Μπὸμπ σὲ φίλους του. Ὅταν μάλιστα σκέπτωμαι ὅτι εἶνε καὶ μεγαλύτερή μου κατὰ τέσσερα χρόνια!...

Κι' ὅμως, ὅταν τὸ Μάρτιο τοῦ 1939 ὁ Μπὸμπ βρισκόταν στὸ Λονδῖνο, γιὰ νὰ πρωταγωνιστήση μὲ τὴ Μώριν Ο' Σούλλιβαν στὸ φίλμ «Ἔρωτες φοιτητῶν», δὲν δίστασε νὰ ἀφήση στὴ μέση τὸ «γύρισμα» τῆς ταινίας γιὰ νὰ ξαναγυρίση κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του Βαρβάρα.

Παντρεύτηκαν στὶς 14 Μαΐου τοῦ 1939. Ὁ Μπὸμπ παντρευόταν γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἡ Βαρβάρα γιὰ δεύτερη. Πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια ἦταν σύζυγος τοῦ ἠθοποιοῦ Φρὲντ Φαίη ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχει κοντά της σήμερα ἕνα γυιὸ 18 ἐτῶν, τὸν Νταϊον. Ὅσο γιὰ τὴν ἡλικία της, ὁ Μπὸμπ εἶνε σήμερα 39 χρόνων καὶ ἡ Βαρβάρα 43...

Τὸ εὐτυχισμένο αὐτὸ ζευγάρι, γιόρτασε ὅλες τὶς ἐπέτειους τῶν γάμων του στὸ Χόλλυγουντ, πάντα μαζί. Μόνο ἐφέτος τὸ Μάϊο, ποὺ συμπληρώθηκαν τὰ ἕνδεκα χρόνια, ὁ Μπὸμπ καὶ ἡ Βαρβάρα βρέθηκαν ὁ ἕνας μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἀπὸ τὸ Φεβρουάριο ὁ Μπὸμπ εἶνε στὴ Ρώμη, ὅπου πρωταγωνιστεῖ στὸ φίλμ «Κὸ Βάντις». Ὅσο γιὰ τὴ γυναῖκα του, αὐτὴ ἔμεινε στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου τὴν κρατοῦσαν διάφορες ὑποχρεώσεις. Ἀναγκαστικὰ λοιπὸν τὸ καθιερωμένο «πάρτυ» τῆς ἐπετείου τοῦ γάμου θὰ ματαιωνόταν, ἀλλὰ οἱ δυὸ ἀγαπημένοι σύζυγοι ἔπρεπε νὰ βροῦν τρόπο νὰ συναντηθοῦν, ἔστω καὶ μετὰ τὸ Μάϊο.

«Τώρα σύντομα δὲν μπορῶ νὰ ἔρθω κοντά σου. Θὰ ἀρνηθῶ ὅμως κάθε καινούργιο συμβόλαιο καὶ θὰ ἔρθω στὰ μέσα Σεπτεμβρίου νὰ γιορτάσουμε μαζὶ τὸ μεγάλο γεγονός! Χίλια φιλιά...», τηλεγραφοῦσε ἡ Βαρβάρα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ στὸν ἄντρα της, στὴ Ρώμη.

Καὶ ὁ Ρόμπερτ ἀπαντοῦσε:

«Θὰ περιμένω τὴν ἡμέρα τοῦ ἐρχομοῦ σου, ὅσο δὲν περίμενα καμμιὰ ἄλλη στὴ ζωή μου, ἀγάπη μου. Ὕστερα ἀπὸ χωρισμὸ ἑπτὰ μηνῶν, ἕνας καινούργιος μῆνας τοῦ μέλιτος μᾶς περιμένει...».

Καὶ ἡ μεγάλη ἡμέρα ἔφτασε. Πιστὴ στὴν ὑπόσχεσί της ἡ Βαρβάρα, ἀφοῦ κανόνισε τὶς δουλειές της, πῆρε τὸ ἀεροπλάνο καὶ στὶς 17 Σεπτεμβρίου ἔφτανε στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Ρώμης.

Ἡ ἄφιξί της στὴν ἰταλικὴ πρωτεύουσα συνέπεσε μὲ τὴν ταυτόχρονο παρουσία πολλῶν μεγάλων στὰρ τοῦ ἀμερικανικοῦ, τοῦ ἀγγλικοῦ καὶ τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, ἐξ αἰτίας τοῦ διεθνοῦς κινηματογραφικοῦ φεστιβὰλ τῆς Βενετίας. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς πῆγαν στὸ ἀεροδρόμιο νὰ τὴ χαιρετήσουν, ἀλλὰ ἡ Βαρβάρα δὲν πρόσεξε σχεδὸν κανένα. Μὲ τὰ μάτια της ἀναζητοῦσε κάποιον ἄλλον, ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε πουθενά. Πρὶν ὅμως προφθάση νὰ ρωτήση, μιὰ πολυτελὴς κοῦρσα σταμάτησε ἀπότομα καὶ ἀπὸ μέσα της πετάχθηκε ὁ Ρόμπερτ, φορῶντας ἀκόμη τὰ ροῦχα τοῦ... Ρωμαίου ἄρχοντα, τὸν ὁποῖον ὑποδύεται στὸ «Κὸ Βάντις»! Ἀπὸ τὴ βιασύνη του νὰ φθάση ἐγκαίρως, δὲν εἶχε προφτάσει νὰ ἀλλάξη ροῦχα! Σὲ λίγο, οἱ δυὸ ἀγαπημένοι σύζυγοι, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν παρουσία τόσων περιέργων, βρίσκονταν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, ἐνῶ οἱ φωτορεπόρτερ δὲν πρόφταναν νὰ «ἀποθανατίζουν» τὴν τρυφερὴ αὐτὴ σκηνή...

Ἔτσι ἄρχισε γι' αὐτοὺς ἕνας καινούργιος μῆνας τοῦ μέλιτος. Πάντα μαζὶ ἐπεσκέφθησαν πολλὲς ἐξοχὲς καὶ τ' ἀξιοθέατα τῆς Ρώμης. Ἔπειτα πῆγαν στὴ Βενετία, ὅπου ἔκαναν πολλοὺς ρωμαντικοὺς περιπάτους στὰ περίφημα κανάλια της μὲ τὴ γόνδολα καὶ μετά, ἀφοῦ ὁ Ρόμπερτ ἐξασφάλισε ἄδεια μιᾶς ἑβδομάδος ἀπὸ τὰ στούντιο, ἔφυγαν γιὰ τὸ μαγευτικὸ νησάκι τοῦ Κάπρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο γύρισαν στὶς 5 Ὀκτωβρίου. Ἀμέσως ἡ Βαρβάρα, μὲ τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία στὸ πρόσωπο, ἔκανε τὶς ἑξῆς δηλώσεις πρὸς τοὺς δημοσιογράφους:

— Περάσαμε μὲ τὸν Μπὸμπ μιὰ ἑβδομάδα ξενοιασιᾶς καὶ εὐτυχίας στὸ Κάπρι. Εἶνε τόσο γοητευτικό, τόσο ρωμαντικὸ αὐτὸ τὸ νησάκι, ὥστε μείναμε σύμφωνοι, μόλις ὁ ἄνδρας μου τελειώση τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ, νὰ ξαναπᾶμε σ' αὐτὸ γιὰ νὰ συμπληρώσουμε τὸν καινούργιο μας μῆνα τοῦ μέλιτος...

Μιὰ τέτοια ἀγάπη εἶνε ἀξιοθαύμαστη. Ἕντεκα χρόνια εὐτυχισμένης συζυγικῆς ζωῆς δὲν εἶνε λίγα, προκειμένου γιὰ «ἀστέρας» τοῦ κινηματογράφου, ποὺ χωρίζουν γιὰ ψύλλου πήδημα. Ἂς εὐχηθοῦμε στὸν Μπὸμπ καὶ στὴ Βαρβάρα νὰ τὰ ἑκατοστήσουν!

Π. ΕΡΒΙΕ

Ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ καὶ ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ, ποὺ γιορτάζουν τὴν ἐνδεκάτη ἐπέτειο τοῦ γάμου τους.

Ο «ΕΧΘΡΟΣ»..

Δραματικὸ διήγημα

— ΑΚΟΜΑ δὲν κοιμήθηκες, μπαμπᾶ;
Ἡ Ἑνρίκα εἶχε μπῆ στὸ γραφεῖο ἀθόρυβα. Φοροῦσε μιὰ λευκὴ τουαλέττα χοροῦ ποὺ ἄφινε τὴν πλάτη καὶ τὰ μπράτσα της γυμνά.

— Κάνω τὴν ἀλληλογραφία μου, παιδί μου.

Συγχρόνως ὁ Πιέτρο γύρισε καὶ κύτταξε τὴν κόρη του. «Θεέ μου», σκέφτηκε, «τῆς μοιάζει καταπληκτικά». Πραγματικὰ ἔμοιαζε στὴν Ἁνριέτ, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ τὴν εἶχε δῆ, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, στὴ γιορτὴ τῶν φοιτητῶν.

— Μπαμπᾶ, εἶπε ἡ Ἑνρίκα, ξέρεις, εἶμαι εὐτυχισμένη. Ἦταν μιὰ βραδυὰ ὑπέροχη. Καὶ εἶχα τόση ἐπιτυχία! Χόρεψα καὶ ἤπια μὲ τὴν ψυχή μου. Τί ὡραία ποὺ εἶνε ἡ σαμπάνια! Ἔπειτα μὲ συνώδεψε στὸ σπίτι μὲ τὸ αὐτοκίνητο ὁ Τζίνο Βάρτσι.

— Μπᾶ; ἔκανε ὁ Πιέτρο. Ὁ γυιὸς τοῦ Βάρτσι;

— Εἶνε σπουδαῖος νέος. Συμφωνοῦμε πολύ, μπαμπᾶ. Τὴν ἄλλη βδομάδα θὰ κάνουμε μαζὶ μιὰν ἐκδρομὴ στὴ λίμνη. Πάω νὰ κοιμηθῶ. Εἶμαι κουρασμένη.

«Τί ὄμορφη ποὺ εἶνε» σκεφτόταν ὁ Πιέτρο, «ὄμορφη σὰν τὴν Ἁνριέτ. Καὶ εὔθραστη ὅπως ἐκείνη. Μιὰ πεταλοῦδα, σὰν τὴν Ἁνριέτ. Καὶ θὰ κάψη τὰ φτερά της στὴ φωτιά, ἂν δὲν τὴν προστατέψω, ἂν δὲν τὴν ὑπερασπιστῶ».

— Στάσου, τῆς εἶπε καθὼς ἡ Ἑνρίκα ἑτοιμαζόταν νὰ βγῆ ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Καὶ ρώτησε ἀπότομα:

— Μήπως ὁ Τζίνο σὲ φίλησε;

—Ὤ! μπαμπᾶ!...

Τὸ πρόσωπό της εἶχε κοκκινίσει καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν λίγο.

— Δὲν τὸ βρίσκω καὶ τόσο κακὸ αὐτό, πρόσθεσε. Ἐγώ... ἐγώ... τὸ ἤθελα. Ἄφησέ με, πάω νὰ κοιμηθῶ.

—Ὄχι, στάσου...

Δὲν εὕρισκε τὰ λόγια του γιὰ νὰ πῆ αὐτὸ ποὺ ἤθελε. Μὰ ἔνοιωθε πὼς αὐτὸ ποὺ φοβόταν, ἐδῶ καὶ τόσον καιρό, εἶχε συμβῆ ἢ θὰ συνέβαινε, κι' ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸ ἐμποδίση μὲ κάθε τρόπο. Ὄχι, ἡ κόρη του δὲν ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ θῦμα, ὅπως ἡ Ἁνριέτ, ὅπως τόσα ἄλλα πλάσματα.

— Στάσου! ξανάπε. Ἔχεις τὰ μάτια τῆς μητέρας σου.

— Εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ τῆς μοιάζω, μπαμπᾶ. Ἦταν πολὺ ὡραία καὶ τὴν ἀγαποῦσες πολύ;

— Ναί, τὴν ἀγαποῦσα πολύ...

Ντρεπόταν ποὺ ἔλεγε ψέμματα. Ὄχι, δὲν τὴν εἶχε ἀγαπήσει καθόλου τὴν ἄτυχη Ἁνριέτ, μονάχα τὴν εἶχε ποθήσει, γιατὶ ἦταν πραγματικὰ πολύ, πολὺ ὡραία.

— Αὐτὸς ὁ Τζίνο Βάρτσι, ρώτησε μὲ κάποια ἀφέλεια τὴν Ἑνρίκα, τί εἶνε γιὰ σένα;

—Ὤ! μπαμπᾶ, τὸν βρίσκω γοητευτικό. Εἶνε ἔξυπνος, ὡραῖος. Τὸν γνωρίζεις, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Πιέτρο, τὸν γνωρίζω. Σοῦ μίλησε γιὰ γάμο;

— Μὰ τί λές, μπαμπᾶ; Μόλις γνωριζόμαστε. Ἔπειτα εἶνε ἀκόμα νέος, μόλις μὲ περνάει δυὸ χρόνια.

— Δὲν καταλαβαίνεις, Ἑνρίκα; Κάθε ἄντρας, πρόσθεσε μὲ βαρειὰ φωνή, εἶνε ἐχθρὸς γιὰ μιὰ γυναῖκα. Δὲν τὸ καταλαβαίνεις αὐτό, Ἑνρίκα;

«Ἕνας ἐχθρός;» Ὄχι, ἡ Ἑνρίκα δὲν τὸ καταλάβαινε. Ἦταν γελοῖο νὰ σκέφτεται πὼς ὁ Τζίνο ἦταν ἐχθρός της.

— Μὰ ὅταν ἕνας ἄντρας σ' ἀγαπάει κι' ἐνδιαφέρεται γιὰ σένα; εἶπε δειλὰ ἡ νέα.

— Τότε ἀκριβῶς ὅταν σ' ἀγαπάει εἶνε ἐχθρός σου, εἶπε ὁ Πιέτρο.

— Εἶνε τόσο παράξενα αὐτὰ ποὺ λές, μπαμπᾶ.

Ἦταν φυσικὸ νὰ τῆς φαίνωνται παράξενα, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ τῆς διηγηθῆ τὴν παλιὰ ἱστορία, ποὺ εἶχε γίνει ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, τὴ δική του ἱστορία καὶ τῆς Ἁνριέτ.

Ἦταν τότε εἴκοσι τεσσάρων χρόνων ὅταν γνώρισε τὴν Ἁνριὲτ στὸ χορὸ τῶν φοιτητῶν. Ὕστερα τὴν συνώδεψε στὸ σπίτι της, τὴν φίλησε, ἔτσι ὅπως ὁ Τζίνο εἶχε φιλήσει ἀπόψε τὴν Ἑνρίκα. Ἔπειτα ἀναπήθηκαν, μὰ φυσικά, ὁ Πιέτρο δὲν σκεφτόταν νὰ τὴν παντρευτῆ, ἂν καὶ τοῦ τὰ χάρισε ὅλα. Ἀργότερα ὅμως ἡ Ἁνριὲτ τοῦ εἶπε πὼς θἄφερνε στὸν κόσμο ἕνα παιδί. Καὶ γονάτισε μπροστά του γιὰ νὰ δεχτῆ νὰ τὴν παντρευτῆ. Μὰ αὐτὸς τὴν εἶχε διώξει γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ βάλη σκοτοῦρες στὸ κεφάλι του. Καὶ τότε ἡ Ἁνριὲτ τόσκασε ἀπ' τὸ σπίτι της καὶ ποιὸς ξέρει ποῦ εἶχε πάει. Ὁ Πιέτρο, δὲν τὴν ξαναεῖδε ἀπὸ τότε. Εἶχε κάποιες τύψεις στὴν ἀρχή, μὰ γρήγορα τὰ ξέχασε ὅλα...

Ξανάβλεπε τώρα τὴν Ἁνριὲτ μὲ τὸ χλωμό, τὸ μαραμένο πρόσωπο ὅταν τὸν φώναξαν ξαφνικὰ στὸ νοσοκομεῖο «γιατὶ μιὰ ἑτοιμοθάνατη ἤθελε νὰ τοῦ μιλήση». Εἶχε πυροβολήσει ἀκριβῶς στὴν καρδιά της. Θὰ ζοῦσε λίγες ὧρες ἴσως, θὰ τῆς ἔκαναν ἐγχείρησι, ἀλλὰ ὁ κόπος θἆταν μάταιος. Ἔτρεξε ἀμέσως κοντά της. Καὶ ἡ Ἁνριὲτ τὸν ἱκέτεψε καὶ πάλι νὰ τὴν παντρευτῆ. «Μονάχα γιὰ τὸ παιδί μας, γιὰ τὸ παιδί μας!» τοῦ εἶπε μὲ σβυσμένη φωνὴ ἡ ἑτοιμοθάνατη.

★

—Ἑνρίκα, προσπάθησε νὰ καταλάβης, ξανάπε ὁ Πιέτρο. Ἔτσι εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἄντρες. Εἴμαστε πλασμένοι γιὰ νὰ κάνουμε τὶς γυναῖκες νὰ ὑποφέρουν. Ἀργότερα θὰ τὸ καταλάβης, μὰ τώρα ἄκουσέ με...

— Μπαμπᾶ, νυστάζω πολὺ καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὲ παρακολουθήσω.

Ὁ Πιέτρο τὴν ἄφησε νὰ πάη στὴν κάμαρά της. Μὰ αὔριο τὸ πρωῒ θὰ τῆς ἔλεγε πόσο οἱ ἄντρες εἶνε ἐγωϊσταί. Ἐξ αἰτίας τους εἶχαν ὑποφέρει πολλὲς γυναῖκες καὶ ἡ Ἁνριὲτ εἶχε αὐτοκτονήσει, ἀφοῦ ἔφερε στὸν κόσμο τὴν Ἑνρίκα. Τὴ μοναχοκόρη του τὴ λάτρευε, δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποφέρη στὴ ζωή της, ἔπρεπε νὰ βγῆ νικήτρια ἀπ' τὴ δοκιμασία τοῦ ἔρωτος. «Θὰ τὴν σώσω» σκεφτόταν. Θὰ τὴν ἔσωζε μ' ὁποιοδήποτε μέσο ἀπ' τοὺς ἄντρες, ἀπ' τὸ Τζίνο, γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε μ' ἕναν τρόπο ἄγριο, ἀκατανόητο.

Θυμόταν τώρα πὼς εἶχε ὑποκύψει στὶς ἱκεσίες τῆς Ἁνριέτ, σ' ἐκείνη τὴν ψυχρὴ κάμαρα τοῦ νοσοκομείου καὶ τὴν εἶχε παντρευτῆ τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς ζωῆς της. Κι' ὅταν τοῦ ἔφεραν τὴν κόρη του φασκιωμένη καὶ βρώμικη, δὲν δοκίμασε παρὰ ἀηδία. Καὶ καθὼς τὰ χρόνια περνοῦσαν, ἡ Ἑνρίκα μεγάλωνε. Καὶ κάθε μέρα γινόταν πιὸ ὄμορφη, πιὸ ψηλή, πιὸ ἀξιολάτρευτη. Αὐτὸς τώρα πιὰ εἶχε γεράσει καὶ ἡ κόρη του ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς ἄχρηστης πιὰ ζωῆς του.

★

— Δὲν θὰ ξαναβγῆς πιὰ μαζί του, Ἑνρίκα. Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω...

—Μά, μπαμπᾶ... θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς μὲ ζηλεύεις.

—Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε ἐχθρός σου, δὲν τὸ καταλαβαίνεις; Μιὰ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ παντρεύεται ὅταν εἶνε ἐρωτευμένη. Ὁ ἔρωτας φέρνει πάντα δυστυχία...

— Εἶνε ἀργά, μπαμπᾶ. Ἔχω ραντεβοῦ μὲ τὴν Ἄννα στὴ μοδίστα. Πρέπει νὰ πηγαίνω.

Τὴν ἄφησε νὰ φύγη. Δὲν θὰ τὸν καταλάβαινε ποτέ. Μὰ ἔπρεπε νὰ τὴ σώση, παρὰ τὴ θέλησί της, νὰ τὴ σώση ἀπ' τὴν καταστροφή, ἔστω κι' ἄν... Ξαφνικά, ξύπνησε μέσα του ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, τόσο ἄγριος κι' ἐπιθετικὸς ποὺ τὸν τρόμαξε κι' ὁ ἴδιος.

★

Ὁ Πιέτρο ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ τὴν Ἑνρίκα κάθε στιγμή. Ὅταν ἔβγαινε, ὅταν τηλεφωνοῦσε, ὅταν κλειδωνόταν στὴν κάμαρά της. Ἔτσι ἄκουσε καὶ τὴ σύντομη τηλεφωνικὴ συνδιάλεξί της. Ἡ Ἑνρίκα ἦταν ὅλη συγκίνησι:

— Ναί, Τζίνο μου, στὶς τρεῖς... Δὲν μὲ νοιάζει, ὅπου θέλεις ἐσύ. Δὲν πειράζει ἂν τὸ σπίτι δὲν εἶνε τόσο ὡραῖο. Ναί, κατάλαβα, στὸ τρίτο πάτωμα...

Ὁ Πιέτρο τἄχε ἀκούσει ὅλα, κρυμένος πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ. Κι' ἔσφιγγε τὰ δόντια του γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίση.

— Δὲν θὰ πᾶς, Ἑνρίκα, ψιθύρισε μὲ λύσσα.

Κάλεσε κατόπιν τὴν κόρη του κοντά του, στὸ γραφεῖο του.

—Ἑνρίκα, τῆς εἶπε, θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι.

Τῆς μίλησε μιὰν ὥρα. Τῆς διηγήθηκε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν ἱστορία τῆς Ἁνριέτ, τὴν ἱστορία ὅλων τῶν γυναικῶν ποὺ εἶχαν ὑποφέρει ἐξ αἰτίας του.

—Ἔτσι εἶνε οἱ ἄντρες, Ἑνρίκα, τῆς εἶπε στὸ τέλος. Εἶνε ἐχθροὶ τῶν γυναικῶν. Μάθε το.

Ἡ Ἑνρίκα τὸν ἄκουσε κάπως χλωμή.

— Καϋμένη μανοῦλα μου, εἶπε ἡ νέα δακρύζοντας.

Σηκώθηκε τέλος καὶ ἐκύτταξε τὸ ρολόϊ.

— Πρέπει νὰ πηγαίνω, εἶπε. Εἶνε τρεῖς παρὰ τέταρτο.

Κι' ἔφυγε.

Τώρα ὁ Πιέτρο ἤξερε ποιὸ θὰ ἦταν τὸ μοναδικὸ «μέσο» γιὰ νὰ τὴ σώση. Καὶ τὸ μέσο αὐτὸ τὸ ὑπαγόρευε ἡ λογική, ἡ δικαιοσύνη. Τὴν παρακολούθησε μ' ἕνα ταξί, ἐνῶ ἡ Ἑνρίκα πήγαινε στὸ σπίτι τοῦ Τζίνο. Ποτέ της δὲν ἦταν τόσο ὡραία, τόσο ἀξιολάτρευτη. Ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη, ἑτοιμη γιὰ κάθε θυσία. Μιὰ πεταλοῦδα ποὺ θὰ καιγόταν στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης.

★

Ὅταν ὁ Πιέτρο πλήρωσε τὸ ταξί, ἡ Ἑνρίκα εἶχε κι' ὅλας φτάσει στὸ τρίτο πάτωμα. Μπῆκε λίγο φοβισμένη στὸ μικρὸ διαμέρισμα κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Τζίνο μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα.

—Ἐπὶ τέλους, ἀγάπη μου!...

Ὁ Πιέτρο ἀνέβαινε ἀργὰ τὶς σκάλες. Δὲν βιαζόταν. Ἦταν τρεῖς πόρτες στὸ τρίτο πάτωμα. Μὰ τὸ ἔνστικτό του τὸν βοήθησε ν' ἀνακαλύψη τὴν πόρτα τοῦ Τζίνο. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἔβαλε τ' αὐτί του στὴν κλειδαρότρυπα. Ἀπὸ μέσα ἀκούγονταν ψίθυροι, στεναγμοί, φιλιά. «Τὸ μόνο μέσο νὰ τὴ σώσω» σκέφτηκε ὁ Πιέτρο. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του. Χτύπησε τὸ κουδούνι.

Πέρασαν λίγα λεπτά. Ἄνοιξε ὁ Τζίνο κι' ἀπόμεινε ἀκίνητος. Τἄχασε...

—Ὄχι... ὄχι... μὴν σκέπτεστε τίποτα τὸ κακό... ψέλλισε μὲ κόπο.

Ὁ Πιέτρο τὸν κύτταξε μὲ μῖσος. Ἤξερε τὶς δικαιολογίες του. Θὰ τοῦ ὁρκιζόταν πὼς τὴν ἀγαποῦσε, πὼς θὰ τὴν παντρευόταν. Ὅλοι «οἱ ἐχθροὶ τῶν γυναικῶν» τὰ ἴδια λένε κι' αὐτὸς ἦταν ἕνας «ἐχθρός», ἕνας παλιάνθρωπος. Ὁ Πιέτρο ἔβλεπε πόσο τώρα αὐτὸς ὁ νέος εἶχε πρασινίσει ἀπ' τὸ φόβο του κι' ἔνοιωθε μιὰν ἀλλόκοτη χαρά.

Λίγα δευτερόλεπτα μεσολάβησαν. Ὁ Πιέτρο εἶχε βγάλει τὸ περίστροφό του κι' εἶχε πυροβολήσει. Ἕνα ἐλαφρὸ κοκκινωπὸ νέφος τὸν ἔκανε νὰ μὴ διακρίνη ἀμέσως τὶ συνέβη. Ἔπειτα ὅταν κατάλαβε τὶ εἶχε γίνει ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά.

— Κατάρα!... μούγγρισε. Εἶμαι ἕνας καταραμένος!. Σκότωσα τὴν κόρη μου... τὴν Ἑνρίκα μου!...

Πραγματικὰ ἡ σφαῖρα ποὺ εἶχε ρίξει εἶχε σφηνωθῆ στὸ στῆθος τῆς λατρευτῆς του κορούλας.

Μιὰ κραυγὴ ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα τῆς τραγικῆς μικρούλας. Μιὰ κραυγὴ πόνου κι' ἐκπλήξεως:

— Πατέρα... Πατέρα μου, τί ἔκανες!..

Ὁ Πιέτρο εἶχε συνέρθει τώρα καὶ καταλάβαινε τί εἶχε συμβῆ. Ὁ σπαραγμός του ἦταν μεγάλος, ἀπερίγραπτος...

Ὁ Τζίνο ἔστεκε σὰν μαρμαρωμένος, σὰν νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει κεραυνός. Νεκρικὴ χλωμάδα εἶχε ἁπλωθῆ στὸ πρόσωπό του. Νόμιζε πὼς ὅσα ἔβλεπε δὲν ἦταν ἀλήθεια, πὼς ἔβλεπε ἐφιάλτη, ἕναν τρομερὸ ἐφιάλτη..

Ἡ Ἑνρίκα, δίχως ὁ πατέρας της νὰ τὸ καταλάβη, εἶχε τρέξει ἀμέσως κι' εἶχε σταθῆ μπροστὰ στὸν ἀγαπημένο της. Ἦταν ὡραία ὅσο ποτέ. Καὶ τώρα βρισκόταν μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ πατέρα της, μὲ τὸ κεφάλι πεσμένο πλάγια... Λίγο αἷμα ἔτρεχε ἀπ' τὸ στόμα της. Χαμογελοῦσε ὡστόσο τὸ τελευταῖο της χαμόγελο. Χαμογελοῦσε εὐτυχισμένη, γιατὶ εἶχε προφτάσει νὰ μπῆ μπρὸς στὸ Τζίνο καὶ νὰ τὸν σώση.

— Τζίνο, Τζίνο, ζῆς, ἀγάπη μου; εἶπε μὲ σβυσμένη φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε μὲ πνοή.

Ὁ Τζίνο ἔκλαιγε πικρά, πιὸ πολὺ ἀπὸ φόβο παρὰ ἀπὸ ὀδύνη γιὰ τὴν ἄτυχη Ἑνρίκα.

—Ὤ! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη ποὺ ζῆς, Τζίνο, ψιθύρισε ξανὰ ἡ ἄτυχη νέα. Θὰ πῆς, μπαμπᾶ, πὼς ἦταν ἕνα ἀτύχημα. Γιατί τὸ κανες αὐτό, μπαμπᾶ;

—Ἑνρίκα, Ἑνρίκα, παιδί μου, ξεφώνισε μὲ λυγμοὺς ὁ Πιέτρο, ἤθελα νὰ σὲ σώσω, νὰ σὲ σώσω ἀπ' τὸν «ἐχθρό». Καὶ σὲ χάνω γιὰ πάντα. Φρίκη!...

Μὰ ἡ Ἑνρίκα δὲν τὸν ἄκουγε πιά. Ἡ ὡραία, εὔθραυστη πεταλοῦδα εἶχε καῆ στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης. Ὅπως καὶ ἡ μητέρα της, ἡ Ἁνριέτ. Εἶνε γραφτὸ οἱ γυναῖκες ν' ἀγαποῦν, νὰ ὑποφέρουν καὶ νὰ πεθαίνουν....

Ὁ Πιέτρο βγῆκε ἀπὸ κεῖ μέσα ἐρείπιο. Δὲν ξαναγύρισε πιὰ στὸ σπίτι του. Τελείωσε τὴ ζωή του σ' ἕνα κελλὶ φρενοκομείου. Καὶ μιὰ μονάχα λέξι ἔβγαινε διαρκῶς ἀπ' τὸ στόμα του:

—Ἑνρίκα!... Ἑνρίκα!...

Καὶ τὰ μάτια του, τὰ θολά του μάτια πλημμύριζαν ἀπὸ δάκρυα, ποὺ κυλοῦσαν ἀργὰ στὰ μαραμένα ἀπ' τὰ χρόνια καὶ τὸν πόνο χλωμὰ μάγουλά του!...

ΜΑΡΙΑ ΚΑΖΑΜΠΕΛΛΑ

Ἡ Ἑνρίκα εἶχε σταθῆ μπροστὰ στὸν ἀγαπημένο της...

Ὁ δόκτωρ Ράλφ Μπάντς μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ γυιό του.

Ἕνας μαῦρος τιμήθηκε ΜΕ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΝΟΜΠΕΛ

Ἡ σταδιοδρομία τοῦ δόκτορος Μπάντς

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἕνας νέγρος κατέλαβε θέσι διευθυντοῦ στὸ Στέιτ Ντιπάρτμεντ. Καί, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του, τὸ βραβεῖο Νόμπελ γιὰ τὴν εἰρήνη ἀπενεμήθη σ' ἕναν ἄνθρωπο μὲ μαύρη ἐπιδερμίδα.

Ἐκεῖνος ποὺ τιμήθηκε μ' αὐτό, μεταξὺ 6 ὀργανώσεων καὶ 23 προσώπων, ποὺ ἀποτελοῦσαν τοὺς ἀνταγωνιστάς του, εἶνε ὁ Ἀμερικανὸς ὑπήκοος, ἀλλὰ νέγρος τὴν καταγωγή, δόκτωρ Ράλφ Μπάντς. Κι' εἶχε ν' ἀντιπαλαίσῃ μὲ τὸν Τσῶρτσιλ, τὸ στρατηγὸ Μάρσαλ, τὸν Παντὶτ Νεχροῦ, τὸν πρόεδρο Τροῦμαν καὶ πολλὲς ἄλλες προσωπικότητες τῆς ἐποχῆς μας.

Διακρίθηκε κυρίως ὁ Μπάντς ὡς διάδοχος τοῦ κόμητος Φόλκε Μπερναντόττε στὴν προεδρεία τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ο.Η.Ε. γιὰ τὴ ρύθμισι τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν Ἀράβων καὶ τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ. Σ' αὐτὸν ὀφείλεται ἡ συμφωνία ποὺ ὑπεγράφη τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1949 στὴ Ρόδο καὶ ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κατάπαυσι τοῦ πολέμου στὴν Παλαιστίνη.

Ὁ δόκτωρ Μπάντς εἶνε ἀποκλειστικὸ δημιούργημα τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῆς ἀκατάβλητης θελήσεώς του.

Ὁ παπποῦς του προερχόταν ἀπὸ τὰ φορτία τῶν σκλάβων, ποὺ διάφοροι ἐκμεταλλευταὶ ἔστελναν κατὰ τὸν περασμένο αἰῶνα ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ἡ τύχη του τὸν ἔρριξε στὰ χέρια ἑνὸς πλουσίου ἰδιοκτήτου βαμβακοφυτειῶν, ὅπου ἔζησε, ὅπως ὅλοι οἱ ὅμοιοί του: περισσότερο σὰν ζῶο παρὰ σὰν ἄνθρωπος.

Μόνον ἔπειτα ἀπὸ τὴν κατάργησι τῆς δουλείας ἡ θέσις του καλυτέρεψε κάπως. Μετὰ τὸ θάνατό του, ἕνας ἀπὸ τοὺς γυιούς του πῆγε στὸ Ντητρόϊτ, ὅπου παντρεύτηκε μιὰ νέα, μαύρη ἐπίσης, ποὺ ἔπαιζε πιάνο σ' ἕνα κέντρο. Ἀπ' αὐτὸ τὸ γάμο, γεννήθηκε ὁ νεαρὸς Ράλφ.

Ἀλλ' εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ χάσῃ πολὺ μικρὸς τοὺς γονεῖς του καὶ βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ἐργαστῇ ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν δεκατριῶν χρόνων. Ἔγινε, ὑπηρέτης γραφείου, ἀχθοφόρος, καμαρῶτος σ' ἕνα πλοῖο κ.τ.λ.

Ἀλλ' ὁ μεγάλος πόθος του ἦταν νὰ σπουδάσῃ. Καί, μ' ὅλη τὴν ἐξαντλητικὴ ἐργασία του, εὕρισκε πάντα ὧρες γιὰ νὰ φοιτάῃ σ' ἕνα νυχτερινὸ πανεπιστήμιο καὶ νὰ διαβάζῃ.

Ἡ πρώτη του ἐπιτυχία ἦταν οἱ πτυχιακές του ἐξετάσεις. Πῆρε τὸ δίπλωμά του μὲ τὸν ἀνώτερο βαθμό, ἀφίνοντας πολὺ πίσω του τοὺς ἄλλους συναδέλφους του.

Κατάφερε τότε νὰ βρῇ μιὰ θέσι στὴ Βασιγκτῶνα κι' ἀργότερα ταξίδεψε στὴν Κίνα, τὴν Ἰαπωνία καὶ τὴν Ἀφρική, τὴν πατρίδα τῶν προγόνων του. Ἔπειτα, ξαναγύρισε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κι' ἔκαμε μιὰ ἔρευνα γιὰ τὴ θέσι τῶν μαύρων στὶς πολιτεῖες τοῦ νότου, ὅπου ἡ ἐχθρότης ἐναντίον τῶν ὁμοφύλων του ἦταν πολὺ μεγάλη. Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς ἐρεύνης, κινδύνευσε ἀναρίθμητες φορὲς νὰ λυντσαρισθῇ.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, προκηρύχθηκε ἕνας διαγωνισμὸς γιὰ τὴν κατάληψι ἀνωτέρων θέσεων στὸ Στέιτ Ντηπάρτμεντ. Ὁ Μπάντς ἔλαβε μέρος σ' αὐτόν, μαζὶ μὲ 181 ἄλλους ὑποψηφίους καὶ ἦρθε πρῶτος. Τοῦ ἀνετέθη τότε ἡ διεύθυνσις τοῦ τμήματος τῶν ὑπὸ ἐξάρτησιν περιοχῶν καί, μετὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου, ἀπεσπάσθη στὸν Ὀργανισμὸ Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ὅπου διακρίθηκε γιὰ τὴν ἐπιστημονική του κατάρτισι καὶ τὴν εὐρύτητα τῶν γνώσεών του.

Ἀπὸ κεῖ ἐστάλη στὴν Παλαιστίνη ὕστερα ἀπ' τὴ δολοφονία τοῦ κόμητος Μπερναντόττε ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ΟΗΕ γιὰ νὰ πετύχῃ μιὰ συμφωνία μὲ τοὺς Ἑβραίους καὶ τοὺς Ἄραβες. Πραγματικὰ ἡ συμφωνία τῆς Ρόδου ἔθεσε τέρμα στὴν πολεμικὴ κατάστασι τῆς Παλαιστίνης.

Ὁ δόκτωρ Μπάντς εἶνε σήμερα 46 χρόνων, ἔγγαμος καὶ πατέρας δύο παιδιῶν, ἑνὸς ἀγοριοῦ κι' ἑνὸς κοριτσιοῦ.

Τὸ βραβεῖο Νόμπελ συνοδεύεται κι' ἀπὸ ἕνα χρηματικὸ ἔπαθλο 40.000 δολλαρίων. Ἡ ἀπονομή του γίνεται ἀπὸ μιὰ πενταμελῆ ἐπιτροπὴ τοῦ «Στόρτινγκ», τοῦ νορβηγικοῦ κοινοβουλίου, ποὺ δὲν αἰτιολογεῖ ποτὲ τὶς ἀποφάσεις της.

✪✪✪

Προτιμᾶ τὸν Βάγκνερ

Γίνεται πάντα σύγχυσι μὲ τὸ ὄνομα Στράους. Ὁ Ρίχαρντ Στράους καὶ ὁ Γιόχαν Στράους δὲν ἔχουν καμμιὰ συγγένεια. Ὁ Ρίχαρντ Στράους εἶνε σοβαρὸς συνθέτης ἐπηρεασμένος πολὺ ἀπ' τὸν Ρίχαρντ Βάγκνερ. Ἐνῶ ἀντίθετα, ὁ Γιόχαν Στράους εἶνε ὁ εὔθυμος συνθέτης τῶν βάλς.

Μιὰ μέρα ρώτησαν τὸν Κλὼντ Ντεμπισὺ τί γνώμη ἔχει γιὰ τὸν Ρίχαρντ Στράους.

— Γιὰ Ρίχαρντ προτιμῶ τὸν Βάγκνερ καὶ γιὰ Στράους τὸν Γιόχαν, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Καὶ τὸ λογοπαίγνιο αὐτὸ ἐξέφραζε τὴν πραγματικότητα.

ΑΣΤΗΡ
Ἀσφάλεια
ΣΥΝΑΠΤΕΙ ΠΑΝΤΟΣ ΚΛΑΔΟΥ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ
ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΩΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

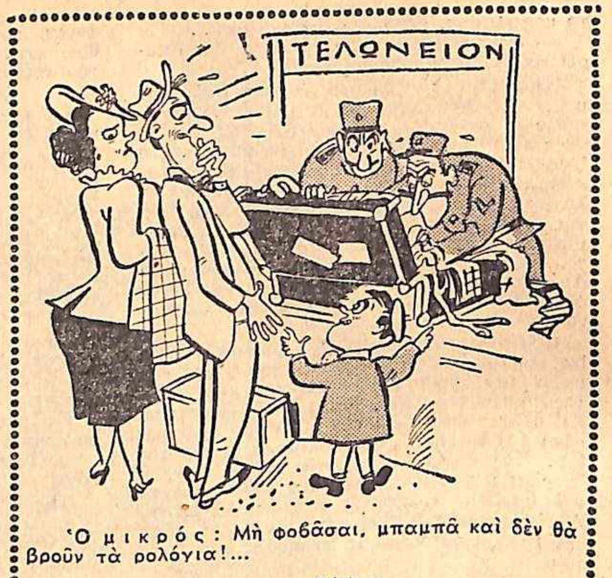

Ὁ μικρός: Μὴ φοβᾶσαι, μπαμπᾶ καὶ δὲν θὰ βροῦν τὰ ρολόγια!...

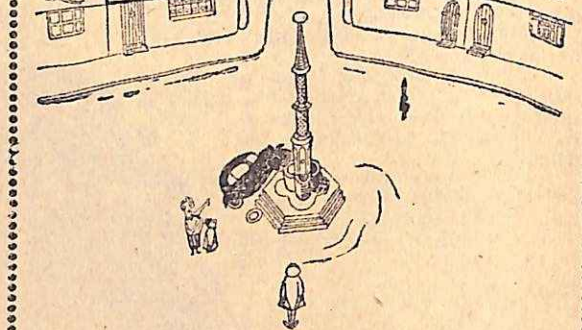

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΣΩΦΕΡΙΝΑ!

— Ἔχεις δίκηο Αὐρηλία μου... Φταίει αὐτὸς ποὺ ἔστησε τὸ μνημεῖο ἐδῶ στὴ μέση τῆς πλατείας!

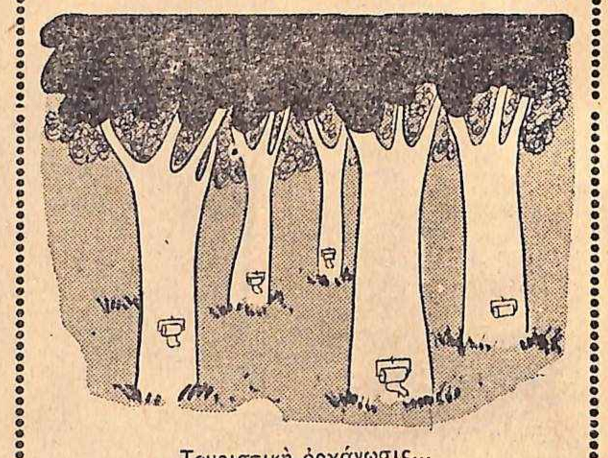

Τουριστικὴ ὀργάνωσις...

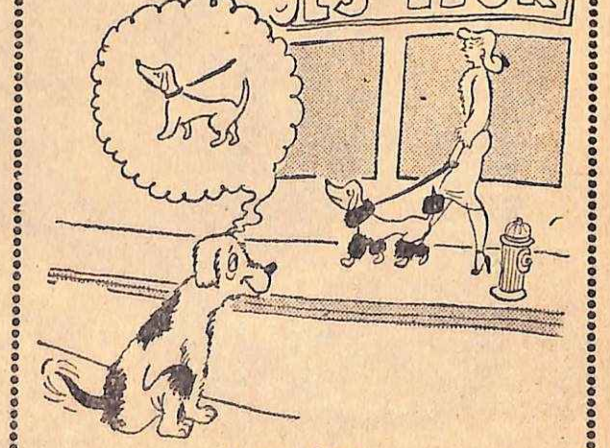

Χωρὶς λόγια...

Τὸ σπανιώτερο ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Τυπώθηκε στὸ πιεστήριο τῆς μιᾶς ἐφημερίδος

Κάποιο βράδυ τοῦ 1873, στὸ Γζωρτζάουν τῆς Βρεταννικῆς Γουϊάνας, ὁ μικρὸς μαθητὴς Βέρνον Βόγκαν κύτταζε τὰ 200 περίπου γραμματόσημα τῆς συλλογῆς του καὶ σκεφτόταν πὼς πολλὰ ἀπ' αὐτὰ δὲν ἦσαν ἀρκετὰ ὡραῖα καὶ διακοσμητικά. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τὰ πουλήσῃ, γιὰ νὰ τ' ἀντικαταστήσῃ μὲ ἄλλα.

Ἰδίως ἤθελε νὰ ξεφορτωθῇ ἕνα ἄτεχνο ὀκτάγωνο γραμματόσημο τῆς Γουϊάνας, δίχως δόντια, μὲ τὸ σκίτσο ἑνὸς πλοίου μὲ τρία κατάρτια. Ἦταν ὀνομαστικῆς ἀξίας 1 σέντς, κι' εἶχε πάνω τὴ μονογραφὴ τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ ταχυδρομείου (ὅπως συνήθιζαν τότε νὰ κάνουν γιὰ νὰ προλαμβάνουν τὶς παραχαράξεις τῶν γραμματοσήμων).

Πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πούλησε γιὰ 6 σελλίνια σ' ἕνα συλλέκτη, κάποιο Μὰκ Κίντον. Πίστευε ὅτι εἶχε ἐπιτύχει μιὰ πολὺ καλὴ τιμή. Πῶς νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ γραμματόσημο αὐτὸ ἄξιζε ὁλόκληρο θησαυρό, γιατὶ ἦταν μοναδικὸ στὸν κόσμο;...

Σήμερα, οἱ κατάλογοι γραμματοσήμων τὸ ἐκτιμοῦν 50.000 δολλάρια.

Νὰ καὶ ἡ ἱστορία τῶν... γενεθλίων αὐτοῦ τοῦ γραμματοσήμου: Τὸ 1856, ἐπειδὴ εἶχαν καθυστερήσει τὰ γραμματόσημα ποὺ εἶχαν ἀποσταλῆ ἀπ' τὸ Λονδῖνο, τὸ τοπικὸ ταχυδρομεῖο τῆς Βρεταννικῆς Γουϊάνας φρόντισε νὰ ἐκτυπώσῃ μερικὰ στὸ πιεστήριο μιᾶς τοπικῆς ἐφημερίδας. Τὰ διακόσμησε δὲ μ' ἕνα σκίτσο πλοίου, ποὺ στόλιζε συνήθως τὴ στήλη τῶν ναυτικῶν ἀγγελιῶν τῆς ἐφημερίδας. Φυσικὰ τὰ πρόχειρα αὐτὰ γραμματόσημα ἀχρηστεύθηκαν, ὅταν ἔφτασαν ἀπ' τὴν Ἀγγλία τὰ κανονικά. Διασώθηκε δὲ μόνον ἕνα, μοναδικὸ στὸν κόσμο κι' ἀνεκτίμητο γιὰ τοὺς συλλέκτες.

Ὁ Μὰκ Κίντον πούλησε τὸ 1882 ὁλόκληρη τὴ συλλογή του, στὴ Γλασκόβη, γιὰ 110 λίρες. Ὁ νέος ἰδιοκτήτης της βρῆκε ἀμέσως ἀγοραστὴ γιὰ τὸ γραμματόσημο τοῦ 1 σέντς: τὸν περιφημότερο φιλοτελιστὴ τῆς Εὐρώπης, βαρῶνο φὸν Φερράρι, ποὺ τὸ πλήρωσε 150 λίρες. Ὁ βαρῶνος κληροδότησε τὴ συλλογή του στὸ Ταχυδρομικὸ Μουσεῖο τοῦ Βερολίνου. Μετὰ τὸν πρῶτο πόλεμο, ἡ συλλογὴ αὐτὴ παραχωρήθηκε στὴ γαλλικὴ Κυβέρνησι, ὡς μέρος τῶν γερμανικῶν ἐπανορθώσεων, καὶ πουλήθηκε σὲ πλειστηριασμὸ τὸ 1922. Ὁ τελευταῖος πλειοδότης, ὁ Ἀμερικανὸς Ἄρτουρ Χίντ, πρόσφερε 7.400 λίρες.

Στὸ μεταξύ, μαζεύτηκαν στὴ Βρεταννικὴ Γουϊάνα συλλέκτες καὶ ἔμποροι γραμματοσήμων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀνακαλύψουν κι' ἄλλα ἀντίτυπα τοῦ πολύτιμου γραμματοσήμου. Πρόσφεραν ἀξιόλογα ποσά, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἄδεια νὰ ψάξουν στὶς σοφίτες καὶ στὰ παληὰ χαρτιὰ τῶν διαφόρων σπιτιῶν. Μὰ ὅλες αὐτὲς οἱ ἔρευνες πῆγαν χαμένες.

Ὡστόσο, τὸ 1930, κάποιος ναυτικὸς ἀνακάλυψε ἕνα τέτοιο γραμματόσημο, καθὼς ἔψαχνε στοὺς παληοὺς φακέλλους ποὺ τοῦ εἶχε στείλει κάποιος φίλος του ἀπ' τὴ Γουϊάνα, ξέροντας τὴ μανία του νὰ μαζεύῃ γραμματόσημα. Εἶχε μάθει ὅτι τὸ ἄλλο βρισκόταν στὴν κατοχὴ τοῦ Χίντ. Τοῦ πρότεινε λοιπὸν ν' ἀγοράσῃ κι' αὐτό. Ἐκεῖνος δέχθηκε. Μέτρησε στὸ ναυτικὸ ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν. Ἔπειτα πῆρε τὸ γραμματόσημο... καὶ τοὔβαλε φωτιὰ μ' ἕνα σπίρτο!

— Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ δεύτερο γραμματόσημο τοῦ 1 σέντς τῆς Γουϊάνας! εἶπε ἥσυχα στὸν κατάπληκτο ναυτικό.

Ὅταν πέθανε ὁ Χίντ, τὸ 1933, κληρονόμησαν τὴ συλλογή του κάποιοι μακρυνοὶ συγγενεῖς του. Ἀλλὰ τὸ γραμματόσημο τῆς Γουϊάνας ἔλειπε. Τὸ εἶχε πάρει ἡ χήρα τοῦ Χίντ, γιατὶ — ὅπως βεβαίωσε — ὁ ἄντρας της τὄχε κληροδοτήσει σ' αὐτήν. Ἡ ὑπόθεσις ἔφτασε στὰ δικαστήρια, κι' ἡ ἀπόφασί τους δικαίωσε τὴ χήρα.

Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1940, τὸ περίφημο γραμματόσημο ἄλλαξε καὶ πάλιν ἰδιοκτήτη. Τ' ἀγόρασε ἀπ' τὴ χήρα τοῦ Χίντ κάποιος συλλέκτης, ποὺ ἐπέμεινε ὅμως νὰ μὴ γίνῃ γνωστὸ τὸ ὄνομά του. Ἕνας ἔμπορος γραμματοσήμων μεσίτεψε σ' αὐτὴ τὴν ἀγοραπωλησία, ἀλλὰ κράτησε μυστικὴ τὴν ταυτότητα τοῦ πελάτου του. Ἔτσι, κανεὶς δὲν ξέρει ποιὸς ἔχει σήμερα τὸ πολυτιμότερο γραμματόσημο τοῦ κόσμου.

✪✪

Ἡ «Λέσχη τῶν Σφιχτοχέρηδων»

Στὴν Αὐγούστα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὑπάρχει μία «Λέσχη τῶν Σφιχτοχέρηδων». Πρόκειται γιὰ μιὰ εἰδικὴ κατηγορία τσιγκούνηδων, ποὺ δὲν σπατάλησαν τὴ ζωτικότητά τους σὲ καταχρήσεις καὶ παράλογες διασκεδάσεις κι' ἔτσι κατάφεραν νὰ ξεπεράσουν τὰ 100. Τὰ μέλη της εἶναι σήμερα 27: 16 γυναῖκες καὶ 11 ἄνδρες.

COSSOR
ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
μὲ Μεγάλας Εὐκολίας ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ
RADIO ENGLAND
ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 14.
COSSOR

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Λαγὸς σαλμὶ

Ὅταν ἡ κυρὰ - Μαρία μπῆκε στὴν κουζίνα, ὁ γάτος εἶχε κιόλας σερβιριστῆ μονάχος του γενναιόδωρα. Εἶχε ἁρπάξει ἕνα θεώρατο κομμάτι λαγὸ σαλμὶ καὶ τὸ ξεκοκκάλιαζε εὐτυχισμένος κάτω ἀπὸ μιὰ καρέκλα.. Σὲ λίγο ὅμως κρατώντας στὸ στόμα του τὸ κομμάτι πετάχτηκε στὸν κῆπο, γιατὶ ἡ Μαρία, ἔξω φρενῶν, τὸν κυνήγησε μὲ τὴ σκοῦπα.

Δίχως νὰ πῇ τίποτα στὸν ἄντρα της, ἔβαλε ὕστερα τραπέζι καὶ τοῦ παρουσίασε σὲ μιὰ πιατέλα τὸν περίφημο λαγὸ σαλμί. Ὁ κ. Ντάριο ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ αὐτὸ τὸ πιάτο. Ἦταν πραγματικὰ γιορτὴ γι' αὐτὸν ὅταν ἔτρωγε λαγὸ σαλμί.

Καὶ κεῖνο τὸ βράδυ ρίχτηκε μὲ τὰ μοῦτρα, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ πάχος του καὶ τὴν πίεσί του. Καὶ θἄτρωγε ὅλη τὴν πιατέλα, ἂν δὲν τὸν ἐμπόδιζε ἐγκαίρως ἡ συμβία του, πού, ἀντίθετα ἀπ' τὸν ἄντρα της, ἐπειδὴ συχαινόταν τὸ λαγὸ σαλμί, περιορίστηκε, ὅπως κάθε βράδυ, σὲ γάλα, τυρὶ καὶ φροῦτα.

— Θὰ σοῦ φέρω τώρα ἕναν καφὲ γιὰ νὰ χωνέψῃς, τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του, κυττάζοντάς τον τρυφερά.

Καὶ πῆγε στὴν κουζίνα.

Ἡ πόρτα τῆς τραπεζαρίας ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπο ἦταν ἀνοιχτὴ καὶ στὸ κεφαλόσκαλο ὁ γάτος εἶχε ξαπλωθῆ, δίχως νὰ κουνιέται καθόλου. Αὐτὸ φάνηκε παράξενο στὴν κυρὰ - Μαρία. Τὸν πλησίασε περίεργη καὶ τὸν ἔσπρωξε μὲ τὸ πόδι της. Ὁ γάτος ἀπόμεινε ἀκίνητος: ἦταν ψόφιος! Τότε ἡ κ. Μαρία στάθηκε, γιὰ μιὰ στιγμή, ἄναυδη. Ἡ μιλιά της εἶχε κοπῆ. Σκέφτηκε τὸ γάτο, τὸ λαγὸ σαλμὶ ποὺ εἶχε κλέψει καὶ τὸν ἄντρα της ποὺ εἶχε φάγει κατὰ κόρον ἀπ' τὸ ἴδιο φαγητό. Ἔπρεπε νὰ τρέξῃ στὸν ἄντρα της καὶ νὰ τοῦ πῇ πὼς ὁ λαγὸς ἦταν δηλητηριασμένος.

Συγκρατήθηκε ὡστόσο. Ὁ κ. Ντάριο ὑπέφερε ἀπ' τὴν καρδιά του καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν τρομάξῃ. Ἡ καϋμένη ἡ Μαρία, τρέμοντας ὁλόκληρη, τηλεφώνησε στὸ γιατρὸ Κράμερ καὶ τοῦ τὰ εἶπε ὅλα σιγά.

— Ναί, ναί, θὰ τοῦ δώσω γάλα... ψιθύρισε σὲ λίγο. Μά, γιατρέ μου, ἔλα γρήγορα, γιὰ τὸ Θεό. Νὰ μὴν καταλάβῃ ὅμως τίποτα, γιατὶ ἀπ' τὸ φόβο του θὰ τοὔρθῃ συγκοπή.

Γυρίζοντας κοντὰ στὸν ἄντρα της προσπάθησε νὰ ἠρεμήσῃ. Ὁ κ. Ντάριο χωμένος σὲ μιὰ φαρδειὰ πολυθρόνα, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα, εἶχε τὰ μάτια κλειστά. Ἡ Μαρία δὲν μπόρεσε νὰ μὴν ξεφωνίσῃ. Ὁ ἄντρας της πετάχτηκε σὰ νὰ τὸν δάγκωσε φίδι.

— Εἶχα ἀποκοιμηθῆ, ξέρεις, τῆς εἶπε. Ὕστερ' ἀπὸ τόσο φαΐ ποὺ ἔκανα!

— Μήπως αἰσθάνεσαι ἄσχημα τὸν ἑαυτό σου; ρώτησε ἡ Μαρία μὲ σβυσμένη φωνή.

— Ἐγώ; Εἶμαι περίφημα!

— Μήπως ἔχεις πόνους στὴν κοιλιά;

— Μὰ τί πόνους στὴν κοιλιά; Εἶμαι περίφημα σοῦ λέω!

— Νὰ σοῦ φέρω ἕνα ποτῆρι ζεστὸ γάλα; Εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ τὸ πιῇς μ' εὐχαρίστησι.

— Πολὺ πρακτικὴ κοπέλλα!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Τί εἶπες; ἔκανε ἔκπληκτος ὁ κ. Ντάριο. Γάλα, ὕστερ' ἀπ' τὸ λαγὸ σαλμί;

— Ναί, ἀγάπη μου. Τὶς προάλλες ὁ γιατρὸς Κράμερ μοὔλεγε πὼς τὸ γάλα διευκολύνει τὴν πέψι.

— Μὰ ἐγὼ χωνεύω σπουδαῖα. Εἶμαι πενῆντα χρονῶν καὶ τὸ στομάχι μου δὲν μὲ πείραξε ποτέ, εἶπε μ' ἀγανάκτησι ὁ κ. Ντάριο, ποὺ ἄρχιζε νὰ νευριάζη.

— Κι' ὅμως... πιὲ λίγο γάλα, ἐπέμεινε ἡ Μαρία.

Σὲ μερικὰ λεπτὰ ξαναγύρισε κρατώντας τὸ γάλα.

— Νά, ἀγάπη μου, πιές το.

— Ἄ! μὲ σκότισες, τὸ ξέρεις; ἔκανε ἔξω φρενῶν ὁ ἄντρας της.

— Γιὰ τὴν ἀγάπη μας, μικρέ μου.

— Δὲ μὲ παρατᾶς λέω ἐγώ!

— Ἂν πιῇς λίγο, θὰ σοῦ τραγουδήσω τὸ ἀγαπημένο σου τραγοῦδι, εἶπε ἀπελπισμένη ἡ Μαρία.

— Δὲν πίνω.

— Θὰ σοῦ τραγουδήσω, ἀντρούλη μου.

— Δὲν τὸ πίνω! οὔρλιαξε ὁ κ. Ντάριο.

— Κατάλαβα, δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά, εἶπε μὲ λυγμοὺς ἡ Μαρία.

Βλέποντας τὴ γυναῖκα του νὰ κλαίη, ὁ κ. Ντάριο συγκινήθηκε. Κύτταζε πότε τὸ γάλα πότε τὴ Μαρία. Στὸ τέλος, δίνοντας τόπο στὴν ὀργή, ἄρπαξε τὸ ποτήρι καὶ τὸ ἤπιε.

Δὲν εἶχαν περάσει πέντε λεπτὰ κι' ὁ κύριος Ντάριο ξαπλώθηκε στὸ ντιβάνι μὲ πόνους στὸ στομάχι. Τὸ γάλα εἶχε ἐξαπολύσει μιὰ ἰσχυρὴ ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ λαγοῦ καὶ ἡ μάχη εἶχε ἀρχίσει.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε τὸ κουδοῦνι τῆς εἰσόδου καὶ ἡ κυρία Μαρία ἔτρεξε ν' ἀνοίξη.

— Εἶναι ὁ γιατρὸς Κράμερ ποὺ ἦρθε νὰ σὲ δῆ, φώναξε ἀπὸ μέσα στὸν ἄντρα της.

— Νὰ τὸν πάρη ὁ διάολος αὐτὸν καὶ τὴν κοῦρα του μὲ τὸ γάλα γιὰ τὴ χώνεψι! οὔρλιαξε ὁ κύριος Ντάριο, ἐνῶ οἱ πόνοι τὸν ἔκαναν νὰ κρατάη τὴν κοιλιά του.

Ὁ γιατρὸς μπῆκε μέσ' στὴν κάμαρα γελαστὸς καὶ εὐδιάθετος μ' ἕνα βαλιτσάκι στὸ χέρι, ἐνῶ ἡ Μαρία εἶχε χαθῆ στὴν κουζίνα.

— Μπᾶ! τί ἔπαθες χοντρέ μου; ρώτησε τὸν κ. Ντάριο γελώντας καὶ χτυπώντας τον φιλικὰ στὴν πλάτη.

— Δὲν εἶμαι καλά, ἀπάντησε περίλυπος ὁ ἄλλος.

— Μὴ φοβᾶσαι. Τώρα θὰ σὲ κάνω καλὰ ἐγώ.

Ἡ Μαρία μπῆκε κρατώντας ἕνα μεγάλο κουβᾶ νερό. Ὁ γιατρὸς ἔβγαλε ἀπ' τὴ βαλίτσα του ἕνα σωλῆνα.

— Νά, ἀγαπητέ μου, θὰ σοῦ πλύνω τὸ στομάχι καὶ θὰ γίνης ἀμέσως περδίκι, εἶπε χαμογελώντας στὸν κ. Ντάριο.

Ὁ κύριος Ντάριο ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του, σὰ νὰ μὴν εἶχε καταλάβει τί γινόταν γύρω του.

— Τί χρειάζεται αὐτὸ τὸ νερό; ρώτησε μὲ ἀπορία.

— Γιὰ σένα, ἀγάπη μου, ἀπάντησε τρυφερὰ ἡ συμβία του. Κάνε ὅ,τι θὰ σοῦ πῆ ὁ γιατρὸς κι' ἐγὼ θὰ σοῦ τραγουδήσω τὸ «Δός μου κι' ἄλλα φιλιά».

— Μπράβο! ἐπεκρότησε ὁ γιατρός, ἀκινητώντας μὲ τὴ βοήθεια τῆς Μαρίας, τὸν κύριο Ντάριο καὶ χώνοντάς του τὸ σωλῆνα στὸ στόμα γιὰ τὴν πλύσι τοῦ στομάχου. Ἔννοια σου, θὰ τραγουδήσω κι' ἐγώ...

Τὸ νερὸ ἄρχισε νὰ εἰσχωρῆ στὸ στομάχι τοῦ δυστυχισμένου Ντάριο. Καὶ συγχρόνως ἡ κυρία Μαρία καὶ ὁ δόκτωρ Κράμερ τραγουδοῦσαν μαζί:

«Δός μου κι' ἄλλα φιλιά,
Στὴ θερμή σου ἀγκαλιά...»

Ὁ κ. Ντάριο προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ξεφύγη, ἀνοίγοντας τὰ τρομαγμένα μάτια του ὅλο καὶ πιὸ πολύ, ἐνῶ ἡ «δυωδία» ἐξακολουθοῦσε νὰ τραγουδᾶ.

Ὁ σωλῆνας φούσκωνε καὶ ξεφούσκωνε ἀπ' τὸ νερὸ ποὺ ἔμπαινε στὸ κακόμοιρο στομάχι τοῦ Ντάριο μὲ τὸ τραγοῦδι.

Τέλος, ἡ πλύσι τοῦ στομάχου τελείωσε. Ὁ κύριος Ντάριο εἶχε σωθῆ ἀπ' τοὺς δημίους του! Καί, ὁ ἀτυχής, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ νεροχύτη γιὰ νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπ' τὸ νερὸ καὶ τὸν περίφημο λαγὸ σαλμί. Ἔπρεπε νὰ τὸν βλέπατε ὅταν ξαναγύρισε, σωστὸ ράκος, καὶ ξανάπεσε σὰν ἄδεια φούσκα στὸ ντιβάνι, γιὰ νὰ δακρύσετε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν βήματα καὶ στὴν πόρτα παρουσιάστηκε ὁ ἐνοικιαστὴς τῆς γειτονικῆς βίλλας. Τὸ πρόσωπό του ἦταν χλωμὸ καὶ κρατοῦσε τὸ καπέλλο του στὸ χέρι, στριφογυρίζοντάς το. Μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη τοὺς εἶπε:

— Ἦρθα... ἦρθα... νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμη γιὰ τὸ γάτο σας! Πιστέψτε με, κυρία Μαρία βρέθηκε κάτω ἀπ' τὶς ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου μου δίχως νὰ τὸ καταλάβω... Νομίζω πὼς ψόφησε σὲ λίγο στὴ σκάλα σας, χωρὶς νὰ ὑποφέρη. Δὲν ἔχασε οὔτε μιὰ σταγόνα αἷμα...

Ἡ κυρία Μαρία κύτταξε ἄναυδη τὸν ἐνοικιαστή, ὕστερα τὸν ἄντρα της ποὺ φαινόταν σὰ νεκρὸς στὸ ντιβάνι, τὸ γιατρὸ ποὺ τραβοῦσε τὰ γένεια του κι' ἔπεσε ξαφνικὰ λιπόθυμη.

ΒΙΤΤΟΡΙΟ ΜΠΙΖΙ

Μεγάλη ἀφάνεια
θὰ θεωρηθῆ γιὰ κάθε κομψὴ γυναῖκα, ποὺ δὲν θὰ δῆ τὰ νέα χειμερινὰ μοντέλα μας.
ΟΙΚΟΣ ΓΟΥΔΑ ΤΜΗΜΑ ΜΟΔΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1 ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
Ὧραι ἐπισκέψεων 10-1 & 4-7
ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΔΙΑ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Βίκη, Θεσ)νίκην: Ὁ Τάϋρον Πάουερ παίζει τώρα σὲ θέατρο στὸ Λονδῖνο. Θὰ σᾶς δώσωμε τὴν ἐκεῖ διεύθυνσί του μόλις τὴν πληροφορηθοῦμε. Μαθητὴν Γ. Α. Κ., Βόλον: Μαντέψατε σωστὰ ποιὸς κρύβεται κάτω ἀπ' τὸ ψευδώνυμο «Ε». Τὸ ποίημά σας «Παντοῦ ζωὴ» εἶνε σχετικῶς καλό, ἰδίως ὡς πρὸς τὸ μέτρο καὶ τὶς ὁμοιοκαταληξίες. Στὸ τελευταῖο ἑξάστιχο ὅμως ὁ στίχος σας παρουσιάζει κάποια σύγχυσι ποὺ τὸν καθιστᾷ δυσνόητο ἂν ὄχι ἀκατανόητο:

Σκορπᾷ δυνάμεις καὶ πνοὴ
φῶς θεῖο, ὅπου σχίζεται
τ' ἀνθρώπου κάθε κάκια του, μῖσος καὶ συμφορά του.
Δειλὸς ὅποιος ἀπ' τὴ ζωὴ
φεύγει καὶ δὲν στολίζεται
γιατ' εἶν' ἡ πλάνα μας ζωὴ γέννημα τοῦ θανάτου.

Κρυφὴ ἀγάπη, Καβδοῦσι-Ἱεράπετρα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ γράμμα σας ἐδόθη στὸν κ. Ἰωαννίδη, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήση ἀπὸ τῆς στήλης του, σχετικὰ μὲ τὴν ἐπὶ καταχῆς περιπέτειά σας. Νταίζη Γεωργακοπούλου, Ἐνταῦθα: Στεῖλτε μας τὴ διεύθυνσί σας ἢ περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. Βαλεντῖνον: Ἡ διεύθυνσις τῆς Cecile Aubry εἶνε σήμερα 20th Century-Fox-Films 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Θεοχάρην, Πάτρας: Ἔχετε δίκηο. Ἡ διεύθυνσις δὲν εἶνε πλήρης, δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔχομε παρὰ μονάχα αὐτήν. Διονύσιον Στουφῆν, Γεώργιον Δοντᾶν, Σ.Τ.Γ. 911Α, Πέτρον Γαλανὸν καὶ Ἀγησίλαον Βαλτζῆν, Σ.Τ.Γ. 908: Δὲν δημοσιεύομε ἀγγελίες αὐτοῦ τοῦ εἴδους καὶ δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμία σας. Βάκχον Σ.Ο.Σ., Χαλκίδα: Δὲν γνωρίζομε τὴ διεύθυνσι τῶν πενταδύμων τοῦ Καναδᾶ. Ἄγγελον Παναγάρην, Πύργον-Ἠλείας: Θὰ ἔπρεπε νὰ εἴχατε καταλάβει πὼς εἶνε ἀδύνατον παρόμοιες πληροφορίες νὰ δοθοῦν ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς. Θ. Δέρβον, Ἐνταῦθα: Ἐλάβαμε τοὺς... τρελλοὺς στίχους σας, ποὺ σᾶς ἐνέπνευσε, ὅπως καταλαβαίνομε, ἕνα ἐξώφυλλό μας. Θὰ ἔπρεπε ὅμως νὰ συνοδεύωνται καὶ ἀπὸ ἕνα ἐπεξηγηματικὸ σημείωμα. Ἔχετε πάντως ὑπ' ὄψιν σας πὼς δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Ν. Χατζηκώσταν, Ἀλεξάνδρεια-Αἰγύπτου: Δὲν γνωρίζομε, δυστυχῶς, τὶς διευθύνσεις ποὺ μᾶς ζητᾶτε. Ντάνα Τ. Π., Ζάκυνθον: Ἡ διεύθυνσις τῆς Joan Bennett εἶνε: South Mapleton Avenue 515, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U. S. A., τῆς δὲ Lana Tarner: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd. Culver City, Calif. U. S. A. Τὴν ἄλλη διεύθυνσι τὴν ἀγνοοῦμε. Γ. Γληνόν: Τὸ ποίημά σας «Αὐγὴ μεγάλης ἡμέρας» ἀρκετὰ καλό. Δημοσιεύουμε τὸ τελευταῖο τετράστιχο:

Λιόφωτους δρόμους ξανοίγει ἡ δόξα στὴ νειότη,
τὴν ἀνάσα τῆς μάχης ταξιδεύει τ' ἀνάλαφρο ἀγέρι,
τὴν σκορπᾷ στὰ χωριά, τὴν χαρίζει στὶς πόλεις,
τρέχουν δάκρυα χαρᾶς, ζωντανεύουν ἀκοίμητοι πόθοι.

Δ. Κλαυδιανόν, Ζάκυνθον: Καλὴ ἡ ἰδέα σας. Ἡ ἀντίθεσις θὰ παρουσίαζε πράγματι ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον. Θὰ μελετήσωμε τὸ ζήτημα. Νικόλαον Νικολόπουλον, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Κατίνας Παξινοῦ εἶνε γιὰ μερικὲς μόνο μέρες: Βασιλικὸν Θέατρον, ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ἐνταῦθα. Ἔλλη Πάνου, Ἐνταῦθα: Καλούτσικο τὸ ποιηματάκι σας «Ἦρθες». Καλὰ θὰ κάνατε, ὡστόσο, νὰ διαβάζετε καλοὺς Ἕλληνας ποιητάς. Ἐμεῖς πάντως δὲν δημοσιεύουμε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Ἀπελπισμένον νέον, Θεσσαλονίκην: Λυπούμεθα, ἀλλὰ δὲν ἔχομε καμμιὰ τέτοια διεύθυνσι. Σάββαν Καλογερούδην, Πρώτην-Σερρῶν: Μπορεῖτε νὰ γράψετε στὴν ἠθοποιὸ στὴν ἑξῆς διεύθυνσι: Maria Montez, c)o Jean-Pierre Aumont, Studios Photosonor, 17 bis quai Paul Doumer, Paris, France. Μ. Δασκούλην, Ἐνταῦθα: Ἡ παρατήρησίς σας ὀρθή. Ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν. Τάκην Ἀργυρόπουλον, Καλαμπάκιον-Δράμας: Ἐντελῶς ἄτεχνο τὸ σταυρόλεξό σας καὶ γεμᾶτο λάθη. Πρέπει νὰ μᾶς στείλετε ἕνα πολὺ καλύτερο γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Ἰωάννην Τσουμᾶκον καὶ Παῦλον Σινόπουλον, Ἐνταῦθα: Τὸ πρῶτο σας σταυρόλεξο «Θησαυρὸς» εἶνε μὲν σωστό, ἀλλὰ δὲν περιέχει παρὰ μονάχα λέξεις ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες. Τὸ ἄλλο ἔχει νὰ ἐπιδείξη κάποια πρωτοτυπία, ἀλλὰ συναντοῦμε κοντὰ στὶς καλὲς λέξεις καὶ τὶς ἑξῆς: ΣΥΚΑΣ, ΑΓΑΛΑ, ΑΠΙ, ΑΔΑ κ.ἄ., ποὺ πρέπει ὁπωσδήποτε ν' ἀντικατασταθοῦν. Γεώργιον Μαστέλλον, Παλαιὰν Κόρινθον: Σ' ἕνα σταυρόλεξο δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη οὔτε μιὰ ἀνορθογραφία ἢ ἀνύπαρκτη λέξι. Στὸ δικό σας ὅμως αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὶς μισὲς τουλάχιστον λέξεις. Θεμιστοκλῆν Δημητρίου, Ἀμαλιάδα: Τὸ σταυρόλεξό σας θὰ δημοσιευθῇ μὲ μερικὲς ἐλαφρὲς διορθώσεις. Φροντίστε ἡ προσεχὴς ἀποστολή σας νὰ εἶνε πιὸ περιποιημένη καὶ μὲ λέξεις ὄχι πολυχρησιμοποιημένες. Δημήτριον Χαραλαμπίδην, Ἔδεσσα: Ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ σταυρόλεξό σας δὲν ἔχει παρὰ λέξεις ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες, τὸ σχέδιό του εἶνε λανθασμένο. Θὰ τὸ βλέπατε αὐτὸ ἀμέσως ἂν συμπληρώνατε τὰ τετραγωνίδιά του μὲ τὶς λέξεις τῆς λύσεως. Αἰκ. Καλαμάκη, Πειραιᾶ: Ἡ διεύθυνσις τῆς κ. Eleanor Roosevelt εἶνε: Mac Call's Magazine, 230 Park Ave., New York 17, N. Y. U. S. A., τοῦ δὲ Προέδρου τῶν Η. Π. Α.: Harry Truman, President, Washington D. C. U. S. A. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια σᾶς εὐχαριστοῦμε. Ἠλίαν Μιχαὴλ Ζαβραδινόν, Μελιγαλᾶ: Ἀσφαλῶς θὰ θέλατε ν' ἀστειευθῆτε, στέλνοντάς μας τὸ ποίημά σας «Δάφνη». Ἰδοὺ τὸ δεύτερο πεντάστιχο:

Εἰς τὸν πιὸ καλὸ τὸ κλῶνο
ἓν ἄνθος μπουμπουκᾶτο λουλουδᾶτο
— μὰ πολὺ πολὺ ἀφρᾶτο —
Ἄνθη πράσινα κλωνάρια,
φύλλα πράσινα βλαστάρια.

Πλίνθοι καὶ κέραμοι δηλαδή, ριχμένοι ἀτάκτως.

Κωνσταντινοπολίτισσα Ε. ΚΑΜ.: Πολὺ κολακευτικὸ τὸ ποίημα ποὺ μᾶς ἀφιερώνετε. Θὰ τὸ δημοσιεύαμε ὁλόκληρο, ἂν διαθέταμε ἀρκετὸ χῶρο. Δυστυχῶς ὅμως εἴμαστε ὑποχρεωμένοι, γιὰ νὰ μὴ παραβοῦμε τὶς ἀρχές μας, νὰ μεταφέρωμε ἐδῶ δυὸ μόνο ἀποσπάσματα:

Πολλὲς φορὲς ποὺ κάθομαι μονάχη καὶ ρεμβάζω,
καὶ κάποια σκέψι θλιβερὴ στὸ νοῦ μου τριγυρνᾷ
παίρνω εὐθὺς τὸ «Θησαυρὸ» ἀρχίζω, τὸν διαβάζω
καὶ ἡ μελαγχολία μου, ἀμέσως μοῦ περνᾷ.
. . . .
Ἀγαπημένε «Θησαυρέ», ἐμπρὸς πάντα περπάτα,
σ' ὅλα τῆς γῆς τὰ πέρατα καὶ τὶς περιοχές,
σ' ἀκολουθοῦμε 'μεῖς πιστοὶ στὴν καρπερή σου στράτα
μὲ τὴν εὐγνωμοσύνη μας κι' ὅλες μας τὶς εὐχές!

Δέσποινα Καλογήρου, Ἀμπέλια-Χαλκίδος: Τοὺς ὅρους συνδρομῆς θὰ τοὺς βρῆτε στὴ σελίδα 82. Τὰ χρήματα θὰ μᾶς τὰ ἐμβάσετε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, φροντίζοντας συγχρόνως νὰ μᾶς στείλετε καὶ τὴ διεύθυνσί σας καθαρογραμμένη.

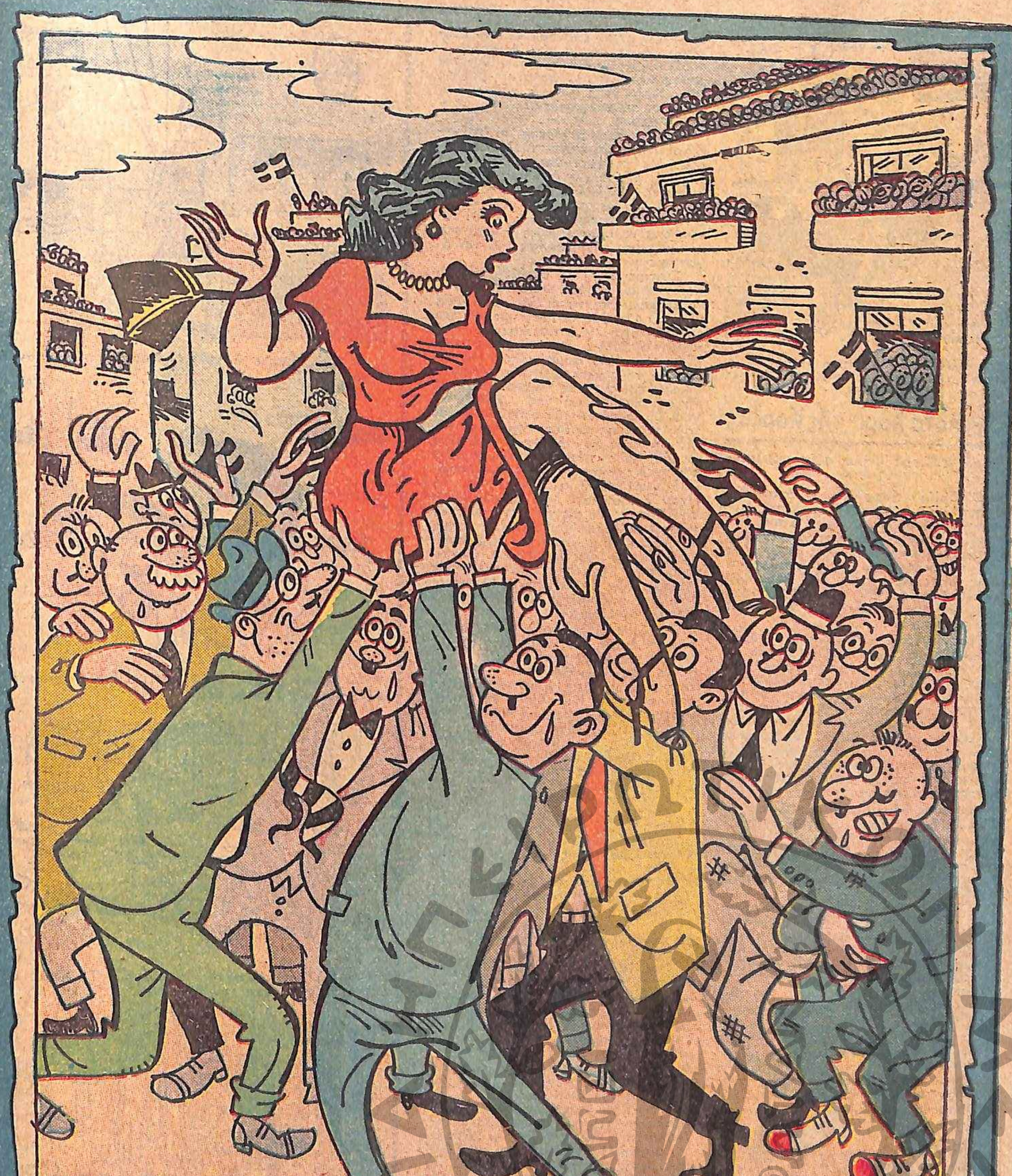

— Βλέπετε τώρα καλὰ ἀπὸ ἐκεῖ, δεσποινίς;

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Κίμπο ἡ Κὶμ Σουΐμ δέχτηκε τὶς σφαῖρες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος...

Ἡ «Μάτα Χάρι» τῆς Κορέας

Ἕνα φοβερὸ ὅπλο τῶν κομμουνιστῶν

Θ' ἄξιζε ἀσφαλῶς ν' ἀναφερθῆ στὰ πολεμικὰ ἀνακοινωθέντα τῆς Κορέας τὸ ὄνομα τῆς Κὶμ Σουΐμ... Γιατὶ ὁ τουφεκισμὸς τῆς γοητευτικῆς αὐτῆς κατασκόπου, λίγες ὧρες πρὶν ἀπ' τὴν κατάληψι τῆς Σεοὺλ ἀπ' τοὺς Βορειοκορεάτες, εἶχε τὴν ἴδια σπουδαιότητα σὰν τὴν καταστροφὴ μιᾶς ὁλόκληρης φάλαγγος ἀπὸ τὰνκς τῶν ἐρυθρῶν...

Πραγματικά, ἡ Κὶμ Σουΐμ, ἡ «Δοκτορέσσα τῆς Ἀγάπης» ὅπως τὴν εἶχαν βαφτίσει οἱ συμπατριῶτες της, ἦταν ἕνα φοβερὸ ὅπλο στὰ χέρια τῶν Κορεατῶν κομμουνιστῶν — καὶ τῆς Ρωσσίας. Ὑπῆρξε ἡ πιὸ ἄξια ἀπ' ὅλες τὶς ὡραῖες καὶ «εὔκολες» σειρῆνες, τὶς «Μάτα Χάρι» τῆς Κορέας, ποὺ μοίραζαν τὰ χάδια τους στοὺς Ἀμερικανοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιῶτες γιὰ νὰ συγκεντρώνουν πολύτιμες πληροφορίες.

Ἡ σταδιοδρομία της ἄρχισε τὸ 1942. Ἔτυχε τότε νὰ παρευρεθῆ σὲ μιὰ μυστικὴ συγκέντρωσι «πατριωτῶν», ὅπου μιλοῦσε κάποιος Λῆ Κοὺνγκ Κούκ, ἕνας ψηλὸς κι' ὡραῖος νέος, σημαῖνον κομμουνιστικὸ στέλεχος.

Ὁ Λῆ Κοὺνγκ ἦταν ἕνας φανατικός, ποὺ ὑπέτασσε στὴν ἰδεολογία του τὸ κάθε τι — ἀκόμη καὶ τὸν ἔρωτα... Ὅταν ἀντελήφθη ὅτι ἡ Κὶμ Σουΐμ τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ, φρόντισε νὰ πληροφορηθῆ τὸ παρελθόν της.

Ἔμαθε ὅτι ἦταν ὀρφανή, ὅτι εἶχε μορφωθῆ στὴ σχολὴ τῆς ἀμερικανικῆς ἱεραποστολῆς κι' ὅτι εἶχε μιὰ θέσι γραμματέως σὲ κάποιο κολλέγιο. Ἰδίως τοὔκαμε ἐντύπωσι ἡ ὀμορφιά της. Ἦταν μιὰ ἀληθινὴ Ἀφροδίτη, μὲ τέλειες σωματικὲς ἀναλογίες, μὲ τεράστια μαῦρα μάτια καὶ μὲ φρύδια ὑπέροχα σχεδιασμένα. Γι' αὐτὸ τὴν εἶχαν ἐπονομάσει στὸ κολλέγιο «Δοκτορέσσα τῆς Ἀγάπης».

Ὁ Λῆ Κοὺνγκ ἔκρινε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ γίνη μιὰ πολύτιμη βοηθός του. Καί, μαζὶ μὲ τὰ χάδια του, φρόντισε νὰ τὴν κατηχήση στὴν ἰδεολογία του.

Τρία χρόνια ἀργότερα, οἱ Ἀμερικανοὶ ἀπελευθέρωσαν τὴ Νότιο Κορέα. Μὲ τὴ χάρι της, τὴ μόρφωσί της καὶ τὰ τέλεια ἀγγλικὰ ποὺ μιλοῦσε ἡ Κὶμ Σουΐμ δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ τοὺς πλησιάση καὶ ν' ἀποκτήση τὴν εὔνοιά τους. Ἔτσι κατώρθωνε νὰ συγκεντρώνη ὁλοένα πολυτιμώτερες πληροφορίες γιὰ τὸν ἀγαπημένο της.

Συγχρόνως, εἶχε συνδεθῆ μὲ κάποιον Ἀμερικανὸ ἀνώτερο ἀξιωματικὸ κι' εἶχε ἀποχτήσει ἕνα παιδὶ μαζί του. Ὁ ἰσχυρὸς αὐτὸς «προστάτης» της τὴν εἶχε ἐγκαταστήσει σὲ μιὰ πολυτελῆ βίλλα, ὅπου δεχόταν κάθε μέρα τοὺς πιὸ σημαίνοντας Ἀμερικανούς, τοὺς περιποιόταν σὰν τελεία οἰκοδέσποινα, τοὺς τραγουδοῦσε μὲ τὴ μελωδική φωνή της... Στὰ ὑπόγεια ὅμως αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ ἔκρυβε τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους κομμουνιστάς, γιὰ νὰ τοὺς φυγαδεύση στὴ Βόρειο Κορέα. Φύλαγε ἐπίσης ἐκεῖ μέσα ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσόν, σὲ ἰαπωνικὰ χαρτονομίσματα, ποὺ τῆς τὸ εἶχαν ἐμπιστευθῆ οἱ κομμουνισταὶ τοῦ Βορρᾶ. Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ἀγόραζε κλεμένα ἀμερικανικὰ ὅπλα, καὶ τάστελνε μὲ ἀμερικανικὰ αὐτοκίνητα ὡς τὸν 38ο Παράλληλο. Οἱ σωφὲρ ἦσαν Κορεᾶτες ὑπάλληλοι τῆς ἀμερικανικῆς Στρατιωτικῆς Ἀποστολῆς, ποὺ μποροῦσαν νὰ κυκλοφοροῦν παντοῦ ἀνεξέλεγκτα.

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1946, ὁ Λῆ Κοὺνγκ ἔμαθε πὼς ἐπρόκειτο νὰ τὸν συλλάβουν. Πῆγε τότε νὰ κρυφτῆ στὴ βίλλα τῆς φιλενάδας του, ὅπου δὲν τολμοῦσε νὰ μπῆ ἡ νοτιοκορεατικὴ ἀστυνομία. Ἡ Κὶμ Σουΐμ εἶπε στὸν Ἀμερικανὸ φίλο της, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ὅτι... εἶχε ἀρρωστήσει ἡ μητέρα της, σὲ μιὰ πόλι κοντὰ στὰ βόρεια σύνορα, κι' ὅτι ἔπρεπε να τῆς πάη ἀμέσως ἕνα καλὸ γιατρό. Πραγματικά, ἔφυγε μ' ἕνα ἀμερικανικὸ τζὶπ γι' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, μαζὶ μὲ τὸ «γιατρό», ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ὁ Λῆ Κοὺνγκ! Καί, φυσικά, γύρισε πίσω μόνη της, γιὰ νὰ συνεχίση τὴν καταχθόνια δρᾶσι της ἐπὶ ἄλλα τρία χρόνια.

Ὕστερα ὅμως ἡ τύχη της γύρισε... Τὰ ἀμερικανικὰ στρατεύματα ἐγκατέλειψαν τὴ Σεοὺλ — καὶ μαζί μ' αὐτὰ κι' ὁ «προστάτης» της. Ἀμέσως τὴ συνέλαβε ἡ νοτιοκορεατικὴ ἀστυνομία.

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1950, ἔγινε ἡ δίκη της. Τὴ βάρυναν 4 σοβαρὲς κατηγορίες καὶ 26 μικρότερες. Μιὰ παληά της συμμαθήτρια, ἡ περίφημη ποιήτρια Γιοὺνγκ Σοὺκ Μό, ἦταν ἡ κυριωτέρα μάρτυς ὑπερασπίσεως. Μὲ τὴν κατάθεσί της, προσπάθησε νὰ συγκινήση τοὺς δικαστάς, λέγοντάς τους ὅτι ἡ κατηγορουμένη εἶχε πέσει θῦμα τοῦ ἔρωτος.

Ἀλλὰ τὸ δικαστήριο δὲν ἐπηρεάσθηκε ἀπ' τὶς παθητικὲς φράσεις της. Μάλιστα ὁ εἰσαγγελεὺς τὴν κατέκρινε αὐστηρὰ γι' αὐτὴ τὴν κατάθεσί της. Καί, σίγουρα, ἡ μὶς Μὸ θὰ τὸν δικαιολόγησε ἀπόλυτα, ὅταν... τὴν τουφέκισαν οἱ Βορειοκορεᾶτες, μετὰ τὴν κατάληψι τῆς Σεούλ!

Στὶς 28 Ἰουνίου, ἐνῶ οἱ ἐχθρικὲς προφυλακὲς εἶχαν φτάσει ἤδη στὰ προάστεια τῆς πόλεως, ἡ Κὶμ Σουΐμ — ποὺ εἶχε ὁμολογήσει τὴν ἐνοχή της κι' εἶχε καταδικασθῆ σὲ θάνατο — μεταφέρθηκε ἀπ' τὶς στρατιωτικὲς φυλακὲς στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Κίμπο, ὅπου τουφεκίσθηκε.

Τὴν ἴδια ὥρα, οἱ Βορειοκορεᾶτες εἰσορμοῦσαν στὴ Σεούλ, σκορπίζοντας γύρω τὸ θάνατο μὲ τὰ ἀμερικανικὰ ὅπλα ποὺ τοὺς εἶχε προμηθέψει ἡ «Δοκτορέσσα τῆς Ἀγάπης».

— ... Ἐγὼ σοῦ μιλῶ γιὰ τὸν ἔρωτά μου καὶ σὺ μοῦ λὲς πὼς τὸ καλλίτερο σαποῦνι μπουγάδας εἶνε τὸ «ΣΑΝΤΕ».

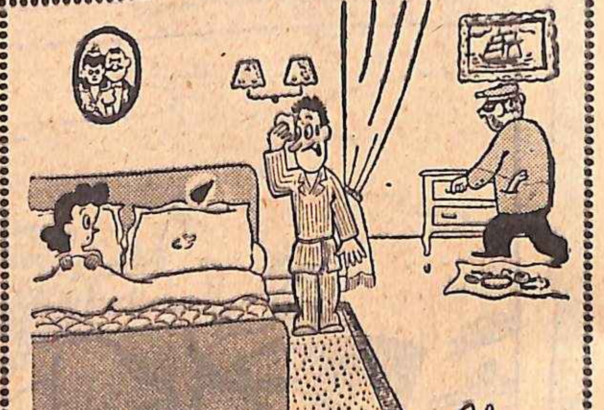

— Μοῦ κόπηκε ἡ χολή... Νόμιζα πὼς ἦταν ὁ ἄντρας σου!...

«Presse»

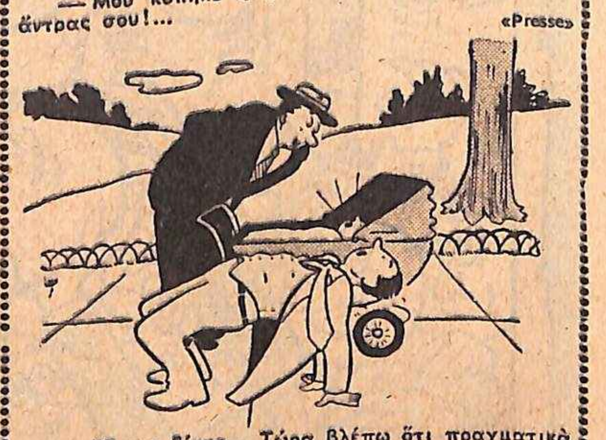

— Ἔχεις δίκηο... Τώρα βλέπω ὅτι πραγματικὰ ἐσένα μοιάζει ὁ γυιός σου!...

— Μὴ στενοχωριέσαι, καϋμένη... Τί ἤθελε καὶ στεκόταν στὴ μέση τοῦ δρόμου;...

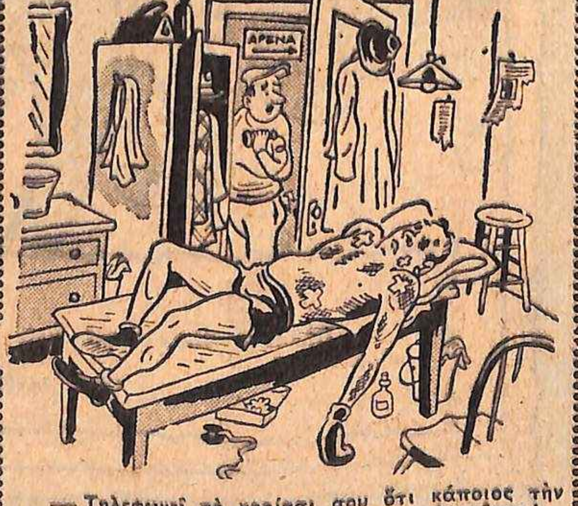

— Τηλεφωνεῖ τὸ κορίτσι σου ὅτι κάποιος τὴν ἐνοχλεῖ καὶ λέει νὰ πᾶς νὰ τοῦ σπάσης τὰ μοῦτρα!...

ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΣΕΪΖ

Ἡ τρελλὴ μετὰ ἑκατομμύρια

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μάγκαρθ εἰδοποιεῖ ἀμέσως τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ πιστεύουν ὅτι οἱ Σούλλιβαν εἶνε φανταστικὰ πρόσωπα! Οἱ Σούλλιβαν προχωροῦν ἀποφασισμένοι πρὸς τὴν ἔπαυλι. Σκοτώνουν τοὺς ἀστυνομικοὺς τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ σωριάζουν ἀναίσθητο τὸ Μάγκαρθ μ' ἕνα χτύπημα στὸ κεφάλι. Ἡ Κάρολ ἀγκαλιάζει τὸ Στέβ, γεμάτη ἀγωνία... Στὸ μεταξὺ τηλεφωνεῖ στὴν ἔπαυλι ὁ σερίφης, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀπαντοῦν γιατὶ οἱ Σούλλιβαν ἔχουν κόψει τὰ τηλεφωνικὰ σύρματα. Κατόπιν αὐτοῦ οἱ ἀστυνομικοὶ πηδοῦν ἀνήσυχοι στὸ αὐτοκίνητό τους καὶ τρέχουν στὴν ἔπαυλι.

12ον

— Ἔ, πρόσεχε λοιπόν! τοῦ φώναξε ὁ Κάμπ. Δὲν ἐννοῶ νὰ μὲ γκρεμοτσακίσης!

— Κι' ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ πάθη τίποτα ἡ μὶς Μπάνιγκ! ἀπάντησε ὁ Λόφτυ, κι' αὔξησε ἀκόμη περισσότερο τὴν ταχύτητα γιὰ νὰ προσπεράση ἕνα καμιόνι. Πρέπει νὰ φτάσουμε γρήγορα... Ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα!

Ὁ Κὰμπ ἁρπάχτηκε ἀπ' τὴν πόρτα, ὅπως ἕνας ναυαγὸς ἀπὸ μιὰ σανίδα.

— Δὲν ἀντέχει αὐτὸ τὸ σαράβαλο, Λόφτυ! τραύλισε. Θὰ διαλυθῆ...

— Τόσο τὸ καλύτερο! Θ' ἀγοράσετε καινούργιο... Πρέπει πάντως νὰ φτάσουμε γρήγορα...

Ὁ Κὰμπ ἔκλεισε τὰ μάτια του, βογγῶντας.

— Θὰ ζεσταθῆ πολὺ τὸ μοτὲρ... εἶπε. Θὰ βράση τὸ ψυγεῖο...

— Ἂς βράση!... Τρέχα λοιπόν, παληοσακαράκα! Τρέχα, ποὺ νὰ πάρη ὁ διάβολος!

★

Τὰ γόνατα τῆς Κὰρλ λύθηκαν ξαφνικά, κι' ἔπεσε βαρειὰ πάνω στὸ κρεββάτι. Τὸ σκοτάδι τῆς φάνηκε ἀκόμη καταθλιπτικώτερο... Τὴν ἴδια στιγμή, δοκίμασε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ μυαλό της φούσκωνε καὶ ξεφούσκωνε ρυθμικά, σὰν ν' ἀνέπνεε. Ἔφερε τὰ χέρια της στὰ μηλίγγια της...

Ὁ Στὲβ τὴν εἶχε ἀφίσει καὶ τραβοῦσε ψαχουλεύοντας πρὸς τὴν πόρτα. Προχωροῦσε ἀργά, πολὺ ἀργά. Κάθε βῆμα του στοίχιζε μιὰ τεραστία προσπάθεια, σὰν νὰ βάδιζε ἐνάντια σὲ μανιασμένη μπόρα...

— Στέβ... μὴ μ' ἀφίνης! βόγγησε ἡ Κάρολ.

Μὰ ἐκεῖνος εἶχε φτάσει πιὰ στὴν πόρτα καὶ τὴν ἄνοιγε...

Ἔξω, στὸ διάδρομο, περίμεναν οἱ Σούλλιβαν. Ὁ Μὰξ ἔριξε τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του πάνω στὸ Στέβ. Ἔμειναν ὅλοι ἀκίνητοι γιὰ μερικὲς στιγμές. Ὕστερα ὁ Μὰξ εἶπε μαλακά:

— Ἅρπα την, Λάρσον!

Μιὰ κόκκινη ἀστραπὴ αὐλάκωσε τὸ σκοτάδι τοῦ διαδρόμου, κι' ἔπειτα ἄλλη, κι' ἄλλη... Οἱ πυροβολισμοὶ τράνταξαν τὰ τζάμια τῶν παραθύρων.

Ὁ Στὲβ προχώρησε ἕνα βῆμα, χτύπησε μὲ τὴ γροθιά του στὰ τυφλὰ καὶ σωριάστηκε ὕστερα κάτω, ἐνῶ ὁ Μὰξ πυροβολοῦσε ἀκόμα.

Μαζὶ μὲ τὸν πρῶτο πυροβολισμό, ἡ Κάρολ ἄκουσε κι' ἕνα ξαφνικὸ «κρὰκ» μέσα στὸ μυαλό της. Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶδε, σὰν σὲ φωτογραφία, ὅλη τὴ σκηνή: τὸ Στὲβ ποὺ ἔπεφτε, τὸ ρεβόλβερ τοῦ Μάξ, τὸ κεφάλι τοῦ Φράνκ, τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ... Ὕστερα ὁ κόσμος ἄλλαξε ὄψι γι' αὐτήν. Ὅλα τῆς φαίνονταν τώρα θολά, μισοσβυσμένα...

Ὁ φόβος χάθηκε, ὅπως πέφτει ἕνας μανδύας. Σηκώθηκε καὶ γλύστρησε πρὸς τοὺς Σούλλιβαν, ποὺ ἔσκυβαν πάνω ἀπ' τὸ πτῶμα τοῦ Στέβ.

Τὸ ἔμπειρο χέρι τοῦ Μὰξ ψαχούλεψε τὸ στῆθος τοῦ θύματός του. Ἔπειτα ἀνασηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Ὁ κέϋ! Δρόμο τώρα.

Ὁ Φρὰνκ ἀνατρίχιασε ἐλαφρά.

— Εἶνε ἡ τελευταία μας «δουλειά», Μάξ! εἶπε. Δὲν ἀνακατεύομαι πιὰ σὲ ἄλλη!

— Δρόμο! ξανάπε ὁ Μάξ, προχωρῶντας πρὸς τὴ σκάλα.

Ἀπ' ἔξω ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἕν' αὐτοκίνητο ποὺ φρενάριζε. Ἔφταναν ὁ σερίφης κι' ὁ Λόφτυ.

— Θὰ βγοῦμε ἀπ' τὸ πίσω μέρος! εἶπε ὁ Μάξ, ἀλλάζοντας διεύθυνσι.

Ἦταν ἕτοιμος ὁ Φρὰνκ νὰ τὸν ἀκολουθήση, ὅταν ἕνα ἀόρατο χέρι τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο. Πάνω στὴν παραζάλη του, νόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς εἶχε ζωντανέψει ὁ Λάρσον, καὶ πάγωσε ἀπ' τὴ φρίκη!

Γύρισε, κύτταξε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ δῆ τίποτε, μέσα στὸ σκοτάδι. Ἄκουσε ὡστόσο κοντά του μιὰ ἀναπνοή... καὶ τὰ δάχτυλα ποὺ τοὔσφιγγαν τὸ μπράτσο χώθηκαν στὶς σάρκες του.

— Μάξ!... οὔρλιασε, πανικόβλητος.

Ἔσκυψε καὶ χτύπησε μὲ τὴ γροθιά του ὁλόγυρά του, στὴν τύχη. Ἔχασε τὴν ἰσορροπία του... Τὰ δάχτυλα τῆς Κάρολ ἄγγιζαν τὸ πρόσωπό του, γρήγορα κι' ἐλαφρά... σὰν πνοὴ ἀέρος, ἢ καλύτερα σὰν ἕνα δίχτυ ἀράχνης...

Ὁ Φρὰνκ ἀποτραβήχτηκε ἕνα βῆμα, τρέμοντας σύγκορμος...

— Ἔλα λοιπόν! τοῦ φώναξε μ' ἀνυπομονησία ὁ Μάξ.

— Κάποιος εἶν' ἐδῶ... τραύλισε ὁ Φράνκ.

— Ἔλα λοιπόν, ἠλίθιε! εἶπε ξερὰ ὁ Μάξ.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Φρὰνκ ἔμπηξε ἕνα φριχτὸ οὔρλιασμα. Ἀκόμη κι' ὁ ἀσυγκίνητος Μὰξ ἔνοιωσε νὰ λυγίζουν τὰ ἀτσαλένια νεῦρα του κι' ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος, σὰν ἀπολιθωμένος. Αἰσθάνθηκε νὰ περνάη ἀπὸ κοντά του κάτι τι. Καί, μὲ μιὰ ἔνστικτη κίνησι, ρίχτηκε πρὸς τὰ πίσω. Ἕνα χέρι μὲ γαμψὰ νύχια ἄγγιξε τὸ σβέρκο του... Πυροβόλησε τότε, στὰ τυφλά. Ἡ ἐκπυρσοκρότησι ἀντήχησε σ' ὁλόκληρο τὸ σπίτι. Ἄκουσε ἐλαφρὰ βήματα στὴ σκάλα. Ξαναπυροβόλησε ἐξετρελλαμένος ἀπ' τὸν πανικό.

Τοῦ ἀπάντησαν ἄλλοι πυροβολισμοί, ἀπ' τὸ χῶλλ. Εἶχαν ὁρμήσει μέσα στὸ σπίτι ὁ Κὰμπ κι' ὁ Λόφτυ.

Ὁ Μὰξ ἔκανε μεταβολή, σκόνταψε πάνω στὸ Φρὰνκ καὶ τὸν ἅρπαξε. Ἐκεῖνος ξανάρχισε νὰ οὐρλιάζη. Δίχως νὰ διστάση τότε, ὁ Μὰξ τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι μὲ τὴ λαβὴ τοῦ ρεβόλβερ του γιὰ νὰ τὸν ζαλίση. Ὕστερα τὸν φορτώθηκε στὸν ὦμο του κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου.

Ἔφτασε στὸ παράθυρο, ἄφισε τὸ Φρὰνκ νὰ πέση πάνω στὴ χαμηλότερη σκεπὴ καὶ πήδησε κι' αὐτός.

Ὁ Φρὰνκ ἦταν μισολιπόθυμος.

— Στραβώθηκα!... βογγοῦσε. Τὰ μάτια μου... Μοὔβγαλε τὰ μάτια!...

Στ΄

Κάποιο ἀπόγεμα βαρὺ καὶ σκυθρωπό, ἕνα μῆνα μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Στὲβ Λάρσον, ἡ παληὰ Καντιλλὰκ τοῦ Μάγκαρθ σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Βέντας. Ἡ νέα γυναῖκα, ποὺ περίμενε ἀπὸ ὥρα στὸ παράθυρο, ἔτρεξε νὰ ὑποδεχθῆ τὸ ρεπόρτερ στὴ βεράντα.

— Καλημέρα, κοῦκλα μου! φώναξε ἐκεῖνος, σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά του. Ἐπιτέλους, τὰ κανόνισα ὅλα! Μὰ δὲν ἦταν καθόλου εὔκολη δουλειά... πίστεψέ με!

Ἔπιασε ἀγκαζὲ τὴ Βέντα καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὸ σπίτι, ρωτῶντας την συγχρόνως:

— Τί κάνει ἡ Κάρολ;

— Τὰ ἴδια πάντα! ἀπάντησε ἐκείνη τὴ θλίψι. Ἔχει γίνει ἀγνώριστη... Ψυχρή, μακρυνή... Μὲ φοβίζει λίγο!

— Τί κρῖμα! Ὥστε μένει πάντα βυθισμένη στὴ λύπη της, δίχως νὰ κάνη τίποτε;

— Ναί. Δὲν κατορθώνω νὰ τραβήξω τὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τίποτε. Προσπάθησα νὰ τῆς κρύψω τὶς ἐφημερίδες, ἀλλὰ τὶς βρῆκε. Ξέρει τώρα ὅλη τὴν ἱστορία της!... Εἶνε φοβερό, Φίλ! Ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμά τους, κλείστηκε στὴν κάμαρά της, καὶ τὴν ἄκουγα νὰ πηγαινοέρχεται ἐκεῖ μέσα ὧρες ὁλόκληρες!... Τοῦ κάκου προσπάθησα νὰ τὴν καταφέρω νὰ μοῦ ἀνοίξη τὴν καρδιά της. Εἶνε τόσο φανερὴ ἡ ἐπιθυμία της νὰ μείνη μόνη, ὥστε δὲν μοὔκανε καρδιὰ νὰ τὴ βασανίσω, ἐπιμένοντας περισσότερο.

— Ἔπρεπε νὰ τὰ μάθη κάποτε, ἀργὰ ἢ γρήγορα. Κρῖμα μόνο ποὺ τὰ διάβασε στὶς ἐφημερίδες, γραμμένα μ' ἕνα τρόπο ὠμὸ κι' ἀμείλικτο... Τέλος πάντων, ἐγὼ τακτοποίησα τὶς ὑποθέσεις της. Τὰ λεφτά της τῆς ἀνήκουν πιά: κοντὰ 4 ἑκατομμύρια δολλάρια. Ὁ Χάρτμαν τοὺς εἶχε βάλει χέρι γιὰ καλά, μὰ προλάβαμε νὰ γλυτώσουμε τὰ περισσότερα.

— Καμμιὰ εἴδησι ἀπ' αὐτόν;

— Τὄσκασε. Ἤξερε πὼς εἶχαν σωθῆ πιὰ τ' ἀστεῖα, ὅταν ἀρχίσαμε τὶς ἔρευνές μας... Ἡ ἀστυνομία ψάχνει νὰ τὸν βρῆ, μὰ εἶμαι βέβαιος πὼς τώρα

"SOLID"
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ
ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ
ΓΕΩΡ. ΚΟΡΔΩΝΗΣ
ΝΙΚΙΟΥ 6 ΤΗΛΕΦ. 21-852

Μπιρὲς ἱστορίες

Τὸ χαζοπούλι

Ὅταν ὕστερ' ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 21 ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἀθήνα σ' ἕνα καλὸ σπίτι, κοντὰ στὴν Πλάκα, τὸν ἐπισκέπτονταν πολλοὶ καὶ τοῦ ζητοῦσαν διάφορα ρουσφέτια.

Οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας τοῦ Φαναριώτη πολιτικοῦ ἦσαν ἄνθρωποι ποὔχαν περάσει τὴ ζωή τους στὰ βουνά, μὲ τὸ ντουφέκι στὸ χέρι καὶ παραξενεύονταν βλέποντας τὸ Μαυροκορδάτο νὰ φοράη φράγκικα.

Μιὰ μέρα κατέβηκε ἀπ' τὸ Καπανδρίτι ἕνας τσοπάνος μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ἐπισκεφθῆ κι' αὐτὸς τὸν Μαυροκορδάτο καὶ νὰ τοῦ ζητήση κάποιο ρουσφέτι.

Ἦταν πρωῒ ἀκόμα κι' ὁ ὑπηρέτης τοῦ σπιτιοῦ ἔβαλε τὸν τσοπάνο νὰ καθίση στὸν διάδρομο καὶ νὰ περιμένη.

Ὁ χωριάτης κάθισε, ὅταν ἄξαφνα ἄκουσε πίσω του μιὰ φωνή:

— Καλημέρα!... Θὲς καφέ;

— Καλημέρα τῆς ἀφεντιᾶς σου, ἀπάντησε ὁ τσοπάνος, κυττάζοντας σαστισμένος γύρω του, ἔχω πιῆ.

Εἶδε τότε ἕνα κλουβί, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν ἕνα μεγάλο πράσινο πουλί, ποὺ πρώτη φορὰ τὸ ἀντίκρυζε στὴ ζωή του. Ἦταν ἕνας παπαγάλλος, ποὺ ξαναφώναξε σὲ λίγο:

— Θὲς καφέ; Θὲς καφέ;

Τὸ ἴδιο συνέβη ἔξη - ἑφτὰ φορές, ὥσπου ὁ τσοπάνος ἀπηύδησε, φουρκίστηκε κι' ἔφυγε.

Στὸ καφενεῖο κάποιος συχωριανός του τὸν ρώτησε ἂν εἶδε τὸν Μαυροκορδάτο καὶ πὼς τοῦ φάνηκε.

— Ὤχ, ἀδερφέ! ἀπάντησε ὁ Καπανδριώτης, δὲν μᾶς λένε ὅτι ὁ Μαυροκορδάτος εἶνε ἕνα πουλὶ ποὺ μιλάει ἀνθρωπινά, παρὰ ἐπιμένουν ὅτι εἶνε ἕνας ἄνθρωπος μὲ φράγκικα ροῦχα!... Μωρὲ πουλὶ εἶνε σᾶς λέω, καὶ μάλιστα χαζοπούλι!...

που μιλάμε θὰ τὄχη σκάσει γιὰ τὸ ἐξωτερικό... Πηγαίνω ἀπάνω νὰ δῶ τὴν Κάρολ.

— Τώρα ποὺ ἀπέκτησε τὴν ἐλευθερία της καὶ τὰ λεφτά της, ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς σκοπεύει νὰ μᾶς ἀφίση, εἶπε ἡ Βέντα. Ἐλπίζω ὡστόσο νὰ μὴ φύγη ἀμέσως. Δὲν προσπαθεῖς καὶ σὺ νὰ τὴν πείσης νὰ μείνη ἀκόμη λίγο; Δὲν εἶνε σὲ κατάστασι νὰ ζήση μόνη της, δὲν ἔχει σπίτι οὔτε φίλους... Προσπάθησε νὰ τὴν κάνης νὰ τὸ καταλάβη, Φίλ.

— Θὰ βάλω ὅλα μου τὰ δυνατά. Δὲν ἔχω ὅμως πιὰ ἐπιρροὴ ἀπάνω της. Ἄλλωστε μπορεῖ στὸ ἑξῆς νὰ κάνη ὅ,τι τῆς ἀρέσει!

— Προσπάθησε ὁπωσδήποτε. Ἀνησυχῶ τόσο πολὺ στὴ σκέψι πὼς θὰ μείνη ὁλομόναχη, μὲ τόσα λεφτά, καὶ δίχως κανένα κοντά της γιὰ νὰ τὴ συμβουλεύη...

— Θὰ δῶ τί μπορεῖ νὰ γίνη... Τὴν εἶδε ὁ δόκτωρ Κόμπερ;

— Λίγα λεπτὰ μόνο. Ἀνησυχεῖ κάπως γι' αὐτήν, γιατὶ πιστεύει ὅτι τὸ αὐτοκινητιστικό της δυστύχημα τῆς ἔχει προκαλέσει κάποια παραμόρφωσι τοῦ κρανίου. Μὰ αὐτὴ δὲν τὸν ἄφισε νὰ τὴν ἐξετάση... Ἦρθε κι' ὁ δόκτωρ Τράβερ, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐπέτρεψα νὰ τὴν δῆ. Μοῦ εἶπε ὅτι ἀπεκδύεται κάθε εὐθύνης γιὰ ὅ,τι μπορεῖ νὰ συμβῆ ἂν μείνη ἐλεύθερη. Τὸν βεβαίωσα τότε πὼς δὲν τὴν θεωρῶ ἐπικίνδυνη... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως πὼς ἔχει γίνει λίγο παράξενη... Δὲν μοῦ φαίνεται πιὰ ἡ ἴδια!

— Θ' ἀνεβῶ νὰ τὴν ἰδῶ.

Ἡ Κάρολ καθόταν κοντὰ στὸ παράθυρο, στὴ μεγάλη κι' ὡραία καμαρά της. Δὲν ἐγύρισε κὰν τὸ κεφάλι της, ὅταν μπῆκε ὁ Φίλ. Εἶχε πάνω της μιὰ παγωμένη ἠρεμία, ποὔφερνε κακοδιαθεσία στὸ Μάγκαρθ.

Ὁ ρεπόρτερ τράβηξε μιὰ καρέκλα, κάθησε κοντά της καὶ τῆς εἶπε, μὲ προσποιητὸ κέφι :

— Ἔχω εὐχάριστες εἰδήσεις γιὰ σᾶς, Κάρολ. Εἶσθε πλούσια τώρα!

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του τὴν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήση ἐλαφρὰ καὶ νὰ γυρίση πρὸς τὸ μέρος του. Τὰ μεγάλα πράσινα μάτια της καρφώθηκαν μηχανικὰ στὰ δικά του.

— Δὲν σᾶς εἶχα ἀκούσει ποὺ μπήκατε, εἶπε μὲ φωνὴ ξερὴ καὶ μονότονη. Μιλήσατε γιὰ εὐχάριστες εἰδήσεις;...

Ὁ Μάγκαρθ τῆς ἔρριξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιά. Ἡ παγωμένη ἀκινησία τοῦ χλωμοῦ προσώπου της, τὰ ἄδειανὰ καὶ ψυχρὰ μάτια της, τοῦ προκαλοῦσαν ἔκπληξι κι' ἀνησυχία.

— Ναί, πολὺ εὐχάριστες εἰδήσεις... ἀπάντησε. Τὰ χρήματα εἶνε πιὰ στ' ὄνομά σας. Ἔχω δῶ ὅλα τὰ σχετικὰ χαρτιά. Θέλετε νὰ τοὺς ρίξετε μιὰ ματιά;

Ἐκείνη κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Ὄχι, ὄχι... ἀπάντησε. Λένε λοιπὸν πὼς εἶμαι πλούσια; Πόσα ἔχω δηλαδή;

—Τέσσερα ἑκατομμύρια δολλάρια... μιὰ γερὴ περιουσία!

Ἡ Κάρολ ἔσφιξε τὰ χείλη της, σταύρωσε τὰ λεπτά της δάχτυλα καὶ κύτταξε πρὸς τὸ παράθυρο. Ἡ ματιά της ἦταν γεμάτη θλῖψι καὶ πικρία. Ἔμεινε ἔτσι, ἀκίνητη κι' ἀμίλητη, ὡς ὅτου ὁ Μάγκαρθ τὴ ρώτησε μαλακά :

— Λοιπόν, εἴσαστε εὐχαριστημένη;

— Διάβασα ὅσα γράφουν γιὰ μένα οἱ ἐφημερίδες, δήλωσε ἐκείνη ἀπότομα. Δὲν εἶνε πολὺ κολακευτικά...

— Ὤ, μὰ μὴν πιστεύετε τὶς ἐφημερίδες!... ἄρχισε ὁ ρεπόρτερ.

Ἀλλὰ ἡ Κάρολ τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία καὶ συνέχισε, κυττάζοντας πάντα πρὸς τὸ παράθυρο :

— Ἔμαθα πολλὰ πράγματα γιὰ μένα... Εἶμαι τρελλή! Δὲν τὄξερα αὐτό... Εἶμαι ἀκόμη ἡ κόρη ἑνὸς ἔκφυλου, ἑνὸς ἐγκληματικοῦ τύπου. Ἔμεινα κλεισμένη τρία χρόνια σ' ἕνα φρενοκομεῖο. Κι' ἂν δὲν μ' εὐνοοῦσε ἡ νομοθεσία αὐτῆς τῆς Πολιτείας, θὰ βρισκόμουν ἀκόμη ἐκεῖ μέσα... Εἶμαι ἐπικίνδυνη... Μ' ἔχουν βαφτίσει «κοκκινομάλλα ποὺ σκοτώνει»... Μιλᾶνε γιὰ τὴν ἀγάπη μου γιὰ τὸ Στέβ... λένε πώς, ἂν ἔζοῦσε, δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ τὸν παντρευτῶ... Καὶ βάζουν γιὰ τίτλο αὐτῆς τῆς ἱστορίας : «Ὁ τραγικὸς ἔρως μιᾶς τρελλῆς»!...

Σταμάτησε καὶ δάγκωσε νευρικὰ τὰ χείλη της.

— Κάρολ, σᾶς ἐξορκίζω, μὴ βασανίζεσθε ἔτσι! τῆς εἶπε ὁ Φίλ.

— Μοῦ μιλήσατε γιὰ καλὲς εἰδήσεις... μοὔπατε πὼς ἔχω περιουσία 4 ἑκατομμύρια δολλάρια. Καὶ μὲ ρωτᾶτε ἂν αὐτὸ μ' εὐχαριστῆ... Πῶς, πῶς! Μ' ἐνθουσιάζει!...

Καὶ ἡ Κάρολ γέλασε, μ' ἕνα γέλιο τόσο πικρό, ὥστε ὁ Μάγκαρθ ἀνατρίχιασε.

— Πρέπει νὰ προσπαθήσετε νὰ συνέλθετε! τῆς εἶπε ἀποφασιστικά. Νὰ καταλάβετε ὅτι ἡ Βέντα κι' ἐγὼ θέλουμε πολὺ νὰ σᾶς βοηθήσουμε...

Ἐκείνη γύρισε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ ἅρπαξε τὸ χέρι.

— Δὲν φοβᾶσθε μὴ σᾶς κάνω κακό; ρώτησε. Κι' ὅμως μὲ λένε ἐπικίνδυνη... σὰν τὸν πατέρα μου... Ἔτσι γράφουν οἱ ἐφημερίδες...

— Λογικευθῆτε, Κάρολ! Τί ἔχετε νὰ κερδίσετε μὲ τὸ νὰ ταράζεσθε ἔτσι;

Ἡ νέα γυναῖκα ἀνατρίχιασε ἐλαφρά.

— Νὰ μὲ βοηθήσετε... μουρμούρισε. Πῶς θὰ μπορούσατε νὰ μὲ βοηθήσετε; Τί μπορεῖτε νὰ κάνετε, μ' αὐτὴ τὴν κληρονομικότητα ποὺ μὲ βαραίνει;... Ὄχι, ὄχι, μὴ λέτε τίποτε! Ξέρω πὼς ἐπιθυμεῖτε εἰλικρινῶς νὰ μοῦ δείξετε καλωσύνη. Σᾶς εὐγνωμονῶ καὶ τοὺς δυό σας. Μὰ τώρα...

Σταμάτησε καὶ τὸν κύτταξε μὲ μάτια μισόκλειστα. Ἡ γαλήνη της ἔκρυβε μιὰ ἀπειλὴ ποὔκανε τὸ Μάγκαρθ ν' ἀνασκιρτήση.

— Τώρα ἔχω ἀνάγκη νὰ μείνω μόνη! συμπλήρωσε. Ἴσως νᾶμαι πραγματικὰ ἐπικίνδυνη... Πιστεύετε πὼς μπορεῖ ν' ἀπειλήσω τὴ ζωή σας;

— Μὰ αὐτὸ εἶνε ἐξωφρενικό, εἶπε ζωηρὰ ὁ ρεπόρτερ. Μένετε μαζί μας περισσότερο ἀπὸ ἕνα μῆνα...

— Ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασί μου, τὸν διέκοψε ἡ Κάρολ. Φεύγω αὔριο. Προηγουμένως ὅμως, ἔχω νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ κάμετε μερικὰ πράγματα...

— Σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὴ φύγετε!... τουλάχιστον τώρα ἀμέσως! ἐπέμεινε ὁ Μάγκαρθ. Εἴσαστε ἀκόμη ἀναστατωμένη... ἀπ' τὸ δυστύχημα!

Ἡ Κάρολ ἔκαμε μιὰ χειρονομία ἀνυπομονησίας, θυμοῦ σχεδόν. Ἡ δεξιὰ ἄκρη τοῦ στόματός της ἄρχισε νὰ τρέμη...

— Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ ἀλλάξη τὰ σχέδιά μου! εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή. Ἕνα ὁλόκληρο μῆνα τώρα τὰ καταστρώνω... Θἄφευγα γρηγορώτερα, ἂν εἶχα λεφτά. Τώρα ὅμως εἶμαι πιὰ ἕτοιμη.

Ὁ Μάγκαρθ κατάλαβε πὼς ἦταν ἀνώφελη κάθε κουβέντα : Ἡ ἀπόφασι τῆς Κάρολ ἦταν ἀμετάκλητη. Κι' ὅσο τὴν κύτταζε, σκεπτόταν πὼς εἶχε ἴσως κάποιο δίκηο ὁ δόκτωρ Τράβερ, ποὺ τὴν θεωροῦσε ἐπικίνδυνη...

— Μὰ ποῦ σκέπτεσθε νὰ πᾶτε; τὴ ρώτησε. Δὲν ἔχετε φίλους ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Βέντα καὶ μένα. Δὲν ἔχετε σπίτι, οἰκογένεια. Δὲν μπορεῖτε νὰ φύγετε ἔτσι, στὴν τύχη...

Ἡ Κάρολ ξανάκανε τὴν ἴδια χειρονομία ἀνυπομονησίας καὶ θυμοῦ.

— Μὴ χάνετε τὸν καιρό σας! εἶπε. Θέλετε ν' ἀναλάβετε τὶς ὑποθέσεις μου; Δὲν ξέρω ἐγὼ ἀπὸ χρηματικὰ ζητήματα, οὔτε κι' ἔχω διάθεσι νὰ μάθω... Θὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸ συμβολαιογράφο μου. Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον ποὺ νὰ μὲ ἀντιπροσωπεύη καὶ νὰ φροντίζη γιὰ τὴν περιουσία μου. Ὁ παπποῦς μου ἦταν μέτοχος σὲ διάφορες ἐπιχειρήσεις, κι' ἔχω κληρονομήσει τὸ μερίδιό του... Θέλετε νὰ τ' ἀναλάβετε, ὅλ' αὐτά;

Ὁ Μάγκαρθ εἶχε σαστίσει.

— Θὰ κάμω πολὺ εὐχαρίστως ὅ,τι μπορέσω... εἶπε. Οἱ δουλειές μου ὅμως...

— Μὰ θὰ πληρώνεσθε καλά. Θὰ κανονίσω τὸ ζήτημα μὲ τὸ συμβολαιογράφο μου... πρόσθεσε ἡ Κάρολ, μὲ τὴν ἴδια ψυχρὴ κι' ἀπρόσωπη φωνή. Θὰ ἐγκαταλείψετε τὴ δημοσιογραφία, θὰ παντρευτῆτε τὴ Βέντα. Δὲν τὸ θέλετε πολύ;

— Ναί, βέβαια!... ἀπάντησε ὁ Μάγκαρθ μὲ κάποια ἀμηχανία.

— Θὰ δῆτε λοιπὸν τὸ συμβολαιογράφο μου; Θὰ τὰ κανονίσετε μαζί του;

Ὁ Φὶλ δίστασε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα εἶπε :

— Σύμφωνοι! Μὰ τί σκοπεύετε νὰ κάμετε ἐσεῖς;

— Πότε θὰ μπορέσω νὰ πάρω χρήματα; ρώτησε ἀπότομα ἡ κοπέλλα, κάνοντας πὼς δὲν εἶχε ἀκούσει τὴν τελευταία ἐρώτησι τοῦ Μάγκαρθ.

— Ὅταν θέλετε... Καὶ τώρα ἀμέσως!

— Ναί, τώρα ἀμέσως. Χρειάζομαι 2 χιλιάδες δολλάρια. Θάθελα ἀκόμη νὰ κανονίσετε ὥστε νὰ μπορῶ νὰ ἀποσύρω χρήματα ἀπὸ ὁποιαδήποτε Τράπεζα, σ' ὅποιο μέρος τῆς Ἀμερικῆς κι' ἂν βρίσκωμαι. Ἐπίσης νὰ μοῦ ἀγοράστε ἕν' αὐτοκίνητο καὶ νὰ ἑτοιμᾶστε ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα χαρτιὰ ἐξουσιοδοτήσεώς σας γιὰ τὶς ὑποθέσεις μου. Θὰ φύγω αὔριο πρωΐ.

— Δὲν περιμένετε ἀκόμη λίγο; πρότεινε ὁ Μάγκαρθ. Θἄσαστε ὁλομόναχη...

Τὰ μάγουλα τῆς Κάρολ βάφηκαν κόκκινα.

— Σᾶς παρακαλῶ, εἶπε πιὸ ἔντονα, κάμετε ὅ,τι σᾶς ζητάω, ἀλλοιῶς θ' ἀπευθυνθῶ σὲ ἄλλον... Εἶνε δική μου δουλειὰ τὸ ποῦ θὰ πάω καὶ τί θὰ κάνω!

Ὁ Μάγκαρθ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ σηκώθηκε.

— Ὅπως θέλετε... εἶπε. Θὰ φροντίσω ἀμέσως...

Ἡ Κάρολ ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του. Ἡ ματιά της μαλάκωσε μιὰ στιγμή.

— Εἴσαστε πολὺ καλός, εἶπε σιγανά. Μὴ μὲ νομίζετε γιὰ ἀχάριστη. Δὲν ξέρω τί θὰ γινόμουν, δίχως ἐσᾶς καὶ τὴ Βέντα. Εὔχομαι ὁλόψυχα νὰ εὐτυχήσετε κι' οἱ δυό σας.

— Καλά, καλά... μουρμούρισε ὁ Μάγκαρθ, χαμογελῶντας μὲ κόπο. Ξέρετε τὰ αἰσθήματά μας γιὰ σᾶς... Θάθελα ὅμως νὰ σᾶς δοθῆ καιρὸς νὰ σκεφθῆτε. Ἡ Βέντα κι' ἐγὼ θἄμαστε εὐτυχισμένοι, ἂν μένατε μαζί μας. Δὲν ξέρω τὰ σχέδιά σας, μὰ ἔχω ἕνα κάποιο προαίσθημα πὼς δὲν θὰ βγοῦνε σὲ καλό...

— Εἶμαι ἀποφασισμένη, εἶπε ἥσυχα ἡ Κάρολ. Ἀφῖστε με τώρα, σᾶς παρακαλῶ. Θἄχετε τὴν καλωσύνη νὰ προειδοποιήσετε τὴ Βέντα ὅτι φεύγω αὔριο τὸ πρωΐ; Ἀπόψε δὲν θέλω νὰ δῶ κανένα.

Ὁ Μάγκαρθ κατέβαλε μιὰ ὕστατη προσπάθεια :

— Δὲν θέλετε νὰ ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα Κάρολ; ρώτησε. Θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ σᾶς βοηθήσω... Γιατὶ ἐπιμένετε τόσο νὰ φύγετε μόνη, ἐνῶ ἔχετε δυὸ φίλους ἕτοιμους νὰ κάνουν τὸ κάθε τι γιὰ σᾶς; Πέστε μου τί θέλετε κι' ἐγὼ θὰ σᾶς βοηθήσω.

Ἀλλὰ ἡ Κάρολ κούνησε τὸ κεφάλι της κι' ἀπάντησε :

— Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήση. Μόνο ἐγὼ μπορῶ νὰ κάμω αὐτὸ ποὺ σχεδιάζω... Ἀφῖστε με τώρα, σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ Μάγκαρθ ἀναγκάσθηκε νὰ παραδεχθῆ τὴν ἧττα του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἡ Κάρολ ξανακάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἔμεινε ἀκίνητη ἀρκετὴ ὥρα, σφίγγοντας τὰ μελίγγια της μὲ τὰ παγωμένα χέρια της.

— Ὅπου κι' ἂν εἶσαι, ἀγαπημένε μου Στέβ, μὴ μὲ ξεχνᾶς! μουρμούρισε. Ἀγάπα με!... Εἶμαι τόσο μόνη, φοβᾶμαι τόσο πολύ!... Μὰ θὰ τοὺς ξαναβρῶ... Δὲν μποροῦν νὰ μοῦ ξεφύγουν. Θὰ πληρώσουν γιὰ ὅ,τι ἔκαμαν. Θὰ φανῶ ἄγρια, σκληρή, ὅσο φάνηκαν κι' ἐκεῖνοι σὲ σένα! Ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου στὸ ἑξῆς θἆνε ἡ ἐκδίκησι!

Ἔμεινε γιὰ πολὺ ἀκόμη ἔτσι, ἀκουμπισμένη στὸ παράθυρο. Σιγὰ-σιγά, λιγόστευε τὸ χλωμὸ φθινοπωρινὸ φῶς. Κι' ἄρχισε νὰ πέφτη ἡ βροχὴ ποὺ προετοιμαζόταν ἀπ' τ' ἀπόγεμα...

★

Ἔβρεχε ἀκόμη καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Βαρειὰ μολυβένια σύννεφα σχημάτιζαν χαμηλὰ ἕνα κύκλο ποὺ σκοτείνιαζε τὴν ἡμέρα ἀπ' τὴ μέση τοῦ ἀπογέματος.

Ἕνα αὐτοκίνητο Κράϊσλερ, μὲ τὰ φτερά του λασπωμένα, προχωροῦσε στὸ μικρὸ ἀνηφορικὸ δρόμο, πρὸς τὸ παληὸ σπίτι, ὅπου κατοικοῦσε πρόσφατα ἀκόμη ὁ Τὲξ Σέριλ. Ἡ Κάρολ καθόταν στὸ βολάν.

Σταμάτησε μπροστὰ στὴν ἐρειπωμένη πόρτα καὶ κατέβηκε ἀπ' τ' αὐτοκίνητο. Κύτταξε μιὰ στιγμὴ τὸ σκοτεινὸ σπίτι, ποὺ δὲν ἔδειχνε κανένα ἴχνος ζωῆς.

Ἡ βροχὴ στάλαζε ἀπ' τὶς ὑδρορρόες στὴν ξύλινη σκάλα, μ' ἕνα πένθιμο καὶ μονότονο θόρυβο.

Ἡ Κάρολ ἀναρωτήθηκε ἂν κατοικοῦσε ἀκόμη κανεὶς σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ἀνέβηκε τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα, δοκίμασε ν' ἀνοίξη τὴν ἐξώπορτα καὶ τὴ βρῆκε κλειδωμένη. Χτύπησε ἐπανειλημμένως μὲ τὴ γροθιά της καὶ περίμενε.

Τέλος, ἄκουσε ἀπὸ μέσα ἐλαφρὲς πατημασιές. Ξαναχτύπησε τότε. Μέσ' ἀπ' τὴ σχισμὴ τοῦ γραμματοκιβωτίου ἀκούστηκε, ἀδύνατη, ἡ φωνὴ τῆς μὶς Λόλυ :

— Ποιὸς εἶνε;

— Ἡ Κάρολ Σοῦφολντ. Θἄθελα νὰ σᾶς μιλήσω...

Ἡ πόρτα μισάνοιξε, ὅσο τὸ ἐπέτρεπε μιὰ ἁλυσσίδα ἀσφαλείας ποὺ τὴ συγκρατοῦσε ἀπὸ μέσα.

— Γιατὶ ξανάρθατε; ρώτησε ἡ μὶς Λόλυ, δίχως νὰ φαίνεται.

— Πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω! ξανᾶπε ἡ Κάρολ.

— Μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ μπῆτε... Θέλω νὰ μ' ἀφήσουν μόνη!...

— Μὲ βοηθήσατε τόσο. Ἔλπιζα πὼς θὰ μὲ βοηθούσατε ἀκόμη... Ψάχνω νὰ βρῶ τοὺς Σούλλιβαν!

— Τί τοὺς θέλετε; ρώτησε ἡ μὶς Λόλλυ μὲ σφιγμένα δόντια. Κι' αὐτοὶ ψάχνουν γιὰ σᾶς... Ἀφῖστε τους ἥσυχους!

— Σκότωσαν τὸν ἀγαπημένο μου! εἶπε ἡ Κάρολ, μὲ τὴν τραχειὰ καὶ ἄχρωμη φωνή της. Πῶς μπορῶ λοιπὸν νὰ τοὺς ἀφίσω ἥσυχους;...

— Ἄ, θέλετε νὰ ἐκδικηθῆτε;

— Θέλω νὰ τοὺς ξαναβρῶ.

Ἡ ἁλυσσίδα τραβήχτηκε κι' ἡ πόρτα ἄνοιξε.

— Ἐλᾶτε μέσα, εἶπε ἡ μὶς Λόλλυ ἀπ' τὸ σκοτεινὸ χώλλ. Εἶμαι τώρα μόνη ἐδῶ. Ὁ Σέριλ ἔφυγε, ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ σᾶς.

Ἡ Κάρολ τὴν ἀκολούθησε ὡς ἕνα δωμάτιο, στὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ.

Μιὰ λάμπα ἔκαιγε πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Τὸ δωμάτιο ἦταν τόσο παραγεμισμένο μὲ παληὰ ἔπιπλα, ὥστε δύσκολα μποροῦσε κανεὶς νὰ κινηθῆ χωρὶς νὰ σκοντάψη ἀπάνω τους.

Ἡ μὶς Λόλλυ ἔμεινε στὴ σκιά. Μὰ ἡ Κάρολ διέκρινε τὰ μεγάλα μάτια της καρφωμένα πάνω της, μὲ μιὰν ἔκφρασι τραγική. Φοροῦσε γύρω ἀπ' τὸ λαιμό της μιὰν ἄσπρη σάρπα ποὺ τῆς ἔκρυβε τὴ γενειάδα.

— Καθῆστε, εἶπε στὴν ἐπισκέπτρια. Ὥστε λοιπὸν ψάχνετε νὰ τοὺς βρῆτε; Τὸ ἴδιο θἄκανα κι' ἐγώ, ἂν ἤμουν πιὸ νέα!

Ἡ Κάρολ ἔβγαλε τὸ μικρὸ καπελλάκι της καὶ τίναξε τὰ μαλλιά της.

— Ξέρετε ποῦ ἔχουν πάει; ρώτησε.

— Μὰ τί θὰ μπορούσατε νὰ τοὺς κάνετε, ἂν τοὺς ξαναβρῆτε; ρώτησε ἡ μὶς Λόλλυ μ' ἀπελπισμένο τόνο. Τί θὰ μποροῦσα κι' ἐγὼ νὰ τοὺς κάνω; Εἶνε τόσο πονηροί, γρήγοροι

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΜΟΔΕΣ
ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ
ΔΙΠΛ)ΧΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΑΚΑΔΗΜΙΩΝ
ΚΥΡΙΑΡΧΕΙ ΠΑΝΤΟΥ τὸ πρωτοπόρον ΣΥΣΤΗΜΑ ἐφαρμογῆς ποὺ κατήργησεν τὶς κοῦκλες καὶ τὶς πρόβες.
Δεχόμεθα καὶ ἐσωτερικάς. ΑΘΗΝΑΙ: Ὑπερείδου 3 (Σύνταγμα), τηλ. 32 - 316. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου 73. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πρίγκηπος Νικολάου 32, τηλ. 2006.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ν. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΙΟΛΟΥ 59 & ΒΥΣΣΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΑΥΛΙΔΟΥ 3ος
ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΜΕ ΧΑΡΤΑΚΙΑ
ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ
Ὁ γνωστός σας κομμωτὴς Δανιὴλ θὰ κάνη καθημερινῶς 10½—11 πλὴν Σαββάτου καὶ ἐπὶ ἕνα μῆνα μίαν περμανὰντ μὲ χονδρὲς μποῦκλες ΔΩΡΕΑΝ κατόπιν κληρώσεως μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὥραν πρὸς διάδοσιν τῆς νέας του ἐφευρέσεως.
Ἐπωφεληθῆτε τῆς εὐκαιρίας μιᾶς δωρεὰν περμανάντ.
ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΔΑΝΙΗΛ
Ὁδὸς Πειραιῶς 25, Ἀθῆναι. Τηλέφωνον 55-517.

ΑΙΟΛΟΥ 54
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΕΙΔΗ ΠΡΟΙΚΟΣ
Στὸ «ΦΘΗΝΟ ΥΠΟΓΕΙΟ»
Αἰόλου 54
ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Ἐλπὶς Παυλάτου
Βραβεῖον Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, ὁδὸς Κρήτης 6 (πάροδος Λιοσίων πλατεία Βάθης). Δέχεται καθ' ἑκάστην. Τηλέφωνον 52 - 869.

ΓΚΡΕΚΑ
Πλένετε καὶ σεῖς τὰ δόντια σας μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ λέει ἡ διάσημος ἠθοποιὸς ΜΑΙΡΥΛΙΝ ΜΑΞΓΟΥΕΛ

★ Καθαρίζει καλλίτερα
★ Προλαμβάνει τὴν καταστροφὴν τῶν
★ Δροσίζει τὸ στόμα
★
KOLYNOS DENTAL CREAM
Γεν. Ἀντ. Α^οι ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ - ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ
«ΣΙΑΜΑΤΗΣ»
Ἐνδυμασιῶν, Καπαρντινῶν, Παλτῶν, σχίσιμο, κάψιμο, ψάγωμα, σκοροφάγωμα, ἐφθαρμένοι καβάλλοι, διορθώματα. Διομείας 5, (πάροδος ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ & ΕΡΜΟΥ)

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ καὶ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Ἀρίστης Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ. Πανεπιστημίου 61. 1ος ὄροφος, παραπλεύρως κινηματογράφου «Μοντιάλ» Τηλ. 28-407

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Ἡ πρώτη ἐπίσκεψις δωρεάν. Μὲ τελειότατα μηχανήματα βραχέων κυμάτων. ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ Δέρματος — προσώπου, πανάδων, ρυτίδων, φακίδων καὶ πτώσεως τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς μὲ ἀκτίνας ultra - Violet ὑπὸ τοῦ Αἰσθητικοῦ δερματολόγου Ἰατροῦ ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ. Ὁδὸς Νίκης 13. Τηλ. 29-548.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ
Μὲ ἱκανοποίησιν καὶ ὑπερηφάνειαν προσφέρομεν τὴν τελειοτάτην μηχανὴν μανταρίσματος καλτσῶν VELOX.
Τὰ μεγαλύτερα ἐργοστάσια τῆς Ἀμερικῆς κατασκευῆς καλτσῶν BERKSHIRE, MOJUD, GOTHAM, BURLINCTON, CHADBURN, NATIONAL HOSIERY MILLS κ.λ.π. κ.λ.π. μεταχειρίζονται ἐπιτυχῶς τὴν μηχανὴν VELOX.

ΟΥΔΕΝ ΙΧΝΟΣ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ
Ζητήσατε νὰ σᾶς δώσωμεν τὰς διευθύνσεις τῶν πελατῶν μας ποὺ τὰς μεταχειρίζονται ἐπιτυχῶς.
ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ἐξασφαλισμένα διὰ 10 ἔτη.
ΑΜΕΣΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ
ΘΩΜΑΣ ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΙΚΗΣ 46. Τηλ. 22-711. ΑΘΗΝΑΙ

ΓΚΡΕΚΑ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΜΕ "ΦΥΣΙΚΟ ΚΑΘΑΡΟ ΜΕΤΑΞΙ"
Linnia
★ΠΟΥΔΡΑ ★ΚΡΕΜΑ ★ΚΡΑΓΙΟΝ ★ΡΟΥΖ
Η ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΞΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ
ΓΚΡΕΚΑ

ΚΑΛΜΟΛ
Προϊὸν τῆς: FAREL
"FAREL" ΒΙΟΜ. ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝ ΠΡΟΙΟΝΤΩΝ
ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ & Σια

ΚΟΠΤΙΚΗ — ΡΑΠΤΙΚΗ
μὲ νέα μέθοδο
ΕΛ. ΖΙΩΓΑ
Πετράκη 26 (Μητροπόλις)
Τηλέφωνον 33 - 643.
Πλήρες Οἰκοτροφεῖον.
Παραρτήματα :
Χανιὰ (Τσουδερῶν 35).
Ἰωάννινα (Μπότσαρη 14).

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ: «Μαρίνα»

(Πλατεία Ψυρρῆ) ΑΙΣΩΠΟΥ 9. ΤΗΛ: 32091

Αἱ μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου ἐγγραφόμεναι μαθήτριαι, θὰ πληρώνουν τὰ μισὰ δίδακτρα. Λειτουργεῖ καὶ ΑΤΕΛΙΕ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τῶν κυριῶν ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗ καὶ ΔΟΥΦΕΞΗ.

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
PARIS ΦΑΙΔΡΑΣ
Ἀντιπροσωπεία Παρισινῶν Σχολῶν NAPOLITANO
ΔΙΠΛΩΜ. ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΣΤΑΔΙΟΥ 56 Ἀθῆναι
ΑΛΙΠΕΔΟΥ 4 Πειραιεύς

ΑΠΟ ΧΕΙΛΗ ΣΕ ΧΕΙΛΗ ΓΥΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

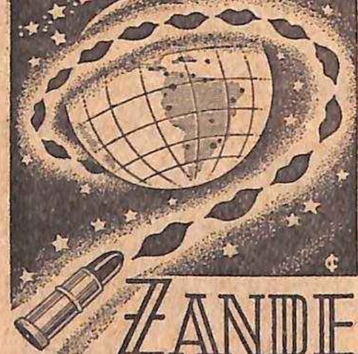

ZANDE
ΚΡΑΓΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ: ΗΛ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 18 - ΤΗΛ. 24.362

Ἡ πολυετὴς πεῖρα μας στὴν ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ εἶναι ἡ καλλιτέρα διαπίστωσις διὰ τὴν ταχεῖαν καὶ τελεία ἐκμάθησι ὅσο καὶ διὰ τὸ λεπτὸ γοῦστο ποὺ θὰ ἀποκτήσετε.

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ
Χ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ (ΠΡΩΗΝ ΒΟΥΛΗΣ) τηλ. 23.662

καὶ δυνατοί! Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλη μαζί τους...

Ἡ Κάρολ γύρισε καὶ τὴν κύτταξε. Κι' ἡ μὶς Λόλλυ σάστισε μὲ τὴ σκληρὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου της καὶ τὴν παγωμένη θλῖψι τῶν ματιῶν της.

— Θὰ πληρώσουν, ὅσο κι' ἂν εἶνε πονηροί, γρήγοροι, δυνατοί! εἶπε. Θὰ ἐκδικηθῶ, κι' ἂν ἀκόμα χρειαστῆ ν' ἀφιερώσω γι' αὐτὸ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα χρόνια μου. Αὐτὸ εἶνε τὸ μοναδικὸ ἐνδιαφέρον ποὺ βρίσκω πιὰ στὴ ζωή!

Ἡ μὶς Λόλλυ κούνησε τὸ κεφάλι της. Ὕστερα ἔφερε τὰ χέρια της στὴ σάρπα ποὺ φοροῦσε στὸ λαιμό της. Δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια της.

— Κι' ἐγὼ τοὺς μισῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχή! μουρμούρισε. Ὁ Μὰξ... μοὔκοψε τὰ γένεια μου!

Ἡ Κάρολ δὲν ἄλλαξε καθόλου ἔκφρασι. Ρώτησε μόνον, ἁπλᾶ:

— Γιατὶ τὄκανε, αὐτό;

— Ἐπειδὴ σᾶς ἄφισα νὰ φύγετε... Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὲ σκοτώση! Εἶμαι μιὰ γρηά, ἄχρηστη... Μὰ ἀγαποῦσα τὰ γένεια μου! Τὰ εἶχα πάντα, σ' ὅλη μου τὴ ζωή...

— Διηγηθῆτε μου τί ἀκριβῶς συνέβη.

Ἡ μὶς Λόλλυ διώρθωσε καλλίτερα τὴ σάρπα γύρω στὸ λαιμό της. Ἅπλωσε ὕστερα τὸ χέρι της στὴν Κάρολ, μὰ ἐκείνη ἀποτραβήχτηκε λίγο μένοντας πάντα ψυχρή.

— Διηγηθῆτε μου... ξανᾶπε.

— Ξανάρθαν ἐδῶ, δυὸ μέρες ἀφοῦ εἴχατε φύγει. Ὁ Φρὰνκ ἔμεινε στ' αὐτοκίνητο. Ὁ Μὰξ μπῆκε στὸ σπίτι... Ἤμουν λίγο τρομαγμένη. Κάθησα ὡστόσο ἐκεῖ ποὺ κάθεσθε τώρα καὶ σεῖς, περιμένοντας νὰ δῶ τί θὰ μοὔκανε.

» Φαινόταν νὰ ξέρη πὼς εἴχατε φύγει, γιατὶ δὲν σᾶς ζήτησε. Ρώτησε μόνο γιὰ τὸ Σέριλ, κι' ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα πὼς εἶχε φύγει. Στάθηκε τότε μπροστά μου καὶ μὲ κύτταξε λίγη ὥρα. Ὕστερα μὲ ρώτησε γιατὶ δὲν εἶχα φύγει κι' ἐγώ. Τοῦ εἶπα πὼς δὲν εἶχα ποῦ νὰ πάω.

» Μὲ χτύπησε τότε στὸ κεφάλι, καὶ λιποθύμησα... Ὅταν συνῆλθα, ἔπειτα ἀπὸ πολλὴ ὥρα, εἶχαν φύγει κι' οἱ δυό τους. Κι' ὁ Μὰξ μοῦ εἶχε κόψει τὰ γένεια!... Τὰ θυμᾶσθε τί ὥμορφα ποὺ ἦτανε;... Τἄρριξε στὴ φωτιὰ καὶ τἄκαψε! Ὁ δαίμονας... Ἤξερε πὼς τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ μὲ λυπήση πιὸ πολύ!...

— Κι' ὁ Φράνκ; ρώτησε ἡ Κάρολ.

— Εἶχε μείνει μέσ' στ' αὐτοκίνητο. Δὲν ξέρω γιατί... Κι' ὅμως εἶνε σκληρὸς κι' αὐτός, καὶ θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε πολὺ νὰ δῆ κάποιον νὰ ὑποφέρη!

Ἡ Κάρολ χαμογέλασε, μ' ἕνα τρόπο ποὔκανε τὴ μὶς Λόλλυ ν' ἀνατριχιάση.

— Δὲν βγῆκε ἀπ' τ' αὐτοκίνητο γιατὶ εἶνε τυφλός, τῆς ἐξήγησε. Τοὔβγαλα ἐγὼ τὰ μάτια, ὅταν μοῦ σκότωσαν τὸ Στέβ!

Ἡ μὶς Λόλλυ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ νοιώση κάποιο οἶκτο γιὰ τὸ Φράνκ...

— Τυφλός; εἶπε. Αὐτὸ εἶνε φοβερό... δὲν τὸ εὔχομαι σὲ κανένα!

Ἡ Κάρολ ἔκαμε μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας.

— Ποῦ βρίσκονται λοιπόν; ρώτησε μὲ φωνὴ κάπως τραχειά. Πέστε μου, ἂν τὸ ξέρετε, μὴ μὲ χασομερᾶτε! Κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας ποὺ μένω ἐδῶ, αὐτοὶ ἀπομακρύνονται ὁλοένα περισσότερο... Ποῦ βρίσκονται;

Ἡ μὶς Λόλλυ ζάρωσε τρομαγμένη ἀπ' τὴν ἀπειλητικὴ λάμψι τῶν μεγάλων πράσινων ματιῶν τῆς Κάρολ.

— Δὲν ξέρω... ἀπάντησε. Κράταγαν ὅμως ἕνα δωμάτιο, στὸ ἐπάνω πάτωμα, ὅπου φύλαγαν κάτι ἀτομικά τους πράγματα. Τὰ πῆραν ὅλα, ὅταν ἔφυγαν... ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ φωτογραφία ποὺ εἶχε πέσει κάτω ἀπ' τὴν πολυθρόνα. Ἴσως μπορέσετε νὰ βγάλετε κάτι ἀπ' αὐτήν...

— Ποῦ εἶνε; ρώτησε ἡ Κάρολ.

— Ἐδῶ τὴν ἔχω. Τὴν κύτταζα τὴν ὥρα ποὺ χτυπήσατε τὴν πόρτα.

Κι' ἡ μὶς Λόλλυ ἄνοιξε ἕνα συρτάρι, ἔβγαλε μιὰ φωτογραφία καὶ τὴν ἄφισε πάνω στὸ τραπέζι, στὸ φῶς τῆς λάμπας. Ἡ Κάρολ ἔσκυψε νὰ δῆ.

Ἦταν ἡ φωτογραφία μιᾶς νέας μὲ μαῦρα μαλλιά, μὲ χωρίστρα στὴ μέση. Εἶχε πρόσωπο μᾶλλον κοινό, μὲ παχειὰ χείλη καὶ μεγάλα μάτια. Ἐξέπεμπε ἕνα εἶδος μαγνητισμοῦ, μιὰν ἀχαλίνωτη ἡδυπάθεια, σχεδὸν ζωώδη. Φαινόταν καθαρὰ μιὰ φύσι πρωτόγονη, κρυμμένη κάπως κάτω ἀπ' τὸ ἐλαφρὸ βερνίκι τοῦ πολιτισμοῦ.

Κάτω ἀπὸ ἕνα τολμηρότατο μαγιὼ τοῦ μπάνιου, ἔδειχνε ἕνα σῶμα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κολάση καὶ ἅγιο.

Στὴ βάσι τῆς φωτογραφίας, ἦσαν γραμμένες λοξά, μὲ ἄσπρο μελάνι, μὲ χοντρὸ καὶ ὄμορφο γράψιμο, λίγες λέξεις:

«Στὸν ἀγαπημένο μου Φράνκ. Ἡ Λίντα του».

Ἡ Κάρολ γύρισε ἀνάποδα τὴ φωτογραφία καὶ διάβασε στὸ πίσω μέρος της τ' ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσι τοῦ φωτογράφου: «Κέννεθ Κάρ, Μέϊν 3971, Σάντο Ρίο».

Ὕστερα ἐξέτασε πάλι τὸ πρόσωπο τῆς ἄγνωστης γυναίκας.

Ἡ μὶς Λόλλυ παρακολουθοῦσε προσεκτικὰ κάθε της κίνησι.

— Τέτοια γυναῖκα, δὲν τὴν ξεχνάει εὔκολα ἕνας ἄντρας! εἶπε, σκύβοντας πάνω ἀπ' τὸν ὦμο της γιὰ νὰ κυττάξη κι' αὐτή. Εἶνε ἕνα πλᾶσμα γοητευτικό! Ἕνας ἄντρας δὲν τὴν βαρυέται εὔκολα... Βρέστε την, καὶ πιστεύω πὼς θὰ βρῆτε μαζὶ καὶ τὸ Φράνκ.

— Ναί, ἔχετε δίκηο, παραδέχθηκε ἡ Κάρολ.

★

Τὸ Σάντο Ρίο εἶνε μιὰ μικρὴ πόλι, στὶς ἀκτὲς τοῦ Εἰρηνικοῦ, μιὰ λουτρόπολι γιὰ ἑκατομμυριούχους. Δὲν ἔχει καμμιὰ βιομηχανία — μόνο καταστήματα εἰδῶν πολυτελείας καὶ κέντρα διασκεδάσεως. Οἱ λίγοι μόνιμοι κάτοικοί του ἀποζοῦν ἀπ' τοὺς ξένους, ποὺ φτάνουν ἐκεῖ κατὰ χιλιάδες, ὅλο τὸ χρόνο. Τὸ χαρτοπαίγνιο, οἱ κοῦρσες, ὁ χορός, κάθε συνηθισμένη κι' ἀσυνήθιστη μορφὴ ἀκολασίας, καμπαρέ, θέατρα, κινηματογράφοι, ἐπιτρέπουν στοὺς πλούσιους ἐπισκέπτες νὰ περνοῦν εὐχάριστα τὴν ὥρα τους... καὶ σ' ἀρκετοὺς ἔξυπνους νὰ κερδίζουν τὸ ψωμί τους μὲ τὸ παραπάνω.

Μερικοὶ ἄλλοι, ἀκόμη πιὸ ἔξυπνοι, τὰ «βολεύουν» καλλίτερα μὲ μικροεκβιασμούς, ἀπάτες, καὶ κάθε ἄλλη ὕποπτη «κομπίνα».

Ἕνας ἀπ' τοὺς ἀντιπροσωπευτικώτερους τύπους αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἦταν ὁ Ἔντι Ρέγκαν, ὥμορφο καὶ ψηλὸ παλληκάρι, μὲ μαῦρα καὶ κατσαρὰ μαλλιά, ἡλιοψημένος, μὲ γαλανὰ λαμπερὰ μάτια καὶ μὲ δόντια κατάλευκα. Χρησιμοποιοῦσε τὰ ἀκαταγώνιστα θέλγητρά του γιὰ τὶς ὥριμες κυρίες.

Κέρδιζε ἀρκετὰ ὡς «κοσμικὸς χορευτής». Καὶ συμπλήρωνε κάθε τόσο τὰ ἔσοδά του, ἐκβιάζοντας λιγάκι τὶς θαυμάστριές του.

Δὲν ἦταν βέβαια τὸ ἰδανικὸ τῆς ὡραίας ζωῆς γιὰ τὸν Ἔντι, νὰ πουλάη ἔρωτα. Εἶχε ὅμως ἀρκετὴ λογικὴ ὥστε νὰ καταλαβαίνη πὼς δὲν ἦταν ἄξιος γιὰ τίποτ' ἄλλο... Φρόντιζε λοιπὸν νὰ παρηγοριέται μὲ νεαρὲς καλλονές.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΠΙΓΚΟΥΤΙ ΠΛΑΣΤΙΚΑ
ΜΠΙ-ΠΛΑ
ΠΡΑΚΤΙΚΑ - ΕΥΧΡΗΣΤΑ - ΥΓΙΕΙΝΑ
ΜΕΓΑΛΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ
δὲν πληθώνουν

Ὅταν σεῖς κοιμᾶσθε τὸ ΜΠΙ-ΠΛΑ θὰ σᾶς κάμη τὴν κόμμωσίν σας.

Τὸ μπιγκουτὶ ΜΠΙ-ΠΛΑ δὲν θὰ σᾶς ἐμποδίση εἰς τὸν ὕπνον

ΤΡΟΠΟΣ ΧΡΗΣΕΩΣ

Ἀνοίξετε τὸ μπιγκουτὶ εἰς τὸ μέσον, τοποθετήσατε τὸ ἄκρον τῆς τούφας τῶν μαλλιῶν ἐλαφρῶς βρεγμένον (εἰκὼν 1). Ρολάρετε μέχρι τῆς ρίζας τῶν μαλλιῶν (εἰκὼν 2). Ἐν συνεχείᾳ ἑνώσατε τὰ δύο ἄκρα τοῦ μπιγκουτὶ μὲ τὸ μικρὸ συνδετῆρα.

Ὁ Κομμωτής σπίτι σας

Θὰ εἶσθε πάντοτε πολὺ εὔκολα καλοχτενισμένες μὲ τὰ μπιγκουτὶ τῆς μοντέρνας γυναίκας ΜΠΙ-ΠΛΑ

ΧΑΡΙΝ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

Κουπόνι δίδον δικαίωμα διὰ μίαν δωδεκάδα.
ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ ....
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ....

Ἀποστείλατε τὸ ἄνω ἀπόκομμα συμπληρωμένον.
(Γ. ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΝ ΤΑΧ. Θυρὶς 279 ὑπηρ. ΑΘΗΝΑΣ)
καὶ δρχ. 6.000 εἰς γραμματόσημα καὶ ΟΥΧΙ ΕΙΣ ΧΡΗΜΑ δι' ἔξοδα ἀποστολῆς κλπ. καὶ θὰ λάβετε ταχυδρομικῶς ἐλεύθερα μία δωδεκάδα μπιγκουτὶ πλαστικά.

ΑΛΜΑ

Τὸ πρῶτο ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ-ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΦΟΡΟ

Μεγάλο σὰν βαρὺ καταδρομικὸ

Ἡ ἀνάπτυξι τῆς ἀεροπορίας ἀφ' ἑνὸς κι' ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀτομικὴ βόμβα ἀπειλοῦν ν' ἀχρηστεύσουν τὰ πολεμικὰ πλοῖα ἐπιφανείας. Νὰ γιατὶ οἱ ναυτικοὶ κύκλοι τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν — καθὼς κι' ἄλλων μεγάλων κρατῶν — καταστρώνουν σχέδια ὁλοκλήρων στόλων ἀπὸ ὑποβρύχια διαφόρων τύπων καὶ διαστάσεων.

Τὸ ὑποβρύχιο φαίνεται ὅτι θ' ἀποσπάση τὴν κυριαρχία τῶν θαλασσῶν ἀπ' τὰ πελώρια θωρηκτά, μὲ τὰ φοβερὰ κανόνια καὶ τὸν παχύτατο θώρακα. Τὰ μεγάλα σκάφη ἐπιφανείας ἀποδείχθηκαν ἀκατάλληλα γιὰ τὸ σημερινὸ πόλεμο, ἀφ' ὅτου ἰδίως τὸ «Βίσμαρκ» καὶ τὸ «Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας» δέχθηκαν τὶς καταστρεπτικὲς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρικῶν τορπιλλοπλάνων.

Γιὰ νὰ προσαρμοσθοῦν λοιπὸν στὶς πολεμικὲς ἀνάγκες, οἱ ἰσχυρὲς ναυτικὲς δυνάμεις διαθέτουν ἤδη ὑποβρύχια μικρὰ καὶ μεγάλα — ἀπ' τὰ μικροσκοπικὰ μὲ πλήρωμα 2 μόνον ἀνδρῶν, ὡς τὰ πελώρια ἰαπωνικὰ ὑποβρύχια 4.663 τόννων, τύπου «1 - 400», ποὺ εἶχαν ἀκτῖνα δράσεως 34.000 μιλίων καὶ μετέφεραν 3 βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα τῶν 4 τόννων!

Αὐτὰ τὰ «1 - 400» ἦσαν πραγματικὰ ὑποβρύχια - ἀεροπλανοφόρα, προωρισμένα γιὰ τὸ βομβαρδισμὸ τῆς διώρυγος τοῦ Παναμᾶ καὶ τῶν ἀμερικανικῶν ἀκτῶν. Εἶχαν ταχύτητα 20 κόμβων στὴν ἐπιφάνεια καὶ 7 κόμβων κάτω ἀπ' τὸ νερό. Τ' ἀεροπλάνα τους ἐκσφενδονίζονταν μ' ἕνα καταπέλτη ἀπ' τὸ κατάστρωμα, ἐξωπλισμένα μὲ 800 κιλὰ βομβῶν, δὲν μποροῦσαν ὅμως ὕστερα νὰ ξαναγυρίσουν στὸ σκάφος ἀπ' ὅπου ξεκίνησαν.

Τώρα λοιπὸν προβλέπεται ἀπ' τοὺς Ἀμερικανοὺς ἡ κατασκευὴ ὑποβρυχίων - ἀεροπλανοφόρων μεγάλων σὰν τὰ βαρέα καταδρομικά. Τὰ σκάφη αὐτὰ θἄχουν στὴν πρύμνη τους ἕνα «συμπτυσσόμενο» καταπέλτη, ποὺ θὰ λειτουργῆ μὲ σύστημα ρουκέτας, γιὰ τὴν ἐκσφενδόνισι ἀεριοπροωθουμένων βομβαρδιστικῶν ἐφωδιασμένων μὲ ἀτομικὲς βόμβες! Ἀφοῦ ἐκπληρώσουν τὸν προορισμό τους, τὰ ὑδροπλάνα αὐτὰ θὰ προσθαλασσώνωνται δίπλα στὸ ὑποβρύχιο καὶ θ' ἀνασύρωνται πάνω σ' αὐτὸ μὲ εἰδικοὺς γερανούς.

Τὰ ἴδια ὑποβρύχια θὰ μποροῦν νὰ ἐκσφενδονίζουν 20 κατευθυνόμενα βλήματα τύπου V - 2, ποὺ θὰ φτάνουν σὲ μεγάλες ἀποστάσεις. Γιὰ τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον πλησιεστέρων στόχων, θἄχουν 40 ταχύτατα πυροβόλα τῶν 75 χιλιοστῶν, ἐγκατεστημένα σὲ ἀεροδυναμικοῦ σχήματος πυργίσκους, 12 ρουκετοβλητικοὺς σωλῆνες καὶ ἄλλους τορπιλλοβλητικούς.

Ὅπως καὶ τὰ μεγάλα σκάφη ἐπιφανείας, τὰ ὑποβρύχια - ἀεροπλανοφόρα θἄχουν ἐξωτερικὰ στεγανὰ διαμερίσματα, ἀφ' ἑνὸς γιὰ νὰ γεμίζουν μὲ νερὸ γιὰ τὴν κατάδυσι τοῦ σκάφους κι' ἀφ' ἑτέρου γιὰ τὴν προστασία του ἀπ' τὶς ἐχθρικὲς τορπίλλες. Φυσικά, θἆναι ἐφωδιασμένα μὲ ράνταρ καὶ μ' ὅλες τὶς ἄλλες σύγχρονες τεχνικὲς τελειοποιήσεις.

Δὲν θἆναι πολὺ μεγαλύτερα ἀπ' τὰ ἰαπωνικὰ «1 - 400». Θἄχουν διαστάσεις κατὰ 50 % μεγαλύτερες ἀπ' τὰ ἀμερικανικὰ ὑποβρύχια τοῦ Β΄. παγκοσμίου πολέμου — ποὺ ἦσαν μεγάλα σὰν ἀντιτορπιλλικά. Ὅσο γιὰ τὴν κίνησί τους μπορεῖ νὰ γίνεται μ' ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ χημικὰ συστήματα Οὐῶλτερ ἢ Ζουΐκυ.

Στὸ πρῶτο σύστημα, ἀναμιγνύεται μέσα στὸ «θάλαμο καύσεως» τῆς μηχανῆς πυκνὸ ὀξυζενέ, μεθυλικὴ ἀλκοόλη καὶ ὑδραζίνη. Οἱ χημικὲς αὐτὲς οὐσίες ἀντιδροῦν ζωηρὰ μεταξύ τους καὶ ἀναπτύσσουν μεγάλη θερμοκρασία. Διοχετεύεται ὕστερα μέσα στὸν ἴδιο θάλαμο ἡ καύσιμη ὕλη (πετρέλαιο), σχηματίζει ἐκρηκτικὸ μῖγμα μὲ τὰ ὑπέρθερμα χημικὰ ἀέρια, καὶ μὲ τὴν ἔκρηξι περιστρέφεται μιὰ τουρμπίνα, ποὺ κινεῖ τὶς ἕλικες τοῦ πλοίου. Τὸ μοτὲρ αὐτὸ λειτουργεῖ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο στὴν ἐπιφάνεια ἢ κάτω ἀπ' τὸ νερό, χωρὶς νὰ χρειάζεται ὀξυγόνο ἀπ' τὸν ἀέρα.

Τὸ σύστημα Ζουΐκυ ἀποτελεῖ μιὰ παραλλαγὴ τῶν ἀεριοπροωθουμένων μοτὲρ τῶν ἀεροπλάνων. Αὐτὸ δὲν χρειάζεται πετρέλαιο ἢ ἄλλη καύσιμη ὕλη. Μὲ τὴν ἀνάμιξι μιᾶς χημικῆς οὐσίας μὲ θαλασσινὸ νερό, παράγονται θερμοὶ ὑδρατμοὶ καὶ ὑδρογόνον. Τὸ μῖγμα αὐτό, βγαίνοντας ἀπ' τὸ πίσω μέρος τοῦ «θαλάμου καύσεως», κινεῖ μιὰ τουρμπίνα. Μιὰ ὅμοια τουρμπίνα ἐκτελεῖ χρέη ἀντλίας, γιὰ νὰ τροφοδοτῆ τὸ μοτὲρ μὲ νερό.

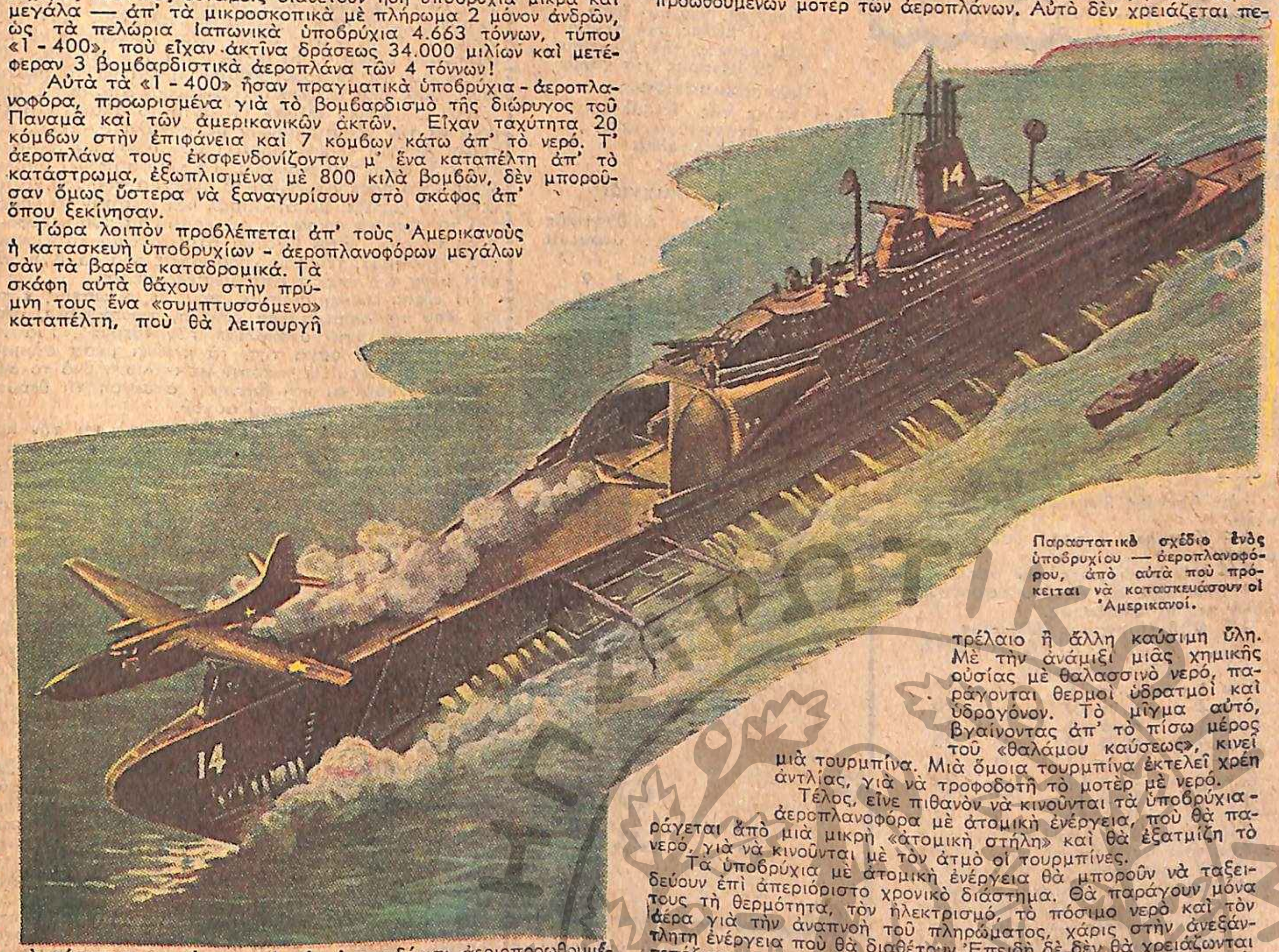

Παραστατικὸ σχέδιο ἑνὸς ὑποβρυχίου — ἀεροπλανοφόρου, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ πρόκειται νὰ κατασκευάσουν οἱ Ἀμερικανοί.

Τέλος, εἶνε πιθανὸν νὰ κινοῦνται τὰ ὑποβρύχια - ἀεροπλανοφόρα μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια, ποὺ θὰ παράγεται ἀπὸ μιὰ μικρὴ «ἀτομικὴ στήλη» καὶ θὰ ἐξατμίζη τὸ νερό, γιὰ νὰ κινοῦνται μὲ τὸν ἀτμὸ οἱ τουρμπίνες.

Τὰ ὑποβρύχια μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια θὰ μποροῦν νὰ ταξειδεύουν ἐπὶ ἀπεριόριστο χρονικὸ διάστημα. Θὰ παράγουν μόνα τους τὴ θερμότητα, τὸν ἠλεκτρισμό, τὸ πόσιμο νερὸ καὶ τὸν ἀέρα γιὰ τὴν ἀναπνοὴ τοῦ πληρώματος, χάρις στὴν ἀνεξάντλητη ἐνέργεια ποὺ θὰ διαθέτουν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν θὰ χρειάζωνται τεπόζιτα καυσίμου ὕλης καὶ ἠλεκτρικοὺς συσσωρευτάς, ὁ ἀντίστοιχος χῶρος θὰ χρησιμοποιῆται γιὰ τὴν ἀνετώτερη διαβίωσι τοῦ πληρώματος.

Ἐκτὸς ἀπ' τὰ ὑποβρύχια - ἀεροπλανοφόρα, μπορεῖ νὰ ναυπηγηθοῦν κι' ἄλλα ὑποβρύχια, ἀντίστοιχα πρὸς τὰ διάφορα πολεμικὰ σκάφη ἐπιφανείας, καθὼς καὶ πετρελαιοφόρα, ὁπλιταγωγά, φορτηγά, κλπ.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι, στὸν τελευταῖο πόλεμο, τὰ ἀμερικανικὰ ὑποβρύχια ἦσαν καλλίτερα ἀπ' τὰ ἰαπωνικά, ὑστεροῦσαν ὅμως σημαντικὰ ἀπέναντι τῶν γερμανικῶν. Γιατὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ἀπέβλεπαν μᾶλλον στὴν ποσότητα, παρὰ στὴν ποιότητα. Μ' αὐτὴ τὴν τακτική, νίκησαν στὸν Εἰρηνικό. Ἂν ὡστόσο διαρκοῦσε λίγο περισσότερο ὁ πόλεμος στὴν Εὐρώπη, θὰ τὴν εἶχαν πολὺ ἄσχημα μὲ τὰ νέα ὑποβρύχια ποὔφτιαναν οἱ Γερμανοὶ (ἀλλὰ ποὺ δὲν πρόλαβαν νὰ τὰ τελειώσουν καὶ νὰ τὰ μεταχειρισθοῦν).

Ὅπως ὅμως στὸ δεύτερο πόλεμο ἡ Ἀμερικὴ παρέταξε τὸ μεγαλείτερο στόλο ἐπιφανείας ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἱστορία, ἔτσι λαμβάνει τὰ μέτρα της ὥστε σὲ μελλοντικὴ σύρραξι νὰ διαθέτη τὸν πρῶτο τέλειο ὑποβρυχιακὸ στόλο.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Γύρω ἀπὸ τὸν κάθε ἀριθμὸ τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετήσετε μιὰ

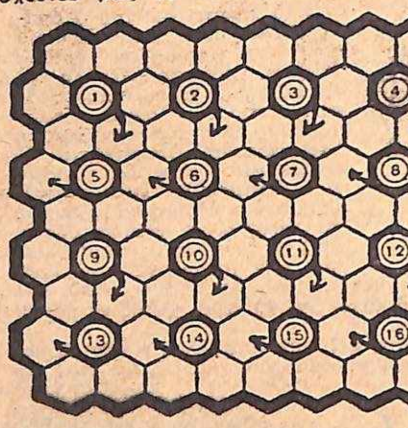

λέξι τῶν ἕξη γραμμάτων ἀνταποκρινομένη στὴν ἐξήγησι ποὺ σᾶς δίνουμε κατωτέρω. Θ' ἀρχίζετε πάντα ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου βρίσκεται τὸ μικρὸ βέλος καὶ θ' ἀκολουθῆτε τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνει αὐτό.

ΟΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

1. Ὁμιλῶ μεγαλοφώνως.
2. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας.
3. Ἀμοιβὴ ἐργασίας.
4. Μέταλλο.
5. Ἀνόθευτος.
6. Βρισκόταν ἄλλοτε ἐπικεφαλῆς μιᾶς χώρας.
7. Πόλις ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά της σὲ μιὰ ταξιαρχία μας.
8. Κάτοικος εὐρωπαϊκοῦ κράτους (θηλ.).
9. Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας ἢ ἂν προτιμᾶτε μέρος τοῦ ποδιοῦ.
10. Ἰταλὸς ποιητὴς (ἐπών.).
11. Ὑπάρχει μιὰ κοντὰ στὸ Ζάππειο.
12. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.
13. Γυναικεῖο ὄνομα (συντομευμένο).
14. Οἱ ἀρρώστειες τὸν ὀφελοῦν.
15. Φυσήματα ἀνέμου σφοδρά, ἀλλὰ μικρῆς διαρκείας.
16. Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος.

Κ. Ν. ΝΙΚΟΛΑΐΔΗΣ

Μιὰ παροιμία

Α = 1	Ι = 9	Ρ = 17
Β = 2	Κ = 10	Σ = 18
Γ = 3	Λ = 11	Τ = 19
Δ = 4	Μ = 12	Υ = 20
Ε = 5	Ν = 13	Φ = 21
Ζ = 6	Ξ = 14	Χ = 22
Η = 7	Ο = 15	Ψ = 23
Θ = 8	Π = 16	Ω = 24

Ἔχοντας ὑπ' ὄψιν σας τὸν ἀριθμὸ ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸ καθένα ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, προσπαθῆστε νὰ χωρίσετε καταλλήλως τοὺς κατωτέρω ἀριθμούς, οὕτως ὥστε νὰ μπορέσετε ἀντικαθιστῶντας τους μὲ γράμματα νὰ διαβάσετε μιὰ γνωστὴ ἑλληνικὴ παροιμία:

10119, 11915, 12118, 19171, 53911, 31371, 01919, 11015, 16511, 11911, 91520.

Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε σᾶς λέμε πῶς ἡ παροιμία ἀποτελεῖται ἀπὸ 7 λέξεις.

Λευκὰ καὶ μαῦρα τετραγωνίδια

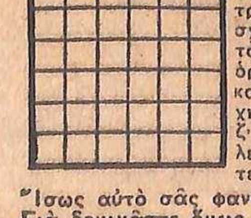

Μπορεῖτε νὰ μαυρίσετε 6 τετραγωνίδια τοῦ σχεδίου μας κατὰ τρόπον ὥστε ὁριζοντίως καὶ καθέτως νὰ ὑπάρχῃ πάντοτε ἕνας ζυγὸς ἀριθμὸς λευκῶν ἢ μαύρων τετραγωνιδίων;

Ἴσως αὐτὸ σᾶς φανῇ πολὺ εὔκολο. Γιὰ δοκιμᾶστε ὅμως...

Τὰ ἀντίθετα

Νὰ βρεθοῦν οἱ ἀντίθετης ἐννοίας λέξεις τῶν παρακάτω λέξεων, οὕτως ὥστε μὲ τὰ ἀρχικά τους νὰ σχηματιστῇ ἕνα γνωστὸ νησί:

Ὁλόκληρος, φρόνιμος, χοντρός, κλέφτης, πονηρός.

Λεξίγριφος

Πλανήτη καὶ ἐπίρρημα
κατάλληλα ἂν ἑνώσῃς,
δὲν θὰ δυσκολευθῇς πολὺ
νὰ τὴν ἐξαργυρώσῃς.

Δημῶδες αἴνιγμα

Πάνω στὰ ὄρη κρέμονται
καὶ στοὺς ἀγροὺς κυλιοῦνται,
τὰ ἔρημά τους κόκκαλα
μέσ' στὶς αὐλὲς κοιμοῦνται.

Ἀπροσδόκητο

Ποιὸς ἴσιος δρόμος εἶνε...
ἀρχαῖος ποιητής;

Λεξίγριφος

Πρόθεσι, θεὸ καὶ ἄνθη
ἂν τὰ βάλῃς στὴ σειρά,
ἕνα κράτος τῆς Εὐρώπης,
θὲ νὰ φτιάσῃς μιὰ χαρά.

Ἀναγραμματισμὸς

Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος,
κι' ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
ἕνα γνωστὸ ἐπάγγελμα
εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς

Μαθηματικὸ παιχνίδι

Ποιὰ σημεῖα τῆς ἀριθμητικῆς πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν ἀνάμεσα στοὺς 9 αὐτοὺς ἀριθμούς:

1 2 3 4 5 6 7 8 9

οὕτως ὥστε νὰ χωρίζεται ὁ καθένας τους ἀπὸ ἕνα σημεῖο καὶ νὰ δίνουν γιὰ σύνολο 100;

Λεξίγριφος

Θεά, Μοῦσα κι' ἕνα γράμμα
ἂν τὰ βάλῃς στὴ γραμμή,
πόλι ἀρκετὰ γνωστή σου,
θὰ προβάλῃ στὴ στιγμή.

Οἱ τρεῖς δρόμοι

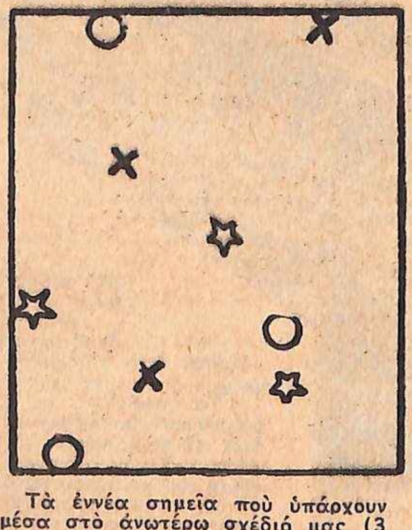

Τὰ ἐννέα σημεῖα ποὺ ὑπάρχουν μέσα στὸ ἀνωτέρω σχέδιό μας (3 κύκλοι, 3 ἀστέρια καὶ 3 Χ) ἀντιπροσωπεύουν 9 σπίτια ποὺ κατοικοῦν 9 οἰκογένειες ποὺ δὲν μιλιοῦνται μαζί τους. Μὲ φιλία συνδέονται μονάχα οἱ οἰκογένειες τῶν ὁποίων τὰ σπίτια σημειώνονται μὲ τὸ ἴδιο σχέδιο. Τὸ μῖσος τους τοὺς ἔχει κάνει νὰ πάρουν τὶς πιὸ παράξενες ἀποφάσεις. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ ἡ χάραξις δρόμων ποὺ συνδέουν τὶς τρεῖς φιλικὲς ὁμάδες σπιτιῶν, χωρὶς νὰ διασταυρώνωνται μεταξύ των. Μήπως μπορεῖτε νὰ βρῆτε πῶς τὰ κατάφεραν στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωσι; Μπορεῖτε δηλαδὴ νὰ συνδέσετε μεταξύ τους τὰ τρία ὅμοια σημεῖα χωρὶς οἱ γραμμές σας νὰ διασταυρωθοῦν;

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

ΖΩΑ - ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ

«Θερμό», συρματοπλέγματα, λίμες κτλ.

Ἂν οἱ μύρμηκες τερμίτες, ποὺ «κατοικοῦν» τὶς αὐστραλιανὲς πεδιάδες μποροῦσαν νὰ κάμουν συγκρίσεις, θἄνοιωθαν μεγάλη καταφρόνησι γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὰ ἔργα του. Οἱ πόλεις τῶν τερμιτῶν ἔχουν πύργους, ποὺ τὸ ὕψος τους φτάνει τὰ ἕξη μέτρα καὶ ἡ διάμετρός τους τὸ ἑνάμισυ. Ἕνας πρόχειρος ὑπολογισμὸς μᾶς δείχνει ὅτι οἱ διαστάσεις αὐτῶν τῶν κατοικιῶν εἶναι κατὰ 3.000 φορὲς μεγαλύτερες ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ ἐντόμου. Μὲ τὴν ἴδια ἀναλογία, ὁ ἄνθρωπος ἔπρεπε νὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ φτιάνῃ οἰκοδομήματα ὕψους τουλάχιστον 5.000 μέτρων

Ἡ ἀντίληψις ὅτι τὰ ζῶα ἀποτελοῦν ἕναν κατώτερο κόσμο εἶναι σφαλερή. Σὲ πολλὰ πράγματα, τουναντίον, μᾶς χρησίμευσαν καὶ μᾶς χρησιμεύουν πάντοτε ὡς δάσκαλοι. Χωρὶς αὐτά, πολλὲς ἀπὸ τὶς ἐφευρέσεις μας δὲν θὰ ὑπῆρχαν.

Κυττάξετε τὸ κλωσσοποῦλι ἢ τὸ μικρὸ ἑρπετὸ ποὺ πρόκειται νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ αὐγό. Γιὰ πολὺν καιρό, οἱ ἐπιστήμονες ἔσπαζαν τὸ κεφάλι τους, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ καταλάβουν πῶς τὸ μικρὸ ζῶο ἔβγαινε ἀπὸ τὸ αὐγό, χωρὶς τὰ πράγματα νὰ ἐξελιχθοῦν πολὺ τραγικὰ γι' αὐτό, γιατί, ὅπως εἶναι μικροσκοπικὸ καὶ ἐξαιρετικὰ ἀδύνατο, τὰ θραύσματα τοῦ κελύφους, θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ τραυματίσουν ἢ καὶ νὰ τὸ σκοτώσουν. Ἀλλ' ὅλα τὰ ζῶα ποὺ βγαίνουν ἀπὸ αὐγά, διαθέτουν μιὰ εἰδικὴ «λίμα» γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ καὶ ξέρουν νὰ τὴν χρησιμοποιοῦν μὲ μεγάλη ἀκρίβεια καὶ τέχνη. Αὐτὴ ἡ «λίμα» μοιάζει σὰν δόντι καὶ βρίσκεται στὴν ἄκρη τοῦ ράμφους. Τὸ κλωσσοποῦλι ὑπολογίζει πόσο πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἄνοιγμα ποὺ τοῦ χρειάζεται, τὸ χαράζει μὲ τὴ «λίμα» καὶ κατόπιν τὸ κόβει, ἐνῷ ταυτόχρονα σπρώχνει τὰ κομμάτια τοῦ κελύφους πρὸς τὰ ἔξω. Ἔτσι βγαίνει ἄτρωτο ἀπὸ τὴ φυλακή του. Ἡ «λίμα» ποὺ τοῦ χρησίμευσε γιὰ νὰ βγῇ πέφτει μόνη της ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες.

Ἡ «θρησκευτικὴ μάντις», πού, ὡς γνωστόν, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ τρομερώτερα ἔντομα, προηγήθηκε, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο στὴν ἀνακάλυψι τῶν «θερμό». Γιὰ νὰ προστατέψῃ τὰ αὐγά της, τὰ κλείνει μέσα σὲ μιὰ θήκη, ποὺ τὴ γεμίζει κατόπιν μὲ σάλιο. Αὐτὸ τὸ σάλιο στερεοποιεῖται καὶ διατηρεῖ σταθερὴ τὴ θερμοκρασία στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐγοῦ.

Διάφορα ἄλλα ἔντομα εἶχαν ἀνακαλύψει τὴν κοπτικὴ καὶ τὴ ραπτικὴ πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκουν οἱ καλούμενοι σμαράγδινοι μύρμηκες τῶν τροπικῶν χωρῶν. Στρώνουν τὶς φωλιές τους μὲ φύλλα δέντρων, ποὺ τὰ κόβουν, τὰ προσαρμόζουν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο καὶ τὰ ράβουν μὲ ἐξαιρετικὴ τέχνη. Θαυμάσιοι γεωμέτραι, ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ κόβουν τὰ φύλλα σὲ συμμετρικὰ κομμάτια, χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦν οὔτε μέτρο, οὔτε διαβῆτες, οὔτε τρίγωνο. Κατόπιν τὰ ἁπλώνουν τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο κι' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μυρμήγκια ἀρχίζει νὰ διαγράφῃ περίεργα ζίγκ - ζάγκ πάνω στὰ σημεῖα τῆς ἐπαφῆς των. Εἶναι νὰ ποῦμε ὁ ράφτης. Πηδῶντας, τρυπάει τὰ φύλλα καὶ ταὐτόχρονα βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα του ἕνα κολλῶδες ὑγρό, ποὺ πήζει, ἐρχόμενο σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα καὶ σχηματίζει μιὰ ἐλαστικὴ καὶ γερὴ κλωστὴ ποὺ συνδέει τὰ φύλλα μεταξύ των.

Ἀλλὰ καὶ στὴν πολεμικὴ τέχνη τὰ ζῶα προηγοῦνται ἀπὸ μᾶς. Τὰ συρματοπλέγματα π. χ. ἀποτελοῦν ἐφεύρεσι ἑνὸς εἴδους ποντικοῦ ποὺ ζῇ στὶς μεσημβρινὲς περιοχὲς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ τρωκτικὸ αὐτὸ κόβει ἀγκάθια ἀπὸ κάκτους καὶ φτιάνει ἕνα ἀριστουργηματικὸ «συρματόπλεγμα» γύρω στὴ φωλιά του. Ἔτσι κοιμᾶται ἥσυχο, βέβαιο ὅτι οἱ ἐχθροί του δὲν μποροῦν νὰ ταράξουν τὸν ὕπνο του. Σ' αὐτὸ τὸ «συρματόπλεγμα» ἀφήνει ἕνα μοναδικὸ πέρασμα, ποὺ μόνο ὁ ἔνοικος τῆς φυλακῆς τὸ ξέρει. Ὅταν μεγαλώσουν τὰ παιδιά του, τοὺς δείχνει πῶς πρέπει νὰ μπαινοβγαίνουν στὴ φωλιὰ καὶ τὰ μαθαίνει νὰ φτιάνουν κι' αὐτὰ παρόμοια «συρματοπλέγματα».

Ἂν θέλωμε τώρα ν' ἀναζητήσωμε τὸν πρόδρομο τῆς ἀεροναυτικῆς τέχνης, πρέπει νὰ στραφοῦμε στὸ φυτικὸ βασίλειο. Στὴ νῆσο τῆς Σούνδης ὑπάρχει ἕνα φυτό, ποὺ ἐκσφενδονίζει γύρω του πτερωτὰ σπέρματα γιὰ τὴν ἀναπαραγωγή του. Αὐτὰ τὰ σπέρματα πετοῦν ἀργά, καὶ πέφτουν τὰ περισσότερα σὲ μέρος κατάλληλο γιὰ νὰ φυτρώσουν. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ μικροσκοπικὰ φτερά.

Παρόμοιοι ἱπτάμενοι σπόροι ὑπάρχουν καὶ στὴν Ἑλλάδα. Οἱ πιὸ γνωστοὶ εἶναι τοῦ γαϊδουράγκαθου. Τοὺς σηκώνουν ἀνάερα καὶ τοὺς ταξιδεύουν τὰ ἀνάλαφρα ἐκεῖνα ἀστράκια ποὺ βλέπουμε τὸ καλοκαῖρι νὰ πετοῦν στὸν ἀέρα καὶ νὰ μπαίνουν στὰ δωμάτια ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα, ἀφοῦ ἀφήσουν νὰ πέσῃ ὁ σπόρος.

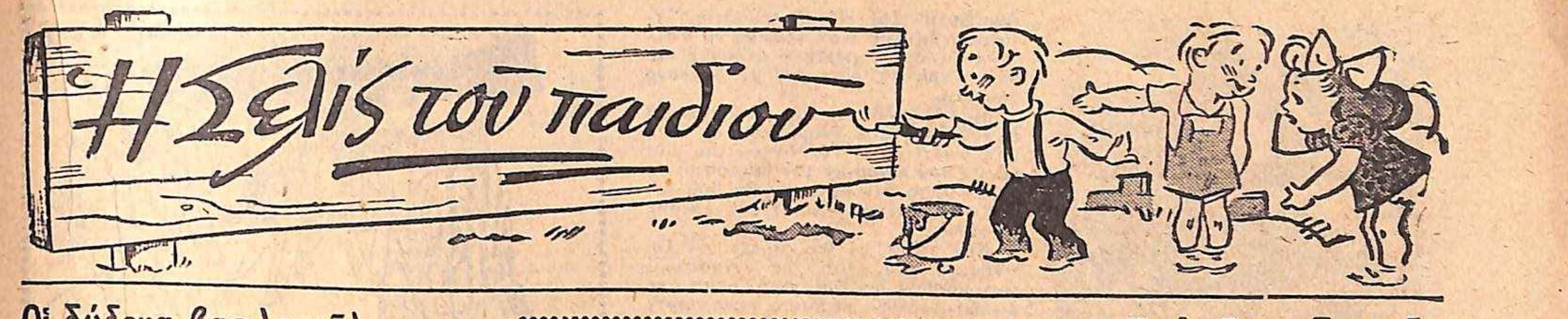

Οἱ δώδεκα βασιλοποῦλες

Τὸ παραμυθάκι σας

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνας βασιλιᾶς ποὺ εἶχε δώδεκα θυγατέρες. Ὅλες κοιμόντουσαν στὸ ἴδιο δωμάτιο, σὲ δώδεκα κρεββάτια, ἀφοῦ κλείδωναν καλὰ τὴν πόρτα.

Κάθε πρωῒ ὅμως ἔβλεπε ὁ βασιλιᾶς πῶς τὰ παπούτσια τους ἦσαν ξεσχισμένα. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τί συνέβαινε. Γιατὶ οὔτε οἱ δώδεκα κόρες του ποὺ ἦσαν γεμένες μποροῦσαν νὰ τοῦ ποῦν τὴν ἀλήθεια. Τότε ὁ βασιλιᾶς διαλάλησε σ' ὅλη τὴ χώρα, ὅτι σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἀνακαλύπτε τὸ μυστικὸ θὰ ἔδινε γυναῖκα τὴ μεγαλείτερη κόρη του καὶ θὰ τὸν ἀνέβαζε στὸ θρόνο.

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκε ἕνα βασιλόπουλο πρόθυμο νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο. Τὸ ἔβαλαν πλάϊ στὴν κάμαρη ποὺ κοιμόντουσαν οἱ βασιλοποῦλες, μὰ τὴ νύχτα τὸ πῆρε ὁ ὕπνος καὶ δὲν κατάλαβε τίποτε. Καὶ τὸ πρωῒ πάλι τὰ παπούτσια τῶν κοριτσιῶν τοῦ βασιλιᾶ ἦσαν ξεσχισμένα.

Πῆγε καὶ δεύτερο καὶ τρίτο βασιλόπουλο μὰ δὲν κατάφεραν νὰ φωτίσουν τὸ μυστήριο.

Μιὰ μέρα περνοῦσε ἀπὸ τὸν τόπο ἐκεῖνο ἕνας τροβαδοῦρος, νέος κι' ὡραῖος. Ἄκουσε τὴν ἱστορία γιὰ τὶς δώδεκα βασιλοποῦλες καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ πῆγε στὸ παλάτι.

Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἀντάμωσε μιὰ γρηοῦλα, ποὺ ἦταν ἡ Μοῖρα του.

— Γιὰ ποῦ ἀπὸ δῶ, καλὸ παιδί; τὸν ρώτησε.

— Πάω ν' ἀνακαλύψω ποῦ τρέχουν οἱ δώδεκα βασιλοποῦλες τὴ νύχτα, ἀπάντησε ὁ τροβαδοῦρος.

— Δὲν εἶναι καὶ δύσκολο αὐτό, εἶπε ἡ γρηοῦλα. Πρόσεξε μόνον νὰ μὴν πιῇς κρασὶ ἀπὸ τὰ χέρια τους, ἂν θελήσουν νὰ σὲ κεράσουν. Καὶ μόλις σ' ἀφήσουν μοναχὸ νὰ κάνῃς πὼς ἀποκοιμήθηκες.

Ἔπειτα τοῦ ἔδωσε ἕνα μανδύα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὅταν ρίχνῃς ἀπάνω σου τὸ μανδύα αὐτὸ θὰ γίνεσαι ἀόρατος. Ἔτσι θὰ μπορέσῃς νὰ τὶς παρακολουθήσῃς, χωρὶς ἐκεῖνες νὰ σὲ βλέπουν.

Ὁ τροβαδοῦρος παρουσιάστηκε ὕστερα στὸ βασιλιᾶ κι' ἐκεῖνος τὸν ὡδήγησε στὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν πλάϊ ἀπὸ κεῖνο ποὺ μεναν οἱ κόρες του καὶ τοὺς εἶπε:

— Πρόσεχε καλά, γιατὶ ἂν δὲν πετύχῃς θὰ σοῦ πάρω τὸ κεφάλι!

Τὸ βράδυ, τὴ στιγμὴ ποὺ τοιμάζοταν νὰ πλαγιάσῃ ὁ νέος, ἡ μεγαλείτερη βασιλοποῦλα τοῦ πῆγε ἕνα ποτῆρι κρασί. Αὐτὸς ὅμως τὄχυσε κρυφά, ἔπεσε στὸ κρεββάτι κι' ἄρχισε νὰ ροχαλίζῃ...

Οἱ δώδεκα βασιλοποῦλες μόλις ἄκουσαν τὸ ροχαλητό του γέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους. Σηκώθηκαν ὕστερα ἀπ' τὰ κρεββάτια τους καὶ φόρεσαν τὰ μεταξωτά τους φορέματα καὶ τὰ χρυσᾶ τους γοβάκια. Κι ὅταν ὅλες ἦταν ἕτοιμες ἡ μεγαλείτερη βασιλοποῦλα χτύπησε τὰ χέρια της κι' ἄνοιξε μιὰ καταπακτή.

Ὁ τροβαδοῦρος ποὺ τὸν νόμιζαν πὼς κοιμᾶται βαθειά, σηκώθηκε ἀμέσως, φόρεσε τὸ μανδύα καὶ τὶς πῆρε ἀπὸ πίσω. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ κατέβαιναν τὰ σκαλιὰ μία - μία, ὁ τροβαδοῦρος πάτησε τὸ φόρεμα τῆς μικρότερης, κι' ἐκείνη ἔμπηξε τὶς φωνές:

— Ἀδερφοῦλες μου, κάποιος μ' ἅρπαξε ἀπὸ τὸ φόρεμά μου! Κάτι κακὸ θὰ μᾶς συμβῇ!...

— Σῶπα, ἀνόητη! τῆς εἶπε ἡ πιὸ μεγάλη. Θὰ πιάστηκες σὲ κανένα καρφί

Σὰν ἔφτασαν κάτω, βαθειὰ στὴ γῆ, βρέθηκαν σ' ἕνα μαγικὸ περιβόλι. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἦταν ἀσημένια κι' ἄστραφταν. Ὁ τροβαδοῦρος, γιὰ σημάδι, ἔκοψε ἕνα κλαράκι.

Ἔπειτα ἔφτασαν σ' ἕνα ἄλλο περιβόλι κι' ἔπειτα σ' ἕνα ἄλλο ποὺ εἶχε διαμαντένια φύλλα.

Ὁ τροβαδοῦρος ἔκοψε κι' ἀπ' αὐτὰ ἀπὸ ἕνα κλαράκι.

Στὸ τέλος, ἔφτασαν σὲ μιὰ λίμνη ποὺ ἦταν ἀραγμένες δώδεκα βαρκοῦλες μὲ δώδεκα βασιλόπουλα μέσα, ποὺ περίμεναν τὶς βασιλοποῦλες.

Οἱ δώδεκα βασιλοποῦλες μπῆκαν στὶς βαρκοῦλες καὶ τράβηξαν σ' ἕναν ψηλὸ πύργο ὅπου ἀκουγόταν μιὰ ὡραία μουσική.

Τὰ βασιλόπουλα μὲ τὶς βασιλοποῦλες, μπῆκαν στὸν πύργο καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν δαιμονισμένους χορούς.

Ὁ τροβαδοῦρος ποὺ ἦταν ἀόρατος τρύπωσε στὸν πύργο καὶ παρακολουθοῦσε ὅλα ἐκεῖνα ποὺ γινόντουσαν.

Ὁ χορὸς κράτησε ὡς τὶς τρεῖς τὸ πρωΐ, ὡς ποὺ σχίστηκαν ἐντελῶς τὰ παπούτσια τους.

Ἀφοῦ χώρισαν ἀπὸ τὰ βασιλόπουλα, οἱ βασιλοποῦλες γύρισαν κουρασμένες στὴν κάμαρά τους. Μὰ ὁ τροβαδοῦρος ποὺ εἶχε τρέξει στο παλάτι πρῶτος, ἔπεσε στὸ κρεββάτι του κι' ἄρχισε πάλι τὸ ροχαλητὸ τὸ ψεύτικο.

Ἐκεῖνες μόλις τὸν ἄκουσαν εἶπαν:

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! Κοιμᾶται αὐτὸς ὁ ὑπναρᾶς!...

Ἔπειτα ἔπεσαν καὶ κοιμήθηκαν.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ τροβαδοῦρος παρουσιάστηκε στὸ βασιλιᾶ, τοῦ διηγήθηκε ὅσα εἶδε καὶ γιὰ νὰ τὸν πείσῃ, τοῦ ἔδειξε καὶ τὰ τρία κλαδιὰ ποὺ εἶχε κόψει ἀπ' τοὺς μαγικοὺς κήπους.

— Γιὰ νὰ λυθοῦν τὰ μάγια, πρόσθεσε ὁ τροβαδοῦρος, πρέπει νὰ παντρέψῃς, βασιλιᾶ μου, ἀμέσως τὶς κόρες σου. Τὸ μυστήριο τοῦ γάμου θὰ τὶς λυτρώσῃ κι' ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ θὰ τὶς προστατεύῃ.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἡ μεγαλύτερη πῆρε ἄντρα της τὸν τροβαδοῦρο, κι' οἱ ἄλλες ἕντεκα παντρεύτηκαν βασιλόπουλα. Οἱ γάμοι ἔγιναν τὴν ἴδια μέρα, μὲ μεγάλη πομπὴ κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ καὶ μεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Πίνδος

Τὸ ποιηματάκι σας

Τῶν προγόνων βλαστοί, μ' ἀτσαλένια (κορμιὰ
τοῦ πολέμου περνῶντας τὴ φρίκη,
τῆς καρδιᾶς μας τὴ φλόγα τὴ φέραμε μιὰ
ὡς ἐκεῖ ποὺ μᾶς πρόσμενε ἡ Νίκη.

Μὲ τὴ λόγχη χαράξαμε ἁδρὸ στὰ βουνὰ
τ' ὄνομά μας — γαλάζιο λουλοῦδι —
νὰ τὸ πάρῃ ὡς τὰ πέρατα ὁ θρύλος ξανά,
στοὺς λαοὺς νὰ τὸ κάνῃ τραγοῦδι.

Προσταγὴ στὴ φυλή μας, σὰ νόμος βα- (ριά,
τὸ παληὸ ν' ἀναστήσουμε θάμα.
Νἆναι αἰώνια σὲ τούτη τὴ γῆ ἡ Λευτεριά,
κάποιας μοίρας ὁρίζει τὸ τάμα.

Μάνα Ἑλλάδα, δική σου μιὰ σάλπιγγα (ἠχεῖ,
λὲς ἀκόμα, στῆς Πίνδου μιὰ κόχη,
στοὺς λαοὺς νὰ θυμίζῃ, γεμάτο ψυχή,
τὸ τρανὸ ποὺ ξεστόμισες «ὄχι».

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Στὸ ξενοδοχεῖο

Ἡ ἱστοριοῦλα σας

Ὁ μικρὸς Τάκης εἶναι ὑπάλληλος σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Μιὰ μέρα μπαίνει ἐκεῖ ἕνας ταξιδιώτης καὶ ζητάει ἀπ' τὸν Τάκη ἕνα δωμάτιο.

Ὁ Τάκης τὸν ὁδηγεῖ σ' ἕνα ἀπ' τὰ δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ὅμως εἶναι τρομερὰ χαμηλοτάβανο, τόσο ποὺ ὁ κύριος εἶναι ἀδύνατον νὰ σταθῇ ὄρθιος, γιατὶ κινδυνεύει νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι του!

— Μήπως ἔχετε κανένα ἄλλο δωμάτιο μὲ ψηλότερο ταβάνι; ρωτάει ἀπελπισμένος τὸν Τάκη.

Ὁ μικρὸς τὸν κυττάζει ξαφνιασμένος καὶ τὸν ρωτάει γεμᾶτος ἀπορία:

— Γιατί; Ὄρθιος κοιμᾶστε;...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ἡ μικρὴ Λιλὴ εἶναι συναχωμένη καὶ τὴν κρατοῦν στὸ κρεββάτι. Οἱ ἄλλοι ὅλοι βγῆκαν περίπατο. Ὅταν γύρισαν τὴν βρῆκαν μόνη καὶ παραπονεμένη.

— Τί κάνεις, Λιλή; τὴ ρωτοῦν.

— Τί νὰ κάνω, ἀπαντάει ἡ μικρή, μόνη μου φτερνίζομαι καὶ μόνη μου λέω γειά σου!...

★

Ντῖνος: Μὰ τί ἔπαθες, Ἀλέκο; Μήπως τὸ τηλεγράφημα ποὺ ἔλαβες σὲ σύγχισε ἔτσι;

Ἀλέκος: Καὶ βέβαια. Ὅταν ἀπέτυχα στὶς ἐξετάσεις μου, τηλεγράφησα στὴ μαμά: «Ἀπορρίφθηκα. Προετοίμασε τὸν μπαμπᾶ».

Ντῖνος: Λοιπόν;

Ἀλέκος: Λοιπόν, πρὶν ἀπὸ λίγο ἔλαβα τὴν ἑξῆς ἀπάντησι: «Μπαμπᾶς ἕτοιμος. Ἑτοιμάσου καὶ σύ»!

★

— Πόσο ἀξίζω γιὰ σένα, μαμάκα;

— Ὅσο καὶ νὰ πῇς. Ἑκατομμύρια, παιδί μου.

— Ἔ, ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια μπορεῖς νὰ μοῦ δώσῃς χίλιες δραχμὲς ν' ἀγοράσω καραμέλλες;...

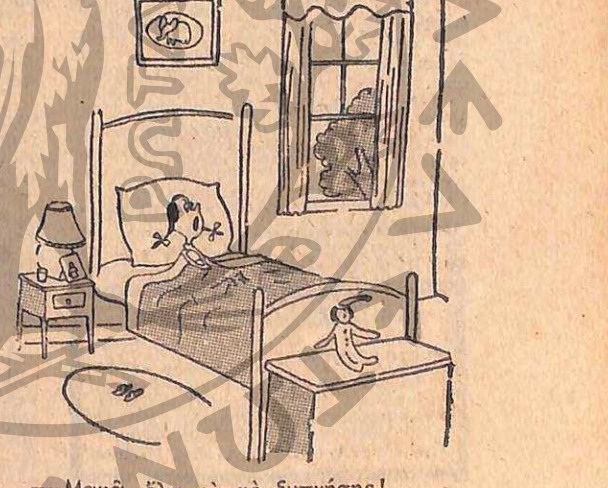

— Μαμᾶ, ἔλα νὰ μὲ ξυπνήσῃς!...

Ὁ μοναδικὸς σκοπὸς ἑνὸς διαρρήκτη εἶνε νὰ πάρη ὅ,τι πολύτιμο βρῆ καὶ νὰ φύγη δίχως νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν...

Κάποιος εἶναι στὸ σπίτι...

Πῶς θὰ φερθῆτε μ' ἕνα διαρρήκτη

Τί πρέπει νὰ κάνετε, ἂν ἀκούσετε τὴ νύχτα ἕνα ὕποπτο θόρυβο μέσα στὸ σπίτι σας;

Αὐτὸ εἶνε πολὺ πιθανὸν νὰ συμβῆ, ἔστω κι' ἂν δὲν εἴσαστε πλούσιος. Κάποιος φτωχὸς ὑπάλληλος π. χ. ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ σπίτι του λωποδῦτες. Κι' ὅμως μπῆκε τὴ νύχτα ἕνας διαρρήκτης κι' ἔκλεψε τὴ συλλογὴ γραμματοσήμων τοῦ γυιοῦ του! Γιατὶ ὁ μικρὸς αὐτὸς καυχιόταν ὅτι τὰ γραμματόσημά του εἶχαν μεγάλη ἀξία — ἐνῶ πραγματικὰ ἦσαν τελείως ἀσήμαντα — κι' ἡ φήμη εἶχε φτάσει στ' αὐτιὰ τοῦ λωποδύτη...

Πρέπει νἄχετε ἄλλωστε ὑπ' ὄψι ὅτι οἱ διαρρῆκτες, περιμένοντες τὴν εὐκαιρία γιὰ ἕνα μεγάλο «κόλπο», δὲν περιφρονοῦν στὸ μεταξὺ καὶ τὰ ψιλολογήματα... Δὲν ἀποκλείεται λοιπὸν νὰ βάλουν στὸ μάτι τὸ δικό σας σπίτι, ἔστω κι' ἂν δὲν ἔχετε χρυσὲς λίρες ἢ ἀκριβὰ κοσμήματα.

Πρὶν τὸ... τιμήσουν μὲ τὴν ἐπίσκεψί τους, θὰ φροντίσουν πιθανώτατα νὰ συγκεντρώσουν πληροφορίες γιὰ τὰ κατατόπια: ποιὰ εἶνε ἡ διάταξις τῶν δωματίων, ἂν οἱ πόρτες ἀνοίγουν πρὸς τὰ μέσα ἢ πρὸς τὰ ἔξω κι' ἂν τρίζουν, πόσοι κατοικοῦν μέσα στὸ σπίτι, ποιὲς εἶνε οἱ συνήθειές τους, κλπ. Συνήθως ἀναλαμβάνει αὐτὴ τὴ δουλειὰ κάποιος συνένοχος, ποὺ μπαίνει στὸ σπίτι μὲ κάποια πρόφασι, π. χ. ὡς πλανόδιος πωλητὴς ἢ ζητιάνος. Μὴν ἀνοίγετε λοιπὸν ποτὲ τὴν πόρτα σας σὲ ἀγνώστους.

Ὅταν βγαίνετε ἔξω τὸ βράδυ, ἀφίνετε ἕνα - δυὸ φῶτα ἀναμένα μέσα στὸ σπίτι. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ξέρουν οἱ λωποδῦτες ὅτι εἶνε ἄδειανό.

Ὅσο καλὰ κι' ἂν κλείσετε τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρά σας, ἕνας ἐπιτήδειος διαρρήκτης μπορεῖ νὰ τ' ἀνοίξη μ' ἕνα εἰδικὸ ἐργαλεῖο. Ὑπάρχει ἐπίσης ἕνας τρόπος νὰ σπάση τὰ τζάμια, χωρὶς ν' ἀκουστῆ καθόλου κρότος, οὔτε ἀπ' τὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Μ' ἄλλα λόγια, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐμποδίσετε ἕνα διαρρήκτη νὰ μπῆ στὸ σπίτι σας. Τὸ λογικώτερο εἶνε νὰ μὴ τοῦ κινήσετε τὴν πειρασμὸ νὰ μπῆ. Ὅσο δὲν ξέρει τί θὰ βρῆ μέσα στὸ σπίτι σας, εἶσθε ἐπίσης ἀσφαλής.

Καὶ τώρα, τί θὰ κάμετε, ἂν ξυπνήσετε στὴ μέση τῆς νύχτας κι' ἀντιληφθῆτε ὅτι βρίσκεται μέσα στὸ δωμάτιό σας κάποιος κακοποιός; Τὸ σωστὸ εἶνε **νὰ μὴν κάμετε τίποτε**. Ἂν χάσετε τὴν ψυχραιμία σας, στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή, μπορεῖ νὰ τὸ πληρώσετε μὲ τὴ ζωή σας.

Ἔχετε ὑπ' ὄψι ὅτι ὁ μοναδικὸς σκοπὸς ἑνὸς διαρρήκτη εἶνε νὰ πάρη ὅ,τι πολύτιμο βρῆ, καὶ νὰ φύγη δίχως νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν. Ἂν ὅμως ἰδῆ ὅτι κινδυνεύει, εἶνε τότε ἱκανὸς γιὰ τὸ κάθε τι... Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἐξ ἄλλου ὅτι οἱ μισὲς περίπου κλοπὲς αὐτοῦ τοῦ εἴδους γίνονται ἀπὸ πρωτόβγαλτους λωποδῦτες, ἀνήλικους πολλὲς φορές, ποὺ μπορεῖ ἀκόμα καὶ νὰ σκοτώσουν, πάνω στὸν πανικὸ ποὺ τοὺς κυριεύει.

Μὴν ἐπιχειρήσετε λοιπὸν νὰ σηκωθῆτε ἀπὸ τὸ κρεββάτι σας, γιὰ νὰ φτάσετε τὸ τηλέφωνο, ἢ γιὰ νὰ ὁρμήσετε πάνω στὸν κακοποιὸ καὶ νὰ τὸν ἀφοπλίσετε. Εἶν' ἡ ἀλήθεια ὅτι μερικοὶ ἐπιτυγχάνουν στὴν παράτολμη αὐτὴ προσπάθεια καὶ παραδίδουν ὕστερα δεμένο τὸ λωποδύτη στὴν ἀστυνομία. Γιὰ νὰ φανῆτε ὅμως ἥρως, θὰ διατρέξετε κίνδυνο πολὺ μεγάλο. Ὅπως ἀποδεικνύουν οἱ ἀστυνομικὲς στατιστικές, εἶνε ἀσυγκρίτως περισσότερες οἱ πιθανότητες ν' ἀποτύχετε.

Μὴν ξεχνᾶτε ἐξ ἄλλου ὅτι τὸ μυαλό σας εἶνε ἀκόμη θολωμένο ἀπ' τὸν ὕπνο κι' ὅτι δὲν ξέρετε ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται ὁ λωποδύτης, ἐνῶ ἐκεῖνος ξέρει καλὰ τὴ θέσι τοῦ κρεββατιοῦ σας καὶ παρακολουθεῖ κάθε σας κίνησι μέσα στὸ σκοτάδι.

Κι' ὅταν ἀκόμη ἔχετε πιστόλι, εἶνε πολὺ ἀμφίβολον ἂν θὰ βρίσκεται κοντά σας, ἂν θἄνε γεμᾶτο κι' ἂν τὸ χέρι σας θἄχη ἀρκετὴ εὐστάθεια γιὰ νὰ σημαδέψετε στὸ μισοσκόταδο. Ἀντιθέτως, ὁ λωποδύτης, λόγω τῆς δουλειᾶς του, ξέρει πολὺ καλλίτερα ἀπὸ σᾶς νὰ μεταχειρίζεται τὰ ὅπλα, καὶ μπορεῖ νὰ σᾶς πληγώση σοβαρὰ ἢ νὰ σᾶς σκοτώση!

Τὸ φρονιμώτερο λοιπὸν εἶνε — ἐπαναλαμβάνομε — νὰ μείνετε ἥσυχος κι' ἀκίνητος στὸ κρεββάτι σας. Ἂν ὁ λωποδύτης ρίξη στὸ πρόσωπό σας τὸ φῶς τοῦ φακοῦ του καὶ σᾶς δώση μιὰ διαταγή, συμμορφωθῆτε δίχως ἀντίρρησι. Μὴ τοῦ μιλᾶτε, ὅσο μπορεῖτε. Κυττάξετέ τον μόνο μὲ προσοχὴ καὶ προσπαθῆστε ν' ἀποτυπώσετε στὴ μνήμη σας τὰ χαρακτηριστικά του, γιὰ νὰ τὰ περιγράψετε ὕστερα στὴν ἀστυνομία.

Προσέχετε ἐπίσης σὲ ποιὰ σημεῖα τοῦ δωματίου στάθηκε, ποιὰ ἀντικείμενα ἄγγιξε, τί ροῦχα φορᾶ, πῶς περπατάει, κλπ.

Ἂν ὅμως ὁ λωποδύτης δὲν βρίσκεται μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά σας, ἀλλὰ σὲ ἄλλο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ, σηκωθῆτε καὶ κάμετε θόρυβο. Εἶνε βέβαιο ὅτι θὰ φοβηθῆ τότε καὶ θὰ τὸ σκάση.

Φυσικά, ἀμέσως ἀφοῦ φύγη ὁ κλέφτης, εἰδοποιῆστε τὴν ἀστυνομία.

Θὰ τελειώσουμε μὲ μιὰ ἀσυνήθιστη συμβουλή, ποὺ δίνει σ' ὅλους τοὺς πολῖτες ἕνας ἀνώτερος Ἀμερικανὸς ἀστυνομικός:

«Γιὰ νὰ διατηρήσετε τὴ γαλήνη καὶ τὴν αὐτοκυριαρχία σας ὅταν ἀντιληφθῆτε τὴν παρουσία ἑνὸς διαρρήκτη, ὁ καλλίτερος τρόπος εἶνε ἡ προσευχή. Προσευχηθῆτε μέσα στὸ νοῦ σας, γιὰ νὰ νικήσετε τὸν κίνδυνο ποὺ προέρχεται ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σας».

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἰατρὸς Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 4—6 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113 Τηλέφ. 63-885.

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΛΕΥΚΑ ΜΑΛΛΙΑ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΗΕΣ: Ριζικὴ ταχεῖα ἐξαφάνισις. Εἰδικὴ θεραπεία διὰ ξανάνειωμα προσώπου, πανάδες, τριχόπτωσις, ρυτίδες, ἀγγυώματα, στίγματα, οὐλὲς καὶ κλπ. Αἰσθητικὸς Μ. ΓΙΟΕΛ Βαλαωρίτου 12 τηλ. 33-039 Η ΠΡΩΤΗ ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

— Πολὺ ζηλιάρης αὐτὸς ὁ γενειοφόρος!...

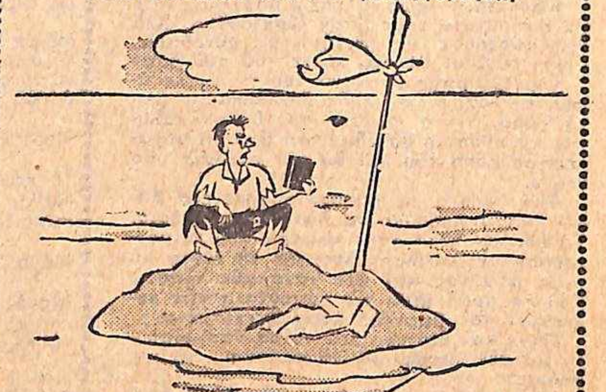

— Φτοῦ νὰ πάρη ἡ ὀργή!... Τὸ ἔχω διαβάσει αὐτὸ τὸ βιβλίο!...

— Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς διακόπτω ἀπ' τὸ φαγητό σας...

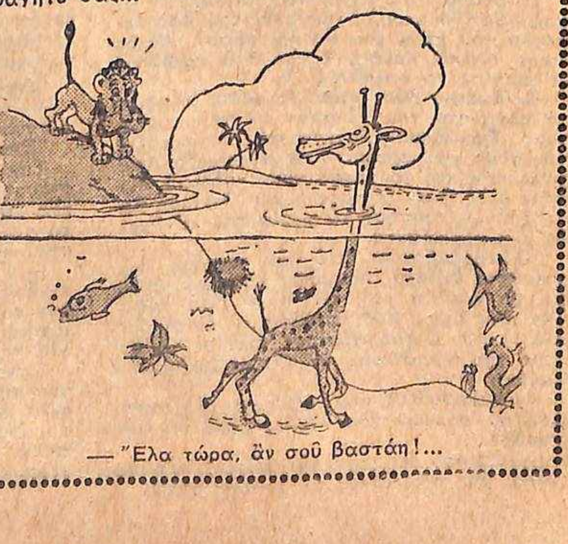

— Ἔλα τώρα, ἂν σοῦ βαστάη!...

Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο

«Ὃ σὺ μισεῖς, ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς!»

Θαλασσοπούλι Μέγαρα: Ἂν καὶ φαινόσαστε λογικὸς ἄνθρωπος, ὡστόσο ξεχάσατε μιὰν ἀρετὴ τοῦ ἀληθινοῦ ἀνθρώπου: «Ὃ σὺ μισεῖς, ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς!». Ἔτσι, θέλοντας — ὅπως λέτε — νὰ ἐκδικηθῆτε τὴν ἄπιστη γυναῖκα σας, οὐσιαστικά... ἐκδικηθήκατε ἕνα ἀθῶο πλάσμα, μιὰ κοπέλλα ποὺ τὴν καταστήσατε παρανόμως μητέρα καὶ ποὺ σᾶς ἱκετεύει νὰ τὴ σώσετε, γιατὶ θ' αὐτοκτονήση. Εἶνε βέβαια δραματικὴ ἡ θέσι σας, ἀλλὰ εὐτυχῶς ὑπάρχει μιὰ λύσις καὶ μάλιστα εὐχάριστη, ἀπ' ὅσα τουλάχιστον μοῦ γράφετε. Ἀφοῦ μὲ τὴ γυναῖκα σας, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, δὲν ἀγαπιέστε καὶ τὸ σφάλμα της ἀποτελεῖ περίπτωσι διαλύσεως τοῦ γάμου, τότε νὰ προβῆτε τὸ γρηγορώτερο σ' αὐτὴν (μπορεῖτε μάλιστα νὰ ἐπιδιώξετε τὸ διαζύγιο γιὰ λόγους ἀσυμφωνίας χαρακτήρων...). Καὶ στὸ μεταξὺ νὰ σπεύσετε ν' ἀποκαταστήσετε τὶς σχέσεις σας μὲ τὴν ἄλλη κοπέλλα, ποὺ ἡ ἐπιπολαιότης σας τὴν ἔφερε σὲ δεινὴ θέσι καὶ ν' ἀναλάβετε ἐνώπιον τῶν δικῶν της ἐπίσημη εὐθύνη ὅτι θὰ τὴν παντρευτῆτε, φυσικὰ δὲ καὶ νὰ τὸ κάμετε. Τέλος, ὅσον ἀφορᾶ τὸ παιδί, ἂν δὲν θελήσετε νὰ τὸ ἀφήσετε στὴ μητέρα του, σύζυγό σας δηλαδή, τότε ἴσως τὸ δεχθῆ ἡ ... μελλόνυμφη, στὴν ὁποία βέβαια θὰ πρέπη νὰ τῆς φανερώσετε ὅλα κι' ἀμέσως μάλιστα!

Ἰορδάνην Ὀλυμπιακόν, Νέαν Ἑλβετίαν: Τὰ ἄλλοτε αἰσθηματικά σας θύματα θὰ χαιρεκακοῦσαν ἀσφαλῶς καὶ μὲ τὸ δίκηο τους σήμερα, ἂν ἔβλεπαν ἕναν «μεγάλο κατακτητὴ» σὰν ἐσᾶς, ὅπως αὐτοτιτλοφορεῖσθε, νὰ βασανίζεται, νὰ σκοτίζεται καὶ νὰ γίνεται παιχνίδι στὸ καπρίτσιο μιᾶς κοπέλλας. Εἶμαι βέβαια, ὅτι μετὰ τὸ σημερινό σας πάθημα θ' ἀναγνωρίσετε ὅτι ἡ γυναῖκα, ποὺ ἐξεμηδένισε ὅλη τὴν ἀνδρική σας δυναμικότητα, δὲν εἶνε καὶ τόσο «κατώτερο» πλάσμα— ὅπως μὲ τὴν ἀντίληψι τοῦ ἐγωϊσμοῦ σας τὴν θεωροῦσατε. Τέλος πάντων ἔτσι ἀποκτᾶται ἡ πεῖρα τῆς ζωῆς, ἀγαπητέ μου! Ὅσο γιὰ τὴν ἐκδίκησι ποὺ σκέπτεσθε ἐναντίον τοῦ φίλου σας, αὐτὸ τὸ θεωρῶ «κατωτερότητα» δική σας, στὴν ὁποία δὲν πρέπει νὰ πέσετε. Ἄλλωστε καὶ σεῖς δὲν θὰ κάνατε τὰ ἴδια, ἂν βρισκόσαστε στὴ θέσι του καὶ εἴχατε μπλέξει μὲ τὸ θηλυκὸ αὐτὸ...σιτανᾶ ποὺ σᾶς τσουρουφλίζει τὴν καρδιά; Ὁπωσδήποτε, ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾶτε πρέπει νὰ ἐξηγηθῆτε μαζί της καὶ νὰ σᾶς πῆ καθαρὰ ἂν εἶνε διατεθειμένη νὰ ξεχάση τὸν παληὸ ἑαυτό της καὶ νὰ συμμορφωθῆ τίμια καὶ ἠθικὰ μὲ τὸ νέο κοινωνικὸ ρόλο. Κι' ἀνάλογα πιά, ἐνεργεῖτε.

Κρυφὸν πόνον: Ἀφοῦ κε σεῖς εἶσθε ἀκόμα ἄπειρος στὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς καὶ ἡ μικρή σε εἶνε 15 χρονῶν, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσετε ἔτσι ἀπερίσκεπτα, μὲ τὸν κίνδυνο νὰ τὴν ἐκθέτετε στοὺς δικούς της. Ἐκτιμῶ τὴν σοβαρότητα τῆς ἀγάπης της, ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς εἶνε ἠθικὰ ὑπόχρεοι νὰ περιφρουροῦν γενικὰ τὰ παιδιά τους. Γι' αὐτὸ σταματῆστε τὶς τολμηρότητες, ποὺ ἐπιβαρύνουν τὴ θέσι της κι' ἀκοῦστε την σ' ὅ,τι σᾶς ὑποδεικνύει, ἀφοῦ κι' αὐτὴ ἐνδιαφέρεται καὶ γιὰ τῶν δυό σας τὸ καλό. Ἀργότερα μπορεῖτε νὰ ἐπικοινωνήσετε καὶ μὲ τὴ θεία, ποὺ σᾶς συμπαθεῖ καὶ ἡ ὁποία θὰ βρῆ τρόπο νὰ διορθώση τὰ πράγματα.

Λοχίαν Τζ..., Σ. Τ. Γ.: Ἂν τὴν ἀγαπᾶτε ἀληθινά, στὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ θὰ συναντηθῆτε νὰ τῆς προτείνετε νὰ ἀνανεώσετε τὸ δεσμό σας. Κι' ἂν ἡ κοπέλλα δεχθῆ, δὲν πρέπει νὰ εἶσθε ἀπαιτητικὸς κι' ἐγωϊστής, νὰ μὴν τὴν ἐκβιάζετε νὰ σᾶς προσφέρη περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ἡ ἴδια μπορεῖ. Προπάντων νὰ φερθῆτε σὰν κύριος πολιτισμένος καὶ νὰ μὴ τῆς κάνετε ὑπαινιγμὸ γιὰ τὸ ἀτύχημα ποὺ τῆς στέρησε καὶ τὴν ἐργασία της. Νὰ φανῆτε γενναιόφρων καὶ ἄντρας μὲ φιλότιμο!

Σ. Σ. Β. 906. Α. Μ. Κ.: Μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς ὑποδείξω κατάλληλο τρόπο, ὥστε «χωρὶς λύπες» ν' ἀποχωρισθῆτε ἀπ' τὴν κοπέλλα ποὺ ἐπὶ τρία χρόνια ἀγαπᾶτε καὶ σᾶς ἀγαπᾶ. Δυστυχῶς συνταγὴ ἀνώδυνου χωρισμοῦ δὲν ἔχω. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι μὲ σκληρὴ εἰλικρίνεια μπορεῖτε μόνος ν' ἀντιμετωπίσετε τὸ δραματικὸ τέλος τοῦ εἰδυλλίου σας. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ μοῦ λύσετε μιὰ ἀπορία: Τώρα ἀνακαλύψατε — ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια — ὅτι οἰκονομικοὶ καὶ οἰκογενειακοὶ λόγοι δὲν σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ συνεχίσετε καὶ νὰ νομιμοποιήσετε τὸ ὡραῖο αἴσθημά σας;

Χαμένους ἀγγέλους, Πειραιᾶ: Ὕστερ' ἀπὸ τόσα οἰκογενειακὰ ἀτυχήματα εἶνε δικαιολογημένη ἡ μητέρα σας νὰ εὔχεται μιὰν ἄνετη ἀποκατάστασί σας. Ἀλλ' ἂν ἐσεῖς εἶσθε βεβαία ὅτι ὁ νέος ποὺ ἀγαπᾶτε μπορεῖ μὲ τὴν ἐργασία του νὰ σᾶς ἐξασφαλίση ὁπωσδήποτε μιὰ καλὴ ἀποκατάστασι τότε θὰ πρέπη νὰ πείσετε τὴ μητέρα σας νὰ συγκατατεθῆ στὸ γάμο σας. Ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης της εἶμαι βεβαία πὼς δὲν θ' ἀρνηθῆ ὡς στὸ τέλος.

Ἀνήσυχην ψυχήν: Εἶνε ἀποτροπιαστικὰ αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε καὶ δὲν βλέπω ἀνάμεσα στὶς γραμμές σας οὔτε ἐπιστημονικὴ συνείδησι, οὔτε τὴν ἀνωτερότητα καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια ποὺ πρέπει νὰ διακρίνη τὸν ἀληθινὸ ἐπιστήμονα. Ἂν σᾶς ἄρεσε μονάχα νὰ περνᾶτε εὐχάριστες ὧρες χωρὶς συνέπειες, ὑπῆρχε τρόπος κι' εὐχέρεια νὰ τὸ κάνετε. Ἀλλὰ σεῖς ξεγελάσατε μιὰ φτωχὴ κοπελλίτσα καί, μὲ τὶς γνωστὲς ὑποσχέσεις γάμου καὶ τοὺς πλανεροὺς ὅρκους τὴν παρασύρατε σὲ μιὰ περιπέτεια καὶ τώρα θέλετε νὰ τὴν ἐγκαταλείψετε γιατὶ — ἔτσι μοῦ γράφετε — «εἶμαι ἐπιστήμονας καὶ πρέπει νὰ πάρω λίγη προῖκα» ἀπὸ ἄλλη γυναῖκα. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἀρκοῦσε αὐτό, σχετισθήκατε στὸ μεταξὺ καὶ μὲ ἄλλη κοπέλλα καὶ πάλι «ἔγινε αὐτὸ ποὺ ἔγινε» ὅπως χαρακτηριστικὰ ὁμολογεῖτε ὁ ἴδιος. Καὶ τώρα «τρέμοντας στ' ἀλήθεια γιὰ τὴν πρᾶξι» σας, μοῦ ζητᾶτε τὴ συμβουλή μου ποιὰν ἀπὸ τὶς δυὸ νὰ πάρετε. Καὶ τολμᾶτε νὰ σκέφτεσθε ἀκόμα: «μήπως εἶνε καλλίτερα ν' ἀφήσω ἔτσι τὰ πράγματα, γιὰ νὰ βρῶ καμμιὰ καλλίτερη;!». Μά, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶνε σκέψεις καὶ διαθέσεις ἀνθρώπου ἐπιστήμονας, ἀνθρώπου κοινωνικοῦ καὶ λογικοῦ αὐτὰ ὅλα ποὺ σχεδιάζετε; Καὶ τί ζητᾶτε νὰ σᾶς πῶ ἐγώ; Τί; Ὅταν καταστρέψατε μὲ τὴν ἐπιπολαιότητά σας δυὸ φτωχὰ πλάσματα καὶ τὸν ἑαυτό σας μαζί!... Τί νὰ πῶ ἐγώ; Αὐτὴ εἶνε ἡ σκληρὴ ἀλήθεια.

Ἀκρίταν τῶν συνόρων Υ. Χ. Ζ.: Τὸ ὅτι ἐπιμένετε καὶ κυττᾶτε βαθειά, μέσα στὰ μάτια, τὸ κορίτσι ποὺ σᾶς προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον μὲ τὰ βλέμματά του— αὐτὸ εἶνε ἤδη μιὰ ἐκδήλωσις θάρρους! Ὥστε μπορεῖτε ν' ἀπευθύνετε καὶ προφορικὰ τὰ ἐρωτήματα ποὺ ἀνησυχοῦν τὴν καρδιά σας.

Δ. Α. Α.: Ἕνα αἴσθημα, ποὺ εἴχατε δοκιμάσει τὴν εἰλικρίνειά του δέκα ὁλόκληρα χρόνια, καθὼς μόνος σας τὸ λέτε, δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλάξη ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα. Ἀφοῦ μάλιστα καὶ τώρα ποὺ λείπετε ἡ κοπέλλα ἐξακολουθεῖ μὲ τὴν ἴδια θέρμη νὰ σᾶς ἐκδηλώνη τὴν ἀγάπη της, δὲν θὰ πρέπη ν' ἀνησυχῆτε γι' αὐτήν, ἀλλὰ γιὰ τὴν εἰλικρίνεια ἐκείνου ποὺ σᾶς μετέδωσε τὶς στενόχωρες πληροφορίες. Ὁσοδήποτε κι' ἂν νομίζετε ὅτι εἶνε θετικὰ αὐτὰ ποὺ σᾶς καταγγέλλει, δὲν πρέπει νὰ τὰ δεχθῆτε, παρὰ ἀφοῦ βεβαιωθῆτε γιὰ τὴν ἀξιοπιστία τοῦ πρόθυμου φίλου σας, ἀφοῦ δὲν σᾶς εἶνε εὔκολο νὰ ἐξακριβώσετε σήμερα μόνος σας τὴν ἀλήθεια. Μὰ κι' ἂν ποῦμε πὼς εἶνε ἀλήθεια, ὁσοδήποτε κι' ἂν πονέσετε μὴν κάνετε καμμιὰ ἀστόχαστη πρᾶξι. Ἂν ἡ κοπέλλα σᾶς πρόδωσε πραγματικὰ τότε δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τὴν περιφρονήσετε καὶ νὰ κυττάξετε τὸν ἑαυτό σας.

Χωρικὸν Λεβαδείας: Πάλι καλὰ ποὺ δὲν ἔχετε περισσότερες μεταθέσεις, ἀγαπητέ μου, γιατὶ θὰ καταντοῦσε σὲ κάθε τόπο ποὺ πηγαίνετε, νὰ κάνετε κι' ἕναν ἀρραβῶνα — ὅπως τὸ κάνατε τρεῖς - τέσσερες ὡς σήμερα φορές! Μὰ νομίζετε ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἶνε πράγματα σοβαρά; Καὶ ἐγὼ τί νὰ σᾶς συμβουλέψω; Ἂν πραγματικὰ θέλατε νὰ μὲ ἀκούσετε θὰ σᾶς ἔλεγα: Ὅτι τὸ καθῆκον κι' ἡ τιμή σας ἐπιβάλλουν ν' ἀποκαταστήσετε τὴν κοπέλλα ποὺ ἀρραβωνιαστήκατε ἐπισήμως. Τίποτε ἄλλο...

Κρυφὸν ἐραστὴν — 13, Χαλκίδα: Τὸ καλὸ ποὺ σᾶς θέλω, ἀγαπητέ μου, εἶνε ν' ἀποτραβηχτῆτε ἀμέσως ἀπὸ τὴν κοπελλίτσα τῶν 14 χρόνων, ποὺ θέλετε νὰ τὴν μπλέξετε στὰ ἐρωτικά σας δίχτυα, μὲ κίνδυνο νὰ μπλεχτῆτε κι' ὁ ἴδιος καὶ νἄχετε ἄσχημες συνέπειες. Ἀφοῦ δὲν εἶσθε σὲ «ἡλικία ἔρωτος» ἀκόμα, δὲν καταλαβαίνετε ὅτι εἶνε κακὸ πρᾶγμα νὰ βάζετε σὲ πειρασμὸ μιὰ μπεμπέκα;

Ἑλέν... — ψυχὴν ποὺ ἀργοσβύνει: Καταλαβαίνω τὴ στενοχώρια σας, ἀγαπητή μου, γιατὶ ὁ ἀγαπημένος σας δὲν σᾶς ἔδωσε πιά, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί του, σημεῖα ζωῆς. Φαίνεται, ὅτι ὁ νεαρὸς δὲν σᾶς εἶχε ἀγαπήσει εἰλικρινά, ὅπως τὸν ἀγαπήσατε ἐσεῖς καὶ γι' αὐτὸ μόλις βρέθηκε μακρυά σας, τοῦ ἦρθε εὔκολο νὰ σᾶς λησμονήση — ἴσως καὶ νὰ δημιουργήση κάποιον ἄλλο δεσμό. Αὐτὴ ἡ ἀχαρακτήριστη στάσις του πρέπει νὰ μὴ σᾶς ἀπελπίζη οὔτε νὰ τυραννιέσθε μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ φάνηκε ἀνίκανος νὰ ἐκτιμήση τὸ αἴσθημά σας. Λοιπὸν βγάλτε τον ἀπ' τὸ μυαλό σας γιὰ νὰ βρῆτε τὴν ἡσυχία σας.

Ντίναν — μικρὴν μαθητριοῦλαν: Σὰν τὴν παραπάνω ἐπιστολογράφο, εἶσθε καὶ σεῖς τόσο μικρή, ὥστε δὲν πρέπει νὰ κάνετε τοῦ κεφαλιοῦ σας. Γιὰ νὰ μὴν ἐγκρίνουν οἱ γονεῖς σας τὶς σχέσεις σας μὲ τὸν νεαρὸ σημαίνει ὅτι κάτι περισσότερα ξέρουν ἀπὸ σᾶς καὶ ἀπὸ μένα. Γι' αὐτὸ λοιπόν, σὰν καλὸ κορίτσι, ὀφείλετε νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὶς συστάσεις τῶν οἰκείων σας καὶ νὰ μὴ τοὺς στενοχωρῆτε μὲ τὴν αὐθάδη στάσι σας.

Μαθήτριαν ἐρωτευμένην μὲ ἀσυρματιστήν: Πρὶν «καταλήξετε στὸ σανατόριο ἢ στὸν τάφο» ὅπως γράφετε καὶ ὅπως ἀνόητα καὶ πολὺ κακὰ σκέπτεσθε, νὰ κυττάξετε νὰ παρατήσετε αὐτὲς τὶς πρόωρες αἰσθηματικὲς ἀσχολίες, στὶς ὁποῖες ἔχετε ἐπιδοθῆ καὶ τώρα ποὺ ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα ν' ἀφοσιωθῆτε στὰ ζητήματά σας καὶ νὰ ὑπακούετε στοὺς οἰκείους σας μὲ φιλοτιμία καὶ ζῆλο. Εἶνε ντροπή, στὴν ἡλικία ποὺ εἶσθε, νὰ ἐπιδιώκετε τέτοια «νταραβέρια» καὶ νὰ κάνετε ἀπελπιστικὰ σχέδια, γιατὶ ἀγαπᾶτε ἕνα στρατιώτη, ποὺ τὸν εἴδατε — λέτε —περαστικὴ καὶ μόλις καταφέρατε μονάχα τὸ ὄνομά του νὰ μάθετε!...

Νέον ποὺ δὲν ἐγνώρισε τὸν ἔρωτα: Δὲν βρίσκω τὸ λόγο γιατὶ νὰ μιλᾶτε τόσο στενόχωρα γιὰ τὴ ζωή σας, ἐπειδὴ ξεγελαστήκατε στὸ αἴσθημά σας ἀπὸ μιὰ κοπέλλα «ἐλαφροτάτων ἠθῶν», ὅπως μοῦ γράφετε. Αὐτὸ ἦταν μιὰ νεανικὴ περιπέτεια, ποὺ δὲν ἔχει σχέσι μὲ τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, ποὺ κάποτε θἄρθη νὰ χτυπήση τὴν καρδιά σας. Δὲν μπορεῖτε λοιπὸν ν' ἀπογοητεύεσθε τόσο γρήγορα. Ἀργότερα θὰ καταλάβετε πόσο ἐπιπόλαια σκέπτεσθε καὶ θ' ἀντιληφθῆτε τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ἄσπρο περιστέρι: Ἐπειδὴ τὸ αἴσθημά σας μοῦ φαίνεται μᾶλλον πρόσκαιρο καπρίτσιο κι' ἐπειδὴ τὸ κορίτσι δὲν φαίνεται νὰ σᾶς ἀγαπᾶ κι' ἐπειδή, τέλος, βρίσκεσθε σὲ στενὸ περιβάλλον κι' εἶνε κίνδυνος νὰ ἐκτεθῆτε, γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νὰ παρατήσετε αὐτὲς τὶς αἰσθηματολογίες καὶ νὰ κυττάξετε ν' ἀφοσιωθῆτε στὴ δουλειά σας, γιὰ τὴν ὁποία καὶ βρίσκεσθε σὲ ξένα μέρη. Αὐτὲς οἱ ἐρωτοτροπίες σ' ἕναν ἀδη-

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ἐνδυμασιῶν, σχίσιμο, κόψιμο, σκωρ φάγωμα, ἐφθαρμένοι καβάλλοι δι θώνονται δι' ὑφάνσεως παρ' εἰδικ τεχνίτου σπουδάσαντος εἰς τὸ ἐξωτ ρικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλι καὶ καμπαρντίνες. Ραφεῖον «Νέα Ο κονομία», Δώρου 5 γ' (1ον πάτωμο Ἀδελφοὶ Λώλη. Τηλέφ. 55.314.

ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΤΟΥΣ

Ἡ διάσημη στὰρ Ἴνγκριντ Μπέργκμαν καὶ ὁ σύζυγος της Ρομπέρτο Ροσσελλίνι, ἑτοιμάζουν τώρα τὸ νοικοκυριό τους, ἀγοράζοντας ἀπὸ τ' ἀρχαιοπωλεῖα τοῦ Μιλάνου διάφορα σπάνια καὶ περίεργα πράγματα. Στὴ φωτογραφία μας ὁ Ροσσελλίνι ἐξετάζει ἕνα παληὸ φανάρι τοῦ περασμένου αἰῶνα.

μισόργητο νέο δὲν ἀποδίδουν τίποτε, ἴσα-ἴσα μάλιστα τὸν παρασύρουν σὲ περιπέτειες ποὺ τοῦ στοιχίζουν ἀκριβά.

Φανταράκι τῆς σκιᾶς: Πρὶν ἀπ' ὅλα θὰ σᾶς συστήσω νὰ ἠρεμήσετε καὶ νὰ λογικευθῆτε γιατὶ ὁ σημερινός σας ἐκνευρισμὸς σᾶς ὁδηγεῖ σὲ ἀπελπιστικὲς κι' ἀνόητες σκέψεις. Τί σᾶς φταίει ἡ φτωχὴ ἐκείνη; Τὸ πολὺ-πολύ, ἴσως θἄπρεπε τὸν ἑαυτό σας νὰ ξεγράψετε... Μὰ οὔτε κι' αὐτὸ πρέπει νὰ κάνετε, σὰν λογικὸς ἄνθρωπος. Τὸ σημερινὸ ἐμπόδιο δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴ δική σας στάσι. Ἀφοῦ ὅλοι οἱ οἰκεῖοι τῆς κοπέλλας ἤξεραν τὸ αἴσθημά σας, τὸ σωστότερο καὶ τιμιώτερο ἦταν, πρὶν ἀκόμα φύγετε, νὰ τὸ ὁμολογήσετε σεῖς ὁ ἴδιος στὸν πατέρα της. Μὲ τὸ σύνδεσμο ποὺ εἴχατε καὶ τὶς ἐγκαρδίους σχέσεις, θὰ βλέπατε τότε πὼς τὰ πράγματα θὰ λύνονταν ἀμέσως καὶ κατ' εὐχήν. Μὰ καὶ τώρα ποὺ ἀπέρριψε ὁ πατέρας τὴν ἔγγραφη πρότασί σας, πάλι δὲν πρέπει ν' ἀπελπισθῆτε, οὔτε νὰ ξεσυνερισθῆτε. Μὴν τοῦ ξαναγράψετε γιὰ κάμποσο καιρό. Τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ γράψετε στὸ μεγάλο γυιό του, νὰ τοῦ ἐκθέσετε τὸ σοβαρὸ σκοπὸ ποὺ ἔχετε γιὰ τὴν ἀδελφή του καὶ νὰ τὸν παρακαλέσετε, αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι τοῦ σπιτιοῦ νὰ φροντίσουν μὲ τρόπο νὰ πείσουν τὸν πατέρα, ἐξηγῶντας του ὅτι πρόκειται γιὰ γάμο. Ἀργότερα, μπορεῖτε νὰ πετύχετε μιὰ προσωπικὴ συνάντησι μαζί του καὶ νὰ τοῦ μιλήσετε καθαρά, ὁπότε εἶμαι βεβαία πὼς δὲν θὰ ἐπιμείνῃ πιὰ στὴν ἄρνησί του.

Ἄτυχον νέον, Πόρον: Ἡ λύσις ποὺ ὑπάρχει εἶνε αὐτὴ ἀκριβῶς ποὺ σκέπτεσθε: Νὰ μείνετε δηλαδὴ γιὰ κάμποσο καιρὸ ἐκεῖ ποὺ σήμερα βρίσκεσθε, ἂν ἡ κατάστασίς σας τὸ ἐπιτρέπῃ, γιὰ νὰ ξεχάσετε καὶ σεῖς καὶ νὰ βγῇ κι' ἀπὸ τῆς κοπέλλας τὸ μυαλὸ αὐτὸ τὸ αἴσθημα. Γιατὶ ἂν τὸ συνεχίσετε δὲν βλέπω παρὰ στενοχώριες καὶ μπλεξίματα. Σὲ τί τάχα ἀποβλέπετε, ἀφοῦ εἶσθε μικρὸς καὶ ἀδημιούργητος; Συνεπῶς δὲν μπορεῖτε νὰ παρασυρθῆτε, δυὸ νέα παιδιά, σὲ ἐπικίνδυνες περιπέτειες καὶ μάλιστα νἄχετε καὶ τὴν... κατάρα τοῦ πατέρα της. Ἀποφύγετε τὸν πειρασμὸ καὶ μὴ θέλετε τὴν καταστροφὴ τῆς κοπέλλας. Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο τίμιο καὶ σωστὸ ποὖχετε νὰ κάνετε!

Καλαματιανὸν Γ.: Εἴσαστε ἀκόμα πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ καταπιάνεστε μὲ τέτοια ζητήματα. Γιατὶ ὁ ἔρωτας γιὰ τὰ παιδιὰ εἶνε ὅπως τὸ ξυράφι στὰ χέρια τους. Χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, ἀπὸ ἀπειρία, ἀδεξιότητα, ἄγνοια, μπορεῖ νὰ κοποῦν. Ἀφοῦ λοιπὸν μοῦ ζητᾶτε τὴ συμβουλή μου, σὰν ἀπὸ μητέρα, ἔχω κι' ἐγὼ νὰ σᾶς συστήσω νὰ μὴ μπλεχτῆτε σὲ αἰσθηματολογίες. Κίνδυνος - θάνατος!

Προδομένην ἀγάπην, Λεβάδειαν: Γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἀπαντήσω ὡς τώρα, αὐτὸ σημαίνει ἢ ὅτι δὲν ἔφτασε στὰ χέρια μου τὸ γράμμα σας ἢ ἀκόμα δὲν ἦρθε ἡ σειρά του, πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο ἀμφιβάλλω, ἀφοῦ σήμερα ἀπαντῶ ἤδη στὸ δεύτερο γράμμα σας. Ἡ περιπέτειά σας μὲ συγκίνησε πολύ. Ἀντιλαμβάνομαι ὅτι μὲ τὴν ἀνωτερότητα καὶ τὴν ἀγάπη σας ὑπήρξατε τὸ θῦμα τῆς γυναίκας. Ἀλλ' ἀφοῦ χωρίσατε, αὐτὸ ἦταν μια καλὴ ἀρχὴ γιὰ νὰ περιφρουρήσετε τὴν ψυχική σας γαλήνη καὶ νὰ ξαναβρῆτε τὸν ἑαυτό σας. Στὸ αἰσθηματικό σας αὐτὸ ἀτύχημα, φανήκατε τόσο ἀξιοπρεπής, ποὺ, ἂν πρέπῃ κάποιος νὰ ντρέπεται γιὰ ὅ,τι συνέβη, δὲν εἶσθε σεῖς, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν στάθηκε ἄξια νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀγάπη σας. Πρέπει νὰ σφίξετε τὴν καρδιά σας καὶ ν' ἀτενίσετε τὸ μέλλον μὲ αἰσιοδοξία. Ὅσο γιὰ τὸ παιδάκι σας δὲν βρίσκω στὶς ἀπελπιστικὲς σκέψεις ποὺ κάνετε, λογικὴ λύσι. Ἡ ἴδια ἡ συνείδησί σας δὲν πιστεύω νὰ ζητῇ ἕνα τέτοιο τέλος. Ἴσα-ἴσα ἡ φωνὴ καὶ ἡ στοργὴ τοῦ πατέρα, πρέπει νὰ σᾶς ἀναγκάσουν ν' ἀγκαλιάσετε μὲ περισσότερη λαχτάρα καὶ νὰ προστατεύσετε τὸ παιδάκι αὐτὸ καὶ γιὰ χάρι του νὰ ζήσετε καὶ νὰ ἐργασθῆτε. Ποῦ ξέρετε ἂν ἀργότερα δὲν βρεθῇ μιὰ λογική, σοβαρὴ κι' ἄξια γυναῖκα, ποὺ ν' ἀφοσιωθῇ σὲ σᾶς καὶ στὸ μικρό σας;

Ἀγάπην ποὺ δὲν σβύνει, Ἀργοστόλι: Μᾶς συγκινοῦν τὰ κολακευτικά σας λόγια γιὰ τὸ περιοδικό μας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμότατα. Τὴν περίπτωσι ποὺ μοῦ ἐκθέτετε τὴν θεωρῶ σχεδὸν παράλογη, γιὰ λογαριασμὸ καὶ τῶν δυό σας. Γιατὶ ἐνῶ ἐπὶ 16 χρόνια ἀγαπιέστε τόσο ἀληθινὰ κι' ὄμορφα καὶ νοιώθετε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, δὲν τολμᾶτε νὰ καταλήξετε στὸ μόνο φυσικὸ καὶ τίμιο πέρας — στὴν ἕνωσί σας; Δὲν μοῦ ἐξηγεῖτε καὶ τοὺς λόγους. Μὰ ὁποιοιδήποτε κι' ἂν ἦσαν, δὲν θὰ ἦταν πάντως δυνατώτεροι ἀπὸ τὴν ἀγάπη σας. Προσγειωθῆτε, λοιπὸν καὶ φροντίσετε νὰ νομιμοποιήσετε τὶς σχέσεις σας καὶ νὰ εὐτυχήσετε, ὅπως καὶ σᾶς τὸ εὔχομαι.

Νέαν Ἰωνίαν, Δ. Κ.: Ἀγαπητή μου, σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμότατα γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ὁ «Θησαυρὸς» κάνει ὅ,τι τοῦ εἶνε δυνατὸν γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνῶστες του. Εἴμεθα στὴ διάθεσί σας.

Κάμελ
βάφει, γυαλίζει καί διατηρεῖ τά ὑποδήματα θαυμάσια.

TWA — TWA — TWA — TWA — TWA — TWA

Ταξιδεύετε διά
NEAN YOPKHN
καί
ΠΑΡΙΣΙ
Μέ τήν
TWA

ΓΑΛΛΙΑ
5 πτήσεις ἑβδομ.
8,15 ὧραι

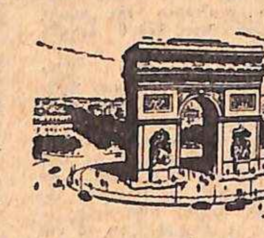

ΙΤΑΛΙΑ
7 πτήσεις ἑβδομ.
3,15 ὧραι

Δι' ἐξασφάλισιν θέσεων τηλεφωνήσατε
εἰς 26.125, 30.093
ἢ εἰς τὸ Γραφεῖον Ταξειδίων σας.

Ἀποστείλατε, μικρὰ ἢ μεγάλα φορτία, μὲ τὸ φθηνὸ Air Cargo τῆς TWA. Πληροφορίαι Ὄθωνος 4, Τηλ. 30-094 ἢ εἰς τὸ Γραφεῖον ταξειδίων σας.

Πονεμένην ὀρφανοῦλαν, Πύργον: Ἔλαβα, ἀγαπητή μου καὶ τὰ δυὸ γράμματά σας. Ἀπ' ὅσα μοῦ γράφετε σχημάτισα ἀκλόνητη πεποίθησι, ὅτι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν δὲν πρέπει νὰ περιμένετε πιὰ τίποτε. Τὸ συμπέρασμά μου αὐτὸ εἶνε ἀπογοητευτικὸ βέβαια, ἀλλὰ εἶνε καὶ ἡ μόνη ἀλήθεια. Καὶ ἂν ἀκόμα τὸν ἐξαναγκάσετε μὲ διάφορα μέσα νὰ σᾶς παντρευτῇ, ἡ ζωή σας κοντά του θὰ εἶνε δυστυχισμένη καὶ θὰ χωρίσετε πολὺ γρήγορα. Συμφέρο σας εἶνε νὰ τὸν λησμονήσετε. Δὲν ἀξίζει καθόλου τὴν ἀγάπη σας τέτοιος ποὺ εἶνε. Θὰ μπορούσατε νὰ τὸν καταγγείλετε. Ἔτσι ὅμως θὰ μαθευτῇ τὸ μυστικὸ σὲ ὅλους. Πάντως κάμετε ἕνα γράμμα στὸ συγγενῆ σας δικηγόρο στὴν Ἀθήνα, ἐκθέστε του τὰ πράγματα καὶ ζητῆστε τὴ νομικὴ συμβουλή του. Φοβοῦμαι ὅτι καὶ δικαστικῶς ἂν πᾶτε δὲν θὰ κερδίσετε πολλὰ πράγματα. Γι' αὐτὸ ξεγράψτε τον. Δὲν εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ σᾶς ταιριάζει. Εἶμαι βέβαιη ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ βρεθῇ ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ποὺ θὰ ἐκτιμήσῃ τὸ χαρακτῆρα σας καὶ θὰ σᾶς κάνῃ σύντροφο τῆς ζωῆς του. Εἶμαι πρόθυμη γιὰ ὅ,τι ἄλλο θελήσετε. Ἂν παρουσιαστῇ ἀνάγκη γράψτε μου.

ΕΡΗ

✪ ✪

Ἡ αἰώνια ἱστορία

Ἡ Ἀδελαΐς, ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ στὰ εἴκοσί της χρόνια ἕναν εὐγενικὸ νέο. Ἦταν ὑπάλληλος στὴν Ἀθήνα καὶ τὸν εἶχαν μεταθέσει στὴν ἐπαρχιακὴ πόλι ποὺ μένει. Ὁ κύκλος ἦταν μικρὸς ἐκεῖ καὶ ὁ νέος γνωρίστηκε μὲ τὸν πατέρα της. Κι' ὅταν ἦρθε ὁ χειμῶνας λάβαινε μέρος στὶς φιλικὲς συγκεντρώσεις τοῦ σπιτιοῦ. Ἔτσι γνωρίστηκαν μὲ τὴ νέα καὶ τὸν ἀγάπησε. Κι' ἐκεῖνος τῆς ἔδειξε τρυφερότητα καὶ τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι σὲ δύο χρόνια θὰ τὴν παντρευότανε. Ὁ ἔρως τους φούντωνε ἔτσι καὶ ἡ νέα «θυσίασε τὰ πάντα στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης»... Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα ὅμως ἡ ὑπηρεσία τοῦ νέου τὸν κάλεσε στὴν Ἀθήνα. Ὁ ἀντικαταστάτης του ποὺ τὸν γνώριζε καλά, ἔκανε τὴ γκάφα, μὴν ξέροντας τὶς σχέσεις του, νὰ πῇ στὴ νέα καὶ στοὺς γονεῖς της ὅτι ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς ἦταν ἔγγαμος, χωρισμένος ἀπὸ τὴ γυναῖκα του καὶ ὅτι ἐπρόκειτο, σὲ 3—4 μῆνες, νὰ πάρῃ διαζύγιο. Ἀλλὰ ξαφνικά, κάποιος θεῖος του, πολὺ πλούσιος, ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ποὺ δὲν ἤξερε τὸ χωρισμό τους, τοὺς ἔστειλε πρόσκλησι μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ κάνῃ τὸ νέο γενικὸ διευθυντὴ στὴν πλούσια ἐπιχείρησί του. Τὸ συμφέρον ἕνωσε τὸ χωρισμένο ἀντρόγυνο καὶ σὲ δυὸ ἑβδομάδες θὰ ἔφευγαν ἀεροπορικῶς. Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἀπελπισία τῆς Ἀδελαΐδος! Κλαίει, χτυπιέται, τάπε ὅλα στοὺς γονεῖς της. Μὰ εἶνε ἀργὰ πιά.

Τί συμβουλὴ νὰ σᾶς δώσω τώρα, ἀγαπητή μου; Τί ἄλλη συμβουλὴ ἀπὸ ἐκείνη ποὺ δίνω σ' ὅλες τὶς κοπέλλες: Κάνετε τοὺς γονεῖς σας φίλους σας, μὴν τοὺς κρύβετε τὰ μυστικά σας. Αὐτοὶ ἔχουν τὴν πεῖρα, καὶ εἶνε οἱ μόνοι ποὺ θὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τὴν εὐτυχία σας.

Μικρὴ Λιάνα: Μοῦ γράφετε: «Ἀγαπιόμαστε ἐδῶ καὶ τρία χρόνια. Ἐκεῖνος σπουδάζει γιατρός, ἐγὼ τελείωσα τὸ Γυμνάσιο καὶ σταμάτησα τὶς σπουδές μου. Πρὸ τριῶν μηνῶν ἐκεῖνος ἐπῆρε τὸ δίπλωμά του. Ἀρραβωνιαστήκαμε καὶ ἔπειτα ἀπὸ δύο ἑβδομάδες θὰ κάναμε τοὺς γάμους μας, ὅταν πρὸ ἑβδομάδος, ἐκεῖνος ἔκανε αἱμόπτυσι καὶ μετεφέρθη σὲ κλινική. Σύμφωνα μὲ τὴ βεβαίωσι τοῦ γιατροῦ θὰ γίνῃ καλά, ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια θὰ μπορέσῃ νὰ παντρευτῇ. Τί νὰ κάνω; Μπορῶ νὰ τὸν παντρευτῶ;» Καὶ βέβαια, ἀγαπητή μου. Ὁ νέος αὐτὸς φέρθηκε ἀπέναντί σας πολὺ τίμια. Συνεπῶς ὀφείλετε κι' ἐσεῖς τώρα νὰ τὸν περιποιηθῆτε καὶ νὰ τὸν φροντίσετε σὰν νὰ ἦταν ἄντρας σας, ὡς ποὺ νὰ ἔρθῃ ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ ἑνωθῆτε.

Εὐ. Τ. Χιώτην: Δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ ποὺ σκέπτεσθε νὰ κάνετε. Καλλίτερα νὰ μὴν τῆς τὸ πῆτε, γιατὶ θὰ ἐκπλαγῇ κι' ἐκείνη. Νὰ πᾶτε μὲ τὸ καλό, στρατιώτης. Ὅταν θ' ἀπολυθῆτε θὰ γνωρίσετε κάποια ἄλλη, ποὺ βεβαίως δὲν θὰ εἶνε συγγενής σας. Θὰ εἶνε ὅμως κατάλληλη γιὰ σύντροφος τῆς ζωῆς σας.

Πονεμένη μικροῦλα — 16ον: Ὅλα δείχνουν πὼς ὁ νέος αὐτὸς σᾶς ἀγαπᾷ. Δὲν καταλαβαίνω, λοιπόν, τὴν ἀγωνία σας καὶ τὶς ἐρωτήσεις ποὺ μοῦ κάνετε. Στρατιώτης εἶνε, ἀσχολίες ἔχει, δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ γράφῃ κάθε μέρα. Λοιπόν, «ἀνάρια ἀνάρια τὸ φιλί, νἄχῃ καὶ νοστιμάδα», ὅπως λέει καὶ ἡ παροιμία.

Ναύτην, ἀσυρματιστὴν Ν. Μ.: Δὲν βλέπω τὸ λόγο ν' ἀνησυχῆτε. Ἡ κόρη σᾶς ἀγαπᾷ, ἡ μητέρα της δέχθηκε, ἡ δική σας μητέρα ἐπίσης. Ἂν μεσολάβησε ἡ ἐπέμβασις τοῦ πατέρα, αὐτὸ ἦταν λάθος δικό σας γιατὶ δὲν ἐνημερώσατε κι' ἐκεῖνον σχετικὰ μὲ τὸ σκοπό σας. Πάντως πρέπει νὰ τῆς γράψετε, λόγια τρυφερά, παρήγορα καὶ νὰ τῆς ὑποσχεθῆτε ὅτι παίρνοντας ἄδεια θἄρθητε γιὰ νὰ ἀρραβωνιασθῆτε. Νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς γράψῃ ἀμέσως, μὲ πολὺ ἐνθουσιασμό.

Τραυματισμένον Βλαχ.....: Μὲ τὴ στάσι της ἀπέδειξε ὅτι δὲν σᾶς ἀγαπᾷ. Τὴν ὥρα ποὺ τὴν εἴχατε ἀνάγκη, ἔστω καὶ γιὰ ἁπλῆ παρηγοριά, σᾶς ἐγκατέλειψε καὶ σᾶς ἔκανε νὰ ὑποφέρετε. Δὲν πιστεύουν εὔκολα στὰ κουτσομπολιά, ὅταν ἀγαποῦν ἕνα πρόσωπο. Ἀλλὰ κι' ἂν συνέβαινε κάτι στ' ἀλήθεια, καὶ πάλι δὲν ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά σας. Τώρα εἶνε ἀργά. Νὰ πάρετε, λοιπόν, τὴν ἄλλη, δίχως νὰ συγκινῆσθε ἀπὸ τὰ κλάμματα.

Ἄπειρην στὸν ἔρωτα Ν. Π.: Ἐκάνατε βέβαια ἄσχημα νὰ προβῆτε σὲ παραχωρήσεις. Ἂν μάλιστα γυρίζοντας ἔχει τὶς ἴδιες ἀξιώσεις τότε μὲ καλὸ τρόπο νὰ τοῦ πῆτε ὅτι δὲν πρέπει, ἀφοῦ σᾶς ἀγαπᾷ νὰ προσπαθῇ νὰ σᾶς ἐξευτελίζῃ σὲ τέτοιο βαθμὸ καὶ νὰ μὴ σέβεται τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς κοπέλλας ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ γυναῖκα του.

Ὅταν ξυπνᾷ τὸ παρελθόν: Πρέπει νὰ θεωρήσετε τὸν ἑαυτό σας εὐτυχῆ ποὺ βρέθηκε στὸ δρόμο σας ἕνας τόσο καλὸς ἄνθρωπος. Μὴ συλλογίζεσθε τίποτε πιά. Σᾶς εὔχομαι καλὰ στέφανα καὶ εὐτυχισμένη οἰκογενειακὴ ζωή.

Ναύτην τοῦ Αἰγαίου: Ἡ φιλία σας εἶνε μεγάλη καὶ νὰ τὴ διατηρήσετε, γιατὶ μ' αὐτὴ τὴ φιλία θὰ φθάσετε στὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα. Γιὰ νὰ μὴ τὴν ξαφνιάσετε μὲ καμμιὰ ξαφνικὴ ἐξομολόγησι, μπορεῖτε νὰ τῆς πῆτε πὼς «θὰ ἤσαστε εὐτυχὴς ἄν, μετὰ τὸ πέρας τῆς θητείας σας, βρίσκατε μιὰ κοπέλλα ὅμοια μ' αὐτὴ γιὰ νὰ δημιουργήσετε οἰκογένεια. Κι' ἀπάνω στὴν κουβέντα προσθέτετε: «Γιατὶ νὰ μὴν εἴσαστε σεῖς;». Προσέξετε ὅμως. Πρέπει νὰ ἔχετε προηγουμένως τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων σας, γιὰ ν' ἀποφύγετε καμμιὰ ἀπογοήτευσι.

Καρδιὰ ποὺ ἐλπίζει ὅτι θὰ ξεχάσῃ: Δὲν σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ λέτε ὅτι ἀγαπᾶτε τὸν ἄλλο καὶ νὰ ἀρνῆσθε τὴν πρότασι ἑνὸς εὐγενικοῦ νέου. Ἀφῆστε λοιπὸν τὶς ἀνοησίες καὶ μὴ διώχνετε τὴν τύχη σας καὶ τὴν εὐτυχία σας.

Πιστὸν στὸν ἔρωτα Χ. Ν., Θήρα: Πρέπει νὰ γίνετε λογικὸς καὶ φρόνιμος. Οἱ ἀπαγωγὲς δὲν φέρνουν πάντα εὐτυχία. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε νὰ ρεζιλέψετε τὴν κοπέλλα, ποὺ λέτε πὼς ἀγαπᾶτε. Κάνετε, λοιπόν, ὑπομονή, τελειῶστε τὶς σπουδές σας, δημιουργηθῆτε, γενῆτε ἄξιος νὰ συντηρήσετε γυναῖκα καὶ παιδιὰ καὶ τότε ζητῆστε την, κι' ἂν δὲν σᾶς τὴν δώσουν τὴν παίρνετε, ἐπὶ τέλους, μὲ τὸ σπαθί σας!...

Ἐργαζομένην Α. Κ.: Νὰ εἶσθε λογικὴ καὶ φρόνιμη καὶ νὰ γράφετε τακτικὰ χωρὶς νὰ κάνετε λάθος στὴ διεύθυνσι. Κι' ὅταν ἔρθῃ πάλι νὰ τὸν καλέσετε σπίτι σας, νὰ τὰ μιλήσετε καὶ μὲ τοὺς γονεῖς σας, γιὰ νὰ μὴ μείνουν οἱ ὑποσχέσεις μόνον στὰ γράμματά σας.

Μιὰ πονεμένη καρδιά: Δὲν πρέπει νὰ παρασύρεσθε ἀπὸ ἐνθουσιασμούς. Νὰ γίνετε πιὸ θετικὴ καὶ λογική. Οἱ ἐνθουσιασμοί, ἰδίως γιὰ μιὰ ἐρωτευμένη, φέρνουν καταστροφή. Τὴ ζωὴ πρέπει νὰ τὴν βλέπετε στὴν πραγματική της ὄψι καὶ νὰ ζητᾶτε μόνον πράγματα ποὺ γίνονται. Μὴ στηρίζεσθε σὲ πιθανότητες.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΛΙΤΣ.
Ἡ Κοπτική κ' Ραπτική μέ ἀπολύτως θετικά ἀποτελέσματα

Αἰκ. Καραγιάννη
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
τῶν Σχολῶν τῶν Παρισίων
GUERRELAVIGNE - ECOLE PIGIER
Ἀκαδημίας Κοπτικῆς DAIDOY FILS
ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54 - Τηλ. 33-398
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κων/νου & Μπουμπουλίνας

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Μὲ τὰ τελευταῖα σύγχρονα μέσα στοῦ
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ἀγ. Κωνσταντίνου 12
γνωστοῦ γιὰ τὶς ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ.
Τὸ κατάστημά μας ἀνεκαινίσθη ΡΙΖΙΚΩΣ καὶ ἐπλουτίσθη μὲ τὰ τελειότερα μέσα καὶ ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα:
Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ εὕρητε ἐκεῖνο ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ.

ΣΚΟΝΑΚΙΑ
ΚΟΚΚΟΡΑΣ
ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΙ
ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΙ
ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάϋλον 51-15
30.000-55.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ΕΠΙΠΛΑ
Μὲ δόσεις
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75 — Τηλ. 55-638

ΒΑΦΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Εἰς φακέλλους
RIDA
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΚΑΡΟΡΗ 4 ΤΗΛ. 26.123

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Δαβενὶς Σίντι, Ἀλεξάνδρειαν: Ἐξαιρετικῶς σᾶς ἀπαντῶ γιὰ τέτοιο ζήτημα, ἐφ' ὅσον εἶσθε ὁμογενὴς καὶ δὲν βρίσκεσθε ἐδῶ. Νὰ πλένεσθε, πάντοτε, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ ἡ λιπαρότης τοῦ προσώπου μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ οὐδέποτε νὰ χρησιμοποιῆτε σαποῦνι. Πρωῒ καὶ βράδυ μετὰ τὸ πλύσιμο νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας ἐλαφρὰ μ' ἕνα βαμπάκι καὶ τὴν παρακάτω λοσιόν: Borate de soude 10 gr. Eau de fleurs d'oranges 100 gr. Eau distillée 100 gr. Alun 1 gr. Teinture de benjoin 20 gr. Νὰ κάνετε μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα τὸ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου ἕνα ἀτμόλουτρο μὲ λίγο δεντρολίβανο. Ὡσαύτως μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα νὰ ἐφαρμόζετε καὶ μιὰ μάσκα αὐγοῦ. Νὰ δοκιμάσετε ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο θὰ σᾶς ταιριάζῃ στὸ δέρμα καλλίτερα: τὸ ἀσπράδι ἢ ὁ κρόκος; Πάντως θὰ τὰ χτυπᾶτε μαζὶ μ' ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ λεμόνι καὶ ἄλλο ἕνα λάδι, θ' ἀφήνετε τὴ μάσκα αὐτὴ στὸ πρόσωπο ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας καὶ κατόπιν θὰ τὴν ἀφαιρῆτε μ' ἄφθονο σκέτο χλιαρὸ νερό. Γιὰ τὴ σκολίωσι δὲν μπορῶ ν' ἀποφανθῶ ἐφ' ὅσον εἶνε πάθησι ξένη τῆς εἰδικότητός μου καὶ μάλιστα ἄνευ ἐξετάσεως τῶν ἀκτινογραφιῶν. Ν' ἀποταθῆτε σ' ἕναν καλὸ ὀρθοπεδικὸ γιατρό.

Πάολον Φ. Ν. Δ. 13: Πρέπει νὰ ἔχετε στὴ διάθεσί σας τουλάχιστον δέκα ἡμέρες παραμονῆς σας ἐνταῦθα γιὰ τὴν ἐγχείρησι. Καὶ ἡ μεγαλυτέρα παραμόρφωσις θ' ἀποκατασταθῇ πλήρως, χωρὶς νὰ μείνῃ κανένα ἴχνος ἢ οὐλὴ ἀπ' τὴν ἐγχείρησι. Μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ τ' ἄλλο ζήτημα. Θὰ γίνῃ μ' αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφετε.

Γ. Θ. Μ. 72, Πάτραι: Σ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε δὲν βλέπω νὰ ἔγινε ἀκτινογραφία τῆς λεκάνης καὶ τοῦ ὀσφυϊκοῦ τμήματος τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Ἂν ἡ ἀκτινογραφία δὲν ἀποδείξῃ τίποτε, τότε πρέπει νὰ κάνετε μερικὲς ἀκτινοβολίες, ποὺ θὰ ἐπιδράσουν ἀποτελεσματικὰ στὴν πάθησί σας. Ὡσαύτως δὲν μοῦ γράφετε ἂν ἔγινε ἐξέτασις τῶν οὔρων καὶ τῶν νεφρῶν. Ὅλα αὐτὰ παίζουν ρόλο γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τοῦ πραγματικοῦ αἰτίου τῆς ἐπιμονῆς τῆς παθήσεώς σας. Ὥστε προβῆτε στὶς παραπάνω ἐξετάσεις.

Λευκὴ ἀνεμώνα 536: Ἐπὶ τρίμηνον νὰ παίρνετε ἐπὶ πέντε ἡμέρες πρὸ τῆς περιόδου, καὶ ἐπὶ πέντε ἡμέρες μετὰ τὸ τέλος της, ἀπὸ τρία καταπότια ἡμερησίως, ἀνὰ ἓν πρὸ ἑκάστου φαγητοῦ: Ovormol ἢ Progynon. Ἐὰν τυχὸν ἐμφανισθῇ αὐτὴ πρὸ τῶν πέντε ἡμερῶν τότε θὰ διακόψετε καὶ θὰ πάρετε τὶς πέντε ἡμέρες μετὰ τὴ λῆξι της. Μετὰ τὸ τρίμηνο κάνετε διακοπὴ ἐπὶ δύο μῆνας καὶ ξαναπαίρνετε, ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων, ἄλλους τρεῖς μῆνες κατὰ τὶς ἴδιες δόσεις. Ἄν, βεβαίως, μετὰ τὸ πρῶτο τρίμηνο ἔχετε τακτοποιηθῆ, δὲν θὰ κάνετε νέα χρῆσι τοῦ φαρμάκου.

Ἐπαρχιώτην Κ. Ν. — Κ. Κ.: Μέχρι τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας εἶνε δυνατὸν ν' ἀναπτυχθῇ τὸ ἀνάστημά σας. Δὲν γνωρίζω ἂν ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας σας ἐπιτρέπει τὴ σουηδικὴ γυμναστικὴ ποὺ εἶνε τὸ μόνο ἀποτελεσματικὸ μέσον γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ σώματος. Γιὰ τὴν πάθησι τῶν μαλλιῶν, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχετε ἤδη διαβάσει τὸ ἐκλαϊκευτικὸ σημείωμά μου «Ἡ σμηγματόρροια τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς». Δημοσιεύθηκε στὸ ὑπ' ἀριθ. 581 τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ».

Χρυσὸ κριάρι: Ἡ ἐφίδρωσι τῶν χειρῶν εἶνε ἀποτέλεσμα νευρικῆς καταστάσεως, πολλάκις δὲ καὶ ἀναιμίας. Ἂν εἶσθε ἀναιμικὸς νὰ κάνετε καὶ ἀντιαναιμικὴ θεραπεία κατὰ τὴν ὁδηγία τοῦ ἐκεῖ παθολόγου γιατροῦ σας. Νὰ τρίβετε καθημερινῶς πρωῒ καὶ βράδυ τὰ χέρια σας μὲ τὸ ἐξῆς ὑγρό: Eau de cologne 200 gr. Teinture de belladona à 10% 20 gr. Καὶ κατόπιν νὰ τὰ πουδράρετε μὲ τὴν πούδρα Fêt ἢ ἔστω καὶ μὲ σκέτο τάλκ.

Μικρὸν ἄνδρα, 1000: Δὲν βλέπω κάτι τὸ μὴ φυσιολογικὸ ἢ καθυστερημένο στὴν περίπτωσί σας. Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι ὑπὲρ τὸ δέον ὑπάρχει ἡ φυσιολογική... ζωτικότης. Τὸ ὅτι τὸ σῶμα σὲ ὡρισμένα μέρη εἶνε ἄτριχο, αὐτὸ συμβαίνει σὲ πολλὰ ἄτομα. Οἱ πόνοι ποὺ ἀναφέρετε στὸ γράμμα σας, ὀφείλονται ἐξ ὁλοκλήρου στὴν κωλίτιδα τῆς ἀμοιβαδώσεως. Γιὰ τὴν μερικὴ ἀτροφία, ποὺ μοῦ γράφετε, νὰ πάρετε ἐπὶ ἕνα μῆνα λίγα καταπότια Juvarsine, τρία ἡμερησίως καὶ μετὰ διακοπὴν ἑνὸς μηνὸς ἐπαναλαμβάνετε τὴ δόσι. Ἐλπίζω ὅτι μ' αὐτὰ θὰ μείνετε ἱκανοποιημένος.

Δυστυχισμένον στρατιώτην καὶ Αἰγκριέτα: Ἡ διεύθυνσίς μου εἶνε: Ἀκαδημίας 35. Θὰ μὲ βρῆτε ἀπὸ τὶς 9 τὸ πρωῒ ὡς τὶς 3 μ. μ. συνεχῶς. Νὰ φέρετε μαζί σας καὶ τὶς μικροβιολογικὲς ἀναλύσεις.

Ποντίκι Δ. Μ.: Νὰ πάρετε ἀπὸ τὰ καταπότια E-vita ἀπὸ ἕνα τὸ πρωΐ, ἕνα τὸ μεσημέρι καὶ ἕνα τὸ βράδυ πρὸ τῶν φαγητῶν. Νὰ πάρετε δύο σωληνάρια κατὰ συνέχειαν, μὲ διακοπὴ μόνο τὶς ἡμέρες τῆς περιόδου. Μετὰ τὸ τέλος τῶν δύο αὐτῶν σωληναρίων, θὰ κάνετε ἕνα μῆνα διακοπὴ τῶν φαρμάκων, καὶ θὰ ξαναπάρετε μὲ τὶς ἴδιες δόσεις ἄλλα δύο σωληνάρια. Ἂν ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα σταματᾶτε τὴ θεραπεία, διαφορετικὰ κατὰ διαστήματα παίρνετε ἀπὸ αὐτὰ τὰ καταπότια.

Ι. Κ., Σῦρον: Γιὰ τὴν ἐρυθρότητα τοῦ προσώπου ἔγραψα λεπτομερὲς ἐκλαϊκευτικὸ σημείωμα στὸ ὑπ' ἀριθ. 613 τῆς 27 Αὐγούστου τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ». Ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ διαβάσατε. Ἰδιαιτέρας προσωπικὰς ἀπαντήσεις δὲν ἀποστέλλω, λόγῳ τῆς πληθώρας παρομοίων ἀπαιτήσεων. Μόνο ἀπ' τὴ στήλη τοῦ περιοδικοῦ μας ἀπαντῶ.

Λάκα Σοῦλι Σ. Τ. Γ. 920: Δὲν ἔχω τίποτα ἄλλο νὰ προσθέσω γιὰ τὴν περίπτωσί σας, ἀπ' αὐτὰ ποὺ γράφω στὸ εἰδικὸ ἐκλαϊκευτικὸ σημείωμά μου «Ἡ σμηγματόρροια τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς» στὸ 582 τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ». Μέσα σὲ δυὸ γραμμὲς μιᾶς ἀπαντήσεως δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀναπτύσσωνται τέτοιες παθήσεις, γι' αὐτὸ τὸν λόγο γράφονται τὰ εἰδικὰ σημειώματα. Δὲν ἔχετε παρὰ κάθε βράδυ νὰ κάνετε φριξιὸν τοῦ τριχωτοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς μὲ λίγες σταγόνες «Seborine». Μὲ τὴν τακτικὴ καὶ ἐπὶ μακρὸν χρῆσι της, θὰ μετριασθῇ σημαντικὰ ἡ σμηγματόρροια, στὴν ὁποίαν ἐξ ὁλοκλήρου ὀφείλεται ἡ ραγδαία τριχόπτωσί σας.

Α. Α., Θεσσαλονίκην: Ἡ ἴδια περίπτωσις μὲ τοῦ «Λάκα Σοῦλι». Ἀκολουθῆστε καὶ σεῖς τὴν τακτικὴ ποὺ γράφω σ' ἐκεῖνον.

Μαραμένο θαλασσοποῦλι: Ἐὰν ἡ θεραπεία ἔγινε ὅπως μοῦ τὴν γράφετε, νὰ εἶσθε ἀπόλυτα βέβαιος ὅτι ἡ ἀποστείρωσις τοῦ αἵματος εἶνε πλήρης. Πάντως, σᾶς συμβουλεύω, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, νὰ ἐπισκέπτεσθε τὸν κουράντε γιατρό σας γιὰ μιὰ λεπτομερῆ παρακολούθησι κλινικὴ καὶ ἐργαστηριακή. Δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλετε καὶ νὰ βασανίζεσθε ψυχικῶς περὶ τῆς ριζικῆς ἰάσεώς της, ἂν γίνῃ ἡ κατάλληλη θεραπεία.

Πτωχὸν σπουδαστήν, Ἐνταῦθα: Ν' ἀποταθῆτε ἀμέσως στὸ Δερματολογικὸ Τμῆμα ἑνὸς τῶν Δημοσίων Νοσοκομείων, πρὸς ἀφαίρεσιν δι' ἠλεκτροπηξίας τῶν κονδυλωμάτων σας, γιατὶ εἶνε πάθησις ποὺ πληθαίνει καταπληκτικὰ καὶ κατόπιν θὰ εἶνε δυσίατος. Ἐκεῖ θὰ σᾶς ποῦν καὶ γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ ἐγχείρησι.

Γ. Παπαπ., Καβάλλα: Κάθε βράδυ νὰ κάνετε ἕνα θερμὸ ποδόλουτρο στὸ ὁποῖο νὰ ρίχνετε δυὸ κουταλιὲς τῆς σούπας Saltrate Roddel καὶ κατόπιν νὰ πουδράρετε τὰ πόδια σας μὲ τὴν εἰδικὴ πούδρα Fêt ἢ μὲ τὴν κάτωθι συνταγή: Oxyde de zinc 50 gr. Talc de venise 50 gr. Salicylate de soude 5 gr. Salol 25 gr. Poudre d'iris 20 gr. Κάθε πρωῒ δὲ νὰ κάνετε μιὰ ἐλαφρὰ ἐπίτριψι τῶν ποδῶν μὲ λίγη ἀπ' τὴν κάτωθι λοσιὸν καὶ κατόπιν πάλιν νὰ τὰ πουδράρετε ἀφθόνως μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς παραπάνω πούδρες: Formoline 1 gr. Teinture de belladone 10 gr. Eau de cologne 125 gr.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταλίας

Ἀναμνήσεις

Μιὰ νοσοκόμα, μὲ τσοὶ ντεκορατσιόνες, ποὔχε πάει τὸ 41 στὸ μέτωπο, ἤλεγε στὴν Ἐφταλία μὲ καμάρι:

— Τὰ φανταράκια μας, μ' ἁγνότητα κι' εὐλάβεια μὲ κυττάζανε. Τάλε κουάλε σὰν 'κόνισμα! Κι' ἐγὼ πάλι μ' ἐμπιστοσύνη, σὰν στραβή, τ' ἀκολουθοῦσα στσοὶ πιὸ ἔρημοι ντερέδες, καὶ βουνοκορφές. Ἄχ, τὰ καϋμένα! Μανάδες ἀναζητούσανε, αὐτὲς τσ' ἐνδιαφέρανε κι' ὄχι ἡ γυναῖκα.

Κι' ἡ Ἐφταλία, ἀρούτι μπαρούτι, πῆρε μπούγιο καὶ γκιζτισμένη ξεφώνισε:

— Καὶ 'μεῖς μέσα στὴν Ἀθήνα, κι' ἐδῶ στσοὶ συνοικισμοί, δουλέψαμε γιὰ τὴν πατρίδα. Κοπέλλες, παιδιά, μισόκοπες, ἀκόμα καὶ γρηές, ράβανε, πλέκανε, πλένανε, κάνανε σαμποτὰζ κι' οἱ ἄντροι μας, σαλταδόροι μέσα στὴν πιάτσα, βγάλανε νάμι!

Στάθηκε λίγο, κατάπιε τὸ σάλιο τση καὶ συνέχισε:

— Μὴν πᾶς ἀλάργα, ἐγὼ ποὔτυχε νὰ ξέρω ξένες γλῶσσες ἤσωσα κόσμο, καὶ ντουνιά! Θυμᾶμαι μιὰ μέρα ἤπεσε σπιονιὰ καὶ πήρανε τὸ Νικολάκη μου μ' ἕνα σωφὲρ στὸ Κομάντο Τάπα. Ἐγώ, μέσα στὸ ταξί, περίμενα μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια. Ἄξαφνα πέρασε ἕνας Γερμανὸς ὀφιτσιάλος, μὲ κάτι νταγλαράδες τσαουσάδες, κι' ὀμπασάδες κι' ἄρχισαν νὰ γαυγίζουνε καὶ νὰ μὲ ρωτοῦνε πῶς βρίσκομαι ἐκεῖ, καὶ τί θέλω, μὲ ἀγριοφωνάρες:

— Βὰς βὶλς ντοῦ;

Νἄτανε ἄλλη ἤθελε νὰ πάθη λόξυγκα, σαρλίκι καὶ τσιριπιτί. Ἐγὼ ὅμως ἄρχισα μὲ τὸ τσουβάλι τὰ γερμανικά, σὰν βέρα Βερολινέζα, καὶ τοὔδωσα ἐξηγήσεις στὸ πὶ καὶ φί.

— Καὶ τί τοὖπες;

—Τοὖπα: Μάϊνε μὰν τὸν ἔχουνε Ὄμπεν... Τάπα, κατάλαβες!... Μάϊνε μὰν γκοῦτ ἔξτρα πρίμα... Νὶξ κλέψει, κλέψει... Ἴχ βάρτε... σπρὶχ Τάπα μάϊνε μὰν κόμε... Ἔτσι νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου!

Εὐτὺς ὁ Γερμαναρᾶς φώναξε: «Γιά, γιά».

—Ἤβοί, σοὖπε γιαγιά! Καὶ τὸ δέχτηκες κερὰ Ἐφταλία;

—Ὄχι, καλέ, συγκινήθηκε κι' ἤβγαλε ὄρντινο νὰ δώσουνε μπεράτι στὸ Νικολάκη μου. Ἄλλη μιὰ φορὰ ἦρθε ἕνα βράδυ ὁ Νικολάκης τσακὶρ κέφι, κι' ὁ κουντουρντισμένος ἀπ' τὴν φρένα του, λὲς κι' εἶχε φάει λυσσόχορτο, ἄρχισε μὲ ταβατοῦρι τὰ τζιγτζίνια καὶ τσοὶ τζιλβέδες. Σὲ λίγο ἤκανε κεπέγκι τὰ παντζούρια, γιὰ νὰ μὴ βλέπουνε τσοὶ ταντρέσες του. Τότε ἀπ' ὄξω ἕνας γκρατσιόζος καὶ γκλοριόζος καραμπινιέρος ποὺ ἔτρωγε πασατέμπο φώναξε:

—Ἄκουα... κάρο μίο, ἄκουα!... Λίγκο ἄκουα.

Θύμωσε, παρεξηγήθηκε ὁ ἄνδρας μου καὶ πετάχτηκε ὄξω κι' ὄξω.

—Τί ἄκουες μωρέ; τοῦ φώναξε. Σπίτι μου εἶμαι, γυναῖκα μου εἶναι... Τί ἄκουες;

Καὶ χύμηξε πάνω του.

— Νικολάκη μου γιὰ τὸ Θεό! ξεφώνισα καὶ μπῆκα στὴ μέση. Μὲ τὸ ἄκουα ποὺ σοὖπε γύρεψε νερό. Κι' ἔτσι τοῦ ἐξήγησα τὴν παρεξήγησι, γιατὶ ξέρω ξένες γλῶσσες κι' ἤσωσα πάλι τὸ μαχαλᾶ ποὔθελε γιὰ χατῆρι μου νὰ γίνη ζαρχανᾶς!...»

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα του Καραμπετ

«ΓΙΑΓΝΙΣ...»

Κενεματογράφο μὲ Σουρπουΐτσα ἰπήαμε. Ἔργο ὡραῖο ἤτανε, ἄμμμα Σουρπουΐτσα πολὺ πεινασμένος εἶνε.

— Καραμπετάκι, λέει, πολὺ ηὐχαριστήθηκα ἄμα ἕνα ταοὺκ κιοκσοῦ καρντιά μου τιραβάει.

— Πεινᾶς, κούζουμ;

— Ναί, Καραμπετάκι μου.

Σουρπουΐτσα μου πολὺ ἀγαπάω καὶ σήμερα στιρουμπουλὴ - στιρουμπουλὴ ἔνεται, κόκκινο φιστάνι φοράει, πολὺ μοῦ ἠρέσει. Ὅλο τὸ ὑναῖκες ἀγαπάω, κορίτσια - μορίτσια, χῆρες - μῆρες, παντιρεμένες, πατιρημένες, μικρὲς - μεγάλες, γιὰ ὅλες τιρελλαίνομαι! Νὲ γιαπαλούμ; Ὑναῖκες ἀδυναμία μου εἶνε. Ἄμμμα Σουρπουΐτσα ἄλλο πιράμα εἶνε. Ἕτερον ἥμισυ ἔνεται, ἰπίσημος ὑναῖκα μου — ἀναντίν; χὶτς κουβέντα ντὲν ἰπιτιρέπω.

Μαγαζὶ ἠπήαμε, πάστα - μάστα, λουκουμᾶ, καταΐφι, ταοὺκ κιοκσοῦ φιλιὰν φιστὶκ ὅ,τι θέλει τὸ Σουρπουΐτσα μου νὰ ἔχη. Γκαρσόνι φωνάζω:

— Κὲλ μπουρντᾶ!...

Γκαρσόνι ἔρχεται, Σουρπουΐτσα μου ταοὺκ κιοκσοῦ παραγγέλλει, ἐγὼ μπακλαβᾶ παραγγέλλω. Ὡραῖα - ὡραῖα τιρῶμε. Σουρπουΐτσα μου ηὐτυχισμένος ἔνεται, πιρόσωπό της φεγγάρι εἶνε! Στιρογγυλὸ - στιρογγυλό, ἐλάει, μιλάει, τιρώει, νάζια ἐκάνει. Πολὺ καλὰ εἴμαστε, ἰσσσαλλάχ, πάντα ἔτσι νὰ εἴμαστε.

Ἄμμμα μπακλαβᾶ ἰστόμα μου βάζω καρσί, ἀπέναντι κυττάζω. Ἕνα μαντιράχαλος καθισμένος ἔνεται, ὑναῖκα μου κυττάει, μουστάκι στιρίβει, πονηρὰ - πονηρὰ μάτι του κλείνει. Βάϊ - βάϊ βάϊ ντινινί, ἰμανινί! Ἀρμένικο θυμὸ μὲ πιάνει, αἷμα μου κιφάλις μου ἀνεβασμένος ἔνεται.

— Σουρπουΐτσα, λέω, αὐτὸ τὸ μαντιράχαλος ἐσένα κυττάζει;

Σουρπουΐτσα στόμας της γεμᾶτος ἔνεται. Ἰγλυκό της μασσάει, ὕστερα κοιλιά της κατιβάζει, ὕστερα νερὸ πίνει, ὕστερα λέει:

— Ἐμένα κυττάζει!

— Ἰσμὰρ σοῦ κάνει;

— Ναί, Καραμπετάκι. Ὅλο μάτι του κλείνει, ὅλο νόημα ἐκάνει.

Ἀρμένης εἶμαι ἄμμμμα Τοῦρκος ἔνομαι. Μιὰ ματιὰ ρίχνω. Πιὸ κοντὸς ἔνεται ἀπὸ μένα, πιὸ μακρὺς ἔνεται, πιὸ χοντρὸς ἔνεται, πιὸ ψηλὸς ἔνεται; Ὅταν καυγᾶ θέλω νὰ ἐκάνω πάντα ἀντίπαλος κυττάζω καλὰ - καλά, μὲ τὸ μάτι μετράω. Ἄμα πιὸ κοντὸς ἔνεται καυγᾶ ἐκάνω. Ἄμα πιὸ ψηλὸς ἔνεται ὀργὴ τόπο δίνω, χὶτς καυγάδες ντὲν ἐκάνω.

Ἄντιρωπος πιὸ κοντὸς φαίνεται, θιρασὺς ἔνεται. Πάλι Σουρπουΐτσα μου κυττάζει, νόημα ἐκάνει, μάτι κλείνει. Ἀμὰν ἐσόγλου ἐσέκ! Ἀπάνω πηδάω, κοντά του πηαίνω.

— Ὑναῖκα γνωρισμένος ἐκάνεις; ρωτάω.

Ἄντιρωπο κόκκινος ἔνεται:

— Τί εἶπες; ρωτάει.

— Λέω, μπέ, κεπόγλου κεπέκ, τί νοήματα κάνεις μπέ; Ἐκεῖνο τὸ ὑναῖκα, ὑναῖκα μου εἶνε!

Ἄντιρωπο Σουρπουΐτσα μου κυττάζει, πάλι νόημα κάνει!

— Βάϊ ντινινὶ ἰμανινί, πάλι νόημα κάνεις, μπέ; Οὐτανμὰζ ἐρίφ!

Ἄντιρωπο ἐμένα κυττάζει καὶ πάλι νόημα ἐκάνει:

— Δὲν καταλαβαίνω, λέει.

— Τί ντὲν καταλαβαίνεις, μπέ; Ὑναῖκα μου νόημα κάνεις, ἐμένα νόημα κάνεις, λαρῦγγι σου ταοὺκ κιοκσοῦ νὰ κάνω.

Ἀπάνω του πηδάω, γοροθιὰ δίνω, γοροθιὰ παίρνω, φασαρία ἔνεται, ποτήρια πέφτουν, κόσμος σηκώνεται, Σουρπουΐτσα μου φωνάζει, σαματᾶς ἔνεται, κάτω κυλιόμαστε, ἀπὸ πάνω μας σορόπια πέφτουν, καταΐφια, μπακλαβάδες, μύτη του δαγκωμένος ἐκάνω, αὐτί μου δαγκωμένος ἐκάνει, ἰστυνομία ἔρχεται.

— Τί συμβαίνει;

— Πόλισμαν ἐφέντη! Κεπόγλου κεπέκ, ὑναῖκα μου νόημα ἐκάνει.

Ἄντιρωπο πολισμάνο ἰκεῖνος κυττάζει, ἄμα πάλι νόημα ἐκάνει. Ἐμένα κυττάζει, πάλι νόημα ἐκάνει. Κόσμο κυττάζει καὶ πάλι νόημα ἐκάνει.

— Κύριε πολιτσουμάνε, λέει νευρικὸ εἶμαι, χὶτς νόημα ντὲν ἐκάνω. Τὶκ ἔνεται.

— Τὶκ - μὶκ ντὲν ἠκσέρω! φωνάζω.

Πολισμάνο μοῦ λέει:

— Βρὲ βλάκα, τί νόημα καὶ κολοκύθια; Ἀφοῦ εἶνε τὸ νευρικὸ τοῦ ἀνθρώπου ἔτσι. Τίκ!

Τὶκ - μὶκ ντὲν ἠκσέρω, ἄμα ἕνα πιράμα καταλαβαίνω. Γιαγνὶς ὀλντοῦ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Προστατευόμενος

Τί νὰ σοῦ πῶ καϋμένε, ποὺ εἶσαι καὶ μορφωμένος ἄνθρωπος, ζῆς μέσα στὴν κοινωνία καὶ εἶσαι γνώστης, καθὼς ἔχω ἀντιληφθῆ, τῆς στοιχειώδους ὀρθογραφίας. Τί νὰ σοῦ πῶ, ἐσὺ δὲν ἔχεις τὸ συναίσθημα τῆς ντροπῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς εὐθύνης μέσα σου.

Μοῦ κουβαλᾶς τὸν ἀνηψιό σου, ποὺ ἔχει μάλιστα καὶ πρόωρη ἀνάπτυξι καὶ μὲ παρακαλεῖς νὰ μεσολαβήσω μὲ τὶς γνωριμίες ποὺ ἔχω νὰ εἰσαχθῆ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀνώτερες σχολὲς τοῦ κράτους, γιὰ νὰ πάρη αὐτὸ τὸ ἔρημο τὸ χαρτὶ καὶ νὰ βρῆ κατόπιν μιὰ θέσι. Λαμπρὰ ὡς ἐδῶ. Κι' ἐγὼ ποτὲ δὲν ἀρνήθηκα νὰ πράξω τὸ καλὸν καὶ νὰ ὑποστηρίξω τοὺς ἀξίουςὑποστηρίξεως. Λαμπρὰ ὡς ἐδῶ, ἐπαναλαμβάνω. Καὶ βάζω αὐτὸν τὸν κρεμανταλᾶ ποὺ μοῦ κουβαλᾶς ἀναιδέστατα καὶ θρασύτατα νὰ γράψη κάτι καθ' ὑπαγόρευσίν μου, γιὰ νὰ ἰδῶ κι' ἐγὼ τί σκαμπάζει ἀπὸ ὀρθογραφία καὶ σύνταξι, ὥστε νὰ κατατοπισθῶ. Καὶ τοῦ ὑπαγορεύω τὴ φράσι «εἶμαι μαθητὴς τοῦ γυμνασίου καὶ γνωρίζω ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν». Καὶ βλέπω τί ἔγραψε, τὸ παλιόπαιδο, καὶ μοῦ φεύγει τὸ καπέλλο ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Ὁρίστε, κύριε, κύτταξε καὶ μόνος σου τὰ ὡραῖα γραφτά του. Διάβασε ντέ; «εἶμε μάθιτῆς τοῦ γημνασήου κὲ γνορίζο ἀνάγνωσην κὲ γραφίν»! Τὸ «εἶμαι» μὲ ἔψιλον, ὁ «μαθητὴς» μὲ περισπωμένη καὶ «τοῦ γυμνασίου» μὲ δύο ἦτα μεγάλα σὰν τὴν κεφάλα του. Καὶ ἄσε τὸ «καὶ» μὲ ἔψιλον καὶ ἄσε τὸ γνωρίζω, μὲ δύο ὄμικρον σὰν κουλούρια ἠπειρώτικα τὸ καθένα. Σὲ μιὰ φράσι μὲ ἐννέα λέξεις, λάθη ἔντεκα!

Μὲ τί μοῦτρα νὰ πάω νὰ τὸ συστήσω, βρέ; Τί νὰ παρουσιάσω στοὺς καθηγητὰς καὶ τί νὰ πῶ; Ποὺ θὰ μοῦ ποῦν «δὲν τὸ περιμέναμε ἀπὸ σένα, κύριε Πελοπίδα, νὰ μᾶς φέρης αὐτὸ τὸ τοῦβλο μὲ τὴν ἀξίωσι νὰ τὸ βάλουμε στὴ σχολή»; Καὶ πολὺ δικαίως θὰ μᾶς πετάξουν καὶ τοὺς δυὸ ἀπὸ τὸ παράθυρο; Ὁρίστε;

Καὶ καλὰ ἐγώ. Ἐσύ, κοτζὰμ κύριος, δὲν ἔχεις δῆ ποτὲ γραφτὰ τοῦ χαριτωμένου αὐτοῦ ἀνηψιοῦ σου; Πῶς; Τὰ ἔχεις δῆ; Καὶ τότε πῶς τολμᾶς νὰ μοῦ τὸν φέρης; Πῶς; Εἶνε μὲν ἀνορθογράφος καὶ ἀδύνατος στὰ ἑλληνικά, ἀλλὰ εἶνε δυνατὸς στὰ μαθηματικά; Τί εἴδους σαχλαμάρα εἶνε πάλι αὐτή; Καὶ τί πάει νὰ πῆ δυνατὸς στὰ μαθηματικά; Ὅτι ξέρει πῶς δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα; Καί, ἂς παραδεχθοῦμε πρὸς στιγμὴν τὴ μαθηματική του ἰδιοφυΐα. Ποῦ ἀκούστηκε ποτὲ μαθηματικὸς νὰ γράφη τὸ «καὶ» μὲ ἔψιλον, καὶ νὰ βάζη περισπωμένες ἐκεῖ ποὺ δὲν χρειάζονται;

Πῶς; Καὶ τί μέλλον θάχη τὸ παιδί; Εὐρύτατο μέλλον. Βάλ' το σ' ἕνα φοῦρνο νὰ ζυμώνη, καθὼς εἶνε καὶ χεροδύναμο, βάλ' το νὰ πλένη αὐτοκίνητα σ' ἕνα γκαράζ, βάλ' το νὰ σκάβη ὑπονόμους. Ἢ πάρε του δυὸ - τρεῖς γελάδες νὰ τὶς ἀρμέγη. Ἐκεῖ εἶνε ἡ θέσι του. Πάρτον, λοιπόν, τὸν προκομένο σου καὶ δίνετέ του ἀμφότεροι καὶ οἱ δυό. Βάλ' το σὲ καμμιὰ δουλειὰ νὰ βγάζη μεροκάματο καὶ ἄσε τὶς ἀνώτερες σπουδὲς γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ παίρνουν τὰ γράμματα. Ἐδῶ πρόκειται νὰ φτιάξουμε κοινωνία καὶ ὄχι σαλεπιτζίδικο. Ἄειντε, πρὶν σηκώσω τὴ μαγγοῦρα καὶ τοῦ κάνω τὴν κεφάλα σὰν Ὠμέγα κεφαλαῖο, μὲ περισπωμένη κανέναν ἐπίδεσμο. Ἀναιδέστατε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Η χειρότερη μορφὴ ἀγάπης εἶνε ἐκείνη ποὺ μᾶς ἐμπνέει ὁ οἶκτος. Μὴ βιάζεσθε νὰ πῆτε πῶς αὐτὰ τὰ δυὸ πράγματα εἶνε ἀσυμβίβαστα. Ὅλα τὰ πράγματα ταιριάζουν μὲ τὴν ἀγάπη. Τὰ καλὰ καὶ τὰ κακά. Τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρά. Ἡ ποίησις κι' ἡ χυδαιότητα. Ἡ ἁγιότητα κι' ἡ διαφθορά. Ἡ θεία ἔξαρσις καὶ τὸ σκοτεινὸ κι' ἀποτρόπαιο ἔγκλημα. Γιατὶ ἡ ἀγάπη εἶνε ἕνα πολύμορφο αἴσθημα, ποὺ ἐμφανίζεται πότε μὲ τὸν ἕνα τρόπο καὶ πότε μὲ τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ μᾶς ξεγελάση...

Ὅταν ὁ οἶκτος εἶνε τὸ κίνητρο τῆς ἀγάπης μας, δὲν τὸ καταλαβαίνουμε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Καί, κάποτε, τὸ νοιώθουμε ὅταν πιὰ εἶνε πολὺ ἀργά.

Τέτοια ἦταν ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὴ Λάουρα. Τὸ μελαγχολικὸ ὕφος της, ἡ σκιὰ ποὺ σκέπαζε τὰ κουρασμένα μάτια της,

Τό φθινόπωρο

Δραματικὸ διήγημα

τὸ λυπημένο βλέμμα της, ἡ ἔκφρασις τῆς πίκρας ποὺ ἦταν ἁπλωμένη πάνω στὸ πρόσωπό της, ὅλα μ' εἶχαν συγκινήσει καὶ γοητεύσει. Ἡ ἐποχὴ τοῦ ἔτους καὶ τὸ περιβάλλον ὅπου ζούσαμε ἔκαμαν τὰ ὑπόλοιπα.

Ἐκεῖνο τὸ καλοκαῖρι, οἱ δουλειές μου μ' εἶχαν κρατήσει στὸ Παρίσι καί, μόνο κατὰ τὰ τέλη τῆς δεύτερης βδομάδας τοῦ Σεπτεμβρίου, μπόρεσα νὰ φύγω γιὰ νὰ πάω νὰ ξεκουρασθῶ λίγο.

Ἔφτασα στὴν Ἀντὶμπ ὅταν οἱ ἄλλοι παραθερισταὶ ἔφευγαν. Σὲ λίγο, δὲν εἶχε ἀπομείνει κανεὶς ἄλλος στὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Λάουρα καὶ μένα.

Ἡ γυναῖκα αὐτή, ποὺ δὲν ἦταν πιὰ πολὺ νέα, εἶχε ὅλη τὴ γοητεία ποὺ ἀσκοῦν πάνω μας τὰ μελαγχολικὰ δειλινὰ τοῦ φθινοπώρου. Οἱ ζεστὲς πνοὲς καὶ τὰ φανταχτερὰ χρώματα τῶν λουλουδιῶν τῆς ἀνοίξεως ἦσαν παράταιρα σὰν ἀνορθογραφία μέσα στὸ περιβάλλον αὐτό. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς θέλγει σὲ κάτι τέτοια δειλινὰ εἶνε ἕνα περίεργο συναίσθημα, ὅπου ἀνακατεύονται ἡ γοητεία τῆς σιωπῆς, ἡ ὑποβλητικὴ μαγεία τῆς ἐρημιᾶς κι' ἡ ἐντύπωσις τῆς φθορᾶς, ποὺ τὴν νοιώθουμε γύρω μας καὶ μέσα στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας.

Μέσα στὸ περιβάλλον τῆς ἀνοίξεως, ἡ Λάουρα θᾶδινε τὴν ἐντύπωσι μιᾶς ξεθωριασμένης εἰκόνας. Πλαισιωμένη ἀπὸ τὴ σιωπή, τὴν ἐρημιὰ καὶ τὴ μελαγχολία τοῦ φθινοπώρου, ἦταν ἕνα θεῖο ὅραμα.

Ἡ ἀναμφισβήτητη ὀμορφιά της ἐξαϋλωνόταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλαίσιο. Κι' ἡ κάπως περασμένη ἡλικία της, τῆς ἔδινε ἕνα ἀκαταγώνιστο θέλγητρο. Δὲν ποθοῦσα τίποτε ἄλλο αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀπὸ τὸ νὰ εἶμαι ὁ τελευταῖος ἔρως τῆς ζωῆς.

Ἀγαπηθήκαμε. Ἡ ἀγάπη μας εἶχε τὴν ὁρμὴ τῶν ἡφαιστείων καὶ τὴ φλόγα τοῦ πυρίνου ποταμοῦ τῆς Κολάσεως. Θάλεγες πὼς κι' οἱ δύο δὲν ποθούσαμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ χαθοῦμε μέσα σ' αὐτήν.

Περάσαμε ὅλο τὸν Ὀκτώβριο καὶ μερικὲς μέρες ἀπὸ τὸ Νοέμβριο στὴν Ἀντίμπ. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες ἐποχὲς τῆς ζωῆς μου. Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τὴν ἄλλαζα μὲ καμμιὰ ἄλλη. Ἔπειτα φύγαμε μαζὶ γιὰ τὸ Παρίσι... Οἱ δουλειές μου μ' ἔφεραν σὲ λίγο στὸ Λονδῖνο κι' ἔπειτα στὴ Νέα Ὑόρκη...

Ἐπάνω: Ἡ ἀγάπη μας εἶχε τὴν ὁρμὴ τοῦ ἡφαιστείου.... Κάτω: Ἡ Λάουρα εἶχε πέσει ἀπὸ ἕνα ψηλὸ μέρος τῆς ἀκτῆς...

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, γράφαμε πολὺ τακτικὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Τὰ γράμματα τῆς Λάουρας ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ ἀγάπη καὶ τρυφερότητα. Καὶ νομίζω πὼς καὶ τὰ δικά μου δὲν ἦταν λιγώτερο θερμά. Διατηροῦσα πάντα μέσα στὸ μυαλό μου τὴν ἀνάμνησι τῶν ὑπέροχων στιγμῶν ποὺ εἴχαμε περάσει στὴν Ἀντίμπ.

Ξαναϊδωθήκαμε τὸ Φεβρουάριο. Ἡ Λάουρα θὰ ξανάφευγε κατὰ τὶς ἀρχὲς Ἀπριλίου γιὰ τὴν Ἀντίμπ. Ἐγὼ θὰ πήγαινα λίγο ἀργότερα. Τῆς εἶχα ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ κανόνιζα τὶς δουλειές μου γιὰ νὰ μπορέσω νὰ μείνω ἕναν ὁλόκληρο μῆνα κοντά της.

Ἀλλ' ὅταν ἦρθε ὁ καιρὸς γιὰ νὰ πραγματοποιήσω τὴν ὑπόσχεσί μου, ἔνοιωσα πὼς τίποτε πιὰ δὲν μὲ τραβοῦσε στὴν Ἀντίμπ. Ὅλα, ξαφνικά, εἶχαν παγώσει μέσα μου. Ἡ Λάουρα δὲν ζοῦσε πιὰ σὰν ἕνα γοητευτικὸ σύνολο μέσα στὴν ἀνάμνησί μου. Τὴν κομμάτιαζα καὶ τὴν ἀνέλυα. Ἀλλοίμονο! Οἱ λεπτομέρειες μ' ἀπογοήτευαν. Σᾶς εἶπα, νομίζω, πὼς ἦταν μιὰ ὥριμη γυναῖκα. Κάπου γύρω στὰ σαράντα. Κι' ὅτι μ' εἶχε γοητεύσει μὲ τὴν ὡριμότητά της κι' ὄχι μὲ τὴ δροσιά της. Ἀλλὰ τώρα αὐτὴ ἡ ὡριμότης, ἀπὸ στοιχεῖο γοητείας ποὺ ἦταν πρίν, εἶχε γίνει ὁ ἐφιάλτης μου, τὸ σαράκι ποὺ κατέτρωγε ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει στὴν ψυχή μου ἀπὸ τὴν παληὰ ἀγάπη μου...

Πῆρα, ὡστόσο, τὸ δρόμο τῆς Ἀντίμπ. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἤξερα καλὰ πὼς ἐκεῖνο ποὺ μ' ἔσπρωχνε κοντὰ στὴ Λάουρα δὲν ἦταν ἡ ἀγάπη, ἀλλ' ὁ οἶκτος.

Ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ παίξω στὴν ἐντέλεια τὸ ρόλο μου. Δειχνόμουν στὴ Λάουρα πιὸ τρυφερὸς ἴσως ἀπὸ ἄλλοτε κι' ὅσο λιγώτερο τὴν ἀγαποῦσα τόσο πιὸ πολὺ προσπαθοῦσα νὰ τὴν πείσω γιὰ τὸ ἀντίθετο.

Κόπος χαμένος. Σὲ μερικὰ πράγματα ἡ γυναῖκα δὲν γελιέται ποτέ. Κι' ἐγὼ ἄλλωστε, κουράστηκα μὲ τὸν καιρό. Κι' ἕνα ἀπόγευμα, κατὰ τὶς ἀρχὲς τῆς τρίτης βδομάδας, πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ φύγω. Ἡ ἄνοιξις, ποὺ εἶχε φουντώσει ὁλόγυρα, μὲ καλοῦσε μακρυά. Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ μείνω κοντὰ στὸ φθινόπωρο...

Βρῆκα, φυσικά, μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν ξαφνικὴ ἀναχώρησί μου. Ἡ Λάουρα προσποιήθηκε πὼς μὲ πίστεψε. Κι' ἡ τελευταία βραδυά μας ἦταν πολὺ πιὸ χαρούμενη ἀπὸ πολλὲς ἄλλες. Λὲς καὶ κάτι τὸ ἀπροσδόκητο θὰ γινόταν.

Ἔφυγα τὸ ἄλλο πρωΐ. Ἔνοιωθα ἕνα μικρὸ σφίξιμο στὴν καρδιά, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο. Κι' ὅμως ἤξερα καλὰ πὼς δὲν θὰ ξαναγύριζα ποτὲ πιὰ κοντὰ στὴ Λάουρα. Ἦταν μιὰ ἀπόφασις ποὺ τὴν εἶχα πάρει ξαφνικά, χωρὶς καμμιὰ προσπάθεια.

Γιὰ νὰ χάσω τὴ Λάουρα νὰ χάση τὰ ἴχνη μου, θὰ ἔκανα ἕνα ταξίδι στὸ ἐξωτερικό. Θὰ πήγαινα στὴν Ἑλβετία ἢ τὴν Ἰταλία ἢ καὶ στὴν Ἱσπανία.

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασα νὰ φύγω. Μερικὲς μέρες ἀργότερα, ἔφτασε ἀπὸ τὴν Ἀντίμπ ἡ θλιβερὴ εἴδησις. Ἡ Λάουρα εἶχε πέσει ἀπὸ ἕνα ψηλὸ μέρος τῆς ἀκτῆς καὶ τὸ σῶμα της εἶχε γίνει κομμάτια πάνω στὰ βράχια. Ὁ θάνατός της ἦταν πολὺ τραγικός.

Δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ πάω στὴν Ἀντὶμπ παρὰ μόνον ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἐνταφιασμὸ τῆς φίλης μου. Καὶ πέρασα πολλὲς ὧρες πάνω στὸν τάφο της.

Ξέρω τώρα τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὴν εἶχε σπρώξει νὰ τερματίση τὴ ζωή της. Ἡ Λάουρα εἶχε διαβάσει μέσα στὰ μάτια μου τὴν ἀνέκκλητη καταδίκη της. Καὶ δὲν θέλησε νὰ ἐπιζήση ὕστερ' ἀπ' τὸ θάνατο τῆς ἀγάπη μας... Δὲν ἤθελε νὰ πονέση γιὰ πάντα...

Νοιώθω πὼς εἶμαι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν τραγικὴ αὐτοκτονία της. Ἀλλὰ τί μποροῦσα νὰ κάμω; Μήπως ἐξουσιάζει κανεὶς τὴν καρδιά του; Ὄχι, μὴν ἀγαπήσετε ποτὲ ἀπὸ οἶκτο. Σ' ὁποιαδήποτε ἄλλη μορφὴ ἀγάπης, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη ἀπὸ πρὶν ποιὸ θὰ εἶνε τὸ τέλος της. Τῆς ἀγάπης ἀπὸ οἶκτο, ὅμως, τὸ τέλος εἶνε πάντα τραγικό.

Ναί, ἡ ἀγάπη ποτὲ δὲν διαρκεῖ ὅταν τὸ πρῶτο της κίνητρο εἶνε ὁ οἶκτος. Σᾶς τὸ λέω γιατὶ τὸ δοκίμασα τὸ πρᾶγμα αὐτὸ πολὺ τραγικά.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΖΕΡΒΑΙ

Συμπεράσματα ἀπὸ τοὺς Ἑλληνοϊταλικοὺς

Φυτώριο τοῦ ἀθλητισμοῦ ἡ ἐπαρχία

Οἱ Ἑλληνοϊταλικοὶ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες δὲν ἦταν συνάντησις ἐθνικῶν ὁμάδων Ἑλλάδος - Ἰταλίας γιὰ νὰ μπορέση κανεὶς νὰ κάνη τὴ σύγκρισι τῆς δυναμικότητος τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ ἰταλικοῦ ἀθλητισμοῦ. Ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα ὅμως τῶν διημέρων ἀγώνων τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου εἶναι δυνατὸν νὰ βγάλουμε συμπεράσματα. Ἡ γενικὴ ἐντύπωσις εἶναι πὼς οἱ Ἰταλοὶ ἀθληταὶ εἶναι, κατὰ ἕνα ποσοστὸν καὶ ὄχι ὅλοι τεχνικῶς ἀνώτεροι τῶν Ἑλλήνων συναδέλφων τους, ἀλλὰ οἱ Ἕλληνες ἄσσοι ἀπέδειξαν τὴν ψυχικὴ ὑπεροχή τους σὲ δρομικὲς ἰδίως μονομαχίες, ὅπου τὸ ἡρωϊκὸ πνεῦμα παίζει σημαντικώτερο ρόλο ἀπὸ τὸ τεχνικό.

Εἶναι φυσικὸ ἀπὸ σαρανταπέντε ἑκατομμύρια Ἰταλοὺς νὰ διαλεχτοῦν οἱ ἀθλητικώτεροι ἐκπρόσωποι τῆς χώρας τους, ἀπ' ὅ,τι θὰ εἶναι οἱ ἀνταγωνισταί τους Ἕλληνες, διαλεγμένοι ἀπὸ ἑφτὰ ἑκατομμύρια. Καὶ ὅμως, ἂν ἐξαιρέση κανεὶς τὸν ὡραιόκορμο δρομέα τῶν 400 μ. Σίντι καὶ τὸν ἐπιβλητικὸ καὶ ἁρμονικὸ δισκοβόλο Κονσολίνι, οἱ ἄλλοι Ἰταλοὶ ἀθληταὶ δὲν ἦταν ἀπ' ἐκείνους, ποὺ θὰ ζήλευε κανεὶς γιὰ τὸ ἀθλητικό τους παράστημα καὶ τὴ σωματικὴ διάπλασί τους.

Βέβαια ὁ γιγαντόσωμος δισκοβόλος Τόζι καὶ ὁ χοντρόσωμος σφαιροβόλος Προφέτι κάνουν ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντύπωσι μὲ τὸν ὄγκο τους. Τὰ ρεκόρ τους ἐπίσης τῶν 54 καὶ πλέον μέτρων τοῦ πρώτου στὴ δισκοβολία καὶ τῶν 15,41 μ. τοῦ δευτέρου στὴ σφαιροβολία δὲν εἶνε ἀνάξια λόγου. Συγκριτικὰ ὅμως μὲ τὰ ἀγαλματένια κορμιὰ τῶν Ἀμερικανῶν ἰδίως ἀθλητῶν τῶν ρίψεων, ὅπως τοῦ πρωταθλητοῦ τοῦ κόσμου στὴ σφαιροβολία Φοὺξ καὶ τοῦ ἐπίσης πρωταθλητοῦ τοῦ κόσμου στὴ δισκοβολία Γκόρντιεν, ὑστεροῦν καταπληκτικὰ καὶ στὸν τύπο καὶ στὴ διάπλασι καὶ γενικὰ στὴν ἐμφάνισι. Ὅσο γιὰ τὸν ἀκοντιστὴ Ματεοῦτσι, αὐτὸς ἦταν ὑψηλόσωμος, ἀλλὰ δυσαρμονικὸς στὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος (πολὺ λιγνὰ πόδια).

Ὁ δρομέας ταχύτητος Λετζέζε ἄρεσε γιὰ τὴ δρομική του τέχνη, τὸ ἐλαφρὸ τρέξιμό του, τὸ στύλ του γενικά. Ὁ Σίντι ἦταν ὑπέροχος στὰ 400 μ. ποὺ εἶναι ἀγώνισμα τῆς εἰδικότητός του, ὄχι βέβαια καὶ στὰ 800 μ., στὸ ἅλμα εἰς μῆκος καὶ στὸ ἅλμα εἰς ὕψος, ὅπου ἔλαβε μέρος ἁπλῶς καὶ μόνον γιὰ νὰ πλουτίση τὸ πρόγραμμα μὲ τὴ συμμετοχὴ καὶ ἑνὸς Ἰταλοῦ ἀθλητοῦ, γιὰ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον.

Ὁ Νόκκο πιθανὸν νἄχη τρέξει τὰ 5000 μ. σὲ 15 λεπτὰ περίπου. Δὲν εἶναι ὅμως, ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως, ὅταν κριθῆ, ὁ δρομέας ἀντοχῆς μὲ τὸ ἐντυπωσιακὸ τρέξιμο καὶ τὴν δυναμικὴ τακτικὴ καὶ στρατηγική. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ τρεῖς Ἕλληνες δρομεῖς στὰ 1500 μ. τὸν νίκησαν πανηγυρικὰ καὶ ὁ Μαυραπόστολος στὰ 5000 μ. «τὸν ἔτρεξε ὅπως ἤθελε», ὅπως εἶπε καὶ ὁ δημοφιλὴς καὶ φιλότιμος πρωταθλητής μας.

Ὁ Κονσολίνι ἦταν ἄριστος. Ὁ παλμός του ἔκανε ἐντύπωσι. Ἄρεσε γιὰ τὴν ἰδιορρυθμία του στὴν ἀρχικὴ αἰώρησι καὶ γιὰ τὴν ὑπέροχη, τὴ δυναμική, τὴν τεχνικώτατη ἐκτίναξί του. Σταθερὸς στὶς βολές του ὁ Ἰταλὸς Ὀλυμπιονίκης τοῦ Λονδίνου μπόρεσε ἀκόμη καὶ μὲ τὰ πολιτικά του ροῦχα τὴν παραμονὴ τοῦ ἀγῶνος νὰ ρίχνη συνέχεια βολὲς γύρω στὰ 51 - 52 μέτρα!!

Οἱ Τόζι καὶ Προφέτι ὑστεροῦσαν σὲ τεχνική. Ὁ πρῶτος ἔριχνε μονάχα μὲ τὸν ὄγκο τοῦ κορμιοῦ του, μὲ τὴν ἡράκλεια δύναμί του. Ὁ δεύτερος μὲ τὸ σωματικό του βάρος.

Ὁ ἅλτης ἐπὶ κοντῷ Ρομέο εἶχε σφάλματα τεχνικά, ποὺ τὸν ὑποχρέωσαν νὰ περιορισθῆ στὰ 3.90 μ., ἐνῶ μποροῦσε νὰ περάση, μὲ τὰ προσόντα του, τὰ 4 μ. καὶ νὰ συναγωνισθῆ τὸν Εὐσταθιάδη, τὸν ὑπέροχο καὶ ἀπαράμιλλο αὐτὸν νέο ἀθλητή μας, ποὺ εἶναι ἱκανὸς γιὰ 4.20 - 4.30 μ.

Ὁ ἀκοντιστὴς Ματεοῦτσι παρουσίασε μικροτεχνικὲς ἀδυναμίες στὸν παλμό, εἶχε ὅμως μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐκτίναξι, γι' αὐτὸ καὶ ἔρριξε 63.64 μ.

Ἡ ἐκπληκτικὴ ὅμως διαπίστωσις ἀπὸ τοὺς Ἑλληνοϊταλικοὺς ἀγῶνες εἶναι πώς, μὲ ἐξαίρεσι τοῦ Ματεοῦτσι, ποὺ εἶναι ὑπάλληλος τῆς Ἰταλικῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς, ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἰταλοὶ ἄσσοι εἶναι ἀθληταὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ὅπως στὴν Ἑλλάδα ἀνεξάντλητο φυτώριο τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ εἶναι οἱ ἐπαρχίες, ἔτσι καὶ στὴν Ἰταλία οἱ μεγάλοι ἄσσοι δημιουργοῦνται στὰ ἐπαρχιακὰ ἀθλητικὰ κέντρα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν ἄποψι πὼς ἂν δοθοῦν περισσότερα μέσα στοὺς ἐπαρχιῶτες ἀθλητὰς γενικὴ θἆναι ἡ βελτίωσις τοῦ ἀθλητισμοῦ μας. Γιατὶ ἐδῶ θέλουμε νὰ καταλήξουμε.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἀθλητισμὸς δὲν θὰ μπορέση νὰ σταθῆ ἐκεῖ ποὺ τοῦ ἀξίζει, ἂν δὲν προσέξη περισσότερο τὸ ἐπαρχιακὸ ἔμψυχο ἀθλητικὸ ὑλικό του. Ὁ Κοσμᾶς, ὁ Καμπαδέλης, ὁ Κηπουρός, καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους ὁ Σύλλας, ὁ Λαμπράκης, ὁ Ραγᾶζος (γιὰ νὰ μὴν ἀραδιάσω περισσοτέρους) εἶναι δημιουργήματα τῆς ἀθάνατης ἐπαρχίας. Πόσοι ἄλλοι μέλλοντες ἄσσοι καταδικάζονται σὲ μαρασμὸ στὸ χωριό τους ἢ καὶ σὲ πόλεις ἀκόμη, γιατὶ ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει ἡ πρέπουσα ἀθλητικὴ κίνησις, φυτοζωοῦν οἱ σύλλογοί τους, δὲν ἔχουν τὰ τεχνικὰ μέσα οὔτε τοὺς προπονητὰς γιὰ νὰ ἐξελιχθοῦν;

Μιὰ λοιπὸν καὶ πρέπει νὰ ξανακερδίσουμε στοὺς διεθνεῖς στίβους ὅ,τι τὴν τελευταία δεκαετία χάσαμε, πρέπει νὰ στρέψουμε ὅλοι μας στοργικὰ τὸ βλέμμα μας πρὸς τοὺς ἀθλητικοὺς συλλόγους τῶν ἐπαρχιῶν, πρὸς τοὺς ἀθλητὰς τοῦ ἑλληνικοῦ ὑπαίθρου νὰ τοὺς ἐνισχύσουμε ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ καὶ τότε νἆστε βέβαιοι πὼς θὰ ξαναδοῦμε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸν ἑλληνικὸ ἀθλητικὸ φοίνικα μὲ τὴ συμπαράστασι καὶ τῶν συλλόγων καὶ τῶν ἀθλητῶν τοῦ κέντρου νὰ ἀναγεννιέται ἀπ' τὴν τέφρα του.

Ἡ ἐπαρχία παραμελημένη καὶ ἀγνοημένη ἀπ' ὅλες τὶς ἀπόψεις, ἀγνοήθηκε τελείως καὶ ἀπὸ ἀθλητικὴ ἄποψι. Τὸ ὑδροκέφαλο κέντρο ἔχει συγκεντρώσει τὰ πάντα.

Τ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

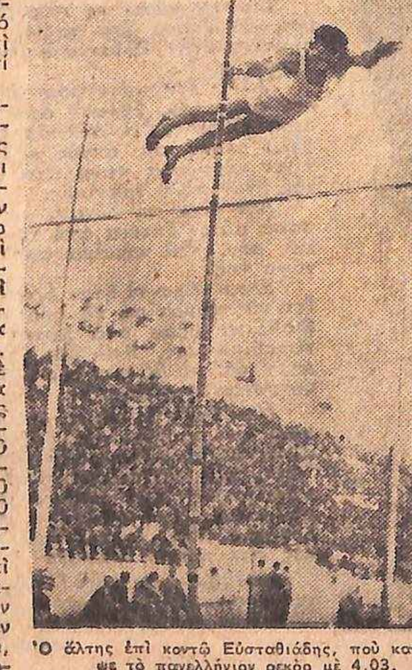

Ὁ ἅλτης ἐπὶ κοντῷ Εὐσταθιάδης, ποὺ κατέρριψε τὸ πανελλήνιον ρεκὸρ μὲ 4,03.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Κυκλόλεξο

1. ΕΚΦΩΝΩ. 2. ΑΣΩΠΟΣ. 3. ΜΙΣΘΟΣ. 4. ΑΤΣΑΛΙ. 5. ΣΚΕΤΟΣ. 6. ΤΣΑΡΟΣ. 7. ΡΙΜΙΝΙ. 8. ΙΤΑΛΙΣ. 9. ΤΑΡΣΟΣ. 10. ΤΑΣΣΟΣ. 11. ΠΙΣΙΝΑ. 12. ΑΜΑΣΙΣ. 13. ΚΑΤΙΝΑ. 14. ΙΑΤΡΟΣ. 15. ΡΙΠΑΙΑ. 16. ΑΜΑΛΙΑ.

Μιὰ παροιμία

Ἡ παροιμία ποὺ πρέπει νὰ διαβαστῆ εἶνε: «Κατὰ τὸ Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλλια του». Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ οἱ ἀριθμοὶ πρέπει νὰ χωριστοῦν ὡς ἑξῆς:
10. 1. 19. 1. — 19. 15. — 12. 1. 18. 19. 17. 15. 3. 9. 1. 13. 13. 7. — 10. 1. 9. — 19.1. — 10. 15. 16. 5. 11. 11. 9. 1. — 19. 15. 20.

Λευκὰ καὶ μαῦρα τετραγωνίδια

Τὸ σχέδιό μας δείχνει ποιὰ τετραγωνίδια πρέπει νὰ μαυριστοῦν.

Τὰ ἀντίθετα

Μισός, Ἄτακτος, Λιγνός, Τίμιος, Ἀγαθός.
Μὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων αὐτῶν σχηματίζεται ἡ νῆσος «ΜΑΛΤΑ».

Λεξίγριφος

Ἐπιταγὴ (ἔπειτα - γῆ).

Δημῶδες αἴνιγμα — Οἱ ἐλιές.

Ἀπροσδόκητο

Ἡσίοδος (ἴση ὁδός).

Λεξίγριφος

ΙΣΠΑΝΙΑ (εἰς, Πᾶν, ἴα).

Ἀναγραμματισμὸς

ΣΠΑΡΤΗ - ΡΑΠΤΗΣ.

Μαθηματικὸ παιχνίδι

1+2+3+4+5+6+7+(8Χ9) = 100

Λεξίγριφος

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ
("Ηρα, Κλειώ, Ν).

Οἱ τρεῖς δρόμοι

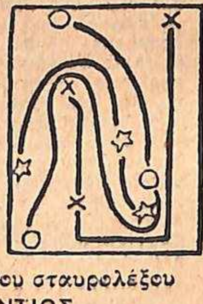

Τὸ σχέδιό μας δείχνει καθαρὰ πῶς ἔγινε ἡ χάραξις τῶν δρόμων ποὺ συνδέουν μεταξύ τους τὰ φιλικὰ σπίτια.

Ἡ λύσις τοῦ 299ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΒΛΑΣΤΟΣ — ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ. 2. ΧΟΡΤΑ — ΠΡΑΓΜΑ. 3. ΥΔΡΙΑ — ΥΦΑΛΟΣ — ΑΓΝΑ. 4. ΛΕΙ — ΝΕΡΑ — ΑΠΑΣ — ΚΑΝ. 5. ΕΙ — ΜΑΝΑΡΙ — ΑΚΟΝΙ. 6. ΥΛΑΙ — ΑΝΟΙΓΜΑ — ΤΟ. 7. ΤΟΛΣΤΟΙ — ΕΜΑ — ΑΛΤΗΣ. 8. ΗΝΙΑ — ΜΟΥΣΑ — ΑΡΑΙ. 9. ΠΟΣΑ — ΛΟΤΙ. 10. ΙΒΑΝ — ΙΛΑΡΑ — ΜΩΡΑ. 11. ΤΟΣΟΙ — ΕΝΙ — ΑΚΑΙΡΟΣ. 12. ΑΡ — ΑΔΥΝΑΤΑ — ΣΩΜΑ. 13. ΚΡΑΣΙ — ΑΝΤΟΧΗ — ΠΝ. 14. ΤΟΝ — ΑΓΙΣ — ΤΡΙΑ — ΜΟΙ. 15. ΙΣΟΣ — ΑΜΑΛΙΑ — ΣΜΑΤΣ. 16. ΜΑΣΤΟΣ — ΚΩΜΑΙ. 17. ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ — ΑΝΑΚΑΤΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ — ΤΑΚΤΙΚΑ. 2. ΔΕΙΛΟΝ — ΟΡΡΟΣ. 3. ΑΧΡΙ — ΑΛΙΕΙΣ — ΑΝΟΜΑ. 4. ΣΟΙ — ΜΙΣΑ — ΒΟΑΣ — ΣΑΣ. 5. ΤΡΑΝΑ — ΠΑΙΔΙΑ — ΣΤ. 6. ΟΤ — ΕΝΤΟΜΟΝ — ΓΑΤΑ. 7. ΣΑΥΡΑ — ΙΟΣ — ΕΝΤΙΜΟΣ. 8. ΦΑΡΑ — ΥΑΙΝΑ — ΣΑΣΙ. 9. ΙΝΕΣ — ΛΙΤΑ. 10. ΑΠΛΑ — ΟΜΑΛΑ — ΑΝΤΙ. 11. ΤΡΟΠΑΙΑ — ΟΡΑ — ΤΡΑΚΑ. 12. ΡΑΣΑ — ΑΤΑΚΤΟΙ — ΩΝ. 13. ΙΓ — ΣΑΜΑΡΙ — ΧΑΣΜΑ. 14. ΩΜΑ — ΚΑΛΑ — ΜΙΣΗ — ΜΑΚ. 15. ΤΑΓΚΟ — ΤΙΜΩΡΩ — ΜΑΙΑ. 16. ΝΑΝΤΗ — ΡΟΜΠΟΤ. 17. ΣΠΑΝΙΟΣ — ΒΑΣΑΝΙΣΜΑ.

Ὁ λόρδος-στρωματᾶς ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΩΣΤΕΣ τῆς μαρκησίας

Ὅπου καὶ ἡ πολυτέλεια... ἐνοικιάζεται

Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις στὸ περιβάλλον τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας παίρνει ὁλοένα καὶ μεγαλύτερες διαστάσεις. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀριστοκρατῶν, ποὺ ρίχνονται σὲ διάφορα βιοποριστικὰ ἐπαγγέλματα, αὐξάνει κάθε μέρα. Στὰ γνωστὰ ἤδη ὀνόματα προστέθηκαν κατὰ τὸ τελευταῖο ἑξάμηνο καὶ μερικὰ ἄλλα.

Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε τοῦ λόρδου Βάρβικ. Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, μὲ μιὰ ἀγγελία του στὶς ἐφημερίδες, ἔκαμε γνωστὸν ὅτι ὁ πύργος του, ποὺ περιέχει πολλὰ ἀριστουργήματα τοῦ Ρέμπραντ, τοῦ Βελασκέθ, τοῦ Χολμπάϊν, τοῦ Τισιανοῦ κτλ. θὰ εἶνε ἀνοιχτὸς στὸ κοινὸν κάθε Κυριακή. Τιμὴ εἰσόδου : μιὰ πέννα.

Ὁ λόρδος Βάρβικ ὑπολογίζει ὅτι μὲ τὶς εἰσπράξεις θὰ κατορθώση νὰ πληρώση τοὺς κηπουροὺς τοῦ πύργου του, ποὺ δουλεύουν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες δωρεάν... Μὲ τὴν ἴδια ἀγγελία κάνει γνωστὸ ὅτι νοικιάζει τὸν πύργο του σὲ κινηματογραφικὲς ἑταιρίες γιὰ τὸ γύρισμα ταινιῶν... Ὁ πύργος αὐτός, ἐκτὸς τῶν καλλιτεχνημάτων καὶ τῶν ἱστορικῶν κειμηλίων του, περιέχει... καὶ τὸ φάντασμα τοῦ ἕκτου λόρδου τοῦ Βάρβικ, ποὺ σκοτώθηκε τὸ 1567, κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ὀργιαστικῆς διασκεδάσεως.

Ἕνας ἄλλος ἀριστοκράτης, ὁ σὲρ Κάμπελ Μίτσελς - Κότ, ποὺ εἶχε πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο περιουσία ἑκατομμυρίων λιρῶν, ἔγινε σήμερα καμαριέρης γιὰ νὰ μπορέση νὰ ζήση. Ἀλλὰ μόνο στὸν κινηματογράφο. Τὴν τέχνη τοῦ τὴν δίδαξε ὁ... καμαριέρης του.

Ἡ μαρκησία τοῦ Κοὺκνς - Μποῦρυ, ἐξ ἄλλου, ἡλικίας σήμερα 74 χρόνων, ἐγκατέστησε στὸν πύργο της πρωτόγονους κλῶστες καὶ φτιάνει μετάξι. Οἱ τέσσερις ὑπηρέτριές της κι' αὐτὴ βγάζουν τὸ χρόνο περὶ τὰ 800 κιλὰ καὶ ἀποζοῦν— στοιχειωδῶς — μὲ τὰ χρήματα ποὺ εἰσπράττουν ἀπὸ τὴν πώλησί του.

Ὁ νεαρὸς ὑποκόμης τοῦ Τάρβατ ἄνοιξε ἕνα ἐργαστῆρι, ὅπου φτιάνει στρώματα. Δυὸ ἄλλοι νεαροὶ ἀριστοκράτες ἐργάζονται ὡς μηχανικοὶ σ' ἕνα ἐργοστάσιο αὐτοκινήτων... Καὶ ποιὸς ξέρει πόσοι ἄλλοι ἀκόμη θὰ ριχτοῦν στὴ σκληρὴ βιοπάλη, γιὰ νὰ κερδίσουν τὴ ζωή τους;

Ὅπως δήλωσε τελευταῖα, ὁ ὑπουργὸς τοῦ Θησαυροφυλακείου σὲρ Στάφορντ Κρίπς, στὴν Ἀγγλία ὑπάρχουν σήμερα μόνον 500 φορολογούμενοι, ποὺ ἔχουν ἐτήσιο εἰσόδημα ἄνω τῶν 5.000 λιρῶν.

Ἀντιθέτως πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο ὑπῆρχαν στὴν Ἀγγλία, ἐπὶ πληθυσμοῦ 48 ἑκατομμυρίων, 11.000 μεγάλες περιουσίες. Μερικοὶ πλούσιοι τοῦ παληοῦ καιροῦ εἶχαν ἐγγείους ἰδιοκτησίες 40.000 καὶ πλέον ἐκταρίων καὶ ὁλόκληρες συνοικίες στὸ Λονδῖνο, τὸ Μπίρμιγχαμ ἢ τὴ Γλασκώβη.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, ἡ φτώχεια κι' ἡ δυστυχία ἦταν πολὺ μεγάλες μεταξὺ τῶν λαϊκῶν τάξεων. Μισόγυμνες γυναῖκες καὶ παιδιὰ 8 - 12 χρόνων ἐργάζονταν σὰν κτήνη ἐπὶ 14 ὧρες τὴν ἡμέρα στὰ μεταλλεῖα καὶ τὰ ὑφαντουργεῖα.

Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ χαρακτηρίση καλύτερα τὴ μεγάλη δυστυχία τῶν λαϊκῶν τάξεων ἀπὸ τὸ ἀκόλουθο περιστατικό, ποὺ συνέβη κατὰ τὸν περασμένο πόλεμο. Συνεπεία τῶν ἀλλεπαλλήλων γερμανικῶν βομβαρδισμῶν, χιλιάδες παιδιῶν τῆς βιομηχανικῆς περιοχῆς τοῦ Μάντσεστερ μεταφέρθηκαν στὸ Σύρρεϋ. Ἐκεῖ, μεταξὺ ἄλλων, τοὺς ἔδωσαν νὰ φᾶνε κρέας. Ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἀρνήθηκαν. Δὲν τὸ εἶχαν — καὶ λόγῳ τῆς ἡλικίας των — δοκιμάσει ποτὲ ὡς τότε καὶ ἀγνοοῦσαν τί πρᾶγμα ἦταν!

Εἶνε, βέβαια, πρὸς τιμὴν τῆς ἐργατικῆς κυβερνήσεως ὅτι ἔθεσε ὁριστικὰ τέρμα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι καὶ κατάφερε ὥστε ὅλοι οἱ Ἄγγλοι «νὰ τρῶνε σήμερα σύμφωνα μὲ τὴν πεῖνα τους», κατὰ τὴν ἔκφρασι ἑνὸς Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου.

Εἶνε αὐτονόητο ὅτι ἡ σημαντικὴ αὐτὴ μεταρρύθμισις ἔγινε εἰς βάρος τῶν πλουσίων καὶ κυρίως τῶν μεγάλων γαιοκτημόνων. Καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴ σημερινὴ κρίσι τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἐπωφελήθησαν περισσότερο ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄλλον ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάστασι εἶνε, χωρὶς ἀμφιβολία, οἱ ἀδελφοὶ Μόθ, ποὺ διευθύνουν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καταστήματα τοῦ Λονδίνου. Ἀγόρασαν ὅλα σχεδὸν τὰ πράγματα— καὶ πολλὲς φορὲς σὲ ἐξευτελιστικὲς τιμὲς — ποὺ πουλοῦσαν οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν πύργων καὶ τῶν μεγάρων, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πληρώσουν τοὺς βαρυτάτους φόρους ποὺ τοὺς ἐπέβαλε τὸ κράτος: ἔπιπλα, πίνακες ζωγραφικῆς, ἐνδύματα παντὸς εἴδους, κοσμήματα κτλ. Καὶ σήμερα τά... νοικιάζουν πολλὲς φορὲς στοὺς ἴδιους τοὺς παληοὺς κατόχους των, ποὺ θέλουν νὰ δώσουν μιὰ δεξίωσι στὸ μέγαρό τους ἢ νὰ πᾶνε σ' ἕνα χορὸ τῶν ἀνακτόρων, στὴν ὄπερα κλπ.

Τὴν προηγουμένη ἑνὸς χοροῦ στὸ Βούκιγχαμ Πάλας, τὰ καταστήματα Μὸθ πολιορκοῦνται στὴν κυριολεξία ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς προσκαλεσμένους, ποὺ φέρουν τὰ μεγαλύτερα ὀνόματα τῆς Ἀγγλίας καὶ ποὺ πηγαίνουν ἐκεῖ γιὰ νὰ νοικιάσουν τὰ ροῦχα καὶ τὰ κοσμήματα ποὺ θὰ φορέσουν. Ὅσο γιὰ τὰ τελευταῖα, οἱ Μὸθ εἶχαν τὴν πρόνοια νὰ φτιάξουν πανομοιότυπα ἀπὸ στρὰς καὶ φθηνὰ μέταλλα, ποὺ ἔχουν, ὅμως, τὴ λάμψι τοῦ χρυσοῦ ἢ τῆς πλατίνας...

Ἔτσι, οἱ Ἄγγλοι ἀριστοκράται ξεγελοῦν τὸν ἑαυτό τους καὶ νομίζουν πὼς ἐξακολουθοῦν νὰ παίζουν ἀκόμη τὸν παληὸ ρόλο τους, μ' ὅλο ποὺ οἱ μεταπολεμικὲς περιστάσεις κι' ἡ ἀγρία φορολογία τοὺς ἀνάγκασαν νὰ δώσουν στὸ πηδάλιο τῆς ζωῆς των μιὰ στροφὴ 180 μοιρῶν!

ΜΕΡΡΥ ΜΠΡΟΜΠΕΡΖΕΡ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζικὴ ἀποτρίχωσις τοῦ προσώπου κλπ ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ δέρματος ἐπιτυγχάνεται διὰ τελευταίου τύπου εἰδικοῦ μηχανήματος ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ἰατροῦ κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΤΟΡΡΑΧΗ Ἰατρεῖον: Ὁδὸς Γεσανίου 33 Τηλ. 55-539 2—7 μ. μ.

Ὁ μελλοθάνατος

Μέσα στὴν ὑγρὴ φυλακὴ βασιλεύει ἡ σιωπή. Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα χτύπησε ἐννέα τὸ ρολόϊ τῆς μικρῆς ἐκκλησίας. Τὰ φῶτα στὰ κελλιὰ ἔσβυσαν καὶ οἱ φυλακισμένοι κοιμοῦνται μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι. Μονάχα στὸ ὑπ' ἀριθ. 17 κελλὶ ὁ φυλακισμένος εἶνε ἄϋπνος. Περπατάει ἀδιάκοπα. Ἕξη βήματα κι' ὕστερα ὁ τοῖχος. Κι' αὐτὸ βαστάει ὧρες ὁλόκληρες. Τὸ κελλὶ εἶνε ὑγρό, παγωμένο. Ἀπ' τὸ ψηλὸ καγκελλωτὸ παράθυρο μόλις μπαίνει ἡ ἀνταύγεια ἀπ' τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ. Ἡ νύχτα εἶνε σιωπηλή, μιὰ νύχτα παγωμένη τοῦ χειμῶνα, ὅπως χειμώνας εἶνε καὶ μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ φυλακισμένου, ποὺ δὲν βρίσκει ἡσυχία.

Αὔριο ἡ ζωή του τελειώνει. Αὔριο τὴν αὐγή. Ἔτσι τὸ θέλησε ἡ σκληρὴ μοῖρα του. Σκότωσε. Καὶ αὔριο θὰ τὸν ἐκτελέσουν στὴν ἀγχόνη. Μέσα στὸ μισόφωτο κυττάζει τὰ χέρια του, μὲ τὰ μακρυά, τὰ λεπτά, τὰ νευρώδη δάχτυλα, ποὺ σφίξανε μὲ δύναμι, μὲ λύσσα τὸ λεπτὸ γυναικεῖο λαιμὸ ὥσπου ἔφυγε ἡ τελευταία πνοὴ καὶ τὸ ὡραῖο σῶμα σωριάστηκε κάτω.

Ὁ φυλακισμένος πηγαινοέρχεται στὸ ὑγρὸ κελλί του. Θυμᾶται τὴ δίκη του: τὰ ὁμολόγησε ὅλα, μὲ εἰλικρίνεια. Καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸν καταδίκασαν, ἡ Δικαιοσύνη τὸν τιμώρησε κι' αὔριο, τὰ χαράματα, θὰ πληρώση μὲ τὴ ζωή του τὸ ἔγκλημά του. Εἶνε ἡ τελευταία του νύχτα πάνω σὲ τούτη τὴ γῆ.

Ἔξω, μακρυά, σὲ κάποια γωνιὰ βρίσκεται τὸ σπίτι του, ἕνα σπίτι βουβὸ πιὰ κι' ἔρημο. Μέσα στὸ σκοτισμένο μυαλὸ τοῦ φυλακισμένου οἱ ἀναμνήσεις ξαναγυρίζουν σωρό. Καὶ οἱ ἀναμνήσεις αὐτὲς εἶνε σὰν καυτερὰ σίδερα ποὺ τὸν καῖνε, τὸν βασανίζουν...

Θυμᾶται τὸ σπίτι του, θυμᾶται πὼς στὶς φεγγαρόλουστες νύχτες ἔκλεινε στὴ στιβαρὴ ἀγκαλιά του τὴ Μαρία καὶ τὴν ἔσφιγγε πάνω του, ἀκούγοντας τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς της. Κι' ἀπόμεναν τότε καὶ οἱ δυό τους σιωπηλοί, ἀγκαλιασμένοι, λησμονώντας κάθε τὶ στὸν κόσμο.

Χρόνια εὐτυχισμένα ξαναζοῦνε ἀπόψε στὸ μυαλὸ τοῦ καταδίκου. Τὰ παιδικά του, τὰ ξένοιαστα αὐτὰ χρόνια. Ὕστερα, τὰ ἐφηβικά του χρόνια ὅταν πρωτογνώρισε τὴ Μαρία. Καὶ τὰ ζεστὰ καλοκαίρια ὅταν ἐρωτευμένοι καὶ οἱ δυό τους τραβοῦσαν στὴν ἀκρογιαλιά, ἔπαιρναν μιὰ βάρκα καὶ ξανοίγονταν στὸ πέλαγος. Ἔπειτα ἔπεφταν στὴ θάλασσα. Ἡ Μαρία κολυμποῦσε πλάϊ του, ἐνῶ τὰ κύματα χάϊδευαν τὸ ὡραῖο κι' ἁρμονικὸ σῶμα της.

Τὴν εἰκόνα τῆς Μαρίας ξαναβλέπει ἀπόψε ποὺ σχεδὸν γυμνὴ τὴν ἀγκαλιάζει τὸ κῦμα. Ἦταν ψηλή, λεπτοκαμωμένη, μὲ ὡραῖα σγουρὰ μαλλιὰ ποὺ πλαισίωναν τὸ μέτωπό της. Τὰ μάτια της ἦταν γαλαζοπράσινα καὶ εἶχαν μιὰ ἔκφρασι γλυκειά, μὰ τόσο γλυκειά. Μάτια ποὺ νόμιζες πὼς δὲν θἄλεγαν ποτέ τους ψέμματα.

Ὁ κατάδικος περπατάει, ὅλο περπατάει μέσα στὸ ὑγρὸ κελλί του. Μπρός, πίσω, ἀδιάκοπα.

Θυμᾶται ἀργότερα σὰν ξέσπασε ὁ πόλεμος τὶς παγερὲς νύχτες μὲ τὸ πηχτὸ χιόνι, πάνω στὰ ψηλὰ βουνά. Νύχτες ἀτέλειωτες ὅπου ὁ πόθος τῆς Μαρίας, ποὺ τώρα ἦταν μακρυά του, τὸν ἔκαιγε ὁλόκληρο καὶ τὸν ἔκανε νὰ βογγάη καὶ νὰ τρέμη. Κι' ὅταν ὁ ἄνεμος φυσοῦσε καὶ τὰ δέντρα ἔλεγες καὶ ψιθύριζαν μεταξύ τους, πάλι ἡ

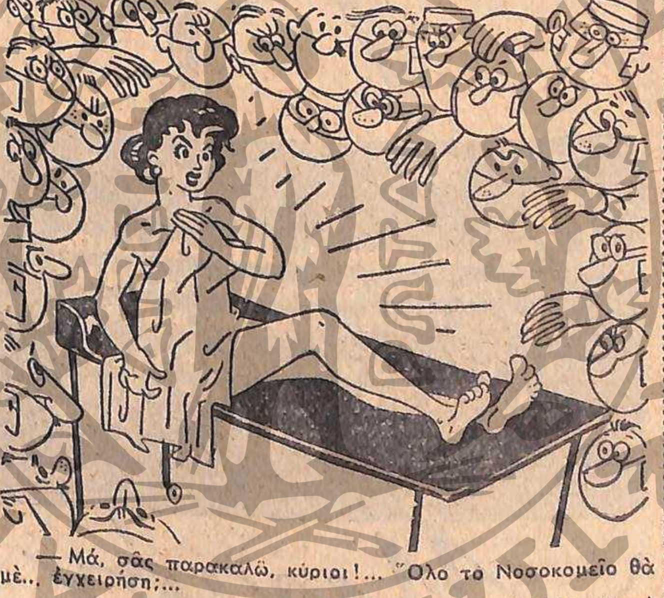

— Μά, σᾶς παρακαλῶ, κύριοι!... Ὅλο τὸ Νοσοκομεῖο θὰ μὲ... ἐγχειρήση;...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

εἰκόνα τῆς ἀγαπημένης του Μαρίας ζωντάνευε μπροστά του. Ἡ Μαρία, πάντα ἡ Μαρία!

Θυμᾶται, ὕστερ' ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς φρίκης ποὺ πέρασε στὸν πόλεμο, ὅταν ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του, ὅταν ξαναμπῆκε στὸ σπίτι του... Γύριζε ἔπειτα ἀπὸ τόσες κακουχίες τσακισμένος, ἀπογοητευμένος. Ἐνῶ τόσοι ἄλλοι εἶχαν ἀφήσει τὰ κόκκαλά τους στὸ μέτωπο, αὐτὸς εἶχε τὴν τύχη ὄχι μόνο νὰ μὴν σκοτωθῆ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τραυματιστῆ.

Ὅσο πλησίαζε σπίτι του τόσο ἡ χαρά του ποὺ θὰ ξανάβλεπε τὴ Μαρία τὸν ἔκανε νὰ ξεχνάη ὅσα εἶχε περάσει.

Ὅταν ἔφτασε ἐπὶ τέλους σπίτι του καὶ τοῦ ἄνοιξε ἡ γυναῖκα του, εἶδε μιὰ Μαρία ἀναστατωμένη, μισόγυμνη, ποὺ τάχασε μπροστά του. Ἀντὶ νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά του, ὅπως τὸ περίμενε ὁ Ρομπέρτο, τὴν εἶδε νὰ χλωμιάζη καὶ νὰ τρέμη. Δὲν χρειάστηκε πολὺ γιὰ νὰ καταλάβη. Ἔτρεξε ἀμέσως σὰν τρελλὸς στὴν κάμαρά της, μὰ ὁ «ἄλλος» πρόλαβε καὶ τὄσκασε ἀπ' τὸ χαμηλὸ παράθυρο.

Τότε, δίχως νὰ πῆ λέξι, ὁ Ρομπέρτο χύμηξε στὴ Μαρία, γεμᾶτος μῖσος, γεμᾶτος τρέλλα, κι' ἔσφιξε, ἔσφιξε μὲ δύναμι τὸ λεπτὸ λαιμό της, ὥσπου τὸ κορμί της σωριάστηκε ἄψυχο στὸ πάτωμα. Στὸ δικαστήριο τὸν χαρακτήρισαν γιὰ ἐγκληματία. Ἦταν μιὰ ἐκδίκησι γιὰ τοὺς ἐνόρκους, ἕνα χυδαῖο, συνηθισμένο ἔγκλημα τιμῆς, ἀπ' αὐτὰ ποὺ γίνονται κάθε μέρα καὶ τὸν καταδίκασαν νὰ πεθάνη στὴν ἀγχόνη «πρὸς παραδειγματισμόν».

★

Ὁ κατάδικος ξανάζησε μὲ τὴ φαντασία, τὴ νύχτα αὐτή, ὅλη τὴν περασμένη ζωή του. Ἀκίνητος τώρα κυττάζει μπροστά του. Οἱ ὧρες κυλοῦν καὶ τὸ χάραμα πλησιάζει. Σὰ νὰ νοιώθη τώρα κάτι ποὺ ἀργὰ γεννιέται μέσα του: εἶνε οἱ τύψεις.

Ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς βγαίνει ἀπ' τὰ στήθη του. Μὰ εἶν' ἀργά, πολὺ ἀργὰ πιά. Πρέπει νὰ πληρώση, νὰ πεθάνη. Γιατὶ ὄχι; Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο. Καὶ πετάγεται ὄρθιος, ἕτοιμος νὰ δεχτῆ τὴν τιμωρία του...

ΟΛΓΑ ΜΙΡΚΟΒΙΤΣ

Ἡ δίαιτα τοῦ φυματικοῦ

Ποιὲς τροφὲς ἐπιτρέπονται καὶ ποιὲς ἀπαγορεύονται

Κανένα φάρμακο, ὁσονδήποτε δραστικὸ κι' ἂν εἶνε — κι' ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη διαθέτει δύο δραστικώτατα: τὴ στρεπτομυκίνη καὶ τὸ P.A.S.— δὲν μπορεῖ ν' ἀποδώση ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα στὴ θεραπεία ἑνὸς φυματικοῦ, χωρὶς τὴν παράλληλη συγχρόνως τόνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ του, ποὺ πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῆ μὲ τὴν ἐξασφάλισι στὸν ἀσθενῆ ἱκανοποιητικῶν ὑγιεινῶν ὅρων ζωῆς καὶ μιᾶς τονωτικῆς διαίτης.

Μὲ τὴν τονωτικὴ κι' ἀναπλαστικὴ δίαιτα, ὅμως, ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη δὲν ἐννοεῖ τὸν ὑπερσιτισμό, ποὺ ἀνήκει πιὰ στὸ παρελθὸν καί, μάλιστα, στὸ κακὸ παρελθόν. Ὅλοι οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες εἶνε σύμφωνοι στὸ ὅτι ὁ ὑπερσιτισμὸς βλάπτει ἀντὶ νὰ ὠφελῆ σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς περιπτώσεις.

Γιὰ τὴ σημερινὴ ἐπιστήμη ἀποτελεῖ κανόνα ὁ ἀκριβὴς ὑπολογισμὸς τῆς «πεπτικῆς ἀντοχῆς» κάθε ἀσθενοῦς. Ἡ τροφὴ τοῦ φυματικοῦ πρέπει νὰ περιέχη ἄφθονα θρεπτικὰ στοιχεῖα, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα νὰ εἶνε εὔπεπτη καὶ εὔκολα ἀφομοιώσιμη. Πρὸ παντός, πρέπει ν' ἀποφεύγεται ἡ συγκέντρωσις τοξινῶν κι' ἡ διασάλευσις τῆς ἰσορροπίας μεταξὺ ὀξύτητος καὶ ἀλκαλικότητος ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχη στὸν ὀργανισμό.

Ἀλλὰ νὰ ἀναλυτικὰ ποιὲς εἶνε οἱ τροφὲς ποὺ ἐπιτρέπονται καὶ ἀπαγορεύονται στὸ φυματικό:

Ἐπιτρέπονται	Ἀπαγορεύονται
Α. Ὑδατάνθρακες.	
Ἀλεῦρι 8 %. Βρώμη. Σημιγδάλι. Ζυμαρικά. Ρύζι. Ψωμί, κατὰ προτίμησιν φρυγανιές. Συμπεπυκνωμένο σακχαροῦχο γάλα (πολὺ εὔπεπτο). Μέλι.	Μαῦρο ψωμί. Σόγια. Ζάχαρη (παρεμποδίζει τὴν συγκράτησι τοῦ ἀσβεστίου ἀπ' τὸν ὀργανισμό). Σακχαρίνη.
Β΄. Ἀζωτοῦχες τροφές.	
Κρέατα, κατὰ προτίμησιν ψητὰ ἢ μὲ ἐλαφρὲς σάλτσες (γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς ποὺ δὲν ἔχουν ὄρεξι). Κοτόπουλο. Κουνέλι. Ὄχι παχειὰ ψάρια. Στρείδια (μετρία χρῆσις). Μυαλὰ (ὄχι πολὺ συχνά). Φακὲς (ἀρίστη τροφή).	Τὰ πολὺ παχειὰ κρέατα. Τὰ ὠμὰ ἀλλαντικὰ (μουρταντέλλες κλπ.). Φουὰ γκρά. Οἱ κονσέρβες κρέατος. Τὰ παχειὰ ψάρια.
Γ΄. Λιπαρὲς τροφές.	
Φρέσκο βούτυρο (σὲ ὅλα τὰ γεύματα). Λάδι (σὲ ὅλα τὰ γεύματα). Μαῦρες ἐληές. Φουντούκια καὶ ἀμύγδαλα. Τυρὶ (μετρία χρῆσις). Γιαοῦρτι. Κρέμα γάλακτος.	Καρυδέλαιο ἢ φοινικέλαιο. Λίπη, μαργαρίνη. Τηγανητὰ μὲ λίπη ἢ μαργαρίνη. Καρύδια (πολὺ λίγα). Ἄφθονο γάλα (ἐπικίνδυνες ζυμώσεις). Κατάχρησις λευκοῦ τυριοῦ (προκαλεῖ ὀξύτητα). Δυνατὰ τυριὰ (Ροκφὸρ κλ.)
Δ΄. Λαχανικά.	
Καρόττα, κατὰ προτίμησιν ὠμά. Ἀγκινάρες. Βραστὰ χόρτα. Σπανάκια. Λάχανο πολὺ βρασμένο. Φρέσκα φασόλια. Φρέσκα μπιζέλια. Βραστὰ κρεμμύδια (ἂν γίνωνται ἀνεκτά). Τὰ καλοκαιρινὰ λαχανικά, ποὺ εἶνε πλούσια σὲ χυμούς, κάνουν ἀλκαλικὸ τὸν πεπτικὸ σωλῆνα καὶ παρεμποδίζουν τὴν ἀφομοίωσι. Εἶνε καλὸ νὰ τὰ βράζουμε μέσα σὲ ἄφθονο νερό, ποὺ νὰ τὸ πετᾶμε καὶ νὰ τὰ ξαναβράζωμε μέσα στὸ κανονικὸ νερό. Ὠμὲς σαλάτες, ἰδίως μαροῦλι μὲ λίγο ξῦδι ἀπὸ κρασί. Μαϊντανός.	Γογγύλια. Σέλινο. Κατάχρησις τομάτας (ἐμποδίζει τὴ συγκράτησι τοῦ ἀσβεστίου). Σαλάτες ἀπὸ χορταρικὰ μὲ σκληρὲς ἶνες (περιέχουν μεγάλη ποσότητα κυτταρίνης). Βρόβο. Σπανάκια.
Ε΄. Φροῦτα.	
Ὅλα τὰ φροῦτα τῆς ἐποχῆς, μὲ τὴν προϋπόθεσι νὰ εἶνε ὥριμα: κεράσια, μῆλα, ἀχλάδια, πορτοκάλλια, δαμάσκηνα, μπανάνες κ.τ.λ. Νὰ προτιμᾶτε ἐκεῖνα ποὺ περιέχουν ἄφθονες βιταμίνες, ἀλλὰ καὶ σάκχαρον ἐπίσης, ποὺ εἶνε πιὸ ἀφομοιώσιμο ἀπὸ τὴ βιομηχανικὴ ζάχαρη.	Τὰ ξυνὰ φροῦτα καὶ οἱ χυμοί τους γιατὶ προκαλοῦν ἐρεθισμοὺς στὸ στομάχι καὶ τὰ ἔντερα. Καί, ὡς γνωστόν, οἱ φυματικοὶ ἔχουν εὐαίσθητους βλεννογόνους. Μετρία χρῆσις σύκων, χουρμάδων κτλ.
ΣΤ΄. Ποτά.	
Κρασί, σύμφωνα μὲ τὶς ἀτομικὲς προτιμήσεις καὶ τὴν ἀντοχὴ τοῦ καθενός. Ἔχει τονωτικὲς ἰδιότητες, ἰδίως σὲ περίπτωσι ἀνορεξίας. Μεταλλικὰ ὕδατα, ἰδίως τὸ πρωΐ. Ὑποβοηθοῦν τὴ λειτουργία τοῦ ἥπατος, ποὺ εἶνε κάπως ὀκνηρὸ στοὺς φυματικούς. Ἀλκαλικὰ νερὰ στὸ τέλος τῶν γευμάτων, ἂν ὑπάρχη γαστρικὴ ὀξύτης.	Κρασιὰ μὲ μεγάλη ὀξύτητα. Τὰ οἰνοπνευματώδη γενικά. Λεμονάδες (πολὺ μετρία χρῆσις). Μεταλλικὰ νερὰ κατὰ τὰ γεύματα. Ἐπιβραδύνουν τὴν χώνευσι.

Τὸ ἔγκλημα τοῦ Γύφτου

Οἱ κρυμμένοι θησαυροὶ καὶ ἡ μαγικὴ λαμπάδα

ΥΠΗΡΞΕ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία οἱ Ἕλληνες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, εἶχαν γίνει χρυσοθῆρες. Μὲ μιὰ ἀξίνα στὸν ὦμο ἔβγαιναν στὶς ἐξοχές, τριγύριζαν στὰ χαλάσματα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21 κι' ἔσκαβαν, ἔσκαβαν γιὰ νὰ βροῦν κρυμένους θησαυρούς. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ τρέλλα ὁμαδική. Εἶχαν τὴν ἰδέα ὅτι οἱ Τοῦρκοι φεύγοντας ἔκρυψαν τοὺς θησαυρούς τους στὴ γῆ. Αὐτὴ ἦταν ἡ μιὰ αἰτία τῆς τρέλλας τους. Ἡ δεύτερη; Ἡ φτώχεια!...

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μανιώδεις χρυσοθῆρες στὰ 1864 ἦταν κάποιος σιδηρουργὸς — χαλκέα τὸν ἀποκαλεῖ τὸ παληὸ ἔντυπο — ἀπὸ ἕνα χωριὸ τῆς Λαμίας, γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Γύφτος. Ἦταν πραγματικὰ Ἀτσίγγανος καὶ Μωαμεθανὸς τὸ θρήσκευμα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τριγύριζε στὶς ἐρημιὲς μέρα καὶ νύχτα, ἀναζητῶντας κρυμένους θησαυρούς. Μάταιοι ὅμως οἱ κόποι του. Τοῦ κάκου ἔσκαβε καὶ ξανάσκαβε τὴ γῆ. Θησαυρὸ δὲν εὕρισκε. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ μεγάλος του καϋμός.

Ὁ Γύφτος ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ψηλός, νευρώδης, γεροδεμένος. Θὰ μποροῦσε νὰ ζῆ πολὺ καλὰ μὲ τὴ δουλειά του. Μὰ ὁ πόθος τοῦ θησαυροῦ τοῦ εἶχε σηκώσει τὰ μυαλά.

Ξαφνικά, μιὰ μέρα, κάπου πῆρε τὸ αὐτί του μιὰ παμπάλαιη πρόληψι σχετικὰ μὲ τὴν εὕρεσι κρυμένου θησαυροῦ. Πρόκειται γιὰ μιὰ συνταγὴ ποὺ βρίσκεται σ' ὅλα τὰ μαγικὰ βιβλία καὶ στὴ Σολωμονική: «Γιὰ νὰ βρῆς κρυμένο χρυσάφι ἔπαρε τὴν πάνα (μπόλια) ἀνθρώπου, φτιάξε μ' αὐτὴ μιὰ λαμπάδα, ἄναψέ την, ψάξε ἀνάμεσα στὰ χαλάσματα καὶ θὰ δῆς τὴ γῆ, στὸ μέρος ὅπου εἶνε ὁ θησαυρός, νὰ βγάζη μεγάλη λάμψι κτλ. κτλ.».

Ὅπως θὰ ξέρετε ἀσφαλῶς ἡ «πάνα» ἢ «μπόλια» εἶνε τὸ «μεσεντέριον» ἢ «πιμελὴ» ἐπιστημονικῶς ποὺ βρίσκεται στὰ ἔντερα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅταν τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ ἀπαίσιος Ἀτσίγγανος ἀποτρελλάθηκε. Ὁ θησαυρὸς — ὅπως πίστευε — ἦταν πιὰ στὰ χέρια του.

Ποῦ θαΰρισκε ὅμως τὴν πάνα; Σκέφθηκε νὰ τὴν βγάλη ἀπ' τὴν κοιλιὰ τοῦ πρώτου συμπατριώτη του ποὺ θὰ πέθαινε, μπαίνοντας νύχτα στὸ νεκροταφεῖο κι' ἀνοίγοντας κρυφὰ τὸν τάφο του.

Ὁ γιγαντόσωμος Γύφτος τὸν ἔδεσε σ' ἕνα δέντρο καὶ τοὔσχισε τὴν κοιλιά...

Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ ἔρθη. Κάποια κοπέλλα πέθανε. Καὶ τὴν ἴδια μέρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ της, κοντὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Γύφτος πήδησε στὸ νεκροταφεῖο μὲ τὴν ἀξίνα στὸν ὦμο κι' ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι στὴ ζώνη του. Καθὼς προχωροῦσε ἀνάμεσα στοὺς τάφους εἶδε, ἄξαφνα, μιὰ σκιὰ νὰ ὀρθώνεται ἐμπρός του. Δὲν τρόμαξε ὡστόσο. Ἦταν ἄνθρωπος μὲ γερὰ νεῦρα καὶ πιὸ γερὴ καρδιά. Ὁ πόθος τοῦ θησαυροῦ τὸν εἶχε, ἐξ ἄλλου, μεθύσει.

—Ἐσὺ εἶσαι μάστρο - Γιώργη; ἄκουσε μιὰ φωνή.

—Ἀσημίνα!...

Ἦταν μιὰ γριὰ μάγισσα γνωστή του καὶ γνωστὴ σ' ὅλο τὸ χωριό, ποὺ ὁ Θεὸς ἢ μᾶλλον ὁ Διάβολος ξέρει τὶ ζητοῦσε τέτοια ὥρα στὸ νεκροταφεῖο.

—Τί γυρεύεις ἐδῶ, Μαστρο - Γιώργη; ρώτησε ἡ μάγισσα.

Ἐκεῖνος δὲν δίστασε. Τῆς εἶπε τὴν ἀλήθεια. Χαμογέλασε ἡ γριὰ μάγισσα:

— Σωστὸ εἶνε αὐτὸ ποὺ ἄκουσες, τοῦ εἶπε. Μὰ ἡ πάνα πρέπει νὰ εἶνε ἀπὸ ζωντανὸ ἄνθρωπο γιὰ νὰ βρεθῆ στὰ σίγουρα ὁ θησαυρός.

Ἔφυγε ἀπογοητευμένος ὁ Ἀτσίγγανος.

Καὶ δὲν ἔκλεισε μάτι ὡς τὸ πρωΐ. Οὔτε τὶς ἄλλες νύχτες μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ. Ἡ σκέψι του πετοῦσε στὸ θησαυρὸ ποὺ θαΰρισκε σίγουρα, ἂν εἶχε μιὰ πάνα ἀπὸ ζωντανὸ ἄνθρωπο. Καὶ στὸ τέλος πῆρε τὴν τρομερή, τὴν ἀπαίσια ἀπόφασι νὰ σκοτώση κάποιον καὶ νὰ τοῦ πάρη τὴν πάνα.

Ποιὸ θὰ ἦταν τὸ τραγικὸ θῦμα τοῦ χρυσοθήρα;

Ὄχι κανένας ντόπιος, συχωριανός του βέβαια, γιατὶ δὲν θὰ ξέφευγε εὔκολα ἀπ' τὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης. Ἔπρεπε νὰ πετύχη κανέναν ξένο, κανέναν περαστικό...

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ παραμονεύη σ' ἕνα μονοπάτι ποὺ περνοῦσε ἀπὸ ἕνα δάσος, ἔξω ἀπ' τὸ χωριό. Κι' ἕνα βράδυ φάνηκε ὁ μοιραῖος στρατοκόπος. Ἦταν ἕνας χωρικός, ὁ Θάνος Λαχανᾶς, ποὺ κατέβηκε ἀπ' τὸ χωριό του γιὰ κάποια δουλειά του, ἕνας κοντὸς κι' ἰσχνὸς ἀνθρωπάκος.

Ὁ γιγαντόσωμος Γύφτος τοῦ ρίχτηκε, τὸν ζάλισε μὲ μερικὰ χτυπήματα κατακέφαλα, τὸν ἔδεσε σ' ἕνα δέντρο γερά, τοῦ ἄνοιξε τὰ ροῦχα, τοὔσχισε τὴν κοιλιά, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ φρικτὰ βογγητά του, ἔχωσε τὰ χέρια του ἀνάμεσα στὰ ἔντερά του, τοῦ τράβηξε τὴν πάνα, τὴν ἔρριξε στὴν τσέπη του καὶ καταματωμένος ὅπως ἦταν γύρισε κατ' εὐθεῖαν στὸ χωριό του.

Ἦταν τόσο εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν ἐπιτυχία του, ποὺ οὔτε συλλογίσθηκε τὸ θῦμα του ποὺ ἄφισε πίσω του, δεμένο στὸ δέντρο, μὲ τὰ ἔντερα χυμένα ἔξω ἀπ' τὸ ἄνοιγμα τῆς κοιλιᾶς του.

Μὰ ὑπάρχει Θεός, ποὺ βλέπει τὶς σκληρὲς πράξεις καὶ τιμωρεῖ.

Ὁ ἄτυχος Λαχανᾶς δὲν πέθανε ἀμέσως. Μ' ὅλο τὸ τρομερὸ τραῦμα του καὶ τὴν αἱμορραγία, ἔζησε χαροπαλεύοντας ὡς τὸ πρωΐ.

Τὰ ξημερώματα πῆγε στὸ δάσος μιὰ γριοῦλα γιὰ νὰ μαζέψη ἄγρια χόρτα. Ἄκουσε τὰ βογγητὰ τοῦ θύματος, τρόμαξε, γύρισε ἀμέσως στὸ χωριὸ καὶ ξεσήκωσε τοὺς χωρικούς. Ἐκεῖνοι ἔτρεξαν στὸ δάσος ὅπου βρῆκαν τὸ Λαχανᾶ. Κι' ὁ μαρτυρικὸς ἄνθρωπος, πρὶν ξεψυχήση, πρόφτασε νὰ τοὺς δώση τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κακούργου.

Ἔτσι οἱ ἀρχὲς ἀνακάλυψαν τὸν ἀπαίσιο Γύφτο καὶ τὸν ἔπιασαν τὴν ἴδια μέρα.

Ὁ τρομερὸς κακοῦργος δικάστηκε στὴ Χαλκίδα καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἀνέβηκε στὴ λαιμητόμο καὶ πλήρωσε τὸ ἔγκλημά του μὲ τὸ κεφάλι του.

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ τὴν ἀλήθεια

Ὁ Ἄλφρεντ Ἄκερμαν διαψεύδει 2.000 «παραμύθια»

Σίγουρα θἄχετε διαπιστώσει σὲ διάφορες περιπτώσεις ὅτι οἱ πιὸ διαδεδομένες ἀντιλήψεις καὶ προκαταλήψεις δὲν ἀνταποκρίνονται πολλὲς φορὲς στὴν πραγματικότητα. Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶνε καὶ ὁ Ἄγγλος Ἄλφρεντ Ἄκερμαν. Διέθεσε λοιπὸν 58 χρόνια τῆς ζωῆς του — εἶνε σήμερα 82 ἐτῶν — γιὰ νὰ διαψεύση αὐτοὺς τοὺς θρύλους. Στὸ ἔργο του τὸν βοήθησε κι' ὁ συνομήλικός του καὶ συνεργάτης του Τζῶν Τζάρβις.

Ὅταν ἦταν ἀκόμη νέος καὶ σπούδαζε μηχανικός, ὁ Ἄκερμαν ἄκουγε συχνὰ νὰ λένε ὅτι οἱ ἄντρες ἔχουν πάντα τὴν πρωτοβουλία στὸ ἐρωτικὸ κυνῆγι. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἐξετάση κατὰ πόσον ἦταν σωστὴ αὐτὴ ἡ τόσο διαδεδομένη γνώμη. Κι' ἀνεκάλυψε ὅτι, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, συμβαίνει τὸ ἀντίθετο: οἱ γυναῖκες δηλαδὴ εἶνε ἐκεῖνες ποὺ κυνηγοῦν τοὺς ἄντρες!

Εἶχε ἀκούσει ἐπίσης ἄπειρες φορὲς ὅτι ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀνθρώπου φανερώνει τὸ χαρακτῆρα του. Οἱ ἔρευνές του ὅμως ἀπέδειξαν ἀναμφισβήτητα ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμιὰ σταθερὴ σχέσις τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου μὲ τὶς ψυχικὲς καὶ πνευματικὲς ἰδιότητες τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ πρῶτες αὐτὲς ἐργασίες του... τοῦ ἄνοιξαν τὴν ὄρεξι! Κι' ἔβαλε ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς του τὸ κυνῆγι τῆς ἀληθείας. Ὡς τώρα λοιπόν, ἔχει διαψεύσει περισσότερα ἀπὸ 2.000 τέτοια «παραμύθια».

Τονίζει π.χ. στὶς μητέρες ὅτι ἐγκληματοῦν κυριολεκτικὰ ὅταν ἐπιδιώκουν νὰ παχύνουν τὰ παιδιά τους, γιὰ νὰ γίνουν δῆθεν «πιὸ γερά». Τὰ παχύσαρκα παιδιὰ ἔχουν μῦς ἀσθενικούς, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀργοῦν περισσότερο νὰ περπατήσουν. Ἔχουν λιγώτερη ἀντοχὴ στὶς ἀρρώστειες καὶ δὲν ἀποκτοῦν ποτὲ τὸ μυῶδες σῶμα ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ὑγεία καὶ τὴ δύναμι.

Πιστεύεται συνήθως ὅτι οἱ γυναῖκες εἶνε πιὸ εὐαίσθητες ἀπ' τοὺς ἄντρες. Αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει ὅτι ἔχουν μουσικώτερο «αὐτί», ὅτι ἐκτιμοῦν καλύτερα τὰ χρώματα τῆς ζωγραφικῆς, ὅτι ἔχουν ὀξύτερη ὄσφρησι καὶ ἀφή; Καθόλου! Οἱ σύγχρονες ἐπιστημονικὲς ἔρευνες, ἔχουν ἀποδείξει τὸ ἀντίθετο.

Ἔχετε τὴ γνώμη ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν λουλούδια μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά μας, ὅταν κοιμώμαστε, γιατὶ καταναλίσκουν τὸ ὀξυγόνο τοῦ ἀέρος; Ὁ Ἄκερμαν λοιπὸν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀναπνοὴ τῶν φυτῶν εἶνε τόσο ἐλαφρειά, ὥστε θὰ χρειαζόταν... μιὰ ὁλόκληρη μεγάλη βελανιδιά, γιὰ νὰ ἀπορροφήση ὅσο ὀξυγόνο καταναλίσκει μιὰ κοινὴ λάμπα τοῦ πετρελαίου!

Σύμφωνα μ' ἕνα θρῦλο, ὁ Νέρων ἔπαιζε βιολί, ἐνῶ κύτταζε τὴν πυρκαγιὰ τῆς Ρώμης. Αὐτὸ ὅμως εἶνε ἀδύνατον, γιατὶ ἁπλούστατα τὸ βιολὶ ἐφευρέθηκε τὸ 16ον αἰῶνα. Ἀλλά, κι' ἂν ἀκόμη παραδεχθοῦμε ὅτι ὁ Νέρων ἔπαιζε λύρα, δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ βλέπη συγχρόνως τὴ Ρώμη νὰ καίγεται, ἐφ' ὅσον τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ἀπεῖχε 80 χιλιόμετρα ἀπ' τὴν πρωτεύουσα!

Σίγουρα θὰ πιστεύετε ὅτι ὁ «ὡραῖος Μπροῦμελ», ὁ βασιλεὺς τῶν δανδήδων, ντυνόταν πάντα ἐπιδεικτικὰ καὶ φανταχτερά. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ὁ Μπροῦμελ θεωροῦσε πάντα θανάσιμο ἁμάρτημα γιὰ ἕναν ἄνθρωπο μὲ καλὸ γοῦστο τὸ νὰ τραβάη τὴν προσοχὴ μὲ τὸ ντύσιμό του.

Ἂν ἔχετε ἀκούσει ὅτι εἶνε πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνο τὸ τρύπημα μὲ μιὰ καρφίτσα, παρὰ μὲ μιὰ βελόνα, μὴν τὸ πιστέψετε. Οὔτε ἡ καρφίτσα οὔτε ἡ βελόνα ἔχουν δηλητηριώδη μέταλλα. Τόσο ἡ μιὰ ὅμως ὅσο κι' ἡ ἄλλη μπορεῖ νὰ προκαλέσουν μόλυνσι, ἂν ἔχουν ἀπάνω τους μικρόβια.

Δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἄντρες καὶ γυναῖκες ἐπιδιώκουν συνήθως νὰ παντρευτοῦν μ' ἕνα τύπο ἀντίθετο ἀπ' τὸ δικό τους. Ἀπεναντίας, καθένας ἀναζητεῖ ἕνα σύντροφο ποὺ νὰ τοῦ μοιάζη στὸ χαρακτῆρα, στὰ γοῦστα, σωματικὰ ὅσο καὶ ψυχικά.

Ὅσοι θεωροῦν τὰ περιστέρια σύμβολο εἰρήνης κι' εὐτυχισμένης συμβιώσεως, κάνουν μεγάλο λάθος. Τ' ἀρσενικὰ περιστέρια μαλώνουν συχνὰ μὲ τοὺς γείτονες καὶ κακομεταχειρίζονται τὴ σύζυγό τους.

Μιὰ λαϊκὴ συνήθεια τῆς Ἀγγλίας εἶνε νὰ χύνη κανεὶς οὐΐσκυ μέσα στὰ παπούτσια του, ὅταν ἔχουν βραχῆ τὰ πόδια του. Στὴν πραγματικότητα λοιπόν, τὸ οὐΐσκυ φέρνει μιὰ ἀπατηλὴ αἴσθησι θερμότητος στὰ πόδια, ἀλλὰ δὲν τὰ ζεσταίνει ἀληθινά. Ἀπεναντίας μάλιστα, ἡ γρήγορη ἐξάτμισις τοῦ οἰνοπνεύματος κάνει τὰ πόδια νὰ κρυώσουν ἀκόμη πιὸ πολύ.

Ὁ Ἄκερμαν μᾶς πληροφορεῖ ἐξ ἄλλου ὅτι ἡ Αὐστραλία δὲν ἀνεκαλύφθη ἀπ' τὸν πλοίαρχο Κοὺκ — ὅπως πιστεύει ὁ πολὺς κόσμος — ἀλλὰ ἀπ' τὸν συμπατριώτη του Ντάμπιερ, 150 χρόνια ἐνωρίτερα.

Ὁ πραγματικὸς ἐφευρέτης τῆς ἀτμομηχανῆς λεγόταν Τρέβιτχικ. Ὁ Στέφενσον τὴν τελειοποίησε μόνο.

Ἡ «γκάϊδα» δὲν ἐφευρέθηκε ἀπ' τοὺς Σκωτσέζους, ἀλλὰ εἰσήχθη στὴ Βρεταννία ἀπ' τοὺς Ρωμαίους.

Ἡ Κλεοπάτρα δὲν ἦταν Αἰγυπτία, ἀλλὰ Ἑλληνίδα.

Ὁ Ὀθέλλος δὲν ἦταν μαῦρος. Ἦταν ἕνας Βενετὸς στρατιώτης.

Ὁ Φρανκεστάϊν δὲν ἦταν τέρας, ἀλλὰ ἕνας γιατρὸς ποὺ δημιούργησε ἕνα τέρας.

Ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης τῆς Ἀγγλίας δὲν ὑπέγραψε τὸ «Μεγάλο Χάρτη», γιατὶ ἁπλούστατα ἦταν τελείως ἀγράμματος!

Τέλος, ἂν θεωρῆτε τοὺς Κινέζους σὰν φλεγματικοὺς καὶ φιλοσοφικοὺς τύπους, θὰ ἐκπλαγῆτε βέβαια μαθαίνοντας ὅτι εἶνε ὑστερικοί, καυγατζῆδες, ὀξύθυμοι, κι' ὅτι ἡ δῆθεν «ἠρεμία» τους εἶνε εἴτε προσποιητὴ εἴτε ἀποτέλεσμα ἠλιθιότητος!

Αὐτὲς ὅμως τὶς ἀλήθειες δὲν τὶς ἀνεκάλυψε πρῶτος ὁ κύριος Ἄκερμαν — γιὰ νὰ διαψεύσωμε κι' ἐμεῖς μιά του «ἀλήθεια» — ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι...

— Ρεζίλι μ' ἔκανες, Ἰάκωβε, γιὰ νὰ κρύβεσαι ἀπ' τοὺς δανειστές σου...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

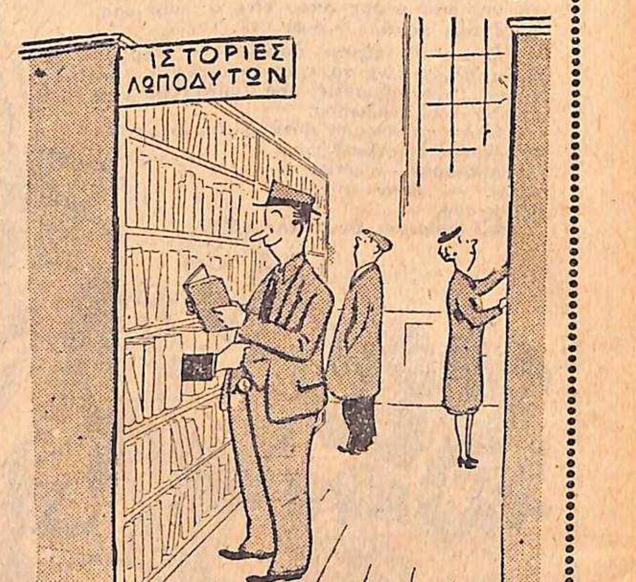

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

— Ἐπιτέλους, σοῦ κάνει, κυρά μου, ἡ τσατσάρα, ναὶ ἢ ὄχι;

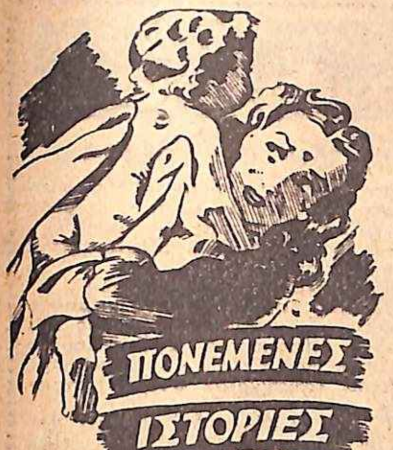

Ἡ μοιραία ἀπόφασις

Ἡ Σόνια στέκει στὴ μέση τοῦ χὼλλ, στριφογυρίζοντας νευρικὰ στὰ δάχτυλά της ἕνα τηλεγράφημα, σταλμένο ἀπὸ τὴ Λάρισα, γιὰ τὸν ἄντρα της. Μιὰ περιέργεια τὴ σπρώχνει ν' ἀνοίξη καὶ νὰ διαβάση αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶχε κάνει ποτέ μέσα στὰ δυὸ χρόνια ποὺ ἦσαν παντρεμένοι. Μὰ τώρα, χίλιες δυὸ σκέψεις περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό της: Ἡ Λάρισα εἶνε ἡ πατρίδα τοῦ Γιώργου της. Ἐκεῖ γεννήθηκε, ἐκεῖ μεγάλωσε ὡς τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦρθε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ τελειώση τὶς σπουδές του ὡς μηχανικὸς στὸ Πολυτεχνεῖο. Τότε τὸν γνώρισε καὶ τὸν παντρεύτηκε.

Τὸ πρόσωπό της ἔλαμψε ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις τῆς τρελλῆς ἀγάπης τους, κι' ἀσυναίσθητα, ἄνοιξε τὸ τηλεγράφημα καὶ διάβασε:

«Ἡ Νίτσα μου πεθαίνει καὶ σᾶς ζητᾶ. Σᾶς ἐξορκίζω, ἐλᾶτε νὰ γλυκάνετε τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς δυστυχισμένης μου κοροῦλας Μαρία».

Σὰν κεραυνόπληκτη σωριάστηκε ἡ Σόνια πάνω στὸ ψάθινο καναπέ. Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ ἄλλη γυναῖκα ποὺ γράφει στὸν ἄντρα της; Μιὰ παληὰ ἀγάπη, χωρὶς ἄλλο. Ἡ λέξι αὐτὴ τὴν τρελλαίνει. Σφίγγει τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὶς φοῦχτες της καὶ κλαίει. Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι τὴ βρῆκε ὁ Γιῶργος.

—Τί ἔχεις ἀγάπη μου; Εἶσαι ἄρρωστη; τὴ ρώτησε ἀνήσυχος.

—Ὄχι! ξεφώνισε ἡ Σόνια, δὲν εἶμαι ἄρρωστη ἐγώ... ἡ ἄλλη εἶνε ἄρρωστη...

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω... Ποιὰ ἄλλη; τὴ ρώτησε χαϊδευτικὰ κι' ἔκανε νὰ τὴν ἀγκαλιάση.

Ἡ Σόνια πετάχθηκε ὀρθή, μακρυά του, καὶ τὸ τηλεγράφημα ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια της.

Ὁ Γιῶργος, τὸ πῆρε, τὸ διάβασε κι' ἔπειτα μ' ἕνα θλιμμένο παράπονο εἶπε τῆς γυναῖκας του:

— Γιατὶ δείχνεσαι σκληρὴ κι' ἄδικη, Σόνια; Γιατὶ δὲν περίμενες ναρθῶ πρῶτα νὰ σοῦ ἐξηγήσω:

— Τί νὰ μοῦ ἐξηγήσης; Ἕνα μόνο θέλω νὰ μάθω: τὴν ἀγαπᾶς ἀκόμα αὐτὴ τὴ γυναῖκα;

—Ἡσύχασε, πᾶψε νὰ κλαῖς κι' ἄκουσέ με! Αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη μικροῦλα, τὴ γνώρισα πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια. Τότε δὲν σ' ἤξερα ἐσένα, Σόνια. Ἦταν ἕνα καλὸ κορίτσάκι καὶ νόμιζα πὼς τὴν ἀγαποῦσα. Ἐκείνη μὲ λάτρευε καὶ ἡ μητέρα της καλόβλεπε αὐτὸ τὸν ἁγνὸ δεσμό μας. Ὁμολογῶ ὅτι στὸ νεανικὸ ἐνθουσιασμό μου τῆς ὑποσχέθηκα πὼς ἅμα τελείωνα τὶς σπουδές μου θὰ τὴν ἔκανα γυναῖκα μου. Φέρθηκα ἐπιπόλαια... Μὰ ὅταν ἦρθα στὴν Ἀθήνα κατάλαβα πὼς αὐτὸ ποὺ ἔνοιωθα δὲν ἦταν ἔρωτας, ἦταν μιὰ μεγάλη συμπάθεια. Τὸν πραγματικὸ ἔρωτα τὸν ἔνοιωσα καὶ τὸν νοιώθω μόνο γιὰ σένα, Σόνια μου. Τῆς εἶχα στείλει, λοιπόν, ἕνα γράμμα καὶ τῆς ἔδινα νὰ καταλάβη πὼς ἔπρεπε νὰ πάψη νὰ ἐλπίζη χωρὶς νὰ σκεφτῶ πὼς αὐτὸ κομμάτιαζε τὴν καρδιά της. Δυστυχισμένη μικροῦλα!...

Κατόπιν ὁ Γιῶργος πλησίασε στὸ τηλέφωνο καὶ σχημάτισε ἕναν ἀριθμό.

— Ποῦ τηλεφωνεῖς;

—Μά... στὸ ἀεροδρόμιο. Πρέπει νὰ προφτάσω, νὰ δώσω λίγη χαρὰ στὴ δυστυχισμένη ἑτοιμοθάνατη. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος, νὰ γλυκάνω, μὲ τὴν παρουσία μου, τὶς τελευταῖες στιγμὲς αὐτοῦ τοῦ ἀθώου πλάσματος ποὺ πεθαίνει ἐξ αἰτίας μου.

—Ἆ, πόσο τὴν ἀγαπᾶς!... φώναξε ἔξαλλη ἡ Σόνια. Ὄχι, δὲν θὰ πᾶς πουθενά...

— Μὴν εἶσαι παιδί, λογικέψου, Σόνια. Πῶς μπορῶ ν' ἀρνηθῶ σὲ μιὰ ἑτοιμοθάνατη;

—Ἔ, λοιπόν, θἄρθω κι' ἐγὼ μαζί σου.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ τὸ ἀεροπλάνο τοὺς μετέφερε στὴ Λάρισα. Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Νίτσας ὁ Γιῶργος, παρακάλεσε τὴ γυναῖκα του νὰ τὸν ἀφήση νὰ μπῆ μόνος.

—Ὄχι, τοῦ εἶπε. Θὰ μπῶ κι' ἐγώ. Θέλω νὰ βεβαιωθῶ πὼς δὲν μοῦ εἶπες ψέμματα, πὼς δὲν ἀγαπᾶς αὐτὴ τὴ γυναῖκα... Θέλω νὰ πεισθῶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ μὲ ξαναδῆς ποτὲ πιά.

Ἔξαφνα ἄνοιξε ἡ πόρτα. Μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα μὲ κατακόκκινα μάτια ἀπὸ τὸ κλάμα, εἶπε στὸ Γιῶργο μόλις τὸν ἀντίκρυσε:

— Ἤρθατε!... Ἐλᾶτε γρήγορα. Σᾶς περιμένει... Πάντα πίστευε πὼς θἄρχόσαστε... Σᾶς ἀγαποῦσε τόσο ἡ φτωχή μου μικροῦλα! Δὲν εἶχε μάθει πὼς εἴσαστε παντρεμένος. Τῆς τὸ κρύψαμε... Φοβόμουνα μὴ σκοτωθῆ!...

Ἡ Σόνια, προχώρησε μαζί τους, μὰ σταμάτησε μόλις ἀντίκρυσε ἀπὸ τὴν πόρτα τὴν ἄρρωστη ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι. Τὸ προσωπάκι της ἦταν ἄσπρο σὰν τὸ μάρμαρο. Τὰ διάφανα χέρια της ἁπλώνονταν πρὸς τὸ Γιῶργο ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ κρεββάτι της. Μιὰ φωνοῦλα σβυσμένη, σὰν νἄβγαινε μέσα ἀπὸ τὸν τάφο ἀκούστηκε:

—Ἦρθες, ἀγαπημένε μου!...

Ὁ Γιῶργος γονάτισε κοντά της.

— Γιῶργο... ξανᾶπε ἡ ἄρρωστη μὲ σβυσμένη φωνή, ξανανύρισες;.... Μ' ἀγαπᾶς, λοιπόν;

—Ἡσύχασε, Νίτσα, μουρμούρισε ἐκεῖνος συγκινημένος. Ναί, ἦρθα κοντά σου, θὰ γίνης καλά...

— Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς, Γιῶργο... Πὼς ἦρθες νὰ μὲ πάρης...

Ξαφνικὰ τὰ μάτια της καρφώθηκαν μὲ τρόμο στὴν πόρτα καὶ ἡ φωνή της ἀκούστηκε τώρα σὰν λυγμός:

— Μιὰ γυναῖκα! Ποιὰ εἶνε, Γιῶργο; Ἦρθε μαζί σου; Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

Μὲ τὴ λεπτὴ διαίσθησι ποὺ ἔχουν οἱ ἑτοιμοθάνατοι, κατάλαβε:

— Μοῦ εἴπατε ψέμματα, ξεφώνισε. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε...

Δὲν μπόρεσε νὰ πῆ περισσότερα. Τὸ κεφάλι της ἔπεσε πάλι στὸ μαξιλάρι. Ἡ Σόνια ἔτρεξε κι' ἔσκυψε πάνω της. Ἡ μικροῦλα ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ ψιθύρισε:

—Ἐσεῖς... ἐσεῖς εἶσθε...

— Εἶμαι ἡ ἀδελφή του, ἀπάντησε ἡ Σόνια, προσπαθῶντας νὰ κάνη τὴ φωνή της ἤρεμη καὶ γλυκειά. Εἶμαι ἡ ἀδελφή του... Κι' ἤρθαμε... νὰ σὲ πάρωμε... Ὁ Γιῶργος σ' ἀγαποῦσε πάντα... Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ...

Μιὰ θεία γαλήνη γλύκανε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἄμοιρου κοριτσιοῦ. Κι' ἡ ψυχή του πέταξε στοὺς οὐρανούς...

Ἡ Σόνια ἔσκυψε τώρα πιὸ πολὺ κοντά της, πλάϊ στ' αὐτί της καὶ ψιθύρισε μὲ λυγμούς:

— Συγχώρεσέ με, μικροῦλα μου, συγχώρεσέ μας... καὶ τοὺς δυό!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Γιὰ τὴν ὀμορφιά σας

Τί δὲν πρέπει νὰ κάνετε

Ὅλες σχεδὸν οἱ γυναῖκες νομίζουν ὅτι ξέρουν τί πρέπει νὰ κάνουν γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ προσώπου καὶ γενικώτερα τοῦ σώματός των. Ἀλλ' ὄχι σπάνια πέφτουν σὲ λάθη ποὺ εἶναι καταστρεπτικὰ γιὰ τὴν ὀμορφιά τους. Οἱ κατωτέρω ἀπαγορεύσεις, ποὺ ὀφείλονται στὴ Γαλλίδα αἰσθητικὴ τῆς καλλονῆς Ἀλὶς Σαβιάν, θὰ σᾶς προφυλάξουν ἀπὸ μερικὰ λάθη, ποὺ πιθανὸν νὰ βλάψουν τὴν ὀμορφιά σας.

1. Μὴν τρίβετε τὸ δέρμα σας μὲ κολώνια.

Πολλὲς γυναῖκες νομίζουν, ὅτι τρίβοντας τὸ δέρμα τοῦ προσώπου τους μὲ κολώνια, τὸ ζωηρεύουν καὶ τὸ δροσίζουν. Πρέπει νὰ ξέρετε, ὡστόσο, ὅτι ὅλα τὰ παρασκευάσματα ποὺ περιέχουν οἰνόπνευμα εἶναι ἐπιβλαβῆ γιὰ τὸ γυναικεῖο δέρμα. Ἀντὶ γιὰ κολώνια, εἶναι προτιμότερο νὰ χρησιμοποιῆτε ἀνθόνερο ἢ παρθενικὸ γάλα. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσετε κοινὸ αἰθέρα, χωρὶς ὅμως νὰ κάνετε κατάχρησι. Θὰ ἀπολυμάνη τὸ δέρμα σας, χωρὶς νὰ τὸ βλάψη.

2. Πότε ἀντενδείκνυται τὸ μασσάζ.

Τὸ μασσὰζ εἶναι τὸ καλύτερο τονωτικὸ γιὰ τὸ δέρμα. Ἂν, ὅμως, πάσχετε ἀπὸ ἀκμή, ροδώδη ἀκμή, σμηγματόρροια, κυψελίτιδα καὶ ἄλλες παρόμοιες δερματοπάθειες, πρέπει ν' ἀποφύγετε τὸ μασσάζ, ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ σᾶς βλάψη ἀντὶ νὰ σᾶς ὠφελήση. Στὴν περίπτωσι αὐτή, εἶναι καλὸ νὰ καταφύγετε σ' ἕναν αἰσθητικὸ γιατρό, ποὺ θὰ σᾶς κάνη τὸ καλούμενο ἰατρικὸ μασσάζ. Κάθε ἄλλο μασσάζ, ἀκόμη κι' ἐκεῖνο τῶν Ἰνστιτούτων καλλονῆς, ἀποκλείεται.

3. Μὴν τρίβετε τὸ πρόσωπό σας μὲ πάγο.

Πολλὲς γυναῖκες νομίζουν ὅτι ὁ πάγος, τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες, ἀνακουφίζει καὶ δροσίζει τὸ δέρμα. Λάθος! Τὸ μόνο ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ν' ἀποχτήσετε ροδώδη ἀκμή. Ἀντίθετα, θὰ ξεκουράσετε καὶ θὰ τονώσετε τὴν ἐπιδερμίδα σας, πλένοντας συχνὰ τὸ πρόσωπό σας μὲ νερὸ «χαμαμελί».

4. Μὴν κάνετε κατάχρησι λιπαρῶν οὐσιῶν.

Μὴν χρησιμοποιῆτε ἄφθονες λιπαρὲς οὐσίες, πρᾶγμα ποὺ θὰ σᾶς ἀναγκάση κατόπιν νὰ κάνετε μεγάλη χρῆσι στυπτικῶν παρασκευασμάτων γιὰ τὴ συστολὴ τῶν πόρων τοῦ δέρματος. Ἐπίσης, καὶ ἡ κατάχρησις στυπτικῶν παρασκευασμάτων, βλάπτει. Πᾶν μέτρον ἄριστον.

5. Μὴν κάνετε κατάχρησι σὲ ἀρώματα.

Τὸ μόνο ἄρωμα, ποὺ μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε μὲ σχετικὴ ἀφθονία, ὄχι ὅμως γιὰ τὸ πρόσωπό σας, εἶναι τὸ ὕδωρ τῆς κολωνίας. Τὸ κύριο ἄρωμα ποὺ θὰ βάλετε πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρὸ καὶ διακριτικό. Βασικὸς κανών: Τὰ ἀρώματα ποὺ θὰ βάλετε τὸ καλοκαῖρι πρέπει νὰ εἶναι πιὸ λεπτὰ καὶ αἰθέρια ἀπὸ κεῖνα ποὺ χρησιμοποιεῖτε τὸ χειμῶνα.

6. Μὴν κάνετε χρῆσι ἀρωμάτων ὅταν δὲν τηρῆτε ἀπόλυτη καθαριότητα.

Τὸ ἄρωμα ταιριάζει μόνο σ' ἕνα σῶμα ποὺ εἶναι καθαρό. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν μπορεῖ ν' ἀναπληρώση τὴν καθαριότητα. Τὸ καλύτερο ἄρωμα πάνω σ' ἕνα ἀκάθαρτο σῶμα ἐπαυξάνει τὴ δυσοσμία ἀντὶ νὰ τὴν ἐξαφανίζη.

7. Μὴν κάνετε ἡλιόλουτρα μὲ γυαλιά.

Γιατὶ τὸ πιθανώτερο εἶναι νὰ μεταβληθῆτε σὲ χαλκομανία. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, θὰ σχηματισθῆ, ἁπλούστατα, γύρω στὰ μάτια σας ἕνας ὑπόλευκος κύκλος, ποὺ θὰ ἔρχεται σ' ἀντίθεσι μὲ τὸ ὑπόλοιπο πρόσωπό σας. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ κλείνετε τὰ μάτια σας. Ἔτσι καὶ τὰ βλέφαρά σας θὰ πάρουν τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ πρόσωπό σας.

8. Μὴν παραμελῆτε τὴ μύτη σας.

Ἡ μύτη εἶναι τὸ πιὸ ἀδικημένο μέρος τοῦ γυναικείου προσώπου. Ὅλοι μιλοῦν γιὰ τὰ μάτια, τὰ μαλλιά, τὰ χείλη, κτλ., ἀλλὰ κανεὶς γιὰ τὴ μύτη. Κι' ὅμως μιὰ ἄσχημη μύτη μπορεῖ νὰ καταστρέψη καὶ τὸ ὡραιότερο πρόσωπο. Μὴν τὴν παραμελῆτε, λοιπὸν ἢ καλύτερα ἀρχίστε τὶς φροντίδες σας ἀπ' αὐτήν. Κατὰ κανόνα, οἱ μύτες ὅλων τῶν γυναικῶν, ἀκόμη κι' αὐτῶν ποὺ ἔχουν ξηρὸ δέρμα, παρουσιάζουν κάποια λιπαρότητα. Σὲ πολλές, ἐξ ἄλλου, τὰ πτερύγια ἔχουν διεσταλμένους πόρους. Τὸ ὁπλοστάσιο γιὰ τὴν καλλονή σας περιέχει, χωρὶς ἀμφιβολία, ὅπλα κατάλληλα γιὰ νὰ καταπολεμήσετε αὐτὰ τὰ δυὸ πράγματα. Μὴν ξεχνᾶτε νὰ τὰ χρησιμοποιῆτε πολὺ συχνά. Διαφορετικά, ἀδικεῖτε τὸν ἑαυτό σας.

Τέλος, πρέπει νὰ ἔχετε σὲ κάθε βῆμα ὑπ' ὄψι τὸν ἀρχαῖο ἑλληνικὸ κανόνα «Πᾶν μέτρον ἄριστον». Οἱ ἀκρότητες, τὸ πολὺ μακιγιάζ, τὰ ἐξωφρενικὰ φουστάνια, τὰ χτυπητὰ χρώματα, ὁ στολισμός σας ὄχι σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικία σας, εἶναι πράγματα ποὺ σᾶς μειώνουν ἀντὶ νὰ σᾶς κολακεύουν.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΑΣ

Τὸν εἶχαν ὀνομάσει Γιὲν - Σοῦ, ποὺ σημαίνει «μικρὸς ἄνθρωπος τοῦ δέντρου», γιατὶ οἱ ἱερεῖς τῆς «Ὃ - Μὶ - Τὸ - Φό», τῆς «Θεᾶς τῆς Συγγνώμης» τὸν εἶχαν βρῆ, ὅταν ἀκόμη ἦταν βρέφος, στὴ ρίζα τοῦ ἱεροῦ «μπανιάν», ποὺ ὑψωνόταν στὴ μέση τοῦ περιβόλου τοῦ ναοῦ.

Κι' ὅταν μεγάλωσε τοῦ ἐμπιστεύθηκαν τὴ θέσι τοῦ ἑρμηνευτοῦ τῶν ἀπαντήσεων τῆς θεᾶς στὶς ἐρωτήσεις τῶν πιστῶν.

Τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς ὑψωνόταν στὸ βάθος τοῦ μεγάλου ναοῦ. Ἦταν ὁλόκληρο ἀπὸ λευκοπράσινο νεφρίτη καὶ στολιζόταν ἀπὸ ἕνα σωρὸ πολύτιμα πετράδια. Δυὸ σμαράγδια ἔλαμπαν στὴ θέσι τῶν ματιῶν καὶ τὰ χείλη της σκεπάζονταν μὲ λεπτότατες φλοῦδες ἀπὸ κοράλλια. Ὁ καλλιτέχνης ποὺ τὴν εἶχε φτιάξει τῆς εἶχε δώσει μιὰ αἰθέρια ἔκφρασι. Ὅταν τὴν κύτταζες, νόμιζες πὼς ἦταν ἕτοιμη νὰ σοῦ χαμογελάση μὲ καλωσύνη.

Πλάϊ σ' αὐτὸ τὸ αἰθέριο ἄγαλμα τῆς ἐπιεικείας καὶ τῆς τρυφερότητος ἔστεκαν δυὸ ἄγριοι Ντέβας ἀπὸ ὀρείχαλκο, ἀκοίμητοι φρουροὶ κι' ἐκτελεσταὶ τῶν διαταγῶν τῆς θεᾶς. Ὁ ἕνας κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα κυρτὸ ξίφος κι' ὁ ἄλλος ἕνα φίδι, ποὺ εἶχε ἀνασηκωμένο τὸ κεφάλι του, ἕτοιμο νὰ χυμήξη.

Ὁ Γιὲν - Σοῦ ἄναβε κάθε πρωῒ τὰ μεγάλα κόκκινα κεριὰ ποὺ ἔφτιαναν ἕνα ἡμικύκλιο γύρω στὴ θεὰ κι' ἔρριχνε λιβάνι κι' ἄλλες ἀρωματικὲς οὐσίες μέσα σὲ μικρὰ δοχεῖα μ' ἀναμένα κάρβουνα, γιὰ νὰ εὐωδιάζη τὸν ἀέρα ποὺ ἀνέπνεε ἡ θεά.

Κάθε φορὰ ποὺ δὲν εἶχε τίποτε νὰ κάμη, ἀποτραβιόταν σὲ μιὰ γωνιά, μὲ τὰ μάτια στηλωμένα στὸ ἀπὸ νεφρίτη πρόσωπο τῆς θεᾶς. Τοῦ φαινόταν τότε πὼς αὐτὸ τὸ πρόσωπο ζωντάνευε καὶ τοῦ χαμογελοῦσε.

Ἕνα τρεμούλιασμα ἁπλωνόταν ἀμέσως στὸ σῶμα του καὶ πολλὲς φορὲς ἔχανε γιὰ ἀρκετὰ λεπτὰ τὶς αἰσθήσεις του. Ὅταν τὶς ξανάβρισκε, τὸ πρόσωπο τῆς θεᾶς τοῦ φαινόταν αὐστηρὸ κι' ἐπιτιμητικό. Ἔπεφτε τότε μπρούμυτα στὶς πλάκες καὶ ζητοῦσε μὲ ταπείνωσι συγγνώμη, γιατὶ αὐτός, ἕνας κοινὸς θνητός, εἶχε τολμήσει νὰ σηκώση τὰ μάτια του πάνω στὴ μεγάλη θεά. Μά, τὴν ἄλλη μέρα, ξανάπεφτε στὴν ἔκστασί του.

Τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς τελευταίας φάσεως τῆς σελήνης, οἱ πόρτες τοῦ ναοῦ ἀνοίγονταν διάπλατα γιὰ τοὺς πιστούς.

Ἀναρίθμητες γυναῖκες ἔτρεχαν τότε ἐκεῖ. Γιατὶ ἡ «Ὃ - Μὶ - Τὸ - Φὸ» συγχωροῦσε τὰ ἐρωτικὰ παραπτώματα καὶ εὐνοοῦσε τὴν πραγματοποίησι τῶν ἐρωτικῶν ὀνείρων. ὅταν ἦταν ἁγνά.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Γιὲν-Σοῦ εἶχε κουραστῆ νὰ δίνη ἀπαντήσεις γιὰ λογαριασμὸ τῆς θεᾶς καί, βλέποντας ὅτι ὁ ἥλιος ἄρχιζε νὰ γέρνη πρὸς τὴ δύσι, τοιμαζόταν νὰ κλείση τὶς μπρούντζινες πόρτες, ὅταν εἶδε μιὰ νέα νὰ μπαίνη στὸν περίβολο τοῦ ναοῦ. Φαινόταν σὰν νὰ μὴ πατοῦσε στὸ ἔδαφος, σὰν νὰ γλυστροῦσε πάνω σὲ πέταλα ρόδων. Τὰ χείλη της ἔμοιαζαν σὰν κοράλλια, τὰ μάτια της ἔλαμπαν σὰν σμαράγδια καὶ τὸ πρόσωπό της εἶχε τὴν ἴδια αἰθέρια ἔκφρασι μὲ τῆς «Ὃ - Μὶ - Τὸ-Φό».

Ὁ Γιὲν - Σοῦ κύτταζε σαστισμένος πότε τὸ ἄγαλμα καὶ πότε τὴ νέα κι' ἀναρωτιόταν μήπως ἡ θεὰ εἶχε κατεβῆ ἀπὸ τὸ θρόνο της.

Ἡ νέα ἔκαμε μιὰ σύντομη προσευχὴ κι' ἔπειτα ἔδωσε στὸν ἑρμηνευτὴ τῶν ἀπαντήσεων τῆς θεᾶς ἕνα χαρτάκι τυλιγμένο σὲ σχῆμα κυλίνδρου, ὅπου εἶχε γράψει τὴν παράκλησί της.

Ὁ Γιὲν - Σοῦ τὸ ἔκαψε μὲ προσοχὴ στὴ φλόγα τοῦ μεγάλου κεριοῦ ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὴ θεά. Ἀλλ' εἴτε γιατὶ δὲν πρόσεξε, εἴτε γιατὶ ἦταν σαστισμένος, δὲν κατάφερε νὰ πάρη τὴ σκέψι της.

— Λοιπόν; ρώτησε ἡ νέα ὅταν κάηκε τὸ χαρτάκι.

—Ἡ θεὰ σὲ συγχώρησε, ἀπάντησε ὁ Γιὲν - Σοῦ.

—Ἀλλὰ δὲν ζήτησα νὰ μὲ συγχωρήση...

—Ἔκαμα λάθος, τραύλισε ὁ Γιὲν - Σοῦ. Κουράστηκα πολὺ σήμερα... Ἡ «Ὃ - Μὶ - Τὸ - Φὸ» θάχη τὴν καλωσύνη νὰ ξαναγράψη τὴν παράκλησί της:...

— Δὲν λέγομαι «Ὃ - Μὶ - Τὸ - Φό», ἀλλὰ «Βασίλισσα τῶν λουλουδιῶν», ἀπάντησε ἡ νέα.

Ἔπειτα, πῆγε παράμερα, γιὰ νὰ γράψη τὴ νέα της παράκλησι σ' ἕνα καινούργιο χαρτάκι ποὺ τὸ ξανάδωσε στὸν Γιὲν - Σοῦ.

— Πρόσεξε, σὲ παρακαλῶ, τοῦ σύστησε.

Καθὼς καίγοταν τὸ χαρτὶ ὁ καπνὸς ἀνέβηκε ὁλόϊσα, ἀλλά, ξαφνικά, γύρισε ἀριστερά, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Θεοῦ τῶν Σκοταδιῶν.

—«Βασίλισσα τῶν Λουλουδιῶν», εἶπε ὁ Γιὲν - Σοῦ, ἡ ἀγάπη σου ἀκτινοβολεῖ ὅπως τὸ πρόσωπό σου. Ἡ εὐτυχία σὲ περιμένει. Ἀλλ' εἶδα μιὰ μαύρη ἀπογοήτευσι νὰ γεννιέται ἀπὸ τὴν εὐτυχία σου, μιὰ ἀπογοήτευσι τόσο μεγάλη, ποὺ θ' ἁπλωθῆ πέρα ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ χρόνου...

— Μιλᾶς γιὰ κεῖνον ποὺ ἀγαπάω;

—Ὄχι. Ἀλλὰ γιὰ κεῖνον ποὺ σ' ἀγαπάει.

Ἡ νέα χαμογέλασε ξένοιαστα.

— Εἶνε τόσοι πολλοί ! εἶπε.

Ἔπειτα, ξανάφυγε αἰθέρια, ὅπως εἶχε ἔρθει.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Γιὲν - Σοῦ παραμέλησε τὴ θεά, ποὺ τοῦ φαινόταν πιὰ σὰν ἕνα ἄψυχο καὶ παγερὸ πλάσμα. Δὲν ἔπαψε, ὡστόσο, νὰ ὀνειροπολῆ. Ἀλλὰ κείνη ποὺ ὀνειρευόταν τώρα ἦταν ἡ «Βασίλισσα τῶν Λουλουδιῶν». Κι' ἦταν φορὲς ποὺ νόμιζε πὼς τὴν ἔβλεπε μπροστά του, στὴ θέσι τῆς «Ὃ - Μὶ - Τὸ - Φό». Ἔτρεχε τότε ν' ἀγκαλιάση τὸ ἄγαλμα. Ἀλλὰ τὰ χέρια του ἄγγιζαν τὴν ψυχρὴ πέτρα κι' ἡ ὁρμή του ἔπεφτε στὴ στιγμή.

Ἔπειτα ἀπὸ κάθε τέτοια παραίσθησι, μαύρη ἀπελπισία χωνόταν στὴν ψυχή του καὶ τοῦ ξέσχιζε τὰ σωθικά.

Ἕνα βράδυ, τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κλείση μάτι. Κι' ὅπως περιφερόταν στὸν περίβολο τοῦ ναοῦ, νόμισε πὼς ἄκουσε μιὰ μελωδικὴ φωνὴ ποὺ τὸν καλοῦσε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ μὲ τ' ὄνομά του. Ἔτρεξε τότε μέσα καί, στὸ φῶς τῶν κεριῶν ποὺ ἔκαιγαν, νόμισε πὼς εἶδε τὴ «Βασίλισσα τῶν Λουλουδιῶν» πάνω στὸ θρόνο τῆς θεᾶς. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάνη λάθος. Ἡ ἀγαπημένη του ἦταν ἐκεῖ καὶ τοῦ χαμογελοῦσε, περιμένοντάς τον στὴν ἀγκαλιά της...

Κι' ὁ Γιὲν - Σοῦ ἔτρεξε σὰν τρελλὸς κοντά της καὶ κόλλησε τὰ χείλη του πάνω στὰ δικά της.

Ἀλλοίμονο ! Ἦταν ψυχρὰ καὶ χωρὶς ζωὴ τὰ χείλη ἐκεῖνα. Ἡ ἄρρωστη φαντασία του τὸν εἶχε ξεγελάσει ἄλλη μια φορά.

Ὁ «μικρὸς ἄνθρωπος τοῦ δέντρου» ἔνοιωσε μιὰ ἀπερίγραπτη ὀργὴ καί, πιάνοντας τὸ ἄγαλμα ἀπὸ τὰ πλάγια, τὸ τράνταξε μὲ δύναμι.

Μερικὲς νυχτερίδες ποὺ φώλιαζαν στὴ βάσι του τινάχτηκαν τότε τρομαγμένες καὶ μιὰ ἀπ' αὐτές, περνώντας κοντά του, τὸν ἄγγιξε μὲ τὸ φτερό της στὸ λαιμό.

Ὁ Γιὲν - Σοῦ εἶχε μετανοιώσει κι' ὅλας γιὰ τὴν πρᾶξι του κι' ἔτρεμε στὴ σκέψι πὼς ἡ θεὰ θὰ τὸν τιμωροῦσε. Τὸ ἄγγιγμα τῆς νυχτερίδας τὸν ἔκαμε νὰ νομίση πὼς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ σωματοφύλακες τῆς θεᾶς τὸν εἶχε χτυπήσει μὲ τὴ ρομφαία του. Τὰ γόνατά του λύγισαν τότε καὶ κύλησε κάτω. Καθὼς ἔπεφτε τὸ κεφάλι του χτύπησε μ' ὁρμὴ πάνω στὸ μυτερὸ ὁλόχρυσο σανδάλι τῆς θεᾶς καὶ τὸ κρανίο του ράγισε.

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ δὲν ἤξεραν ποῦ ν' ἀποδώσουν τὸν τραγικὸ θάνατό του. Ἀλλὰ πρόσεξαν πὼς ἕνα μικρὸ κοράλλι ἔλειπε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς θεᾶς καὶ βρισκόταν κοντὰ στὰ χείλη τοῦ Γιὲν - Σοῦ καθὼς ἦταν σωριασμένος κάτω. Δὲν δυσκολεύτηκαν τότε νὰ βγάλουν τὸ συμπέρασμά τους :

— Θέλησε, εἶπαν, νὰ κλέψη ἀπὸ τὰ χείλη τῆς θεᾶς τὰ μυστικά της κι' ἡ μεγάλη «Ὃ - Μὶ - Τὸ - Φὸ» τὸν τιμώρησε!...

ΡΑΫΜΟΝ ΖΑΝΤΥ

Ἀνατολίτικο Χιοῦμορ

Τὸ χέρι τοῦ κλέφτη

Ὅταν ὁ Χότζας ἦταν καδῆς στὴν Προῦσσα, τοῦ παρουσίασαν μιὰ μέρα οἱ ζαπτιέδες ἕνα χωριάτη.

— Τί ἔκανε αὐτὸς ὁ τζαναμπέτης; ρώτησε ὁ Ναστραδίν.

— Εἶνε κλέφτης, ἀφέντη Καδῆ.

Ὁ Χότζας λοξοκύτταξε τὸ χωριάτη. Ἦταν ἕνας μεσόκοπος, κοντὸς καὶ ζαρωμένος ἀνθρωπάκος, μ' ἕνα μοῦτρο παμπόνηρο, ποὺ θύμιζε μαύρη ἀλεποῦ.

Ὕστερα ξαναγύρισε στοὺς ζαπτιέδες:

— Τί ἔκλεψε αὐτὸς ὁ ζευζέκης;

— Τὸν πιάσαμε στὸ παζάρι, ἀφέντη Καδῆ, ὕστερα ἀπὸ γερὸ κυνηγητό. Γιατὶ ἅρπαξε ἀπ' τὸ καλάθι ἑνὸς μανάβη μιὰ φοῦχτα ξερὰ σῦκα καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

— Μπρὲ σύ, τοῦ φώναξε ὁ Χότζας, γιατὶ τὄκανες αὐτό;

— Ἐγώ, ἀφέντη Καδῆ, ἀπάντησε ὁ χωριάτης, δὲν ἔκανα τίποτε. Μάρτυς μου ὁ Ἀλλάχ. Τὸ χέρι μου φταίει γιὰ τὴν κλεψιά.

— Πῶς εἶπες, μπρέ;

— Εἶπα, Καδῆ μου, ποὺ ὁ Ἀλλὰχ νὰ σοῦ χαρίζη ζωὴ κι' εὐτυχία, ὅτι δὲν φταίω ἐγώ.

— Ἀμ' ποιὸς φταίει, μπρὲ μπουνταλᾶ;

— Τὸ χέρι μου, Καδῆ μου, τὸ καταραμένο τὸ χέρι μου!...

Ὁ Χότζας, σὰν πονηρὸς ποὺ ἦταν, μυρίστηκε τὴν κατεργαριὰ τοῦ χωριάτη καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί θὲς νὰ πῆς, τζάνουμ;

— Θέλω νὰ πῶ, ἀφέντη, Καδῆ, πὼς ἐγὼ εἶμαι ἀθῶος καὶ δὲν φταίω καθόλου γιὰ ὅ,τι ἔγινε.

— Ἐπιμένεις ὅτι φταίει τὸ χέρι σου; ρώτησε ὁ Χότζας.

— Ναί, ἀφέντη Καδῆ, αὐτὸ φταίει! φώναξε ὁ χωριάτης, βέβαιος ὅτι τὸν εἶχε κοροϊδέψει.

— Πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ Χότζας. Ἐσὺ εἶσαι ἀθῶος καὶ νὰ πᾶς στὴν εὐχὴ τοῦ Ἀλλάχ. Τὸ χέρι σου ὅμως πρέπει νὰ τιμωρηθῆ...

Γύρισε κατόπιν στοὺς ζαπτιέδες καὶ ρώτησε:

— Μὲ ποιὸ χέρι ἔκλεψε τὰ σῦκα ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

— Μὲ τὸ δεξί, ἀφέντη Καδῆ.

— Νὰ βάλετε ἀμέσως στὴ φυλακὴ τὸ δεξί του χέρι! πρόσταξε ὁ Χότζας.

Καὶ γυρίζοντας πάλι στὸν παμπόνηρο χωριάτη τοῦ εἶπε:

— Ἄϊντε! Πήγαινε στὸ καλό!

— Πῶς μπορῶ νὰ φύγω; παραπονέθηκε ἐκεῖνος, ποὺ τὸ χέρι μου πρέπει νὰ κλειστῆ στὴ φυλακή;

— Τέτοιο χέρι ποὺ κάνει κλεψιές, ἀπάντησε ὁ Χότζας, θέλει κόψιμο. Κόφτο κι' ἄστο νὰ τιμωρηθῆ ὅπως τοῦ ἀξίζει.

— Ὄχι, ὄχι! ἀφέντη Καδῆ, ξεφώνισε ὁ χωριάτης. Προτιμῶ νὰ πάω κι' ἐγὼ μαζί του.

Καὶ μὲ σκυμμένο κεφάλι, γιατὶ βρῆκε τὸ δάσκαλό του, ἀκολούθησε τοὺς ζαπτιέδες στὴ φυλακή.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσιευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ἰδιοκτήτης - Διευθυντής : Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκῖσκος Μαλατέστας, Μενελάου 9, Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία ... Δρχ. 180.000
» Ἑξάμηνος ... » 90.000
» Τρίμηνος ... » 45.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάν. Παπαγεωργίου.

Η ΟΠΤΑΣΙΑ

Παράξενο διήγημα

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ μου ἐκείνη τὴ νύχτα... Ἀπὸ νωρὶς μ' ἔπνιγε μιὰ τρομερὴ ἀγωνία.

Κι' ὅμως δὲν εἶχα κανένα λόγο ν' ἀνησυχῶ. Οἱ δουλειές μου πήγαιναν καλά, ἡ ὑγεία μου ἦταν περίφημα καὶ μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχα λάβει ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ μνηστή μου, στὸ ὁποῖο μοῦ ἔγραφε, ὅτι εἶνε καλὰ καὶ μὲ περιμένει μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη πάντα...

Κι' ὅμως... Ὅλη μου ἡ ἀγωνία στρεφόταν γύρω ἀπ' τὸ πρόσωπό της. Ἔννοιωθα πὼς κάποιος ἀόριστος κίνδυνος ἀπειλοῦσε τὴ Λίζα μου κι' ἔτσι δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ.

Ἤμουν ὑποχρεωμένος γιὰ διάφορες ὑποθέσεις μου νὰ μείνω μερικὲς ἀκόμα μέρες στὴν πόλι αὐτή. Ἡ ἀγωνία μου ὅμως ἦταν τόση ποὺ μοῦ ἐρχόταν νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ φύγω, νὰ πάω κοντὰ στὴ μνηστή μου... Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς τὸ κρεββάτι μου δὲν ἦταν ἀναπαυτικό... Ἔμενα σ' ἕνα δωμάτιο ξενοδοχείου, φωτεινό, καθαρὸ καὶ καθόλου μυστηριῶδες. Τὶς προηγούμενες νύχτες εἶχα κοιμηθῆ περίφημα...

Μὰ τώρα... Μόλις ἔκλεινα τὰ μάτια μου, μιὰ δύναμις μυστηριώδης κι' ἀνεξήγητη μ' ἔκανε νὰ τ' ἀνοίξω πάλι.

«Χωρὶς ἄλλο, σκέφτηκα σὲ μιὰ στιγμή, θὰ εἶμαι ἄρρωστος. Αὔριο πρέπει νὰ φωνάξω τὸ γιατρό».

Κι' ἐξακολουθοῦσα νὰ στριφογυρίζω στὸ κρεββάτι μου.

Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη πειά... Ἕνα δυνατὸ μούδιασμα βάραινε ὅλο μου τὸ κορμὶ καὶ κλείνοντας τὰ μάτια μου, ἔκανα μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ κοιμηθῶ... Τὸ μυαλό μου ἦταν θολωμένο κι' οἱ σκέψεις μου μπερδεμένες... Ἄξαφνα ἄκουσα καθαρὰ ἀπὸ πολὺ κοντά μου, μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ ποὺ ἁπλωνόταν στὸ δωμάτιο, δυὸ - τρεῖς στεναγμοὺς γεμάτους παράπονο...

Ἄνοιξα ἀμέσως τὰ μάτια μου, ἀνασηκώθηκα στὸ κρεββάτι μου κι' εἶδα τότε μπροστά μου τὴ Λίζα μισόγυμνη, μὲ μιὰ πληγὴ στὸ πλευρό.

Ἀπόμεινα ἄφωνος. Μὰ ἡ ὀπτασία προχώρησε ἀνάερη, μὲ πλησίασε καὶ μὲ φωνὴ ποὺ φαινόταν σὰν νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, ψιθύρισε:

— Πεθαίνω, Ἀλβέρτο... Φεύγω... Χαῖρε ἀγαπημένε μου... Χαῖρε γιὰ πάντα...

—Ὄχι! φώναξα τότε σὰν τρελλός. Δὲν θέλω νὰ πεθάνης!... Ξαναγύρισε γρήγορα!...

Μὰ ἡ ὀπτασία δὲ χανόταν ἀπὸ μπροστά μου καὶ μὲ κύτταξε μὲ μιὰ ἀγωνία στὰ θλιμμένα της μάτια.

Τότε συγκέντρωσα ὅλες μου τὶς δυνάμεις καὶ φώναξα:

— Σ' ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γύρισε πίσω!...

Καὶ σωριάστηκα ἀναίσθητος.

Ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα συνῆλθα, ἡ ὀπτασία εἶχε ἐξαφανιστῆ.

Ἕνα νευρικὸ ρῖγος μὲ εἶχε κυριεύσει κι' ἔννοιωθα τὸ σῶμα μου παγωμένο, σὰν νὰ εἶχε φύγει ἡ ζωή μου...

Στὴν ἀρχὴ ἔμεινα μερικὲς στιγμὲς σαστισμένος. Μὰ μόλις θυμήθηκα τὴν ἀφορμὴ τῆς λιποθυμίας μου, δὲν μπόρεσα πειὰ νὰ κρατηθῶ. Ντύθηκα γρήγορα καὶ βγῆκα ἔξω. Λαχανιασμένος ἔτρεξα σ' ἕνα γκαράζ. Νοίκιασα ἕνα αὐτοκίνητο καὶ διέταξα τὸ σωφὲρ νὰ μὲ ὁδηγήση στὴ πόλι ποὺ ἔμενε ἡ Λίζα.

Ἄχ! τὶ ἀγωνία ποὺ εἶχα ὥσπου νὰ φτάσω ἐκεῖ...

Ἂν καὶ ὁ ἥλιος εἶχε ἀνατείλει ἔννοιωθα τὴν ἀγωνία τῆς νύχτας νὰ παρατείνεται.

Ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς ὧρες, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων τὸ ψυχικό μου μαρτύριο ἦταν ἀπερίγραπτο, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μνηστῆς μου.

— Ποῦ εἶνε ἡ Λίζα; φώναξα μπαίνοντας. Ποῦ εἶνε; Ἔχει πάθει τίποτα; Πέστε μου...

Ἡ μητέρα της ἔσπευσε νὰ μὲ καθησυχάση, λέγοντάς μου πὼς ἡ κόρη της βρισκόταν ἐκτὸς κινδύνου, καὶ κατόπιν μοῦ εἶπε πὼς ἡ Λίζα εἶχε κινδυνεύσει. Ἐνῶ κοιμόταν τὴν περασμένη νύχτα ἥσυχη, ξαφνικὰ ἔνοιωσε ἕνα δυνατὸ πόνο στὸ πλευρό. Ὅλοι ἀναστατώθηκαν καὶ φώναξαν γιατρό, ὁ ὁποῖος πιστοποίησε ἀρρώστεια τοῦ ἥπατος, ποὺ εἶχε ἐκδηλωθῆ ξαφνικά, ὀξυτάτη. Δήλωσε μάλιστα ὅτι γιὰ νὰ σωθῆ χρειαζόταν ἄμεση ἐγχείρησις, γιατὶ ἀλλοιῶς ἡ Λίζα θὰ πέθαινε. Τὴ μετέφεραν ἀμέσως σὲ κλινικὴ κι' ἐκεῖ τῆς ἔκαναν μιὰ σοβαρωτάτη ἐγχείρησι. Εὐτυχῶς ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχε καὶ ἦταν ἐκτὸς κινδύνου.

— Καὶ ποιὰ ὥρα ἔγινε ἡ ἐγχείρησις; ρώτησα τὴ μητέρα της.

— Στὶς τέσσερες καὶ μισὴ ἀκριβῶς, μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.

Ἔ, λοιπὸν, τὴν ἴδια ὥρα ἀκριβῶς εἶχα δῆ μπροστά μου τὴ Λίζα μισόγυμνη μὲ τληγωμένο τὸ πλευρό της, κι' εἶχα ἀκούσει τοὺς στεναγμούς της.

Ἀμέσως ἔτρεξα στὴν κλινική...

Μιὰ νοσοκόμος μὲ ὡδήγησε στὸ δωμάτιό της κι' ἐκεῖ εἶδα τὴ Λίζα ξαπλωμένη ἀκίνητη, κατάχλωμη, μὲ τὰ μάτια κλειστά.

Πλησίασα σιγὰ - σιγά, ἔσκυψα ἀπὸ πάνω της καὶ ψιθύρισα:

— Λίζα... Λίζα μου...

Τότε ἐκείνη ἄνοιξε τὰ γλυκά της μάτια, μὲ κύτταξε μ' ἀγάπη καὶ ψιθύρισε μὲ δυσκολία:

—Ἐσύ, ἐδῶ, Ἀλβέρτο! Πῶς ἦρθες; Χτὲς τὴ νύχτα σὲ εἶδα... Ἦρθα στὸ δωμάτιό σου. Τὸ θυμᾶμαι καλά. Θυμᾶμαι μάλιστα πὼς μοῦ εἶπες νὰ γυρίσω πίσω...

Καὶ μοῦ περιέγραψε τὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου μου, μ' ὅλα τὰ ἔπιπλα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας γιατρὸς μοῦ συνέστησε νὰ φύγω, γιὰ νὰ μὴν κουράζω τὴν ἄρρωστη. Φίλησα ἁπαλὰ στὸ μέτωπο τὴ Λίζα μου κι' ἔφυγα.

Μὰ ἤμουν τόσο συγκινημένος, ὥστε τὰ πόδια μου ἔτρεμαν.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία καμμιά. Τὴν ὥρα ποὺ ἡ Λίζα, χλωροφορμισμένη, ἐγχειριζόταν ἀπὸ τοὺς γιατροὺς στὴν κλινική, ἡ ψυχή της ἐγκατέλειψε τὸ ναρκωμένο της σῶμα κι' ἦρθε κοντά μου, στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου μου... Δὲν ἦταν ἕνα ἁπλὸ προαίσθημα. Ἡ ἴδια ἡ ψυχὴ τῆς Λίζας εἶχε πετάξει κοντά μου γιὰ νὰ μ' ἀποχαιρετήση γιὰ πάντα. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἱκεσίες μου, ξαναγύρισε πάλι στὸ σῶμα της...

Ὁ θάνατός της ἦταν βέβαιος...

Ἡ ἀσθένειά της ἦταν σοβαρή.

Ὁ Θεὸς ὅμως τὴν ἔσωσε...

Ἔγινε γρήγορα καλά. Καὶ τώρα πειὰ εἶνε ἡ ἀγαπημένη μου γυναῖκα ἡ γλυκειά μου γυναῖκα.

Εἴμαστε εὐτυχισμένοι... Τόσο εὐτυχισμένοι!... Μὰ ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἀγωνία τῆς νύχτας ἐκείνης.

Καὶ ἡ ἴδια ἡ Λουκία μοῦ λέει συχνά:

— Θὰ πέθαινα ἀσφαλῶς ἐκείνη τὴ νύχτα. Μὰ ἡ ψυχή μου, φεύγοντας γιὰ τὸ ἄπειρο, ἦρθε σιμά σου. Καὶ ξαναγύρισε πάλι στὸ σῶμα μου, γιατὶ ἐσὺ τὸ θέλησες... Ἐσύ, μὲ τὴ δύναμι τῆς ἀγάπης σου!...

Π. ΚΟΝΣΤΑΝ

ΤΡΙΧΟΦΑΓΟΣ

Ἡ τριχοφυτία, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα τριχοφάγος, εἶνε μιὰ πάθησι ὀφειλομένη σὲ διαφόρους εἰδικοὺς μύκητας — παράσιτα — ποὺ προκαλοῦν διάφορες δερματικὲς ἐκδηλώσεις στὸ τριχωτὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς, στὰ γένεια, στὰ νύχια, πολλάκις δὲ καὶ στὰ ἄτριχα μέρη τοῦ δέρματος.

Τὰ παράσιτα τῶν τριχοφύτων βρίσκονται στὴ φύσι σὲ σαπροφυτικὴ κατάστασι, ὁπόθεν καὶ ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ μολυνθῆ. Στὶς περισσότερες ὅμως περιπτώσεις, ἡ μετάδοσις τῶν τριχοφύτων γίνεται ἀπὸ ἄνθρωπο σὲ ἄνθρωπο, διὰ διαφόρων ἀντικειμένων (τσατσάρες, ξυράφια, πινέλλα ξυρίσματος, μηχανὲς καὶ ψαλλίδια κουρείων, πετσέτες, καπέλλα κ.τ.λ.) ἢ ἀπὸ ζώου σὲ ἄνθρωπο ἀπ' τὴν ἄμεση ἐπαφὴ μὲ αὐτὰ (γάτες, σκυλιά, ἄλογα, χοῖροι, βώδια).

Τὰ παράσιτα τῶν τριχοφύτων στὴν ἀρχὴ καταλαμβάνουν τὴν περιφέρεια μόνο τῶν τριχῶν καὶ σιγὰ - σιγά, ἐφ' ὅσον ἡ πάθησι δὲν διαγνωσθῆ ἐγκαίρως καὶ δὲν θεραπευθῆ καταλλήλως, τὰ παράσιτα προχωροῦν στὸ βάθος τοῦ δέρματος καὶ καταστρέφουν τὴν θηλὴ (μήτρα) τῆς τρίχας. Ἀναλόγως τοῦ μέρους τοῦ σώματος ποὺ κάνει τὴν ἐμφάνισί του τὸ τριχόφυτο, διακρίνομε τὶς ἑξῆς μορφές: 1) τριχοφυτία τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς, 2) τριχοφυτία τοῦ γενείου, 3) τριχοφυτία τῶν ὀνύχων καὶ 4) τριχοφυτία τῶν ἀτρίχων μερῶν.

1) Τριχοφυτία τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς: Ἐπάνω στὸ τριχωτὸ τῆς κεφαλῆς ὁ τριχοφάγος ἐμφανίζεται σὲ διάσπαρτες πλάκες ἐπάνω ἀπὸ τὶς ὁποῖες πέφτουν τελείως οἱ τρίχες. Τὸ σχῆμα αὐτῶν τῶν πλακῶν ἔχει διάφορο μέγεθος ἀπὸ φακῆς μέχρι ἀσημένιου ταλλήρου κι' ἀκόμα μεγαλύτερο. Ἐπάνω στὶς πλάκες αὐτὲς βρίσκονται ἐλάχιστες σπασμένες ἢ κουλουριασμένες ἄχροες τρίχες, ἀνακατεμένες μὲ λέπια καὶ κροῦστες λιπαρές. Ὁ πάσχων αἰσθάνεται φαγοῦρα στὰ μέρη τῶν πλακῶν, πολλὲς δὲ φορὲς μὲ τὸ ξύσιμο τὰ παράσιτα τῶν τριχοφύτων πέφτουν στὸ ἄτριχο δέρμα τοῦ αὐχένος, τοῦ λαιμοῦ, τοῦ προσώπου ἢ τῶν χειρῶν καὶ μεταδίδουν τὴν πάθησι καὶ σ' αὐτά.

Ἡ πάθησι εἶνε πολὺ μεταδοτικὴ καὶ μάλιστα σὲ στρατωνισμούς, σχολεῖα, οἰκοτροφεῖα κ.τ.λ. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ λαμβάνωνται προφυλακτικὰ μέτρα ἅμα παρουσιασθῆ πάσχων.

Μόλις παρουσιασθοῦν τὰ πρῶτα ἴχνη τῆς παθήσεως δηλ. μικρὲς πλάκες σπανὲς ἀπὸ τρίχες, τότε χρειάζεται ἀμέσως νὰ γίνη μικροβιολογικὴ ἐξέτασις τριχῶν ἀπὸ τὶς πλάκες αὐτές, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ἡ ὕπαρξις καὶ τὸ εἶδος τοῦ τριχοφύτου. Πρὸ παντὸς πρέπει ν' ἀποφεύγεται ἡ χρῆσις ἐπὶ τῶν πλακῶν ἰσχυρῶν φαρμάκων, ὅπως κακῶς ὑπὸ πλείστων συνηθίζεται, ἢ ἐμπειρικῶν τοιούτων (μπαροῦτι, φαινικὸ ὀξὺ κτλ.), γιατὶ καθίσταται μετὰ τὴ χρῆσι αὐτῶν, ἀδύνατος ἡ εὕρεσις τοῦ παρασίτου κατὰ τὴν μικροβιολογικὴ ἐξέτασι τῆς τρίχας, πρᾶγμα ποὺ δυσχεραίνει τὴν ἐφαρμογὴ τῆς κατάλληλης μὲ τὸ εἶδος τοῦ παρασίτου θεραπείας, πρὸς μεγίστην ζημία τῆς ὑγείας καὶ τῆς αἰσθητικῆς τοῦ πάσχοντος.

2) Τριχοφυτία τοῦ γενείου: Ἡ νόσος ἀρχίζει ἀπὸ μικρὲς κοκκινωπὲς πλάκες διάσπαρτες ἐπὶ τοῦ γενείου καὶ εἰδικῶς στὸ σαγόνι ἢ στὰ μάγουλα. Ἐπάνω στὶς πλάκες αὐτὲς ὑπάρχουν λευκὰ πιτυροειδῆ λέπια ἢ κροῦστες. Σὺν τῷ χρόνῳ, ὅπως συμβαίνει καὶ στὸ κεφάλι, τὰ παράσιτα προσβάλλουν καὶ τὴ θηλὴ τῶν τριχῶν, ὁπότε οἱ πλάκες κοκκινίζουν πολὺ καὶ πρήζονται. Οἱ τρίχες ἐπὶ τῶν πλακῶν πέφτουν καὶ παραμένει μία οὐλώδης πλάκα (ἀλωπεκία). Ἡ διάρκεια τῆς τριχοφυτιάσεως τοῦ γενείου εἶνε μακρά, ἐφ' ὅσον ἤθελε ἀφεθῆ ἄνευ θεραπείας καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέση ἐπιπλοκὲς ἐξ ἀποστημάτων, ἀδενιτίδων κ.τ.λ. μετ' ἐπικινδύνου ἐπιδράσεως στὴ γενικὴ κατάστασι τοῦ πάσχοντος, λόγῳ ἐπιγενῶν μολύνσεων. Ἡ πρώτη φροντὶς τοῦ πάσχοντος εἶνε ἡ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι τῶν τριχῶν ἐκ τῶν πλακῶν, προτοῦ χρησιμοποιήση — καθὼς καὶ ἀνωτέρω εἴπαμε — κανένα φάρμακο ἐπ' αὐτῶν, καὶ νὰ παύση τὸ ξύρισμα, μέχρις ὅτου λάβη τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μικροβιολογικῆς ἐξετάσεως, πρὸς πρόληψιν ἐπεκτάσεως τῆς παθήσεως.

Ἡ μικροβιολογικὴ ἐξέτασις τῶν τριχῶν εἶνε ἀπαραίτητη σὲ κάθε ἐκδήλωσι τριχοφυτικῆς ἀλλοιώσεως τοῦ τριχωτοῦ ἢ ἀτρίχου δέρματος, ὄχι μόνο πρὸς καθορισμὸν τῆς μορφῆς τοῦ παρασίτου, πρᾶγμα ἀπολύτως ἐπάναγκες γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς καταλλήλου θεραπείας, ἀλλὰ καὶ γιατὶ πολλὲς φορὲς προκαλεῖται ἀλωπεκία τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ γενείου, μὴ ὀφειλομένη σὲ παράσιτο τριχοφυτίας, ἀλλὰ σ' ἄλλες ὅλως ἰδιαίτερες αἰτίες. Πολλὰ ἄτομα, κατόπιν μιᾶς ἰσχυρᾶς συγκινήσεως ἢ ἐκ διαταραχῆς τῶν ἀδένων τῆς ἔσω ἐκκρίσεως, ἢ ἐξ ἀποβιταμινώσεως, παρουσιάζουν παρόμοιες πλάκες ἀλωπεκίας στὰ μαλλιὰ καὶ στὰ γένεια. Τὰ ἄτομα αὐτὰ δὲν θὰ ὑποβληθοῦν στὴν ἴδια, βεβαίως, θεραπεία μ' ἐκεῖνα τῶν ὁποίων στὶς τρίχες βρίσκεται τὸ τριχόφυτο, ἀλλὰ θὰ ὑποβληθοῦν σ' ἐσωτερικὴ ὀποθεραπεία καὶ ὁρμονοθεραπεία, τὸ σχῆμα τῶν ὁποίων θὰ καθορίση ὁ δερματολόγος γιατρὸς ἀναλόγως τῶν παρουσιαζομένων συμπτωμάτων. Σ' ὅλες ἐν γένει τὶς μορφὲς τῆς ἀλωπεκίας, παρασιτικὲς ἢ μή, ἡ ἐφαρμογὴ ὑπεριωδῶν ἀκτίνων ἐν συνδυασμῷ μετ' ὑψισύχνων ρευμάτων, εἶναι ἀναγκαία καὶ ἀποτελεσματική.

3) Τριχοφυτία τῶν ὀνύχων: Ἡ νόσος προσβάλλει κυρίως τὰ νύχια τῶν χειρῶν καὶ σπανίως τῶν ποδῶν. Τὰ νύχια ἅμα προσβληθοῦν ἀπὸ τριχόφυτο χονδραίνουν, αὐλακώνουν καὶ ἀπολεπίζονται φλοῦδες - φλοῦδες. Ὁ πάσχων δὲν αἰσθάνεται καμμιὰ ἐνόχλησι. Ἡ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι ἐπιβεβαιοῖ τὴν πάθησιν. Ἡ πάθησι εἶνε ἐπίμονη στὴ θεραπεία καὶ πολλάκις ὑποτροπιάζει. Ἡ θεραπεία γίνεται δι' ἀντισηπτικῶν φαρμάκων, δι' ἀποξέσεως τῶν ὀνύχων καὶ δι' ἀκτινοθεραπείας Χ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ Ἰατρὸς Δερματολόγος

— Νά, ἔτσι ἦταν ἐκεῖνο τὸ πορτατὶφ ποὺ εἶδα στὴν ὁδὸν Αἰόλου !

— Ἔχει βάλει μαξιλάρι, Εὐφροσύνη μου, γιὰ νὰ νομίζουμε πὼς παντρεύτηκε καὶ νὰ ζηλέψουμε!...

— Συφορά μου ! Κι' ἐγώ, ἡ κακομοίρα κάθησα καὶ σ' ἔντυσα γκράν, ἐπειδὴ ἔχεις τὰ γενέθλιά σου !...

Ὁ Πρόεδρος : Ἀθώα ἡ... κατηγορουμένη !...